Giới thiệu

Giữa cõi hỗn mang vô thủy vô chung, nơi vĩnh hằng ngự trị và vạn vật chưa thành hình, Bàn Cổ Đại Thần đã dùng chiếc rìu khai thiên để tách trời đất, khai sinh ra thế giới Hồng Hoang.

Đây là một thế giới sử thi hùng vĩ, được kiến tạo từ nguyên thần và tinh huyết của chính Bàn Cổ, vận hành theo những quy luật hà khắc của Thiên Đạo, với những chu kỳ hủy diệt và tái sinh được gọi là "lượng kiếp".

Từ lượng kiếp đầu tiên là Bàn Cổ khai thiên, đến Hung Thú đại kiếp, Long Hán đại kiếp, và rồi đến thời đại Vu Yêu tranh bá đầy biến động, Hồng Hoang là một sân khấu khổng lồ cho những sinh linh mạnh mẽ nhất, những vị Thánh Nhân đứng trên vạn vật và những cuộc chiến kinh thiên động địa có thể làm thay đổi cả càn khôn.

Trong bối cảnh đó, Vu Tộc, hậu duệ của Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, thống trị mặt đất với sức mạnh thể chất vô song.

Yêu Tộc, dưới sự lãnh đạo của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ngự trị trên thiên đình, nắm giữ Chu Thiên Tinh Đấu.

Hai thế lực hùng mạnh này như nước với lửa, mâu thuẫn không ngừng leo thang, báo hiệu một trận đại chiến hủy diệt sắp sửa nhấn chìm cả Hồng Hoang.

Phía trên tất cả là Đạo Tổ Hồng Quân, vị Thánh Nhân đầu tiên, người đã giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, phân định thánh vị cho Tam Thanh, Nữ Oa và hai vị giáo chủ Tây Phương, đặt nền móng cho trật tự của thế giới.

Đây là một thời đại của những cơ duyên vĩ đại và cũng là những

hiểm nguy chết người, nơi một bước đi sai lầm có thể khiến cho cả đại năng tu luyện ức vạn năm cũng phải hồn phi phách tán.

Giữa dòng chảy định mệnh cuồn cuộn ấy, một linh hồn dị biệt đã xuyên qua không gian và thời gian, bất ngờ giáng lâm.

Chu Thái Ất, một người đàn ông hiện đại đam mê đồ cổ, trong một tai nạn đã xuyên không đến thế giới Hồng Hoang.

Vận mệnh trêu ngươi nhưng cũng đầy ưu ái, linh hồn của anh đã dung hợp với tàn thi của Luân Hồi Ma Thần - một trong ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn bị Bàn Cổ chém giết từ thời khai thiên lập địa.

Cuộc tái sinh hy hữu này đã mang lại cho Chu Thái Ất một khởi đầu không thể tưởng tượng nổi.

Anh không chỉ kế thừa căn nguyên của một Ma Thần Hỗn Độn đỉnh cấp, mà còn nhận được bộ công pháp truyền thừa "Luân Hồi Bất Diệt Quyết" và món bạn sinh chí bảo - Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên, một pháp bảo có khả năng chưởng quản luân hồi, uy lực sánh ngang với Thái Cực Đồ hay Bàn Cổ Phiên.

Sau hàng vạn năm tu luyện trong thinh lặng, Chu Thái Ất cuối cùng cũng thành công hóa hình sau khi nhẹ nhàng vượt qua trận Tịch Diệt Lôi Kiếp kinh hoàng nhờ sự bảo hộ của Luân Hồi Ma Phiên.

Ngay khi vừa đặt chân vào thế giới Hồng Hoang, một cơ duyên trời định đã tìm đến anh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Tam Thanh, trên đường từ Tử Tiêu Cung trở về đã cảm ứng được thiên cơ, tìm thấy Chu Thái Ất và nhận ra mối "sư đồ chi duyên" định sẵn.

Không chút do dự, ngài đã thu nhận anh làm đại đệ tử, ban cho đạo hiệu Thái Ất Chân Nhân.

Sự kiện này đã thay đổi toàn bộ trật tự của Xiển Giáo sau này, đưa

anh lên vị trí đại sư huynh của Thập Nhị Kim Tiên tương lai.

Được sư tôn đưa về thánh địa Côn Luân Sơn, Thái Ất không chỉ được gặp gỡ Thái Thượng Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ, mà còn có diễm phúc được lắng nghe Tam Thanh cùng nhau luận đạo.

Trí tuệ và đạo pháp của các vị Thánh Nhân tương lai đã giúp tu vi của anh tăng tiến vượt bậc.

Vận may của Thái Ất vẫn chưa dừng lại ở đó.

Anh theo chân Tam Thanh đến Tử Tiêu Cung để nghe Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, chính thức bước vào sân khấu của những nhân vật đỉnh cao nhất Hồng Hoang.

Tại đây, anh đã có một cuộc va chạm nhỏ với Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất, chứng kiến cảnh tượng phân chia thánh vị và ban phát pháp bảo kinh điển.

Nhờ thân phận là đồ tôn của Hồng Quân, anh cũng được Đạo Tổ ban cho pháp bảo phòng thân là lá cờ Huyền Nguyên Khốn Thủy Kỳ.

Tại Phân Bảo Nham, cơ duyên của anh tiếp tục bùng nổ khi thu về vô số pháp bảo từng thuộc về Luân Hồi Ma Thần.

Câu chuyện bắt đầu khi Chu Thái Ất, giờ đây là Thái Ất Chân Nhân, trở về Côn Luân Sơn với thân phận cao quý, tu vi vững chắc, tay cầm vô số pháp bảo đỉnh cấp và trong đầu là kiến thức về những đại kiếp sắp xảy ra.

Anh không chỉ là đại đệ tử của một vị Thánh Nhân, mà còn là người nắm giữ bí mật về Luân Hồi và mang trong mình một di sản từ thời hỗn mang sơ khai.

Với một khởi đầu gần như hoàn hảo, anh sẽ làm thế nào để tồn tại và vươn lên trong thế giới Hồng Hoang đầy rẫy hiểm nguy?

Anh sẽ lựa chọn đứng ngoài quan sát, hay sẽ can thiệp vào cuộc chiến Vu-Yêu sắp tới để mưu cầu cơ duyên lớn hơn?

Con đường phía trước của anh, một biến số bất ngờ trong dòng chảy định mệnh của Hồng Hoang, hứa hẹn sẽ vô cùng đặc sắc và khó lường.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 1

Đệ nhất Lượng kiếp: Bàn Cổ khai thiên.

Thế giới vốn là một khối Hỗn Độn.

Hỗn Độn là vĩnh hằng, không có trời đất, không có sinh linh, không thiện ác xấu đẹp, không ân oán rối ren, không có bắt đầu cũng không có kết thúc, là viên mãn.

Không biết từ khi nào, trong vùng Hỗn Độn này đã thai nghén vô cùng linh khí, và trong sự biến hóa vô cùng đó cũng đã thai nghén rất nhiều sinh linh mạnh mẽ.

Trong đó, thai nghén ra ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Về sau, Bàn Cổ Đại Thần muốn chứng đắc Vô Thượng Đại Đạo, liền khai tịch Hồng Hoang trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ vung chiếc Khai Thiên Phủ trong tay chém về phía Hỗn Độn, một tiếng 'ầm ầm' vang trời, thần phủ theo một quỹ tích huyền ảo chém vào trong Hỗn Độn.

Chỉ thấy quỹ tích cổ xưa đó huyền diệu vô cùng, trong cõi u minh diễn hóa đạo lý chí cao của Đại Đạo.

Tức thì Hỗn Độn bị chém tan, diễn dịch Địa Thủy Phong Hỏa.

Chỉ thấy Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tam Tài, Tam Tài sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng diễn Bát Quái...

Theo sự diễn biến dần dần của Địa Thủy Phong Hỏa, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một màu xanh.

Sau khi Hồng Hoang được khai tịch, Bàn Cổ dùng Thái Cực Đồ để

định Địa Hỏa Phong Thủy, phân chia thanh trọc càn khôn, biến Lục Đạo Luân Hồi, sinh sôi không ngừng.

Nhưng do sau khi khai thiên tích địa, Bàn Cổ đã hao phí lượng lớn pháp lực, không còn sức chống đỡ sức mạnh của trời đất nên đã ngã xuống.

Nguyên thần phân hóa thành Tam Thanh: Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Đạo Quân.

Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành Tam Thanh, do đắc được tinh nghĩa khai thiên, đồng thời với việc khai thiên tích địa, Tam Thanh và Bàn Cổ có quan hệ chuyển sinh, không phải quan hệ cha mẹ con cái, Tam Thanh chính là Bàn Cổ; Bàn Cổ giữa chừng khai thiên thì ngã xuống, hóa sinh thành Tam Thanh tiếp tục khai thiên tích địa.

Do Tam Thanh đắc được tinh nghĩa khai thiên, trước khi việc khai thiên tích địa kết thúc đã lần lượt thành Thánh, là Tiên Thiên Thánh Nhân.

Phần lớn tinh huyết trong thân thể Người thì hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, có một phần nhỏ lưu chuyển trong U Minh Huyết Hải.

Thập Nhị Tổ Vu: Đế Giang, Cộng Công, Chúc Dung, Nhục Thu, Cú Mang, Hậu Thổ, Huyền Minh, Cường Lương, Xa Bỉ Thi, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Yểm Tư.

Đồng thời, Sáng Thế Thanh Liên kết ra năm hạt sen: một hạt sen chín hóa thành ba mươi sáu phẩm Tạo Hóa Thanh Liên (do Đại Đạo định, một phân thành bốn.

Hoa sen hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý: sở hữu của Nguyên Thủy Thiên Tôn; ngó sen hóa thành Thái Ất Phất Trần: sở hữu của Thái Thượng Lão Quân; lá sen hóa thành Thanh Bình Kiếm: sở hữu của Thông Thiên Giáo Chủ; đất sen hóa thành Cửu Thiên Tức

Nhưỡng: sở hữu của Nữ Oa Nương Nương).

Ba hạt sen chưa chín hóa thành: mười hai phẩm Công Đức Kim Liên (sở hữu của Tiếp Dẫn Đạo Nhân), mười hai phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên (sở hữu của Minh Hà Lão Tổ), mười hai phẩm Diệt Thế Hắc Liên (sở hữu của La Hầu).

Năm cánh lá của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành: Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ (sở hữu của Vương Mẫu Nương Nương), Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Cánh hoa của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành: Thiên Bảng (tức Phong Thần Bảng: sở hữu của Nguyên Thủy Thiên Tôn), Địa Thư (tức Sơn Hải Kinh: sở hữu của Trấn Nguyên Tử), Nhân Bộ (Sổ Sinh Tử + Thiên Thu Luân Hồi Bút: sở hữu của Thập Điện Diêm La; Nhân Duyên Bạc + Hồng Tuyến: sở hữu của Nữ Oa Nương Nương), Sơn Hà Xã Tắc Đồ (Nữ Oa), Hà Đồ Lạc Thư (Đế Tuấn), Thất Bảo Diệu Thụ (Chuẩn Đề Đạo Nhân), Hồng Tú Cầu (Nữ Oa).

Cuống sen hóa thành: Thí Thần Thương (La Hầu).

Đài sen của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành: Càn Khôn Đỉnh (sở hữu của Hồng Quân Lão Tổ).

Sau đó, Khai Thiên Đại Kiếp qua đi.

Đệ nhị Lượng kiếp: Hung Thú Đại Kiếp.

Hỗn Độn sơ khai, tinh huyết của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần diễn hóa thành hung thú, muốn hủy diệt thế giới Hồng Hoang.

Thiên Đạo ban bố pháp lệnh, giết hung thú có thể nhận được công đức.

Sau đó, các đại năng trong Hồng Hoang lần lượt ra tay.

Cuối cùng hung thú bị diệt sạch, kết thúc Lượng kiếp thứ hai sau khi khai thiên tích địa.

Đệ tam Lượng kiếp: Long Hán Lượng Kiếp.

Hỗn Độn sơ khai, vạn vật sinh ra, thú chạy lấy Kỳ Lân làm đầu, trăm loài chim tôn Phượng Hoàng làm thủ lĩnh, loài có vảy phụng Long tộc làm vua.

Bị Ma Tổ La Hầu xúi giục, để tranh giành quyền hành trời đất, tam tộc đại chiến, sinh linh lầm than.

Tam tộc đều bị diệt, để lại một tia huyết mạch để tiêu trừ nghiệp chướng.

Kỳ Lân thân tử hướng Thiên Đạo phát đại nguyện: "Kỳ Lân xuất hiện, ắt có điềm lành." Long Vương lấp Bắc Hải, Tổ Phượng trấn giữ Bất Tử Hỏa Sơn.

Dù vậy, tam tộc cũng chỉ còn lại một số huyết mạch tạp nham: Tứ Bất Tượng, hải long, Khổng Tước, Đại Bàng các loại, đều có kiếp nạn.

Sau tam tộc đại chiến, Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân tranh đoạt thánh đạo, chính ma đại chiến.

Ma Tổ La Hầu chiến bại thân tử, Đạo Tổ Hồng Quân chứng đạo thành Thánh.

Đệ tứ Lượng kiếp: Vu Yêu Đại Chiến.

Đây là giai đoạn đặc sắc nhất trong thế giới Hồng Hoang.

Sau khi Hồng Quân chứng đạo, Người mở giảng tại Tử Tiêu Cung, phân phát thánh vị cho Bàn Cổ Tam Thanh, Nữ Oa.

Trong đó có Hồng Vân nhường ghế, Chuẩn Đề Đạo Nhân đánh Côn Bằng rơi khỏi ghế, cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân đắc được thánh vị,

có cơ duyên chứng đạo.

Hồng Quân ban bảo vật, đại đệ tử của Bàn Cổ là Tam Thanh được Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và các pháp bảo khác trên Phân Bảo Nham.

Nữ Oa được Hồng Tú Cầu và các pháp bảo khác.

Đệ tử thứ ba Thái Nhất được Hoàng Thiên Giới Tỳ và các pháp bảo khác.

Tiếp Dẫn được Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và các pháp bảo khác.

Chuẩn Đề được Gia Trì Thần Xử và các pháp bảo khác.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, một thấy Bồ Đề, một thấy Liên Hoa, cũng chứng đắc Hỗn Nguyên.

Đông Hoàng Thái Nhất lãnh đạo thượng cổ Yêu tộc, một bộ phận lập thành Thiên Đình, chưởng quản Thiên giới, lập ra Thiên điều; một bộ phận làm tử dân hạ giới (vì vậy thời kỳ này cũng được gọi là Thiên Hoàng niên gian).

Khi đó, Yêu tộc là chính thống của Tam giới.

Nhưng Đông Hoàng đố kỵ Nữ Oa là Thánh nhân, nên Nữ Oa không quản ngôi vị Yêu Hoàng.

Thập Nhị Tổ Vu chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, lập ra Địa quy.

Tinh huyết Bàn Cổ trong Lục Đạo Luân Hồi theo nhân loại, Yêu tộc luân hồi, bám vào hồn phách, khi tái sinh liền có thiên sinh thần thông, trở thành Đại Vu, hình thành Vu tộc.

Gần Lục Đạo Luân Hồi, từ khi hồng mông khai tịch, đã sinh ra Địa Ngục Hoàng Tuyền, trong đó có U Minh Huyết Hải.

Trong U Minh Huyết Hải, trời sinh thai nghén một thai bàn, sau trở thành Minh Hà Giáo Tổ, có đại thần thông, diễn hóa ra A Tu La nhất

tộc, có bốn đại đệ tử là: Tự Tại Thiên Ba Tuần, Dục Sắc Thiên, Đại Phạm Thiên, Thấp Bà.

Tự Tại Thiên Ba Tuần lại là A Tu La Ma Vương, cùng thê tử Thiên Phi Ô Ma sinh ra bảy mươi hai A Tu La công chúa.

Ngoài ra còn có Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu...

A Tu La nhất tộc thôn phệ hồn phách sinh linh trong Lục Đạo Luân Hồi để tăng cường thực lực bản thân.

Do Vu tộc thế lực lớn, A Tu La nhất tộc không ra khỏi Huyết Hải, tiềm tâm tĩnh tu.

Vu môn một mạch, không có ấn ký nguyên thần Bàn Cổ, chỉ có pháp lực vô biên mà không thể tham ngộ thiên cơ.

Vì tiên tính thiếu hụt, hoàn toàn không có nhân tính, hung ác bạo tàn.

Đại Vu không có nguyên thần, nhưng Tổ Vu lại có, chỉ là tiên thiên bất túc, nên không thể thành đạo.

Trừ phi có được ấn ký nguyên thần Bàn Cổ của Tam Thanh Thánh nhân; hoặc các Tổ Vu hợp nhất, tụ tập Bàn Cổ chân thân, rồi dùng sức mạnh của Hỗn Độn Chung để dĩ lực chứng đạo.

Do các Tổ Vu bất hòa, Hỗn Độn Chung lại ở trong tay Yêu tộc, đã gieo nhân quả cho cuộc chiến Vu Yêu.

Đại Vu tuy không có nguyên thần, nhưng có thiên sinh thần thông, pháp lực cao cường, hình thành các bộ lạc như Cộng Công, Chúc Dung, Hữu Hùng, Cửu Lê, Phòng Phong...

Các Đại Vu có Khoa Phụ, Hậu Nghệ, Xi Vưu, Hình Thiên...

Trong Thiên Đình, Thái Nhất là Thiên Đế, dưới trướng có đông đảo thượng cổ yêu thú, đều tu luyện nhục thân, ba trăm sáu mươi lăm

lộ Yêu tộc đại thánh, phân quản Chu Thiên Tinh Đấu, nhật nguyệt thay thế, có thể mượn tinh lực tu luyện, nên các tinh đấu được đặt tên theo đó.

Đông Hoàng Thái Nhất bị nhân quả quấn thân, chỉ đành hoàn thành Vu Yêu sát kiếp, dĩ lực chứng đạo.

Tinh đấu chí tôn Thái Dương Tinh, lại do mười người con là Tam Túc Kim Ô thay phiên quản lý.

Đông Hoàng Thái Nhất, căn cứ vào số hậu thiên, sáng tạo ra hai đại trận pháp hộ vệ, một là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hai là Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận.

Côn Bằng Tổ Sư là Yêu sư của Thiên Đình, lại có các Yêu thần như Kế Mông, Anh Chiêu, Tất Phương, Thao Thiết, Thanh Ngưu...

Đến đây, Yêu chưởng quản Thiên Đình, Vu thống trị nhân gian.

Chương 2

Yêu tộc có Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu sư Côn Bằng, Thập Thái Tử (mười Đại Kim Ô), Thập Nhị Yêu Thần (Thương Dương, Lục Ngô/Khai Minh Thú, Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Cùng Kỳ, Lộ Đoan, Khâm Nguyên, Quỷ Xa, Tất Phương, Cửu Anh, Trùng Minh Điểu), ba trăm sáu mươi lăm Chu Thiên Yêu Thần.

Có hàng ức vạn Yêu tộc yêu binh.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, Yêu tộc, Vu tộc hai tộc là nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang.

Tổ Vu hiếu chiến, Cộng Công và Chúc Dung do Thủy Hỏa bất dung, đại chiến tại Bất Chu Sơn, cả hai đều thân vẫn.

Trong lúc đó, Cộng Công nổi giận húc đổ Bất Chu Sơn, thiên trụ gãy, Nữ Oa vá trời.

Trong quá trình đó, mảnh vỡ Ngũ Sắc Thạch rơi xuống Hồng Hoang (mảnh vỡ Ngũ Sắc Thạch này sau khi hấp thu tinh hoa nhật nguyệt đã thai nghén ra Tôn Ngộ Không, đầu quân dưới trướng Chuẩn Đề Đạo Nhân, đây là chuyện về sau).

Vu tộc còn lại mười Tổ Vu (Đế Giang, Cú Mang, Nhục Thu, Chúc Cửu Âm, Cường Lương, Xa Bỉ Thi, Thiên Ngô, Yểm Tư, Huyền Minh, Hậu Thổ).

Mười người con của Đông Hoàng (Lục Áp) phạm thiên điều, Kim Ô du ngoạn đại địa thái cổ Hồng Hoang, sinh linh lầm than.

Sau đó do Đông Hoàng trách phạt nhẹ, Đại Vu Khoa Phụ bất mãn, thực hiện việc đuổi mặt trời, mười người con của Đông Hoàng giết Khoa Phụ.

Vu, Đại Vu Nghệ đại nộ, dốc sức toàn bộ lạc, cộng với các loại bí thuật của Vu tộc, tạo tên bắn chết chín con Kim Ô.

Mâu thuẫn hai bên ngày càng gay gắt.

Sau khi Nghệ bị Yêu tộc giết chết, người con thứ mười của Đông Hoàng thu tinh khí của Khoa Phụ, Hậu Nghệ vào một hồ lô, làm thành Trảm Tiên Phi Đao. (Về sau, trong trận chiến Phong Thần, người con thứ mười của Đông Hoàng hóa thành Lục Áp Đạo Nhân, tỏa sáng rực rỡ).

Vu tộc còn lại mười Tổ Vu (Cộng Công và Chúc Dung đã vẫn lạc tại Bất Chu Sơn), cùng với lượng lớn Đại Vu thái cổ Hồng Hoang (Xi Vưu, Cửu Phượng, Hình Thiên, Tướng Liễu...), cùng nhau giết lên Thiên Đình thái cổ Hồng Hoang.

Yêu tộc có Đông Hoàng Thái Nhất (chấp chưởng Hỗn Độn Chung), Đế Tuấn, Yêu sư Côn Bằng, cùng đông đảo Yêu thần thái cổ Hồng Hoang (Thập Nhị Yêu Thần: Thương Dương, Lục Ngô/Khai Minh Thú, Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Cùng Kỳ, Lộ Đoan, Khâm Nguyên, Quỷ Xa, Tất Phương, Cửu Anh, Trùng Minh Điểu), dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận để bảo vệ Thiên Đình.

Mười Đại Tổ Vu còn lại, Đại Vu Cửu Phượng và một vị Đại Vu cổ đại cường hoành khác cùng nhau vận chuyển Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận, đối kháng với Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận mà Yêu tộc bày ra, dùng trận phá trận.

Do Thập Nhị Tổ Vu không tập hợp đủ, không thể ngưng tụ ra uy lực tương đương với Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay, mà Đông Hoàng Thái Nhất lại chấp chưởng Đông Hoàng Chung (Hỗn Độn Chung), nên hai bên Vu Yêu đấu một trận ngang tài ngang sức.

Cuối cùng, hai bên quyết tử, cả hai cùng thất bại.

Các Tổ Vu hợp thân tự bạo, cùng Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn...

đồng quy vu tận.

Trong đó, Yêu sư Côn Bằng trộm Hà Đồ, Lạc Thư, chạy thoát.

Trải qua trận chiến này, Thái Nhất, Đế Tuấn và các Tổ Vu đều thân vẫn, Yêu thần, Đại Vu tử thương vô số.

Những người còn sót lại có kẻ ẩn lui trốn tránh, có kẻ lưu lạc trong các tinh thần Hồng Hoang mà mất phương hướng.

Rất nhiều người sống sót của Vu tộc lui về ẩn náu tại U Minh Địa Phủ, người sống sót của Yêu tộc lui về Bắc Câu Lô Châu.

Vu Yêu hai tộc từ đó suy yếu.

Vu Yêu hai tộc đồng quy vu tận, từ đó suy tàn, Nhân giáo đại hưng.

Đệ ngũ Lượng kiếp: Tam Hoàng Ngũ Đế, Nhân Vu chi tranh.

Sau đó Nhân giáo (do Thái Thượng Lão Quân sáng lập, môn hạ có Huyền Đô Đại Pháp Sư, Thượng Động Bát Tiên...), Xiển giáo (do Nguyên Thủy Thiên Tôn sáng lập, đệ tử có Vân Trung Tử, Thập Nhị Kim Tiên...), Tiệt giáo (đại đệ tử Đa Bảo Đạo Nhân, Vô Đương Thánh Mẫu...) hưng thịnh.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân diễn hóa Sa môn, lập Tây phương giáo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân chính là Phật chủ A Di Đà Phật, Chuẩn Đề Đạo Nhân là nhị giáo chủ.

Yêu giáo của Nữ Oa thì theo Vu Yêu đại chiến mà tiêu vong.

Tam Thanh kế thừa danh hiệu đại đệ tử của Bàn Cổ, là thân truyền đệ tử.

Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo do Tam Thanh tự sáng lập hợp lại

gọi là Bàn Cổ chính tông, cũng gọi là Huyền môn, sau này thống nhất gọi là Đạo giáo.

Nhân gian giới vẫn còn các bộ lạc Đại Vu, coi Yêu tộc, Nhân loại là cùng một tộc (vì con người do Nữ Oa tạo ra), Nhân Vu đại chiến vẫn không ngừng.

Bộ lạc Cửu Lê, Xi Vưu dốc sức toàn bộ lạc, dùng bí thuật Vu tộc tạo ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, muốn tụ tập linh hồn của Thập Nhị Tổ Vu để mình sử dụng.

Nhưng Nhân giáo đại hưng, Hiên Viên bái sư Quảng Thành Tử (Quảng Thành Tử là thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên của Xiển giáo).

Quảng Thành Tử trợ giúp Hiên Viên giết Xi Vưu, diệt bộ lạc của hắn, Hiên Viên bèn trở thành Nhân Hoàng.

Sau đó, Hiên Viên tôn Chuyên Húc lại đả thương thủ lĩnh Vu tộc là Cửu Phượng, diệt tộc của nàng.

Từ đó, Vu tộc không còn thành khí hậu.

Đến thời Đại Vũ, Nhân giáo đạt đến đỉnh cao.

Sau Vu Yêu đại chiến, Nhân gian giới bị đánh vỡ thành vô số mảnh, tản lạc thành vũ trụ, không thể hợp lại được nữa.

Gần Lục Đạo Luân Hồi, do Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh còn sót lại, các mảnh vỡ hình thành Địa Cầu, vì được âm dương tưới nhuần nên có linh khí.

Phần lớn tiên, yêu, người còn lại ở Nhân gian giới, những người có thần thông đều chuyển đến Địa Tiên giới, cùng với những cư dân đã di cư sớm đến Địa Tiên giới chung sống.

Những người có đại thần thông lần lượt khai tông lập phái, tu hành ở Địa Tiên giới trở thành phong trào.

Những cư dân tản lạc ở nơi sâu thẳm của Hồng Hoang, do đường sá vô cùng xa xôi, không thể trở về được.

Sau khi Đông Hoàng Thái Nhất thân vẫn, Tam Thanh đề cử đồng tử, đồng nữ bên cạnh Hồng Quân làm Thiên Đình Ngọc Đế, Vương Mẫu Nương Nương.

Sau Vu Yêu đại chiến, A Tu La nhất tộc ra khỏi U Minh Huyết Hải, truyền đạo thống tại Địa Tiên giới, Nhân gian giới, là A Tu La Ma giáo, còn gọi là Đại Thừa Ma giáo.

Các pháp môn thiên về giáo nghĩa, kết hợp Vu pháp, Yêu thuật, Tiên pháp, là Tiểu Thừa Ma giáo.

Đệ lục Lượng kiếp: Phong Thần Đại Kiếp.

Chủ yếu là Xiển giáo và Tiệt giáo tranh đấu, nhưng sau đó có người của Tây phương giáo nhập cuộc.

Giáo chủ Xiển giáo: Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Môn nhân: Thập Nhị Kim Tiên, Vân Trung Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nam Cực Tiên Ông, Dương Tiễn, Na Tra, Khương Tử Nha...

Giáo chủ Tiệt giáo: Thông Thiên Giáo Chủ.

Môn nhân: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Tam Tiêu, Thập Thiên Quân, Nhất Khí Đạo Nhân Dư Nguyên, Hỏa Linh Thánh Mẫu, Ô Vân Tiên, Cầu Thủ Tiên, Linh Nha Tiên, Kim Quang Tiên, Trường Nhĩ Định Quang Tiên...

Chương 3

Giáo chủ Tây phương giáo: Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Môn nhân: Di Lặc (còn lại không rõ).

Tiệt giáo chúng tiên và Phong Thần: Tiệt giáo là giáo phái tổn thất thảm trọng nhất trong chiến tranh Phong Thần, do môn nhân trọng thuật khinh pháp, xem nhẹ tu luyện tâm tính, dễ bị lời nói khiêu khích, hành động theo cảm tính.

Mối quan hệ giữa Xiển giáo và Tiệt giáo, sư phụ thử thách đồ đệ, đồ đệ phản bội.

Tiệt giáo tuy đông người thế mạnh, thuật pháp tinh diệu, nhưng giáo phái gần như bị diệt vong.

Đối với chúng đệ tử Tiệt giáo, Phong Thần là một việc may mắn, giúp một bộ phận người của Tiệt giáo được bảo tồn, cũng có thể ràng buộc hành vi của họ.

Giả như La Tuyên, Lữ Nhạc, Dư Đức... pháp lực cường đại, nhưng xem mạng người phàm như cỏ rác, ra tay ắt sẽ gây thương vong lớn, Phong Thần chính là nơi quy túc tốt nhất.

Trung thần võ tướng và Phong Thần: Phần lớn võ tướng văn sĩ thuộc phạm trù người phàm, đời người không trăm năm, hoặc thành công danh, hoặc chiến tử sa trường, da ngựa bọc thây, bị người hãm hại, tai ương tù ngục.

Đối với họ, sinh mệnh tuy đặc sắc nhưng quá ngắn ngủi, Phong Thần lại có thể giúp họ không còn lo lắng về sinh lão bệnh tử.

Phong Thần đối với trung thần võ tướng, giống như sự khẳng

định và tưởng niệm của hậu nhân đối với những tướng sĩ, văn thần đã có cống hiến lớn.

Gian thần và Phong Thần: Có chính có tà, có đúng có sai, đã có trung thần võ tướng, thì cũng tồn tại những gian thần họa quốc ương dân.

Đối với những ác nhân này, phong họ thành ác thần, một là để hoàn thiện thần chức, hai là cho họ cơ hội chuộc tội, ba là để người đời ghi nhớ tội ác của họ, cảnh tỉnh hậu nhân.

Kết cục Phong Thần: Chiến tranh Phong Thần là một lần Huyền môn mượn danh nghĩa Phong Thần để trừ khử bàng môn tả đạo và những kẻ tâm thuật bất chính.

Tiệt giáo vì ngư long hỗn tạp nên bị đả kích mạnh mẽ.

Bề ngoài Huyền môn tổn thất lớn, thực ra không phải vậy.

Huyền môn nhờ chiến tranh Phong Thần mà được thanh lọc, người thượng đẳng thành tiên đạo, trung đẳng thành thần đạo, hạ đẳng thành nhân đạo.

Có một bộ phận tâm thuật tu luyện không tốt (như Trường Nhĩ Định Quang Tiên) bị dẫn sang Tây phương giáo.

Tây phương giáo bề ngoài hưng thịnh, nhưng bên trong lại trở nên mục nát.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu, nguyên hình là niệm châu của Đạo giáo (còn gọi là "lưu châu"), pháp bảo lưu lạc đến Tây phương giáo ngụ ý Phật giáo đã sao chép pháp khí của Đạo giáo, đúng như câu "thế gian lời hay Phật nói hết, thiên hạ danh sơn tăng chiếm nhiều".

Nhiên Đăng Đạo Nhân và bốn trong Thập Nhị Kim Tiên: Phổ Hiền Chân Nhân, Cụ Lưu Tôn, Văn Thù Quảng Pháp Thiên Tôn, Từ Hàng Đạo Nhân phản đạo nhập Phật: ngụ ý Phật giáo đã đạo dụng thần tiên

của Đạo giáo, như Từ Hàng Đạo Nhân, bị Phật giáo "mượn đi" thành Quan Thế Âm Bồ Tát, mượn không trả.

Đệ thất Lượng kiếp: Tây Thiên Thỉnh Kinh.

Đây là một Lượng kiếp Phật đạo hưng thịnh. "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu!" Dưới Thánh nhân đều là con kiến.

Cuộc đời của Hầu Tử là một bi kịch, từ khi sinh ra đã giống như một con rối gỗ, Thánh nhân là người cầm rối, khống chế mọi hành động của con rối, chỉ cần có chút dị thường liền sẽ triệt để xóa sổ, "đại nhân vật".

Tôn Ngộ Không, sau khi hoàn thành hệ thống thỉnh kinh, mới được hưng thịnh.

Đệ bát Lượng kiếp: Mạt Pháp Thời Đại.

Thế giới Hồng Hoang rơi vào Mạt Pháp Thời Đại, toàn bộ trời đất đều không còn linh khí.

Đệ cửu Lượng kiếp: Vô Lượng Lượng Kiếp!

Sau khi Vô Lượng Lượng Kiếp bắt đầu, trời đất vạn vật đều sẽ bị hủy diệt, thế giới trở về Hỗn Độn, sau đó lại khai thiên lập địa.

Tổng quan Hồng Hoang, trận pháp và pháp bảo! 1, Đạo có âm dương, sự có đúng sai, người có nam nữ, bảo có tiên hậu.

Pháp bảo đại thể chỉ có hai loại: Tiên Thiên, Hậu Thiên.

Căn cứ vào đặc tính và mạnh yếu, cũng được chia thành Chí bảo và Linh bảo.

Trong trường hợp thông thường, Tiên Thiên mạnh hơn Hậu Thiên, Chí bảo mạnh hơn Linh bảo. 2, Pháp bảo Tiên Thiên chỉ những pháp bảo đã tồn tại trước khi khai thiên tích địa, là những pháp bảo trên Phân Bảo Nham của Đạo Tổ Hồng Quân (trước khi khai thiên tích

địa).

Pháp bảo Hậu Thiên chỉ những pháp bảo xuất hiện vào lúc khai thiên tích địa, hoặc sau khi khai thiên tích địa.

Để phán đoán pháp bảo là Tiên Thiên hay Hậu Thiên, mấu chốt nằm ở chỗ nó có tồn tại trước khi khai thiên tích địa hay không. 3, Trong không ít tiểu thuyết Hồng Hoang lưu, pháp bảo chỉ có phân chia Tiên Thiên và Hậu Thiên, tồn tại trước khai thiên tích địa là pháp bảo Tiên Thiên, xuất hiện vào lúc khai thiên tích địa và sau đó là pháp bảo Hậu Thiên.

Nhưng cùng với sự gia tăng của tiểu thuyết Hồng Hoang lưu, một bộ phận tiểu thuyết Hồng Hoang lưu cũng xuất hiện Hỗn Độn Chí Bảo, Thiên Đạo Kỳ Bảo, những pháp bảo siêu việt trên cả Tiên Thiên Chí Bảo.

Về việc Hỗn Độn Chí Bảo, Thiên Đạo Kỳ Bảo có thuộc Tiên Thiên hay không, phải xem thiết lập của mỗi bộ tiểu thuyết, tác giả không bình luận.

Pháp bảo đã tồn tại trước khi khai thiên tích địa: Tam đại Tiên Thiên Chí Bảo: Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung. (Tồn tại trước khi khai thiên tích địa, không thể do Khai Thiên Phủ hóa thành).

Tam đại Tiên Thiên Chí Bảo là giới hạn của tất cả pháp bảo, là pháp bảo mạnh nhất thế gian, trên chúng không tồn tại pháp bảo mạnh hơn, đây là pháp tắc đã định từ định nghĩa.

Ngoài ra, Đạo Tổ Hồng Quân phân phát bảo vật tại Phân Bảo Nham đúng là sau khi khai thiên tích địa.

Nhưng trước khi khai thiên tích địa, tam đại Tiên Thiên Chí Bảo đã ở trong tay Đại Đạo Hồng Quân (Phân Bảo Nham), thời gian phân bảo

muộn hay không muộn hơn khai thiên tích địa, không mâu thuẫn với việc tam bảo tồn tại trước khai thiên tích địa.

Tứ đại Đỗ Soạn Chí Bảo: Khai Thiên Thần Phủ, Sáng Thế Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu.

Hậu Thiên Chí Bảo: Pháp bảo xuất hiện vào lúc khai thiên tích địa, hoặc sau khi khai thiên tích địa.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp: Hậu Thiên đệ nhất công đức chí bảo, chí bảo phòng thân của Thái Thượng Lão Quân.

Do sau khi Bàn Cổ khai thiên, khí Huyền Hoàng của Đại Đạo và công đức khai thiên của Bàn Cổ dung hợp mà hóa thành.

Tổng cộng có bốn mươi chín tầng (số của Thiên Đạo).

Bảo vật này có thể bỏ qua mọi công kích, một khi tế ra liền lập tức ở thế bất bại.

Kim Cang Trác: Hậu Thiên công đức chí bảo, do Thái Thượng Lão Quân luyện chế khi hóa Hồ vi Phật, là một kiện bảo vật vô thượng.

Chương 4

Tế ra bảo vật này có thể thu mọi bảo vật, binh khí trong chư thiên, địa thủy hỏa phong đều không thể gây thương tổn.

Tạo Nhân Tiên: Hậu Thiên công đức chí bảo, do Nữ Oa Nương Nương luyện chế khi dùng đất nặn người, sử dụng dây leo hoang dại để tạo người, là một kiện công đức thánh khí.

Là bảo vật đầu tiên trấn thủ khí số của Nhân tộc, có thể khiến khí vận của Nhân tộc hài hòa cùng tồn tại với khí số tự nhiên, thiên nhân hợp nhất, cũng có thể đánh vào khí vận của Nhân tộc, phế truất Nhân Hoàng.

Phàm là người của Nhân tộc, đều bị khắc chế.

Nhân tộc nếu bị đánh trúng một roi, dù đã chứng đắc quả vị Chuẩn Thánh, vẫn sẽ hóa thành một nắm đất vàng.

Tru Tiên Tứ Kiếm: Hậu Thiên chí bảo, pháp bảo công kích đệ nhất của Thông Thiên Giáo Chủ, cùng với Tru Tiên Trận Đồ có thể bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Linh Bảo: Thái Thượng Lão Quân: Cửu Long Kim Trượng, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, Bát Quái Lô, Càn Khôn Đồ, Bát Cảnh Cung Đăng, Xạ Nhật Thần Cung, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình, Tử Kim Hồng Hồ Lô, Hoảng Kim Thằng, Thất Tinh Kiếm, Quạt Ba Tiêu (dương), Thái Tuế Tiên, Vô Tự Thiên Thư, Huyền Đô Thiên Lê, Không Động Ấn, Ngũ Quang Hạp, Nhật Nguyệt Thần Kính, Phi Vân Giản, Thiên Ý Đao, Tu Di Hồ, Phong Đô Tử Cô, Lão Quân Nhân Giáo Bia, Hào Thiên Chuông, Long Phượng Cầm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn: Chư Thiên Khánh Vân, Cửu Long Trầm

Hương Liễn, Huyết Phù Tác Mệnh Thư, Lạc Bảo Kim Tiền, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, Ngọc Thanh Thánh Lệnh, Thái Cực Phù Ấn, Hư Vô Hạp, Phong Thần Bảng, Đả Thần Tiên, Bát Bảo Lưu Ly Bình, Côn Luân Kính, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Âm Dương Lô, Hốt Lôi Cầm, Tinh Vân Côn, Thanh Ngọc Hồ Lô, Nạp Thiên Đại, Càn Khôn Phiến, Huyền Thiên Lăng, Tam Quang Thần Thủy, Thiên Cơ Sấm, Phệ Linh Châm, Trấn Yêu Tháp, Vô Cực Trạc, Nguyên Thủy Xiển Giáo Bia.

Thông Thiên Giáo Chủ: Thanh Bình Kiếm, Hỗn Nguyên Phất Trần, Thượng Thanh Bảo Châu, Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, Kim Phượng Trâm, Long Ngâm Tiêu, Chỉ Mệnh Đao, Thiên Hoa Diệu Trụy Kỳ, Cửu Long Đỉnh, Tinh Thần Đồ, Phong Lôi Tiễn, Tử Điện Chùy, Ngư Cổ, Luân Hồi Kính, Tàng Tiên Đồ, Huyền Hoàng Hồ Lô, Sơn Hải Đồ, Xuyên Tâm Tỏa, Như Ý Nang, Lục Hồn Phiên, Thông Thiên Tiệt Giáo Bia.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân: Tiếp Dẫn Bảo Tràng, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Thất Bảo Thiên Diệp Kim Liên, Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề Đạo Nhân: Gia Trì Thần Xử, Lục Căn Thanh Tịnh An Nhạc Can, Tịch Diệt Pháp Luân, Bạch Liên, Khổ Hải, Bồ Đề Mộc, Xá Lợi Tử, Ti Thao, Anh Lạc, Tán Cái, Hoa Quán, Phiên Tràng, Kim Cung, Ngư Tràng.

Nữ Oa Nương Nương: Bảo Liên Đăng, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, Phược Yêu Tác, Thất Tinh Văn Nguyệt Tiên, Tạo Nhân Tiên, Thất Khẩu Thiên Mang Thần Đao, Tam Huyễn Hoàn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Ngũ Khẩu Quỳnh Chập Ly Quang Tiễn, Tứ Bảo Kiếm, Vô Cực Tán, Định Thiên Trâm, Phiêu Miểu Triền Thiên Đái, Cửu Thải Nghê Thường, Linh Tú Phiêu Y, Linh Tuyền Bảo Ngọc, Chiêu Yêu Phiên, Áp Hỏa Kiềm, Tứ Hải Bình, Thiên Địa Hồng Lô (Luyện Thiên Lô, Tạo Vật Tiên Đỉnh), Vô Song Tử Ngọc Luân, Nhân Duyên Bạc,

Tam Sinh Thạch, Luyện Yêu Hồ, Hỗn Độn Âm Dương Ngũ Linh Châu (Hỗn Độn Thủy Linh Châu, Hỗn Độn Hỏa Linh Châu, Hỗn Độn Lôi Linh Châu, Hỗn Độn Phong Linh Châu, Hỗn Độn Thổ Linh Châu, Hỗn Độn Thánh Linh Châu, Hỗn Độn Ma Linh Châu), Thiên Xà Trượng, Thánh Linh Phi Phong, Nữ Oa Huyết Ngọc, Nữ Oa Ngọc Châm, Nữ Oa Thạch, Kim Hồ Lô, Thiên Oa Yêu Giáo Bia, Luân Hồi Tử Ngọc Liên Đài.

Các tiên nhân khác: Quạt Ba Tiêu (âm: sở hữu của Thiết Phiến công chúa), Linh Cữu Đăng (Nhiên Đăng Đạo Nhân), Hà Đồ Lạc Thư (Đế Tuấn, Phục Hy), Thập Nhị Phẩm Liên Đài (Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên: Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên: Minh Hà Lão Tổ, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên: La Hầu Ma Tổ), Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ (Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ: Nguyên Thủy Thiên Tôn, Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ: Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ: Thái Thượng Lão Quân, Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ: Vương Mẫu Nương Nương, Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ), Thí Thần Thương (La Hầu Ma Tổ), Sơn Hà Xã Tắc Đồ (Nữ Oa Nương Nương), Thất Bảo Diệu Thụ (Chuẩn Đề Đạo Nhân), Hồng Tú Cầu (Nữ Oa Nương Nương), Gia Trì Thần Xử (Chuẩn Đề Đạo Nhân), Tiếp Dẫn Bảo Tràng (Tiếp Dẫn Đạo Nhân), Lục Căn Thanh Tịnh An Nhạc Can, Tụ Bảo Bồn (Đa Bảo Đạo Nhân), Thổ Bảo Kim Thiềm (Đa Bảo Đạo Nhân), Long Hổ Như Ý (Kim Linh Thánh Mẫu), Tứ Tượng Tháp (Kim Linh Thánh Mẫu), Cản Sơn Tiên (Vô Đương Thánh Mẫu), Nhật Nguyệt Châu (Quy Linh Thánh Mẫu), Kim Giao Tiễn (Tam Tiêu Nương Nương), Hỗn Nguyên Kim Đấu (Tam Tiêu Nương Nương), Hai mươi bốn viên Định Hải Châu (Nhiên Đăng Đạo Nhân), Hỗn Nguyên Chùy (Ô Vân Tiên)... v.v...

Hồng Hoang Trận Pháp: Tru Tiên Kiếm Trận: Do Thiên Đạo

Thánh Nhân Thông Thiên Giáo Chủ chấp chưởng.

Vô thượng trận pháp chủ tể thiên đạo sát phạt, là Thiên Đạo đệ nhất sát phạt đại trận.

Là chí bảo lập giáo của Thông Thiên Tiệt giáo, hộ giáo đại trận.

Do Tru Tiên Tứ Kiếm (Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm) và Tru Tiên Trận Đồ tổ hợp thành.

Một vị Thánh Nhân bày trận, phi bốn vị Thánh Nhân tề tụ không thể phá.

Trong kiếm trận sát cơ vô hạn, hung hiểm vạn trùng, phi Thiên Đạo Thánh Nhân một khi vào trận này liền hóa thành tro bụi.

Hồng Quân Lão Tổ trên Phân Bảo Nham đã ban bốn thanh Tru Tiên Kiếm cho một trong Tam Thanh: Thông Thiên Giáo Chủ.

Chu Thiên Tinh Đấu Trận: Do Yêu Hoàng Đế Tuấn từ Hà Đồ Lạc Thư ngộ ra, hợp lực của ba trăm sáu mươi lăm tinh thần trên trời, lại thêm Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh làm chủ tinh, Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn, sâu thẳm vô cùng, sát khí tràn ngập.

Để bố trí trận này, cần luyện chế ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên, tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh thần trên trời, sau đó cần một vạn bốn nghìn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, tương ứng với một vạn bốn nghìn tám trăm phó tinh thần.

Lại phối hợp với sức mạnh của ức vạn thần ma, một thần ma đại biểu một tinh thần, có thể tổ thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận uy lực tuyệt luân.

Ba trăm sáu mươi lăm cây Đại Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm gốc, một vạn bốn nghìn tám trăm cây Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên làm cành.

Ức vạn thần ma làm lá.

Dùng sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần liên kết lại với nhau, có thể thấy uy lực và uy thế của nó lớn đến mức nào.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận: Trận nhãn: Hà Đồ, Lạc Thư.

Trận pháp này tương truyền do thượng cổ Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất căn cứ vào số hậu thiên sáng tạo ra, là một trong những đại trận trấn thủ Thiên giới.

Toàn trận phỏng chiếu bố cục của núi sông, sông ngòi... thượng cổ Hồng Hoang, bên trong bao la vạn tượng.

Nếu Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là nhật nguyệt tinh thần, thì Hà Đồ Lạc Thư là núi sông địa lý, bao gồm các con sông lớn, đại xuyên, hải dương, bầu trời, chim thú, cá trùng của thời kỳ Hồng Hoang, diễn hóa sự biến hóa của thế giới thượng cổ Hồng Hoang.

Điều tuyệt diệu hơn của trận này là người ở trong đó không biết thời gian trôi qua, có thể thấy núi tuyết biến thành đại dương, biển cả biến thành ruộng dâu, ảo tượng trên Hà Đồ, một đời vạn kiếp, một sát na sinh diệt tiêu trưởng, tựa như đã qua ức vạn năm, cũng tựa như đã qua vô lượng lượng kiếp số.

Vì vậy có tên: Hỗn Nguyên Hà Lạc Đồ.

Đô Thiên Thần Sát Trận: Thập Nhị Đô Thiên Thần Ma Đại Trận.

Bàn Cổ ngã xuống, nguyên thần hóa Tam Thanh, tinh huyết hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, ngoại giới gọi là Thập Nhị Ma Thần.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, do Thập Nhị Tổ Vu thôi phát tinh huyết Bàn Cổ của bản thân, ngưng thành Đô Thiên Ma Thần, tập hợp sát khí trời đất.

Khi thiên địa đại kiếp, sát khí cực mạnh, là lúc Đô Thiên Thần Sát

Đại Trận mạnh mẽ nhất.

Là chỗ dựa của Vu tộc để đối kháng với Yêu tộc.

Tổ Vu Hậu Thổ Nương Nương hóa thân Lục Đạo Luân Hồi, để lại ba giọt máu Tổ Vu, có thể cho Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sử dụng ba lần, hoặc tạm thời nâng cao thực lực của Đại Vu lên cấp Tổ Vu.

Vạn Tiên Đại Trận: Vô thượng trận pháp do Thông Thiên Giáo Chủ sáng tạo.

Thông Thiên Giáo Chủ dùng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ bốn thần thú phân biệt trấn áp bốn phương trận môn Đông, Nam, Tây, Bắc, bản thân trấn thủ trung cung chủ trì trận pháp.

Hút linh khí ngũ phương trời đất, nạp uy thế tứ vũ trên dưới, dung tinh tú của nhật nguyệt tinh thần, hợp hoa thần của địa thủy hỏa phong.

Trận này uy lực cực lớn, phi Thiên Đạo Thánh Nhân không thể vào trận.

Trong Phong Thần Đại Chiến, Vạn Tiên Trận của Thông Thiên Giáo Chủ đã bị Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân bốn người liên thủ phá vỡ.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận: Vô thượng trận pháp do Thái Thanh Thánh Nhân Thái Thượng Lão Quân sáng tạo, dùng hình thái Vô Cực để dung hợp vạn vật làm một, dùng Ngũ Hành làm môi giới để nạp nguyên khí trời đất, hóa hư thành huyễn.

Hư tức là thực, thực tức là hư; thật cũng là giả, giả cũng là thật; hữu hình cũng là vô hình, vô hình cũng là hữu hình, vô cùng vô tận.

Trận này chia thành sáu môn Sinh, Tử, Hối, Minh, Huyễn, Diệt.

Người vào trận chỉ cần không rơi vào hai môn Huyễn, Diệt, sinh tử chỉ trong một ý niệm.

Muốn vào trận này, phi từ Tử môn vào trong không được.

Tử môn của trận này ở Đông Bắc, Sinh môn ở Tây Nam, Huyễn môn ở trung ương, Diệt môn ở cực Đông, Hối môn ở cực Nam, Minh môn ở Tây Bắc.

Hai người bị nhốt còn không biết mình đang ở môn nào.

Tử môn khó vào, dễ cầu sinh; Sinh môn dễ vào, dễ bị khốn; Diệt môn là then chốt phá trận, lúc này chưa bàn đến; Huyễn môn biến hóa vô cùng, dễ lạc đường, hãm mất chân linh; Hối môn tối tăm như mực, e không phải tầm thường có thể đối phó; chỉ có Minh môn ở Tây Bắc có thể thông.

Chương 5

Hồng Hoang khắp nơi là tiên sơn linh mạch, tiên khí lượn lờ, ráng màu phiêu đãng, linh vụ che kín thương khung, bao trùm bốn cõi.

Một ngọn núi cao chọc trời, xung quanh tỏa ra khí tức luân hồi, từng đạo đạo văn luân hồi huyền diệu bao phủ toàn thân, vô cùng linh khí cuồn cuộn đổ về, bao phủ bốn phương.

Nếu có tu sĩ đại năng nào nhìn thấy ngọn núi khổng lồ này, nhất định sẽ kinh ngạc, bởi vì đây không phải là một dãy núi, mà là một cỗ tàn thi của Ma Thần.

Chỉ vì thân thể quá khổng lồ, trông giống như một ngọn núi trải dài vạn dặm.

Có một tia linh thức mỏng manh đang ngưng tụ.

Bàn Cổ chém giết ba ngàn Ma Thần, đã qua ức vạn hội nguyên.

Nhưng cỗ tàn thi Ma Thần này, không những không tiêu tan trong dòng sông thời gian, ngược lại còn tự mình sinh ra một tia linh trí.

Thậm chí không bao lâu nữa là có thể hóa hình ra ngoài.

“Vút!” Trong hư không, một đạo kim quang mang theo một đạo linh hồn, tựa như một ngôi sao băng rơi vào trong tàn thi Ma Thần.

Đạo linh hồn đó trực tiếp thôn phệ linh trí vừa mới sinh ra của tàn thi Ma Thần, ngưng tụ thành nguyên thần mới.

“Luân Hồi Ma Thần?

Bàn Cổ?” “Thế giới Hồng Hoang!

Ta đã đến Hồng Hoang?” Chu Thái Ất, vốn là một người yêu thích đồ cổ, trong lúc thu mua một món đồ cổ thì đột nhiên ngất đi, không

ngờ lại xuyên không vào thế giới Hồng Hoang.

Y đã thôn phệ tia linh trí vừa mới sinh ra của tàn thi Luân Hồi Ma Thần.

Bất ngờ đến Hồng Hoang, trong lòng Chu Thái Ất có chút lo lắng.

Hồng Hoang nơi đâu cũng là nguy hiểm, mà y chỉ có một đạo nguyên thần, ngay cả nhục thân cũng không có.

Càng không có chút tu vi nào, bất kỳ tu sĩ nào cũng có thể giết chết y.

Không biết hiện tại Hồng Hoang đang ở thời kỳ nào, Hung Thú Lượng Kiếp đã qua chưa, Ma Tổ La Hầu đã xuất hiện chưa, Hồng Quân đã chứng đạo chưa?

Đại năng Hồng Hoang đã có bao nhiêu người hiện thế?

Những điều này đối với Chu Thái Ất đều là ẩn số, trong lòng tự nhiên có chút bất an.

Nhưng trong lòng y đồng thời cũng có một tia may mắn, nếu không đoạt xá linh trí của tàn thi Luân Hồi Ma Thần, e rằng sẽ bị trời đất trực tiếp giết chết.

Ý chí Hồng Hoang sẽ bài xích sinh linh ngoại lai, xuyên không vốn là một việc cực kỳ nguy hiểm.

"A!" Trong lúc Chu Thái Ất đang cảm khái, một luồng thông tin mênh mông tràn vào thần thức của y.

Nếu không phải linh hồn của y đã xuyên qua thời không, trở nên vô cùng kiên cố, e rằng đã bị luồng thông tin khổng lồ này trực tiếp đánh tan, hóa thành tro bụi.

Sau một trận đầu óc choáng váng, y cuối cùng cũng tiêu hóa được luồng thông tin mênh mông đó.

“Luân Hồi Bất Diệt Quyết!

Công pháp truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần.” Chu Thái Ất chưa kịp thích ứng với thân phận mới, đã nhận được truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần, dẫu cho có chút tàn khuyết, nhưng trong lòng vẫn vui mừng.

Dù sao ở Hồng Hoang, công pháp không nghi ngờ gì là một phần cực kỳ quan trọng, liên quan đến thực lực.

Dù mạnh như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, đều vẫn lạc trong Vu Yêu Lượng Kiếp.

Thậm chí Thông Thiên Giáo Chủ tay nắm Tru Tiên Kiếm Trận, cũng bị các Thánh nhân tính kế, ngay cả đạo thống cũng suýt không giữ được.

Muốn sinh tồn trong thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé này, thực lực là quan trọng nhất.

Hiện giờ có Luân Hồi Bất Diệt Quyết, cũng khiến nỗi lo trong lòng Chu Thái Ất tiêu tan không ít.

Có truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần trong tay, chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sớm muộn cũng có thể hóa hình ra ngoài.

Nếu hóa hình sớm, không chừng có thể kiếm được công đức trong Hung Thú Lượng Kiếp, hoặc là chứng đạo trước Hồng Quân.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của Chu Thái Ất, có thể được như ý nguyện hay không, phải xem nỗ lực sau này.

Trong thức hải của Chu Thái Ất, có một lá cờ lớn phủ đầy đạo văn luân hồi, tỏa ra khí tức luân hồi, uy áp đáng sợ lan tỏa ra bốn phía.

Đó là pháp bảo cộng sinh của Luân Hồi Ma Thần, Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên.

Dù chưa hóa hình, nhưng từ trong truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần, y đã biết được một phần công dụng của Luân Hồi Ma Phiên.

Nó là chí bảo vô thượng chuyên cai quản luân hồi, có năng lực chưởng khống luân hồi.

Đây chỉ là một phần tác dụng của Luân Hồi Ma Phiên, những tác dụng khác của nó vẫn còn chờ được khai phá.

Dù sao Luân Hồi Ma Thần cũng chưa vận dụng năng lực của Luân Hồi Ma Phiên đến cực hạn, đã bị Bàn Cổ Đại Thần chém giết, ngay cả pháp bảo cũng bị rớt cấp thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ có đợi sau khi Chu Thái Ất sử dụng, mới có thể biết được uy năng thực sự của chí bảo.

Đáng tiếc bây giờ chưa hóa hình, không thể sử dụng, thực sự khiến người ta trong lòng ngứa ngáy, hận không thể lao tới luyện hóa một phen.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo mà mọi người trong Hồng Hoang đều biết, chỉ có Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung.

Mỗi một kiện đều được đại năng Hồng Hoang nắm giữ trong tay.

Chưa nói đến uy năng của chí bảo ra sao, chỉ riêng phẩm cấp Tiên Thiên Chí Bảo, cũng đủ khiến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên phải đỏ mắt.

“Đã đến đây rồi, thì cứ an phận!

Chuyện kiếp trước như mây khói, đã sớm qua đi, tranh thủ tu luyện hóa hình là quan trọng, như vậy mới có thể đứng vững gót chân ở Hồng Hoang.” Dù Chu Thái Ất biết một số diễn biến của Hồng Hoang, nhưng hiện tại y chỉ là một đạo nguyên thần.

Chỉ sau khi hóa hình, mới có thể khám phá đại địa Hồng Hoang,

biết được thời kỳ hiện tại, để tiến hành bước tiếp theo.

Rất nhanh, Chu Thái Ất đã chấp nhận thân phận mới, vận chuyển Luân Hồi Bất Diệt Quyết, hấp thu vô cùng linh khí, tu luyện.

Dù không hiểu tiên thiên thần thai văn, nhưng vì đã dung hợp truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần, y dễ dàng có thể đọc hiểu, tu luyện vô cùng thuận lợi.

Theo vô biên linh khí gột rửa, một cỗ khí tức huyền diệu lan tỏa bốn phía, gợn sóng chấn động, giống như một vị Ma Thần giáng lâm.

Luân Hồi Bất Diệt Quyết, không hổ là công pháp tu luyện đỉnh cấp, chỉ cần vận chuyển một chút, đã có vô cùng linh khí bị hút vào trong nguyên thần.

Chương 6

Chu Thái Ất như đang tắm trong suối nước nóng, toàn bộ linh hồn đều được thăng hoa.

Cứ như có một cỗ sức mạnh thánh khiết, đang gột rửa toàn bộ thân tâm.

Luyện tinh hóa khí...

Luyện khí hóa thần...

Trăm năm sau, y đã có tu vi Luyện Khí Hóa Thần.

Luyện thần hóa hư...

Luyện hư hợp đạo...

Nghìn năm trôi qua, Chu Thái Ất sắp đột phá cảnh giới Thiên Tiên.

Nghìn năm tu luyện trong im lặng, không những không khiến y cảm thấy cô tịch, ngược lại còn minh ngộ được đạo lý trời đất, thậm chí tâm tính cũng xảy ra một số thay đổi.

Y trở nên trầm ổn, tĩnh lặng hơn.

Theo vô cùng linh khí gột rửa, khí tức quanh thân dần tăng cường, một cỗ khí tức tiên phong đạo cốt lan tỏa bốn phương.

Thời gian vội vã, lại nghìn năm trôi qua, Chu Thái Ất đã có tu vi Thiên Tiên.

Khí tức của y trở nên đáng sợ hơn, nhưng vẫn chưa hóa hình.

Hóa hình sau khi tu vi càng cao, càng có tiềm lực.

Dù đại đa số sinh linh chỉ có thể hóa hình ở tu vi Thiên Tiên, nhưng y có căn nguyên của Luân Hồi Ma Thần, chắc chắn sẽ không

hóa hình vào lúc Thiên Tiên.

Chu Thái Ất tiếp tục tu luyện Luân Hồi Bất Diệt Quyết, tu vi như tên lửa phóng thẳng lên trời, trong vạn năm đã đột phá Chân Tiên viên mãn, chỉ còn một bước nữa là đạt đến tu vi Kim Tiên.

Đáng tiếc một bước này như một vực sâu trời ngăn, cản trở tu vi của y.

Trong lòng Chu Thái Ất hiểu rõ, đây là thời khắc sắp đối mặt với hóa hình thiên kiếp.

Chỉ có vượt qua lôi kiếp, tu vi mới có thể tiến thêm một bước, nếu không sẽ vẫn diệt trong dòng sông thời gian.

"Hóa hình thiên kiếp cuối cùng cũng sắp đến rồi sao?" Theo một tiếng nghi vấn, bầu trời vốn đang nắng gắt, bỗng nhiên ngưng tụ vô cùng mây đen, dày đặc che kín cả bầu trời.

Khí tức trên người Chu Thái Ất mênh mông như biển, dẫn động mây đen trời đất dày đặc, bao trùm trên bầu trời, bao phủ vạn vạn dặm phương viên.

"Ầm ầm ầm!" Từng đạo tiếng sấm vang lên trong mây đen, uy áp đáng sợ đè xuống bốn phía.

Tức thì trong không trung cát đá bay lên, cuồng phong loạn vũ, như hạo kiếp giáng lâm.

Chu Thái Ất cảm nhận được uy năng của lôi kiếp, trong lòng nổi lên một tia gợn sóng.

Dù chưa từng thấy lôi kiếp, nhưng y lại biết uy danh của hóa hình thiên kiếp.

Không biết bao nhiêu sinh linh, đều bị hóa hình thiên kiếp đánh thành tro bụi, thậm chí ngay cả thần niệm cũng không thể bảo toàn, dù

là một số Hỗn Độn Ma Thần, cũng không chống đỡ nổi lôi kiếp của trời đất.

Mặc dù Chu Thái Ất có tu vi nguyên thần Chân Tiên viên mãn, nhưng trước mặt lôi kiếp do trời đất giáng xuống, lại có vẻ hơi không đủ.

Nhưng độ kiếp hóa hình, lại là một bước bắt buộc phải trải qua, là việc không thể trốn tránh.

Chỉ có bước ra một bước này, mới có thể đứng vững gót chân ở Hồng Hoang.

"Ầm ầm!" Một tiếng sấm vang dội bốn phương, một cỗ khí tức tịch diệt nồng đậm lan tỏa khắp bầu trời, một tia ý chí trời đất xen lẫn trong đó, bao trùm lên đại địa vô biên.

Chu Thái Ất hai mắt chấn động, trong lòng có chút kinh ngạc.

Không phải hóa hình thiên kiếp bình thường, mà là Tịch Diệt Lôi Kiếp.

Dưới Tịch Diệt Lôi Kiếp, vạn vật khô héo, sinh linh tận diệt, ngay cả một số tu sĩ đại năng cũng không chắc có thể an toàn vượt qua.

Bây giờ lại để một Chân Tiên viên mãn, độ Tịch Diệt Lôi Kiếp, chẳng phải là muốn lấy mạng người sao?

Lôi kiếp vô tình nhất, uy năng thường vượt qua phạm vi năng lực của sinh linh độ kiếp, đây cũng là nguyên nhân chỉ có cực kỳ ít sinh linh có thể an toàn vượt qua hóa hình lôi kiếp.

"Ầm ầm ầm!" Một đạo sấm sét tịch diệt to bằng thùng nước, từ trên trời đánh xuống, mang theo uy năng vô cùng, đánh về phía Chu Thái Ất.

Dù chỉ có một đạo sấm sét tịch diệt rơi xuống, nhưng lại có uy lực

chấn động chư tà, hủy diệt tất cả.

Nếu là sinh linh bình thường hóa hình, thấy một đạo sấm sét này, sớm đã sợ đến hồn bay phách tán rồi.

Chu Thái Ất cảm nhận được sấm sét đáng sợ trong hư không, trong lòng tuy có chút kinh ngạc, nhưng lại không hề hoảng sợ.

Y vận chuyển toàn thân pháp lực đến cực hạn, chuẩn bị chống đỡ đạo sấm sét này.

"Vút!" Trong lúc y chuẩn bị chống đỡ sấm sét, Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên tự động hộ chủ, đánh ra một đạo khí luân hồi, diễn hóa thành một sợi xích luân hồi khổng lồ.

Trên sợi xích, đạo văn luân hồi lần lượt sáng lên, ẩn chứa đạo pháp vô thượng, như muốn xuyên thủng hư không, đánh về phía sấm sét tịch diệt.

"Bốp!" Một tiếng vang giòn tan truyền đến, sấm sét tịch diệt trực tiếp bị đánh tan, biến mất không dấu vết.

Chu Thái Ất thấy Luân Hồi Ma Phiên tự động hộ chủ, hai mắt bỗng nhiên sáng lên.

Luân Hồi Ma Phiên, chỉ là chí bảo bạn sinh, nhưng y chưa kịp tế luyện, vốn tưởng rằng không thể sử dụng.

Không ngờ trong tình huống này, nó vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm, tự động hộ chủ, đánh tan lôi đình.

Chí bảo bạn sinh có thể giúp độ kiếp, tức thì lòng tin của Chu Thái Ất tăng mạnh, đồng thời vô cùng vui mừng.

Nếu phải dựa vào tu vi của bản thân để độ kiếp, dù có thể an toàn vượt qua, cũng sẽ nguyên khí đại thương, nhưng có Luân Hồi Ma Phiên giúp đỡ thì khác.

Luân Hồi Ma Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, trong đó có pháp tắc luân hồi, càng là chí bảo vô thượng chuyên cai quản luân hồi, tiếp dẫn vạn vật luân hồi, kế thừa vĩ lực của trời đất.

Dù là một đòn tùy ý, cũng có uy năng vô cùng, đủ để chấn vỡ một ngôi sao, giúp độ Tịch Diệt Lôi Kiếp, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Có thể dễ dàng vượt qua hóa hình thiên kiếp, trong lòng Chu Thái Ất sao có thể không vui?

Sấm sét tịch diệt trong hư không cảm nhận được sự cản trở, trở nên vô cùng phẫn nộ, từng đạo lôi quang cuồn cuộn hung hãn.

Trong nháy mắt, mấy chục đạo sấm sét tịch diệt đồng thời đánh xuống, hóa thành mấy chục con rồng sấm tịch diệt, xuyên thủng hư không, ầm ầm rơi xuống.

Chương 7

Nơi rồng sấm tịch diệt đi qua, đá vụn bay tứ tung, núi non đứt gãy, cương phong như lưỡi dao sắc bén gào thét, tung hoành bốn phương.

Một đòn bộc phát uy năng vô cùng cường hãn, rõ ràng là muốn triệt để diệt sát Chu Thái Ất.

Dù uy lực của rồng sấm tịch diệt rất mạnh, nhưng trong lòng Chu Thái Ất không hề có chút gợn sóng, có Luân Hồi Ma Phiên che chở trước người, có gì phải lo lắng.

"Đang!" Xích luân hồi mạnh mẽ vung lên, đánh tan mấy chục đạo sấm sét tịch diệt trong hư không, hóa thành linh khí trời đất tiêu tán.

Dù uy năng của sấm sét tịch diệt có tăng lên, nhưng vẫn không địch lại được công kích của xích luân hồi.

Trong hư không lại vang lên một trận âm thanh binh khí va chạm, một lát sau dần dần trở lại bình tĩnh, ngay cả uy áp cũng đang suy yếu.

Một trận hóa hình thiên kiếp hung hiểm, cứ như vậy mà qua đi.

Mây sấm dày đặc trong hư không lần lượt tan đi, lộ ra mặt trời chói chang.

Chu Thái Ất cũng có chút không dám tin, lôi kiếp trấn áp bốn phương trước đó, thật sự là hóa hình thiên kiếp sao, uy lực có phải hơi nhỏ quá không.

Nếu để người khác biết được suy nghĩ của y, nhất định sẽ mắng to, thật sự nghĩ ai cũng giống như y, có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, có thể dễ dàng độ kiếp.

Nếu không có chí bảo bạn sinh, không chừng đã sớm vẫn lạc trong lôi đình rồi.

Giờ khắc này, Chu Thái Ất mới biết được tầm quan trọng của pháp bảo.

Chẳng trách tu sĩ Hồng Hoang sẽ vì một kiện pháp bảo mà ra tay đánh nhau, thậm chí không tiếc xé rách mặt mũi, cũng phải cướp đoạt.

Quả nhiên có pháp bảo và không có pháp bảo, hoàn toàn là một trời một vực.

Xem ra Luân Hồi Ma Phiên phải sử dụng cẩn thận, không được hiển hiện trước mặt người khác, ít nhất là trước khi trưởng thành, bắt buộc phải che giấu.

Sau khi Chu Thái Ất vượt qua hóa hình thiên kiếp, linh khí vô tận đồng loạt bạo động, điên cuồng tuôn vào nguyên thần của y.

Tàn thi khổng lồ của Luân Hồi Ma Thần, hóa thành tinh huyết vô biên, cùng với nguyên thần của Chu Thái Ất, và vô biên linh khí hòa quyện vào nhau.

Tức thì quanh thân y tỏa ra vô cùng quang hoa, uy áp Kim Tiên khuếch tán ra bốn phía.

Theo ánh sáng chói mắt không ngừng lóe lên, một bóng người dần dần hiện ra.

Chỉ thấy thân hình cao lớn, dáng người thẳng tắp, gương mặt cương nghị mang theo một tia từ tường, trong đôi mày kiếm mắt sao như có vạn thiên tinh thần điểm xuyết, hiện ra vô cùng sắc sảo.

Chu Thái Ất vung tay một cái, một bộ đạo bào không quá xa hoa khoác lên người, càng thêm tiên phong đạo cốt, phả có phong thái của bậc cao nhân đắc đạo.

Y nhìn trái nhìn phải, rất hài lòng với thân hình của mình.

Tu luyện vạn năm, cuối cùng cũng hóa hình, dáng vẻ này thân dài

ngọc lập, khí vũ hiên ngang, mê đảo vạn thiên tiên nữ cũng đủ rồi.

Chu Thái Ất thu lại tâm tư, ánh mắt nhìn về phía Luân Hồi Ma Phiên đang phiêu đãng trong hư không.

Y không thể quên, việc có thể dễ dàng vượt qua hóa hình thiên kiếp, là công lao của chí bảo bạn sinh.

"!" Chu Thái Ất vung tay một cái, Luân Hồi Ma Phiên hóa thành một đạo kim quang rơi vào tay y.

Luân Hồi Ma Phiên là chí bảo bạn sinh, chỉ cần một tiếng hét nhẹ là có thể gọi đến, xua đi, pháp bảo bình thường không thể sánh được với sự đặc biệt của nó.

Nắm Luân Hồi Ma Phiên trong tay, tức thì một cảm giác huyết mạch tương liên truyền khắp toàn thân, hai bên tâm ý tương thông, chỉ cần tế luyện một chút là có thể sử dụng.

Nhưng muốn phát huy toàn bộ uy năng, cần phải có thực lực cường đại làm cơ sở.

Chu Thái Ất đánh một đạo ấn ký nguyên thần vào trong đó, nắm Luân Hồi Ma Phiên trong tay.

Tức thì y biết được một số tác dụng của Luân Hồi Ma Phiên.

Luân Hồi Ma Phiên chứa đựng pháp tắc luân hồi, lại là chí bảo vô thượng chuyên cai quản luân hồi, kế thừa vĩ lực của trời đất, thậm chí có thể diễn hóa thành một phương tiểu thế giới.

Có lá cờ này trong tay, có thể chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, có thể thu linh hồn của người đã chết vào trong đó.

Có thể rửa sạch nhân quả, nghiệp lực, và ký ức kiếp trước trong vong hồn, đưa họ vào luân hồi, thu được công đức.

Luân Hồi Ma Phiên và Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, là pháp bảo

cùng cấp bậc, không ngờ lại có thể được y nắm giữ trong tay, thật là cơ duyên lớn lao.

Phải biết rằng bất kể là Thái Cực Đồ hay Bàn Cổ Phiên, uy năng của chúng đều vô cùng cường đại.

Cái trước có thể định trụ địa phong thủy hỏa, diễn hóa bạch ngọc kim kiều, cái sau càng có thể xé rách hồng mông hỗn độn, nghiền nát chư thiên thời không.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ dựa vào Hỗn Độn Chung mà đã có được danh hiệu đệ nhất nhân dưới Thánh nhân, có thể thấy uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo mạnh mẽ đến mức nào.

Sau này khi đối địch, Chu Thái Ất chỉ cần tế Luân Hồi Phiên lên đỉnh đầu, là có thể phóng ra vô cùng lực lượng luân hồi, vạn pháp bất xâm, sinh cơ bất diệt.

Thậm chí có thể che giấu thân hình, ẩn giấu khí tức, viễn độn hư không.

Đương nhiên những điều này cần phải có tu vi nhất định chống đỡ, nếu không khó mà duy trì được thần uy của Luân Hồi Ma Phiên.

Chu Thái Ất liếc nhìn Luân Hồi Ma Phiên đang tỏa ra khí tức luân hồi trong tay, tâm niệm vừa động liền thu nó vào nguyên thần.

Tiên Thiên Chí Bảo, không thể khoe khoang, cất đi thì tốt hơn.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, đạo lý này thế nhân đều hiểu, Chu Thái Ất cũng không ngoại lệ.

Nếu để người khác biết trong tay y có Tiên Thiên Chí Bảo, e rằng sẽ dẫn đến sự thèm muốn của vô số người, thậm chí bùng nổ một trận đại chiến, đến lúc đó tuyệt đối không sống nổi một khắc ba giờ.

"Vút!" Trong lúc Chu Thái Ất đang cất pháp bảo, một đạo kim

quang với tốc độ cực nhanh rơi xuống trước mặt y.

Tức thì khiến trong lòng y có chút kinh hoảng, chẳng lẽ có người đến cướp pháp bảo.

Trong Hồng Hoang không thiếu những chuyện cướp đoạt cơ duyên của người khác, lẽ nào mình vừa hóa hình đã sắp bị cướp bóc hay sao.

Chu Thái Ất cảnh giác nhìn người tới, chỉ thấy người này đầu đội Nhật Nguyệt Sơn Hà Quan, thân mặc Kim Ti Tường Vân Bào, tay cầm một cây Tam Bảo Bạch Kim Sắc Như Ý.

Vị đạo nhân này dung mạo tôn quý, ung dung hoa lệ, một thân khí tức đáng sợ phiêu miểu khó tìm, tựa như có thể khai tịch vô tận hỗn độn.

Đôi mắt kia như có tinh thần điểm xuyết, có thể thấu tỏ vô cùng ảo diệu.

Chu Thái Ất chỉ bị liếc nhìn một cái, đã cảm thấy không còn bí mật gì có thể nói.

Khí tức đáng sợ kia, còn mạnh hơn y ức vạn lần không chỉ, giống như con kiến đối mặt với cây đại thụ chống trời, trong lòng hoàn toàn vô lực.

Chương 8

Nhưng may mắn là vị đạo nhân trước mắt một thân chính khí, không giống loại hung ác giết người đoạt bảo, nếu không e rằng mình khó thoát kiếp nạn này.

"Vãn bối Chu Thái Ất, bái kiến tiền bối." Dù khí tức của người này cường đại, nhưng Chu Thái Ất vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh hành lễ chào hỏi.

Nhìn vẻ mặt y bình tĩnh, nhưng trong lòng lại có chút kinh hoảng.

Chu Thái Ất không thể biết được tu vi cụ thể của người trước mắt, nhưng ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên, thậm chí là Chuẩn Thánh cũng không biết chừng.

Cường giả như vậy tìm đến, quả thực phúc họa khó lường.

"Tiểu hữu không cần kinh hoảng, ngô là Bàn Cổ chính tông Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngươi và bản tọa có sư đồ chi duyên, có nguyện ý bái ta làm thầy không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa từ Tử Tiêu Cung nghe Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai trở về, đang định về Côn Luân Sơn bế quan, tham ngộ đạo pháp, bỗng nhiên trong lòng có cảm ứng, phát hiện có một cơ duyên đang chờ đợi.

Nhưng cơ duyên này mông lung, không thể biết được mấu chốt trong đó.

Vì vậy Người mới từ biệt hai vị huynh đệ, nhanh chóng đến xem, muốn biết rõ ngọn ngành.

Khi nhìn thấy Thái Ất, Người mới minh ngộ ra đây là một đoạn sư đồ chi duyên.

Có sư đồ chi duyên tìm đến, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức vô cùng vui mừng, nhưng khi nhìn thấy dấu vết xung quanh, trong lòng lại tràn đầy kinh ngạc.

Dù hóa hình thiên kiếp của Thái Ất đã qua đi, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn có thể từ những dấu vết xung quanh, nhìn ra đó là Tịch Diệt Lôi Kiếp.

Sinh linh có thể dẫn đến Tịch Diệt Lôi Kiếp để hóa hình, căn nguyên ít nhất cũng phải là cấp bậc Tiên Thiên Ma Thần.

Chưa kể đến những điều khác, chỉ riêng việc có căn nguyên Tiên Thiên Ma Thần, cũng đủ để bái Người làm thầy, huống chi đây còn là tình phận sư đồ đã định.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn mới nói ra lời muốn thu Chu Thái Ất làm đồ đệ.

Nếu không với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, lại sắp bế quan tham ngộ Đại Đạo, sao lại thu người này làm đồ đệ.

Chu Thái Ất không biết suy nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng khi nghe lời của Người, trong lòng đại chấn, ngay cả sắc mặt cũng có thay đổi nhỏ.

Không phải Chu Thái Ất tâm tính không ổn, mà là lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn quá kinh người.

Chỉ riêng thân phận Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng đủ khiến y chấn kinh.

Đó là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, thân mang công đức khai thiên, càng là một trong Lục Thánh đã được định sẵn.

Dù là những tu sĩ đại năng hóa hình sớm hơn y, cũng chưa chắc có thể gặp được một lần.

Không những có may mắn gặp được Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà còn được Người thu làm đồ đệ, sao không khiến người ta kinh ngạc.

Dù Chu Thái Ất chấn kinh, nhưng lại không bị niềm vui làm choáng váng đầu óc, thần trí vô cùng tỉnh táo.

Y có thể cảm nhận được, khí tức của Nguyên Thủy Thiên Tôn cường đại, nhưng lại không có loại vĩ lực chưởng khống trời đất như Thánh nhân, rõ ràng là chưa thành Thánh.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến suy nghĩ muốn bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy của Thái Ất.

Phải biết rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thiên định Thánh nhân, sau này chắc chắn sẽ thành Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi tiếng bao che đệ tử, không chịu được cảnh môn hạ đệ tử bị người khác bắt nạt, thậm chí vì đệ tử mà không tiếc xé rách mặt mũi với Thông Thiên Giáo Chủ, có thể thấy tấm lòng bảo vệ đồ đệ.

Nếu có thể bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy, không những được chỉ điểm tu luyện, mà còn có một chỗ dựa bảo vệ, ở Hồng Hoang nguy cơ tứ phía này, cũng có chỗ dựa vững chắc.

Sau này đi lại ở Hồng Hoang, cũng có thêm một chút bảo đảm.

Dù Chu Thái Ất có truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần, sau này có cơ hội chứng đắc Đại Đạo, nhưng cần phải hao phí vô số thời gian.

Bây giờ có Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ điểm, có thể bớt đi rất nhiều đường vòng, có thể nhanh hơn chứng đạo, giống như có một con đường tắt.

Chỉ bằng sức một người, khó mà sinh tồn ở Hồng Hoang, không chừng ngày nào đó không may vẫn lạc.

Trong Hồng Hoang không thiếu những người có căn nguyên sâu dày, nhưng lại hiếm có người có thể thực sự trưởng thành, những thiên tài vẫn lạc, chẳng qua cũng chỉ là một đống xương khô.

Chu Thái Ất không muốn trở thành xương khô, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mắt, rõ ràng là người thích hợp nhất.

Trong Phong Thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn vì giúp đỡ môn hạ đệ tử vượt qua Lượng kiếp, đã vắt óc suy nghĩ, dùng hết thủ đoạn, cả đời tâm huyết đều dành cho môn hạ đệ tử của mình.

Bây giờ cơ duyên ở trước mắt, Chu Thái Ất đương nhiên nguyện ý bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy.

Hiểu rõ lợi hại trong đó, y không hề do dự, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn tam bái cửu khấu, hành lễ bái sư.

"Đệ tử Chu Thái Ất, bái kiến Sư tôn." Thái Ất trong lòng vô cùng thành kính, có thể bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy, đó là cơ duyên vô thượng, có những người muốn bái sư, cũng không có phúc phận đó.

"Tốt, tốt, tốt, đồ nhi mau mau đứng dậy." Có thể thu Chu Thái Ất làm đồ đệ, trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng vui mừng.

Biểu hiện của Chu Thái Ất sau khi gặp mặt, Người đều nhìn thấy, bất kể là cảnh giác, kinh ngạc, hay là thành kính bái sư, Người đều vô cùng hài lòng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ biểu hiện của Chu Thái Ất có thể thấy được tâm tính y vô cùng ổn cố, đối mặt nguy hiểm không mất cảnh giác, gặp được cơ duyên không thiếu tuệ trí.

Kẻ có thể làm được điểm này quả thực ít lại càng ít, cho dù là một số hạng người tu vi cao thâm cũng chưa chắc đã có được tâm tính như vậy.

Quan trọng hơn là, giữa hai người có sư đồ chi duyên, là Thiên Đạo chú định không thể thay đổi.

Chu Thái Ất không biết suy nghĩ trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ lặng lẽ đứng đó đợi hỏi chuyện.

"Bản tọa đại đệ tử, lại tên Chu Thái Ất, quả là tên hay.

Bản tọa thuận tiện ban cho một đạo hiệu, gọi là Thái Ất Chân Nhân đi!" Chu Thái Ất nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng khẽ chấn động.

Thái Ất?

Thái Ất Chân Nhân?

Trong nháy mắt, y nghĩ ngay đến một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên – Thái Ất Chân Nhân.

Trong các đệ tử môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ có Thái Ất Chân Nhân là phù hợp với cái tên này.

Chẳng lẽ tia linh trí vốn dĩ sinh ra Thái Ất Chân Nhân đã bị y thôn phệ, sau đó y kế thừa nhân quả cơ duyên này.

Dù sao cũng có chút tương tự với tên thật, nếu đã như thế, sau này cứ gọi là Thái Ất đi.

Chỉ là đại đệ tử không phải nên là Quảng Thành Tử sao, giờ lại biến thành Thái Ất Chân Nhân.

Chương 9

Chuyển niệm một hồi, Thái Ất đã hiểu ra.

Y xuyên việt đến, thôn phệ tia linh trí kia, gia tăng tốc độ hóa hình nên mới xuất thế sớm hơn.

Lại vì có sư đồ chi duyên với Nguyên Thủy Thiên Tôn nên mới trở thành đại đệ tử.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn ban danh." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, lại nói: "Hôm nay vi sư truyền cho ngươi công pháp tu luyện – Ngọc Thanh Tiên Quyết, sau này nhất định phải cần cù tu luyện, đừng để làm rơi rụng uy danh của bản tọa." Thái Ất chỉ cảm thấy một luồng hào quang chói mắt bắn tới, trong não hải hiện ra thêm rất nhiều thứ.

Tra xét sơ bộ, y phát hiện đây chính là công pháp tu luyện đỉnh cấp – Ngọc Thanh Tiên Quyết.

Ngọc Thanh Tiên Quyết không chỉ là một bộ công pháp tu luyện, mà bên trong còn có đủ loại thần thông, thuật luyện khí, thuật phù lục, có thể nói là ứng hữu tận hữu, bao la vạn tượng.

Ngọc Thanh Tiên Quyết vốn là một phần truyền thừa của Bàn Cổ, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mới sở hữu phương pháp tu luyện hoàn chỉnh, nay học được Ngọc Thanh Tiên Quyết, trong lòng y vô cùng hoan hỉ.

Tuy rằng đã có Luân Hồi Bất Diệt Quyết, nhưng công pháp là thứ càng nhiều càng tốt, nếu có thể thu thập nhiều công pháp đỉnh tiêm thì chắc chắn y sẽ không từ chối.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn ban xuống công pháp." Tuy trong lòng vui

mừng nhưng Thái Ất không để sự hân hoan làm hôn trầm đầu óc, lễ số cần có y quyết không thiếu sót.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, tỏ vẻ mãn nguyện đối với Thái Ất.

Phải biết Ngọc Thanh Tiên Quyết là một phần truyền thừa của Bàn Cổ, uẩn hàm rất nhiều đạo pháp.

Chỉ riêng bộ công pháp tu luyện đó thôi đã khiến người ta thèm khát, ngay cả những bậc đạo đức cao thâm khi thấy cũng sẽ hân hỉ nhược cuồng.

Vậy mà Thái Ất lại biểu hiện khá đạm định, chỉ lộ ra một chút thần sắc vui mừng rồi khôi phục như thường.

Đệ tử như vậy có tâm tính này, trong lòng ông vô cùng hân hoan.

"Công pháp đã ban xuống, hãy theo vi sư tiến về Côn Luân sơn, kiến diện Sư bá và Sư thúc của ngươi." Thái Ất là vị đệ tử đầu tiên, tự nhiên Nguyên Thủy muốn đưa tới cho huynh trưởng xem qua một chút.

Hơn nữa, Nguyên Thủy còn phải tham ngộ đại đạo mà Đạo Tổ đã giảng, không có quá nhiều thời gian lưu lại đây.

Đương nhiên càng sớm về Côn Luân sơn càng tốt.

Thái Ất biết rõ Sư bá Sư thúc trong miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn chính là Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa thành Thánh, hiển nhiên Bàn Cổ Tam Thanh vẫn chưa phân gia, đều đang cư ngụ trên Côn Luân sơn.

Kiếp trước y đã sớm nghe danh phong thái và uy danh của Bàn Cổ Tam Thanh, nay đã bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy, không biết

Thái Thanh và Thượng Thanh dung mạo ra sao, tự nhiên phải đi kiến diện.

Hơn nữa y không hiểu rõ các địa phương ở Hồng Hoang, lại chỉ có tu vi Kim Tiên, không dễ tự mình du lịch, đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn về Côn Luân sơn là tốt nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay áo rộng, Thái Ất chỉ cảm thấy thân mình nhẹ bẫng, có một luồng vĩ lực bao bọc toàn thân, xuyên vân phá không bay về phía xa.

Tốc độ kia nhanh như chớp giật, trong nháy mắt đã vượt qua vạn vạn lý.

Địa vực Hồng Hoang liêu khoát vô biên vô tế, nếu dựa vào tu vi Kim Tiên của Thái Ất thì ít nhất cũng phải mất hàng trăm hàng ngàn năm mới có thể tới được Côn Luân sơn.

Đó là trong tình huống thuận lợi, nếu trên đường gặp nguy hiểm thì chẳng những chậm trễ thời gian mà thậm chí còn có khả năng vẫn lạc.

Nhưng có Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay thì đã khác.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi đã tới địa giới Côn Luân sơn.

Thái Ất từ xa đã thấy một tòa tiên sơn sừng sững giữa thiên địa.

Chỉ thấy trong hư không vân hà phiêu đãng, lung trọng tứ dã, linh khí nồng đậm xông thẳng lên trời xanh.

Những ngọn núi cao như nghìn trượng, kỳ hình quái trạng trực chỉ thiên khung, tổ mạch Côn Luân như cự long uốn lượn, miên diên ức vạn lý phương viên.

Thi thoảng vang lên tiếng tiên hạc kêu vang, kỳ thụ cổ đằng thôn thổ linh vụ, quỳnh thảo dao hoa hàm bao đãi phóng, tỏa ra từng trận dị

hương.

Có đủ loại đạo văn huyền diệu tràn ngập xung quanh, từng đạo gợn sóng hoàn nhiễu tứ phương, tựa như ý chí thiên địa đang thủ hộ Côn Luân vậy.

Thái Ất nhìn Côn Luân sơn mà tâm thần chấn kinh.

Tuy đã sớm biết Côn Luân hùng vĩ tráng lệ, nhưng khi tận mắt nhìn thấy mới biết nó hạo hãn đến mức nào.

Côn Luân sơn không hổ là tổ mạch Hồng Hoang, linh khí ngưng tụ thành sương mù che phủ dãy núi, giống như một cây cầu nối liền thiên địa.

Nếu được hóa hình tu luyện tại Côn Luân sơn, e rằng y có thể hóa hình sớm hơn vạn năm.

Chẳng trách các đại năng Hồng Hoang đều muốn chiếm cứ động thiên phúc địa để tu luyện, linh khí nồng độ giữa tiên địa tầm thường và động thiên phúc địa lại chênh lệch lớn đến vậy.

Sau này tu luyện trên Côn Luân sơn chắc chắn có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, so với đám tán tu kia thì ưu thế hơn rất nhiều.

Thái Ất chưa kịp nhìn kỹ đã được Nguyên Thủy Thiên Tôn đưa vào một tòa đại điện trong Côn Luân sơn.

Trong đại điện kim bích huy hoàng, được điêu khắc từ vô số tiên thiên linh ngọc, tiên quang thanh khí tràn ngập, thụy thải thiên điều hoàn nhiễu xung quanh.

Hàng trăm cột trụ chống đỡ đại điện, trên đó khắc vô số dị thú và thần văn, hiện rõ khí phái tiên gia.

"Hưu hưu!" Không đợi Thái Ất nhìn kỹ đại điện, hai đạo thân ảnh đã đồng thời xuất hiện.

Chỉ thấy một vị đạo nhân đầu đội mũ âm dương ngư vĩ, đồng nhan hạc phát, mặc thái cực đạo bào, tay cầm một thanh ngân bạch phất trần, từ mi thiện mục.

Khí tức của y như vực sâu biển lớn, thâm bất khả trắc, mỗi cử động đều ám hàm thiên địa tự nhiên.

Vị đạo nhân còn lại mặc đạo bào màu ám kim, sau lưng đeo một thanh bảo kiếm, toàn thân tỏa ra kiếm khí lăng lệ.

Gương mặt cương nghị hiện lên vẻ bất nộ tự uy, đôi mắt phát ra kiếm mang nhiếp nhân tâm phách, như muốn xuyên thủng cửu tiêu.

"Nhị đệ đi tìm cơ duyên, tình hình thế nào rồi?" Tam Thanh cùng từ Tử Tiêu Cung trở về, vốn định bế quan ngộ đạo, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn có cơ duyên nên mới cùng Thông Thiên về Côn Luân sơn trước.

Nay Nguyên Thủy đã về, tự nhiên họ phải hỏi thăm một phen.

Khi ở Bất Chu sơn đoạt được cơ duyên, họ đã có được Ba Mươi Sáu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, tuy cuối cùng phân thành ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng đó là cơ duyên chung của ba người.

Hiện tại Nguyên Thủy một mình có được cơ duyên, chắc chắn sẽ không kém hơn một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Trong lòng họ đương nhiên có chút hiếu kỳ xem Nguyên Thủy đã đạt được cơ duyên gì.

"Lao huynh trưởng và Tam đệ ghi nhớ, hãy nhìn xem." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ cười nhường một bước, lộ ra Thái Ất ở phía sau.

"Sư điệt Thái Ất, kiến diện Sư bá, Sư thúc." Thái Ất cung kính hành lễ vấn an.

Chương 10

Tuy chưa từng gặp Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ nhưng từ diện mạo và khí tức của hai người, y có thể nhận ra được.

Chỉ là tu vi hai người quá cao thâm, y không dám nhìn kỹ, nhưng vẫn cảm nhận được khí tức phiêu miểu của Thái Thanh Đạo Nhân còn mạnh hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một bậc.

Thông Thiên Giáo Chủ thì giống như thanh bảo kiếm giấu trong tuyết, súc thế đãi phát, nhưng dường như yếu hơn Sư tôn một chút.

Chưa kịp có động tác gì khác, y đã cảm nhận được hai đạo thần niệm quét qua toàn thân.

Hiển nhiên Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ đang kiểm tra tình hình.

Trong phút chốc Thái Ất có cảm giác bị nhìn thấu, trong lòng thoáng lo lắng không biết Luân Hồi Ma Phiên có bị phát hiện hay không.

Nhưng chuyển niệm lại thấy yên tâm, Luân Hồi Ma Phiên là tiên thiên chí bảo, có thể che giấu khí tức bản thân, ngay cả Thánh nhân cũng chưa chắc phát hiện được.

Tam Thanh lúc này đều chưa thành Thánh, hiển nhiên không cách nào phát hiện ra Luân Hồi Ma Phiên.

Thần niệm đến nhanh mà đi cũng nhanh, cảm giác bị dòm ngó biến mất trong nháy mắt.

"Nhị ca, đây là đệ tử mới thu?" Không đợi Thái Thanh Đạo Nhân lên tiếng, Thông Thiên đã mở lời.

Chỉ cần nhìn qua một cái là biết tiền nhân hậu quả, hiển nhiên cơ duyên của Nguyên Thủy chính là sư đồ chi duyên với Thái Ất.

Đồng thời ông cũng kiểm tra rõ lai lịch của Thái Ất, bao gồm cả việc y độ Tịch Diệt Lôi Kiếp, tất cả đều không thoát khỏi pháp nhãn của hai người.

"Bất thác, Thái Ất có sư đồ chi duyên với ta, vì vậy ta thu vào môn hạ.

Huynh trưởng, Tam đệ thấy thế nào?" "Tốt, tốt, cực tốt." Thái Thanh Đạo Nhân sắc mặt hồng nhuận, khen ngợi.

Vừa hóa hình đã có tu vi Kim Tiên, hiển nhiên căn nguyên thâm hậu, khí tức quanh thân vô cùng ngưng thực, chắc chắn đã độ lôi kiếp một cách hoàn mỹ, không một chút tổn thương.

Quan trọng nhất là Thái Ất và Nhị đệ có sư đồ chi duyên, đương nhiên là cực tốt rồi.

Thái Ất nghe lời bình giá của Thái Thanh Đạo Nhân thì không chút bất ngờ.

Thái Thanh Đạo Nhân thu đồ đệ quan trọng nhất là sư đồ chi duyên, chỉ cần có duyên, bất kể căn nguyên ra sao cũng sẽ thu làm đệ tử.

Chẳng phải Huyền Đô kia là một người tộc không có tu vi gì nhưng lại được Thái Thanh Đạo Nhân thu làm thân truyền đệ tử duy nhất đó sao, chẳng phải vì có sư đồ chi duyên đó ư.

Tuy là Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đồ, nhưng từ góc độ của Thái Thanh Đạo Nhân, chỉ cần có sư đồ chi duyên là có thể thu đệ tử, vì vậy không có chỗ nào không ổn.

Nếu có thể có căn nguyên và ngộ tính tốt thì đương nhiên càng tốt hơn.

Chu Thái Ất có căn nguyên Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp, ngộ tính cực giai, đương nhiên xứng đáng nhận một câu "cực tốt" của Thái Thanh Đạo Nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy không nói gì nhưng cũng liên tục gật đầu tán đồng lời của Thái Thanh Đạo Nhân.

Trong mắt ông lóe lên tinh quang, nét mặt rạng rỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Thanh Đạo Nhân hết lời khen ngợi Thái Ất, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Khen ngợi Thái Ất chẳng phải là đang khen ngợi Nguyên Thủy sao, có thể nở mày nở mặt trước hai người này, tâm tình ông đương nhiên rất tốt.

Bình thường ba người tu luyện cùng nhau, hầu như đều là huynh trưởng dẫn đầu, nay cuối cùng ông cũng vượt qua mọi người một bước.

"Nhị đệ mới thu ái đồ, lại vừa vặn lúc ba huynh đệ ta thính Đạo Tổ giảng đạo có nhiều cảm ngộ, có thể nói là hỉ thượng gia hỉ.

Chi bằng nhân cơ hội này luận đạo một phen, thấy sao?" Thái Thanh Đạo Nhân thu hồi ánh mắt, đề nghị.

Việc ba người luận đạo là chuyện thường xuyên, lại đúng lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn thu nhận ái đồ, thêm người cho mạch Tam Thanh.

Tự nhiên phải có một trận luận đạo để chúc mừng.

Thái Ất nghe xong, đôi mắt đột nhiên sáng rực.

Tam Thanh hiện giờ đều là tu sĩ cấp bậc Chuẩn Thánh, nếu có thể nghe giảng đạo, tu vi nhất định sẽ đại tăng.

Phải biết nghe một trận giảng đạo có thể bằng cả nghìn năm khổ

tu, huống hồ là Tam Thanh cùng luận đạo, đó là cơ duyên vô thượng.

Từ trước tới nay chưa từng nghe ai có cơ hội được linh thính Tam Thanh cùng luận đạo, bởi lẽ người lọt được vào pháp nhãn của họ cực kỳ ít.

Nếu không phải được Nguyên Thủy Thiên Tôn thu làm đồ đệ, e rằng y cũng không có được kỳ ngộ này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía Thái Ất.

Thiên phú của Thái Ất không thấp, nếu có thể linh thính ba người luận đạo, chắc chắn có thể nâng cao tu vi đáng kể.

Ông đương nhiên không từ chối cơ hội cho môn hạ đệ tử thăng tiến tu vi.

"Huynh trưởng nói rất phải, vậy chúng ta luận đạo một phen." Ba người nhìn nhau cười, lần lượt tọa hạ tại một góc đại điện, tạo thành thế Thiên Địa Nhân tam tài, rõ ràng là sắp luận đạo.

"Thái Ất, còn không mau tới bên cạnh vi sư, bình tâm tĩnh khí, linh thính đại đạo." Thái Ất chờ đúng câu nói này của Nguyên Thủy, không chút do dự tiến tới ngồi xếp bằng bên cạnh.

Y không dám linh thính Chuẩn Thánh đại năng luận đạo khi chưa được mọi người đồng ý.

Bởi vì không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng đạo, nếu Thái Thanh và Thượng Thanh không bằng lòng cho y nghe thì y chắc chắn không thể ở lại.

May mà tình nghĩa huynh đệ Tam Thanh thâm hậu, không ai để ý việc y đứng bên cạnh thính đạo.

Thái Ất tức khắc điều tức tĩnh khí, điều chỉnh trạng thái bản thân

đến mức tốt nhất, khí tức quanh thân bình hòa thư thái, vô cùng phù hợp với thiên địa.

Ý niệm của Tam Thanh vừa động liền đạt tới trạng thái đỉnh cao.

Tức thì trong đại điện xuất hiện khí tức phiêu miểu vô tung.

Thái Ất tuy chưa từng thấy cảnh luận đạo nhưng cũng biết hình thức của nó.

Không ngoài việc khẩu xuất kim ngôn, dùng âm thanh truyền pháp.

Cách Đạo Tổ giảng đạo cũng dùng phương pháp này.

Có một loại là diễn hóa đạo pháp bản thân, chương hiển quy tắc đại đạo, khiến người ta chìm đắm trong biển cả đạo vận mà minh ngộ bản thân.

Hai phương pháp tuy có khác biệt nhưng đều có thể thể hiện ra đại đạo của mình.

Thái Ất không biết Tam Thanh luận đạo sẽ sử dụng loại nào, vì vậy có chút mong đợi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào mọi người.

Chương 11

Khí tức quanh thân Tam Thanh rung động, linh khí trong hư không phân phân dũng động, khí thế hạo hãn hùng hồn tràn ngập khắp đại điện.

Chỉ thấy từ Nguyên Thủy Thiên Tôn bốc lên một luồng Ngọc Thanh chi khí nồng đậm, trên đỉnh đầu hiện ra Thiên Địa Nhân tam hoa, mỗi hoa đều bàn xoáy phun ra vô biên linh khí.

Nhất thời địa dũng kim liên, hư không hà quang vạn đạo treo cao trên tầng mây, vô cùng diệu pháp tịnh đế thành liên, khí phá diệt khủng bố tràn ngập tứ phương cuồn cuộn dâng trào.

Thái Ất ở gần nên cảm nhận được khí tức khủng bố của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tựa như đại dương bao la, trong đó chứa đựng vô số đạo pháp, huyền văn, khiến người ta bất giác trầm mê vào trong đó.

Thái Thanh Đạo Nhân quanh thân bốc lên Thái Thanh chi khí, tương tự cũng hiện ra Thiên Địa Nhân tam hoa, vô biên âm dương đạo văn câu lặc nên đại đạo huyền diệu.

Xung quanh Thái Thanh Đạo Nhân có vạn đóa kim liên, tiên nữ bưng giỏ rắc hoa, vạn vật sinh linh hiện ra hư tượng, một luồng khí tức phù hợp với thiên địa tự nhiên nhuộm đẫm tứ phương.

Thông Thiên bốc lên Thượng Thanh chi khí, Thiên Địa Nhân tam hoa phóng ra sát phạt chi khí, trong đao quang kiếm ảnh lóe lên hàn mang chói mắt khiến người ta không rét mà run.

Đại đạo của Bàn Cổ Tam Thanh tuy có điểm khác biệt nhưng lại hỗ trợ lẫn nhau, có thể tương phụ tương thành, cộng chứng đại đạo.

Những luồng khí Tam Thanh đan xen cùng vô số dị tượng lần lượt

lọt vào mắt Thái Ất, hiển hiện đại đạo vô biên, khiến y dần dần chìm đắm vào trong đó.

Thái Ất tâm hữu sở cảm, vận chuyển theo lộ tuyến tu luyện của Ngọc Thanh Tiên Quyết.

Tức thì vô biên linh khí như nhận được lệnh triệu tập, phân phân tràn vào trong cơ thể y.

Thái Ất chìm đắm trong biển cả đại đạo, toàn thân vô cùng thư thái, từng đạo thần văn phiêu đãng xung quanh.

Tam Thanh vì để chiếu cố Thái Ất nên bắt đầu luận từ cảnh giới Kim Tiên, để y cảm nhận được những thiếu sót của bản thân cũng như đạo pháp mới.

Đạo pháp của Thái Ất như dòng sông, đại đạo của Tam Thanh tựa như biển cả, giờ đây dòng sông chảy vào biển lớn, từ đó trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy.

Y dần dần minh ngộ đại đạo trong lòng, thậm chí có thể nhìn thấy một dòng sông thời gian ẩn hiện, trong đó có vô số đạo văn hiện rõ quy tắc đại đạo.

Đồng thời khí tức của y đang từng bước tăng cường, từng đợt sóng linh lực xung kích tứ phương, nhưng trước khí thế khủng bố của Tam Thanh thì lại có vẻ không đáng kể.

Tam Thanh đối với đại đạo lĩnh ngộ cực kỳ thâm khắc, vượt xa Chuẩn Thánh tầm thường.

Thái Ất từ trong đại đạo lấy dài bù ngắn, kết hợp với đạo pháp trong lòng mà minh ngộ bản thân, tham ngộ đại đạo.

Giống như nước chảy mây trôi, vô cùng thuận lợi, tu vi cứ thế tăng vọt như ngồi tên lửa.

Tu luyện không kể tháng ngày, huống hồ là chìm đắm trong đại đạo, đối với thời gian trôi qua, y căn bản không hề chú ý.

Trong lúc đấu chuyển tinh di, ngàn năm đã trôi qua.

Trong thời gian ngàn năm này, y không ngừng cảm ngộ đại đạo do Tam Thanh diễn hóa, khí tức quanh thân đại biến, mạnh hơn trước gấp mười lần.

"Oanh!" Một tiếng động trầm đục vang lên trong cơ thể Thái Ất, một luồng khí thế Kim Tiên hậu kỳ xông thẳng lên trời, khuấy động phong vân.

Linh lực vô cùng như thương long, bàn xoáy phi đằng quán nhập vào nguyên thần.

Thái Ất chỉ cảm thấy nguyên thần được thăng hoa, một cảm giác càng thêm phù hợp với thiên địa lan truyền khắp toàn thân.

Y biết tu vi càng cao thì khả năng chưởng khống thiên địa càng mạnh, càng phù hợp với thiên đạo diệu pháp, khi tu luyện đến cực hạn thậm chí có thể pháp tùy ngôn xuất, một lời định sinh tử.

Chỉ là hiện tại y mới Kim Tiên hậu kỳ, chưa có thần uy kinh thiên vĩ địa đó.

Dù vậy, trong lòng Thái Ất vẫn vô cùng hoan hỉ, thời gian tu luyện ngắn như vậy đã có tu vi Kim Tiên hậu kỳ, chỉ cần sau này cần cù tu luyện chắc chắn có thể vấn đỉnh đỉnh phong Hồng Hoang.

Việc Thái Ất đột phá tu vi tự nhiên không giấu được Tam Thanh.

Trong thời gian ngàn năm mà có thể đột phá liên tiếp hai cảnh giới nhỏ.

Thiên phú này còn mạnh hơn không ít đắc đạo đại năng, khiến Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên đều có chút hâm mộ Nguyên

Thủy Thiên Tôn, chẳng ngờ ông lại thu được một đệ tử tuyệt giai như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hài lòng gật đầu, khóe miệng lộ ra ý cười không dễ nhận ra.

Đệ tử của mình tu vi tăng trưởng, ông đương nhiên mãn tâm hoan hỉ.

Càng có thể cảm nhận được hai vị huynh đệ vì Thái Ất đột phá mà tâm thần xuất hiện một tia dao động, tốc độ diễn hóa đại đạo có chút giảm xuống, hiển nhiên là bị chấn kinh.

Việc Thái Ất đột phá tu vi không ảnh hưởng đến buổi luận đạo, họ chỉ hơi chú ý một chút rồi tiếp tục cảm ngộ đại đạo bản thân.

Trong hư không hiện ra vạn đạo hà quang, đủ loại dị tượng đan xen chiếu rọi, khiến người ta hoa cả mắt.

Tam Thanh đều có tu vi cấp bậc Chuẩn Thánh, đại đạo diễn hóa huyền diệu vô cùng.

Thái Ất dần dần không thể tham ngộ được những ảo diệu trong đó nữa, chỉ có thể cưỡng ép ghi nhớ rất nhiều diệu pháp luận đạo của ba người, khắc sâu vào trong não hải.

Luận đạo của Chuẩn Thánh đại năng là thứ có gặp mà không có cầu, ghi lại được bao nhiêu thì cứ khắc hết vào não hải, sau này tu vi nâng cao chắc chắn có thể tham ngộ được ảo diệu trong đó.

Thái Ất ngưng thị, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào, đem rất nhiều thần văn đạo pháp hấp thu và khắc ấn vào não hải.

Đột nhiên, sức mạnh nguyên thần tiêu hao cực nhanh.

Phải biết Chuẩn Thánh diễn hóa đại đạo, muốn cưỡng ép ghi nhớ chắc chắn sẽ tiêu hao không ít nguyên thần chi lực.

Thái Ất không quan tâm đến sự tiêu hao đó, nỗ lực ổn định tâm thần, ghi nhớ kỹ đạo pháp diễn hóa.

Quần tinh biến hóa, đấu chuyển tinh di, chớp mắt ngàn năm thời gian lại lặng lẽ trôi qua.

Buổi luận đạo của Tam Thanh sắp đi đến hồi kết.

"Hoa!" Một tiếng động khẽ vang lên, rất nhiều đạo pháp, dị tượng trong hư không giống như mưa linh khí tán đi khắp đại điện.

Thải hà tiêu tán, thụy khí cuồn cuộn khôi phục nguyên trạng, tam hoa trên đỉnh đầu Tam Thanh đều trở lại cơ thể.

Khí thế khủng bố của Tam Thanh dần quy về bình tĩnh, khí tức quanh thân phiêu miểu vô tung, khiến người ta khó lòng phát giác.

Thái Ất biết buổi luận đạo này của Tam Thanh hiển nhiên đã kết thúc.

Trong lần luận đạo này y thu hoạch rất nhiều, chỉ riêng việc tu vi đột phá Kim Tiên hậu kỳ đã đáng để chúc mừng.

Càng không kể đến việc y đã hấp thu rất nhiều đạo văn diễn hóa của Tam Thanh.

Giống như thu được một tòa kim sơn, đợi sau này khai quật, đó chính là mấu chốt để nâng cao tu vi và minh ngộ bản thân sau này.

Luận đạo kết thúc, Tam Thanh mở mắt nhìn nhau cười, hiển nhiên đều có thu hoạch.

Chương 12

Trong đôi mắt lấp lánh vô cùng diệu pháp, tựa như chứa đựng ức vạn tinh thần.

Mỗi lần luận đạo đều có thu hoạch, nhưng ánh mắt của họ đều đổ dồn vào Thái Ất.

Thái Ất có thể trong ngàn năm đột phá đến Kim Tiên hậu kỳ thực sự khiến họ kinh ngạc.

Tuy rằng nghe Chuẩn Thánh luận đạo có thể giúp nâng cao tu vi nhưng không phải ai cũng có thể lĩnh ngộ được đại đạo trong đó.

Thái Ất đột phá tu vi chắc chắn là có sở cảm ngộ mới có thể liên tục đột phá hai cảnh giới nhỏ.

"Nhị đệ quả thực đã thu được một đệ tử tốt, chỉ trong ngàn năm đã liên tiếp đột phá hai cảnh giới nhỏ, thiên phú xứng đáng với hai chữ cực giai." "Đại ca nói không sai, ngộ tính của sư điệt thực sự khiến người ta kinh ngạc, nếu không phải Nhị ca đã thu đồ, không biết chừng ta cũng phải tranh đoạt một phen." Đây không phải lời khách sáo, đều là chân tâm thực ý, thiên phú của Thái Ất Đạo Nhân quả thực khiến người ta ngứa ngáy trong lòng, hận không được cướp về môn hạ.

Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ lần lượt khen ngợi Thái Ất khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng hoan hỉ.

Gương mặt ông rạng rỡ nụ cười, đôi mắt lộ rõ vẻ hài lòng.

Ông sao có thể không biết Thái Ất ngộ tính cực giai, căn nguyên thâm hậu.

Nay trong ngàn năm đã có tu vi Kim Tiên hậu kỳ, sau này cần cù tu

luyện chắc chắn có thể chứng đạo Đại La, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thành vấn đề.

"Đại ca, Tam đệ quá khen rồi, tâm tính của Thái Ất còn cần mài giũa thêm, sau này cần cù tu luyện mới là chính đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn chậm rãi nói.

Tuy trong lòng vui mừng nhưng ông không khen ngợi Thái Ất quá nhiều, tránh cho y kiêu ngạo tự mãn, điều đó không có lợi cho việc tu luyện sau này.

Thái Ất thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tươi cười rạng rỡ, bèn tiến lên một bước nói.

"Sư bá Sư thúc quá khen, đệ tử chẳng qua là nhờ hào quang của Sư tôn, có phúc được linh thính đại đạo mới có thành tựu này, nếu không thì làm sao có tu vi như hiện tại." Chu Thái Ất trí tuệ thông minh, tự nhiên có thể thấy được sự quan tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn dành cho mình nên mới vội vàng lên tiếng.

Để mọi người biết rằng y sẽ không kiêu ngạo phóng túng.

Hãy nhìn Đông Hoàng Thái Nhất kia, kiêu căng bạt thiệp, cậy vào việc có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung mà không coi các đại năng Hồng Hoang ra gì.

Một bộ dạng Đế Tuấn thứ nhất, ta thứ hai, cuối cùng chẳng phải nhận lấy cái kết thân tử đạo tiêu sao.

Lại nhìn hai tộc Vu Yêu, kẻ nào kẻ nấy mắt cao hơn đầu, tàn bạo thị huyết, bị Thiên Đạo tính kế đến mức suýt chút nữa diệt tộc.

Y làm sao có thể không hiểu đạo lý hành sự thấp điệu.

Lời Thái Ất vừa thốt ra, Tam Thanh đều gật đầu, lộ ra vẻ mặt 'nhụ tử khả giáo'.

“Lần luận đạo này kết thúc, chắc hẳn hai vị hiền đệ đã có nhiều cảm ngộ, ta đi bế quan tu luyện trước đây.” Thái Ất tâm tính trầm ổn, lại có Nguyên Thủy Thiên Tôn ở đây nên không cần dặn dò nhiều, đương nhiên nên sớm bế quan tu luyện là tốt nhất.

Thái Thanh Đạo Nhân vừa dứt lời liền hướng hai người chắp tay, hóa thành kim quang biến mất trong đại điện.

Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay nói: “Tam đệ trong lòng cũng có nhiều cảm ngộ, xin phép bế quan trước, không làm phiền Nhị ca nữa.” Chưa đợi Thái Ất phản ứng, trong đại điện chỉ còn lại y và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Không gian bỗng chốc trở nên trống trải.

Tam Thanh đều là đại năng đỉnh cấp, sau một buổi luận đạo chắc chắn sẽ minh ngộ được nhiều điều và nóng lòng muốn bế quan tu luyện.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn không hề để tâm đến việc họ rời đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi trên vị trí thủ tọa của đại điện, ánh mắt nhìn về phía Thái Ất, chậm rãi nói.

“Thái Ất, mới gia nhập Ngọc Hư Cung đã có thể gặp được Chuẩn Thánh giảng đạo, quả là cơ duyên thâm hậu.” “Chắc hẳn trong lòng ngươi cũng có nhiều cảm ngộ, vi sư không chỉ điểm gì thêm, hãy chọn một tòa thiên điện trú lại, hảo sinh tu luyện một phen, thời gian tới sẽ có cơ duyên khác ban xuống.” Trong lòng Thái Ất quả thực có một số cảm ngộ cần bế quan tu luyện, nhưng y cũng rất tò mò về cơ duyên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắc tới.

Cơ duyên mà Nguyên Thủy Thiên Tôn phải để tâm chắc chắn không nhỏ, đáng tiếc hiện tại chưa biết được, cũng không tiện hỏi

ngay, chỉ có thể tạm gác lại, sớm bế quan tu luyện là hơn.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn ghi nhớ, xin phép bế quan trước." Thái Ất hành lễ cáo thối, đi tìm thiên điện xung quanh Ngọc Hư Cung.

Trong lúc đi lại y mới phát hiện ra Ngọc Hư Cung rộng lớn vô ngần, giống như những tòa thành trì nối liền nhau, vô số cung điện đối lập nhau.

Giống như một mê cung khổng lồ vậy.

Tuy đại điện rất nhiều nhưng mỗi gian đều có kích thước tương đương, thậm chí linh khí nồng đậm cũng không khác biệt là bao.

Vì vậy Thái Ất không kén chọn nhiều, chọn một tòa thiên điện gần chủ điện để trú lại.

Quả thực, Ngọc Hư Cung không hổ là đạo trường của Nguyên Thủy Thiên Tôn, linh khí trong mỗi tòa đại điện đều ngưng tụ thành sương mù.

Khi cánh cửa lớn vừa mở ra, linh khí cuồn cuộn ập đến, nếu không phải Thái Ất tu vi không thấp thì chắc đã bị linh khí hất văng ra khỏi phòng.

Thái Ất vào đại điện, ngồi xếp bằng, điều chỉnh trạng thái bản thân đến mức tốt nhất.

Theo sự vận chuyển chậm rãi của Ngọc Thanh Tiên Quyết, vô biên linh khí điên cuồng ập tới, tựa như từng con thương long vây quanh thân hình, tạo thành hình đóa liên đài rồi rót vào cơ thể y.

Quanh thân Thái Ất tỏa ra từng sợi luân hồi chi khí, các loại thần văn phiêu đãng tràn ngập trong hư không.

Một luồng uy áp vô hình chấn động tứ phương.

Thái Ất có công pháp tu luyện đỉnh cấp Luân Hồi Bất Diệt Quyết

nên chắc chắn sẽ không từ bỏ, vì vậy y vận chuyển cùng lúc với Ngọc Thanh Tiên Quyết, hấp thu linh khí vô tận.

Tức thì trong đại điện tiên khí lờ lững, thương long cuồn cuộn, tiên văn đạo ngân bay múa.

Luân Hồi Bất Diệt Quyết và Ngọc Thanh Tiên Quyết đều là công pháp đỉnh cấp, không hề can thiệp lẫn nhau, khi vận chuyển đồng thời càng giúp tốc độ tu luyện của Thái Ất nhanh hơn.

Đồng thời y cũng cảm ngộ những gì đã thấy trong buổi luận đạo của Tam Thanh, tham ngộ đại đạo trong đó.

Trong phút chốc, Chu Thái Ất như được tắm mình trong biển cả đại đạo, nguyên thần và nhục thân đều được thăng hoa, một luồng khí tức phiêu miểu dần dần ngưng tụ.

Tu luyện không kể thời gian, trong lúc đấu chuyển tinh di, hai ngàn năm đã trôi qua.

Quanh thân Thái Ất tỏa ra uy áp khủng bố, vạn đạo quang hoa bắn ra tứ phương, giống như một hạt giống vàng óng, toàn thân thông thấu không một chút bụi trần, lại tựa như ngọc khiết, tỏa ra sự nhu hòa vô tận.

"Oanh!" Một luồng khí tức Kim Tiên viên mãn xông thẳng lên trời, tràn ngập tứ phương, khí thế hạo hãn như biển cả, khuấy động mây gió vô tận.

Trên đỉnh đầu y có một viên kim đan vàng óng, trải khắp vô số đạo văn, đạo vận huyền diệu tỏa ra xung quanh.

Từng đạo kim quang từ trong đó bắn ra, tựa như sắp nứt ra vậy.

Viên kim đan đó ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần của cơ thể, một khi nứt ra là có thể khai tịch Thiên Địa Nhân tam hoa, đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Hiện tại y đã là Kim Tiên viên mãn, chỉ còn thiếu bước khai tịch tam hoa là có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Muốn đột phá tiếp cảnh giới Thái Ất Kim Tiên thì phải ngưng tụ hung trung ngũ khí, tham ngộ Ngũ Khí Triều Nguyên.

Chương 13

Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên chính là Đại La Kim Tiên.

Ở kiếp trước đối với việc phân chia cảnh giới và đặc trưng cảnh giới có rất nhiều ý kiến khác nhau.

Thái Ất cũng khó phân biệt thật giả, nhưng sau khi nghe Tam Thanh luận đạo mới minh ngộ được phương pháp tu luyện của từng cảnh giới.

Lại kết hợp với truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần, y phát hiện quả đúng là như vậy.

Thái Ất cảm nhận sức mạnh cường đại của bản thân, khí tức rung động khiến hư không vang lên một chuỗi tiếng nổ đì đùng, đại điện cũng vì thế mà rung chuyển.

Tuy chỉ đột phá một cảnh giới nhỏ nhưng thực lực đã tăng lên gấp mười lần, có thể đánh bại hàng chục Kim Tiên hậu kỳ.

Tu vi được nâng cao, trong lòng Thái Ất rất vui mừng, nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Tu luyện đồng thời Luân Hồi Bất Diệt Quyết và Ngọc Thanh Tiên Quyết trong hai ngàn năm mới đột phá một cảnh giới nhỏ, vậy mà khi nghe Tam Thanh luận đạo lại đột phá hai cảnh giới.

Sự chênh lệch thực sự quá lớn.

Chẳng trách tu sĩ Hồng Hoang thường xuyên tụ tập luận đạo để cảm ngộ bản thân, hóa ra sự khác biệt giữa luận đạo và khổ tu lại lớn đến thế.

Phải biết Luân Hồi Bất Diệt Quyết và Ngọc Thanh Tiên Quyết đều

là công pháp đỉnh cấp, tốc độ tăng tu vi cực nhanh, nhưng vẫn không bằng tâm đắc của một buổi luận đạo.

Xem ra sau này nếu có cơ hội luận đạo hay thính đạo thì nhất định phải nắm bắt thật chặt.

Đúng lúc ý niệm của Thái Ất vừa nảy sinh, một giọng nói hùng hồn hạo hãn vang vọng khắp thiên địa.

"Ba ngàn năm đã tới, bản tọa sẽ giảng đạo lần cuối cùng, những ai hữu duyên đều có thể tới Tử Tiêu Cung thính giảng." Giọng nói đó uẩn hàm vĩ lực thiên địa, vang vọng khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh đều cảm nhận được một luồng uy áp khủng bố bao trùm thương khung.

Thái Ất nghe giọng nói hạo hãn đó, trong lòng đột nhiên kinh hỉ.

Giọng nói này?

Là Đạo Tổ Hồng Quân!

Tử Tiêu Cung lại sắp khai giảng.

Bất kể luồng uy áp khủng bố kia, chỉ riêng giọng nói đó thôi đã đủ biết người nói chắc chắn là Đạo Tổ Hồng Quân.

Vốn đang muốn nắm bắt cơ duyên giảng đạo, Hồng Quân lại khai giảng ở Tử Tiêu Cung, quả thực là buồn ngủ gặp chiếu manh, quá trùng hợp.

Phải biết Đạo Tổ Hồng Quân là vị Thánh nhân đầu tiên sinh ra ở Hồng Hoang, đại đạo ông giảng chắc chắn huyền diệu hơn Tam Thanh nhiều.

Nếu có phúc được linh thính Thánh nhân giảng đạo, chắc chắn sẽ có thu hoạch khổng lồ.

Chỉ cần nghe hiểu được một câu thôi cũng bằng cả vạn năm khổ

tu.

Cơ duyên như vậy sắp đến, Thái Ất trong lòng sao có thể không vui mừng.

Hai lần giảng đạo trước của Hồng Quân y không kịp tham gia, lần cuối cùng này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Đương nhiên Đạo Tổ giảng đạo không phải ai muốn cũng có thể tới nghe.

Muốn tới Tử Tiêu Cung nghe Thánh nhân giảng đạo thì cần phải vượt qua vô tận Hỗn Độn Cương Phong mới có thể tới đích.

Nhưng Hỗn Độn Cương Phong vô cùng khủng khiếp, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải cẩn trọng, dựa vào pháp bảo mới mong tới được Tử Tiêu Cung.

Vì vậy, Hồng Quân nói những ai hữu duyên đều có thể tới thính giảng, nhưng thực tế chỉ có ba ngàn người có phúc được linh thính đại đạo.

Bởi vì chỉ có thực lực cường đại mới được coi là có duyên linh thính đại đạo.

Những kẻ yếu ớt đều vô duyên với đại đạo, chỉ có thể trở thành quân cờ.

Thái Ất tuy chỉ có tu vi Kim Tiên viên mãn nhưng không hề nản chí.

Với tu vi này quả thực không thể xuyên qua Hỗn Độn Cương Phong để tới Tử Tiêu Cung.

Nhưng y lại có một người Sư tôn có thể tới được đó, chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Ất tin rằng khi Nguyên Thủy Thiên Tôn đi Tử Tiêu Cung

chắc chắn sẽ mang y theo cùng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi danh hộ đoản nhất Hồng Hoang, có tài nguyên, cơ duyên gì cũng sẽ cung cấp cho môn hạ đệ tử.

Quảng Thành Tử kia đầy mình pháp bảo, kiện nào không phải do Nguyên Thủy ban xuống, thậm chí cả cực phẩm hậu thiên linh bảo Phiên Thiên Ấn cũng được ban cho, lại còn giao trọng trách giáo đạo Nhân Hoàng để y kiếm công đức.

Khi Quảng Thành Tử gặp nguy hiểm, Nguyên Thủy Thiên Tôn còn nhiều lần đích thân cứu giúp.

Có thể thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vì môn hạ đệ tử mà lao tâm khổ tứ, dốc hết tâm sức.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có một mình Thái Ất là đệ tử, đương nhiên sẽ hết mực ái hộ, cung cấp tài nguyên tốt nhất để trợ giúp y nhanh chóng trưởng thành.

Thái Ất không quên rằng ngàn năm trước Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói sẽ ban cho y một trận cơ duyên.

Chắc chắn chính là cơ duyên giảng đạo của Hồng Quân rồi.

Chưa đợi Thái Ất kịp suy xét kỹ, bên tai đã vang lên giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đồ nhi, tới đại điện một chuyến." Đôi mắt Thái Ất chợt sáng lên, trong lòng vô cùng hân hoan.

Muốn biết cơ duyên gì thì tới đại điện là rõ.

Thân hình Thái Ất thoáng một cái, chớp mắt đã tới đại điện.

Tam Thanh đã có mặt trong điện, mặt rạng rỡ nụ cười đang trò chuyện cùng nhau, dường như đang chuyên môn chờ đợi Thái Ất.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn (Sư bá, Sư thúc)!" Thái Ất chắp tay hành lễ

vấn an Tam Thanh.

Tam Thanh nghe tiếng liền ngưng thần nhìn lại, trong mắt đều lóe lên một tia kinh quang.

Họ đều thấy tu vi Thái Ất lại có tiến triển, khí tức Kim Tiên viên mãn vô cùng ngưng luyện.

Tuy chỉ thăng một cảnh giới nhỏ nhưng lại vô cùng nan đắc.

Vốn biết Thái Ất thiên phú không thấp, nhưng trong vòng hai ngàn năm mà tu vi lại đột phá lần nữa thực sự khiến người ta bất ngờ.

Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên đều mỉm cười nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, thần sắc tán thưởng trong mắt không chút che giấu.

Chương 14

“Nhị đệ, đồ nhi của ngươi liên tục mang tới bất ngờ, ngay cả ta cũng thấy hâm mộ đấy.” Tâm thần Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ động, đối với lời của Thái Thanh Đạo Nhân có chút bất ngờ.

Thái Thanh Đạo Nhân tâm tính vô vi, hiếm có người nào lọt được vào pháp nhãn của ông, một câu 'hâm mộ' quả là hết lời khen ngợi Thái Ất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy trong lòng rất vui, hận không thể khen Thái Ất một phen, nhưng vì buổi giảng đạo của Hồng Quân sắp bắt đầu, không tiện làm lỡ thời gian nên đành giấu sự hân hoan vào đáy lòng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ mỉm cười, nói với Thái Ất: “Trước đây vi sư có nói sẽ ban cho ngươi một trận cơ duyên.” “Hiện tại thời cơ đã tới, hãy cùng ta tiến về Tử Tiêu Cung thính giảng, chiêm ngưỡng thần uy của Thánh nhân.” Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Thái Ất ngộ tính cực giai, không chừng có thể thu hoạch được gì đó, lại thấy tu vi đối phương đột phá, ông càng thêm kiên định với suy nghĩ trong lòng.

Vì vậy ông mới muốn đưa Thái Ất tới Tử Tiêu Cung để linh thính đại đạo của Thánh nhân.

Thái Ất nghe xong, quả nhiên là đưa mình tới Tử Tiêu Cung, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Tuy đã biết trước Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ đưa đi nhưng khi được xác định, y không tránh khỏi một phen tâm động.

Đồng thời cũng có chút khánh hạnh.

May mà bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm thầy, nếu không làm sao có cơ hội linh thính Đạo Tổ giảng đạo.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn!" Thái Ất cảm tạ.

Tam Thanh nhìn nhau, không còn trì nghi, phất tay áo rộng cuốn lấy Thái Ất hóa thành những đạo kim quang bay về phía hư không.

Thái Ất chỉ cảm thấy có ba luồng thanh khí bao bọc toàn thân, giống như một bộ áo giáp bảo hộ sự an nguy của y.

Có Tam Thanh thủ hộ, Thái Ất không chút lo lắng, ánh mắt nhìn ngắm xung quanh.

Trong hư không có vô biên linh vân che phủ thương khung, trong hư vô vô tận có những mảnh tiên thạch phiêu tán tứ xứ, có thể thấy được tinh không vô biên mờ mịt bất định.

Những luồng Hỗn Độn Cương Phong rít gào, đánh nát loạn thạch, phá diệt tinh thần.

Bất kỳ một luồng kình khí nào cũng có thể đánh nát một ngôi sao, nhưng lại không thể tiếp cận trong vòng ngàn trượng quanh Tam Thanh.

Hiển nhiên thực lực của Tam Thanh rất cường đại, không hề sợ hãi Hỗn Độn Cương Phong.

Trong lòng Thái Ất có chút chấn kinh, hèn chi đại năng Hồng Hoang tuy nhiều nhưng kẻ tới được Tử Tiêu Cung lại ít ỏi như vậy, hóa ra Hỗn Độn Cương Phong có uy lực cường đại đến thế.

May mà có Tam Thanh thủ hộ quanh thân, nếu không với tu vi Kim Tiên viên mãn này, chỉ cần một kích là y sẽ mất mạng.

Hỗn độn hư không đều có cùng một dáng vẻ, không có phong cảnh tươi đẹp, chỉ có một mảnh hỗn độn, thậm chí phương vị cũng không

thể phân biệt.

Nhưng Tam Thanh đã từng tới Tử Tiêu Cung nên không bị lạc trong hỗn độn, cứ thế bay thẳng về phía cung điện.

Sau một tháng hành trình dài đằng đẵng, trước mắt Thái Ất xuất hiện một tòa cung điện khổng lồ.

Cung điện nằm ngang hư không, cổ phác đại khí, toàn thân đúc bằng gạch vàng, tử khí bao trùm tứ phương.

Có vô số đạo văn huyền diệu khắc sâu khắp đại điện, một luồng uy áp khủng bố thi thoảng lại xung kích ra xung quanh.

Cho dù có vô biên Hỗn Độn Cương Phong đang động đãng cũng không thể làm lung lay dù chỉ một chút.

"Tử Tiêu Cung sao?" Thái Ất thầm nghĩ trong lòng.

Việc có thể khai tịch đạo trường trong hỗn độn hư không chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân đã thành Thánh mới làm được.

Luồng tử khí vô biên kia chính là tượng trưng của Tử Tiêu Cung.

Chỉ trong lát sau, Tam Thanh đã đưa Thái Ất tới bên cạnh Tử Tiêu Cung.

Cảm nhận Tử Tiêu Cung ở khoảng cách gần, Thái Ất mới thấy cung điện này giống như một gã khổng lồ, sừng sững cao vút không thấy biên giới.

"Kiến diện ba vị đạo hữu." Thái Ất chưa kịp nhìn kỹ Tử Tiêu Cung thì nghe thấy tiếng gọi.

Nhìn theo hướng âm thanh, thấy hai vị đạo nhân đang vấn an Tam Thanh.

Chỉ thấy một người mặc đạo bào huyền hoàng, gương mặt sầu khổ, giống như có nỗi lo lắng không nguôi quấn thân.

Người còn lại mặc đạo bào màu huyền thanh, gương mặt tật khổ nhưng giữa đôi mày lại có nét từ tường, một dáng vẻ đại từ đại bi.

Thái Ất nhớ kỹ lại xem trong ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung có những ai có dáng vẻ như vậy.

Trong phút chốc, trong não hải hiện ra hai đạo thân ảnh.

Chẳng lẽ hai người này chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân của phương Tây?

Trong Hồng Hoang chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là có gương mặt tật khổ như vậy, giống như có ai đang nợ nhân quả của họ vậy.

Nếu đoán không lầm thì chính là hai người đó.

"Hai vị đạo hữu hữu lễ." Tam Thanh vội vàng chắp tay đáp lễ, bày tỏ thiện ý với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Mọi người cùng linh thính Đạo Tổ giảng đạo tại Tử Tiêu Cung, quan hệ mật thiết, tuy thuộc về địa vực khác nhau nhưng lễ số cần có không thể thiếu.

Hơn nữa, người khác đã chào hỏi mình thì không thể tự cao tự đại mà không để ý tới.

Thái Ất thấy Sư tôn chào hỏi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng vội vàng thi lễ.

"Vãn bối Thái Ất, kiến diện hai vị tiền bối." Nguyên Thủy cũng không dám chậm trễ hai người phương Tây này, y là hậu bối chắc chắn phải hiểu lễ số, không thể để người ta chê cười.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn về phía Thái Ất, đôi mắt chợt chấn động.

Họ đều có tu vi Chuẩn Thánh, vừa nhìn đã thấy rõ lai lịch của Thái Ất.

Riêng căn nguyên Tiên Thiên Ma Thần thôi đã đủ khiến người ta kinh ngạc, tu vi Kim Tiên viên mãn càng khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm thấy kỳ quái.

Thông thường những kẻ có căn nguyên Tiên Thiên Ma Thần thì tu vi ít nhất cũng phải là Đại La Kim Tiên, đáng lẽ phải hóa hình cùng thời kỳ với họ.

Nhưng Thái Ất lại là một ngoại lệ, vì hóa hình muộn nên tu vi mới không bằng.

Chuẩn Đề trong nháy mắt đã hiểu rõ quan hệ giữa Thái Ất và Tam Thanh, bèn hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nguyên Thủy đạo hữu mới thu đệ tử sao?" Thái Ất mang một thân Ngọc Thanh tiên khí chắc chắn không qua nổi pháp nhãn của Chuẩn Đề.

"Bất thác, Thái Ất chính là đệ tử bần đạo mới thu nhận." "Đúng lúc gặp dịp Đạo Tổ giảng đạo nên đưa tới để chiêm ngưỡng phong thái của Lão sư, thuận tiện làm quen với chư vị đạo hữu." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn gật đầu, thầm nghĩ trong lòng, nếu họ có đệ tử thì chắc chắn cũng đưa tới Tử Tiêu Cung thính giảng.

Tiếc là phương Tây bần cùng, tìm kiếm bao nhiêu năm vẫn chưa thấy đệ tử nào thích hợp.

Chương 15

Phương Tây không có người thích hợp, vậy trước mắt chẳng phải có một đệ tử tuyệt giai hay sao.

Căn nguyên của Thái Ất cực tốt, tu vi lại không thấp, nếu có thể kết thiện duyên dẫn độ về phương Tây thì quả là một chuyện tốt đẹp.

Ánh mắt Chuẩn Đề nhìn về phía Thái Ất, lộ ra một nụ cười hiếm thấy.

Thái Ất nhìn nụ cười của Chuẩn Đề mà cảm giác rùng mình sợ hãi lan khắp toàn thân.

Trong Hồng Hoang có hai câu nói đáng sợ nhất: một là của Thân Công Báo "Đạo hữu xin dừng bước", hai là câu của Chuẩn Đề "Ngươi có duyên với bần đạo".

Hai câu này giống như mang theo lời nguyền, người nghe thấy đa phần không có kết cục tốt đẹp.

Chẳng thấy trong trận Phong Thần, bao nhiêu đệ tử Tiệt Giáo đã bị hai câu này hại chết, không lên Phong Thần Bảng thì cũng bị Chuẩn Đề độ về phương Tây giáo.

Có thể thấy câu "có duyên với bần đạo" đáng sợ nhường nào.

Thái Ất nghiêng mình nấp sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, né tránh ánh mắt của Chuẩn Đề Đạo Nhân, cảm giác nổi da gà mới dần tan biến.

Chuẩn Đề quả nhiên giống như tiền thế ghi lại, không phải hạng người tốt lành gì, ý đồ dẫn độ y về phương Tây thực sự quá ác độc.

Một lát sau, bên ngoài Tử Tiêu Cung lục tục xuất hiện nhiều thân ảnh, mỗi người đều có tu vi cao thâm, khí tức hỗn hậu.

Chỉ có điều diện mạo và khí chất có chút khác biệt, có kẻ hung ác đầy sát khí, có kẻ khiêm tốn ôn văn nhĩ nhã.

Nhưng đa số đều mang cốt cách tiên phong đạo cốt, hiện rõ phong thái đắc đạo cao nhân.

Trong chốc lát bên ngoài Tử Tiêu Cung người đông như kiến, tiếng trò chuyện vang lên không ngớt.

"Két!" Một tiếng động khẽ vang lên, cửa lớn Tử Tiêu Cung chậm rãi mở ra.

Tức thì vạn đạo hà quang ùa ra, thiên điều tử khí bốc lên che khuất tình hình trong điện.

Một nam một nữ hai vị đồng tử bước ra từ trong màn sương mù, chậm rãi nói.

"Cửa Tử Tiêu Cung đã mở, mời chư vị vào điện." Vừa dứt lời, mọi người có chút nóng lòng tiến vào trong điện.

Lần giảng đạo trước của Đạo Tổ đã giúp tu vi của họ đại tiến.

Lần giảng đạo cuối cùng này họ đã phải chờ đợi ròng rã ba ngàn năm, sớm đã muốn được linh thính đại đạo lần nữa để minh ngộ bản thân.

Tuy nóng lòng nhưng mọi người không hề ùa vào, mà lần lượt tiến vào theo thứ tự.

Vị trí của Tam Thanh là ở phía trước nhất nên đương nhiên vào trước.

"Thái Ất, theo vi sư cùng vào." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa dứt lời, Tam Thanh liền cùng nhau tiến vào Tử Tiêu Cung.

Thái Ất theo sát bước chân Nguyên Thủy Thiên Tôn, không kiêu ngạo không tự ti, chậm rãi đi vào.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau cười, trong mắt lóe lên thâm ý mà chỉ hai người mới hiểu, sau đó cũng bước vào đại điện.

Trong đại điện tràn ngập linh khí vô tận, tựa như từng đóa tiên linh đang phiêu đãng trong hư không.

Những cột trụ lớn dát vàng lộng lẫy chống đỡ cả bầu trời, những thần văn huyền diệu được khắc trên tường bốn phía, hiện rõ khí thánh khiết.

Trong đại điện nổi bật nhất chính là sáu cái bồ đoàn đang tỏa ra khí tức huyền diệu.

Thái Ất tâm niệm khẽ động, thầm nghĩ sáu cái bồ đoàn đó đại diện cho sáu thánh vị, nếu có thể ngồi lên đó chẳng phải cũng có thể đoạt được một luồng Hồng Mông Tử Khí để chiếm cứ thánh vị sao.

Tuy nhiên y biết đó là chuyện không thể.

Sáu cái bồ đoàn đã sớm có chủ, không phải ai muốn ngồi cũng được, nếu không những người khác đã sớm tranh đoạt sáu vị trí đó rồi.

Bởi vì Đạo Tổ đã phân phối xong xuôi nên những người khác không dám tranh đoạt.

Tam Thanh đường quen lối cũ ngồi xuống ba cái bồ đoàn đầu tiên.

Thái Ất đi theo sau Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngồi vào vị trí hàng thứ hai.

Tuy hàng đầu tiên sáu vị trí đã định nhưng các vị trí còn lại đều không có định số, có thể tùy ý ngồi, miễn không ảnh hưởng tới việc Đạo Tổ giảng đạo là được.

Vì vậy Thái Ất mới ngồi sau lưng Nguyên Thủy Thiên Tôn, chiếm lấy vị trí đắc địa ở hàng thứ hai.

Phải biết trong đại điện, ngồi càng gần thì việc nghe Thánh nhân giảng đạo càng có lợi.

Nếu không mọi người đã chẳng tranh nhau ngồi phía trước.

Tuy Đạo Tổ không quy định vị trí từ hàng thứ hai trở đi nhưng trong lòng mọi người đã sớm có định số, ai nên ngồi ở vị trí nào đều đã cố định, hiện tại Thái Ất là nhờ hào quang của Tam Thanh, nếu không với tu vi này y căn bản không thể chen vào được.

Sau khi Tam Thanh và Thái Ất ngồi xuống, đại điện cũng lần lượt lấp đầy người.

Điều khiến Thái Ất chú ý nhất chính là một nữ tử bên cạnh Thông Thiên.

Da trắng như tuyết, khí chất u lan, mặc tiên quần màu xanh nhạt, hiện rõ vẻ đạm nhã linh động.

Gương mặt khuynh quốc khuynh thành mang theo nụ cười khiến người ta sinh lòng thiện cảm.

Dù trang điểm thanh đạm vẫn hiện rõ khí chất thanh tân thoát tục.

Toàn thân tỏa ra khí tạo hóa, thoang thoảng hương thơm.

Đôi mắt Thái Ất sáng lên, thầm nghĩ nữ tử này chắc hẳn là Nữ Oa nương nương.

Kiếp trước nghe nói Nữ Oa là nữ thần tuyệt thế vô song, dung nhan khuynh thành có thể khiến tu sĩ Hồng Hoang thần hồn điên đảo, nhưng không một ai dám mạo phạm tôn dung của nàng.

Nay được kiến diện, quả nhiên đúng là như vậy!

Tuy Nữ Oa xinh đẹp nhưng Thái Ất không dám có ý nghĩ khác.

Sau khi buổi giảng đạo này kết thúc, Đạo Tổ sẽ thu đồ, khi đó Nữ Oa chính là Sư thúc của y.

Thái Ất không thể có ý nghĩ gì với Sư thúc của mình được.

Kiếp trước là người tộc, đối với Thánh Mẫu Nhân Tộc càng vô cùng tôn sùng, vì vậy đối với Nữ Oa y chỉ có sự kính trọng, không dám có tâm tư phi phận.

Bên cạnh Nữ Oa là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chương 16

Điểm này giống với ghi chép kiếp trước, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đã cướp thánh vị của Hồng Vân và Côn Bằng, nếu không hiện tại họ đã không được ngồi trên bồ đoàn.

"Đạo nhân kia, gan to bằng trời, ngay cả vị trí của bản tọa cũng dám chiếm, còn không mau cút đi." Trong lúc Thái Ất đang quan sát mọi người ở hàng đầu, một giọng nói thô lỗ, không chút phong độ vang lên.

Thái Ất nhìn theo tiếng gọi, thấy một người mặc đạo bào tử kim, trên đó thêu một con Tam Túc Kim Ô đang dang cánh bay cao, giống như có khí thế thôn tính thiên hạ.

Nhìn gương mặt đạo nhân kia là một bộ dạng kiêu căng ngạo mạn, đôi mắt đầy sát khí, khí tức quanh thân rung động.

Bên cạnh y là một người mặc đế bào màu vàng, cũng thêu một con Tam Túc Kim Ô đang vồ mồi giữa không trung, dáng vẻ như đang nắm giữ đại quyền.

Tuy đạo nhân này gương mặt có phần dữ dằn nhưng so với người trước thì trông chín chắn, ổn trọng hơn.

Thái Ất đôi mắt nheo lại, thầm suy đoán thân phận của hai người.

Chẳng lẽ là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất?

Hình ảnh Tam Túc Kim Ô trên áo đã nói rõ thân phận, cộng với vẻ mặt cao ngạo kia thì khó mà đoán sai được.

Trong lúc Thái Ất còn đang quan sát, Đông Hoàng Thái Nhất lại lên tiếng.

"Ngươi không nghe thấy gì sao, mau cút đi, đừng ép bản tọa ra

tay.” “Một tên tu sĩ Kim Tiên viên mãn mà dám chiếm vị trí của bản tọa, nếu đây không phải Tử Tiêu Cung thì ngươi đã sớm thân tử đạo tiêu rồi.” Giọng nói của Đông Hoàng Thái Nhất vang lên khiến mọi người đều chú ý.

Kim Tiên viên mãn mà dám tới Tử Tiêu Cung lại còn chiếm vị trí của Đông Hoàng Thái Nhất, e rằng một màn kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Mọi người trong đại điện đều mang dáng vẻ xem kịch hay.

Tuy vị trí từ hàng thứ hai trở đi có thể tùy ý ngồi nhưng trong lòng mọi người đã sớm có quy định ngầm.

Vị trí mà Thái Ất đang ngồi đúng là của Đông Hoàng Thái Nhất.

Nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất, Thái Ất thoáng một chút kinh hoảng nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại.

“Tiền bối nói giỡn rồi, vị trí ở Tử Tiêu Cung ngoại trừ hàng đầu tiên đã định ra, những vị trí khác đều không có chủ.” “Vãn bối không biết từ khi nào đã chiếm vị trí của tiền bối.” Ba ngàn khách ở Tử Tiêu Cung đều là đại năng đỉnh cấp, dù có Nguyên Thủy Thiên Tôn làm chỗ dựa thì y cũng không dám tùy tiện đắc tội người khác.

Nhưng lời y nói là sự thật, ngoài hàng ghế đầu ra thì các vị trí khác không có định số, ai ngồi trước thì được.

Còn việc chiếm vị trí của Đông Hoàng Thái Nhất thì Thái Ất thực sự không biết.

Tuy Đông Hoàng Thái Nhất thực lực cường đại nhưng Thái Ất không thể làm mất uy danh của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vì vậy y không nhường bước.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy liền nổi giận, vị trí này y đã ngồi hàng vạn năm nay, sớm đã mặc định là của mình, chưa từng có ai dám chiếm giữ.

Tên đạo nhân này chẳng những chiếm chỗ mà còn lý lẽ hùng hồn, không chịu trả lại.

Thật sự coi thường bần đạo hiền lành, không dám ra tay ở Tử Tiêu Cung sao.

Đông Hoàng Thái Nhất nộ khí bốc lên, gương mặt dữ tợn, pháp lực toàn thân ngưng tụ vào bàn tay.

Y tùy ý đánh ra một kích, một luồng uy áp hạo hãn lao về phía Thái Ất.

Trong phút chốc Thái Ất cảm thấy như đang đối mặt với đạo pháp thiên địa, tựa như có vô vàn ý chí đè nén xuống.

Nếu đòn này đánh trúng, y chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu.

Cho dù có Luân Hồi Ma Phiên cũng chưa chắc chắn đỡ nổi một kích của Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này Thái Ất mới biết Chuẩn Thánh mạnh mẽ đến mức nào.

Dù chỉ là một kích tùy ý cũng không thể kháng cự nổi.

Tuy không thể chống đỡ nhưng Thái Ất không hề hoảng loạn.

Y có một vị Sư tôn tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, vị Thánh nhân tương lai đang đứng ngay bên cạnh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn không để y bị người khác đánh chết.

Ý niệm vừa động, một luồng khí tức hạo hãn bộc phát từ người Nguyên Thủy Thiên Tôn, lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, cao hơn Đông Hoàng Thái Nhất một cảnh giới nhỏ.

Khí tức vừa bộc phát uy năng đã vô cùng mạnh mẽ, tựa như biển

cả bao la lấp trời che đất đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Phanh!" Khí thế của hai người va chạm trong nháy mắt, phát ra tiếng nổ trầm đục rồi hóa thành linh khí tán đi.

Một kích này cả hai đều ra tay tùy ý nên không gây ra tổn thương gì.

"Đông Hoàng đạo hữu cần gì phải tức giận, tiểu đồ nghịch ngợm không cẩn thận ngồi nhầm vị trí của đạo hữu, mong ngươi đại nhân đại lượng đừng chấp nhất với tiểu bối." "Thái Ất, còn không mau xin lỗi Đông Hoàng tiền bối." Thái Ất hiểu ý, vội vàng hành lễ nói.

"Vãn bối Thái Ất lỡ mạo phạm tiền bối, xin bồi tội với ngài." Thái Ất tuy xin lỗi nhưng không hề có ý định nhường chỗ.

Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng vẫn còn khó chịu, định nói gì đó.

Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên liền đứng dậy đứng cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ý vị trong đó đã quá rõ ràng.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất còn không chịu bỏ qua, ba người họ chắc chắn sẽ không nhường bộ.

Đế Tuấn thấy tình hình căng thẳng, vội vàng giảng hòa.

"Tiểu bối đã vô tình phạm lỗi, lại cũng đã xin lỗi rồi, coi như chuyện này đã xong." Thái Ất là đệ tử của Bàn Cổ Tam Thanh, không nên đắc tội với Tam Thanh, huống hồ người ta đã xin lỗi, không cần thiết phải nắm mãi không buông.

Vì một vị trí không có ý nghĩa mà đắc tội với Bàn Cổ Tam Thanh, thật không đáng.

Đế Tuấn tâm tư sâu xa, nhìn xa hơn Đông Hoàng Thái Nhất nhiều, tự nhiên hiểu rõ lợi hại trong đó.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy huynh trưởng nhà mình đã lên tiếng, cũng không tiện nói thêm, vì vậy không nói gì nữa mà im lặng ngồi xuống một bên.

Nhưng trong lòng đã ghi hận Thái Ất.

Mặc dù vị trí đó không quan trọng, nhưng lại liên quan đến một chút thể diện, bây giờ bị Thái Ất chiếm giữ, trong lòng y ít nhiều có chút oán hận.

Dù Thái Ất đã xin lỗi, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn canh cánh trong lòng.

Tam Thanh thấy Đông Hoàng Thái Nhất không nói nữa, liền ra hiệu cho Thái Ất, rồi từ từ ngồi xuống.

Chương 17

Thái Ất lúc này mới yên tâm ngồi xuống, chiếm cứ vị trí có lợi, chờ đợi Đạo Tổ xuất hiện.

Một màn kịch nhỏ kết thúc, trong đại điện trở nên tĩnh lặng, thậm chí cả hơi thở cũng trở nên chậm lại, hiển nhiên có đại nhân vật sắp xuất hiện.

"Ong!" Trong đại điện bỗng dưng truyền đến một trận gợn sóng, lan ra bốn phía.

Một vị đạo nhân thân mặc đạo bào thái cực bát quái, tay cầm phất trần, ngồi ngay ngắn trên liên đài, lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện ở vị trí đầu tiên trong đại điện.

Tóc hạc da ngà, hai mắt ẩn chứa thiên địa chí lý, gương mặt không buồn không vui, toàn thân tỏa ra khí tức phiêu diêu vô tung, mỗi cử động đều ẩn chứa sức mạnh quy tắc.

Thái Ất biết vị đạo nhân này chắc chắn là lãnh tụ Huyền môn, Đạo Tổ Hồng Quân.

Cùng với sự xuất hiện của Đạo Tổ, trong đại điện tử khí bốc lên, mây mù lan tỏa, thương long quấn quanh bay lượn, thái phượng hót vang rực rỡ chín châu.

Vô biên tường vân phiêu đãng bốn phương, ngưng tụ thành vân sàng, nâng đỡ thân hình Hồng Quân.

Hồng Quân Thánh nhân, vừa xuất hiện đã có các loại dị tượng đi kèm.

Đồng thời có một luồng uy áp cường đại lan tỏa trên không trung đại điện, trấn áp quần hùng.

Thái Ất cảm nhận được thần uy phiêu đãng trong hư không, trong lòng chấn kinh vô cùng.

Thực lực Thánh nhân quả nhiên sâu không lường được.

Chẳng trách người đời thường nói dưới Thánh nhân đều là giun dế, hôm nay mới được chứng kiến uy nghiêm của Thánh nhân.

"Kính kiến Lão sư!" Mọi người hành lễ nói.

Mọi người đều đã nghe Hồng Quân giảng đạo, có ân truyền thụ, gọi một tiếng Lão sư là điều nên làm.

Hồng Quân khẽ gật đầu, lướt mắt nhìn mọi người một lượt, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Thái Ất, lộ ra một tia thần sắc hiền từ.

Thái Ất bị Hồng Quân chú ý, trong lòng có chút thấp thỏm.

Ba ngàn người nghe đạo ở Tử Tiêu Cung đã sớm có định số, hắn đột nhiên xuất hiện, không biết có làm Đạo Tổ không vui mà đuổi ra khỏi Tử Tiêu Cung hay không.

Năm xưa Lục Nhĩ Mi Hầu nghe lén giảng đạo đã khiến Đạo Tổ không vui, một câu 'pháp bất truyền lục nhĩ', đã đoạn tuyệt con đường cầu đạo của nó.

Nếu khiến Hồng Quân không vui, nói không chừng sẽ vô duyên với lần giảng đạo này.

Thái Ất suy nghĩ một chút, lại yên tâm trở lại.

Sau khi giảng đạo, Đạo Tổ sẽ thu Tam Thanh làm đồ đệ, hắn đã thành đồ tôn của Hồng Quân, chắc sẽ không bị đuổi ra khỏi đại điện đâu.

Hồng Quân chỉ dừng ánh mắt lại một lát rồi thu hồi.

"Lần giảng đạo thứ ba sắp bắt đầu, các ngươi hãy tĩnh tâm nghe

giảng.” Mọi người bình ổn lại tâm trạng đang kích động, ngưng thần tĩnh khí, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

“Hỗn độn vô hình, băng diễn hóa thiên địa, thiên địa hợp vạn vật sinh, âm dương tiếp biến hóa...” Giọng nói của Đạo Tổ như tiếng đại khánh, mênh mông cuồn cuộn, vang vọng mãi trong đại điện.

Thánh nhân giảng đạo phi thường khác biệt, mỗi lời nói, mỗi hành động đều có sức mạnh thiên địa gia trì.

Trong đại điện linh khí bốc lên, ráng màu phiêu đãng, sương tím lượn lờ tỏa ra thần quang vô tận.

Đất trào kim liên, trên sen sinh quang, ánh sáng lại sinh ra kim liên, liên đài lại tỏa ra ánh hoa.

Trong chốc lát, hư không tràn ngập kim liên đại đạo, xoay quanh quấn quýt, nuốt nhả vô biên linh khí.

Đồng thời có thiên nữ xách giỏ rắc hoa, thái hoàng bay lượn trên trời cao, kim long quấn quanh rường cột, kỳ lân đạp mây bái lạy.

Một luồng dị hương nồng đậm phả vào mũi, khiến người ta linh đài thanh minh, không nhiễm bụi trần.

Thánh nhân giảng đạo, có vô số dị tượng xuất hiện, các loại thần quang chiếu rọi lẫn nhau, thần văn huyền lý ẩn giấu trong đó, vô cùng diệu pháp bao trùm bốn phương.

Thái Ất từng thấy Chuẩn Thánh luận đạo, nhưng so với Thánh nhân giảng đạo, đó quả là đom đóm so với ánh trăng, có sự khác biệt một trời một vực.

Những người trong đại điện đều là đại năng đỉnh cấp của Hồng Hoang, căn nguyên sâu dày, ngộ tính cực tốt.

Trong nháy mắt họ đã tiến vào trạng thái ngộ đạo, tam hoa trên

đỉnh đầu đồng thời xuất hiện, vận chuyển công pháp của bản thân, hấp thu vô cùng linh khí.

Diệu pháp của Thánh nhân quý giá không thể tả, dù chỉ nghe hiểu một câu cũng có thể bằng mấy nghìn năm khổ tu.

Nếu nghe hiểu được ba năm câu, ít nhất cũng có thể tăng lên một tiểu cảnh giới.

Người có cơ duyên sâu dày, có thể nhất thời đốn ngộ, liên tục đột phá mấy cảnh giới.

Thánh nhân giảng đạo vô cùng thâm sâu, không phải người bình thường có thể nghe hiểu.

Thái Ất do tàn thi của Luân Hồi Ma Thần hóa hình, là căn nguyên Ma Thần Tiên Thiên đỉnh cấp, tham ngộ một phần diệu pháp của Thánh nhân thì không có vấn đề gì.

Có thể nghe hiểu Thánh nhân giảng đạo hay không, không nhìn tu vi, mà nhìn căn nguyên.

Căn nguyên sâu dày, tự nhiên có thể nghe hiểu một phần, căn nguyên nông cạn, dù có tu vi Đại La, cũng chỉ là công dã tràng.

Thái Ất lắng nghe thánh ngôn, trong lòng có cảm ngộ mơ hồ, như có sức mạnh thần bí đang dẫn dắt hắn làm sao tu luyện, và thể hội huyền cơ đại đạo.

Trong khoảnh khắc đó, Thái Ất chỉ cảm thấy mình như một đứa trẻ chưa biết đi, được Đạo Tổ dắt tay dìu dắt, từ từ tiến về phía đại đạo.

Dù chập chững, đứt quãng, nhưng vẫn luôn tiến về phía trước.

Cảm giác này vô cùng huyền diệu, khiến người ta thoải mái không nói nên lời.

Toàn bộ thân tâm đều được thăng hoa, xung quanh phiêu đãng những thần văn thần bí, đạo vận thâm sâu, tràn ngập cả thiên địa.

Thái Ất cảm ngộ bản thân, chìm đắm trong đạo vận, bất giác lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Đồng thời pháp lực trong cơ thể tự vận chuyển, tu luyện Ngọc Thanh Tiên Quyết, linh khí vô tận cuồn cuộn mãnh liệt, nườm nượp tuôn vào thân thể.

Trên đỉnh đầu tỏa sáng một viên kim đan vàng rực, trên đó phủ đầy những văn lộ huyền diệu.

Từng đạo thần quang từ trong văn lộ bắn ra, như sắp nứt ra nở hoa vậy.

Khi cảm ngộ đại đạo, người ta sẽ bất giác lộ ra các loại biểu cảm.

Thái Ất tâm tính từ bi, khi cảm ngộ bản thân, lộ ra thần sắc đại từ đại bi cứu khổ cứu nạn.

Chương 18

Khí tức toàn thân khiêm hòa gần gũi, phù hợp với thiên địa, một luồng vĩ lực cảm hóa thế gian từ đỉnh đầu khuếch tán ra bốn phía.

Những người khác trong đại điện thần sắc cũng khác nhau.

Có người mặt lộ vẻ say sưa, có người mặt mày sầu khổ, hoặc là nhíu chặt mày, hoặc là cười điên cuồng không ngớt.

Thậm chí có người mặt không biểu cảm, như một tảng băng lạnh lẽo.

Mọi người đều nghe Đạo Tổ giảng đạo, nhưng cảm ngộ lại không giống nhau, tu luyện đại đạo lại càng khác biệt, vì vậy mới lộ ra những thần tình khác nhau.

Ví như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, một vẻ từ bi, nhưng lại lộ ra thần sắc sầu khổ, tịch diệt.

Thái Thanh Đạo Nhân toàn thân tỏa ra âm dương chi khí, một luồng khí tức phù hợp với thiên địa tự nhiên lan tỏa bốn phía, thần sắc bình tĩnh, như không bị ngoại vật lay động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tỏa ra khí tức phá diệt, vẻ mặt nghiêm túc, không một chút cẩu thả, như một tôn giả trang nghiêm được dựng lên, không dung một tia khinh nhờn.

Thông Thiên tỏa ra sát phạt kiếm khí, gương mặt cương nghị mang theo một tia dữ tợn, trông có vẻ đáng sợ.

Đại đa số người sau lưng Thái Ất, không khóc lớn thì cũng cười lớn.

Nếu không phải Thái Ất không có tâm tư chú ý đến người khác, chắc chắn sẽ vì biểu cảm của họ mà cảm thấy có chút buồn cười.

Đạo Tổ giảng đạo, cảm ngộ còn không kịp, làm gì có thời gian nhìn ngang liếc dọc xem biểu cảm của người khác.

Vì vậy Thái Ất hoàn toàn không biết thần sắc của mọi người.

Mặc dù Thái Ất không biết, nhưng lại có một người thỉnh thoảng chú ý đến thần tình của mọi người.

Đó chính là Đạo Tổ.

Đạo Tổ tĩnh tâm giảng đạo, mỗi một khoảng thời gian sẽ khẽ mở mắt, quan sát tình hình ngộ đạo của mọi người, qua đó xem xét ngộ tính của họ ra sao.

Khi thấy Bàn Cổ Tam Thanh khí tức du trường, thần sắc an định, hai mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Khi thấy Nữ Oa mặt mày bình tĩnh, không chút gợn sóng, Đạo Tổ lộ ra một tia cười ý.

Biểu hiện của Bàn Cổ Tam Thanh và Nữ Oa khiến ngài hài lòng.

Mặc dù lắng nghe đại đạo sẽ khiến người ta bất giác lộ ra các loại biểu cảm, nhưng chỉ cần có thể tĩnh tâm, sẽ không bị ảnh hưởng.

Người tu tiên cần phải minh tâm ngộ tính, không bị ngoại vật lay động, mới có thể nhanh chóng chứng đắc đại đạo.

Nếu có thể bị người khác ảnh hưởng, hiển nhiên tâm tính chưa đủ trầm ổn.

Nhưng Đạo Tổ cũng biết, đây là Thánh nhân, mỗi lời nói mỗi hành động đều có thể ảnh hưởng đến tâm tính của mọi người.

Dù sao vĩ lực của Thánh nhân, không phải người bình thường có thể chống lại.

Đạo Tổ hơi chú ý đến thần sắc của mọi người một chút, rồi không để ý nữa, chuyên tâm giảng giải đạo pháp.

Thời gian trôi nhanh như sao dời vật đổi, thương hải hóa tang điền, hai nghìn năm thoáng chốc đã qua.

Thái Ất trong hai nghìn năm này, nỗ lực tham ngộ nội dung Đạo Tổ giảng.

Đồng thời hấp thu vô cùng linh khí, toàn thân khí tức vô cùng khủng bố, mênh mông như biển.

Điều khiến người ta chú ý nhất là kim đan trên đỉnh đầu y, rung động kịch liệt, như sắp nứt ra.

"Phanh!" Một tiếng trầm đục vang lên, kim đan trên đỉnh đầu Thái Ất đột nhiên bùng nổ ánh sáng chói mắt, rồi phân tán ra.

Kim đan tuy vỡ ra, nhưng lại trở nên huyền diệu hơn, ngưng tụ thành hình dạng Thiên Địa Nhân tam hoa, đang xoay tròn cấp tốc.

Kim đan là do tinh, khí, thần ngưng tụ thành, một khi tán ra có thể diễn hóa thành Thiên Địa Nhân tam hoa.

Tam hoa tụ đỉnh là Thái Ất Kim Tiên, nhưng không thể tùy ý khai mở.

Bởi vì tam hoa có phẩm cấp, nếu chỉ khai mở được Lục Phẩm, đỉnh phong cả đời cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Nếu là Cửu Phẩm thì có hy vọng đạt đến Đại La Kim Tiên viên mãn, muốn đột phá Chuẩn Thánh cần phải xem cơ duyên, mới có hy vọng đạt tới.

Chính cái gọi là cửu vi cực hạn, thập nhị vi viên mãn.

Hoa khai Cửu Phẩm đã vô cùng khó, muốn hoa khai Thập Nhị Phẩm, không chỉ cần có căn nguyên sâu dày, mà còn phải có ngộ tính cực tốt.

Nếu có vô lượng cơ duyên, có lẽ có thể khiến tam hoa khai mở

đến Thập Nhị Phẩm.

Thái Ất biết phẩm cấp của tam hoa quan hệ đến tiền đồ sau này, đương nhiên hy vọng phẩm cấp có thể cao hơn một chút.

Thái Ất tăng nhanh tốc độ vận chuyển Ngọc Thanh Tiên Quyết, vô cùng linh khí hóa thành thương long, cuồn cuộn đổ vào trong tam hoa.

Trong nháy mắt tam hoa đã khai mở Tam Phẩm, tỏa ra vô biên quang hoa.

Hoa khai Tam Phẩm có thể tấn thăng Thái Ất Kim Tiên, nhưng tu vi sau này không thể tiến thêm được nữa.

Thái Ất sao có thể tự chặt đứt tiền đồ của mình.

Với căn nguyên Ma Thần Tiên Thiên, ít nhất cũng phải hoa khai Cửu Phẩm, sao có thể chỉ dừng lại ở Tam Phẩm.

Thái Ất tâm niệm kiên định, tiếp tục hấp thu vô lượng linh khí.

"Soạt!" Thiên Địa Nhân tam hoa nở rộ, lại khai thêm Tam Phẩm.

Tam hoa khai Lục Phẩm, kim quang đại tác, thần uy dũng động, tốc độ hấp thu linh khí càng nhanh hơn.

Không đợi kim quang tan đi, tam hoa lại rung lên một cái, lại khai thêm Tam Phẩm.

Cửu phẩm là cực hạn, một luồng uy áp vô hình từ tam hoa tuôn ra, khuếch tán ra bốn phía.

Từng đạo gợn sóng điên cuồng dũng động.

Mặc dù là căn nguyên Ma Thần Tiên Thiên, ít nhất có thể hoa khai Cửu Phẩm, nhưng y không chỉ có thể đạt Cửu Phẩm, mà có thể tiếp tục đề thăng.

Huống hồ Luân Hồi Ma Thần là một trong những kẻ xuất chúng

trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, dù là tàn thi hóa hình, căn nguyên cũng sâu dày hơn Ma Thần Tiên Thiên bình thường không ít.

Hơn nữa Thái Ất hiện tại đang ở Tử Tiêu Cung, nghe Đạo Tổ giảng đạo, chiếm cứ vô biên cơ duyên.

Chương 19

Trong lòng y chắc chắn không cam tâm tam hoa chỉ khai Cửu Phẩm.

Cửu phẩm là cực hạn, thập nhị phẩm là viên mãn, tại sao không để tam hoa khai Thập Nhị Phẩm?

Thái Ất tâm niệm vừa động, tam hoa trên đỉnh đầu đột nhiên rung mạnh, một luồng hấp lực khủng bố truyền ra, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, hấp thu vô số đạo văn đang phiêu đãng trong đại điện, dung nhập vào trong tam hoa.

Phải biết rằng những đạo văn đó đều do Đạo Tổ diễn hóa, ẩn chứa thiên địa chí lý, vô tận huyền diệu.

Bây giờ bị Thái Ất hấp thu vào trong tam hoa, tương đương với việc khắc ấn thiên địa chí lý lên tam hoa.

Năng lượng khủng bố đó, như thể hồ quán đỉnh, giúp tam hoa tăng phẩm chất.

Mọi người đều đang cảm ngộ đại đạo của mình, không ai chú ý đến y, vì vậy đều không biết hành động táo bạo của Thái Ất.

Nếu biết, chắc chắn sẽ mặt mày thất sắc.

Trong đạo văn ẩn chứa một tia sức mạnh pháp tắc của Đạo Tổ, nếu không cẩn thận hấp thu quá mạnh, làm tam hoa nổ tung, thì tu vi cả đời sẽ hủy trong một sớm.

Thái Ất cũng biết nguy hiểm, nhưng không có cách nào, tam hoa trên đỉnh đầu đang tự thôn phệ đạo văn, không nằm trong ý muốn của y.

Tam hoa tự hành thôn phệ, là muốn bổ sung cho bản thân.

Đạo Tổ trong nháy mắt phát hiện ra dị trạng của Thái Ất, nhưng cũng không ngăn cản y hấp thu vô biên đạo văn.

Ngược lại còn tăng nhanh tốc độ giảng đạo, trong hư không sinh ra càng nhiều đạo văn, lấp lánh chói mắt, vô biên đạo vận lan tỏa khắp đại điện.

Lập tức năng lực lĩnh ngộ của mọi người có chút không theo kịp tốc độ giảng đạo của Đạo Tổ, trên mặt xuất hiện một tia biến hóa, thậm chí có người bắt đầu toát mồ hôi lạnh.

Mặc dù vẻ mặt Thái Ất không thay đổi, nhưng hấp lực bùng phát từ tam hoa trên đỉnh đầu lại càng mạnh hơn.

Như có thứ gì đó đại bổ đang hấp dẫn nó.

"Hô hô!" Thiên Địa Nhân tam hoa điên cuồng hấp thu đạo văn trong hư không, trong nháy mắt như ăn no căng, hình dạng tỷ lệ cũng có chút không hài hòa.

Thái Ất cảm nhận được dị trạng của tam hoa, trong lòng thầm nghĩ, không lẽ sắp nổ rồi sao, như vậy chẳng phải trộm gà không thành lại mất nắm thóc, ngược lại còn hại chính mình.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan vang lên, Thiên Địa Nhân tam hoa đồng thời nứt ra một khe hở, trong đó lại mọc thêm ba phẩm hoa.

Bất phá bất lập, phá rồi lại lập.

Tam hoa nứt ra không những không làm phẩm cấp hạ xuống, ngược lại còn khai thêm Tam Phẩm, trở thành trạng thái Thập Nhị Phẩm viên mãn.

Trong Hồng Hoang hiếm có người nào có thể khiến tam hoa khai Thập Nhị Phẩm, một là căn nguyên, cơ duyên không đủ, hai là không có dũng khí phá rồi lại lập.

Tam hoa khai Cửu Phẩm đã là cực hạn, muốn viên mãn, chắc chắn không thể dùng phương pháp thông thường để đột phá, phải phá vỡ gông cùm mới có thể làm được.

Không chỉ cần cơ duyên to lớn, mà còn cần có phách lực mạnh mẽ.

Chính vì Đạo Tổ biết điểm này, nên mới không ngăn cản hành động của Thái Ất, ngược lại còn tăng nhanh tốc độ giảng đạo, giúp y đột phá khốn cảnh, chứng đắc viên mãn.

Thái Ất thấy tam hoa của mình hoa khai Thập Nhị Phẩm, trong lòng vô cùng vui mừng.

Phải biết không phải ai cũng có thể làm tam hoa khai Thập Nhị Phẩm, trong Hồng Hoang, e rằng chỉ có Đạo Tổ và Tam Thanh mới có tiềm chất như vậy.

Về phần Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hẳn cũng có tiềm chất đó, dù sao người có thể thành Thánh nhân, tam hoa đều phải khai Thập Nhị Phẩm.

Thái Ất có thể có tiềm chất tương đồng với Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác, trong lòng vô cùng kích động.

Mặc dù Thái Ất kích động, nhưng trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Nếu tam hoa nứt ra mà không tăng phẩm cấp, chẳng phải là tự hủy tiền đồ, một sớm tu vi hóa thành hư không.

May mà cơ duyên sâu dày, thành công phá vỡ gông cùm cực hạn, mới khiến tam hoa đạt đến cảnh giới viên mãn.

Tam hoa hoa khai Thập Nhị Phẩm, tụ lại trên đỉnh đầu, chính là thời cơ tốt nhất để đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Không cần Thái Ất làm gì nhiều, linh khí trong đại điện liên tiếp bị

dẫn động, rót vào trong tam hoa.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Thái Ất toàn thân tỏa ra khí tức Thái Ất Kim Tiên, khuếch tán ra bốn phía.

Từng đạo kim quang xông lên trời, từng trận gợn sóng dũng động bốn phương.

Khí thế toàn thân Thái Ất như kim long bay lên khỏi biển, xoay quanh kích động.

Nhưng những người khác trong đại điện, ít nhất cũng có tu vi Đại La Kim Tiên, khí tức Thái Ất Kim Tiên bùng phát kia căn bản khó có thể khiến người ta chú ý.

Huống hồ những người khác đều đang ngộ đạo, không có tâm tư chú ý.

Vì vậy không gây được sự chú ý của mọi người.

Thái Ất cảm nhận thực lực của bản thân, chỉ cảm thấy toàn thân pháp lực vận chuyển thông thuận, linh đài thanh minh không bụi không bẩn.

Theo suy đoán, với tu vi hiện tại, y có thể dễ dàng đánh bại mấy trăm cái mình trước kia.

Mỗi một cảnh giới tăng lên, đều có chênh lệch rất lớn.

Thái Ất bây giờ là tu vi Thái Ất Kim Tiên, muốn đánh bại tu sĩ Kim Tiên viên mãn, đó không phải là chuyện ba quyền hai cước.

Dù số lượng có nhiều hơn, cũng chỉ là tốn thêm chút công sức mà thôi.

Mặc dù Thái Ất đột phá tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhưng không kiêu ngạo tự mãn.

Trong đại điện người nào tu vi không cao hơn y, không phải Đại

La Kim Tiên thì là Chuẩn Thánh, thậm chí còn có một vị Thánh nhân sắp hợp đạo.

Con đường của y còn dài, cần tiếp tục nâng cao tu vi.

Vì vậy Thái Ất tĩnh tâm lại, hấp thu vô biên linh khí, củng cố tu vi.

Về phần tại sao không tiếp tục nghe Đạo Tổ giảng đạo, đó là vì Thái Ất có chút nghe không hiểu.

Mặc dù Thái Ất có căn nguyên Ma Thần Tiên Thiên, nhưng cũng không thể nghe hiểu toàn bộ đạo pháp của Đạo Tổ.

Ngay cả Bàn Cổ Tam Thanh cũng không dám nói khoác như vậy.

Vì vậy y không tiếp tục nghe giảng, mà củng cố tu vi của mình.

Chương 20

Thánh nhân giảng đạo tuy là cơ duyên vô cùng, nhưng nếu cưỡng ép nghe giảng sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm, nghiêm trọng thậm chí sẽ ngộ nhập lạc lối.

Dù sao đại đạo của mỗi người không giống nhau, chỉ có thể tham khảo một phần, để minh ngộ bản thân.

Khi Thái Ất củng cố tu vi, trong đại điện cũng có không ít người tỉnh lại, củng cố tu vi vừa đột phá.

Có không ít người cưỡng ép nghe giảng, làm cho đầu óc hôn mê, pháp lực hoán tán, đại đạo bản thân khó khăn lắm mới minh ngộ được lại trở nên mơ hồ.

Đợi đến khi ngừng nghe đạo, mới tiêu trừ được ẩn hoạn này.

Thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã qua, trong nháy mắt nghìn năm đã trôi đi.

Trong đại điện chỉ có Bàn Cổ Tam Thanh, và Nữ Oa, Chuẩn Đề và những người khác còn đang nghe giảng, những người còn lại đã sớm dừng lại để củng cố tu vi.

"Bụp!" Một tiếng khẽ vang lên, Đạo Tổ ngừng giảng đạo, trong đại điện kim liên tiêu tán, kim long thải phượng không còn dấu vết, tử khí vân hà đồng loạt tiêu tan.

Tử Tiêu Cung lại khôi phục lại dáng vẻ thánh khiết đại khí trước kia.

Hồng Quân ngừng giảng đạo, Tam Thanh và những người khác đồng thời tỉnh lại, đều lộ ra vẻ tiếc nuối.

Đang nghe đến thời khắc quan trọng, Đạo Tổ lại không giảng nữa,

trong lòng quả là đáng tiếc.

Nếu giảng thêm ba năm nghìn năm, tu vi chắc chắn có thể đột phá.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng có thể nghe Đạo Tổ giảng đạo đã là cơ duyên vô thượng.

Về phần có thể thu hoạch được bao nhiêu, hoàn toàn dựa vào khí vận của bản thân, không thể cưỡng cầu.

Tam Thanh thu lại suy nghĩ, dư quang khẽ lướt qua Thái Ất, thấy tu vi của y đột phá, trong lòng đều có chút vui mừng.

Thái Ất tuy là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Bàn Cổ Tam Thanh đồng khí liên chi, không phân biệt người này kẻ nọ.

Thấy Thái Ất có thể nghe hiểu Đạo Tổ giảng đạo, tu vi đột phá, trong lòng sao có thể không vui mừng.

Không đợi Tam Thanh khen ngợi Thái Ất, giọng nói của Đạo Tổ lại lần nữa vang lên.

"Bần đạo đã thành Thánh, ba lần giảng đạo đã viên mãn kết thúc, các ngươi có nghi vấn gì, đều có thể nói ra." Tam Thanh nghe lời Đạo Tổ, không còn chú ý đến Thái Ất, ánh mắt nhìn về phía vị trí đầu tiên.

Trong lòng vốn đã có câu hỏi, chính là muốn hỏi Đạo Tổ.

Thái Ất ánh mắt lấp lánh, trong lòng có chút chờ mong.

Thánh nhân giảng đạo là đại cơ duyên, Đạo Tổ vì mọi người giải đáp thắc mắc còn là kỳ ngộ lớn hơn.

Điều Thái Ất quan tâm nhất là phương pháp thành Thánh, và đạo cơ của đại đạo là hồng mông tử khí.

Bây giờ Đạo Tổ vì mọi người giải đáp thắc mắc, chắc chắn sẽ từ đó biết được phương pháp thành Thánh.

“Dám hỏi Lão sư, thế nào là Thánh nhân.” Thái Thanh Đạo Nhân ngồi ở hàng đầu tiên, hỏi trước một bước.

Mọi người nghe xong, đều có chút mong đợi.

Hồng Hoang hiện tại chỉ có Đạo Tổ là một vị Thánh nhân.

Những người khác đều không biết Thánh nhân có tiêu chí gì, lại có vĩ lực như thế nào.

Mặc dù Đạo Tổ ở ngay trước mặt, nhưng họ đều cảm thấy khoảng cách với Thánh nhân rất xa, như trời với đất.

“Thánh nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là Thánh nhân.” “Thánh nhân nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, Thiên Đạo không sụp, Thánh nhân bất tử bất diệt, trải qua vạn kiếp không mòn, không dính nhân quả, cùng tồn tại với thiên địa, trường tồn cùng với đạo.” Mọi người nghe xong, lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hai mắt khẽ động, hỏi.

“Dám hỏi Lão sư, làm sao để thành Thánh.” Không thành Thánh cuối cùng cũng là giun dế, khi lượng kiếp đến, không cách nào tránh né nguy hiểm.

Phương pháp thành Thánh đã trở thành mấu chốt.

Thái Ất trong lòng biết Hồng Hoang sẽ trải qua vô lượng lượng kiếp, chỉ có Thánh nhân mới có thể an nhiên vượt qua, những sinh linh khác đều sẽ bị hủy diệt trong đó, trở về hỗn độn.

Mặc dù hiện tại chưa bùng phát, nhưng sớm muộn cũng sẽ xảy ra, nếu không thành Thánh, chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Đạo Tổ không vui không buồn, từ từ nói.

“Đại đạo ba nghìn, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn

Nguyên, bần đạo từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tham ngộ ra ba con đường thành Thánh." "Thứ nhất, dĩ lực chứng đạo, dùng pháp lực vô thượng khai tích một tiểu thiên thế giới, định ra địa phong thủy hỏa bốn cực của thiên địa, có thể chứng Hỗn Nguyên Thánh nhân, phương pháp chứng đạo này có thực lực mạnh nhất." Mọi người hai mắt sáng lên, rồi lại tối sầm lại, vẻ mặt có chút trầm xuống.

Thái Ất suy nghĩ một chút liền biết nguyên do thần sắc sa sút của mọi người.

Dĩ lực chứng đạo tuy mạnh mẽ, nhưng lại vô cùng khó khăn.

Năm xưa Bàn Cổ Đại Thần dĩ lực chứng đạo, tay cầm Bàn Cổ Phủ, chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, khai thiên lập địa.

Đáng tiếc cuối cùng không địch lại quy tắc đại đạo, thân tử diễn hóa thành Hồng Hoang đại thiên thế giới.

Ngay cả Bàn Cổ Đại Thần cũng không thể dĩ lực chứng đạo, những người này sao có thể làm được.

Đạo Tổ thấy mọi người trầm xuống, lại nói.

"Thứ hai, trảm tam thi chi pháp, trảm ra thiện thi, ác thi, chấp niệm thi, cuối cùng tam thi hợp nhất, có thể thành Hỗn Nguyên Thánh nhân, đạo hạnh chỉ sau dĩ lực chứng đạo." Lời vừa nói ra, mọi người trước mắt sáng lên.

Hồng Quân trong lần giảng đạo thứ hai đã giảng phương pháp trảm tam thi, trong đó một số người tài năng đã trảm được thi, đột phá Chuẩn Thánh.

Đáng tiếc Thái Ất hóa hình khá muộn, không kịp lần giảng đạo thứ hai, không biết phương pháp trảm tam thi.

Mặc dù không biết phương pháp trảm tam thi, nhưng Bàn Cổ Tam Thanh biết, chỉ cần hỏi Nguyên Thủy Thiên Tôn là được.

Trảm tam thi thành Thánh, tuy đạo hạnh ở mức trung bình, nhưng Đạo Tổ đi chính là con đường trảm tam thi thành Thánh.

Điều đó chứng minh cho mọi người thấy con đường này khả thi.

Có người đã trảm ra một thi, hoặc hai thi, đi con đường trảm tam thi thành Thánh hiển nhiên càng phù hợp hơn.

Lập tức mọi người đều lộ ra vẻ hướng tới, thậm chí có người hạ quyết tâm muốn trảm tam thi thành Thánh.

Đạo Tổ không để ý đến biểu cảm của mọi người, từ từ nói.

"Thứ ba, dùng công đức vô thượng thành Thánh, Thiên Đạo giáng xuống công đức dung nhập vào bản thân, nâng cao tu vi, có thể thành Hỗn Nguyên Thánh nhân, phương pháp này đạo hạnh kém nhất." Hiện tại Thiên Đạo chưa hoàn thiện, chỉ cần làm những việc có lợi cho sự phát triển của Hồng Hoang, ít nhiều đều sẽ nhận được một ít công đức.

Chương 21

Mặc dù so với công đức cần thiết để thành Thánh có chút không đáng kể, nhưng tích tiểu thành đại, rồi sẽ có ngày thành Thánh.

Đương nhiên đây chỉ là suy nghĩ ngây thơ của mọi người, dù sao số lượng Thánh nhân là có hạn.

"Dám hỏi Lão sư, Thánh nhân có định số không?" Thông Thiên hỏi.

"Tự nhiên có định số, đại đạo như một, Thiên Đạo bốn mươi chín, một là khởi đầu, chín là cực, bảy là tốt nhất, vì vậy dưới trướng của ta sẽ có sáu tôn thánh vị." Đạo Tổ vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào hàng đầu tiên.

Sáu cái bồ đoàn đã được Đạo Tổ định sẵn người, chẳng lẽ đó chính là sáu tôn thánh vị.

So với sự suy đoán của mọi người, Thái Ất trong lòng biết rõ, sáu cái bồ đoàn chính là sáu tôn thánh vị.

Ai ngồi trên đó, có cơ hội nhận được cơ duyên thành Thánh.

Chỉ đáng tiếc Hồng Vân lão tổ và Côn Bằng, bị người ta cướp mất vị trí một cách vô ích.

Thái Ất quay đầu nhìn lại, thấy một vị đạo nhân thân mặc đạo bào hỏa vân, mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Có một vị đạo nhân thân mặc hắc bào, hai mắt âm trầm nhìn chằm chằm, vẻ mặt dữ tợn, như có thâm cừu đại hận.

Hiển nhiên hai người đó là Hồng Vân lão tổ và Côn Bằng.

Hồng Vân là người tốt bụng, dù nhường ra thánh vị, trong lòng

cũng chỉ có chút tiếc nuối.

Mặc dù muốn một tôn thánh vị, nhưng đã nhường ra rồi, không thể bắt người ta trả lại.

Hơn nữa, Đạo Tổ đã ban vị trí, sao có thể đòi lại, chỉ có thể sau này tìm Chuẩn Đề đạo nhân đòi lại nhân quả.

Côn Bằng trong lòng vô cùng phẫn nộ, nếu không phải Hồng Vân nhường chỗ, thánh vị của y sao có thể bị Tiếp Dẫn cướp mất.

Phải biết đó là thánh vị đó!

Bao nhiêu người thèm muốn, bị người ta ba lời hai câu dụ dỗ đã nhường ra ngoài.

Đầu óc Hồng Vân không biết nghĩ gì, ngay cả kỹ năng diễn xuất vụng về đó cũng không nhìn ra.

Côn Bằng càng nghĩ càng tức, ngọn lửa giận trong mắt có thể giết người.

Mặc dù mọi người đoán ra được sáu tôn thánh vị thuộc về ai, nhưng vẫn phải hỏi.

"Dám hỏi Đạo Tổ, ai có thể thành Thánh." Đạo Tổ ánh mắt tinh anh quét qua, từ từ nói.

"Bàn Cổ Tam Thanh thân mang khai thiên công đức, sau này khai sáng giáo phái, giáo hóa vạn tộc, có thể làm đồ đệ của ta, mỗi người được một tôn thánh vị." Đạo Tổ nói xong, tay lớn vung lên, ba đạo tử khí tỏa ra hồng mông khí tức từ từ bay ra.

Lập tức một luồng uy áp vô hình khuếch tán ra bốn phía, trên đó lấp lánh đại đạo thần văn, lúc sáng lúc tối hiện ra vô cùng huyền diệu.

"Đây là đạo cơ của đại đạo, hồng mông tử khí, chỉ cần tham ngộ ảo diệu trong đó, dung nhập vào bản thân, có thể lập địa thành Thánh."

“Không có hồng mông tử khí, không thể thành Thánh.” Đạo Tổ vừa dứt lời, ba đạo hồng mông tử khí không gió mà bay, bay về phía mi tâm của Bàn Cổ Tam Thanh.

“Đa tạ Sư tôn.” Tam Thanh trong lòng vui mừng, vội vàng bái tạ.

Đạo Tổ khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nữ Oa.

“Nữ Oa sau này có một đại công đức phải làm, là quan môn đệ tử của ta, đáng được một tôn thánh vị.” Đạo Tổ lại bắn ra một đạo hồng mông tử khí, chui vào mi tâm Nữ Oa.

“Nữ Oa đa tạ Sư tôn.” Đạo Tổ ban xong hồng mông tử khí, không nói gì nữa, như muốn nhắm mắt dưỡng thần.

Điều này làm Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vô cùng sốt ruột.

Nữ Oa đã thành quan môn đệ tử, vậy họ thì sao, không phải có sáu tôn thánh vị sao, sao Đạo Tổ không nói nữa.

Chuẩn Đề hai mắt lấp lánh, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, lập tức quỳ xuống nói.

“Mong Lão sư thương xót cho ta và sư huynh một lòng hướng đạo, ban cho cơ duyên, vì sinh linh Tây phương tìm một con đường thoát.” Vừa nói, Chuẩn Đề vừa sụt sùi vừa rơi lệ, nước mắt lã chã, như thể trong lòng đã chịu uất ức cực lớn.

Mọi người đã sớm biết kỹ năng diễn xuất của Chuẩn Đề, tuy có chút cấp thấp, nhưng lại kiếm được hai tôn thánh vị, khiến người ta vừa hận vừa ngưỡng mộ.

Bây giờ lại giả đáng thương trước mặt Đạo Tổ, thật khiến người ta không nhìn nổi.

Đạo Tổ hai mắt khẽ mở, than một tiếng nói.

“Sau này các ngươi sẽ lập ra tám trăm bàng môn, có công giáo hóa,

bần đạo ngày trước lại nợ Tây phương một cái nhân quả." "Làm ký danh đệ tử của bần đạo, thế nào?" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập tức vui mừng, hai mắt lấp lánh tinh quang.

Chỉ cần có thể được hồng mông tử khí, chứng đắc Hỗn Nguyên thánh vị, làm một ký danh đệ tử thì có sao.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn." Đạo Tổ gật đầu, ban xuống hai đạo hồng mông tử khí.

Thái Ất thấy Chuẩn Đề một phen khóc lóc, được hai đạo hồng mông tử khí, trong lòng khẽ kinh ngạc.

Kỹ năng diễn xuất của Chuẩn Đề thật không phải dạng vừa, nếu ở kiếp trước, nói không chừng có thể đoạt được danh hiệu ảnh đế.

Mọi người thấy Chuẩn Đề khóc ra hai đạo hồng mông tử khí, vội vàng học theo, đồng thời quỳ xuống nói.

"Mong Thánh nhân thương xót chúng con một lòng hướng đạo, ban cho cơ duyên thành Thánh." Thái Ất trong lòng khẽ than, hồng mông tử khí đã sớm có định số, cầu xin cũng vô ích, chỉ có thể làm áo cưới cho người khác.

"Dưới Thiên Đạo còn có một tia sinh cơ, thôi được rồi, đạo hồng mông tử khí cuối cùng này ban cho các ngươi." Đạo Tổ tay lớn vung lên, đạo hồng mông tử khí trong tay như du long bay lượn trong hư không.

Nhưng đây là đạo hồng mông tử khí cuối cùng, mỗi người đều muốn tranh đoạt.

Mọi người đưa tay ra bắt, nhưng hồng mông tử khí huyền diệu vô cùng, trực tiếp xuyên qua thân thể họ.

"Sao lại thế?

Hồng mông tử khí bắt không được, vậy ta chẳng phải vô duyên với thánh vị rồi sao.” Ngay cả hồng mông tử khí cũng không bắt được, sao có thể chứng đạo thành Thánh, trong lòng lập tức có chút lo lắng.

Hồng mông tử khí như có một tia linh trí, lượn lờ trong hư không, đột nhiên rung lên một cái, bay về phía Hồng Vân.

Trong nháy mắt đã chui vào mi tâm của y.

Hồng Vân căn bản không ngờ mình có thể được hồng mông tử khí, trong lòng vô cùng vui mừng.

Vốn tưởng nhường ra bồ đoàn, đã vô duyên với thánh vị.

Không ngờ cơ duyên đến, lại có thể trong số mọi người được hồng mông tử khí.

Những người khác thấy hồng mông tử khí bị Hồng Vân đoạt đi, đều có chút tiếc nuối, nhưng trong lòng có chút không cam tâm.

Chương 22

Thậm chí trong mắt còn ẩn giấu sát cơ, hiển nhiên đang mưu tính đoạt lại hồng mông tử khí từ tay Hồng Vân.

Thái Ất thấy Hồng Vân chỉ lo vui mừng, ngay cả cảm tạ Đạo Tổ cũng quên, trong lòng khẽ than.

Hồng mông tử khí tuy tốt, nhưng nếu không có thực lực, không thể bảo vệ được nó, thậm chí còn mang đến tai họa.

Trấn Nguyên Tử sau lưng Hồng Vân, thấy bộ dạng đắc ý quên hình của y, trong lòng có chút lo lắng, nhưng không tiện mở miệng nhắc nhở lúc này.

Người tức giận nhất chính là Côn Bằng, cả hai đều bị hai người Tây phương cướp chỗ, nhưng Hồng Vân lại có thể nhận được hồng mông tử khí.

Rõ ràng người nhường chỗ là Hồng Vân, nhưng y lại vô duyên với thánh vị, thật khiến người ta tức điên.

Đạo hồng mông tử khí đó, đáng lẽ phải là của y, bị Hồng Vân đoạt được, thật không công bằng.

Đạo Tổ thấy Hồng Vân được hồng mông tử khí mà không nói một lời, lập tức nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

Không quản cơ duyên là của ai, được hồng mông tử khí ít nhất cũng phải có một lời cảm tạ.

Ngay cả một lời cảm tạ cũng không có, ai trong lòng cũng sẽ không vui.

"Chúng sinh Hồng Hoang đều có một tia sinh cơ, nếu có đại nghị lực đại cơ duyên, có lẽ có thể tranh thủ được một tia sinh cơ, chứng

đạo thành Thánh cũng chưa biết chừng.” Mọi người nghe lời này, trong lòng chấn động, trong mắt hung quang đại thịnh.

Trong đại điện không có ai là kẻ ngốc, đều có thể nghe ra một tia thâm ý trong lời của Đạo Tổ.

Hiển nhiên là ngài đang khuyến khích mọi người tự tranh đoạt cơ duyên.

Bàn Cổ Tam Thanh và những người khác đều là đệ tử của Đạo Tổ, gan có lớn đến mấy cũng không dám đi cướp đoạt, chỉ có thể mưu tính đạo hồng mông tử khí trong tay Hồng Vân.

Lập tức không khí trong đại điện trở nên quỷ dị, nhưng Hồng Vân lại hoàn toàn không cảm nhận được, như không nghe thấy lời của Đạo Tổ.

Đạo Tổ không để ý đến mọi người, lại nói.

“Bản tọa sắp thân hợp Thiên Đạo, có một số pháp bảo không dùng đến, hiện nay các ngươi lại bái nhập sư môn, nên tặng cho các ngươi một số pháp bảo phòng thân.” Đạo Tổ vừa dứt lời, trong tay lóe lên kim quang, một tấm thần đồ âm dương nhị khí giao hòa xuất hiện trong tay.

Trên đó có hỗn độn âm dương chi khí, thể hiện đại đạo vô cực chi tướng.

Toàn thân hà quang vạn đạo, thụy thái thiên điều bốc lên, có Thiên Đạo phù lục ẩn hiện trong đó.

Thái Ất thấy tấm thần đồ đó, trong lòng như có điều suy nghĩ.

Chẳng lẽ là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

“Thái Thanh, ngươi là thủ lĩnh của Bàn Cổ Tam Thanh, lại là đại đệ tử Huyền môn, nên chấp chưởng Thái Cực Đồ.” Thái Ất trong lòng

thầm nói một tiếng quả nhiên.

Mặc dù chưa từng thấy Thái Cực Đồ, nhưng đã nghe về hình dạng và uy danh của nó.

Dù đã sớm biết Đạo Tổ sẽ ban Thái Cực Đồ cho Thái Thanh Đạo Nhân, nhưng Thái Ất trong lòng vẫn có chút chấn kinh.

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, có uy năng bình định địa phong thủy hỏa, diệu dụng xoay chuyển càn khôn đảo hoán ngũ hành.

Lực phòng ngự càng cực tốt, đặt trên đỉnh đầu chiếm được tiên cơ bất bại.

Cứ thế mà Đạo Tổ ban xuống, thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Không chỉ Thái Ất ngưỡng mộ, tất cả mọi người trong đại điện đều thèm muốn Thái Cực Đồ, hận không thể xông lên cướp đoạt.

Tiên Thiên Chí Bảo ai mà không thèm muốn, ngay cả tính tình thanh tĩnh vô vi của Thái Thanh Đạo Nhân cũng không tránh khỏi một trận kích động.

Có Thái Cực Đồ, thực lực ít nhất tăng lên mấy trăm lần, trong cùng cảnh giới chiếm cứ tiên cơ bất bại.

Dù là người cao hơn mấy tiểu cảnh giới, cũng chưa chắc có thể phá vỡ phòng ngự của Thái Cực Đồ.

Đừng thấy Thái Thanh Đạo Nhân là thủ lĩnh của Bàn Cổ Tam Thanh, nhưng pháp bảo trong tay chỉ có một kiện Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, và Bàn Long Biển Quải.

Mặc dù lực phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tương đương với Thái Cực Đồ, nhưng lực công kích có chút không đủ, khó có thể phát huy thực lực mạnh mẽ.

Ngay cả Bàn Long Biển Quải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vẫn không thể so sánh với uy lực của Thái Cực Đồ.

Thái Thanh Đạo Nhân vui mừng nhận lấy Thái Cực Đồ, tạ ơn nói: "Đa tạ Sư tôn ban bảo!" Hồng Quân khẽ gật đầu, lại lấy ra một kiện thần phiên.

Thần phiên hiện ra màu sắc hỗn độn, có vô cùng hà quang lấp lánh, thụy thái thiên điều bốc lên, trên đó có Bàn Cổ Đô Thiên Thần Sát Chi Khí bộc phát mạnh mẽ.

Một luồng khí tức bá đạo duy ngã độc tôn lan tỏa bốn phương, khai thiên phù lục lấp lánh không ngừng, vô cùng phá diệt chi khí chấn nhiếp chư thiên hạo vũ.

Mọi người đều cảm nhận được một luồng uy áp phá diệt tất cả ập đến, toàn thân không nhịn được mà run rẩy, như sắp ngạt thở.

Thái Ất toàn thân chấn động, thầm nói một tiếng Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên.

Kiếp trước có lời đồn, Bàn Cổ Phiên là do lưỡi rìu của Bàn Cổ Phủ hóa thành, được xưng là 'khắc tinh của tất cả bảo vật phòng ngự', sở hữu năng lực thao túng thiên địa chi uy.

Càng chủ tể áo nghĩa đứng đầu của tam thiên đại đạo, lực chi áo nghĩa, uy năng cường hãn vô cùng.

Không biết so với Thái Cực Đồ, rốt cuộc cái nào mạnh cái nào yếu.

"Nguyên Thủy, đây là Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, sở hữu uy năng xé rách hồng mông hỗn độn, sức mạnh nghiền nát chư thiên thời không, có thể khai thiên lập địa, thể hiện vô tận phá diệt chi pháp." "Hôm nay ban Bàn Cổ Phiên xuống, hy vọng ngươi có thể sử dụng thỏa đáng, vạn bất đắc dĩ, không thể dễ dàng tế ra." "Bàn Cổ

Phiên không dễ tế ra, vi sư lại ban cho một kiện Chư Thiên Khánh Vân phòng thân, công hiệu trong đó, tự mình tham ngộ đi.” Hồng Quân nói xong liền ban Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vui mừng, vội vàng nhận lấy hai kiện pháp bảo.

“Đa tạ Sư tôn ban bảo!” Vốn tưởng chỉ có thể được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, không ngờ còn có một kiện Chư Thiên Khánh Vân.

Mặc dù lực công kích của Chư Thiên Khánh Vân không bằng Bàn Cổ Phiên, nhưng lực phòng ngự và Thái Cực Đồ cũng có thể so kè.

Thái Ất thấy Hồng Quân không chỉ ban Bàn Cổ Phiên, thậm chí còn đưa cả Chư Thiên Khánh Vân cho Sư tôn, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Chư Thiên Khánh Vân là do hạo nhiên chính khí trong lòng Bàn Cổ hóa thành, không thuộc tiên thiên, không thuộc hậu thế.

Trong đó có nhật nguyệt tinh thần phổ chiếu, ngũ sắc hào quang nhuộm khắp chư thiên, bát bảo tiên âm vang vọng hạo vũ, càng có vô số kim đằng, kim liên, anh lạc rơi xuống.

Từ sau khi Bàn Cổ vẫn lạc, nó đã trở thành chí bảo hộ thân của Đạo Tổ, thậm chí trong cuộc chiến với Ma Tổ La Hầu cũng đã sử dụng.

Không ngờ lại ban cho Sư tôn của mình.

Cũng phải, uy lực của Bàn Cổ Phiên quá mạnh mẽ, nếu không thể dễ dàng tế ra, chẳng phải hạn chế thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ban xuống Chư Thiên Khánh Vân, hiển nhiên là để nâng cao thực lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tránh cho ngài tùy ý tế ra Bàn Cổ

Phiên.

Chương 23

Dù sao Bàn Cổ Phiên là do lưỡi rìu của Bàn Cổ Phủ hóa thành, ngay cả Thánh nhân cũng phải tránh né phong mang của nó.

Đạo Tổ ánh mắt rơi trên người Thông Thiên, tay lớn vung lên, một tấm trận đồ bao bọc bốn thanh sát kiếm đồng thời xuất hiện.

Một luồng sát phạt chi khí nồng đậm từ đó tỏa ra, lan tỏa khắp đại điện.

Mọi người trong lòng đều dấy lên một luồng sợ hãi, như có đại khủng bố treo trên đỉnh đầu, không cẩn thận là thân tử.

Ngược lại Thông Thiên thấy trận đồ và bốn thanh sát kiếm, hai mắt tỏa ra tinh quang, hiển nhiên có vô cùng vui mừng.

Thậm chí khí tức toàn thân cũng đang tương hỗ cảm ứng, khẽ rung động.

"Thông Thiên, ta biết tính tình ngươi cương liệt, hiếu chiến thích sát phạt, vì vậy ban cho ngươi Tru Tiên Kiếm Trận." "Tru Tiên Kiếm Trận uy lực cường đại, phi tứ thánh bất khả phá, nhưng sát phạt chi khí quá nặng, tình thế bất đắc dĩ, không thể tùy ý tế ra, nếu không hậu quả khó lường." Đạo Tổ vừa dứt lời, liền ban trận đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm xuống.

"Đa tạ Sư tôn ban bảo!" Thông Thiên yêu thích sát phạt, rất thích Tru Tiên Kiếm Trận, cầm trong tay không ngừng ngắm nghía.

Uy danh của Tru Tiên Kiếm Trận, người Hồng Hoang ai cũng biết.

Năm xưa La Hầu dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, cùng Hồng Quân, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Dương Mi Lão Tổ một trận chiến, đánh đến kinh thiên động địa khóc quỷ thần.

Thậm chí ép hai vị lão tổ cấp bậc nhân vật tự bạo, cũng không thể phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Nếu không phải Đạo Tổ tế ra tam thi, lợi dụng nhiều pháp bảo trấn áp Tru Tiên Tứ Kiếm, e rằng hôm nay người thân hợp đạo chính là La Hầu.

Thái Ất càng biết, Thông Thiên Giáo Chủ trong Phong Thần Lượng Kiếp, bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, chống lại chúng nhân Xiển giáo.

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu tập các vị Thánh nhân, phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, e rằng thiên mệnh phượng hót Kỳ Sơn sẽ bị thay đổi.

Mặc dù Tru Tiên Kiếm Trận uy lực cường đại, càng có danh xưng phi tứ thánh bất khả phá, nhưng sát phạt chi khí quá nặng, không thể trấn áp khí vận.

Dù Tiệt giáo sau này có danh xưng vạn tiên triều bái, nhưng không có chí bảo trấn áp khí vận, cũng không tránh khỏi kiếp nạn phúc diệt.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy mạnh, nhưng vì không có công hiệu trấn áp khí vận, so với Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên mỗi cái đều có lợi ích riêng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên nhận được Tru Tiên Kiếm Trận, tuy có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng khôi phục lại.

Tru Tiên Kiếm Trận mạnh mẽ không cần nghi ngờ, ngay cả ngài cũng muốn sở hữu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, La Hầu trong thời kỳ Long Hán, mượn tiên huyết của long, phượng, kỳ lân tam tộc để luyện Tru Tiên Kiếm Trận, trong đó tích tụ quá nhiều nhân quả, dính đầy oán niệm.

Hiện nay trong tay Thông Thiên, không biết là phúc hay họa!

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh bất khả phá, trong lòng đại chấn.

Phải biết Hồng Hoang hiện tại chỉ có Đạo Tổ là một vị Thánh nhân, dù cho những người khác sau này đều thành Thánh, cũng chỉ có bảy người.

Bàn Cổ Tam Thanh chiếm ba người, lại dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, chẳng phải không ai là đối thủ của Tam Thanh.

Hai người một lòng muốn hưng thịnh Tây phương, thế tất sẽ phải giao thiệp với Bàn Cổ Tam Thanh, vốn định sau khi thành Thánh, sẽ độ hóa môn nhân ở Đông phương.

Bây giờ xem ra, không thể quá công khai, phải làm kín đáo hơn một chút, tránh bùng phát xung đột với Tam Thanh.

Hồng Quân ánh mắt rơi trên người Nữ Oa, từ từ nói.

"Nữ Oa, tâm tính hòa thiện, không thích tranh đoạt, sau này lại có đại công đức phải làm." "Hồng Tú Cầu và Giang Sơn Xã Tắc Đồ, huyền diệu vô cực, một công một phòng uy lực cường đại, hiện tại ban cho ngươi để phòng thân." Đạo Tổ vừa dứt lời, hai đạo kim quang bắn ra, rơi vào tay Nữ Oa.

Hồng Tú Cầu tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực bùng phát phi thường, Hỗn Nguyên Thánh nhân bị đánh trúng cũng phải bị thương.

Nếu tu sĩ bình thường dính phải, nhục thân hủy hết, nguyên thần tiêu tan, không một tia sinh cơ.

Nó có thể lập thiên địa nhân tam hôn, chủ quản hôn nhân tam giới, có thể kiếm được vô lượng công đức.

Thiên hôn của Đế Tuấn và Thái Âm Nữ Thần chính là công lao của Hồng Tú Cầu.

Thái Ất trong lòng có một suy đoán, Nguyệt Lão chưởng quản hôn nhân, hẳn là thiện thi của Nữ Oa.

Về phần Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong có sơn xuyên địa mạch, sông hồ, vạn thiên tinh thần.

Ngay cả những loài chim bay thú chạy kỳ lạ cũng có trong đó, như một tiểu thế giới.

Uy năng của Sơn Hà Xã Tắc Đồ cường đại, Thánh nhân tiến vào trong đó, trong tình huống không có chí bảo cũng phải bị vây hãm mấy trăm năm mới có thể thoát ra.

Trong tình huống có chí bảo trong tay, vẫn phải tốn một chút công sức mới có thể thoát khốn.

Uy năng này, e rằng không kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu tu sĩ bình thường tiến vào trong đó, chỉ sợ chết cũng không ra được.

Đạo Tổ ban xong pháp bảo, nhìn cũng không nhìn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, như đã quên mất họ.

Điều này làm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vô cùng sốt ruột.

Tam Thanh mỗi người không phải chí bảo thì cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, họ không có lời nào để nói.

Xem ra phải dựa vào kỹ năng diễn xuất mới có thể nhận được cơ duyên.

Hai người liếc nhìn nhau, vội vàng khóc lóc nói.

"Xin Sư tôn thương xót cho Tây phương chúng con nghèo khó, ban cho một số pháp bảo phòng thân." Hai người lại giở trò cũ, vừa khóc vừa làm loạn, thật khiến người ta vô cùng chán ghét.

Trong đại điện thậm chí có người lộ ra vẻ khinh bỉ.

Lại giở một trò này, Đạo Tổ sẽ phát thiện tâm ban pháp bảo sao.

Đạo Tổ nhíu mày một cái, từ từ nói.

"Tuy các ngươi là người Tây phương, nhưng chung quy cũng có một đoạn sư đồ với bần đạo, thôi được rồi, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, và Gia Trì Thần Xử ban cho các ngươi đi." Vừa dứt lời, một tòa liên đài mười hai phẩm tỏa ra công đức chi khí, từ từ rơi vào tay Tiếp Dẫn.

Một cây thần xử, tỏa ra thần uy chấn động chư thiên, vững vàng rơi vào tay Chuẩn Đề.

Có pháp bảo được ban, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đương nhiên trong lòng vui mừng, vội vàng xưng tạ nói.

"Đa tạ Sư tôn ban bảo." Mặc dù Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là ký danh đệ tử, nhưng Hồng Quân không hề keo kiệt, pháp bảo tặng ra đều là cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, phòng ngự vô song, chỉ kém Thái Cực Đồ một chút.

Chương 24

Nó có thể hấp thu vô cùng tường hòa chi khí, tăng cường phòng ngự của pháp bảo.

Thậm chí có thể sản sinh công đức thần thủy, giúp người ta khôi phục nhục thân, thậm chí tu sửa nguyên thần.

Bát Bảo Công Đức Trì ở Linh Sơn Tây phương chính là do thần thủy sinh ra từ Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên cộng với nhiều thiên tài địa bảo ngưng tụ thành.

Quan trọng nhất là, nó có thể trấn áp khí vận giáo phái.

Đáng tiếc trong Phong Thần Lượng Kiếp, bị Văn Đạo Nhân thôn thực ba phẩm, biến thành Cửu Phẩm Công Đức Kim Liên.

Về phần Gia Trì Thần Xử, tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy năng không rõ ràng, không bằng uy lực Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề.

Nó cứng rắn hơn pháp bảo bình thường, có thể phá trừ chư tà, không nhiễm tà uế.

Đây chính là nguyên nhân Chuẩn Đề thường sử dụng Thất Bảo Diệu Thụ mà không dùng Gia Trì Thần Xử.

Mọi người thấy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn một phen khóc lóc lại được hai kiện pháp bảo.

Lập tức động lòng.

Không nói đến người khác, Thái Ất đã sớm động lòng.

Phải biết pháp bảo Đạo Tổ ban ra, không phải Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì là Tiên Thiên Chí Bảo.

Hiện tại ngoài bạn sinh chí bảo Luân Hồi Ma Phiên, y không còn pháp bảo nào khác.

Ngay cả khi Nguyên Thủy Thiên Tôn thu y làm đồ đệ, cũng không ban pháp bảo.

Thái Ất biết, lúc đó trong tay Bàn Cổ Tam Thanh, ngoài Hậu Thiên Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong tay Thái Thanh Đạo Nhân, chỉ có Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, phân liệt thành ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Bàn Long Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm.

Nhưng những thứ đó đều là pháp khí chứng đạo của Tam Thanh, chắc chắn không thể ban cho đệ tử.

Tóm lại, Tam Thanh lúc đó trong tay không có pháp bảo nào ra hồn.

Thậm chí tất cả mọi người trong đại điện, chỉ có rất ít người trong tay có pháp bảo.

"Xin Đạo Tổ từ bi, ban cho chúng con một số pháp bảo phòng thân." Mọi người học theo, quỳ rạp xuống đất, gào khóc thảm thiết, trông vô cùng đáng thương.

Đạo Tổ khẽ gật đầu, ánh mắt lại nhìn về phía Thái Ất.

Ngài không phớt lờ mọi người, chỉ là đệ tử Huyền môn chưa được phân phối pháp bảo.

Đạo Tổ sao có thể quên, Thái Ất là đệ tử của Nguyên Thủy, là đồ tôn của ngài.

Nếu các vị đệ tử đều đã được ban pháp bảo, vậy thì đồ tôn chắc chắn cũng phải có pháp bảo hộ thân.

Nếu không sẽ tỏ ra thiên vị.

“Thái Ất, ngươi thân là thủ đồ ba đời của Huyền môn, lại đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, sư tổ đương nhiên nên tặng pháp bảo phòng thân.” Thái Ất vừa nghe có thể được pháp bảo, trong lòng vui mừng.

Mặc dù là đồ tôn của Đạo Tổ, nhưng không biết có được ban pháp bảo hay không.

Dù sao trong kiếp trước, người có thể được Đạo Tổ đích thân ban bảo chỉ có Tam Thanh và những người khác, những người còn lại đều nhận được pháp bảo trên Phân Bảo Nham.

Hiểu rõ mấu chốt trong đó, Thái Ất có chút chờ mong Đạo Tổ sẽ ban pháp bảo gì, Thánh nhân đích thân ban pháp bảo, phẩm cấp chắc chắn sẽ không thấp đâu.

Sư tôn, sư thúc của y không phải Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì là Tiên Thiên Chí Bảo.

Y là đồ tôn, ít nhất cũng phải có một cái Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chứ.

Chỉ thấy trong tay Đạo Tổ xuất hiện một lá cờ nhỏ, trên đó có đạo văn màu huyền, lấp lánh huyền quang.

Ánh sáng màu lam nhạt, như mặt hồ gợn sóng, cuồn cuộn ra bốn phía.

Từng trận đạo vận huyền diệu từ đó tỏa ra.

“Thái Ất, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lực phòng ngự cực tốt, hiện tại ban cho ngươi để phòng thân, ảo diệu trong đó tự mình tham ngộ đi.” Vừa dứt lời, lá cờ nhỏ trong tay Đạo Tổ hóa thành lưu quang, rơi vào tay Thái Ất.

Thái Ất nhìn lá cờ nhỏ bằng bàn tay trong tay, trong lòng có chút không dám tin, đây là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là do một phiến lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, một trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ.

Một khi tế ra, có thể mông lung càn khôn, che trời lấp mặt trời, chư tà tránh né, vạn pháp bất xâm, lực phòng ngự vô song, chỉ kém Thái Cực Đồ một chút.

Sau này đối địch, chỉ cần tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, trong cùng cảnh giới không ai có thể làm y tổn thương một phân hào.

Dù là tu sĩ cao hơn Thái Ất một đại cảnh giới, trong tình huống không có pháp bảo mạnh mẽ, y vẫn chiếm cứ tiên cơ bất bại.

Nếu có pháp bảo mạnh mẽ, y vẫn có thể chống lại một lúc ba khắc.

Đương nhiên nếu đối phương là Chuẩn Thánh, với tu vi hiện tại của y, chắc chắn không đỡ nổi.

Thái Ất được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, trong lòng vô cùng vui mừng.

Có kiện pháp bảo này, vấn đề an toàn của y lại có thêm một phần bảo đảm.

Ít nhất tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên không thể phá vỡ phòng ngự của y, chiếm cứ tiên cơ bất bại.

Mọi người thấy Đạo Tổ ban Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cho Thái Ất, trong lòng chấn động.

Phải biết đó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, là pháp bảo cực hạn trong linh bảo.

Quan trọng nhất là, tu vi của Thái Ất mới chỉ là Thái Ất Kim Tiên, những tu sĩ Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh này chưa chắc đã sở hữu Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện nay nhìn Thái Ất được pháp bảo, trong lòng ngoài chấn kinh còn có ngưỡng mộ, hận không thể xông lên cướp đoạt.

Thái Ất trong lòng tuy rất vui mừng, nhưng không quá phấn khích, vội vàng hướng Đạo Tổ bái tạ.

"Đồ tôn tạ sư tổ ban bảo." Đạo Tổ hai mắt khẽ híp lại, từ từ gật đầu.

Khi ánh mắt ngài rơi trên người mọi người, mới nói.

"Pháp bảo có duyên, đều có chủ của nó, một số pháp bảo tùy duyên còn lại, đều đặt ở Phân Bảo Nham phía đông nam ngoài cung." "Có thể dựa vào khí vận của bản thân để lấy pháp bảo, có thể nhận được bao nhiêu hoàn toàn do thiên ý." Đạo Tổ vừa dứt lời, mọi người hai mắt sáng lên, đồng loạt hóa thành kim quang xông về phía Phân Bảo Nham.

Pháp bảo Đạo Tổ thu thập chắc chắn là bảo vật vô thượng, bây giờ có thể tùy ý lấy đi, đều là cơ duyên không tồi.

Chương 25

Sợ chậm hơn người khác một bước, pháp bảo sẽ không còn liên quan đến mình.

Nước chảy gần lầu trăng sáng trước, những người gần cửa đã sớm xông ra ngoài.

Thái Ất thấy mọi người bay đi, đang định di chuyển, lại bị Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp mang đến trước Phân Bảo Nham.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là tu vi Chuẩn Thánh, trong nháy mắt có thể mang y đến trước Phân Bảo Nham, nếu dựa vào tu vi của y, e rằng pháp bảo đã sớm bị người ta cướp hết, làm gì còn cơ duyên chờ đợi.

Thái Ất ánh mắt rơi trên Phân Bảo Nham, chỉ thấy nó như một tảng đá khổng lồ, tỏa ra vô cùng bảo quang, hàng ngàn vạn đạo khí tức dũng động trong đó.

Hiển nhiên pháp bảo bên trong rất nhiều, khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Phân Bảo Nham không phải là tảng đá bình thường, mà là một kiện pháp bảo, bên trong có không gian, dù nhìn thấy quang đoàn pháp bảo ngay trước mắt, thực tế khoảng cách rất xa.

"Thái Ất, pháp bảo trong Phân Bảo Nham, hoàn toàn do thiên ý, vi sư không thể giúp được, chỉ có thể tự mình tìm kiếm cơ duyên." "Đa tạ Sư tôn cáo giới." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, cùng Thái Thanh và những người khác tiến vào Phân Bảo Nham.

Thái Ất theo sát, bước vào trong đó.

Lập tức môi trường xung quanh đại biến, chỉ thấy từng đạo bảo khí lượn lờ xung quanh, mây mù che khuất, linh quang bay tứ tung, có

từng đạo cấm chế dao động trong đó.

Phân Bảo Nham có thể dùng để chứa các loại pháp bảo, trong đó chắc chắn có vô số cấm chế.

Hiện nay Đạo Tổ mở ra Phân Bảo Nham, những cấm chế đó đều đã bình tĩnh lại, không làm hại mọi người.

Thái Ất thần sắc khẽ động, tìm kiếm trong đó.

Ở bên ngoài nhìn Phân Bảo Nham không lớn, nhưng vào trong mới phát hiện, bên trong địa đại vật bác.

Muốn Thái Ất bay một vòng trong đó, không có ba năm trăm năm, e rằng không làm được.

"Pháp bảo đều ở đâu cả rồi, đi một vòng mà không thấy cái nào, chỉ có một chút bảo khí phiêu đãng." "Chẳng lẽ mình vô duyên với những pháp bảo này sao." Thái Ất tìm kiếm một thời gian dài mà không thấy một kiện pháp bảo nào, trong lòng thầm suy đoán, có phải cơ duyên không đủ, nên mới không nhìn thấy những pháp bảo đó.

Vận khí của y trước giờ đều tốt, bây giờ ngay cả cái bóng cũng không thấy, chẳng lẽ phương pháp của mình không đúng.

Đều nói pháp bảo có linh, sẽ tự hành chọn chủ, muốn nhận được cơ duyên, xem ra không thể cứ mù quáng tìm kiếm.

Thái Ất ý niệm vừa động, khí tức toàn thân cuộn trào ra, Ngọc Thanh tiên khí lan tràn bốn phương.

Đột nhiên, một luồng thần uy mênh mông càn quét hư không.

Trong đó xen lẫn từng tia luân hồi khí tức, tựa như vô số xiềng xích, đánh tới tứ phía.

Thái Ất do tàn thi Luân Hồi Ma Thần hóa hình, vốn có luân hồi khí tức.

Lại là thủ đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, phóng ra Ngọc Thanh tiên khí, y muốn dựa vào khí tức bản thân để cảm ứng sự tồn tại của pháp bảo.

Đã không có cách nào tìm vị trí pháp bảo, vậy thì để pháp bảo hữu duyên tự tìm đến ta vậy.

Cách làm này vừa tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực, miễn phải chạy loạn khắp nơi mà không tìm thấy tung tích pháp bảo.

Khí tức của Thái Ất vừa bộc phát, liền cảm giác có một luồng chấn động huyền diệu truyền đến, dường như đã thiết lập liên hệ với thứ gì đó.

"Vút!" Chưa đợi Thái Ất phản ứng, trong hư không có mấy đạo lưu quang xuyên mây phá sương, lượn lờ xung quanh y.

Thái Ất tức thì mừng rỡ trong lòng, có thể cảm nhận được mấy kiện pháp bảo này đều tương quan với khí tức của bản thân, tựa như đồng xuất nhất mạch.

Vốn tưởng rằng có thể được một kiện pháp bảo đã là không tệ, không ngờ lại có đến ba kiện.

Pháp bảo đầu tiên là một viên bảo ngọc toàn thân tỏa ra âm dương nhị khí, nhưng lại có vẻ hơi u tối, ngay cả đạo văn cũng có màu đen kịt.

Khiến người ta vừa nhìn vào, ngay cả nguyên thần cũng sẽ bị kéo vào trong, giống như có thể hút mất linh hồn.

Thái Ất đại thủ vung lên tóm lấy nó vào tay, một luồng hàn ý lạnh buốt thấu xương truyền đến, dọa y suýt chút nữa đã ném đi.

Khi nguyên thần xâm nhập vào trong mới biết, pháp bảo này tên là Âm Dương Ngọc Luân, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nó có thể hấp thu tiên thiên dương khí, chuyển hóa thành tiên thiên âm khí, cho nên nhìn qua có chút âm dương mất cân bằng, đen kịt dọa người, tỏa ra hàn mang.

Âm Dương Ngọc Luân không chỉ có thể chuyển hóa dương khí thành âm khí, mà còn có thể hấp dẫn linh hồn, cho nên Thái Ất mới có cảm giác nguyên thần bị kéo đi.

Thái Ất không chỉ biết được công dụng của pháp bảo này, mà còn biết cả lai lịch của nó.

Âm Dương Ngọc Luân là pháp bảo Luân Hồi Ma Thần từng dùng, lúc giao chiến với Bàn Cổ đã rơi vào Hồng Hoang.

Nó chưa từng được Đạo Tổ nhặt lấy cất vào Phân Bảo Nham.

Bởi vì cảm ứng được luân hồi khí tức trên người y, nó mới tự bay tới.

"Nếu đã như vậy, hai kiện pháp bảo còn lại chắc cũng là của Luân Hồi Ma Thần." Thái Ất thu Âm Dương Ngọc Luân lại, nhìn về phía pháp bảo thứ hai.

Đó là một viên Minh Thạch khổng lồ, toàn thân tỏa ra hỗn độn chi khí, có vô cùng ô quang cuộn trào bên trong.

Tuy nhìn có chút u ám, nhưng lại có những tia sáng nhỏ lóe lên.

Thật khó tưởng tượng, u ám và quang minh lại có thể kết hợp trên cùng một kiện pháp bảo.

Thái Ất cầm Minh Thạch trong tay, phát hiện mặt trên không hề lồi lõm mà lại vô cùng nhẵn bóng, giống như một khối đa diện được tạo thành từ vô số mặt kính hình lục giác, vô cùng huyền diệu.

Nguyên thần xâm nhập vào trong, phát hiện quả nhiên không ngoài dự liệu.

Pháp bảo tên là Hỗn Độn Minh Thạch, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng là pháp bảo Luân Hồi Ma Thần từng sử dụng.

Mỗi một mặt kính trên Hỗn Độn Minh Thạch có thể chiếu ra quá khứ, hiện tại, vị lai của một người.

Thái Ất tâm niệm vừa động, nhớ tới Tam Sinh Thạch ở kiếp trước cũng có thể xem quá khứ, hiện tại, vị lai của một người.

Chẳng lẽ Hỗn Độn Minh Thạch có liên quan đến Tam Sinh Thạch kia sao?

Thái Ất chưa từng thấy Tam Sinh Thạch nên không thể biết được mấu chốt trong đó, chỉ có thể âm thầm lấy làm kỳ lạ.

Thu Hỗn Độn Minh Thạch lại, Thái Ất lại nhìn về phía pháp bảo cuối cùng.

Pháp bảo là một phương đại ấn, phía trên có âm long quấn quanh, phun ra nuốt vào hắc vụ, vô số đạo văn khắc họa thành một chữ 'Quỷ' thật lớn.

Quỷ?

Chương 26

Chẳng lẽ là Quỷ Tỳ?

Thái Ất có chút suy đoán, đưa nguyên thần xâm nhập vào trong, phát hiện đây không phải Quỷ Tỳ.

Phương đại ấn này tên là Hoàng Tuyền Ấn, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có công hiệu trấn áp vô cùng ác quỷ, chuyên công kích linh hồn, nguyên thần, không làm tổn thương nhục thân.

Bởi vì ba kiện pháp bảo này đều do Luân Hồi Ma Thần sử dụng, cho nên Thái Ất chỉ cần thăm dò sơ qua là có thể hiểu được một phần công dụng.

Nhưng muốn sử dụng được, cần phải tế luyện một phen mới được.

Chỉ có điều khiến Thái Ất cảm thấy kỳ quái là, ba kiện pháp bảo này giống như một bộ, đều có liên quan đến linh hồn, trong đó có một loại huyền diệu khó tả nào đó chưa được phát hiện.

Dường như vì thiếu mất thứ gì đó nên bí mật trong đó mới bị ẩn giấu đi.

Thôi vậy, đã hiện tại không phát hiện được thì để sau này tính, bây giờ xem thử có thể tìm được pháp bảo khác không.

Tuy Thái Ất vừa được ba kiện pháp bảo, nhưng ai lại chê bảo bối nhiều, y tiếp tục tìm kiếm những thứ khác.

Đáng tiếc là, mặc cho Thái Ất tìm kiếm thế nào, cũng không phát hiện thêm bóng dáng pháp bảo nào nữa, xem ra không còn cơ duyên nào khác.

Ý niệm vừa động, chưa đợi Thái Ất có động tác gì, một đạo quang

hoa đã bao bọc lấy y lao ra khỏi Phân Bảo Nham.

Đợi quang hoa tán đi, mới phát hiện tất cả mọi người đều đã ra ngoài.

Chỉ thấy có người mặt mày hớn hở, có người lại sầu não, thu hoạch của mỗi người không giống nhau.

Bàn Cổ Tam Thanh đã sớm ở bên ngoài giao đàm, sắc mặt hồng nhuận, tươi cười rạng rỡ, toàn thân bảo khí lan tràn, quang hoa tứ tán.

Dù đã dùng chí bảo che giấu, nhưng thỉnh thoảng vẫn lộ ra từng đạo quang trạch, hiển nhiên thu hoạch vô cùng phong phú.

Nữ Oa, Chuẩn Đề đám người tuy đều có thu hoạch, nhưng so với Bàn Cổ Tam Thanh thì kém xa.

Về phần những người khác, ít nhiều đều có một hai kiện pháp bảo trong tay, không đến mức không có thu hoạch.

Thái Ất thấy tình hình này, vội vàng đến trước mặt Tam Thanh hỏi thăm.

"Kính kiến Sư tôn (Sư bá, Sư thúc)!" "Thái Ất, ở trong Phân Bảo Nham có thu hoạch gì không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất ra ngoài, tươi cười hỏi.

"Thưa Sư tôn, đệ tử ở trong đó cũng có chút thu hoạch." Thái Ất nói rồi định lấy pháp bảo đã được ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cười nói: "Đã có thu hoạch là được rồi, không cần lấy ra, kẻo bị người khác nhòm ngó." Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội!

Nếu Thái Ất lấy pháp bảo ra, khó tránh khỏi bị người khác để ý, muốn cướp đoạt pháp bảo của đệ tử y.

Thái Ất nghe vậy âm thầm gật đầu, Sư tôn muốn y giấu kỹ pháp

bảo, khẳng định là không muốn gây chú ý.

Đúng lúc này, Phân Bảo Nham đột nhiên chấn động, vô số đạo quang hoa bay vút lên trời, rơi xuống khắp Hồng Hoang.

Hiển nhiên những pháp bảo vô chủ kia đã tự bay đi, ẩn náu ở các nơi trong Hồng Hoang.

Pháp bảo trong Phân Bảo Nham rất nhiều, không thể nào bị người ta lấy hết được.

Những bảo vật vô chủ kia, không có ai thu lấy sẽ tự bay đi, chỉ có thể dựa vào cơ duyên của bản thân để có được chúng.

Thấy pháp bảo bay đi, mọi người đều lộ vẻ tiếc nuối.

Trong lòng Thái Ất sao lại không tiếc nuối, những đạo quang hoa bay ra kia ít nhất cũng có hàng ngàn vạn đạo, nếu đều rơi vào tay mình thì tốt biết mấy.

"Đi thôi, Sư tôn đang đợi chúng ta." Thái Thanh đạo nhân nói, định đi về phía đại điện.

Thái Ất thần sắc khẽ động, ánh mắt lại rơi trên Phân Bảo Nham.

Đã Phân Bảo Nham là một kiện pháp bảo, sao lại không thể thu đi được?

Thái Ất đại thủ vung lên, khí tức toàn thân cuộn trào mãnh liệt, pháp lực Thái Ất Kim Tiên ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ, trực tiếp tóm lấy Phân Bảo Nham.

"Ầm ầm!" Một tiếng nổ vang lên, thu hút ánh mắt của mọi người vốn định rời đi.

Lúc này mọi người mới tỉnh ngộ, Phân Bảo Nham kia có thể chứa đựng nhiều pháp bảo như vậy, khẳng định huyền diệu phi phàm, là một kiện pháp bảo khó có được.

Bây giờ lại bị một tiểu bối lấy đi, trong lòng ai nấy đều có chút hối hận, sao mình lại không nghĩ đến chuyện thu Phân Bảo Nham chứ.

Bàn Cổ Tam Thanh nhìn nhau, âm thầm gật đầu, thật không ngờ, ngay cả bọn họ cũng không nghĩ rằng Phân Bảo Nham có thể bị thu đi.

Sức quan sát của Thái Ất không hề thấp chút nào.

Thái Ất thu Phân Bảo Nham, cùng Tam Thanh trở về Tử Tiêu Cung.

Phân bảo tuy đã kết thúc, nhưng Đạo Tổ sắp dĩ thân hợp đạo, đây là một đại sự.

Không chừng có thể cảm nhận được uy thế của Thiên Đạo ở cự ly gần.

Phải biết rằng ở Hồng Hoang, Thiên Đạo là tồn tại chí cao vô thượng, rất ít khi thể hiện khí tức.

Bây giờ có cơ hội cảm nhận thánh uy của Thiên Đạo, sao có thể bỏ qua kỳ ngộ này.

Không bao lâu, mọi người trở về Tử Tiêu Cung ngồi xuống, chờ Đạo Tổ lên tiếng.

Đạo Tổ khẽ liếc nhìn mọi người một vòng, chậm rãi nói: "Bàn Cổ đại thần khai thiên lập địa, thân hóa Hồng Hoang thế giới, tạo phúc cho vạn vật sinh linh thế gian." "Bần đạo hữu duyên được một phần tạo hóa thánh khí, tham ngộ thiên đạo đại thế, chứng đạo Hỗn Nguyên thánh vị, tại Tử Tiêu Cung ba lần giảng đạo, truyền hạ đạo thống." "Hiện tại công đức viên mãn, cảm ngộ thiên đạo có chỗ thiếu sót, muốn dĩ thân hợp đạo, bổ toàn thiên số." Mọi người tức thì kinh hãi, vội vàng hô lớn: "Xin lão sư suy nghĩ lại!" Đạo Tổ không để ý đến mọi người, lại nói: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, các ngươi nên khắc kỷ minh lý, thuận theo thiên ý, không được nghịch

thiên hành sự." "Ta dĩ thân hợp đạo, chỉ quản thiên địa đại thế.

Thiên đạo hưng thịnh, thánh nhân thuận thế mà ra, vạn kiếp bất diệt, không nhiễm thiên địa nhân quả, vô vi tắc vô bại." "Thánh nhân khứ thậm, khứ xa, khứ thái, nên lấy việc giáo hóa vạn tộc làm trọng, các ngươi hãy ghi nhớ!" Đạo Tổ nói, ánh mắt lướt qua Tam Thanh và những người khác.

Người có thể thành thánh chỉ có Tam Thanh và mấy người kia, lời này tự nhiên là để răn dạy họ.

"Chúng con xin ghi nhớ lời dạy của Sư tôn!" Tam Thanh và những người khác vội vàng hành lễ quỳ bái, thần sắc bi thương.

Tuy vừa mới bái sư không lâu, Đạo Tổ đã muốn dĩ thân hợp đạo, nhưng duyên thầy trò không thể thay đổi, tự nhiên sẽ có chút đau buồn.

Về phần những người khác, không ít kẻ làm bộ làm tịch, không hề lộ ra chân tình thực ý.

Sau khi Đạo Tổ hợp đạo, ngọn núi lớn treo trên đầu họ sẽ biến mất.

Hồng Hoang sẽ trở thành thiên địa của các Chuẩn Thánh.

Có lẽ Tam Thanh và những người khác có cơ duyên thành thánh, nhưng hiện tại vẫn là Chuẩn Thánh, sau này tranh đoạt cơ duyên, khí vận sẽ không còn lo lắng đến uy nghiêm của Thánh nhân.

Chương 27

Đạo Tổ đương nhiên có thể nhìn ra thần tình của mọi người, nhưng cũng không để ý.

"Bản tọa hợp đạo xong, nếu không phải đại sự Hồng Hoang sẽ không tùy tiện xuất hiện.

Từ nay về sau, Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải là Hồng Quân, các ngươi hãy ghi nhớ!" "Hợp đạo!" Tiếng của Hồng Quân vừa dứt, trong cơ thể lao ra một đạo kim quang, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp xoay tít trên đỉnh đầu, vô cùng đạo vận lan tràn bốn phương.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp mênh mông bàng bạc, sâu không lường được, phảng phất truyền đến từ hư không viễn cổ, đột nhiên trấn áp tứ hải bát hoang.

Khí tức khủng bố, chấn nhiếp chư thiên hạo vũ.

Mọi người thần sắc cuồng biến, phủ phục trên đất, thân hình run rẩy.

Thái Ất đã sớm bị khí tức khủng bố chấn động đến lục thần vô chủ.

Trong đại điện, ngoài Hồng Quân ra, không một ai là không chấn kinh.

Giây phút này, Thái Ất mới biết sự khủng bố của Thiên Đạo uy áp.

Y giống như một hạt bụi trần, đang chiêm ngưỡng dung mạo của cả một thế giới, trong lòng đã sớm cuộn sóng trào dâng, ngũ vị tạp trần.

Vốn tưởng rằng Thánh nhân đã đủ khủng bố, không ngờ so với

Thiên Đạo, chẳng khác nào kiến so với voi.

May mà uy áp của Thiên Đạo đến nhanh, đi cũng nhanh hơn.

Không đợi mọi người phản ứng, uy áp khủng bố treo trên đầu đột nhiên tiêu tán.

Đợi mọi người hoàn hồn, mới phát hiện Đạo Tổ đã biến mất, Tử Tiêu Cung cũng không thấy đâu nữa.

Nếu không phải Thái Ất ở bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn, có khí tức của ngài giúp chống đỡ hỗn độn cương phong, mới có thể bình an vô sự.

Nếu dựa vào thực lực của bản thân, e rằng đã sớm bị xé thành mảnh vụn.

Mọi người sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, đều lòng còn sợ hãi.

Thái Ất trong lòng không khỏi cảm thán, Thiên Đạo sâu không lường được, sau này không thể nghịch thiên hành sự, nếu không tất sẽ vạn kiếp bất phục.

Đạo Tổ giảng đạo kết thúc, mọi người đều tự rời đi.

Chỉ là lúc rời đi, ánh mắt đều như có như không nhìn về phía Hồng Vân.

Hiển nhiên là muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Đừng nói người khác, ngay cả Thái Ất cũng muốn tranh đoạt.

Đó là Đại Đạo Chi Cơ, cơ duyên thành Thánh, nếu có thể có được, há chẳng phải có hy vọng chứng đạo Hỗn Nguyên sao?

Đáng tiếc với thực lực của y, căn bản không thể nào đoạt được Hồng Mông Tử Khí từ tay đông đảo đại năng.

Tuy hiện tại không thể có được, nhưng không có nghĩa là sau này

không có cơ hội.

Việc cấp bách bây giờ là trở về Côn Luân Sơn, nỗ lực tu luyện, tế luyện pháp bảo mới là chính sự.

Mọi người lần lượt rời đi, Tam Thanh liền mang theo Thái Ất, xuyên qua hỗn độn cương phong, bay về phía Hồng Hoang.

Trên đường đi, Thái Ất đều đang hồi tưởng lại chuyến đi Tử Tiêu Cung lần này.

Không chỉ may mắn được nghe Thánh nhân giảng đạo, có được rất nhiều pháp bảo, thậm chí còn cảm nhận được thánh uy của Thiên Đạo.

Tóm lại, thu hoạch cực lớn.

Bây giờ y hận không thể sớm trở về Ngọc Hư Cung, xem xét những pháp bảo kia rồi tế luyện một phen.

Trong lúc Thái Ất suy nghĩ, Tam Thanh đã đưa y về đến Côn Luân Sơn.

Trong đại điện, Tam Thanh ngồi xuống theo vị trí của mình, giữa hai hàng lông mày đều lấp lánh vẻ vui mừng.

Chuyến đi Tử Tiêu Cung lần này, mọi người đều có thu hoạch, tu vi tinh tiến là một phương diện, có được rất nhiều pháp bảo càng đáng mừng hơn.

Quan trọng nhất là, họ đã có được Đại Đạo Chi Cơ, sau này có hy vọng thành Thánh.

Trong lòng vui mừng khôn xiết.

Tam Thanh trong lòng vui vẻ, tự nhiên không thể thiếu phúc lợi cho Thái Ất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thái Ất, lòng đầy vui mừng nói:

“Thái Ất, tuy ở trong Tử Tiêu Cung con đã có rất nhiều cơ duyên, nhưng vi sư vẫn muốn ban cho con pháp bảo để phòng thân.” Thái Ất vừa nghe, trong lòng vui mừng vô cùng.

Y đã sớm chờ Nguyên Thủy Thiên Tôn ban pháp bảo, bây giờ cuối cùng cũng đợi được.

Chỉ không biết Sư tôn sẽ ban cho pháp bảo gì.

Thái Ất biết trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn có rất nhiều pháp bảo, Vô Cực Trạc, Âm Dương Lô, Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, vân vân.

Mỗi một kiện đều huyền diệu vô cùng, khủng bố phi phàm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đại thủ vung lên, một đạo quang hoa lóe lên.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện một cái hộp bảo vật tỏa ra hư vô chi khí, phía trên có đạo văn huyền diệu, dọc ngang đan xen, khiến người ta hoa cả mắt.

Một luồng uy áp vô hình khuấy động ra bốn phía, thỉnh thoảng phun ra sương mù dày đặc, như thể có thứ gì đó sắp lao ra.

Thái Ất nhìn chiếc hộp bảo vật kia, trong lòng truyền đến một tia cảm ứng, dường như kiện pháp bảo này có duyên với mình.

Có chút kỳ lạ, trong ký ức kiếp trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn hình như rất ít sử dụng pháp bảo loại hộp.

Thái Ất Chân Nhân ở kiếp trước, dùng không phải là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Càn Khôn Quyển, Kim Chuyên thì cũng là loại pháp bảo khác.

Chưa từng nghe nói y sử dụng hộp bảo vật.

Điều khiến y kỳ lạ nhất là, chiếc hộp này lại có duyên với mình, sao có thể?

Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như nhìn ra được thắc mắc của Thái Ất, vội vàng giải thích: "Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hư Vô Hạp, bên trong có vô cùng hư vô chi khí, có thể thu người thu vật." "Đại La Kim Tiên bị thu vào trong đó, chỉ trong một hai khắc sẽ hóa thành máu loãng." "Vi sư cảm ứng được khí tức của con tương tự với nó, đây là vật hữu duyên." Thái Ất nghe thấy Hư Vô Hạp, tức thì trong lòng chấn động.

Vào thời Phong Thần, Nguyên Thủy Thiên Tôn từng sử dụng một chiếc hộp bảo vật vô danh.

Hộp bảo vật vừa ra, che trời lấp đất, khí nuốt sơn hà, dù ở trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, vẫn thu được Bích Tiêu vào trong đó.

Chương 28

Về phần kết cục ra sao, Thái Ất không được biết.

Dựa theo uy năng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chắc là đã hóa thành máu loãng rồi.

Thái Ất nhận lấy Hư Vô Hạp, vội vàng tạ ơn: "Đa tạ Sư tôn ban bảo vật." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ gật đầu, lại lấy ra một cái tráo, một cái quyển, một dải lăng, ba kiện pháp bảo.

Thái Ất vốn tưởng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ ban một món pháp bảo, không ngờ lại lấy ra ba món nữa.

Nhìn hình dáng ba món pháp bảo kia, rõ ràng là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng.

Cũng phải, trong kiếp trước, đại đa số pháp bảo trong tay Thái Ất Chân Nhân đều do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho.

Y xuyên không, thay thế Thái Ất, những pháp bảo này vốn là để ban cho y.

"Hư Vô Hạp là vật hữu duyên với con, ba kiện pháp bảo này mới là thứ vi sư muốn ban cho con." "Sự ảo diệu trong đó, con hãy tự mình tham ngộ đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, ném ba kiện pháp bảo, chúng liền rơi vào tay Thái Ất.

Thái Ất nhận lấy pháp bảo, chỉ thấy Cửu Long Thần Hỏa Tráo có chín con hỏa long quấn quanh, phun ra tam muội chân hỏa.

Pháp bảo này một khi tế ra, cửu long bay lượn, liệt hỏa hừng hực lan tràn bốn phương, chỉ cần bị tráo chụp lại, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải mất nửa cái mạng.

Càn Khôn Quyển có vô cùng đạo văn lấp lánh, là pháp bảo chí kim

chí cương, cứng rắn vô cùng, có thần uy xuyên sơn liệt thạch, phiên giang đảo hải, trấn áp càn khôn.

Hỗn Thiên Lăng và Càn Khôn Quyển vốn là một cặp, chí phong chí nhu, độ dẻo dai cực mạnh, rất ít binh khí có thể chém đứt nó.

Một khi tế ra, có thể rẽ sóng chém gió, nghiền nát nhật nguyệt tinh hà.

Tuy ba kiện pháp bảo này đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng mỗi cái đều có huyền diệu riêng, phối hợp lại uy lực càng thêm mạnh mẽ.

Có thể có thêm mấy kiện pháp bảo, Thái Ất trong lòng vui mừng không thôi, vội vàng tạ ơn.

"Đa tạ Sư tôn ban bảo vật!" Thái Ất trong lòng thầm nghĩ, Sư tôn chắc sẽ không ban thêm pháp bảo nữa chứ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quả thực không lấy ra pháp bảo nào nữa, ánh mắt khẽ nhìn hai vị huynh đệ của mình.

Thông Thiên mỉm cười, đại thủ vung lên, trong tay lóe lên quang hoa chói mắt, khiến người ta không mở mắt ra được.

Thái Ất thấy pháp bảo trong tay Thông Thiên, có chút kinh ngạc.

Pháp bảo trong tay ngài là hai mươi bốn viên thần châu, trên đó có đạo văn màu xanh lam đậm, một luồng khí tức thuộc tính thủy nồng đậm như gợn sóng khuếch tán ra xung quanh.

Thái Ất tâm niệm vừa động, thầm nghĩ chẳng lẽ đây là hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu sao?

Y biết rằng Thông Thiên ở trên Phân Bảo Nham đã có được hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, cuối cùng ban cho Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh dựa vào hai mươi bốn viên này, trong Phong Thần Lượng Kiếp đã đại triển thần uy, ngay cả Nhiên Đăng đạo nhân cũng bị đánh cho chạy trối chết.

Đáng tiếc lại bị Tiêu Thăng dùng Lạc Bảo Kim Tiền thu mất.

Xem tình hình này, là muốn ban cho mình sao, thật tốt quá.

Mỗi một viên Định Hải Thần Châu đều là một kiện Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hai mươi bốn viên chính là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong đó có ngũ sắc hào quang, một khi tế ra sẽ làm ảo loạn linh thức ngũ cảm của kẻ địch.

Nếu có hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, sau này đối địch tế ra, trong khoảnh khắc khiến người ta ngũ cảm mất hết, nhân cơ hội ra tay, khẳng định có thể đánh cho đối phương thảm bại.

Nhiên Đăng đạo nhân có thể dựa vào hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu để đánh lén Thông Thiên Thánh nhân, chính là nhờ vào ngũ sắc hào quang trong đó.

"Thái Ất sư điệt, Sư thúc không biết con thích pháp bảo dạng gì, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này, cầm lấy chơi đi." Tiếng của Thông Thiên vừa dứt, trong tay Thái Ất đã có thêm một chuỗi bảo châu.

Thái Ất trong lòng kinh thán, Thông Thiên sư thúc thật hào phóng, Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà cũng lấy ra cho mình nghịch.

E rằng cả Hồng Hoang này, chỉ có một mình Thông Thiên mới có sự hào phóng như vậy.

"Sư điệt đa tạ Sư thúc ban bảo vật!" Thái Ất vội vàng hành lễ tạ ơn.

Thái Ất có được hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Vừa chuyển niệm, lại có chút tiếc nuối.

Định Hải Thần Châu tổng cộng có ba mươi sáu viên, vốn là cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại chỉ có hai mươi bốn viên, mười hai viên còn lại không biết ở nơi nào.

Sau này có cơ hội, nhất định phải tìm cách thu hồi, nâng phẩm cấp của nó lên mức cực hạn.

Thái Thanh đạo nhân thấy hai vị đệ đệ lần lượt ban bảo vật, hai mắt lóe lên tinh quang, trầm tư một lát, cũng lấy ra một chuỗi bảo châu.

Chuỗi bảo châu này có mười hai viên, tỏa ra huyền quang màu xanh lam đậm, sắc màu chói mắt khiến người ta không mở mắt ra được.

"Đây là… mười hai viên Định Hải Thần Châu còn lại!" Thái Ất có chút không dám tin, mười hai viên Định Hải Thần Châu còn lại lại ở trong tay Thái Thanh đạo nhân.

Lần này có thể gom đủ một bộ Định Hải Thần Châu hoàn chỉnh.

Thái Thanh đạo nhân khi thấy Thông Thiên ban hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, liền muốn đem số còn lại cho Thái Ất.

Mười hai viên Định Hải Thần Châu này không hơn Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay ngài cũng không có tác dụng lớn.

Nhưng nếu gộp thành một bộ, uy lực sẽ tăng lên gấp trăm lần, đối với Thái Ất càng có ích hơn.

Vì thế mới lấy ra mười hai viên Định Hải Thần Châu.

“Thái Ất sư điệt, Định Hải Thần Châu có duyên với con, trong tay Sư bá vừa hay có mười hai viên còn lại, cùng tặng cho con luôn.” Thái Thanh đạo nhân nói xong, Định Hải Thần Châu hóa thành kim quang, rơi vào tay Thái Ất.

Thái Ất vội vàng tạ ơn: “Đa tạ Sư bá ban bảo vật!” Đừng xem Thái Thanh đạo nhân ban cho mười hai viên Định Hải Thần Châu là Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại tốt hơn nhiều so với việc ban một Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác.

Trong tình huống bình thường, hai kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không bằng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hiện tại Định Hải Thần Châu có thể khôi phục thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thái Ất trong lòng vui mừng khôn xiết.

Sau này nếu có thể lấy được Càn Khôn Xích từ tay Nhiên Đăng đạo nhân, không chừng có thể diễn hóa ra ba mươi sáu Chư Thiên, vận dụng Chư Thiên chi lực để đối địch.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất có được Định Hải Thần Châu hoàn chỉnh, trong lòng đại hỷ.

Như vậy trong tay Thái Ất đã có ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có công có phòng, sau này hành tẩu Hồng Hoang sẽ có bảo đảm.

Chương 29

Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết rằng, Thái Ất ở trong Phân Bảo Nham đã có được ba kiện pháp bảo, trong đó có một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỗn Độn Minh Thạch.

Nếu biết được, khẳng định sẽ càng kinh ngạc hơn.

"Thái Ất, bây giờ pháp bảo đã ban xong, vi sư và sư thúc bá của con cần bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, nếu con không có nghi vấn gì, hãy sớm bế quan tu luyện, tham ngộ đại đạo." Có được Đại Đạo Chi Cơ Hồng Mông Tử Khí, khẳng định phải lập tức bế quan tham ngộ, hy vọng sớm ngày thành Thánh.

Thái Ất biết tâm tình của mọi người, nếu y có được Đại Đạo Chi Cơ, cũng sẽ lập tức bế quan tham ngộ, mặc cho trời long đất lở, bốn biển sôi trào, cũng không thèm để ý.

Thái Ất hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn cúi đầu, nói: "Đệ tử có chuyện muốn thỉnh giáo Sư tôn." "Có chuyện gì cứ nói, vi sư nhất định sẽ biết gì nói nấy, nói không giấu diếm." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe Thái Ất có chuyện muốn hỏi, không những không trách tội, ngược lại trong lòng vui vẻ.

Mọi người đều từ Tử Tiêu Cung trở về, Thái Ất khẳng định là có điều chưa hiểu về đại đạo mà Đạo Tổ giảng, mới có thể hỏi.

Nếu không sẽ không vào lúc này đưa ra vấn đề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút mong chờ, không biết Thái Ất sẽ đưa ra vấn đề gì.

"Đệ tử có nhiều điều chưa rõ về việc làm sao để trảm tam thi, hy vọng Sư tôn có thể giải đáp giúp con." Lời vừa nói ra, Tam Thanh

nhíu mày, thậm chí thần sắc cũng có chút thay đổi.

Thái Ất chẳng qua mới là tu vi Thái Ất Kim Tiên, đã muốn hỏi phương pháp trảm tam thi, không phải là có chút quá cao xa viển vông sao?

Thái Thanh đạo nhân khẽ ho một tiếng, nói: "Sư điệt, hiện nay tu vi của con còn chưa đủ, biết quá sớm phương pháp trảm tam thi, đối với tu luyện không có ích lợi." Thái Ất biết suy nghĩ của mọi người, sợ y quá cao xa viển vông, mê thất đạo tâm.

"Thưa Sư bá, sư điệt không hề cao xa viển vông." "Các ngài và Sư tôn sắp bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, ngắn thì hàng ngàn vạn năm, dài thì mấy hội nguyên.

Nếu trong thời gian đó, tu vi của đệ tử đột phá cần phải trảm thi, mà lại không có phương pháp trảm tam thi, chẳng phải sẽ làm lỡ việc tu luyện sao?" Nghe lời của Thái Ất, hàng mày nhíu chặt của Tam Thanh mới giãn ra.

Quả thực, bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, thời gian hao phí không thể dự liệu.

Đừng nói là hàng ngàn vạn năm, mấy trăm nguyên hội cũng chưa chắc đã tham ngộ được.

Một khi đã bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, không có đại sự xảy ra, khẳng định sẽ không dễ dàng xuất quan.

Thái Ất từ lúc hóa hình đến nay, không đến vạn năm đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Cho y thêm chút thời gian nữa, tu vi khẳng định sẽ đột phá mạnh mẽ.

Nếu trong thời gian đó, tu vi của Thái Ất liên tiếp đột phá, cần phải trảm thi, nhưng lại không có phương pháp trảm thi, sẽ làm lỡ cơ

duyên của y.

Điều này quả thực họ không nghĩ tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tươi cười rạng rỡ, sự uất ức trong lòng tan biến hết.

"Chuyện này, quả thực có chút suy nghĩ không chu toàn, vi sư sẽ truyền cho con phương pháp trảm tam thi." Tiếng nói vừa dứt, Thái Ất chỉ thấy một đạo kim quang lao tới, trong nháy mắt đã chui vào mi tâm của y.

Cảm nhận kỹ, phát hiện trong đầu có thêm một khối quang đoàn, trong đó có phương pháp trảm tam thi, cùng với chú thích về tam thi.

Có được phương pháp trảm tam thi, Thái Ất trong lòng vô cùng vui mừng.

Chỉ cần sau này đạt đến điều kiện trảm thi, y có thể dựa theo phương pháp trên để trảm thi, không cần lo lắng vấn đề tu vi đình trệ.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn giải đáp." Thái Ất vội vàng bái tạ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật gật đầu, lại nói: "Đã giải quyết xong, con hãy sớm bế quan tu luyện, tham ngộ đại đạo, hy vọng sau khi vi sư xuất quan, tu vi của con có thể đại tiến." Tiếng nói vừa dứt, Tam Thanh đồng thời biến mất, hiển nhiên đã đi bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Thái Ất thu hồi ánh mắt, đi về phía thiên điện mình ở.

Lần này có được nhiều pháp bảo như vậy, đều chưa kịp tế luyện, hiện tại có thời gian rảnh, khẳng định phải xem xét một phen.

Thái Ất ngồi xếp bằng trong đại điện, điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

Pháp bảo trong tay quá nhiều, nếu không điều chỉnh tốt trạng thái,

tế luyện một phen, nguyên thần khẳng định sẽ không chịu nổi.

Thái Ất tâm thần vừa động, một lá cờ nhỏ bay lơ lửng trong hư không, trên đó có đạo văn màu đen, lúc sáng lúc tối tỏa ra những gợn sóng khuếch tán ra xung quanh.

Lá cờ nhỏ bằng bàn tay, chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, pháp bảo do Đạo Tổ Hồng Quân ban tặng.

Trong số rất nhiều pháp bảo, trừ đi Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên, thì Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ có lực phòng ngự mạnh nhất.

Chỉ cần luyện hóa nó, sau này đối địch có thể chiếm được tiên cơ bất bại.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ phân biệt là Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn; Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, bị Tiếp Dẫn đạo nhân có được; Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, trong tay Thái Thanh đạo nhân; Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay Đạo Tổ, sau này sẽ ban cho Dao Trì.

Cuối cùng là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, đang ở trước mắt Thái Ất.

Trong kiếp trước có lời đồn, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ có thể bố trí Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, có thể vây khốn nhiều vị Thánh nhân trong mấy trăm năm.

Không biết lời đồn là thật hay giả, nếu sau này có cơ duyên có được Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, nhất định phải thử xem có thể bố trí Ngũ Hành Đại Trận không.

Pháp bảo huyền diệu, cần tế luyện mới có thể sử dụng.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nội hàm ba mươi sáu đạo tiên thiên cấm chế, muốn sử dụng, phải luyện hóa cấm chế bên trong.

Muốn luyện hóa cấm chế, không chỉ cần thực lực mạnh mẽ, mà còn cần thời gian.

May mà ở Hồng Hoang thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Thái Ất ý niệm vừa động, nguyên thần xâm nhập vào Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, luyện hóa cấm chế bên trong.

Nguyên thần như liệt hỏa, thiêu đốt tiên thiên cấm chế, đem sức mạnh của bản thân dần dần dung nhập vào trong đó.

Cùng với việc Thái Ất rót vào vô biên pháp lực, đạo văn trên Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ dần dần sáng lên, quang trạch màu đen lấp lánh có tần suất.

"Bốp!" Một tiếng vang nhỏ truyền đến, một đạo tiên thiên cấm chế trong nháy mắt được luyện hóa.

Đừng xem Thái Ất nhẹ nhàng luyện hóa đạo tiên thiên cấm chế thứ nhất, nếu không có tu vi Thái Ất Kim Tiên, ít nhất cũng phải mất mấy tháng mới có thể luyện hóa.

Càng quan trọng hơn là, đạo tiên thiên cấm chế thứ nhất là dễ luyện hóa nhất, càng về sau càng khó.

Khó thì đã sao, chẳng phải vẫn phải từng đạo từng đạo luyện hóa sao?

Thái Ất tĩnh tâm lại, không ngừng rót pháp lực vào trong pháp bảo.

Pháp lực cuồn cuộn dâng trào, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ dần dần biến lớn, đạo văn trên đó lần lượt sáng lên, một luồng uy áp vô hình chấn động hư không.

Thái Ất toàn tâm luyện hóa pháp bảo, thời gian trôi qua rất nhanh, không hề hay biết.

Chương 30

Sao dời vật đổi, ba trăm năm thời gian trôi qua, chín đạo tiên thiên cấm chế đã bị luyện hóa.

Luyện hóa chín đạo tiên thiên cấm chế, có thể phát huy uy năng của Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Với tu vi của Thái Ất, uy năng của Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không có tác dụng lớn lắm, nhiều lắm là chống đỡ công kích của tu vi cùng cấp.

Vì thế Thái Ất không dừng lại, tiếp tục luyện hóa Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Bãi bể nương dâu, trong nháy mắt, ba ngàn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trước người Thái Ất, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đã biến thành cao hơn một người, đạo văn trên đó sáng lên hai phần ba, một luồng uy áp khủng bố xung kích đại điện.

Sương mù che trời lấp đất bốc lên, mấy đạo lưu quang như những con du long linh xảo lượn lờ xung quanh.

Thái Ất đã luyện hóa hai mươi bốn đạo tiên thiên cấm chế, có thể phát huy uy năng của Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể chống đỡ công kích dưới cấp Đại La Kim Tiên.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng Thái Ất chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, không có cách nào luyện hóa toàn bộ cấm chế.

Có thể luyện hóa hai mươi bốn đạo tiên thiên cấm chế đã là cực hạn.

Muốn tiếp tục luyện hóa, phải nâng cao tu vi trước đã, mới có thể làm được.

Thái Ất mở hai mắt, hai đạo hàn quang bắn ra, rơi trên Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, chỉ gợn lên một gợn sóng.

"Tuy chỉ có thể phát huy uy lực của Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng đủ dùng rồi." Tiếng nói vừa dứt, Thái Ất thu Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ lại.

Đại thủ vung lên, mấy kiện pháp bảo xếp thành hàng ngay ngắn trước người.

Âm Dương Ngọc Luân, Hoàng Tuyền Ấn, Hỗn Độn Minh Thạch, Hư Vô Hạp, bốn kiện pháp bảo tỏa ra các loại khí tức, giữa chúng có một tia liên hệ kỳ diệu.

Bốn kiện pháp bảo này đều do Luân Hồi Ma Thần sử dụng, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn mới nói, Hư Vô Hạp có duyên với y.

Bây giờ cùng xuất hiện, dưới sự cảm ứng lẫn nhau, truyền ra dao động tần suất tương đồng.

Dường như đang truyền tin tức cho nhau.

Thái Ất tâm niệm vừa động, Luân Hồi Ma Phiên là bạn sinh chí bảo của Luân Hồi Ma Thần, liệu có quan hệ gì không?

Ý niệm vừa động, Luân Hồi Ma Phiên xuất hiện trong đại điện, tỏa ra luân hồi khí tức.

"Ầm!" Luân Hồi Ma Phiên vừa xuất hiện, bốn kiện pháp bảo đồng thời bùng nổ quang mang, cảnh vật xung quanh tức thì đại biến.

Chỉ thấy Âm Dương Ngọc Luân biến thành một cánh cổng cao cao sừng sững, hấp thu vô tận dương khí, chuyển hóa thành âm khí, lan tràn khắp đại điện.

Hoàng Tuyền Ấn biến thành một con đường Hoàng Tuyền chín khúc, vô số quỷ ảnh lượn lờ, trông vô cùng đáng sợ.

Trong Hư Vô Hạp lao ra vô biên huyết thủy, sôi trào cuồn cuộn, muốn nuốt chửng tất cả sinh linh.

Chỉ có Hỗn Độn Minh Thạch là tỏa ra vô cùng minh khí, không xuất hiện dị động nào khác.

Thái Ất không ngờ, Luân Hồi Ma Phiên vừa xuất hiện đã dẫn phát sự bạo động của bốn kiện pháp bảo, uy năng khủng bố chấn động chư thiên, nhuộm màu hạo vũ.

Bốn kiện pháp bảo dưới sự dẫn dắt của Luân Hồi Ma Phiên, uy áp bộc phát đã vượt qua Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vô hạn tiếp cận Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Ất trong lòng có chút kinh hoảng, nếu uy áp của bốn kiện pháp bảo này cứ tiếp tục, khẳng định sẽ thu hút sự chú ý của Tam Thanh, đến lúc đó e rằng không giải thích rõ được.

"Vù!" Cảm ứng được suy nghĩ của Thái Ất, Luân Hồi Ma Phiên tự động phất một cái, uy áp bùng nổ của bốn kiện pháp bảo trong nháy mắt biến mất, ngay cả một tia khí tức cũng không tỏa ra.

Thậm chí cả dị tượng trước đó cũng biến mất không dấu vết.

Dị tượng đến nhanh, biến mất còn nhanh hơn, nếu không phải Thái Ất tận mắt chứng kiến, khẳng định sẽ không tin bốn kiện pháp bảo lại có thể có biến hóa như vậy.

Thái Ất trong lúc chấn kinh, vội thu Luân Hồi Ma Phiên lại, lo lắng lại xảy ra biến cố khác, thu hút sự chú ý của Tam Thanh.

Luân Hồi Ma Phiên là bí mật lớn nhất của y, trước khi trưởng thành, không thể để bất kỳ ai biết được sự tồn tại của nó.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không thể nói.

Thái Ất bình ổn tâm tình kích động, tiếp tục luyện hóa pháp bảo.

Bốn kiện pháp bảo này đều do Luân Hồi Ma Thần sử dụng, luyện hóa càng dễ dàng hơn.

Chỉ cần thể hiện ra luân hồi khí tức, cấm chế trong pháp bảo lần lượt mở ra.

Cuối cùng Thái Ất tốn một ngàn năm, đã tế luyện xong cả bốn kiện pháp bảo.

Nhưng dù thúc giục thế nào, cũng không xuất hiện dị tượng như trước đó, cần có Luân Hồi Ma Phiên mới có thể dẫn phát biến hóa trong đó.

Tuy Thái Ất biết được huyền cơ trong đó, nhưng không lập tức thăm dò.

Chỉ cần những pháp bảo này ở trong tay y, sớm muộn cũng có một ngày sẽ phát hiện ra sự ảo diệu trong đó.

Thái Ất tâm niệm vừa động thu bốn kiện pháp bảo lại, lại lấy ra Càn Khôn Quyển, Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Hỗn Thiên Lăng.

Ba kiện pháp bảo này, trong kiếp trước khá có uy danh.

Thái Ất Chân Nhân chỉ dựa vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo, đã thiêu cho Tứ Hải Long Vương mình đầy thương tích, một thân tinh nguyên tổn thất quá nửa.

Na Tra không phải là một đứa trẻ nhỏ, không có tu vi, dựa vào uy lực của Càn Khôn Quyển và Hỗn Thiên Lăng, đã giết chết Ngao Bính cảnh giới Kim Tiên.

Tuy tu vi đều không cao, nhưng so sánh mà nói, có thể thấy được uy năng của hai kiện pháp bảo.

Bất kể uy lực pháp bảo thế nào, chỉ cần ở trong tay mình, đều phải tế luyện một phen, sau này đối địch khẳng định sẽ dùng đến.

Thái Ất ý niệm vừa động, vô cùng pháp lực lần lượt rót vào trong chúng.

Đối với việc tế luyện pháp bảo đã quen thuộc, nguyên thần đồng thời luyện hóa ba kiện pháp bảo.

Đột nhiên trong đại điện hỏa long bay lượn, càn khôn chi khí, hỗn nguyên chi khí phiêu đãng bốn phương.

Vô cùng uy áp, thẳng lên trời cao.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, trong nháy mắt ngàn năm trôi qua, ba kiện pháp bảo đã được luyện hóa xong.

Ba kiện pháp bảo này đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vừa hay có thể để y phát huy đến cực hạn, sau này đối địch, sẽ là thủ đoạn chủ yếu.

Chương 31

Thái Ất hài lòng mỉm cười, ba kiện pháp bảo được thu hồi vào trong cơ thể.

Tuy tế luyện pháp bảo tốn nhiều thời gian, nhưng Thái Ất lại vui vẻ trong đó.

Đây là bảo đảm cho y sau này hành tẩu Hồng Hoang, không thể có một chút sơ suất, khẳng định phải cẩn thận một chút.

Thái Ất sẽ không quên, trong tay mình còn có một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Tuy hiện tại bị chia thành hai chuỗi, nhưng y có tự tin hợp nhất thành một kiện pháp bảo.

Tay áo vung lên, một chuỗi bảo châu lớn một chuỗi nhỏ, tỏa ra uy áp khác nhau, cảm ứng lẫn nhau trong hư không.

Đạo vận màu xanh lam đậm, ngưng tụ thành những gợn sóng, dập dờn trong hư không, như sóng nước gợn lăn tăn.

Thái Ất cảm giác mình đang ở trong đại dương, xung quanh đều là linh vụ thuộc tính thủy nồng đậm.

Trong kiếp trước, chỉ nghe nói đến công tích của hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, chưa có ai thực sự có được ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Hiện tại ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đang ở trước mặt, trong lòng y vui mừng vô cùng.

Thái Ất có chút mong chờ, khi dung hợp hai chuỗi bảo châu trong suốt như ngọc này lại với nhau, sẽ xảy ra chuyện huyền diệu gì.

Thái Ất điểm ra kim quang, lần lượt rơi trên hai chuỗi bảo châu.

"Bốp!" một tiếng vang nhỏ, hai chuỗi bảo châu phân tán ra, từng viên Định Hải Thần Châu, lượn lờ quanh người Thái Ất, tỏa ra đạo vận nồng đậm.

Mỗi một viên Định Hải Thần Châu đều đang cảm ứng lẫn nhau, trong lúc xoay tròn lượn lờ, khắc họa nên những đồ án huyền diệu.

Định Hải Thần Châu vốn là một thể, sau khi lần lượt phân tán ra, lại ngưng tụ thành một chuỗi, dập dờn trên đỉnh đầu Thái Ất.

Giống như một con lam long biển sâu, đang che chở toàn thân.

Thái Ất thần niệm vừa động, bao bọc ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, luyện hóa tiên thiên cấm chế bên trong.

Định Hải Thần Châu không giống các pháp bảo khác, mỗi một viên chỉ có một đạo cấm chế, độ khó luyện hóa không lớn.

Nhưng muốn đồng thời luyện hóa, ngưng tụ thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại cần tốn không ít thời gian.

Sao dời vật đổi, bãi bể nương dâu, trong nháy mắt hai ngàn năm thời gian trôi qua.

Thái Ất đã luyện hóa ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, mỗi một viên đều biến thành lớn như tinh thần, đạo văn trên đó còn chói mắt hơn cả mặt trời.

Nhìn từ xa, Thái Ất giống như được ba mươi sáu mặt trời vây quanh, toàn thân quang hoa tứ tán, huyền diệu vô cùng.

Sau khi luyện hóa ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, Thái Ất trong lòng vô cùng vui mừng.

Bởi vì y đã biết được lai lịch của Định Hải Thần Châu.

Định Hải Thần Châu do mảnh vỡ của Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn

Châu hóa thành, bên trong ẩn chứa không gian, bao hàm Chư Thiên chi lực.

Hỗn Độn Châu do một đạo bản nguyên của thế giới Hồng Mông hóa thành, nội hàm không gian pháp tắc, cùng với Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, được gọi là Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Khi Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn Châu bị Bàn Cổ Phủ chém vỡ, tổn thương bản nguyên, phiêu du ngoài trời.

Một phần mảnh vỡ rơi vào Hồng Hoang thế giới, diễn hóa thành nhiều pháp bảo.

Phàm là Tiên Thiên Linh Bảo dạng châu, đại bộ phận đều do mảnh vỡ Hỗn Độn Châu hóa thành, trong đó lại lấy ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu là nổi tiếng nhất.

Bởi vì nó chiếm được nhiều mảnh vỡ nhất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ba mươi sáu viên thần châu có thể diễn hóa ra ba mươi sáu Chư Thiên.

Bởi vì Định Hải Thần Châu, là do một phần mảnh vỡ Hỗn Độn Châu hóa thành.

Thái Ất trong lòng vô cùng vui mừng.

Tuy hiện tại ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng chỉ cần dung hợp nhiều pháp bảo dạng châu vào trong đó, là có thể nâng cao phẩm cấp.

Dù không thể khôi phục thành cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, trở thành Tiên Thiên Chí Bảo là có thể.

Đương nhiên cần có cơ duyên, không phải dung hợp một viên bảo châu là có thể nâng cao phẩm cấp, phải là pháp bảo dạng châu có chứa

bản nguyên chi lực của Hỗn Độn Châu mới được.

Theo y biết, trong Hồng Hoang có rất nhiều bảo châu, như Định Phong Châu, Tịch Hỏa Châu, Khai Thiên Châu, Hỗn Nguyên Bảo Châu, Tích Địa Châu...

Những bảo châu này không nhất định chứa bản nguyên chi lực của Hỗn Độn Châu, nhưng lại là mục tiêu của Thái Ất.

Sau này gặp những bảo châu này, bất kể có bản nguyên chi lực của Hỗn Độn Châu hay không, đều thu trước, không chừng có thể dung hợp vào trong Định Hải Thần Châu.

Nếu có thể tìm được Hỗn Độn Châu đang phiêu du giữa trời đất, thì càng tốt.

Dù sao muốn khôi phục Định Hải Thần Châu thành Hỗn Độn Châu, phải có bản thể trước khi vỡ nát, nếu không không thể khôi phục uy lực thời kỳ toàn thịnh.

Nhiều pháp bảo đã luyện hóa xong, tu vi nguyên thần của Thái Ất ngược lại tăng cường thêm một chút.

Trong quá trình không ngừng tiêu hao và bổ sung, mới có chút tinh tiến, cách đột phá cần phải cố gắng thêm.

Thái Ất có tu vi Thái Ất Kim Tiên, lại có nhiều pháp bảo, nhưng thần thông chi thuật, lại chưa tu luyện.

Ngọc Thanh Tiên Quyết chứa đựng rất nhiều thần thông chi thuật, Ngũ Hành Đại Độn, Đằng Vân Giá Vũ, Túng Địa Kim Quang, Phiên Giang Đảo Hải... một loạt thần thông đều ở trong đó.

Thái Ất ở kiếp trước vô cùng hâm mộ, tiên nhân có thể phi thiên độn địa, súc địa thành thốn.

Hiện tại chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, lại không biết thi triển thần

thông, có núi báu mà không biết dùng, quả thực khiến người ta tiếc nuối.

Nếu lúc hành tẩu Hồng Hoang, gặp phải cường địch, không biết thần thông đào tẩu, chỉ có thể mặc người chém giết.

Cho nên thần thông chi thuật, rất cần phải học.

Thái Ất chìm đắm trong Ngọc Thanh Tiên Quyết, khí tức toàn thân cuộn trào.

Y học trước Ngũ Hành Đại Độn và Túng Địa Kim Quang, hai môn thuật pháp này.

Là để có thể nhanh chóng bỏ chạy xa, trốn tránh cường địch.

Chương 32

Với thực lực hiện tại, cộng thêm nhiều pháp bảo, dưới Đại La Kim Tiên, tự vệ thì dư dả, nhưng dù có tăng cường thêm chút công kích lực, cũng không đánh lại được Đại La Kim Tiên.

Không bằng học một số thần thông bảo mệnh, lúc có nguy hiểm, có thể nhanh chóng rút khỏi chiến trường.

Thái Ất khí tức toàn thân dâng lên, nguyên tố hỏa nhàn nhạt ngưng tụ toàn thân, như hóa thân thành hỏa diễm, tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng.

"Đi!" Tiếng nói vừa dứt, Thái Ất hóa thành hỏa diễm bay múa trong đại điện, trong nháy mắt lao ra khỏi thiên điện.

Chỉ thấy trên Côn Luân Sơn cao vút tận mây, một đạo hỏa diễm lượn lờ bay múa khắp nơi, nơi nào đi qua, để lại một vệt đỏ rực.

Nhìn từ xa, giống như một con hỏa long khổng lồ, quấn quanh Côn Luân Sơn, ngẩng đầu đứng sừng sững.

Giây phút này Thái Ất cảm giác như liệt hỏa, có thể hóa thân thành nguyên tố hỏa để độn đi trong hư không, tốc độ nhanh hơn phi hành trăm lần không chỉ.

Nhưng pháp lực tiêu hao lớn, nếu bay như vậy mấy trăm vạn công lý, sớm đã lực kiệt thân vong.

May mà linh khí Côn Luân Sơn nồng đậm, có thể nhanh chóng bổ sung lại, mới có thể sảng khoái bay lượn.

Thái Ất khí tức toàn thân biến đổi, hóa thành sóng lớn ngập trời, từ đỉnh Côn Luân Sơn lao xuống.

"Ào ào!" cả Côn Luân Sơn bị sóng lớn bao phủ, vô cùng giọt nước vang lên lanh lảnh.

Sóng lớn nhanh chóng cuồn cuộn, như giao long biển sâu du động khắp nơi, khó có thể phân biệt được thân hình Thái Ất.

Ngũ Hành Đại Độn, diễn hóa ngũ hành nguyên khí giữa trời đất, mượn nhờ địa phong thủy hỏa mộc các sự vật, độn vào hư vô, nhân cơ hội đào thoát.

Thậm chí có một số đại năng có thể bạo huyết viễn độn, ngay cả một tia tung tích cũng không tra ra được.

Đồng là một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, Câu Lưu Tôn, đã luyện độn thổ thuật đến cực hạn, đến không ảnh đi không tung, dưới lòng đất căn bản không ai có thể bắt được.

Độn thuật luyện đến cực hạn, không yếu hơn các thần thông khác, là bản lĩnh chạy trốn nhanh nhất, không ai bì kịp.

Không phải Thái Ất nhát gan, mà là lo xa, đại năng Hồng Hoang quá nhiều rồi, chỉ bằng tu vi Thái Ất Kim Tiên, khẳng định không phải là chiến vô bất thắng.

Chuẩn bị trước, khẳng định không sai.

Sau đó Thái Ất lại tu luyện độn thổ chi thuật, một thân thuộc tính thổ vô cùng nồng đậm.

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, trong nháy mắt ngàn năm trôi qua, Thái Ất không chỉ tu luyện xong Ngũ Hành Đại Độn, mà còn luyện thành Túng Địa Kim Quang.

Thậm chí đã quen thuộc với thần thông Phiên Giang Đảo Hải, Tát Đậu Thành Binh.

Đừng xem Thái Ất tu luyện nhẹ nhàng, đó là vì căn nguyên thâm hậu, ngộ tính cực giai, lại có tu vi Thái Ất Kim Tiên làm nguồn.

Nếu là sinh linh tiên thiên bình thường, tu luyện những thần thông

này, ít nhất cũng phải mấy ngàn năm.

"Vù!" Một cơn gió nhẹ thổi qua, diễn hóa thành một thân hình, chính là Thái Ất.

"Tu luyện thần thông cũng đã một thời gian, nên xuống núi du lịch một phen, kiến thức dung mạo của đại thiên thế giới Hồng Hoang." Từ khi đến thế giới Hồng Hoang, không phải là hóa hình, thì là nghe đại năng giảng đạo, chưa có dịp thăm dò đại thiên thế giới.

Trong kiếp trước, nghe văn Hồng Hoang thế giới muôn hình vạn trạng, mỹ diệu phi thường, trong đó có nhiều cơ duyên.

Rất nhiều tiên sơn linh phủ, khắp nơi là bảo vật.

Hiện tại có tu vi Thái Ất Kim Tiên, mang theo rất nhiều pháp bảo, thân hoài thần thông chi thuật, hoàn toàn có thể xuống núi du lịch một phen.

Kiến thức những thánh địa trong lòng.

Tiên sơn trong Hồng Hoang, ngoài Côn Luân thánh mạch, thì Bất Chu Sơn do xương sống của Bàn Cổ đại thần diễn hóa là nổi danh nhất.

"Truyền văn Bất Chu Sơn chống trời đỡ đất, anh tư hạo hãn, là bảo sơn số một Hồng Hoang." "Có rất nhiều pháp bảo đều được sinh ra ở Bất Chu Sơn, thậm chí còn lưu lại một tia ý chí của Bàn Cổ, không ít đại năng tu sĩ đều ở trên núi có được cơ duyên." "Lần này xuống núi, đi Bất Chu Sơn xem thử, chiêm ngưỡng sự uy nghiêm của ý chí Bàn Cổ." Thái Ất quyết định, muốn đi Bất Chu Sơn kiến thức dư uy của Bàn Cổ.

Côn Luân Sơn chỉ có Bàn Cổ Tam Thanh và Thái Ất cư trú, không có sinh linh hóa hình khác.

Y đi không ai biết, nếu không báo cho Nguyên Thủy Thiên Tôn

một tiếng, khẳng định là không được.

Nếu không nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, là không tôn trọng Sư tôn.

Nhưng Tam Thanh đều đang bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, không tiện đi làm phiền.

Chỉ có thể hướng về phía đại điện Ngọc Hư Cung cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Khởi bẩm Sư tôn, đệ tử muốn xuống núi du lịch, cảm ngộ đạo pháp của bản thân, đặc biệt đến báo cho ngài biết." Tuy thanh âm của Thái Ất ở trên Côn Luân Sơn mênh mông, không gây ra một gợn sóng nào.

Nhưng y biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định có thể nghe thấy.

Dù Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng cảm tri lực của ngài tuyệt đối không yếu, cả Côn Luân thánh mạch đều nằm dưới sự giám thị của ngài.

Không có chuyện gì có thể thoát khỏi pháp nhãn của ngài.

Tiếng của Thái Ất vừa dứt, từ đại điện Ngọc Hư Cung bay ra một đạo ngọc phù, rơi trước mặt y.

Trên ngọc phù có vô cùng đạo văn, dọc ngang đan xen khắc họa nên những đồ án huyền diệu.

Một luồng khí tức kín đáo từ trên ngọc phù truyền ra, khiến Thái Ất trong lòng đại hỷ.

Y một mắt đã nhìn ra, ngọc phù chứa đựng một đạo thần thông chi lực của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ cần bóp nát nó, có thể bộc phát một kích mạnh mẽ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Hiển nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn, lo lắng y sẽ gặp nguy hiểm, ban cho ngọc phù bảo mệnh.

Thái Ất mặt mang nụ cười, trong lòng vui vẻ thu ngọc phù lại.

Phải biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, một kích của ngài, rất ít người có thể chống đỡ được.

Có ngọc phù bảo mệnh, lại thêm một phần bảo đảm.

Đáng tiếc ngọc phù là vật phẩm tiêu hao một lần, dùng xong rồi, nếu kẻ địch chưa chết, thì người xui xẻo là mình.

Cho nên ngọc phù không phải thời khắc quan trọng, tuyệt đối không thể sử dụng.

Thái Ất hướng Ngọc Hư Cung cúi đầu, tạ ơn một tiếng rồi cưỡi tường vân, bay ra ngoài núi.

Đã Sư tôn ban ngọc phù, khẳng định là đồng ý cho y xuống núi, nếu không sẽ khuyên can.

Thái Ất cưỡi tường vân, bay về phía Bất Chu Sơn, trên đường đi phong cảnh ưu mỹ, khiến người ta nhìn không xuể.

Chương 33

Chỉ thấy những dãy núi liên miên không dứt, như sống lưng rồng cao cao vươn lên, những ngọn núi cao vạn trượng thẳng tắp lên trời.

Những khe rãnh tùy ý phân bố, như móng vuốt khổng lồ vươn lên trời, những vách đá đổ nát tỏa ra huyền quang vi diệu, như từng phiến vảy, xếp đặt có trật tự.

Linh vụ phiêu đãng, thải hà đan xen, tiên khí vô tận tùy ý lan tràn, che lấp đại địa vô biên.

Trong đó có rất nhiều sinh linh, qua lại chạy nhảy, vượn chuyền khỉ nhảy, bạch hổ chạy như bay.

Có không ít cây cổ thụ, cổ đằng tiên thảo, thể hiện hết khí phái tiên gia.

Một ngọn núi bất kỳ trong Hồng Hoang đều có linh khí vô tận lan tràn, hà quang rực rỡ bao phủ tiên lâm.

Có thể ngắm nhìn phong cảnh mỹ lệ, Thái Ất tâm tình rất tốt, tươi cười rạng rỡ.

Ngồi xếp bằng trên tường vân, Thái Ất không chỉ thấy được những dãy núi vô tận, mà còn có Hồng Hoang vạn tộc.

Tuy là Hồng Hoang vạn tộc, nhưng tổng thể là Yêu tộc và Vu tộc.

Hiện tại Hồng Hoang khắp nơi là Yêu tộc, không chỉ xảy ra tranh chấp với Vu tộc, mà nội bộ cũng thường xuyên xảy ra tranh đấu.

Thái Ất ở trong hư không, thấy không ít Yêu tộc vì tranh đoạt địa bàn mà bùng nổ chiến tranh.

Vì tranh đoạt pháp bảo, bọn họ bèn đại đả xuất thủ.

Phải biết Thái Ất mới rời khỏi Côn Luân Sơn không xa, đã có nhiều Yêu thú nội chiến, nếu ở gần Bất Chu Sơn, chẳng phải là khắp nơi thi hài sao?

Y biết Yêu tộc chủ yếu chiếm cứ Yêu đình trên Bất Chu Sơn, Vu tộc chiếm cứ đại địa xung quanh Bất Chu Sơn, nơi đó là chiến trường chính của đại chiến Vu Yêu hai tộc.

Tuy hiện tại không biết tình hình Vu Yêu hai tộc, nhưng nhìn thấy nhiều Yêu tộc nội chiến dưới chân, đại khái có thể đoán ra được một số chuyện.

Thủ lĩnh Yêu tộc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, chiếm cứ ba mươi ba tầng trời, kiến lập Yêu đình, sẽ không mặc cho Yêu tộc nội đấu.

Hiển nhiên là họ chưa thống nhất được tất cả yêu thú, đại chiến Vu Yêu chưa thực sự bắt đầu, nhiều lắm chỉ là đánh nhau nhỏ lẻ.

"Vu Yêu hai tộc từ khi hiện thế đến nay, tranh chấp không ngừng, không biết đi Bất Chu Sơn có gặp phải không." "Nếu gặp phải, e rằng là chuyện phiền phức." Thái Ất có chút lo lắng, mục đích lần này của y là Bất Chu Sơn, nếu đụng phải hai tộc giao chiến, e rằng sẽ bị ảnh hưởng.

Dù sao y chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên, gặp loạn chiến, chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ.

"Người tu tiên không nên rụt rè sợ hãi, Vu Yêu hai tộc chưa chắc đã đánh nhau." Thái Ất nghĩ, buông lòng, tiếp tục du lịch Hồng Hoang.

Trong quá trình du lịch, Thái Ất thấy các loại yêu thú, tranh đấu lẫn nhau, tử thương thảm trọng.

Có những linh hồn bay lượn khắp nơi, vô cùng oán khí lan tràn bốn phương.

Nếu chỉ có hai ba Yêu tộc chết đi, thì không sao.

Mấu chốt là Thái Ất du lịch trăm vạn công lý, Yêu tộc chết đi có mấy chục vạn vong hồn, đang phiêu đãng trong hư không.

Phải biết Lục Đạo Luân Hồi chưa xuất hiện, những vong hồn chết đi này không có cách nào chuyển thế luân hồi.

Không bao lâu, sẽ hồn phi phách tán, triệt để biến mất trên thế giới này.

Thái Ất tâm tính từ bi, khi thấy nhiều vong hồn như vậy, trong lòng đại thống.

Trong mơ hồ, y cảm nhận được một loại trách nhiệm, dường như là thiên mệnh sở quy.

Thiên mệnh mách bảo Thái Ất, cần phải giải cứu vạn thiên vong hồn, để họ thoát ly khổ hải.

"Vô Lượng Cứu Khổ Thiên Tôn!" Một tiếng pháp hiệu niệm ra, Thái Ất giác ngộ được trách nhiệm của bản thân.

Cũng phải, trong kiếp trước Thái Ất Chân Nhân, còn được gọi là Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, giải cứu vạn linh tật khổ.

Hiện tại thấy nhiều vong hồn sắp tiêu tán, động lòng trắc ẩn, lại thêm thiên mệnh sở quy, cần phải cứu dân khỏi nước sôi lửa bỏng.

Tuy những vong hồn này đều là linh hồn Yêu tộc, nhưng trong mắt Thái Ất đều là chúng sinh Hồng Hoang, không có phân biệt cao thấp sang hèn.

"Ai!" Thái Ất một tiếng thở dài, hạ tường vân, bay ở tầm thấp.

Nơi ánh mắt có thể nhìn thấy, đều là vô tận vong hồn, đang phiêu đãng vô mục đích trong hư không.

Một luồng oán khí u ám tùy ý phiêu tán, có thể khiến người ta cảm

nhận được khí tức âm sâm khủng bố.

Vong hồn như bị lạc đường, không thể phân biệt phương hướng, thậm chí ngay cả thần trí cũng không có, chỉ là một đạo tàn hồn.

Thái Ất thấy vô số vong hồn du đãng, đại thủ vung lên, một cây ma phiên xuất hiện trong tay.

Trên ma phiên có vô số luân hồi đạo văn, lấp lánh quang trạch huyền diệu, vô tận luân hồi chi khí, lan tràn bốn phía.

Thái Ất tế ra Luân Hồi Ma Phiên, khí tức toàn thân đại biến, như ma thần chưởng khống thiên địa luân hồi.

Trên người y hiện ra luân hồi đạo văn, lấp lánh tỏa ra sức mạnh thần bí khó lường.

Thái Ất do tàn thi Luân Hồi Ma Thần hóa hình, trong nhục thân có ẩn giấu luân hồi đạo văn.

Bởi vì Luân Hồi Ma Phiên xuất hiện, đã kích phát những đạo văn này ra.

Giây phút này Thái Ất cảm giác, mình như chưởng khống Luân Hồi Đại Đế, trong cơ thể dâng lên từng đạo luân hồi chi khí.

Nếu có ai có thể nhìn thấy hai mắt của y, sẽ phát hiện có hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi, đang hiện ra trong đó.

Thái Ất toàn thân tỏa ra luân hồi khí tức, lại tay cầm Luân Hồi Ma Phiên, trong nháy mắt đã thu hút vạn thiên vong hồn, bơi về phía y.

Vong hồn tuy không có thần trí, nhưng có thể cảm ứng được sinh cơ.

Linh hồn muốn có được sinh cơ, chỉ có chuyển thế luân hồi.

Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi chưa xuất hiện, Luân Hồi Ma Phiên và Thái Ất là hy vọng của chúng.

Chúng cảm nhận được trong Luân Hồi Ma Phiên, có một luồng sức mạnh có thể bổ sung sự tiêu hao của linh hồn.

Cho nên mới bơi về phía Thái Ất, hy vọng có thể được che chở, bảo tồn bản thân.

Vô số vong hồn lơ lửng trước mắt, như vạn thiên đốm lửa điểm xuyết, các sắc quang trạch tùy ý phân bố, vô cùng oán niệm ập đến, khiến người ta nguyên thần run rẩy.

Thái Ất đối với cảnh tượng này không có chút bất ngờ.

Chương 34

Luân Hồi Ma Phiên là mấu chốt chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, có thể xem là địa đạo thánh khí, đương nhiên có thể không để linh hồn tiêu tán.

Trong đó có một tiểu thế giới, có thể che chở vô số vong hồn.

Quan trọng nhất là, Luân Hồi Ma Phiên có công hiệu tịnh hóa oán niệm, có thể rửa sạch oán lực và nhân quả kiếp trước của vong hồn.

Chỉ cần tiến vào Luân Hồi Ma Phiên, bất kể là Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, đều sẽ bị rửa sạch linh hồn, trong một hai khắc sẽ thân tử đạo tiêu.

Đương nhiên với tu vi hiện tại của Thái Ất, không có cách nào phát huy toàn bộ uy lực của Luân Hồi Ma Phiên.

Nhưng rửa sạch nhân quả, oán niệm của một số vong hồn, thì có thể làm được.

"Tam tài hợp đức, cửu khí đồng nguyên, tiêu trừ tai nạn, phổ độ quần tiên..." Thái Ất tay cầm Luân Hồi Ma Phiên, niệm tụng Vô Danh Bảo Sám Đạo Kinh trong đầu.

Một luồng vĩ lực tịnh hóa tất cả, từ cơ thể y bộc phát ra, khuếch tán ra xung quanh.

Đạo văn phức tạp, từ miệng Thái Ất tuôn ra, như có sức mạnh an ủi thần niệm.

Vô số vong hồn sau khi nghe đạo kinh, ánh mắt vốn hung ác trở nên nhu hòa, oán khí dày đặc trên người dần dần tiêu thất.

Mắt thường có thể thấy, từ trong vong hồn bay ra từng tia hắc khí, phiêu tán trong hư không.

Không bao lâu, chúng trở nên thuần tịnh.

Dáng vẻ kia, như đứa trẻ mới sinh, toàn thân không có một tia trọc khí.

Thậm chí có thể thấy chúng mặt mang nụ cười, lộ ra vẻ mặt say sưa.

Luân Hồi Ma Phiên được Thái Ất thúc giục, một vòng xoáy ầm ầm mở ra, lực hút khủng bố truyền đến, thu đi vô số vong hồn.

"Vù!" vô số vong hồn như cuồng phong gào thét, lần lượt lao vào trong Luân Hồi Ma Phiên.

Trong nháy mắt, vong hồn trong phạm vi trăm vạn lý, đều được thu vào Luân Hồi Ma Phiên, vô tận oán khí tiêu thất, chỉ có linh khí nồng đậm phiêu đãng bốn phương.

Thái Ất mặt lộ vẻ từ tường, đại thủ vung lên thu Luân Hồi Ma Phiên lại.

Luân Hồi Ma Phiên được Thái Ất cầm trong tay, phát hiện trên thân phiên, có thêm một số thông tin.

Trong đó có giới thiệu sơ lược về rất nhiều vong hồn, bao gồm tiền thế kim sinh, họ tên quá khứ, phân loại chủng tộc, thậm chí ngay cả công pháp tu luyện cũng được ghi lại.

Chỉ đáng tiếc những công pháp này tàn khuyết không đầy đủ, công hiệu quá thấp.

Thái Ất lần đầu tiên sử dụng Luân Hồi Ma Phiên, chỉ thu lấy vong hồn.

Có những công dụng khác, y chưa phát huy ra được.

Nhưng Thái Ất trong lòng vẫn vui vẻ, bởi vì sau khi giải cứu vong hồn, đại đạo trong lòng y dần dần hiện rõ.

Tuy đại đạo mơ mơ hồ hồ, nhưng tổng có một ngày sẽ vén lên được bức màn che.

Thái Ất trong lòng minh bạch, đại đạo của y khẳng định có liên quan đến cứu khổ cứu nạn, muốn minh ngộ đại đạo của bản thân, cần phải giải cứu nhiều chúng sinh Hồng Hoang hơn.

"Ầm ầm!" Một tiếng trầm đục cắt ngang suy nghĩ của Thái Ất.

Chỉ thấy trong hư không hạ xuống một vầng mây công đức, lớn chừng trăm mẫu, khí tức huyền hoàng sắc, khiến người ta linh đài thanh minh. "Công đức tường vân!" Thái Ất kinh hô một tiếng, trong mắt tràn đầy kinh hỉ.

Công đức do Thiên Đạo chưởng khống, ban cho những sinh linh có cống hiến với Hồng Hoang.

Ví như kiến lập giáo phái, vì chúng sinh Hồng Hoang truyền bá đại đạo, đều có thể nhận được lượng lớn công đức.

Tẩy đi oán niệm của vô số vong linh, khiến cho một số linh hồn vốn sẽ tiêu tán được giữ lại.

Tuy không khiến vong hồn luân hồi chuyển thế, nhưng đã làm giảm sự gia tăng oán khí của Hồng Hoang, là có công với thế giới Hồng Hoang.

Cho nên Thiên Đạo mới giáng xuống công đức, cổ vũ chúng sinh Hồng Hoang đa làm thiện sự.

Mặc dù công đức Thiên Đạo giáng xuống chỉ lớn bằng trăm mẫu, nhưng trong lòng Thái Ất vẫn vô cùng vui sướng.

Phải biết rằng đó là công đức, có thể dùng để tăng trưởng tu vi, có thể rót vào pháp bảo để tăng cấp.

Ví như đem công đức rót vào ba mươi sáu viên Định Hải Thần

Châu, có thể biến thành Cực Phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo, giết người không nhiễm nhân quả.

Đương nhiên chỉ có trăm mẫu công đức, không đạt được hiệu quả như vậy.

Trăm mẫu công đức không nhiều, nhưng trong mắt người khác lại là vô giá chi bảo.

Nếu đem trăm mẫu công đức dung nhập vào bản thân, ít nhất có thể khiến một Thái Ất Kim Tiên tăng lên một tiểu cảnh giới.

Thái Ất biết công đức là thứ tốt, dùng để tăng tu vi thì quá lãng phí.

Huống hồ trăm mẫu công đức hiệu quả không rõ ràng, trước tiên thu lại thì tốt hơn.

Thái Ất đưa tay vung lên, trực tiếp thu đám mây công đức vào mi tâm, ngưng tụ sau nguyên thần, hiện ra một hư ảnh Công Đức Kim Luân.

Có thể nhận được công đức tường vân, trong lòng Thái Ất cảm thấy bất ngờ.

Chỉ cần giải cứu nỗi khổ của chúng sinh là có thể nhận được công đức.

Nếu có thể giải cứu thêm nhiều vong hồn, để họ thoát khỏi biển khổ, là có thể không ngừng nhận được công đức.

Cho dù mỗi lần nhận được không nhiều, nhưng tích tiểu thành đại, khẳng định sẽ có đại dụng.

Thái Ất nghĩ vậy, liền tiếp tục bay về hướng Bất Chu Sơn.

Trong Hồng Hoang thường có sinh linh tử vong, lưu lại rất nhiều vong hồn, chỉ cần có thể tẩy đi oán khí, khẳng định có thể kiếm được một ít công đức.

Đây quả là một việc tốt khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Thái Ất đã nếm được vị ngọt của công đức, trong lòng nghĩ đến việc kiếm thêm công đức, lúc phi hành đều hướng về những nơi có nhiều vong hồn mà bay tới.

Thật kỳ lạ, những nơi có nhiều vong hồn, linh khí lại nồng đậm hơn các khu vực thông thường, sinh ra không ít thiên tài địa bảo.

Chỉ riêng Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã gặp hai ba mươi món, dược liệu luyện khí lại càng nhiều không kể xiết.

Chương 35

Thái Ất không chỉ kiếm được công đức, mà còn nhặt được thiên tài địa bảo, trên đường đi không khỏi vui mừng.

Đối với thời gian không hề quan tâm, trong nháy mắt, mấy vạn năm đã trôi qua.

Không chỉ nhận được rất nhiều thiên tài địa bảo, mà còn kiếm được vô số công đức.

Công Đức Kim Luân trong đầu đã có một phần mười ngưng tụ thành thực chất.

Mấy vạn năm trôi qua, Thái Ất đã không còn xa Bất Chu Sơn nữa, thậm chí có thể nhìn thấy đại khái đường nét của nó.

Vốn dĩ với tu vi Thái Ất Kim Tiên, để đến được Bất Chu Sơn chỉ cần ngàn năm thời gian.

Nhưng Thái Ất vì kiếm công đức và nhặt bảo vật, đã dừng lại ở các linh sơn, nên mới tốn mấy vạn năm mới đến được phụ cận Bất Chu Sơn.

Đưa mắt nhìn xa, có thể lờ mờ thấy một cột trụ chống trời, thẳng tắp cắm vào thiên khung.

Linh khí nồng đậm che khuất tầm mắt, khiến người ta không thấy rõ. "Ầm ầm ầm!" Một tiếng sấm vang lên, chuyển dời ánh mắt của Thái Ất. "Kia là gì?" Thái Ất quan sát từ xa, thấy trên hư không bay xuống một đám mây đen, che lấp cả đất trời.

Tiếng nổ vang rền truyền đi rất xa.

Trong đám mây đen có vô số bóng người, khí thế hung hãn, che trời lấp đất lao về phía đại địa Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, trời đất thất sắc, nhật nguyệt vô quang, tựa như tận thế giáng lâm.

Thái Ất nhíu mày, những bóng người kia trông hung thần ác sát, khí tức quanh thân bàng bạc, mỗi một vị đều có tu vi Kim Tiên.

Quan trọng hơn là, y có thể nhìn ra, những người đó là yêu thú của Yêu đình.

Ở phía trước đội ngũ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nghênh phong đứng thẳng, anh tư hùng phát, trong ánh mắt sát khí cuồn cuộn. "Chẳng lẽ Yêu tộc muốn khai chiến với Vu tộc sao?" Thái Ất có chút kinh ngạc.

Từ lúc rời khỏi Côn Luân Sơn, đã qua mấy vạn năm, thực lực Yêu đình đã dần dần tăng lên.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hùng tâm tráng chí, sớm đã muốn cùng Vu tộc một trận tranh cao thấp.

Thái Ất trong lòng có chút nghi hoặc, chiếu theo ký ức kiếp trước, thời gian quyết chiến cuối cùng của Vu Yêu vẫn chưa tới, sao hai tộc đã đánh nhau rồi.

Suy nghĩ một chút, y liền phản ứng lại, Vu Yêu hai tộc quanh năm giao chiến, mỗi một trận chiến đều kinh thiên địa, khấp quỷ thần.

Song phương đều có thắng có bại, thời gian kéo dài ít nhất cũng phải mấy hội nguyên.

Đây không phải là một trận chiến có thể định ra vị trí nhân vật chính của trời đất.

Trận đại chiến kéo dài đó, so đấu không chỉ thực lực song phương, mà còn có cả nội tình.

Bất kể là Yêu tộc hay Vu tộc, nội tình đều vô cùng sâu dày.

Trước khi nội tình chưa hao hết, cuộc chiến giữa hai tộc sẽ không dừng lại.

Trận chiến trước mắt, chẳng qua chỉ là món khai vị, còn xa mới đến trận quyết chiến cuối cùng của hai tộc. "Vu!

Vu!" Một tiếng hô chỉnh tề vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thái Ất.

Ánh mắt ngưng lại, y thấy trên đại địa rộng lớn vô ngần, đứng đầy bóng người, ai nấy đều thân thể cường tráng, giống như từng ngọn núi lớn đứng sát vào nhau.

Nếu không phải trong tay họ cầm đủ loại vũ khí, Thái Ất còn tưởng rằng sơn thần nổi giận.

Xem tình hình, Vu Yêu hai tộc chắc chắn sẽ bùng nổ chiến tranh.

Ở kiếp trước từng nghe, Thập Nhị Tổ Vu và Yêu Thần tu vi cường đại, hai tộc chiến đấu kịch liệt, tùy ý một kích là quần sơn đều hủy.

Quan trọng nhất là, hai tộc đều có trận pháp cường đại, bất kể là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đều là những trận pháp lừng danh.

Chỉ không biết, họ đã lĩnh ngộ được ảo diệu của đại trận hay chưa, có sử dụng trong trận đại chiến này không.

Vu Yêu đại chiến liên lụy rất rộng, một chút không cẩn thận sẽ rơi vào nguy hiểm.

Nhưng Thái Ất lòng hiếu kỳ quá nặng, y muốn ở lại quan chiến.

Trong tay y có rất nhiều pháp bảo, bất kể là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hay Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên, đều có thể giúp y chống đỡ dư uy.

Chỉ cần không đứng quá gần, chắc chắn sẽ không bị liên lụy.

Thái Ất hạ quyết tâm, lặng lẽ lùi xa, từ xa quan sát đại chiến của hai tộc.

Chỉ thấy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo ức vạn yêu binh yêu tướng, ánh mắt âm trầm, nhìn xuống đám người Vu tộc phía dưới.

Trong Vu tộc, nổi bật nhất là mười hai vị Tổ Vu.

Mười hai vị Tổ Vu đứng thành một hàng, người đàn ông đứng đầu tiên, trên gương mặt cương nghị mang theo khí hung sát, không gian xung quanh dũng động.

Thân thể to lớn và cánh tay như cầu long, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Thái Ất không hề nghi ngờ, người đó có thể một quyền đánh nát một ngọn núi lớn.

Y biết, người đó là thủ lĩnh của Thập Nhị Tổ Vu, Đế Giang.

Bên cạnh Đế Giang, có mấy người đàn ông cũng cường tráng như y, trên người huyết khí cuồn cuộn, gợn sóng lan ra bốn phía.

Điều khiến người ta chú ý nhất là hai người nữ tử, tuy mặc áo da thú nhưng lại hiện ra vô cùng diễm lệ.

Gương mặt cao ngạo băng lãnh, phối hợp với dáng người tuyệt mỹ, tựa như tuyết liên trên Thiên Sơn, không thể khinh nhờn.

Người còn lại có dung mạo nho nhã đại khí, lộ ra một tia từ bi, toàn thân trên dưới lan tỏa một cảm giác dày nặng.

Thái Ất biết, hai người đó chắc chắn là Huyền Minh và Hậu Thổ.

Dung mạo của họ khuynh quốc khuynh thành, khí chất trác tuyệt, cho dù chỉ nhìn từ xa, cũng khiến người ta nảy lòng thương tiếc.

Chương 36

Đáng tiếc bây giờ đang là lúc hai tộc đại chiến, nếu không Thái Ất chắc chắn sẽ tiến lên kết giao.

Mỹ nữ ở trước mắt, có ai mà không muốn làm quen.

Thái Ất đè nén suy nghĩ trong lòng, ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng người phía dưới. "Đế Giang, Vu tộc các ngươi tàn sát tử dân Yêu tộc, bản tọa hôm nay đến để báo thù rửa hận." Mặc dù Đế Tuấn nói là báo thù rửa hận, thậm chí gương mặt còn nanh nọc.

Nhưng Thái Ất biết, đó chỉ là một cái cớ, mục đích là để đồ diệt Vu tộc, định ra vị trí nhân vật chính của trời đất, chiếm cứ thế giới đại thiên Hồng Hoang.

Yêu tộc và Vu tộc vốn không hòa thuận, song phương thường xuyên ăn thịt lẫn nhau.

Lời của Đế Tuấn chẳng qua là để chiếm cứ điểm cao đạo đức, đến lúc động thủ với Vu tộc sẽ không chút lưu tình.

Đế Tuấn tuy là Yêu tộc, nhưng tâm tư sâu xa, không giống Đông Hoàng Thái Nhất làm việc lỗ mãng.

Nếu là Đông Hoàng Thái Nhất, chắc chắn sẽ không nói hai lời, trực tiếp khai sát.

Đế Giang hừ lạnh một tiếng nói: "Đế Tuấn tiểu nhi, không cần phải nói những lời quang minh đường hoàng, muốn đánh thì trực tiếp khai chiến." Vu tộc tính tình thẳng thắn, không thích vòng vo, lại là phần tử hiếu chiến, chưa bao giờ sợ hãi tranh đấu.

Bây giờ Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dẫn theo yêu binh yêu tướng khiêu khích, mục đích đã rõ như ban ngày.

Vu Yêu hai tộc tranh đoan mấy hội nguyên, sớm đã không còn khả năng hòa giải.

Trong nhất thời, song phương gươm súng sẵn sàng, uy thế kinh khủng lan tràn trong hư không, chiến sự sắp bùng nổ.

Hai mắt Thái Ất ngày càng sáng lên. "Sắp khai chiến rồi!" Giọng nói của y như một mệnh lệnh, khi khẽ truyền ra, khí thế của hai bên Vu Yêu bùng nổ đến đỉnh điểm. "Giết!" Một tiếng hét giết vang lên, song phương trong nháy mắt xông ra.

Hàng ngàn hàng vạn Yêu tộc, giơ cao pháp bảo trong tay, tỏa ra hàn quang, làm nứt cả hư không, lao về phía Vu tộc.

Vu tộc thân thể khôi ngô, khí lực như rồng, trong tay cầm cự phủ, trường mâu, đen bóng loáng, tựa như có thần uy băng sơn liệt địa.

Chỉ riêng khí thế đã khiến người ta toàn thân lạnh toát.

Song phương trong nháy mắt lao vào nhau, đao quang kiếm ảnh tùy nơi có thể thấy, uy thế thần thông kinh tâm động phách, tiếng nổ vang vọng trời đất không ngừng truyền ra.

Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, một thân gân đồng xương sắt, không phải pháp bảo tầm thường có thể phá vỡ.

Khuyết điểm của họ là không thể sử dụng pháp bảo, chỉ có thể dùng thần binh lợi khí được chế tạo từ tinh thiết.

Yêu tộc số lượng đông đảo, lại có pháp bảo trong tay, ai nấy đều thân thủ nhanh nhẹn, giảo hoạt như hồ ly.

Cho dù Vu tộc phòng ngự mạnh mẽ, nhưng vẫn không chống đỡ nổi sự công kích không giới hạn.

Trong nhất thời, đại địa Hồng Hoang vang lên vô số tiếng nổ, tiên huyết tung tóe hư không, khói bụi vô biên cuồn cuộn dâng lên, che trời

lấp trăng, khiến người ta phải tán thán.

Mỗi một khắc, mỗi một giây đều có người chết dưới lưỡi đao, hoặc bị thần thông đánh giết.

Có thể nói là thây chất đầy đất, máu chảy thành sông, sinh tử chỉ trong một ý niệm.

Thái Ất quan sát trên cao, bị cuộc chiến của hai tộc làm cho kinh ngạc.

Ở kiếp trước từng nghe về Vu Yêu đại chiến, chiến sự kịch liệt, thương vong thảm trọng.

Hôm nay tận mắt thấy, mới biết lời đồn không phải là giả, đều là thật.

Trong lòng không khỏi than thở, thực lực Vu Yêu hai tộc không chênh lệch bao nhiêu, mỗi bên đều có ưu thế, cuối cùng chỉ có thể lưỡng bại câu thương.

Đáng buồn đáng tiếc!

Chiến sự tuy thảm liệt, nhưng điều khiến Thái Ất quan tâm nhất là cuộc chiến ở cấp bậc Chuẩn Thánh.

Cuộc chiến giữa yêu binh vu tướng, dù có kịch liệt đến đâu, cũng không khủng bố bằng tu sĩ Chuẩn Thánh.

Ánh mắt Thái Ất gần như đều đặt trên người các tu sĩ Chuẩn Thánh.

Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất khí tức quanh thân dũng động, một con Tam Túc Kim Ô che trời lấp đất, sau lưng y đang giang cánh bay cao.

Một thân lông vũ sống động như thật, liệt diễm thần văn từ đỉnh đầu kéo dài đến đuôi, hiện ra vô cùng thần tuấn.

Uy áp thuộc về tu vi Chuẩn Thánh cuồn cuộn ra bốn phía, băng sơn liệt địa, chỉ trong khoảnh khắc.

Thái Ất có chút kinh thán, không hổ là Tam Túc Kim Ô hóa hình, mệnh cách hoàng giả bẩm sinh, quả nhiên thần dũng.

Trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, có Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, cùng với Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, thậm chí còn có Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương.

Cảnh tượng này rơi vào mắt Thái Ất, khiến y vô cùng kinh ngạc.

Chẳng lẽ Đông Hoàng Thái Nhất muốn một địch bốn.

Hay là các Tổ Vu cảm thấy, cần phải bốn người liên thủ mới có thể chiến thắng Đông Hoàng Thái Nhất.

Phải biết mỗi một vị Tổ Vu đều là tu vi Chuẩn Thánh, bốn vị cùng ra tay, Đông Hoàng Thái Nhất có thể chống đỡ nổi không.

Thường nói song quyền nan địch tứ thủ, đều ở cùng một cảnh giới, một đối một đã không tệ rồi, một địch bốn, chẳng phải quá tự đại sao.

Suy nghĩ một chút, Thái Ất liền hiểu ra.

Trong tay Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung, bốn vị Tổ Vu chắc là kiêng kỵ uy lực của Hỗn Độn Chung.

Không đợi Thái Ất phỏng đoán, bốn vị Tổ Vu đã động thủ.

Chỉ thấy Chúc Dung, đạo văn trên người sáng lên, từng luồng liệt diễm từ cơ thể phun ra, cuồn cuộn bành trướng.

Y hóa thân thành Hỏa Thần, nhuộm đỏ cả chư thiên, nhiệt độ cao nóng bỏng, mang theo uy áp cuồng bạo, xung kích bốn phương.

Cường Lương trên người đầy sấm sét, cuồn cuộn ngưng tụ thành dạng áo giáp.

Y hóa thân Lôi Thần, hạo nhiên chính khí thúc đẩy lôi đình thần uy, quét sạch thiên khung.

Sau lưng Chúc Cửu Âm, xuất hiện một dòng sông thời gian, tựa như từ tinh hải tuyên cổ truyền đến, cấm cố tất cả.

Chương 37

Cộng Công trên đỉnh đầu xuất hiện sóng lớn ngút trời, che trời lấp đất, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt tất cả.

Thái Ất thấy bốn vị Tổ Vu đại hiển thần uy, trong lòng có chút kinh ngạc.

Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, y cứ tưởng phương thức chiến đấu của họ là quyền cước và binh khí, không ngờ lại có thể thi triển thần thông chi thuật.

Tổ Vu tuy không thể sử dụng pháp bảo, nhưng trời sinh đã chưởng khống một loại sức mạnh thần thông, chỉ cần kích phát đạo văn trên người là có thể dễ dàng thi triển.

Trong nháy mắt, công kích của bốn vị Tổ Vu đồng thời đánh ra.

Chỉ thấy hư không hóa thành một biển lửa, cuồn cuộn bành trướng, hồng thủy ngút trời cuộn trào, nuốt chửng tất cả.

Sấm sét như từng con tử long, chấn động xuất kích, tiếng nổ vang rền không ngừng truyền ra.

Dòng sông thời gian quét qua trường không, che trời lấp đất, đến cả thiên địa cũng đổi màu.

Nói thì dài, nhưng tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Hai mắt Thái Ất bị ánh sáng vô tận che khuất, vô cùng chói mắt.

Nếu để y một mình đối mặt với công kích của Chuẩn Thánh, cho dù có Luân Hồi Ma Phiên trong tay, e rằng cũng không tránh khỏi kết cục nhục thân vỡ nát.

Thái Ất thầm nghĩ, "Đông Hoàng Thái Nhất có thể chống đỡ nổi

không." Y có chút mong đợi, muốn được chứng kiến Đông Hoàng Thái Nhất chống lại công kích của bốn vị Chuẩn Thánh.

Tam Túc Kim Ô sau lưng Đông Hoàng Thái Nhất kêu lên một tiếng, phun ra một chiếc chuông lớn cổ xưa.

Trên chiếc chuông cổ xưa có cảnh tượng Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, nhật nguyệt tinh thần, địa phong thủy hỏa vây quanh thân chuông.

Có sơn xuyên địa mạch, sông hồ, cùng với vạn tộc Hồng Hoang, ẩn giấu bên trong.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, uy áp kinh khủng mênh mông lan tỏa.

Hai mắt Thái Ất sáng lên, thầm nói: "Hỗn Độn Chung!" Y biết Đông Hoàng Thái Nhất có bạn sinh chí bảo Hỗn Độn Chung, cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

Một khi tế ra, có thể lập tức ở thế bất bại.

Có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, vô thị bất kỳ sự công kích của thần binh lợi khí nào.

Tuy Hỗn Độn Chung uy năng cường đại, nhưng Thái Ất không biết Đông Hoàng Thái Nhất có thể phát huy đến mức nào.

Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, không có cách nào phát huy toàn bộ uy lực. "Đang!" Một tiếng chuông vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thái Ất.

Chỉ thấy trên Hỗn Độn Chung, vô số đạo văn sáng lên, một luồng uy áp mênh mông quét ra bốn phía.

Gợn sóng kinh khủng như thủy triều dập dềnh, chấn động xuất kích.

Nơi nó đi qua, quần sơn như bị lưỡi đao sắc bén gọt phẳng, cự thạch lăn lóc, đâm đổ cây cổ thụ cao chọc trời.

Đại địa nứt ra, khe rãnh dọc ngang đan xen.

Một luồng vĩ lực cấm cố tất cả, truyền khắp cả hư không.

Một tiếng chuông khiến trời đất rung chuyển, Bàn Cổ thánh uy hiển lộ không chút nghi ngờ, uy lực đáng sợ, khiến nhật nguyệt ảm đạm thất sắc.

Công kích của bốn vị Tổ Vu, trong nháy mắt bị cấm cố, tựa như có một bàn tay vô hình, nắm chặt lấy chúng, khó có thể động đậy mảy may. "Rắc" một tiếng giòn tan, công kích của bốn vị Tổ Vu trực tiếp vỡ nát, hóa thành linh khí vô biên tiêu tán.

Tiếng chuông phá vỡ công kích của bốn vị Tổ Vu, uy năng dần dần yếu đi, khuếch tán ra bốn phía.

Thái Ất thấy dư uy truyền đến, vội vàng vận chuyển pháp lực, rót vào Luân Hồi Ma Phiên, chống lại tiếng chuông mênh mông.

Phải biết Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, dù chỉ là một tiếng vang tùy ý, cũng có thể truyền đi trăm vạn công lý.

Thái Ất tuy đứng xa, nhưng vẫn có dư uy xung tới trước mặt.

Nếu chỉ dựa vào tu vi Thái Ất Kim Tiên để chống đỡ, chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu.

Luân Hồi Ma Phiên khẽ rung lên, một gợn sóng truyền ra, chặn đứng dư uy của Hỗn Độn Chung.

Uy lực của Hỗn Độn Chung cường đại, nhưng Luân Hồi Ma Phiên cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, chống đỡ một luồng dư uy thì thừa sức.

Trong trận đại chiến của Vu Yêu hai tộc, không ai chú ý đến sự

tồn tại của Thái Ất, càng không ai quan tâm đến Luân Hồi Ma Phiên trong tay y.

Quan trọng hơn, Luân Hồi Ma Phiên có thể che giấu khí tức của bản thân, cho dù Đông Hoàng Thái Nhất nhìn về hướng Thái Ất, cũng không thể phát giác được sự tồn tại của y.

Cho nên Thái Ất mới dám ở lại, nếu không bị phát hiện, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Thái Ất chứng kiến uy lực của Hỗn Độn Chung, trong lòng có chút kinh ngạc.

Sớm đã nghe, Hỗn Độn Chung cường đại vô cùng, hiếm có pháp bảo nào có thể địch lại.

Chỉ có Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, mới có thể tranh một phen cao thấp, hôm nay được thấy quả nhiên là vậy.

Đông Hoàng Thái Nhất dựa vào Hỗn Độn Chung, một mình độc chiến bốn vị Tổ Vu, vẫn ung dung tự tại, không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo.

Nghĩ đến đây, Thái Ất nhìn vào Luân Hồi Ma Phiên trong tay.

Luân Hồi Ma Phiên cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, lại còn là thánh khí chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi.

Không biết đợi sau khi tu vi tăng lên, có thể phát huy ra uy lực vượt qua Hỗn Độn Chung hay không.

Thái Ất mong đợi có một ngày, có thể tay cầm Luân Hồi Ma Phiên, chưởng khống một phương thiên địa.

Ở một bên khác, Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, khí tức quanh thân cuồn cuộn, từng luồng quang hoa huyền diệu ngưng tụ thành thực chất, lan tỏa xung quanh.

Hà Đồ Lạc Thư là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó có vạn thiên tinh đồ, hai mươi tám tinh tú thần tượng, khắc họa sơn xuyên địa mạch, tứ hải băng vực.

Có thể diễn hóa Tiên Thiên Bát Quái, âm dương diệu pháp, lại là nơi trận nhãn của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thái Ất không biết, Đế Tuấn đã diễn hóa ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay chưa.

Nếu chưa, e rằng khó mà chống đỡ được sự tiến công của mấy vị Tổ Vu.

Chương 38

Trước mặt Đế Tuấn, có Không Gian Tổ Vu Đế Giang, Băng Chi Tổ Vu Huyền Minh, Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ, Độc Chi Tổ Vu Xa Bỉ Thi.

Còn các Tổ Vu khác thì đang giao chiến với Thập Đại Yêu Thần.

Thập Đại Yêu Thần chỉ đóng vai trò kiềm chế, chủ lực chiến đấu là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Chỉ thấy không gian xung quanh Đế Giang dao động, tựa như một vật thể khổng lồ sắp xuất hiện.

Đế Giang là Không Gian Tổ Vu, ý niệm vừa động, hư không gập lại, có thể kéo người vào trong kẽ hở không gian, thân tử hồn tiêu.

Huyền Minh mày lạnh quét ngang, nhiệt độ hư không đột nhiên hạ xuống, lạnh lẽo như hàn tuyền cõi u minh.

Vạn thiên băng tinh ngưng tụ trong hư không, tựa như muốn xuyên thủng thân thể kẻ địch.

Hậu Thổ tỏa ra uy áp dày nặng, đại địa dưới chân vươn cao trăm vạn trượng, ngưng tụ thành thổ long khổng lồ, gầm thét dữ tợn.

Xa Bỉ Thi miệng lớn há ra, vô số sương mù lục phun ra, khuếch tán ra bốn phía.

Bốn người cùng một lúc, mỗi người thi triển thủ đoạn, diễn hóa vô số thần thông, đánh về phía Đế Tuấn.

Nơi chúng đi qua, hư không vỡ thành hư vô, độc vụ ăn mòn mọi sinh cơ, vạn vật tiêu tan.

Thổ long gầm lên một tiếng, lượn lờ trong hư không, nghiền nát

cương phong vô biên.

Vạn thiên băng tinh còn hung mãnh hơn cả lưỡi đao sắc bén, xuyên thủng núi non, xé rách trường không, oanh tạc về phía Đế Tuấn.

Thái Ất thấy tình hình như vậy, toàn thân không khỏi rùng mình.

Sớm đã liệu được thực lực của Tổ Vu cường đại, nhưng không ngờ tùy ý một kích đã có uy lực như vậy.

Cho dù cách rất xa, Thái Ất vẫn có thể cảm nhận được xu thế hư không vỡ nát.

Ngược lại, sắc mặt Đế Tuấn vẫn như thường, y ném Hà Đồ Lạc Thư trong tay lên hư không, tay lớn liên tục điểm mấy cái.

Hà Đồ Lạc Thư đột nhiên tỏa ra ánh sáng vô tận, diễn hóa sơn xuyên địa mạch, vạn thiên tinh đồ.

Vô số điểm sáng, ngưng tụ thành một tòa đại trận, trong lúc sáng tối diễn hóa ra một dải ngân hà khổng lồ. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Theo một tiếng lệnh, ngân hà trong hư không kịch liệt run rẩy, từng ngôi sao lần lượt hiện ra.

Tuy có chút ảm đạm, nhưng uy áp bùng phát ra lại vô cùng khủng bố.

Thậm chí còn mạnh hơn khí thế trên người Đế Tuấn gấp trăm lần.

Cùng lúc đó, bầu trời vốn u ám, trong nháy mắt trở nên sáng ngời, trên thiên khung xa xôi, từng ngôi sao tuyên cổ sáng lên, tỏa ra tinh quang vô lượng.

Thái Ất nhìn những ngôi sao trên thương khung, trong lòng chấn động.

Y từng đến hỗn độn hư không, biết rằng những ngôi sao trên cửu thiên cách Hồng Hoang vô cùng xa xôi.

Không ngờ Đế Tuấn tế ra Hà Đồ Lạc Thư, lại có thể dẫn sức mạnh của các vì sao đến Hồng Hoang, gia trì lên người mình.

Chẳng trách Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận được mệnh danh là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang.

Nhưng bốn vị Tổ Vu mới chỉ đánh ra một đòn công kích, Đế Tuấn đã tế ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có phải là quá cẩn thận rồi không.

Không phải nên thi triển thần thông chống đỡ trước sao?

Suy nghĩ một chút, Thái Ất liền biết nguyên do trong đó.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, Đế Tuấn chắc chắn sẽ không coi thường bốn vị Tổ Vu.

Đông Hoàng Thái Nhất có thể dựa vào Hỗn Độn Chung, chống lại công kích của bốn vị Tổ Vu.

Nhưng Hà Đồ Lạc Thư trong tay Đế Tuấn, công dụng chủ yếu là diễn hóa đại trận.

Uy lực bản thân của pháp bảo không bằng Hỗn Độn Chung, cho nên không dám đại ý, trực tiếp tế ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Ầm!" Một luồng tinh quang trăm vạn trượng, từ trên trời giáng xuống, rơi lên người Đế Tuấn, khí thế trong nháy mắt tăng lên, bàng bạc mênh mông như biển.

Sau khi khí tức của Đế Tuấn ổn định, uy áp của Chuẩn Thánh hậu kỳ khuếch tán ra bốn phía, hư không liên tục rung chuyển.

Thái Ất cảm nhận được khí tức trên người Đế Tuấn, trong lòng có chút nghi hoặc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể giúp Đế Tuấn tạm thời tăng tu vi, không có gì đáng kinh ngạc.

Nhưng lại chỉ tăng lên đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, có chút không đúng.

Phải biết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang, một khi tế ra, có thể có được uy lực địch lại Thánh nhân.

Bây giờ Đế Tuấn chỉ bùng phát uy áp của Chuẩn Thánh hậu kỳ, so với khí thế của Thánh nhân, chênh lệch rất xa, hoàn toàn là một trời một vực.

Ánh mắt Thái Ất quét qua các vì sao trên cửu thiên và trên người Đế Tuấn, mới hiểu ra nguyên do trong đó.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà Đế Tuấn bày ra, không phải là bản hoàn chỉnh, chỉ có một mình y thôi động, nên thực lực tăng lên có hạn.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn chỉnh, cần ba trăm sáu mươi lăm cây Chu Thiên Tinh Thần Phiên, để tiếp dẫn vạn thiên tinh thần.

Lại có một vạn bốn ngàn tám trăm cây tiểu Chu Thiên Tinh Thần Phiên, phối hợp với sức mạnh của ức vạn Ma Thần, mới có thể phát huy đến cực hạn, có được uy lực của Thánh nhân.

Đế Tuấn dựa vào tu vi của bản thân, và Hà Đồ Lạc Thư, uy lực bùng phát có hạn, nhưng vẫn có thể đạt đến tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Có thể thấy uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, quả thực cường đại.

Ít nhất về phương diện tăng tu vi, không có vật gì khác có thể so sánh được.

Đế Tuấn cảm nhận được sức mạnh của bản thân, mặt lộ nụ cười, nhìn công kích của bốn vị Tổ Vu đánh tới, không hề có chút hoảng

loạn nào.

Chỉ thấy y vung tay, một ngôi sao băng sáng lên, từ trong ngân hà lao ra, mang theo uy áp mênh mông, xé rách hư không. "Phanh" một tiếng nổ lớn, ngôi sao băng tỏa ra sức mạnh tinh thần, va vào công kích của bốn vị Tổ Vu.

Tức thì hư không vỡ nát, vạn thiên băng tinh bị va đập tứ phân ngũ liệt, bắn ngược trở lại.

Thổ long khổng lồ bị đâm thành bụi phấn, độc vụ trực tiếp bốc cháy.

Chương 39

Từ lúc song phương phát động công kích, đến khi Đế Tuấn bày trận, áp chế mấy vị Tổ Vu, chỉ có vài hơi thở.

Mọi thứ diễn ra trong chớp mắt.

Thái Ất không ngờ, công kích mạnh mẽ của bốn vị Tổ Vu, lại bị một chiêu hóa giải.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, không hổ là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang, quả nhiên uy lực cường đại.

Một Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không hoàn chỉnh, đã có uy lực như vậy.

Nếu suy diễn hoàn chỉnh, sẽ còn cường đại đến mức nào.

E rằng thật sự giống như lời đồn, có thể có được thực lực địch lại Thánh nhân.

Uy áp bùng phát của Đế Tuấn, khiến cho tất cả mọi người đều nhìn về phía y.

Sắc mặt của Thập Nhị Tổ Vu ngưng trọng, hiển nhiên đây là lần đầu tiên họ thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Trong những lần giao chiến với Yêu tộc, họ chưa từng thấy đại trận này.

Chẳng trách Đế Tuấn dám khiêu khích Vu tộc, hóa ra là có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận chống lưng.

Đế Giang nhìn Đế Tuấn trong hư không, có chút kinh ngạc, nhưng không hoảng hốt.

Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Vu tộc cũng có đại trận

truyền thừa.

Uy lực của đại trận đó, không hề yếu hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Huynh đệ, bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Đế Giang ra lệnh, các Tổ Vu còn lại lần lượt bỏ rơi đối thủ, thân hình thoáng động, đến bên cạnh y.

Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau, đạo văn trên toàn thân lấp lánh không ngừng.

Trong khoảnh khắc, trời đất trong mắt Thái Ất đã đổi màu.

Hư không sấm chớp rền vang, mây đen che kín thương khung, sát khí vô biên phun ra, bao trùm trời đất bốn phương.

Gió lớn gào thét, sấm sét nổ vang, liệt diễm hừng hực bốc cháy.

Trong nhất thời, địa phong thủy hỏa lần lượt bạo động, ngưng tụ lại một chỗ.

Một thân thể cao lớn vĩ ngạn, dần dần xuất hiện, chỉ riêng đôi chân đã cao đến mấy trăm vạn trượng, dấu chân còn rộng hơn một ngọn núi lớn.

Toàn thân trên dưới phủ đầy hỗn độn đạo văn, hỗn độn chi khí nồng đậm phiêu tán khắp nơi.

Một luồng uy áp kinh khủng, tựa như từ thiên khung đè xuống. "Phủ!" Một giọng nói khàn khàn mà hùng hồn truyền ra, một thân hình cuối cùng cũng ngưng tụ thành thực chất.

Chỉ thấy hai cánh tay như vạn ngàn cầu long xoắn lại, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Thân thể cao lớn, đủ để chống trời đỡ đất, trong tay cầm một cây cự phủ, trên đó có hỗn độn đạo văn, lấp lánh thần quang vô tận. "Bàn Cổ!" Thái Ất có chút kinh ngạc, khó thể tin vào cảnh tượng trước mắt.

Mặc dù y biết Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể triệu hoán Bàn Cổ chân thân, nhưng khi thật sự nhìn thấy, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Uy danh của Bàn Cổ, đã lưu truyền từ lâu ở Hồng Hoang.

Bây giờ có thể nhìn thấy Bàn Cổ chân thân, trong lòng ngoài sự chấn kinh, còn có sự kính sợ.

Người trước mắt này, thân hóa thế giới Hồng Hoang, diễn hóa chư thiên, cho vạn thiên sinh linh cơ hội sinh tồn.

Thập Nhị Tổ Vu bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán Bàn Cổ chân thân.

Không chỉ có Thái Ất chấn kinh, mà Đế Tuấn cũng không kém phần kinh ngạc.

Y chưa bao giờ thấy Vu tộc sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đây là lần đầu tiên nó hiện ra trước mặt mọi người.

Vốn dĩ Đế Tuấn tưởng rằng, dựa vào Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, có thể tàn sát hết Vu tộc.

Không ngờ Vu tộc lại có đại trận do tổ tiên truyền lại.

Có trận pháp truyền thừa thì sao chứ, bản tọa chẳng lẽ lại sợ sao.

Đế Tuấn là Tam Túc Kim Ô hóa hình, thân mang mệnh cách đế hoàng, tâm tính cao ngạo, chưa bao giờ sợ hãi bất kỳ ai.

Cho dù Vu tộc bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân thì sao.

Bàn Cổ sớm đã hóa cổ, huống hồ chỉ là một thân thể giả, có thể địch lại Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mà y suy diễn ra sao.

Đế Tuấn bình ổn lại sự chấn kinh trong lòng, khí tức quanh thân dũng động.

Y vung tay, một ngôi sao lớn từ trên thương khung rơi xuống, phủ đầy đạo văn huyền diệu, tràn đầy uy áp kinh khủng, đánh về phía Bàn Cổ chân thân phía dưới. "Ầm ầm!" Ngôi sao rơi xuống, phát ra tiếng nổ như bom, xuyên qua hư không vô tận, ma sát ra ngọn lửa vô danh, kéo theo một vệt khói dài, với tốc độ cực nhanh lao xuống.

Trong nhất thời hư không vỡ nát, nhiệt độ kinh khủng, nhuộm đỏ cả thiên khung, từng luồng gợn sóng xung kích bốn phương.

Đại địa bị uy áp mạnh mẽ, chấn động đến đông tây nghiêng ngả, thậm chí xuất hiện vết nứt.

Thái Ất thấy ngôi sao từ hư không rơi xuống, vội vàng lui lại, tình hình hiện tại, không thể xem tiếp được nữa.

Nếu không lùi xa hơn, chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán, chịu sự khống chế của ý chí họ.

Trong khoảnh khắc thấy ngôi sao rơi xuống, cây cự phủ trong tay liền vung ra. "Ầm!" Một bóng phủ khổng lồ, xé rách trường không.

Hư không như đậu hũ mỏng manh, lần lượt vỡ nát, một đường hầm đen kịt, treo cao trên thương khung.

Đại địa bị chém ra một khe rãnh sâu không thấy đáy, địa khí cuồn cuộn phun ra.

Một búa uy lực kinh khủng như vậy.

Chương 40

Thái Ất trong lòng vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng cây cự phủ trong tay Bàn Cổ chân thân, là do sát khí ngưng tụ thành, không phải là Bàn Cổ Phủ thật sự.

Chỉ khẽ vung một cái, đã có thể phá trời nứt đất, quả nhiên không hổ là khai thiên thánh khí, uy lực thật sự khủng bố.

Cho dù là giả, cũng có thể sánh ngang với uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo.

Chẳng trách Bàn Cổ Phủ phân thành ba món Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực đều vô cùng cường đại. "Ầm ầm!" Trong lúc Thái Ất đang trầm tư, ngôi sao và bóng phủ trong nháy mắt va vào nhau, bùng nổ tiếng vang chấn động đến đinh tai nhức óc.

Ánh sáng chói mắt, trên hư không vẽ ra một vệt bạc huy hoàng, như pháo hoa nở rộ.

Năng lượng kinh khủng, cuồn cuộn ra bốn phía, giống như hơi thở của rồng khổng lồ.

Nơi nó đi qua, những ngọn núi cao lớn trực tiếp tan vỡ, cát bay đá chạy che khuất tầm mắt.

Trên đại địa khe rãnh dọc ngang, từng vực sâu đen kịt, kéo dài vạn vạn lý.

Không ít tộc nhân của Vu Yêu hai tộc, bị dư uy của vụ va chạm liên lụy, nghiền thành bụi phấn, tiên huyết tung tóe hư không.

Trong nháy mắt, những thi thể vốn chất thành núi, tan biến không còn gì.

Cả trời đất đều bị khói bụi nồng đậm bao trùm.

Các chiến sĩ của Vu Yêu hai tộc, vội vàng rút khỏi chiến trường, chiến sự hiện tại họ không thể tham gia, chỉ có lùi xa mới có thể bảo toàn bản thân.

Song phương đã tế ra đại trận, không hề có chút lưu thủ.

Một kích va chạm, bùng phát uy lực quá mạnh mẽ, trong phạm vi ức vạn lý, sớm đã biến thành một mảnh phế tích.

Mặc dù đại trận chưa diễn hóa hoàn chỉnh, nhưng uy lực bùng phát, phi thường đáng sợ.

Bàn Cổ chân thân ngưng tụ tu vi toàn thân của Thập Nhị Tổ Vu, tuy chưa suy diễn hoàn toàn, nhưng dù sao cũng là sức mạnh của mười hai Chuẩn Thánh.

Lại có sự dung hợp của vô cùng sát khí, uy năng của một kích đủ để khai thiên liệt địa.

Nếu không phải Đế Tuấn có sức mạnh của vô cùng tinh thần gia trì, một kích e rằng sẽ bại trận.

Quả nhiên, đại trận trong Hồng Hoang không có cái nào là không cường đại. "Ầm!" Không đợi Thái Ất phản ứng, Bàn Cổ chân thân lại lần nữa vung ra cự phủ.

Lần này không phải là bóng phủ, mà là chính cây cự phủ hướng về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vung tới.

Một búa vung xuống, trời đất tối sầm, hư không có vô cùng sát khí bị kéo đến, ngưng tụ trên Bàn Cổ Phủ.

Uy áp kinh khủng, khuếch tán ra bốn phía, những ngọn núi liên miên bị đâm gãy, khe rãnh dọc ngang đan xen, như mạng nhện lan khắp đại địa.

Giữa trời đất tựa như chỉ còn lại một vệt bạc do cự phủ vẽ ra, tỏa ra hỗn độn thánh uy vô tận.

Trong khoảnh khắc này, Thái Ất như thấy được cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Nơi cự phủ đi qua, địa phong thủy hỏa bạo động, gợn sóng kinh khủng cuồn cuộn ra bốn phía.

Nếu không phải Thái Ất biết, uy lực của Bàn Cổ chân thân không phải là thời kỳ toàn thịnh, chắc chắn sẽ tưởng rằng Bàn Cổ đã phục sinh.

Đế Tuấn thấy Bàn Cổ Phủ bay tới, trong lòng đại chấn.

Một búa này nếu rơi xuống đại trận, chắc chắn sẽ bị phá.

Không chừng y sẽ vẫn lạc dưới một kích này.

Đây không phải là nói quá, chỉ có đích thân cảm nhận uy áp của Bàn Cổ Phủ, mới có thể biết sâu sắc nó khủng bố đến mức nào.

Đế Tuấn sẽ không ngồi chờ chết, toàn thân pháp lực điên cuồng rót vào Hà Đồ Lạc Thư, đạo văn huyền diệu trên đó lần lượt sáng lên.

Các vì sao trên thiên khung bị kéo theo, đồng thời lấp lánh tinh quang, rắc xuống vô lượng sức mạnh tinh thần.

Dải ngân hà vô tận sau lưng Đế Tuấn, bỗng nhiên rung lên, như một con rồng bạc bay ra.

Nơi nó đi qua, gió lớn nổi lên, hư không rung chuyển, uy áp đáng sợ như sóng nước xung kích ra bốn phía.

Vô số vì sao trong ngân hà, cùng một lúc bạo động, chấn động chư thiên hạo vũ thần uy, làm vỡ nát hư không.

Một kích này bùng phát sức mạnh mạnh nhất, Đế Tuấn có lòng tin, tuyệt đối có thể chống đỡ được thần uy của Bàn Cổ Phủ. "Ầm ầm!"

Vô số vì sao và Bàn Cổ Phủ trong nháy mắt va vào nhau, bùng nổ âm thanh chấn động đến đinh tai nhức óc.

Chỉ riêng sóng âm khủng bố đó, đã làm vỡ nát hư không, để lộ ra hỗn độn đen kịt.

Ánh sáng chói mắt, như một đóa sen nở rộ, phun ra khói đen nồng đậm.

Nếu không phải Thái Ất biết, đóa sen đó do năng lượng kinh khủng tạo thành, chắc chắn sẽ tưởng rằng diệt thế hắc liên đã xuất hiện.

Bất kể là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hay Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát, đều chưa diễn hóa hoàn chỉnh, uy lực bùng phát có hạn.

Giờ phút này, đều bùng phát ra toàn bộ uy lực.

Nhưng uy lực vẫn khủng bố, khó có thể chống đỡ. "Rắc!" Một tiếng giòn tan truyền ra, vạn thiên tinh thần trong hư không trong nháy mắt xuất hiện một vết nứt, như một tia sáng trong bóng tối, hiện ra vô cùng chói mắt.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mượn sức mạnh của chu thiên tinh thần, nhưng ức vạn tinh thần đều là tóc của Bàn Cổ diễn hóa thành.

Bây giờ Thập Nhị Tổ Vu, triệu hoán ra Bàn Cổ chân thân, vung ra Bàn Cổ cự phủ, làm sao vạn thiên tinh thần có thể chống đỡ nổi.

Giống như cầm cành cây đánh vào thân cây, chắc chắn không thể đánh gãy.

Nếu không phải Thập Nhị Tổ Vu không quen thuộc với đại trận, uy lực bùng phát có hạn, chỉ cần một kích là có thể phá vỡ đại trận. "Phanh!" Cùng với sự xuất hiện của vết nứt trên vạn thiên tinh thần, chúng trong nháy mắt vỡ nát, hóa thành sức mạnh tinh thần vô tận, tan biến không còn gì.

Đồng thời một gợn sóng bùng nổ kinh thiên động địa, xung kích ra bốn phía, uy lực kinh khủng còn đáng sợ hơn cả bản thân các vì sao.

Chương 41

Cây Bàn Cổ cự phủ đó, dưới sự va chạm của uy năng kinh khủng kia, cũng xuất hiện vết nứt, trong nháy mắt lan ra toàn bộ thân phủ. "Ầm ầm!" Bàn Cổ cự phủ cuối cùng không phải là Bàn Cổ Phủ thật sự, dưới sự xung kích của uy áp vô tiền khoáng hậu, đã nổ tung.

Không chỉ tiếng nổ kinh thiên động địa, nghe khiến người ta gan mật đều vỡ, mà uy lực của Bàn Cổ cự phủ nổ tung, còn kinh khủng dị thường.

Hư không trực tiếp nổ tung, một luồng gợn sóng có thể thấy bằng mắt thường, xung kích ra bốn phía.

Nơi nó đi qua, tất cả mọi vật trong phạm vi mấy ức vạn lý, trực tiếp biến mất, như bị một con thú khổng lồ nuốt chửng. "Phụt!" Đế Tuấn trong nháy mắt bị liên lụy, một ngụm tiên huyết vừa phun ra, đã bị chấn bay đi, toàn thân trên dưới đầy vết thương.

Đông Hoàng Thái Nhất vội vàng thôi động Hỗn Độn Chung, từng tiếng chuông cao vút, chống lại dư uy kinh khủng.

Đáng tiếc uy lực của Bàn Cổ cự phủ bạo liệt, dù Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung hộ thân, vẫn bị chấn ra nội thương, thân hình bay ngược ra ngoài.

Phải biết đó là uy năng bùng phát chung của vạn thiên tinh thần và Bàn Cổ cự phủ, có Tiên Thiên Chí Bảo cũng chưa chắc đã chống đỡ nổi.

Huống hồ, Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không thể, phát huy toàn bộ uy lực của Hỗn Độn Chung.

Vụ nổ kinh khủng không chỉ làm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái

Nhất bị thương, mà còn làm tan rã Bàn Cổ chân thân.

Bàn Cổ chân thân do Thập Nhị Tổ Vu dùng tu vi nhục thân triệu hoán ra.

Họ chỉ có tu vi Chuẩn Thánh, vốn không có cách nào duy trì trong thời gian dài, lại vì đại trận chưa suy diễn hoàn toàn, lại bị uy áp kinh khủng xung kích.

Cho nên Bàn Cổ chân thân mới tiêu tán, thân hình họ thoáng động, ngã xuống, khí tức toàn thân suy yếu, sắc mặt tái nhợt.

Hiển nhiên trận pháp bị phá, họ đều không dễ chịu gì.

Nói thì dài, nhưng tất cả chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Từ lúc hai người thi triển công kích, đến khi lưỡng bại câu thương, chỉ có vài hơi thở.

Thái Ất không ngờ, giao chiến của song phương lại có kết cục như vậy.

Trên chiến trường biến đổi trong nháy mắt, song phương vốn đang mạnh mẽ, trong nháy mắt đồng thời bị thương.

Không ai có thể nói trước được điều gì.

Không biết họ có tiếp tục đánh nữa không.

Dù sao song phương tuy bị thương nghiêm trọng, nhưng vẫn giữ lại một chút sức chiến đấu, có thể miễn cưỡng giao chiến.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy bị thương, nhưng lại là người nhẹ nhất.

Có Hỗn Độn Chung bảo vệ, y bị liên lụy ít nhất.

Bây giờ Thập Nhị Tổ Vu bị phản phệ, chính là cơ hội tuyệt vời.

Dựa vào Hỗn Độn Chung trong tay, tuyệt đối có thể giết chết một

hai vị Tổ Vu.

Đông Hoàng Thái Nhất vừa định cưỡng ép tế ra Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn lại phun ra một ngụm máu đen, khí tức quanh thân suy yếu đến cực hạn, thậm chí có thể thấy y đang cố gắng chống đỡ.

Phải biết Đế Tuấn ở gần trung tâm vụ nổ nhất, lại không có Tiên Thiên Chí Bảo phòng ngự bản thân, nên thương thế nặng nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy huynh trưởng của mình bị thương nặng, không còn sức chiến đấu, đành phải từ bỏ ý niệm muốn giết chết các Tổ Vu trong lòng.

Với tình hình hiện tại, cho dù y tế ra Hỗn Độn Chung, cũng chưa chắc có thể giết chết tất cả các Tổ Vu.

Mặc dù họ bị phản phệ, nhưng có thể vẫn còn một chút sức chiến đấu.

Một mình y độc chiến mười hai vị Tổ Vu, hoàn toàn là chuyện không thể.

Hơn nữa hiện tại huynh trưởng thương thế nghiêm trọng, phải sớm về Yêu đình liệu thương, nếu không sẽ ảnh hưởng đến căn cơ.

Tuy Đông Hoàng Thái Nhất tâm tính cao ngạo, sẽ làm việc lỗ mãng, nhưng y có thể phân biệt được nặng nhẹ.

Rõ ràng việc đưa Đế Tuấn về Yêu đình hồi phục thương thế là quan trọng hơn, còn Vu tộc thì để họ sống thêm một thời gian nữa.

Lần sau giao thủ, tuyệt đối sẽ chém giết hết bọn họ.

Đông Hoàng Thái Nhất ánh mắt âm hiểm nhìn về phía Đế Giang và những người khác, trong lòng có chút không cam lòng, không nói hai lời liền đỡ Đế Tuấn, bay về hướng Yêu đình.

Những Yêu tộc còn sống sót, thấy Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái

Nhất rời đi, cũng không chút do dự bay về Yêu đình.

Nhưng chỉ có lác đác vài Yêu tộc, chật vật rời đi, hiển nhiên đã tổn thất rất nhiều binh mã.

Thập Nhị Tổ Vu thấy Đông Hoàng Thái Nhất đưa Đế Tuấn rời đi, trong lòng có chút tiếc nuối.

Đừng nhìn họ bị đại trận phản phệ, nhưng vẫn còn sức chiến đấu.

Dựa vào nhục thân cường hãn, họ căn bản không sợ Đông Hoàng Thái Nhất, cho dù y có Hỗn Độn Chung trong tay, Thập Nhị Tổ Vu cũng dám cùng y một trận.

Quan trọng nhất là, Đế Tuấn bị thương nặng trong giao chiến, nếu bị họ vây công, chắc chắn có thể giết chết y. "Thật đáng tiếc, nếu ta có thể ra tay sớm hơn một bước, chắc chắn có thể đánh chết Đế Tuấn." Chúc Dung than thở. "Không sao, lần này chúng ta chưa chuẩn bị đầy đủ, mới để Đế Tuấn chạy thoát." "Đợi chúng ta dưỡng thương xong, sẽ đánh lên Yêu đình, giết chết hai con súc sinh lông lá đó." Đây là lần đầu tiên họ thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng là lần đầu tiên sử dụng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trong lúc vội vàng mới không phát huy ra toàn bộ thực lực, nếu đợi họ suy diễn thêm một thời gian nữa, tuyệt đối có thể phá vỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Đến lúc đó lại đánh lên Yêu đình, chắc chắn có thể chém giết Đế Tuấn và những người khác.

Đế Giang đè nén suy nghĩ trong lòng, đưa chúng nhân Vu tộc về bộ lạc dưỡng thương.

Trong nhất thời hư không yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có gió nhẹ thổi qua.

Thái Ất thấy tất cả mọi người đều rời đi, trong lòng không khỏi

tán thán.

Sự cường đại của hai tộc Vu Yêu là không thể nghi ngờ, nhưng trước đại thế lại có vẻ có chút không đủ.

Tuy hiện tại Vu Yêu đại chiến tạm thời lắng xuống, nhưng sau này chắc chắn sẽ không ngừng giao chiến, Hồng Hoang lại sẽ là một mảnh sinh linh đồ thán.

Đến lúc đó, e rằng không chỉ là tai nạn của sinh linh Hồng Hoang, mà còn là sự khởi đầu cho sự suy tàn của Vu Yêu hai tộc.

Chương 42

Trận đại chiến lần này của Vu Yêu hai tộc, diện tích bao phủ ít nhất cũng phải mấy ức vạn công lý.

Rất nhiều sinh linh đã chết trong đại chiến, chỉ riêng Yêu tộc đã chết ức vạn người, từng luồng linh hồn phiêu đãng trong hư không, khiến Thái Ất nhìn mà tim đập thót.

Còn có những sinh linh nguyên thủy không kịp thoát khỏi chiến trường.

Vốn đang sống yên ổn ở gần đó, một trận đại chiến ập đến, phải chịu tai bay vạ gió, trong lòng oán niệm nảy sinh, khiến cho đại địa vốn hoang vu, thêm một tia âm hàn.

Thái Ất thở dài một tiếng nói: "Vô Lượng Thiên Tôn, bần đạo đến để giải cứu khổ nạn." Sau Vu Yêu đại chiến, song phương đều vội vã rời đi, căn bản không dọn dẹp chiến trường.

Xung quanh ngoài những linh hồn phiêu đãng, còn có những thi thể tàn khuyết ở khắp nơi, tiên huyết nhuộm đỏ cả đại địa, có không ít pháp bảo vỡ nát, tùy ý vứt bỏ.

Thái Ất tuy có rất nhiều pháp bảo, nhưng sẽ không chê pháp bảo quá nhiều.

Bây giờ pháp bảo đầy đất, đang chờ y thu nhặt, trong lòng vô cùng vui mừng.

Thái Ất một bên thôi động Luân Hồi Ma Phiên, thu nhặt những linh hồn phiêu đãng trong hư không, một bên tìm kiếm những pháp bảo do Yêu tộc để lại trên đại địa.

Luân Hồi Ma Phiên càng dùng càng thuận tay, tâm niệm vừa động

là có một mảng lớn linh hồn bị hút vào trong. "Vô Lượng Cứu Khổ Thiên Tôn, tiêu tai giải nạn, phổ độ chúng sinh tật khổ..." Thái Ất miệng niệm chú, một luồng khí tức huyền diệu khuếch tán ra bốn phía, hóa những thi thể tàn khuyết trên đất thành linh khí, trả lại cho trời đất.

Đồng thời không quên thu nhặt những pháp bảo trên đất.

Đáng tiếc những pháp bảo này, không phải phẩm cấp quá thấp, thì cũng là bị gãy, may mà số lượng nhiều, trong trăm món có một hai món có thể dùng được.

Vốn dĩ Thái Ất đến để chiêm ngưỡng Bàn Cổ dư uy, không ngờ lại gặp phải Vu Yêu đại chiến, để lại vô số pháp bảo, và thi thể tàn khuyết.

May mà Thái Ất có Luân Hồi Ma Phiên, có thể tẩy đi oán niệm của vong hồn, nếu không, phạm vi ức vạn lý quanh Bất Chu Sơn, sẽ trong vạn năm tới không một ngọn cỏ mọc.

Đây không phải là Thái Ất nói quá, dù sao một trận chiến chết quá nhiều người, có vô số thi thể tàn khuyết, máu tanh thấm đẫm đại địa, sẽ sinh ra trọc khí, không thích hợp cho sinh linh sinh trưởng.

Phạm vi bao phủ của Vu Yêu đại chiến quá rộng, Thái Ất vất vả dọn dẹp chiến trường đổ nát, tiêu hủy thi thể xương máu, để trời đất khôi phục nguyên khí.

Mất trăm năm, mới thu hết một mảng linh hồn vào Luân Hồi Ma Phiên.

Mặc dù có chút vất vả, nhưng Thái Ất không hề oán giận, trong lòng còn có chút kích động.

Phải biết thanh lý oán khí giữa trời đất, là có thể nhận được công đức.

Thanh lý một mảnh đại lục lớn như vậy, Thiên Đạo cũng nên cho chút lợi ích chứ. "Ầm ầm!" Hư không vang lên một tiếng nổ, một đám mây công đức lớn vạn mẫu, từ từ hạ xuống.

Hai mắt Thái Ất sáng lên, y biết Thiên Đạo sẽ giáng xuống công đức, nhưng không ngờ lại có đến vạn mẫu.

Công đức thứ này, đừng nói vạn mẫu, mười vạn mẫu, trăm vạn mẫu, cũng không chê nhiều, y thu hết tất cả.

Đương nhiên Thái Ất sẽ không dùng để tăng tu vi, mà ngưng tụ thành Công Đức Kim Luân, sau này sẽ có đại dụng.

Thái Ất tâm niệm vừa động, thu đám mây công đức vào trong đầu, ngưng tụ trên Công Đức Kim Luân.

Y thu lại Luân Hồi Ma Phiên, ánh mắt rơi vào ngọn Bất Chu Sơn nguy nga.

Vu Yêu hai tộc đại chiến, tuy chiến sự kịch liệt, nhưng Bất Chu Sơn lại không hề bị tổn hại.

Một là Bất Chu Sơn có Bàn Cổ dư uy, những đòn công kích thông thường, đều sẽ bị chặn lại.

Hai là cuộc chiến của song phương không lan đến Bất Chu Sơn, cho nên sẽ không bị tổn thương.

Hai mắt Thái Ất ngưng lại, nhìn ngọn Bất Chu Sơn nguy nga.

Y thấy một ngọn núi vô cùng rộng lớn, vươn lên từ mặt đất, gánh chịu trọng lượng của trời đất, là cây cầu nối liền thế giới, chống đỡ không gian sinh tồn cho chúng sinh Hồng Hoang.

Cho dù Thái Ất đứng dưới chân núi, vẫn có thể cảm nhận được một luồng ý chí bất khuất, đỉnh thiên lập địa.

Trên Bất Chu Sơn có vô số kỳ phong quái thạch, dưới vách đá có

quỳnh thảo dao hoa, đường mòn quanh co dẫn đến thung lũng sâu thẳm.

Tùng xanh bách biếc vạn năm trường xuân, tiên trúc phun mây nhả khói, dây leo già quấn quanh cây cổ thụ, trên đỉnh núi có tiên hạc kêu vang.

Mây màu treo cao trên thương khung, thụy khí bốc lên bao phủ tinh thần.

Một cảnh tượng tiên gia thánh địa, hiện ra không chút nghi ngờ.

Dù Thái Ất đã từng chứng kiến sự kỳ diệu của Côn Luân tổ mạch, vẫn không khỏi tán thán, "Không hổ là đệ nhất thánh địa Hồng Hoang Bất Chu Sơn, chỉ riêng cảnh tiên này đã danh phó kỳ thực." Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, linh khí nồng đậm nhất, như tiên cảnh.

Bàn Cổ dư uy khuếch tán ra bốn phía, một luồng ý chí bất khuất, ở đâu cũng có thể cảm nhận được.

Nếu không phải Thái Ất có tu vi Thái Ất Kim Tiên, tuyệt đối không dám đến gần như vậy.

Bàn Cổ thân hóa thế giới Hồng Hoang, đã qua ức vạn vạn hội nguyên, mà Bất Chu Sơn vẫn có thể tỏa ra uy áp không yếu.

Điều này là không sai.

Vốn dĩ Thái Ất tưởng rằng, Bất Chu Sơn dù có lưu lại Bàn Cổ dư uy, chắc chắn sẽ không vượt qua uy áp của Kim Tiên, không ngờ lại vượt qua khí thế của Thái Ất Kim Tiên.

Thực sự khiến y kinh ngạc.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng chính sự của y vẫn chưa làm.

Bất Chu Sơn không chỉ là đệ nhất thánh địa của Hồng Hoang, mà

còn là đệ nhất bảo địa.

Có rất nhiều tu sĩ, đã nhặt được vô số pháp bảo trên Bất Chu Sơn.

Bàn Cổ Tam Thanh, đã nhận được ba mươi sáu phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trên Bất Chu Sơn, cuối cùng lại phân thành ba món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Bàn Long Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm.

Cái gọi là, hồng hoa bạch ngẫu thanh liên diệp, tam giáo nguyên bản nhất gia, chính là bắt nguồn từ đây.

Đương nhiên Thái Ất không chỉ muốn nhận được pháp bảo, mà còn muốn mượn Bàn Cổ dư uy để luyện thể.

Trong Hồng Hoang trừ Vu tộc ra, ít có ai chú trọng nhục thân, gần như đều tu luyện nguyên thần.

Nhưng Thái Ất thì khác, y biết nhục thân và nguyên thần đồng thời tu luyện, mới có thể đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt.

Bàn Cổ Đại Thần có thể thân hóa Hồng Hoang, ngoài tu vi nguyên thần cường đại, còn có một phần nguyên nhân là sức mạnh nhục thân cường hãn.

Chương 43

Bất Chu Sơn trước mặt chính là minh chứng tốt nhất.

Chỉ một khúc xương sống đã có thể chống đỡ thế giới Hồng Hoang, nếu không phải tu vi nhục thân cường đại, chắc chắn không thể làm được điều đó.

Cho nên Thái Ất trong lúc cảm nhận Bàn Cổ dư uy, đã muốn tăng cường tu vi nhục thân.

Phải biết y có công pháp truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần, Luân Hồi Bất Diệt Quyết.

Bộ công pháp này không chỉ tu luyện nguyên thần, mà còn chú trọng nhục thân.

Nếu không thì sao thi thể tàn khuyết của Luân Hồi Ma Thần, sau khi bị tiêu ma ức vạn vạn hội nguyên, vẫn không bị phá hủy, ngược lại còn sinh ra một tia linh trí.

Là vì đã tu luyện Luân Hồi Bất Diệt Quyết, khiến cho nhục thân trở nên vô cùng cường đại.

Luân Hồi Bất Diệt Quyết có mười hai tầng, tu luyện đến cực hạn có thể bất tử bất diệt, so với Cửu Chuyển Huyền Công được lưu truyền ở kiếp trước còn mạnh hơn vạn lần không chỉ.

Cửu Chuyển Huyền Công là do Bàn Cổ Tam Thanh, truyền thừa từ công pháp tu luyện nhục thân của Bàn Cổ.

Nhưng vì công pháp không hoàn chỉnh, chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Luân Hồi Bất Diệt Quyết thì khác, là công pháp tu luyện hoàn chỉnh của Luân Hồi Ma Thần, có thể vượt qua Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên, đến cảnh giới cao hơn.

Nhưng đáng tiếc, Luân Hồi Ma Thần xuất thế khá muộn, chưa tu luyện đến cực hạn, đã bị Bàn Cổ Đại Thần chém giết.

Thái Ất quyết định, chậm rãi bước lên Bất Chu Sơn.

Một bước bước ra, y cảm nhận được một luồng uy áp ngút trời, tựa như một ngọn núi ức vạn quân, đè lên vai, khiến người ta không khỏi muốn lùi bước.

Thái Ất biết muốn lợi dụng Bàn Cổ dư uy để luyện thể, thì không thể sử dụng tu vi nguyên thần để chống đỡ.

Phải dùng nhục thể thuần túy để kháng cự uy áp mạnh mẽ, mới có thể đạt được hiệu quả rèn luyện thân thể.

Thái Ất dần dần thu liễm toàn thân khí tức, hóa thành một phàm nhân, đột nhiên cảm giác uy áp tăng mạnh.

May mà lúc hóa hình, y đã dung hợp thi thể tàn khuyết của Luân Hồi Ma Thần, nhục thân mạnh hơn sinh linh thông thường, cho nên Thái Ất mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Thái Ất trong nháy mắt vận chuyển Luân Hồi Bất Diệt Quyết, vô cùng linh khí điên cuồng rót vào cơ thể.

Từng luồng khí tức luân hồi, lan tỏa khắp người.

Luân Hồi Bất Diệt Quyết vừa vận chuyển, Thái Ất cảm giác áp lực của bản thân giảm đi nhiều, nhưng vẫn rất khủng bố.

Càng lên cao gần đỉnh Bất Chu Sơn, uy áp càng mạnh.

Thái Ất mới vừa lên núi, uy áp chỉ có thể xem là bình thường.

Y tiếp tục vận chuyển Luân Hồi Bất Diệt Quyết, vô cùng linh khí lần lượt tràn vào toàn thân, cọ rửa nhục thân.

Đồng thời trên cơ thể xuất hiện luân hồi đạo văn, từng tia luân hồi chi khí lan tỏa toàn thân.

Từng bước từng bước đi lên núi, Thái Ất tuy cảm thấy đau khổ, nhưng lại vui trong đó.

Y có thể cảm nhận được từng con linh long, xuyên qua cơ thể, cọ rửa những tạp chất tiềm ẩn, rèn luyện gân cốt, da thịt.

Thời gian trôi qua, thương hải hóa tang điền, trong nháy mắt, ngàn năm đã trôi qua.

Khí tức toàn thân Thái Ất mênh mông, huyết khí cuồn cuộn, từng luồng gợn sóng xung kích bốn phương.

Trong cơ thể y, có thể thấy huyết dịch biến thành màu vàng, xương cốt toàn thân trong suốt như ngọc, tựa như được đúc từ linh ngọc.

Có thể thấy tim, gan, tỳ, phế, thận tỏa ra các màu sắc khác nhau, trong lúc lấp lánh có ngũ hành linh khí dũng động. "Ầm!" Một luồng uy áp Kim Tiên, từ trong nhục thân của Thái Ất truyền ra, kim quang vô tận xông lên trời, làm vỡ nát những tảng đá xung quanh.

Sau ngàn năm rèn luyện, tu vi nhục thân của Thái Ất cuối cùng đã đột phá Kim Tiên, toàn thân kim quang rực rỡ, tự nhiên thiên thành.

Thậm chí y còn cảm nhận được ngũ khí trong lồng ngực mơ hồ có chút rung động, tựa như muốn phá thể mà ra.

Lần luyện thể này, không chỉ tu vi nhục thân đột phá, mà tu vi nguyên thần cũng có tiến bộ, đạt đến Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ.

Luân Hồi Bất Diệt Quyết không hổ là công pháp truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần, quả nhiên cường đại, chỉ trong ngàn năm, tu vi nhục thân đã đạt đến Kim Tiên.

Đương nhiên điều này có liên quan đến Bàn Cổ dư uy trên Bất Chu Sơn, nếu không có áp lực vô tận, chắc chắn không thể đột phá nhanh như vậy.

Điều khiến Thái Ất bất ngờ nhất là tu vi nguyên thần đột phá, không ngờ rèn luyện nhục thân, lại có thể đẩy nhanh sự ngưng tụ của ngũ khí trong lồng ngực.

Quả nhiên phải nhục thân và nguyên thần đồng thời tu luyện, mới có thể bổ sung cho nhau, thúc đẩy cảnh giới tăng trưởng nhanh hơn.

Mặc dù tu vi nhục thân của Thái Ất chỉ có Kim Tiên, nhưng y không còn sợ uy áp trên Bất Chu Sơn.

Bàn Cổ dư uy không còn cách nào, giúp y rèn luyện nhục thân được nữa.

Rèn luyện kết thúc, tâm tư của Thái Ất đặt vào những thiên tài địa bảo trong núi.

Bất Chu Sơn là bảo địa danh phó kỳ thực, không chỉ linh khí nồng đậm, mà thiên tài địa bảo cũng nhiều không kể xiết.

Thái Ất tin rằng, y tuyệt đối có thể thu được không ít bảo bối.

Thế là, Thái Ất bắt đầu tìm kiếm trên khắp Bất Chu Sơn.

Trên Bất Chu Sơn thực vật vô cùng phong phú, linh căn ở đâu cũng có.

Hầu như cứ cách mấy trăm lý, là có thể thấy những linh căn không tệ, từng cây bảo dược sinh trưởng tươi tốt, xanh um như tán ô.

Quỳnh thảo dao hoa e ấp chực nở, một luồng hương thơm kỳ lạ xộc vào mũi.

Những linh căn trên Bất Chu Sơn, Thái Ất chỉ cần gặp được, đều sẽ thu thập.

Bất kể phẩm cấp cao thấp, chỉ cần là sinh trưởng, không một cây nào có thể thoát khỏi "bàn tay độc ác" của Thái Ất.

Cửu Diệp Tiên Thảo, Băng Hỏa Huyền Tinh Hoa, Hoàng Tuyền Đằng, Trường Sinh Vô Cực Tiên Thụ, đều có không ít.

Lại còn có một số linh căn mà Thái Ất chưa từng thấy.

Mặc dù thu được rất nhiều linh căn, nhưng có thể sánh với thập đại tiên thiên linh căn, lại không có một cây nào.

Chương 44

Điều này khiến y có chút tiếc nuối.

Thái Ất không chỉ thu thập linh căn mà còn tìm cả một số dược liệu luyện khí.

Những bảo tài luyện khí như Vẫn Tinh Thiết Mẫu, Bách Vạn Niên Huyền Tinh Thạch, U Minh Huyền Thiết, Cửu Âm Huyền Tinh... có thể chất thành núi.

So với việc thu được linh căn, Thái Ất càng muốn thu thập tài liệu luyện khí hơn.

Phải biết rằng Bàn Cổ Tam Thanh lần lượt nổi danh về luyện đan, luyện khí và trận pháp.

Thuật luyện khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã xuất thần nhập hóa, có thể nói là đệ nhất nhân Hồng Hoang cũng không ngoa.

Là đệ tử của ngài, Thái Ất tuyệt đối sẽ không từ bỏ thuật luyện khí, chắc chắn phải học tập.

Tuy bây giờ y chưa biết luyện khí, nhưng sau này có thể thỉnh giáo tâm đắc luyện khí từ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đến lúc đó, những thiên tài địa bảo này sẽ có đất dụng võ.

Thái Ất đè nén suy nghĩ, tiếp tục du ngoạn ở Bất Chu Sơn để tìm kiếm bảo vật.

Bất Chu Sơn có vô số ngọn núi kỳ lạ, vách đá cheo leo.

Thái Ất tìm được tiên thảo linh dược trong các sơn động, đào được thiên tài tinh thạch trên vách núi, nhưng pháp bảo lại rất hiếm thấy.

Những món tìm được đều là Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, tác dụng không lớn.

Nếu ở một nơi tiên gia phúc địa khác mà tìm được Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, Thái Ất chắc chắn sẽ vui mừng.

Nhưng đây là thánh mạch Hồng Hoang Bất Chu Sơn, mà chỉ tìm được Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, trong lòng y khó tránh khỏi nghi ngờ.

"Người ta đều nói Bất Chu Sơn đầy rẫy bảo vật, nhưng phẩm cấp của chúng lại thấp quá, hoàn toàn không tương xứng với danh xưng thánh địa." Trong lòng Thái Ất, pháp bảo trên Bất Chu Sơn ít nhất cũng phải là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, tệ nhất cũng nên có Trung phẩm Tiên thiên linh bảo chứ.

Vậy mà những thứ y tìm được đều là Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, ngay cả một món Trung phẩm cũng không có, hoàn toàn không xứng với danh xưng đệ nhất bảo địa Hồng Hoang.

"Chẳng lẽ cơ duyên của ta không đủ, pháp bảo chưa xuất thế." Thái Ất suy đi nghĩ lại, chỉ có thể quy kết là do cơ duyên của mình chưa tới, pháp bảo chưa xuất thế.

Dù sao thì có những pháp bảo đều đã có chủ, khi chúng chưa xuất thế, mặc cho người ta tìm kiếm thế nào cũng chỉ là công dã tràng.

Thậm chí có những pháp bảo vô duyên, dù ở ngay trước mắt cũng chưa chắc đã phát hiện ra.

Đương nhiên cũng có một khả năng khác, là đã bị người khác nhanh chân tìm thấy, cướp mất cơ duyên.

Ví như Quạt Ba Tiêu trong tay Thái Thanh Đạo Nhân chính là đoạt được từ Bất Chu Sơn.

Khi đoạt được Quạt Ba Tiêu, thực ra có hai chiếc lá chuối, chỉ tiếc

một trong hai chiếc chưa trưởng thành, cuối cùng lại để Minh Hà lão tổ hưởng lợi.

Bây giờ Thái Ất đi khắp Bất Chu Sơn, cũng không thấy bóng dáng của cây Tiên thiên linh căn Ba Tiêu thụ kia, hiển nhiên là y vô duyên với nó.

E rằng chiếc lá chuối còn lại rồi cũng sẽ rơi vào tay Minh Hà.

Thái Ất đè nén suy nghĩ, tiếp tục tìm kiếm ở Bất Chu Sơn, tin rằng mình tuyệt đối sẽ có được cơ duyên.

Không quản ngại gian khổ, y lại tìm kiếm ở Bất Chu Sơn thêm một trăm năm, cuối cùng cũng gặp được một nơi kỳ lạ.

Đó là một sơn cốc bên vách núi, bên trong vô cùng tĩnh lặng, ngay cả tiếng giọt sương rơi cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Quan trọng nhất là, nơi đây quanh năm không thấy ánh mặt trời, nhưng cây cối bên trong lại tươi tốt hơn cả trên đỉnh núi.

Điều này quả thật trái với lẽ thường.

Thường có câu, sự việc trái với lẽ thường ắt có yêu ma.

Thái Ất tin chắc rằng trong sơn cốc này nhất định có bí mật không ai hay biết.

Rất có thể là một hồi cơ duyên.

Thái Ất thân hình khẽ động, bay xuống sơn cốc.

Vừa vào sơn cốc, y liền ngửi thấy một mùi hương lạ nồng nặc, khiến người ta phiêu phiêu như tiên, tựa như linh hồn sắp thoát ra khỏi thể xác.

"Không đúng, đây là chướng khí!" Thái Ất không bị vẻ bề ngoài của mùi hương mê hoặc, vừa ngửi đã phán đoán ra đây là chướng khí.

Sơn cốc quanh năm không được ánh mặt trời chiếu rọi, tích tụ vô số chướng khí.

Nếu sinh linh bình thường tiến vào sơn cốc, chắc chắn sẽ tưởng là tiên khí, không nhịn được mà hít thêm vài hơi.

Đến lúc đó, linh hồn ly thể sẽ gặp đại phiền phức.

Khí tức quanh thân Thái Ất chấn động, một lớp quang mạc xuất hiện xung quanh, ngăn chặn sự xâm thực của chướng khí.

"Phù!" Y thở ra một ngụm tiên khí, một trận cuồng phong nổi lên trong hư không, thổi bay đám chướng khí, để lộ ra một con đường lớn.

Tê!

Thái Ất không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Trước mắt y là một con đường lát bằng xương khô, kéo dài đến tận sâu trong sơn cốc.

Hiển nhiên đây đều là những người đến sơn cốc tìm bảo vật, không may bị chướng khí mê hoặc thần trí mà chết tại nơi này.

"May mà mình cảnh giác, cảm nhận được sự quỷ dị của mùi hương lạ, nếu không cũng đã trở thành một phần trong số đó." Thái Ất trong lòng vẫn còn sợ hãi, xem ra muốn có được bảo bối không phải chuyện đơn giản như vậy, không biết sâu trong sơn cốc còn có nguy hiểm gì đang chờ đợi.

Cẩn thận bước vào sơn cốc, Thái Ất chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình, hoàn toàn không có dấu vết tồn tại của sinh linh nào khác.

"Kia là cái gì?" Ngay phía trước Thái Ất, có một tòa liên đài hư ảo được ngưng tụ từ ánh sáng bảy màu, tỏa ra khí tức tường hòa.

Chướng khí xung quanh đều không thể đến gần trong phạm vi trăm trượng quanh quầng sáng, từng gợn sóng vô hình như đóa sen đang dập dờn trong hư không, tựa như đang bảo vệ thứ gì đó.

Bên trong tòa liên đài bảy màu hư ảo, có một khối quang đoàn màu huyền hoàng đang chậm rãi xoay tròn.

Dù với tu vi của Thái Ất, y cũng không thể nhìn thấu bên trong khối quang đoàn.

Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đó chắc chắn là một món pháp bảo, phẩm cấp không hề thấp.

Chương 45

Ít nhất cũng phải là cấp Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, thậm chí còn cao hơn.

Điều này khiến Thái Ất có chút phấn khích.

Tìm kiếm cơ duyên ở Bất Chu Sơn mấy trăm năm, cuối cùng y cũng đã thấy được pháp bảo khiến mình động lòng.

Tuy Thái Ất trong lòng có chút phấn khích, nhưng y không hề hồ đồ.

Y biết rằng phàm là pháp bảo và Tiên thiên linh căn đỉnh cấp, đều sẽ có trận pháp bạn sinh bảo vệ.

Nếu không cẩn thận rơi vào trong trận pháp, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Kể từ khi Thái Ất được chứng kiến đại trận của hai tộc Vu Yêu, y không dám coi thường uy lực của trận pháp.

Huống hồ bây giờ y không biết gì về trận pháp, nếu hành động lỗ mãng, chắc chắn là không thỏa đáng.

Thái Ất đưa một ngón tay ra điểm, một đạo kim quang bắn ra, lao về phía tòa liên đài hư ảo.

"Ba!" Kim quang không rơi xuống liên đài mà bị một gợn sóng sen hấp thu, phát ra tiếng nước rơi nhẹ nhàng.

Tựa như một giọt nước rơi xuống mặt hồ, không có bất kỳ công hiệu nào, thứ duy nhất có thể thấy là gợn sóng sen đó.

"Lạ thật, trận pháp này sau khi bị công kích lại không có chút phản ứng nào." Tuy Thái Ất không hiểu trận pháp, nhưng y biết rằng khi bị

tấn công, chúng đều sẽ có phản ứng.

Hoặc là bộc phát lực phản chấn mạnh mẽ, ngưng tụ thành tường chắn để chống lại công kích, hoặc là giăng đầy sát cơ, cạm bẫy.

Nhưng trận pháp trước mắt lại vô cùng quỷ dị, không có một chút phản ứng nào, khiến người ta trong lòng hoảng hốt.

"Vút!" Một tiếng xé gió vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Thái Ất.

Chỉ thấy đạo công kích mà y vừa đánh ra lúc trước, lại từ trong trận pháp bắn ra, uy lực đã tăng lên gấp mười lần.

Kim quang với tốc độ cực nhanh lao về phía Thái Ất.

Thái Ất có chút kinh ngạc, trận pháp này có thể hấp thu công kích, sau đó cường hóa rồi phản sát lại.

Quả nhiên phàm là dính đến hai chữ 'trận pháp', đều sẽ mạnh hơn thần thông thông thường.

Chỉ một cái đại trận bảo vệ thôi mà có thể tăng uy năng công kích của y lên gấp mười lần.

Chẳng trách ở kiếp trước, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận do Tam Tiêu tỷ muội bày ra lại có thể gọt đi Tam Hoa trên đỉnh đầu, đánh tan Ngũ Khí trong lồng ngực của Thập Nhị Kim Tiên Xiển giáo.

Ban đầu y còn cho rằng chuyện này có chút khoa trương, bây giờ xem ra, y đã xem thường uy lực của trận pháp rồi.

May mà y đã hóa hình xuất thế sớm hơn một bước, chiếm được thời cơ có lợi, tuyệt đối sẽ không để người của Xiển giáo bị Tam Tiêu tỷ muội gọt đi Tam Hoa trên đỉnh, tán đi Ngũ Khí trong ngực.

Thái Ất đè nén suy nghĩ, vận chuyển pháp lực trong cơ thể, ngưng tụ tại bàn tay rồi vươn ra phía trước.

Một bàn tay khổng lồ bảy màu xuất hiện, trực tiếp bóp nát đạo kim quang đang bắn tới, hóa thành linh khí tiêu tán.

Đòn tấn công lúc trước của Thái Ất chỉ là để thăm dò, cho nên uy năng không lớn, dù có tăng cường gấp mười lần cũng không mạnh.

Chỉ cần tăng thêm một chút pháp lực là có thể phá giải.

Thái Ất nhìn về phía tòa liên đài bảy màu hư ảo, hai mắt lóe lên kim quang.

Công hiệu của trận pháp này là có thể tăng công hiệu của pháp thuật lên gấp mười lần, chỉ cần đòn tấn công của mình vượt qua cực hạn của trận pháp là có thể phá giải.

Thái Ất chỉ liếc mắt đã nhìn thấu công hiệu của trận pháp cũng như phương pháp phá trận.

Một đạo kim quang lóe lên, Càn Khôn Quyển xuất hiện trong tay Thái Ất.

Càn Khôn Quyển là Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, chí cương chí dương, có danh xưng kiên cố không thể phá vỡ.

Đây là pháp bảo thích hợp nhất để đối phó với trận pháp trước mắt.

Thái Ất rót pháp lực vào Càn Khôn Quyển, Càn Khôn chi khí như tìm được cửa xả lũ, điên cuồng tuôn ra.

Đạo văn rực rỡ trên đó đồng thời sáng lên, một cỗ uy áp khủng bố xung kích ra bốn phía, uy năng của Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo hiển lộ không chút nghi ngờ.

Thái Ất không biết trận pháp trước mắt có thể chịu được công kích lớn đến mức nào, cho nên một khi đã tế ra pháp bảo, chắc chắn phải toàn lực thi triển.

“Đi!” Y vung tay, Càn Khôn Quyển tỏa ra ánh sáng vô biên, mang theo uy áp khủng bố, đánh về phía tòa liên đài bảy màu hư ảo.

“Ầm!” Càn Khôn Quyển trực tiếp phá vỡ trận pháp, một tiếng nổ kinh thiên vang lên, đá vụn bay tứ tung, những cây đại thụ cao chọc trời bị gãy ngang thân.

Uy năng của Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, hiếm có trận pháp nào có thể chống đỡ, chỉ một kích đã vỡ tan.

Đại trận bảo vệ biến mất, một đạo kim quang phóng thẳng lên trời, khí thế kinh hồng, khiến Thái Ất trong lòng vui mừng.

Nhìn cột sáng ngút trời kia là biết, pháp bảo chắc chắn không phải phàm phẩm, chắc chắn là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, thậm chí còn cao hơn.

Có thể có được Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, trong lòng y vô cùng hoan hỉ.

Thái Ất thu lại Càn Khôn Quyển, chậm rãi bước đến bên cạnh tòa liên đài bảy màu hư ảo.

Tòa liên đài bảy màu chỉ là dị tượng do pháp bảo tỏa ra, dùng để che giấu thân hình, không phải bản thân pháp bảo.

Chỉ có khối quang đoàn bên trong liên đài mới là pháp bảo thật sự.

Thái Ất ngưng mắt nhìn, phát hiện pháp bảo đó có hình dạng một cây thước, toàn thân có đạo văn màu tím và màu huyền hoàng đan xen vào nhau, tỏa ra khí tức huyền diệu.

“Là...

Hồng Mông Lượng Thiên Xích!” Nhìn thấy hình dạng của pháp bảo, Thái Ất kinh hô một tiếng.

Không sai, chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hồng mông khí

tức lượn lờ, huyền hoàng công đức chi khí lan tỏa, đạo văn màu tím vàng lấp lánh thần quang.

Giống hệt như Hồng Mông Lượng Thiên Xích được ghi lại ở kiếp trước, tuyệt đối không thể sai được.

Thái Ất nhìn Hồng Mông Lượng Thiên Xích, có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng đây là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một sát phạt chí bảo được ngưng tụ từ một thành Khai Thiên Công Đức kết hợp với Hồng Mông chi khí.

Lực công kích chỉ yếu hơn Bàn Cổ Phiên một chút, có thể bỏ qua phòng ngự, trấn áp khí vận, giết người không dính nhân quả.

Chương 46

Kiếp trước thậm chí còn có lời đồn rằng, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Lạc Bảo Kim Tiền giống nhau, có ý nghĩa thống nhất đo lường nhân gian, cân bằng tiêu chuẩn.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đều là Hậu thiên chí bảo, một công một phòng, cùng nguồn cùng gốc.

Tuy mỗi món đều có sự huyền diệu riêng, nhưng cá nhân Thái Ất cảm thấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích lợi hại hơn một chút.

Hai kiện Hậu thiên chí bảo cùng lúc đản sinh, vận mệnh lại khác nhau.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trở thành bạn sinh chí bảo của Thái Thanh Đạo Nhân, còn Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại không rõ tung tích, không ngờ lại ở trong một sơn cốc không mấy nổi bật như thế này.

Nếu không phải Thái Ất hiếu kỳ, đi vào sơn cốc, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, Hậu thiên chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích lại ở đây.

Có được Hồng Mông Lượng Thiên Xích, thực lực của y lại tăng lên một bậc, ít nhất là lực công kích đã được tăng cường đáng kể.

Sau này nếu gặp kẻ địch tế ra phòng ngự chí bảo, Thái Ất cũng có thể dựa vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích để phá vỡ nó.

Quan trọng nhất là, Hồng Mông Lượng Thiên Xích có thể phối hợp sử dụng với ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, dẫn dắt ra lực lượng của Tam Thập Lục Chư Thiên.

Nếu sau này có thể thu thập đủ Hỗn Độn Châu hoàn chỉnh, không chừng có thể khai tịch tiểu thế giới bên trong nó.

Thái Ất đè nén suy nghĩ trong lòng, cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích vào tay.

Pháp bảo vừa vào tay đã cảm thấy ôn hòa, một cỗ sức mạnh mênh mông đang được thai nghén bên trong, khiến người ta không nhịn được muốn thử uy lực của nó.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu thiên chí bảo, ngoài việc bản thân pháp bảo thực lực cường đại ra, sự khác biệt chủ yếu nhất nằm ở hai chữ tiên thiên và hậu thiên.

Pháp bảo chia làm linh bảo và chí bảo, lại được phân biệt bởi tiên thiên và hậu thiên.

Nói một cách đơn giản, Tiên thiên pháp bảo có tiên thiên cấm chế, Hậu thiên pháp bảo có hậu thiên cấm chế.

Tiên thiên pháp bảo cần tế luyện mới có thể sử dụng, còn Hậu thiên pháp bảo lại không có hạn chế này.

Chỉ cần rót pháp lực vào, kích phát hậu thiên cấm chế bên trong là có thể sử dụng.

Nhưng Hồng Mông Lượng Thiên Xích là pháp bảo cấp bậc Hậu thiên chí bảo, không thể đánh đồng với linh bảo thông thường.

Muốn sử dụng, cũng cần tế luyện một phen, chỉ là thời gian tế luyện sẽ không dài.

Thái Ất bây giờ là tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, chỉ cần đánh vào một đạo ấn ký là có thể sử dụng sơ bộ, uy lực phát huy ra cũng có hạn.

Đây không phải là hạn chế của bản thân pháp bảo, mà là do tu vi

của Thái Ất.

Dù sao muốn phát huy ra uy lực của pháp bảo, cũng cần bản thân phải đủ mạnh.

Thái Ất không thể chờ đợi được nữa, y muốn đánh vào ấn ký của mình, chưởng khống Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

"Vút!" Một tiếng xé gió vang lên, lại cắt ngang động tác khắc ấn ký của Thái Ất.

Thái Ất không chút do dự, thân hình khẽ động, thi triển Tung Địa Kim Quang lùi về phía sau.

Sự chú ý của y tuy đều đặt trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích, nhưng vẫn cảnh giác xung quanh, sớm đã đề phòng có người đánh lén.

Dù sao thì ánh sáng khi pháp bảo xuất thế lúc trước rất dễ thu hút sự dòm ngó, khiến người ta nảy lòng tham cướp đoạt pháp bảo.

Cho nên Thái Ất mới muốn khắc ấn ký ngay lập tức, triệt để chưởng khống Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Tiếc là vừa muốn khắc ấn ký đã bị người ta cắt ngang.

"Ầm!" Thái Ất vừa rời đi, vị trí y vừa đứng đã bị đánh thành một cái hố sâu vạn trượng.

Hiển nhiên đối phương không hề nương tay, muốn một kích tất sát.

Thái Ất đứng vững thân hình, nhìn về hướng công kích.

Chỉ thấy một người mặc đạo bào màu đỏ thẫm, thân hình to béo, giống như một con vịt hình người.

Điều kỳ lạ nhất ở người này là cái đầu đặc biệt lớn, giống như chứa chín quả hồ lô vậy.

Thái Ất trong lòng bật cười, bộ dạng người này thật quái dị, khiến cơn giận của y cũng tiêu tan đi quá nửa.

Phải biết rằng ở Hồng Hoang, đều là những người tu tiên, ai nấy đều tiên phong đạo cốt, khí tức phiêu diêu, ra dáng tiên gia.

Người này thân hình to béo thì thôi, dù sao cũng có người thích dáng vẻ bụng phệ.

Ví như Di Lặc của Tây phương, một bộ dạng béo mập, không những không làm tổn hại hình tượng, ngược lại còn trông dễ gần.

Nhưng cái đầu của đạo nhân này lại to gấp chín lần người thường, tuyệt đối không phải vấn đề sở thích cá nhân.

Chắc chắn là lúc hóa hình tu vi không tốt, nếu không cũng đã bị thiên kiếp đánh cho teo lại rồi.

Bộ dạng đạo nhân quái dị là một chuyện, quan trọng nhất là khí tức sâu thẳm, một cỗ khí thế Đại La Kim Tiên ngưng tụ toàn thân.

Hiển nhiên đây là một vị cường giả Đại La Kim Tiên.

Điều này khiến Thái Ất thu lại ánh mắt coi thường.

Thái Ất vội vàng thu lại Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lúc này hiển nhiên không thích hợp để khắc ấn ký, chắc chắn phải thu lại trước tiên.

"Bần đạo là Thái Ất, ra mắt đạo hữu.

Không biết vì sao đạo hữu lại ra tay tấn công ta." Nhìn đạo nhân trước mắt là biết muốn cướp đoạt pháp bảo, đòn tấn công lúc trước càng khiến Thái Ất trong lòng nổi giận.

Nhưng y không thể nóng vội, phải giữ được bình tĩnh mới có thể ứng phó với mọi biến cố.

"Bản tọa là Yêu Thần Quỷ Xa của Yêu tộc, một tu sĩ Thái Ất Kim

Tiên hậu kỳ như ngươi mà cũng có tư cách gọi ta là đạo hữu?" Quỷ Xa nghe Thái Ất gọi mình là đạo hữu, trong lòng lập tức nổi giận, thậm chí quên cả chuyện giết người đoạt bảo.

Tu vi Đại La Kim Tiên, là Yêu Thần đường đường của Yêu tộc, lại bị một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ gọi là đạo hữu.

Chẳng phải là tự dưng mất mặt sao.

Nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà nổi giận.

Bởi vì ở Hồng Hoang, mọi người đều xưng hô với nhau là đạo hữu, trừ phi thực lực chênh lệch quá lớn mới có ngoại lệ.

Cho nên khi Thái Ất gặp Quỷ Xa mới xưng hô là đạo hữu.

Chương 47

Nào ngờ Yêu tộc lòng dạ quá hẹp hòi, ngay cả một câu ‘đạo hữu’ cũng không chịu nổi.

Phải biết rằng vừa rồi Quỷ Xa muốn giết Thái Ất, y cũng không hề tỏ ra một tia tức giận nào, vẫn lịch sự gọi một tiếng đạo hữu.

Có thể nói là không có chút nào không thỏa đáng.

Nhưng Yêu tộc tâm cao khí ngạo, tự cho mình bất phàm, không dung thứ một tia bất kính nào, cho nên mới trách tội Thái Ất.

Quả nhiên Yêu tộc đều là hạng người tâm tính cao ngạo, cũng không thể loại trừ khả năng Quỷ Xa cố ý kiếm cớ, muốn mượn cơ hội gây sự để đoạt lấy pháp bảo của y.

Nghĩ đến đây, Thái Ất trong lòng không khỏi thở dài.

Chẳng trách Thiên Đạo không dung Yêu tộc, với độ lượng như vậy, sao có thể trở thành nhân vật chính của trời đất, chưởng khống thế giới Hồng Hoang.

Càng không cần phải nói đến bản tính tàn bạo khát máu, xem chúng sinh Hồng Hoang như cỏ rác.

Giờ phút này, Thái Ất đối với Yêu tộc không còn một chút thiện cảm nào.

Đối với Quỷ Xa trước mắt, y tràn đầy chán ghét.

Trong nháy mắt, Thái Ất lại nghĩ ra, Quỷ Xa là một trong Thập Đại Yêu Thần, còn có tên là Cửu Đầu Điểu, hình dáng giống vịt, toàn thân màu đỏ thẫm, có chín cái đầu, thích hút hồn phách của người.

Chẳng trách Quỷ Xa có tướng mạo quái dị, cái đầu to hơn người

thường gấp chín lần.

“Tiểu tử, bản tọa không nói nhảm với ngươi nữa.

Vừa rồi bảo quang tứ phía, chắc chắn có bảo vật hiện thế, nhất định là pháp bảo của ngươi rồi.” “Mau giao ra đây, ta cho ngươi một con đường sống, nếu không đừng trách thiết bổng của bản tọa vô tình.” Quỷ Xa vừa nói, hai mắt vừa lóe lên vẻ tham lam, vung vẩy cây thiết bổng trong tay, như thể sắp ra tay.

Hắn vốn định xuống núi kiếm chút gì ăn, không ngờ lại có bảo vật hiện thế, còn bị một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên phát hiện.

Quỷ Xa trong lòng vui mừng khôn xiết.

Chỉ cần tiểu tử này lấy pháp bảo ra, hắn sẽ ra tay giết chết, lúc đó pháp bảo sẽ là của hắn.

Kế hoạch của Quỷ Xa rất hay, tiếc là Thái Ất sẽ không để hắn được như ý.

Thái Ất chỉ liếc mắt đã nhìn ra Quỷ Xa không phải người tốt.

Đừng nói là y không muốn lấy pháp bảo ra, cho dù có muốn, Quỷ Xa chắc chắn cũng sẽ không tha cho y.

Đến lúc đó không tránh khỏi một trận ác chiến.

Tuy Quỷ Xa là Đại La Kim Tiên, nhưng Thái Ất hoàn toàn không sợ.

Y có trong tay mấy kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chỉ riêng lực phòng ngự đã không sợ Đại La Kim Tiên.

Vừa rồi lại có được Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lực công kích càng không yếu.

Sở dĩ y muốn nói chuyện phiếm với Quỷ Xa, chẳng qua là để kéo dài thời gian, nhân cơ hội đánh dấu ấn ký của mình vào Hồng Mông

Lượng Thiên Xích.

Bây giờ đã khắc ấn xong, chỉ cần lấy ra là có thể sử dụng.

Thái Ất trong lòng thầm cười, muốn pháp bảo của bần đạo sao, để ngươi biết thế nào là uy lực của Hậu thiên chí bảo.

"Đạo hữu xin khoan động thủ, bần đạo sẽ lấy pháp bảo ra." Thái Ất vẻ mặt hoảng hốt, như thể sợ hãi trước uy nghiêm của Quỷ Xa.

Quỷ Xa lập tức vui mừng, tiểu tử này quả nhiên không chịu nổi dọa nạt, chỉ dọa một chút đã hoảng sợ không thôi, ngoan ngoãn giao pháp bảo ra.

Dường như nghe lời Thái Ất nói, Quỷ Xa liền yên tâm, không có một chút cảnh giác nào.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, Thái Ất sẽ đột nhiên ra tay.

Thái Ất lộ ra một nụ cười khó nhận ra, ý niệm vừa động, Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện trong tay, đồng thời tỏa ra ánh sáng không hề yếu.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Quỷ Xa nhận ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, kinh hô một tiếng.

Không ngờ, thứ mà Thái Ất có được lại là Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đó là Hậu thiên chí bảo, một món chí bảo mà cả Yêu tộc cũng khó có được.

Trong khoảnh khắc, Quỷ Xa thất thần, hai mắt có chút đờ đẫn, như thể chìm vào kinh ngạc.

Chờ chính là lúc này!

Thái Ất ý niệm vừa động, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay bỗng nhiên vung lên.

Chỉ thấy hư không lóe lên ánh sáng chói mắt, uy áp khủng bố bộc

lộ không chút nghi ngờ, một hư ảnh cây thước khổng lồ, với tốc độ cực nhanh xé rách hư không, đánh về phía Quỷ Xa.

Quỷ Xa lập tức kinh hãi, vội vàng giơ cây côn sắt trong tay lên đỡ.

Nhưng, đây là công kích của Hậu thiên chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, không phải pháp bảo thông thường có thể chống đỡ được.

Với cây côn sắt trong tay hắn, e rằng khó mà cản được.

Quỷ Xa vận chuyển toàn thân pháp lực, điên cuồng rót vào cây côn sắt trong tay, những đạo văn phức tạp trên đó đồng thời sáng lên.

Một cỗ uy áp khủng bố từ cây thiết bổng lan ra bốn phía, từng gợn sóng xung kích vào hư không, khiến người ta không khỏi rùng mình.

"Keng!" Một tiếng vang lớn truyền ra, cây côn sắt trong tay Quỷ Xa trực tiếp gãy đôi, ánh sáng tiêu tan, đạo vận không còn.

Thái Ất có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, lại được Hậu thiên chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích gia trì.

Uy lực bộc phát ra vô hạn tiếp cận Đại La Kim Tiên, trừ việc không có lực lượng pháp tắc ra, không hề kém cạnh.

Cây côn sắt kia bất quá chỉ là Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo, làm sao có thể chống đỡ được uy lực của Hậu thiên chí bảo.

Càng không cần phải nói, Hồng Mông Lượng Thiên Xích là công đức chí bảo, bỏ qua mọi phòng ngự, đánh nát một kiện Hạ phẩm Tiên thiên linh bảo là chuyện dễ như trở bàn tay.

Pháp bảo trong tay bị đánh gãy khiến Quỷ Xa kinh hãi.

Không hổ là Hậu thiên chí bảo, dù trong tay một tu sĩ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ cũng có thể phát huy ra uy lực của Đại La Kim Tiên.

Nếu ở trong tay hắn, tuyệt đối có thể bộc phát uy lực mạnh hơn.

Đến lúc đó, hắn có thể nâng cao địa vị, không cần phải chịu cảnh đứng cuối cùng trong Thập Đại Yêu Thần nữa.

Quỷ Xa vẫn luôn cho rằng, Thái Ất là do duyên cớ của pháp bảo mới có thể đánh ra công kích của Đại La Kim Tiên, bản thân thực lực không hề mạnh, không có gì đáng lo.

Chương 48

Giống như một đứa trẻ cầm thần khí, đòn tấn công đánh ra đều là uy lực của bản thân pháp bảo, không liên quan nhiều đến người cầm.

Trong tiềm thức của hắn, Hồng Mông Lượng Thiên Xích sớm đã là vật trong túi, sự giãy giụa của Thái Ất chỉ là vô ích.

"Tiểu tử, ngươi đánh gãy pháp bảo của bản tọa, hãy lấy tính mạng ngươi ra đền." Tiếng nói vừa dứt, khí tức quanh thân Quỷ Xa dâng trào, thân thể phình to.

"Két!" Một tiếng kêu lanh lảnh vang lên, Quỷ Xa hiện ra nguyên hình, thân hình đạt tới vạn trượng, hai cánh dang ra che trời lấp trăng.

Chín cái đầu khổng lồ ngẩng cao, tỏa ra khí thế nhiếp hồn đoạt phách.

Giờ phút này, Thái Ất như đang đối mặt với một ngọn núi khổng lồ, trong lòng kinh ngạc nhưng không hề hoảng loạn.

Tuy y biết bản thể của Yêu tộc đều rất to lớn, nhưng khi nó xuất hiện ngay trước mắt, y vẫn cảm thấy không thể tin được.

Sau khi hiện ra bản thể, thực lực của Quỷ Xa đạt đến đỉnh phong, khí tức Đại La Kim Tiên hiển lộ không chút nghi ngờ.

Thái Ất chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, dù có Hồng Mông Lượng Thiên Xích làm thủ đoạn công kích, nhưng nếu bị đánh trúng, nhục thân cũng sẽ vỡ nát.

Đòn tấn công lúc trước có thể hiệu quả là vì Quỷ Xa đã quá chủ quan, không nghĩ rằng y sẽ ra tay bất ngờ.

Nếu không, với tốc độ của Đại La Kim Tiên, Quỷ Xa tuyệt đối có thể né tránh, pháp bảo trong tay cũng sẽ không bị phế bỏ.

Với tình hình hiện tại, Quỷ Xa chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, chưa chắc y đã có thể chiến thắng.

Cứ như vậy, Thái Ất không thể không hành động cẩn thận.

Nếu Thái Ất có tu vi Đại La Kim Tiên, đương nhiên có thể không chút kiêng dè, trực tiếp đối đầu.

Nhưng y chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, mượn uy lực của pháp bảo mới có thể tạm thời bộc phát ra công kích của Đại La Kim Tiên.

Nếu dựa vào tu vi và thần thông của bản thân để chống đỡ, chắc chắn là không thể.

Nghĩ đến đây, Thái Ất lập tức tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Chỉ thấy một lá cờ nhỏ bay theo gió mà lớn lên, tỏa ra đạo vận màu đen, vô cùng ánh sáng ngưng tụ thành một lớp bình chướng, bảo vệ y ở bên trong.

Sương mù lượn lờ, mây lành che lấp mặt trời, một cỗ uy áp mênh mông khuếch tán ra ngoài.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, một khi tế ra, vạn pháp bất xâm, đứng vào thế bất bại.

Dù Quỷ Xa có tu vi Đại La Kim Tiên cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Cứ như vậy, Thái Ất có thể không chút e ngại mà ra tay, không cần lo lắng sẽ bị Quỷ Xa tấn công trúng.

Quỷ Xa thấy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, vẻ tham lam trong mắt càng thêm thịnh.

Không ngờ tiểu tử này tu vi không cao, pháp bảo lại khá nhiều, lát

nữa sẽ thuộc về hắn hết.

"Phù!" Chín cái đầu của Quỷ Xa đồng thời phun ra liệt diễm, hóa thành một biển lửa, thiêu về phía Thái Ất.

Ngọn lửa đó đỏ thẫm như máu, quỷ dị lạ thường, giống như yêu hỏa tà ác, đốt cháy hư không sôi sục.

Những tảng đá khổng lồ xung quanh lần lượt nứt vỡ, phát ra tiếng tí tách.

Tốc độ tấn công của Quỷ Xa cực nhanh, ngay khi Thái Ất vừa tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, nó đã bao trùm tứ phía.

Thái Ất lập tức cảm thấy có chút may mắn, may mà mình đã tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trước một bước, nếu không chắc chắn sẽ bị thiêu cho sống dở chết dở.

Có thể thấy được, liệt diễm xung quanh chính là tiên thiên yêu hỏa của Yêu tộc, uy lực cường đại.

Chỉ cần bị dính phải, bất kể là thiên tài địa bảo hay huyền thạch tinh thiết đều sẽ hóa thành hư vô.

Thậm chí nó còn có thể thiêu đốt nguyên thần, có thể nói là vô cùng quỷ dị.

May mà Thái Ất có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bảo vệ, vạn pháp bất xâm, chư tà tránh lui.

Yêu hỏa vừa tiếp xúc với lớp bình chướng đã bị sức mạnh huyền diệu dập tắt, không thể làm y tổn thương dù chỉ một chút.

Dường như gặp phải khắc tinh, yêu hỏa chỉ có thể đến cách Thái Ất trăm trượng, không dám tiến lại gần thêm một bước.

Nhìn từ xa, Thái Ất giống như một ngọn đèn sáng trong biển lửa, toàn thân thánh khiết, không sợ vạn pháp.

Quỷ Xa lập tức kinh ngạc, yêu hỏa của hắn có uy lực thiêu đốt mọi thứ, không ngờ trước mặt Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ lại không có chút công hiệu nào, thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ quả thực mạnh mẽ, nhưng Quỷ Xa vẫn có cách để khắc chế Thái Ất.

Phải biết rằng hắn là Đại La Kim Tiên, pháp lực trong cơ thể tuyệt đối vượt xa Thái Ất.

Chỉ cần đợi đến khi pháp lực của Thái Ất không đủ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ không còn nguồn sức mạnh chống đỡ, chắc chắn sẽ không thể cản được công kích của hắn.

Lúc đó chẳng phải mặc cho hắn định đoạt sao.

Quỷ Xa đã quyết định, một đôi cánh điên cuồng vỗ, từng trận cuồng phong gào thét.

Gió trợ lửa, trong nháy mắt biển lửa phình to gấp trăm lần, che lấp toàn bộ sơn cốc, khiến người ta không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Thái Ất cảm nhận được biển lửa đang phình to, trong lòng khẽ động, biết được ý đồ của Quỷ Xa.

Chắc chắn Quỷ Xa thấy không thể phá vỡ phòng ngự của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, nên muốn đợi pháp lực của y hao hết rồi mới bắt giữ.

Quả thực với tu vi của Thái Ất, so đấu pháp lực với Quỷ Xa chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Pháp lực của Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên so sánh, giống như quan hệ giữa đại dương và hồ nước.

Hồ nước tuyệt đối sẽ cạn khô trước, còn đại dương thì chỉ có thể

càng ngày càng nhiều.

Thái Ất tuyệt đối sẽ không để gian kế của Quỷ Xa được như ý.

Với pháp lực hiện tại của y, nếu dồn hết vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hẳn là có thể đánh giết Quỷ Xa.

Nhục thân của Yêu tộc cường hãn, nhưng trọng thương chắc chắn có thể làm được.

Chỉ cần có thể trọng thương Quỷ Xa, dựa vào số pháp bảo trong tay, tuyệt đối có thể đánh giết hắn.

Thái Ất và Quỷ Xa đều có kế hoạch riêng, ai mạnh ai yếu, tự có phân định.

Chương 49

Thái Ất ý niệm vừa động, pháp lực toàn thân vận chuyển như rồng, điên cuồng rót vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Bất chợt, đạo văn trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích lần lượt sáng lên, khí thế khủng bố dần dần tăng vọt.

Uy áp kinh thiên động địa, đánh tan cả biển lửa, để lộ ra thân hình của Thái Ất.

Giờ phút này, Thái Ất giống như một vị thần linh bổ trời mở đất, đạo bào trên người theo gió phấp phới, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kiên định.

Một kích này nhất định phải khiến ngươi tan thành tro bụi.

"Ầm!" Với một cú vung, bóng thước khủng bố như lưỡi dao trời, chém tan cả tầng mây, mang theo thần uy mênh mông, đánh về phía Quỷ Xa.

Nơi nó đi qua, mặt đất bị lật tung, đá vụn xung quanh lăn lóc, sát khí bức người, ánh sáng vô tận khiến người ta không thể mở mắt.

Quỷ Xa không ngờ Thái Ất lại dám đánh cược một lần, dồn hết pháp lực vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Trong lúc nhất thời đối mặt với công kích khủng bố, việc đầu tiên hắn nghĩ đến là nhanh chóng né tránh.

Chỉ cần né được đòn tấn công này, dù uy lực có mạnh đến đâu cũng chẳng là gì, không thể làm hắn bị thương.

Lý tưởng thì tốt đẹp, hiện thực lại phũ phàng.

Thân hình của Quỷ Xa cao tới vạn trượng, làm sao có thể dễ dàng

né tránh.

Hơn nữa, hai người đang giao chiến trong sơn cốc, địa thế vốn đã chật hẹp, không thể thi triển.

Thêm vào đó là thân thể khổng lồ của Quỷ Xa, chắc chắn không thể né được một kích này.

"Ầm!" Quỷ Xa né không kịp, trực tiếp bị cây thước khổng lồ đánh trúng, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Thân thể khổng lồ của hắn như bị một lưỡi dao trời chém làm đôi, máu tươi toàn thân bắn tung tóe, văng lên những vách đá xung quanh.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là sát phạt chí bảo, bỏ qua mọi phòng ngự, đừng nói là thân thể bằng xương bằng thịt.

Dù là thần binh lợi khí cũng sẽ bị chém thành hai đoạn.

Nhục thân của Quỷ Xa trước mặt Hồng Mông Lượng Thiên Xích mỏng manh như đậu hũ.

Chỉ cần một kích là có thể chém nát.

Pháp lực của Thái Ất không đủ để phát huy tác dụng, nhưng chỉ cần có thể đánh trúng Quỷ Xa, hắn chỉ có con đường chết.

Cũng là do tu vi của Thái Ất cường đại, lại chiếm ưu thế về pháp bảo, mới có thể vượt cấp giết địch.

Nếu không có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, e rằng sẽ là một kết cục khác.

Thái Ất trong lòng vẫn còn sợ hãi, y thu lại Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đi về phía thi thể của Quỷ Xa.

Phải biết rằng Quỷ Xa là một trong Thập Đại Yêu Thần, một thân tinh huyết, yêu cốt đều là bảo dược, hiệu quả tuyệt đối còn mạnh hơn tiên thảo vạn năm.

Tuy đối với Thái Ất không có tác dụng, nhưng nếu dùng để tưới cho Tiên thiên linh căn, tuyệt đối sẽ là dưỡng chất tốt.

Thái Ất ý niệm vừa động, ngưng luyện ra đạo hỏa, rơi xuống thi thể của Quỷ Xa, phát ra tiếng tí tách.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ tinh huyết, cốt tủy của Quỷ Xa đều ngưng tụ thành một khối bản nguyên, được Thái Ất thu vào tay.

Sau này nếu gặp được linh căn tốt, có thể dùng bảo dược này để tưới, tuyệt đối có thể đẩy nhanh tốc độ trưởng thành.

Thái Ất thu lại suy nghĩ, lại tiếp tục du ngoạn trên Bất Chu Sơn.

Gặp phải Quỷ Xa cướp của đoạt bảo chỉ là một tình tiết nhỏ, tuyệt đối sẽ không làm gián đoạn bước chân tìm bảo của Thái Ất.

Bất Chu Sơn cao lớn hùng vĩ, địa vực rộng lớn, y còn chưa đi hết một nửa ngọn núi, chắc chắn sẽ không rời đi bây giờ.

Thái Ất thân hình khẽ động, tiếp tục tìm bảo trên Bất Chu Sơn.

Có thể có được Hồng Mông Lượng Thiên Xích khiến tâm tình của y rất tốt, sự u ám trước đó đã bị quét sạch.

Không biết có phải vận may của Thái Ất đã dùng hết hay không, hay là y đi sai hướng.

Suốt chặng đường, y không phát hiện được bảo vật nào vừa mắt, chỉ có vài ba linh căn lẻ tẻ.

Giống như có người đã thu hết cơ duyên đi rồi vậy.

Nhưng Thái Ất dò xét xung quanh, phát hiện căn bản không có ai.

Chẳng lẽ có người đã thu hết một vùng thiên tài địa bảo đi rồi sao?

"Kia là?" Trong lúc Thái Ất đang trầm tư, ánh mắt y rơi vào một cây thực vật kỳ lạ.

Đó là một cây cổ đằng, thân chính to bằng miệng bát, cao mấy chục trượng, cành nhánh vô số, uốn lượn quanh co như một cái tán xe.

Nếu không phải Thái Ất mắt tinh, còn tưởng đó là một cây đại thụ.

Chỉ tiếc là, cây cổ đằng toàn thân khô héo, đạo văn lấp lóe bất định, trong vô số cành nhánh chỉ có một nhánh tỏa ra màu xanh, như thể sắp chết khô.

Ở cuối nhánh cây duy nhất còn sót lại, có một quả hồ lô màu đen, đang thôn phệ linh khí vô tận, đạo văn màu tím ẩn hiện.

Tuy cây cổ đằng khô héo, nhưng vẫn còn lưu lại một tia sinh cơ, cung cấp dưỡng chất cho quả hồ lô màu đen.

Chỉ là một tia sinh cơ này vô cùng yếu ớt, không thể chống đỡ được quá lâu.

"Một trong Thập đại Tiên thiên linh căn, Hồ Lô Đằng!" Thái Ất kinh hô.

Tuy cây cổ đằng khô héo, nhưng Thái Ất vẫn nhận ra thân phận thật sự của nó.

Không sai, chính là một trong Thập đại Tiên thiên linh căn, Hồ Lô Đằng.

Thái Ất thấy cây Hồ Lô Đằng khô héo và quả hồ lô màu tím kim kia, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Tiên thiên Hồ Lô Đằng là một trong Thập đại Tiên thiên linh căn, thai nghén ra bảy quả hồ lô cực phẩm.

Ngay sau khi Đạo Tổ giảng đạo lần đầu tiên, nó đã bị mấy vị đại năng chia cắt.

Quả hồ lô màu tím kim thứ nhất bị Thái Thanh Đạo Nhân lấy đi,

dùng để đựng đan.

Chương 50

Quả hồ lô màu tím đỏ thứ hai bị Hồng Vân lão tổ lấy đi, luyện chế thành Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Quả hồ lô màu tím trắng thứ ba bị Đông Hoàng Thái Nhất có được, sau này luyện thành Trảm Tiên Hồ Lô đưa cho Lục Áp.

Quả hồ lô màu tím xanh thứ tư bị Nữ Oa luyện thành Chiêu Yêu Phiên, có thể triệu tập yêu tộc trong thiên hạ, ngay cả Côn Bằng cũng lưu lại một tia nguyên thần trong đó.

Quả hồ lô màu tím vàng thứ năm bị Thông Thiên Giáo Chủ có được, luyện chế thành Thủy Hỏa Hồ Lô, bên trong có hai con Thủy Hỏa Kỳ Lân.

Quả hồ lô màu tím lục thứ sáu bị Nguyên Thủy Thiên Tôn có được, có thể thai nghén pháp bảo, khiến nó tăng lên một bậc.

Quả hồ lô màu tím đen trước mắt chính là quả thứ bảy.

Chỉ vì lúc đó nó chưa chín, nên mới thoát khỏi bàn tay độc ác của các vị đại năng.

Nguyên nhân chủ yếu nhất là, sau khi các vị đại năng hái đi sáu quả hồ lô, Hồ Lô Đằng đã nguyên khí đại thương.

Mọi người đều cảm thấy, quả hồ lô thứ bảy căn bản không thể chín được, cho nên mới không để ý, khiến nó thoát được một kiếp.

Không ngờ, Hồ Lô Đằng sau một thời gian dài thai nghén, vẫn nuôi dưỡng ra được quả hồ lô thứ bảy.

Đúng như Đạo Tổ đã nói, vạn sự vạn vật, đều có một đường sinh cơ.

Quả hồ lô thứ bảy, dựa vào một đường sinh cơ đó, khổ sở chống đỡ, cuối cùng đã chín.

Đương nhiên những điều này không phải Thái Ất nói bừa, mà là y đã thi triển thuật thôi diễn, thôi diễn ra diễn biến của sự việc mới biết được.

Thái Ất dù sao cũng là tu sĩ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, thôi diễn những chuyện đã xảy ra vẫn có thể làm được.

Hơn nữa đây không phải thiên cơ, sẽ không bị Thiên Đạo che giấu, chỉ cần nắm bắt một tia khí cơ của Hồ Lô Đằng là có thể thôi diễn ra.

Thái Ất nhìn quả hồ lô màu tím đen trước mắt, trong lòng vô cùng vui mừng.

Y từng nghĩ Hồ Lô Đằng sau khi kết bảy quả hồ lô, không bị người ta hái đi cũng sẽ chết đi trong dòng sông thời gian.

Không ngờ quả hồ lô thứ bảy lại kỳ tích sống sót, thật sự khiến người ta bất ngờ.

Xem ra quả hồ lô thứ bảy này là chuẩn bị cho y, nếu không vì sao lại đúng lúc y đến thì nó vừa chín.

Thái Ất vui vẻ hái quả hồ lô màu tím đen xuống, lại nhổ cả cây Hồ Lô Đằng lên.

Quả hồ lô màu tím đen là cơ duyên của y, chắc chắn phải hái xuống.

Tuy Hồ Lô Đằng sắp chết khô, nhưng nó là một trong Thập đại Tiên thiên linh căn, dù chỉ là một nhánh cây khô héo cũng là bảo vật vô giá.

Huống hồ bản thể của Hồ Lô Đằng cao lớn, có vô số cành nhánh, đều là dược liệu tuyệt vời để luyện khí, luyện dược.

Còn nhánh cây màu xanh kia, tỏa ra sinh cơ nồng đậm, hiển nhiên càng thêm bất phàm.

Những thứ này đều là bảo bối, đương nhiên không thể bỏ qua.

Thái Ất hái quả hồ lô màu tím đen xuống, cảm nhận được một cỗ lực thôn phệ từ trong đó truyền ra.

"Lực thôn phệ!

Quả hồ lô thứ bảy ẩn chứa Đạo thôn phệ!" Thái Ất cảm nhận được lực thôn phệ trên quả hồ lô màu tím đen, trong lòng vô cùng chấn động.

Kiếp trước chỉ ghi lại rằng quả hồ lô thứ bảy đã rơi rụng trong dòng sông thời gian, không hề nói rõ nó ẩn chứa huyền diệu gì.

Không ngờ nó lại ẩn chứa Đạo thôn phệ.

Đây là một trong thập đại pháp tắc, không hề yếu hơn pháp tắc luân hồi.

Nếu để quả hồ lô màu tím đen này hóa hình, tất sẽ là một vị đại năng đỉnh cấp.

Tiếc là quả hồ lô màu tím đen xuất thế quá muộn, không thể đản sinh linh trí, cả đời đều không thể hóa hình, chỉ có thể trở thành một kiện Cực phẩm Tiên thiên linh bảo.

"Nếu hồ lô ẩn chứa Đạo thôn phệ, vậy gọi là Thôn Phệ Hồ Lô đi." Cảm nhận được sự thần kỳ của hồ lô, Thái Ất ngay lập tức đặt tên cho nó.

Tuy Thôn Phệ Hồ Lô xuất thế muộn nhất trong bảy quả hồ lô, nhưng uy năng lại mạnh nhất.

Một khi tế ra, thôn thiên phệ địa, bất kỳ sinh linh, oán khí, ma khí nào cũng không thể thoát khỏi uy năng của nó.

Thái Ất ý niệm vừa động, cất kỹ Thôn Phệ Hồ Lô và bản thể Hồ Lô Đằng, định tiếp tục du ngoạn Bất Chu Sơn.

"Ục ục!" Thái Ất chưa kịp có động tác gì, đã nghe thấy tiếng 'ục ục'.

Nhìn theo tiếng động, y thấy nơi Hồ Lô Đằng cắm rễ, đang tỏa ra thần quang ba màu, một dòng suối nhỏ phun ra.

Đồng thời còn có một mùi hương lạ bốc lên, khiến người ta sáng mắt.

Không cần nói cũng biết, lại là một món bảo vật.

Thái Ất định thần nhìn lại, phát hiện đó không phải vật kiện, mà là một dòng thần thủy.

Thần thủy tỏa ra thần quang ba màu kim, bạch, tử, tỏa ra đạo vận nồng đậm, trông vô cùng bất phàm.

"Thánh dược chữa thương Tam Quang Thần Thủy!" Thái Ất kinh ngạc nói.

Không sai, thứ phun ra chính là Tam Quang Thần Thủy.

Tam Quang Thần Thủy lần lượt là: Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, có thể tiêu mòn huyết tinh cốt nhục.

Nguyệt Quang Thần Thủy màu trắng, có thể ăn mòn nguyên thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy màu tím, có thể thôn giải chân linh thức niệm.

Tuy ba loại thần thủy này nếu dùng riêng lẻ đều là độc dược hạng nhất, nhưng khi kết hợp lại là thánh dược chữa thương.

Nó có danh xưng hoạt tử nhân, sinh bạch cốt, chỉ cần còn một hơi thở, một giọt nhỏ xuống là có thể sống lại.

Trong ấn tượng của Thái Ất, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn mới sở hữu Tam Quang Thần Thủy, những người khác căn bản không có thánh dược như vậy.

Bây giờ, do cơ duyên xảo hợp, y lại có được Tam Quang Thần Thủy, trong lòng vô cùng vui mừng.

Ngay lập tức, Thái Ất dùng một cái bình ngọc, thu lại dòng Tam Quang Thần Thủy.

Chương 51

Đây là thánh dược chữa thương, một giọt cũng vô cùng quý giá, huống hồ là cả một dòng Tam Quang Thần Thủy, càng phải nhanh chóng thu lại.

Nếu để nó tiêu tán, chẳng phải là để cơ duyên trôi đi mất sao.

Chẳng mấy chốc, một dòng Tam Quang Thần Thủy đã được thu vào bình ngọc.

Thái Ất nhìn Tam Quang Thần Thủy trong veo trong bình, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Sau này nếu bị trọng thương, chỉ cần uống một giọt Tam Quang Thần Thủy là có thể hồi phục như cũ.

Thái Ất thu lại bình ngọc, trong lòng thầm nghĩ, chẳng trách Hồ Lô Đằng sau khi nguyên khí đại thương vẫn có thể thai nghén ra Thôn Phệ Hồ Lô.

Nguyên nhân là vì có Tam Quang Thần Thủy giúp nó thai nghén quả hồ lô màu tím đen.

Chỉ có điều khiến Thái Ất cảm thấy kỳ lạ là, nếu đã có Tam Quang Thần Thủy, vì sao Hồ Lô Đằng không hồi phục.

Tam Quang Thần Thủy được mệnh danh là thánh dược chữa thương, lẽ ra phải có thể giúp Hồ Lô Đằng hồi phục nguyên khí chứ.

Hiện thực lại không phải vậy, ngược lại còn thai nghén ra Thôn Phệ Hồ Lô.

Thái Ất suy nghĩ một chút liền biết, Hồ Lô Đằng hơi tàn, nguyên khí đại thương, lại phải thai nghén Thôn Phệ Hồ Lô, cảnh ngộ vô cùng gian nan.

Dù có Tam Quang Thần Thủy cũng khó mà hồi phục nguyên khí, cho nên mới khô héo.

Hơn nữa, với lực thôn phệ của Thôn Phệ Hồ Lô, nó đã hấp thu hết công hiệu của Tam Quang Thần Thủy, Hồ Lô Đằng làm sao có thể sống sót.

Rất nhanh, y đã suy đoán ra được nguyên do trong đó.

Thái Ất đè nén suy nghĩ trong lòng, bay về phía khác.

Muốn tìm cơ duyên, không thể ở lại một chỗ.

Tiếp tục du ngoạn trên Bất Chu Sơn, Thái Ất không có thêm cơ duyên nào nữa, ngoài một số thiên tài địa bảo thông thường ra, không có vật gì khác.

Trong lòng y nảy sinh ý định rời đi.

Y đã ở lại Bất Chu Sơn đủ lâu rồi, cơ duyên nên có được đã tìm thấy, không tìm thấy được chắc chắn là vô duyên.

Thái Ất đang định rời đi, một bóng người từ hư không xa xôi hạ xuống.

Chỉ thấy người đó thân hình yểu điệu, thướt tha, khí chất ưu nhã linh động, thanh khiết thoát trần, giống như một nàng tiên trong tiên cảnh.

Một thân tạo hóa chi khí lan tỏa, không nhiễm chút bụi trần, tuyệt vời đa tư.

"Chẳng phải là Nữ Oa sư thúc sao, ngài ấy cũng du lịch Hồng Hoang à." Nữ Oa là Oa Hoàng của Yêu tộc, ở tại Oa Hoàng Cung trong Yêu Đình, lại ở Tử Tiêu Cung có được Đại Đạo chi cơ, bây giờ không phải nên bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí sao.

Chẳng lẽ?

Thái Ất trong lòng có một suy đoán.

Mọi người đều biết, Nữ Oa và Bàn Cổ Tam Thanh đều là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng nàng lại là người chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân trước một bước.

Có thể nói là vị Thánh Nhân đầu tiên sau Đạo Tổ.

Bây giờ Nữ Oa không bế quan tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, ngược lại du lịch Hồng Hoang, hiển nhiên là đang tìm kiếm cơ duyên, muốn đột phá Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Thái Ất biết, Nữ Oa tạo nhân thành thánh, là chuyện đã được định sẵn, dù không cần người khác giúp đỡ cũng sẽ xảy ra.

Tuy Nữ Oa thành thánh là tất nhiên, nhưng nếu có thể cung cấp một chút tiện lợi, y có thể kiếm được một ít công đức.

Công đức tạo nhân của Nữ Oa đủ để thành thánh, dù chỉ có thể chia được một chút cũng là một lượng lớn.

Mấu chốt để Nữ Oa thành thánh là tạo nhân, cần phải tự mình tham ngộ.

Thái Ất biết mấu chốt trong đó, nhưng cũng không tiện đề cập trước mặt Nữ Oa.

Dù sao thì thiên cơ bất khả tiết lộ.

Thái Ất đứng trên Bất Chu Sơn, có thể nhìn bao quát, tuy có thể thấy những gì Nữ Oa làm, nhưng tốt hơn hết là nên đến xem một chút.

Trong lúc Thái Ất đang cưỡi mây bay đi, Nữ Oa lại đổi vị trí, du lịch khắp nơi trong Hồng Hoang.

Y vội vàng đuổi theo, nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp Nữ Oa.

Phải biết rằng Nữ Oa là Chuẩn Thánh, Thái Ất chỉ là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, làm sao có thể đuổi kịp.

May mà Nữ Oa không bay liên tục, thỉnh thoảng sẽ dừng lại cảm ngộ đại đạo, mới không để Thái Ất mất dấu.

"Nữ Oa sư thúc dừng lại rồi!" Chỉ thấy Nữ Oa dừng bước, dường như có điều cảm ngộ, khí tức toàn thân dao động bất định, tạo hóa chi khí lan tỏa khắp nơi, hiển nhiên là có dấu hiệu đột phá.

Nhìn tình hình này, chẳng lẽ Nữ Oa đã tham ngộ ra mấu chốt của việc tạo nhân rồi sao.

Bây giờ là thời khắc mấu chốt để Nữ Oa thành thánh, Thái Ất không tiện làm phiền, chỉ có thể đứng một bên chờ đợi.

Tuy không giúp được gì để kiếm công đức, nhưng có thể quan sát quá trình tạo nhân cũng là một hồi tạo hóa.

"Ầm!" Khí tức quanh thân Nữ Oa lan tỏa, vô số đất trên mặt đất bay lên, rơi vào tay nàng.

"?" Thái Ất có chút nghi ngờ, Nữ Oa tạo nhân không phải dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng sao, sao lại dùng phàm thổ tạo nhân.

Nhân tộc thân mang tiên thiên đạo thể, chắc chắn không thể dùng phàm thổ tạo ra, e rằng Nữ Oa sẽ không thành công.

"Ba!" Nữ Oa nhẹ nhàng bóp một cái, đất trong tay vỡ thành bụi, bay tán loạn khắp nơi.

Một đôi mắt phượng tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu.

Theo như ý tưởng trong lòng, rõ ràng là có thể thành công, vậy mà chỉ cần bóp nhẹ một cái, ngay cả hình dạng của đạo thể cũng không nặn ra được đã vỡ rồi.

Thật sự khiến người ta không hiểu tại sao.

Thái Ất hai mắt sáng lên, trong lòng thầm nghĩ cơ hội của mình đến rồi.

Y phi thân lên trước, hành lễ nói: “Sư điệt ra mắt sư thúc.” Tâm tư của Nữ Oa đều đặt vào việc tham ngộ đại đạo, không để ý đến việc Thái Ất theo sau.

Bây giờ nghe thấy tiếng nói mới phát hiện ra.

Chương 52

“Thì ra là Thái Ất sư điệt, không biết có chuyện gì.” “Sư điệt du lịch Hồng Hoang, tình cờ thấy sư thúc dùng phàm thổ tạo vật, vì hiếu kỳ nên đến xem thử, không biết có làm phiền người không.” Thái Ất vừa nói, vẻ mặt vừa mỉm cười.

Y tin rằng chỉ cần đề cập đến hai chữ ‘phàm thổ’, Nữ Oa sẽ hiểu ra nguyên do thất bại trong việc tạo nhân.

Không ngoài dự đoán, Nữ Oa nghe thấy ‘phàm thổ’, đôi mắt sáng như sao.

Chỉ trong nháy mắt, Nữ Oa đã hiểu ra.

Tu sĩ Hồng Hoang đều dùng đạo thể để đẩy nhanh tốc độ tu luyện, hiển nhiên là vô cùng huyền diệu, không phải sự vật thông thường có thể có được.

Muốn tạo ra sinh linh sở hữu tiên thiên đạo thể, chắc chắn không thể dùng phàm thổ để chế tạo.

Phàm thổ không thể chịu được tạo hóa chi lực của nàng, sinh linh tạo ra cũng sẽ không có công hiệu của tiên thiên đạo thể.

Trong chớp mắt, Nữ Oa đã hiểu ra nguyên do trong đó.

“Sư điệt đến đúng lúc lắm, đã giải khai được khúc mắc trong lòng ta.” Tiếng nói vừa dứt, Nữ Oa không còn quan tâm đến Thái Ất nữa.

Chỉ thấy nàng vung tay, một khối đất tỏa ra hào quang chín màu xuất hiện trong hư không, gieo rắc linh khí vô biên.

Một cỗ khí tức nặng nề ập đến, đồng thời khối đất không ngừng chuyển động, giống như một khối huyết nhục có sinh cơ.

“Chẳng lẽ là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.” Thái Ất trong lòng thầm nghĩ.

Y biết Nữ Oa khi có được hồ lô màu tím xanh, cũng đã có được Cửu Thiên Tức Nhưỡng dưới gốc Hồ Lô Đằng.

Tương truyền Cửu Thiên Tức Nhưỡng, một hạt nặng đến nghìn cân, có thể biến lớn, biến nhiều vô hạn, là bảo bối cực kỳ hiếm có.

Cả Hồng Hoang chỉ có Nữ Oa mới có Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Bây giờ Nữ Oa tạo nhân, chắc chắn phải dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng mới có thể nặn ra Nhân tộc sở hữu tiên thiên đạo thể.

Chỉ thấy Nữ Oa vung tay, tạo hóa chi khí quanh thân lan tỏa, rót vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Chẳng mấy chốc, hai người bùn một nam một nữ có hình dạng khác nhau xuất hiện trong tay Nữ Oa.

Chỉ tiếc là người bùn không có chút sinh cơ nào, chỉ có khí tức huyền diệu đang lan tỏa.

Hiển nhiên muốn triệt để thành hình, còn thiếu thứ gì đó.

Trong đầu Thái Ất lóe lên một tia sáng, lẽ nào là thiếu Tam Quang Thần Thủy.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là linh thổ, Tam Quang Thần Thủy là linh thủy.

Thủy thổ giao hòa mới có thể tạo ra vô thượng bảo thể.

“Sư thúc tạo hóa kỳ vật, chỉ có linh thổ thôi là không được, cần phải có linh thủy.” Thái Ất vừa dứt lời, một cái bình ngọc, đựng nửa bình Tam Quang Thần Thủy, rơi xuống trước mặt Nữ Oa.

“Tam Quang Thần Thủy!” Nữ Oa chỉ liếc mắt đã nhận ra vật trong bình ngọc, kinh hô.

Công hiệu của Tam Quang Thần Thủy, Nữ Oa đương nhiên biết.

Nó có danh xưng hoạt tử nhân, sinh bạch cốt, là thánh dược hạng nhất của Hồng Hoang.

Không ngờ, Thái Ất lại đem thứ quý giá như vậy đưa cho nàng, trông như không hề để tâm.

Phải biết rằng đó là thánh dược chữa thương Tam Quang Thần Thủy, công hiệu kỳ diệu, chỉ cần không chết, một giọt là có thể cứu mạng.

Mức độ quý giá không hề thua kém Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Tam Quang Thần Thủy quả thực quý giá, nhưng không quan trọng bằng công đức.

Chỉ cần Tam Quang Thần Thủy có thể phát huy tác dụng, sau khi Nữ Oa thành thánh, y chắc chắn có thể chia được một phần công đức.

Đồng thời còn có thể có được hảo cảm của Nữ Oa, hà cớ gì mà không làm.

Nữ Oa không từ chối, nàng biết không có Tam Quang Thần Thủy, chắc chắn không thể tạo ra sinh linh sở hữu tiên thiên đạo thể.

Liên quan đến cơ duyên thành thánh, tuyệt đối không thể từ chối.

Nữ Oa gật đầu với Thái Ất, vung tay, Tam Quang Thần Thủy vẩy lên người bùn.

"Hoa!" Vạn đạo kim quang phóng lên trời, hai sinh linh hình người một nam một nữ xuất hiện trên mặt đất, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Nữ Oa trong lòng vui mừng, nàng có thể cảm nhận được Hồng Mông Tử Khí trong đầu đang điên cuồng rung động, đã có một chút dung hợp với nguyên thần.

Hiển nhiên phương hướng đã đúng, chỉ là số lượng không đủ.

Nếu cứ nặn từng cái một, không biết đến khi nào mới đủ số lượng, phải tìm một phương pháp nhanh hơn.

Thái Ất ý niệm vừa động, lấy ra nhánh cây màu xanh duy nhất còn sót lại trên Hồ Lô Đằng, đưa đến trước mặt Nữ Oa.

Nữ Oa trong lòng có cảm ứng, nhận lấy cành mây, quấn lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng trộn lẫn Tam Quang Thần Thủy, vung tay một cái, mười hai vạn chín nghìn sáu trăm sinh linh hình người xuất hiện trên mặt đất.

Chỉ thấy toàn thân họ bảo quang tứ phía, đạo vận lưu chuyển, nhưng trong nháy mắt đã ẩn vào trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc, Nữ Oa cảm giác được Hồng Mông Tử Khí trong đầu đã dung hợp với nguyên thần, khí tức quanh thân bùng phát dữ dội, khí tức khủng bố lan ra bốn phía.

"Sắp thành thánh rồi sao." Thái Ất trong lòng kinh thán, thân hình khẽ động bay về phía xa.

Khí thế khi Nữ Oa thành thánh, y chắc chắn không thể chịu nổi, phải đứng xa một chút mới có thể tránh bị ảnh hưởng.

"Ta là Nữ Oa, cảm ngộ thiên địa có thiếu sót, vạn vật đạo thể không trọn vẹn, sáng tạo ra chủng tộc mới, tên là: 'Nhân', mong Thiên Đạo giám chi." Tiếng nói của Nữ Oa không lớn, nhưng dưới sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo, đã trở nên mênh mông hùng vĩ.

Tựa như từ thuở xa xưa truyền đến, vang vọng khắp nơi trong Hồng Hoang.

Lên đến cửu thiên khuấy động tinh thần, xuống đến u minh chấn nhiếp minh hồn, khắp nơi trong Hồng Hoang không ai không biết, không ai không hiểu.

Các đại năng Hồng Hoang lần lượt bị kinh tỉnh, nhưng lại không

hiểu tại sao.

Không đợi tiếng nói của Nữ Oa tiêu tan, hư không xuất hiện một con mắt khổng lồ, bên trong ẩn chứa quy tắc Thiên Đạo, ánh sáng huyền diệu khiến người ta không thể mở mắt.

"Là...

Thiên Đạo Chi Nhãn!" Thái Ất kinh hô.

Chương 53

Thiên Đạo Chi Nhãn là do quy tắc Thiên Đạo ngưng tụ thành, dùng để giám sát sinh linh Hồng Hoang, phòng ngừa xảy ra chuyện thoát khỏi tầm kiểm soát.

Thái Ất nhìn về phía Thiên Đạo Chi Nhãn, có cảm giác bị giám thị, toàn thân run rẩy.

May mà ánh mắt của Thiên Đạo Chi Nhãn chỉ nhìn về phía Nữ Oa, nếu không y chắc chắn sẽ sợ đến vỡ mật.

"Chuẩn!" Thiên Đạo lên tiếng, chỉ một chữ "chuẩn", đã thừa nhận thân phận của Nhân tộc.

Âm thanh sâu thẳm mênh mông của Thiên Đạo truyền khắp thế giới Hồng Hoang, trong đầu tất cả sinh linh đều hiện lên hình ảnh của Nhân tộc, cùng với một số thông tin.

"Vừa sinh ra đã có tiên thiên đạo thể!" Nhiều đại năng trong lòng chấn động.

Họ biết rằng, Nhân tộc sở hữu tiên thiên đạo thể.

Phải biết rằng, đạo thể không phải dễ dàng có được, phải trải qua sự tẩy lễ của Thiên Đạo mới có thể ngưng tụ ra.

Ví như Chuẩn Đề Đạo Nhân của Tây phương, bản thể là một đạo tiên thiên canh kim chi khí, tu luyện ức vạn hội nguyên, trải qua thiên kiếp hóa hình tẩy lễ mới có thể ngưng tụ đạo thể.

Trong đó ẩn chứa vô số nguy hiểm, trong đó có hóa hình thiên kiếp.

Ngược lại, Nhân tộc vừa sinh ra đã có tiên thiên đạo thể, không cần trải qua kiếp nạn của Thiên Đạo tẩy lễ, làm sao không khiến

người ta kinh ngạc và ghen tị.

"Ầm ầm!" Theo sau sự thừa nhận của Thiên Đạo đối với sự tồn tại của Nhân tộc, bầu trời truyền ra một tiếng nổ lớn, hạ xuống ức vạn mẫu công đức, ngưng tụ trên đỉnh đầu Nữ Oa.

Một cỗ khí tức tường hòa lan tỏa bốn phương, khiến người ta sảng khoái tinh thần, như đang du ngoạn ngoài mây.

Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, đã thêm vào cho Hồng Hoang một sinh linh mới, có lợi cho sự trưởng thành của Thiên Đạo.

Hơn nữa nàng là người đầu tiên sáng tạo ra sinh linh, vì thế Thiên Đạo hạ xuống công đức, để khuyến khích và khen thưởng.

Thiên Đạo hạ xuống công đức, khiến các đại năng lại một lần nữa kinh ngạc.

Bất kể là Bàn Cổ Tam Thanh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của Tây phương, hay các đại năng của hai tộc Vu Yêu, đều tế ra nguyên thần, quan sát nơi Nữ Oa đang ở.

Thấy ức vạn mẫu công đức trong hư không, trong lòng họ đều có một suy đoán, chẳng lẽ Nữ Oa sắp thành thánh.

Phải biết rằng đó là ức vạn mẫu công đức, hẳn là đủ để thành thánh rồi.

Thái Ất nhìn công đức trong hư không, trong lòng có chút vui mừng.

Không biết trong ức vạn mẫu công đức đó, có một phần của y hay không.

Y đã cống hiến cả Tam Quang Thần Thủy, nếu một chút công đức cũng không có, chẳng phải là lỗ to rồi sao.

Còn có cành mây của Hồ Lô Đằng nữa, cũng nên có chút công đức

chứ.

Dường như cảm ứng được ý nghĩ của Thái Ất, một phần công đức rất nhỏ trong ức vạn mẫu công đức trên hư không được tách ra, rơi xuống trước mặt y.

Tuy chỉ là một phần công đức rất nhỏ, nhưng vẫn có đến mấy trăm vạn mẫu.

Mấy vạn mẫu công đức lại được chia làm hai, một phần rơi xuống cành mây, biến nó thành Tiên thiên công đức linh bảo.

Phần còn lại mới được Thái Ất thu vào Công Đức Kim Luân.

Tuy công đức không nhiều, nhưng có còn hơn không.

Nữ Oa không để ý đến phần công đức được chia ra, có mấy trăm ức mẫu công đức, đủ để thành thánh.

Theo ý niệm vừa động, công đức trong hư không điên cuồng rót vào cơ thể Nữ Oa, khí tức lập tức tăng vọt.

Chuẩn Thánh trung kỳ...

Chuẩn Thánh hậu kỳ...

Chuẩn Thánh viên mãn...

Khi tất cả công đức dung nhập vào cơ thể Nữ Oa, một cỗ khí thế thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bộc phát ra.

Bất chợt, tử khí đông lai ba vạn dặm, hào quang rực rỡ treo cao trên bầu trời, nghìn vạn tia sáng lành bốc lên, mây lành che trời lấp trăng ngưng tụ xung quanh Nữ Oa.

Thiên nữ xách giỏ hoa, địa dũng kim liên, phun ra sương mù bảy màu, kim chung trường minh tiên âm động lòng người.

Dị tượng thành thánh phồn thịnh, khiến người ta hoa cả mắt, uy áp

khủng bố chấn nhiếp tứ hải bát hoang.

Nữ Oa có cảm giác có thể chưởng khống trời đất, lan truyền khắp toàn thân.

Một ý niệm là có thể dò xét khắp nơi trong Hồng Hoang.

Nữ Oa thành thánh, các đại năng Hồng Hoang lần lượt chấn động.

Trong Côn Luân Sơn sương mù lượn lờ, Bàn Cổ Tam Thanh nhìn nhau, lộ ra một tia cười khổ.

"Chúng ta Bàn Cổ Tam Thanh cùng là đệ tử của Đạo Tổ, không ngờ lại để Nữ Oa sư muội chứng đạo thành thánh trước một bước." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời của Thái Thanh Đạo Nhân, khẽ gật đầu.

Là Bàn Cổ Tam Thanh, lại là đệ tử dưới trướng Đạo Tổ.

Vốn tưởng rằng đại ca sẽ là người thành thánh đầu tiên, không ngờ lại bị Nữ Oa chiếm được tiên cơ, chứng đạo Hỗn Nguyên sớm hơn một bước.

Điều này vô hình trung đã làm mất mặt Bàn Cổ Tam Thanh.

Dù sao Thái Thanh Đạo Nhân cũng là đại sư huynh, lại bị người đi sau vượt trước, chắc chắn sẽ khiến người ta nảy sinh những suy nghĩ khác.

"Nữ Oa sư muội thành thánh là sự thật, chúng ta mau chóng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí là quan trọng nhất." Xác định Nữ Oa đã thành thánh sớm hơn một bước, sự thật không thể thay đổi, thay vì để ý đến vấn đề thể diện, không bằng sớm tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ có chứng đạo Hỗn Nguyên, thành Thánh Nhân quả vị mới là đại sự.

Bàn Cổ Tam Thanh đè nén suy nghĩ, lại chìm vào ngộ đạo... .....

Tây phương Linh Sơn, trên khuôn mặt sầu khổ của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại thêm một nét bi thương.

Bây giờ Nữ Oa thành thánh, áp lực của Tây phương tăng vọt, sau này muốn đến Đông phương dẫn độ môn nhân, e rằng sẽ gặp trở ngại lớn.

"Sư huynh, Nữ Oa đã thành thánh trước một bước, chuyện chúng ta đến Đông phương dẫn độ môn nhân, e rằng lại phải trì hoãn." Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Sư đệ không cần lo lắng, Nữ Oa tâm tính thiện lương, lại không thích tranh đấu, tuyệt đối sẽ không cản trở chúng ta hành sự.

Chương 54

Ngược lại Tam Thanh tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, chắc chắn sẽ ngăn cản đại kế của Tây phương, chỉ cần chúng ta chứng đạo Hỗn Nguyên trước họ, là có thể thực hiện Tây phương đại hưng." Tiếp Dẫn dù sao cũng là sư huynh, nhìn vấn đề thấu đáo hơn.

Chỉ cần có thể thành thánh trước Bàn Cổ Tam Thanh, mượn uy nghiêm của Thánh Nhân để thu hút tu sĩ Đông phương đến Tây phương, lo gì Tây phương không hưng thịnh. .....

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện mà Yêu Đình chiếm cứ, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảm nhận được khí tức thành thánh của Nữ Oa, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

"Tốt, tốt, tốt, Yêu tộc chúng ta đã xuất hiện vị Thánh Nhân đầu tiên, sau này giao chiến với Vu tộc, không còn phải lo lắng về uy năng của Bàn Cổ chân thân nữa." Kể từ đại chiến lần trước, sau khi Đế Tuấn được chứng kiến uy lực của Bàn Cổ chân thân, hắn đã ngày đêm tham ngộ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, muốn vượt qua Bàn Cổ chân thân của Vu tộc.

Bây giờ Nữ Oa thành thánh, mọi vấn đề đều được giải quyết.

Chỉ cần Nữ Oa có thể đại diện cho Yêu tộc xuất chiến, tất định có thể một trận đánh bại Vu tộc.

"Huynh trưởng nói có lý, nhưng Nữ Oa sau khi thành thánh, liệu có nghe lời chúng ta không." Đông Hoàng Thái Nhất dội một gáo nước lạnh, khiến tâm trạng vui mừng của Đế Tuấn tan biến.

Thân phận Thánh Nhân cao quý, Nữ Oa lại không thích chiến tranh, chắc chắn sẽ không dễ dàng ra tay. .....

Nữ Oa thành thánh, kinh động các đại năng Hồng Hoang, trước có Bàn Cổ Tam Thanh, Chuẩn Đề... tâm tư khác nhau.

Sau có Minh Hà bắt chước Nữ Oa, sáng tạo ra tộc A Tu La, trời đất hạ xuống công đức, trảm ra thiện thi.

Đương nhiên những chuyện này, Thái Ất đều không biết.

"Ta là Nữ Oa, hôm nay chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thân có cảm ngộ, ba ngàn năm sau sẽ tại Oa Hoàng Thiên khai tịch đạo trường, vì chúng sinh Hồng Hoang truyền bá đại đạo, người hữu duyên đều có thể đến thính giảng." Sau khi cơn chấn động vì Nữ Oa thành thánh chưa qua đi, một câu nói này lại một lần nữa dẫn phát bạo động.

Các đại năng Hồng Hoang chấn kinh, rồi chìm vào mừng rỡ, hướng về phương hướng của Nữ Oa bái tạ: "Thánh Mẫu nương nương từ bi!" Phải biết đó là Thánh nhân giảng đạo, có ai lại không muốn đến thính giảng.

Ngay cả Bàn Cổ Tam Thanh cũng có chút tâm động.

Tuy là Bàn Cổ chính tông, nhưng tu vi hiện tại không bằng Nữ Oa, có cơ hội linh thính Hỗn Nguyên đại đạo, khẳng định sẽ không từ chối.

Thái Ất cũng tương tự tâm động, muốn đi Oa Hoàng Thiên thính giảng.

Cơ duyên Thánh nhân giảng đạo rất khó gặp, chỉ cần linh thính Tạo Hóa chi đạo của Nữ Oa cũng đủ khiến người ta thu hoạch to lớn.

"Xem ra sau chuyện này phải sớm trở về Côn Luân Sơn thôi." Nữ Oa giảng đạo tại Oa Hoàng Thiên, với tu vi hiện tại y không đủ để xuyên qua Hỗn Độn cương phong, chỉ có thể đi cùng hành trình với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

“Sư điệt, chuyện nơi đây đa tạ ngươi tương trợ, chỗ Cửu Thiên Tức Nhưỡng còn lại này, coi như là bồi thường nhân quả Tam Quang Thần Thủy đi.” Giọng nói điềm mỹ của Nữ Oa truyền đến, đánh đoạn tư tự của Thái Ất.

Khi y phản ứng lại, đã thấy trong tay đang cầm Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Thái Ất trong lòng vui mừng, y không ngờ Nữ Oa lại tặng Cửu Thiên Tức Nhưỡng cho mình.

Đây là linh thổ đỉnh cấp Hồng Hoang, dùng để luyện khí hay tạo vật đều là dược liệu tốt nhất.

Nếu có thể tham ngộ Tạo Hóa chi đạo, không chừng có thể sáng tạo ra sinh linh có Tiên Thiên đạo thể.

Quan trọng nhất là Cửu Thiên Tức Nhưỡng chỉ có trong tay Nữ Oa, hiện giờ đã nằm trong tay y.

Có lẽ cả Hồng Hoang này chỉ có một khối Cửu Thiên Tức Nhưỡng này thôi.

Thái Ất vui vẻ bái tạ: “Đa tạ sư thúc tứ bảo.” Tuy Nữ Oa nói là trả nhân quả Tam Quang Thần Thủy, nhưng Thái Ất cảm thấy không đơn giản như vậy, có lẽ còn có chuyện khác.

Phải biết Cửu Thiên Tức Nhưỡng có thể tự mình biến lớn, biến nhiều, mức độ trân quý hoàn toàn vượt xa Tam Quang Thần Thủy.

Hiện tại Nữ Oa đem toàn bộ giao cho y, e là có chuyện muốn thác phó.

“Thái Ất, sư thúc có một chuyện muốn bái thác.” Nữ Oa bình tĩnh nói.

Thái Ất trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là vậy.

“Sư thúc cứ nói đừng ngại, chỉ cần là chuyện trong tầm tay, đệ tử khẳng định sẽ dốc sức tương trợ.” Thái Ất biết Nữ Oa khẳng định sẽ không giao phó chuyện vượt quá năng lực của mình, cho nên không có chút lo lắng nào.

“Nhân tộc do bản cung sáng tạo, nhưng thân thể luy nhược, hào vô tu vi, dễ gặp phải thiên tai nhân họa.

Ta muốn ngươi giúp đỡ chăm sóc đôi chút, không biết ngươi có nguyện ý?” Thái Ất nhìn về phía Nhân tộc bên dưới.

Chỉ thấy họ thân thể gầy yếu, vấp ngã cũng chảy máu bị thương, từng người chạy tán loạn, nô đùa đuổi bắt, một vẻ còn chờ giáo hóa.

Nói đến việc Thái Ất có nguyện ý chăm sóc Nhân tộc hay không, thì khẳng định là một vạn lần nguyện ý.

Nhân tộc tuy hiện tại luy nhược, nhưng sẽ có ngày trở nên cường đại.

Quan trọng nhất, Nhân tộc là thiên địa nhân vật chính tương lai của Hồng Hoang, là nơi căn bản để chưởng khống quyền hành, ngưng tụ khí vận.

Nếu hiện tại có thể được Nhân tộc nhận khả, sau này khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính, y có thể chiếm được một phần khí vận.

Thứ hai, Thái Ất hào xưng Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, là hiện thân của đại đạo cứu khổ cứu nạn.

Có thể giúp Nhân tộc thoát ly khổ hải, cung cấp tiện nghi trong cuộc sống, y khẳng định vô cùng nguyện ý.

Hơn nữa, giáo hóa Nhân tộc, khiến họ thoát ly cuộc sống ăn tươi nuốt sống, thúc đẩy thiên địa đại thế, còn có thể từ đó kiếm được một phần công đức.

Có thể nói là chỗ tốt trùng trùng.

Nếu người khác biết được lợi ích trong đó, khẳng định sẽ tranh nhau mà làm.

"Sư thúc yên tâm, đệ tử nhất định sẽ dốc lòng chăm sóc Nhân tộc." Nữ Oa khẽ gật đầu, chuẩn bị rời đi.

"Thu!" Một tiếng hót cao vút truyền đến, một con Thải Phượng khổng lồ dang cánh cao tường, hạ xuống trước mặt Nữ Oa.

Thải Phượng khí tức hồn hậu, lông vũ tiên lượng, cái đầu cao ngạo ngẩng cao đứng thẳng.

Nữ Oa đối với sự xuất hiện của Thải Phượng không chút bất ngờ, ngọc túc khẽ điểm đạp lên lưng nó.

Thái Ất có thể nhận ra, Thải Phượng là tọa kỵ của Nữ Oa.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc vốn là bá chủ Hồng Hoang, theo sau một trận đại chiến đều rút khỏi đài lịch sử.

Có thể thấy Phượng tộc ở Hồng Hoang đã là vô thượng cơ duyên, mà có thể lấy Thải Phượng làm tọa kỵ, cần phải có thực lực và thân phận cao quý mới có được.

Chương 55

Tại Hồng Hoang, người có thể cưỡi Thải Phượng, e là chỉ có một mình Nữ Oa.

"Thu!" Tiếng hót vang lên, Thải Phượng dang cánh bay về phía ba mươi ba tầng trời ngoại.

"Cung tống Thánh Mẫu nương nương!" Nhân tộc bên dưới hướng về Nữ Oa bái lạy.

"Cung tống sư thúc!" Tiễn đưa Nữ Oa rời đi, Thái Ất nhìn về phía Nhân tộc bên dưới, chân mày khẽ nhíu lại.

Hiện tại Nhân tộc vừa mới đản sinh, không có y phục che thân.

Thái Ất phất tay áo một cái, bay ra vô số dây leo lá cây, che kín những chỗ nhạy cảm cho họ.

"Ta là đại đệ tử tọa hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Ất.

Phụng mệnh Nữ Oa sư thúc, đến chăm sóc các ngươi một thời gian.

Hiện giờ Hồng Hoang nguy hiểm, đi theo bần đạo thiên di đến nơi an toàn cư trú." Việc đầu tiên Thái Ất tiếp quản Nhân tộc là tìm một nơi cư trú an toàn.

Phải biết nơi đây gần Bất Chu Sơn, nếu bị cuốn vào cuộc chiến của Vu Yêu hai tộc, khẳng định sẽ tổn thất lượng lớn nhân viên.

Cho nên Thái Ất ngay lập tức muốn di dời họ.

Chỉ có ở nơi an toàn, mới có thể phồn diễn sinh tức, kéo dài huyết mạch Nhân tộc.

Nhân tộc đều sở hữu Tiên Thiên đạo thể, lại là lứa đầu tiên xuất

thế nên có thể nghe hiểu lời Thái Ất.

"Chúng con cẩn tuân thượng tiên pháp chỉ!" Biết Hồng Hoang nguy hiểm, họ không chút do dự đi theo Thái Ất, hướng về phương hướng Đông Hải.

Hồng Hoang địa vực liêu khoát, Thái Ất dẫn theo đông đảo Nhân tộc trèo đèo lội suối, trải qua gian nan hiểm trở.

Lộ trình xa xôi tạm không bàn tới, chỉ riêng việc ăn uống ngủ nghỉ của Nhân tộc cũng khiến người ta đau đầu.

Nhân tộc mới sinh đều hành sự theo bản năng, mỗi khi bắt được con mồi đều ăn tươi nuốt sống.

Thái Ất thấy vậy vô cùng không đành lòng.

Ăn tươi nuốt sống là tác phong của Yêu tộc, không thể để Nhân tộc nhiễm phải tập tính không tốt này, phải để họ chưởng khống ngọn lửa, mới có thể ăn thức ăn chín.

Tuy Thái Ất có thể ngưng tụ đạo hỏa cho Nhân tộc dùng, nhưng y cũng sẽ có ngày rời đi.

Chỉ có học được cách tạo ra ngọn lửa mới là kế lâu dài.

Thái Ất ý niệm động một cái, thi triển pháp thuật giáng xuống một đạo lôi đình, đánh lên một cái cây cổ thụ.

"Oanh long!" Tiếng động cực lớn thu hút mọi ánh nhìn của Nhân tộc.

Chỉ thấy ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, phát ra tiếng kêu tí tách vui tai.

Chưa từng thấy ngọn lửa bao giờ, từng người nhìn trái nhìn phải, đều có chút nghi hoặc không biết thượng tiên muốn làm gì?

Trước mắt mọi người, Thái Ất lấy ra một miếng thịt thú, đặt trên

ngọn lửa hồng khảo.

Chẳng mấy chốc, miếng thịt đã có lớp vỏ vàng óng, hương thơm nồng nàn theo gió phiêu tán.

"Thơm, thơm quá, cái gì mà thơm thế?" "Truyền ra từ miếng thịt thỏ trong tay thượng tiên kìa." Mười mấy vạn Nhân tộc như những mãnh thú đói khát, đôi mắt tỏa ra tinh quang, thèm thuồng muốn đến tranh đoạt thức ăn trong tay Thái Ất.

"Cảm vấn thượng tiên, thịt thỏ vì sao lại thơm như thế, thứ vàng rực kia là gì vậy?" Có người đánh bạo hỏi.

Thái Ất nhìn về phía người đó, thấy đôi mắt sáng như tinh thần, toàn thân tán phát khí chất khó tả.

Khiến người ta nhìn qua sẽ thấy khác hẳn những người còn lại.

Điều này làm Thái Ất mắt sáng lên, mục đích của y là để Nhân tộc nắm giữ ngọn lửa, hiện tại có người hỏi, trong lòng có chút hài lòng.

"Thứ này gọi là ngọn lửa, có thể nướng chín thức ăn, khiến nó trở nên thơm ngọt dễ ăn, sau này các ngươi đều phải ăn chín giống ta." Đám người phát ra một tiếng hô cao, thi nhau tiến lên nướng thức ăn trong tay.

Nhất thời hương thơm nồng nàn lan tỏa khắp nơi, đồng thời ngọn lửa cũng dần biến mất.

Người lúc nãy nhìn ngọn lửa vụt tắt, lẩm bẩm: "Ngọn lửa?

Nếu có thể khiến lửa luôn luôn sử dụng được, Nhân tộc sẽ có thể ngày ngày ăn chín rồi." Hắn không bị mùi thơm hấp dẫn, ngược lại cầm mấy khúc gỗ cháy đen nhìn tới nhìn lui, như muốn biến ra ngọn lửa.

Thái Ất cũng phát hiện ra sự kỳ quái này, trong lòng thầm nghĩ,

chẳng lẽ người này là một trong Nhân tộc Tam Tổ — Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị vì tạo ra bó đuốc đầu tiên, mang lại mồi lửa không tắt cho Nhân tộc, cáo biệt cuộc sống ăn tươi nuốt sống.

Hiện giờ chỉ có một mình hắn đang chuyên tâm nghiên cứu ngọn lửa, chính là Toại Nhân Thị.

Toại Nhân Thị kinh qua nhiều lần thí nghiệm, phản phục suy tính, dùng đủ mọi phương pháp, cuối cùng đã tìm được cách tạo ra lửa: Toản mộc thủ hỏa (khoan gỗ lấy lửa).

"Hô!" Toại Nhân Thị giơ cao bó đuốc trong tay, dị thường hưng phấn, cảm thán nói: "Nhân tộc Toại Nhân Thị, khoan gỗ lấy lửa, tạo ra bó đuốc đầu tiên, truyền lại mồi lửa không tắt, kết thúc thời đại ăn tươi nuốt sống, thiên địa giám chứng!" Thiên đạo có cảm ứng, hư không truyền đến từng đạo lôi minh, công đức tường vân như sóng cuộn ngưng tụ trên không trung.

Công đức rộng vạn mẫu, chia làm ba phần, một phần dung nhập vào bó đuốc, hào quang đại tác, đạo văn huyền diệu khắc ấn lên ngọn lửa.

Trong khoảnh khắc, bó đuốc không còn là bó đuốc bình thường, mà trở thành một kiện Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, bên trong có mồi lửa không tắt, có thể truyền bá hỏa chủng cho Nhân tộc.

Một phần công đức khác dung nhập vào cơ thể Toại Nhân Thị, khí tức của hắn dần tăng cường, trong nháy mắt đã đạt tới tu vi Kim Tiên.

Tuy chưa tu luyện bất kỳ công pháp nào, nhưng công đức huyền diệu trực tiếp khiến Toại Nhân Thị sở hữu pháp lực không yếu.

Toại Nhân Thị cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, nếu gặp phải sài lang hổ báo đều có sức chiến đấu.

Một phần nhỏ công đức cuối cùng dung nhập vào cơ thể Thái Ất.

Thiên đạo cảm ứng Thái Ất chỉ điểm Nhân tộc chưởng khống ngọn lửa, có công giáo hóa, nên phân ra một phần công đức để ban thưởng.

Công đức tuy không nhiều nhưng Thái Ất không để tâm.

Dù sao mục đích chủ yếu của y là để Nhân tộc thoát khỏi cuộc sống ăn tươi nuốt sống.

Thấy Toại Nhân Thị tạo ra lửa, Thái Ất trong lòng vui mừng.

Không uổng công một phen khổ tâm, khiến Nhân tộc có hỏa chủng, không cần phải ăn tươi nuốt sống nữa.

Có lửa, Nhân tộc mỗi khi săn được dã thú đều có thể ăn chín, tránh được một số bệnh tật đản sinh.

Chương 56

Sau khi giúp Nhân tộc sáng tạo ra lửa, Thái Ất lại dẫn họ tiếp tục lên đường.

Tuy đã đi được mấy chục năm, nhưng với tốc độ của Nhân tộc, cũng không đi được quá xa, đỉnh đa là mấy chục vạn dặm.

Đừng nghĩ mấy chục vạn dặm là xa, đối với Thái Ất chỉ là công phu một cái khảy móng tay.

Phải biết họ vừa đi ra từ Bất Chu Sơn, nếu Nhân tộc bị Yêu tộc để mắt tới, tuyệt đối là một thảm họa.

Khi y còn ở đây có thể hộ trì, nếu y đi rồi, tùy tiện một tên Yêu thần nào cũng có thể quét sạch tất cả.

Cho dù có uy nghiêm của Nữ Oa, nhưng ai biết được có yêu thú nào không nhịn được thèm thuồng mà ăn thịt Nhân tộc.

Cho nên Thái Ất muốn đưa họ đến bờ Đông Hải, tránh xa chiến tranh Vu Yêu.

Thái Ất dẫn mọi người băng rừng lội suối, vượt vực sâu, lộ trình gian nan.

Khi xuyên qua rừng rậm, thường xuyên bị côn trùng đốt, không ít người trên thân nổi mụn mủ, đau đớn khó nhịn.

Thái Ất mới nhận ra Nhân tộc chưa có y phục ngự hàn, càng không thể tránh né côn trùng đốt.

Chỉ có để họ học được cách chế tạo y phục mới có thể phòng trùng ngự hàn.

Thái Ất tâm tư hoạt dược, lợi dụng bì cách kiên nhận của yêu thú,

không sợ côn trùng đốt lại có thể chống lạnh, khai phát Truy Y Thị để nàng phát hiện ra sự huyền bí trong đó.

Truy Y Thị đầu óc thông tuệ, phát hiện ra chi tiết đó, nên đã lột da lông dã thú, dùng lửa nướng khô.

Lại dựa theo dáng vẻ y phục trên người Thái Ất mà chế tạo ra thú bì y vật.

Đem tấm áo da thú quấn lên người, bao bọc kỹ lưỡng các nơi, thấy vô cùng ấm áp, không còn sợ côn trùng đốt nữa.

Truy Y Thị ngắm nghía y phục đẹp đẽ trên người, trong lòng hoan hỉ, cảm ngộ đạo: "Nhân tộc Truy Y Thị, tạo ra bộ quần áo đầu tiên để ngự hàn, ngăn chặn côn trùng quái vật tập kích, cáo biệt thời đại không có vải che thân, thiên địa giám chứng!" Lời vừa dứt, trong hư không hà quang dị thái, tiên khí thăng đằng, sấm rền chớp giật.

Một đoàn công đức tường vân vạn mẫu từ từ rơi xuống, chia làm ba, một phần nhỏ dung nhập vào cơ thể Thái Ất.

Một phần dung nhập lên tấm áo da thú, khiến kim quang đại tác, đạo vận di mạn, khí tức Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo lộ rõ.

Phần còn lại dung nhập vào cơ thể Truy Y Thị, khiến khí tức nàng tăng vọt, đạt tới tu vi Kim Tiên.

Thái Ất không để ý mình nhận được bao nhiêu công đức, chủ yếu là giúp Nhân tộc thoát khỏi khổ hải, tránh bị lạnh và côn trùng xâm hại.

Khả năng học tập của Nhân tộc là đáng khen nhất, thấy Truy Y Thị chế tạo áo da thú, họ liền học theo.

Từng người khoác trên mình da thú, một luồng khí tức hoang dã lưu động trong đám đông.

Nói thật, mặc quần áo da thú vào trông cũng khá thẩm mỹ.

Tuy không bằng đạo bào trên người Thái Ất nhưng so với lá cây trước đó thì đúng là một trời một vực.

Có quần áo chống lạnh, lại có Toại Nhân Thị và Truy Y Thị là hai vị Kim Tiên tương trợ, Thái Ất càng thêm thuận tiện chăm sóc Nhân tộc.

Tốc độ di dời được nâng cao, sau trăm năm, cuối cùng cũng tìm được một nơi thích hợp cho Nhân tộc sinh tồn.

Đó là một vùng sơn lâm rộng lớn vô ngần, địa thế khá bằng phẳng, cây cổ thụ chọc trời phân bố khắp nơi, linh khí hóa thành màn sương mỏng phiêu đãng xung quanh.

Tiên quả quỳnh thảo có thể thấy ở khắp nơi, linh thỏ không sợ người lạ, hươu sao ngẩng đầu nhìn xa.

Phía sau núi cao sừng sững, có thác nước đổ xuống như cự long nhả khí, thủ hộ một phương đại địa.

Phía trước có sông hồ, cá thất thải vui vẻ bơi lội.

Hiển nhiên là một nơi tiên cảnh tuyệt giai.

Thái Ất dẫn mười mấy vạn Nhân tộc đến đây, thấy cảnh tượng trước mắt đều thấy vô cùng mỹ diệu, như một chốn thế ngoại đào nguyên.

“Nơi này môi trường ưu mỹ, thức ăn sung túc, không có mãnh thú lớn, thích hợp nhất để cư trú, lộ trình thiên di của chúng ta đến đây kết thúc.” Lời Thái Ất vừa thốt ra, mọi người thi nhau reo hò: “Cảm tạ thượng tiên, vì chúng con lao tâm lao khổ tìm kiếm nơi sinh tồn.” Lời vừa dứt, mọi người hướng về Thái Ất bái tạ.

Trên suốt quãng đường đi, Thái Ất chăm sóc họ vô cùng chu đáo.

Phải biết hiện tại Nhân tộc có mười mấy vạn người, một mình y phải chăm sóc bao nhiêu người, hao phí tâm thần đến nhường nào.

Nhân tộc hào xưng là sinh vật có trí tuệ nhất, tâm tư phát đạt, khó tránh khỏi có một số người không nghe lời răn dạy.

Trên đường chạy đông chạy tây, xông vào hang động yêu tộc, nếu không phải Thái Ất tu vi cao thâm đánh sát yêu thú, khẳng định đã có không ít người mất mạng.

Càng không nói đến việc Thái Ất dẫn dắt Nhân tộc thoát khỏi cuộc sống ăn tươi nuốt sống.

Từng việc từng việc đều khiến Nhân tộc cảm thụ được sự chăm sóc của y dành cho họ.

Cho nên cái bái này, Thái Ất không tránh né mà thản nhiên đón nhận.

Thái Ất phất tay đỡ mọi người dậy: "Nữ Oa sư thúc mệnh ta chăm sóc các ngươi, tự nhiên ta sẽ tận tâm tận lực.

Nhân tộc muốn thực sự cường đại, phồn diễn sinh tức thì phải tự cường bất tức, dựa vào đôi tay của mình để chống đỡ một phương sinh tồn.

Dựa vào sức mạnh của người khác chung quy không phải kế lâu dài, các ngươi có hiểu không?" Nhân tộc đương tự cường mới có thể đứng vững gót chân ở Hồng Hoang, chống lại thiên tai nhân họa.

Nếu cứ mãi dựa vào sức mạnh người khác, vĩnh viễn không cách nào trưởng thành, càng không nói đến việc kế thừa thân phận thiên địa nhân vật chính.

"Chúng con cẩn ký lời thượng tiên, Nhân tộc đương tự cường bất tức." Thái Ất mãn ý gật đầu, lại nói: "Vùng sơn lâm này không tệ, hãy ở lại đây đi." Lời vừa dứt, mọi người có chút phạm nan.

Trên đường di dời, họ đều ở trong sơn động, nhưng vùng sơn lâm này địa thế bằng phẳng, không có sơn động, làm sao cư trú?

"Cảm vấn thượng tiên, nơi này không có sơn động, chúng con ở thế nào?" Có người đánh bạo hỏi.

Sắc mặt Thái Ất trở nên nghiêm túc, bình tĩnh nói: "Bần đạo đã nói trước đó, Nhân tộc đương tự cường." Đương nhiên y nhìn ra địa thế nơi này không thích hợp ở sơn động, vì căn bản không có.

Thái Ất biết Nhân tộc có Tam Tổ, ngoài Toại Nhân Thị và Truy Y Thị, còn có một vị Hữu Sào Thị.

Tổ tiên đầu tiên của Nhân tộc chế tạo ra nhà cửa.

Địa thế nơi này bằng phẳng, thích hợp nhất để xây nhà.

Chỉ cần có người quan sát kỹ lưỡng sẽ phát hiện ra bí mật xây nhà, căn bản không cần Thái Ất phải nhúng tay vào mọi việc.

Nhân tộc đương tự cường không phải nói suông, cần phải thực tiễn.

Chương 57

Xây dựng nhà cửa chính là khởi đầu của thực tiễn.

Nếu ngay cả vấn đề sinh tồn của bản thân cũng không giải quyết được thì lấy đâu ra năng lực trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Toại Nhân Thị và Truy Y Thị nghe xong, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Thượng tiên muốn Nhân tộc dựa vào đôi tay của mình để xây dựng một mái ấm sinh tồn.

"Đa tạ thượng tiên chỉ điểm, Toại Nhân Thị (Truy Y Thị) đã hiểu." Lời vừa dứt, hai người dẫn theo đông đảo Nhân tộc bận rộn xây dựng gia viên.

Toại Nhân Thị và Truy Y Thị có tu vi Kim Tiên, lại lần lượt sáng tạo ra lửa và quần áo nên có địa vị cao nhất trong Nhân tộc.

Khi họ hạ đạt mệnh lệnh khai khẩn gia viên, không có ai phản đối.

Mỗi người làm việc của mình, người khỏe mạnh đi săn bắt, một số người tìm kiếm trái cây có thể ăn được, người khéo léo thì đan dệt y phục.

Có người thì nhổ cỏ dại xung quanh.

Đáng chú ý nhất là có một người đang vần đá, xếp chồng lên nhau như muốn dựng nhà, nhưng tiếc là mới làm được một nửa đã sụp đổ.

Tuy bị sụp đổ nhưng người đó không hề nản chí, trái lại còn hô hoán lớn tiếng, khiến những người khác nhìn với vẻ mặt mờ mịt.

Thái Ất mắt sáng lên, chẳng lẽ là một trong Nhân tộc Tam Tổ — Hữu Sào Thị.

Nhân tộc Tam Tổ mỗi người một tài năng, cho dù không có Thái Ất giúp đỡ đều có thể tạo ra những thứ tương ứng.

Có Thái Ất chỉ điểm, có thể đẩy nhanh nhịp độ tiến hóa của Nhân tộc.

Hiện tại để mặc Nhân tộc phát triển, Hữu Sào Thị bằng cách của mình sẽ sáng tạo ra nhà cửa, để tộc nhân tránh gió tránh mưa, có một gia viên sinh tồn.

Thái Ất thấy việc làm của Hữu Sào Thị, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Điều y muốn thấy nhất là Nhân tộc dựa vào đôi tay của mình có thể tự lực cánh sinh, bảo vệ tộc nhân không bị thương tổn.

Như vậy cho dù y có rời đi, Nhân tộc vẫn có thể tự lập tự cường, không cần dựa dẫm vào sức mạnh người khác.

Tinh thần kiên trì bền bỉ của Nhân tộc là đáng khen ngợi nhất.

Tuy Hữu Sào Thị xây nhà thất bại nhưng không nản lòng, lại một lần nữa xếp đá dựng nhà.

Lần này không chỉ dùng đá, còn có bùn đất, cỏ tranh, thậm chí dùng cả cành cây, khiến căn nhà trở nên vững chãi hơn.

Trong nháy mắt, một ngôi nhà đá dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người từ từ hình thành.

Đừng nói là gió mạnh, mười mấy người cùng dùng lực cũng không đẩy đổ được ngôi nhà đá đó.

Từ nay về sau, Nhân tộc có thể từ biệt cuộc sống màn trời chiếu đất, đã có nơi che nắng che mưa.

Hữu Sào Thị nhìn ngôi nhà đá kiên cố trước mắt, trong lòng đại hỉ: "Nhân tộc Hữu Sào Thị, xây dựng ngôi nhà đầu tiên, để Nhân tộc có

nơi che gió che mưa, không cần phải ngủ đầu đường xó chợ nữa, thiên địa giám chứng!" Oanh long long!

Tiếng sấm rền vang, tử vụ dâng lên trong hư không, thải hà treo cao, vạn mẫu công đức tường vân cuồn cuộn bay đến, chia làm hai.

Một phần dung nhập vào ngôi nhà đá, ngay lập tức kim quang tứ tán, đạo vận mê người, khí tức Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo lan tỏa ra xung quanh.

Phần công đức còn lại dung nhập vào cơ thể Hữu Sào Thị, trong nháy mắt khí tức đại biến, khí thế Kim Tiên lộ rõ, toàn thân tỏa ra một luồng đạo vận phi phàm.

Hữu Sào Thị cảm thụ sức mạnh của bản thân, trong lòng hoan hỉ, phất tay một cái, ngôi nhà đá đằng xa bay lên nằm gọn trong tay hắn.

Nhân tộc Tam Tổ đều lần lượt xuất thế, tạo phúc cho Nhân tộc, lại được thiên đạo công đức, trở thành Kim Tiên tu sĩ.

Thái Ất trong lòng vui mừng, như vậy y không còn phải lo lắng cho cuộc sống của Nhân tộc nữa.

Ít nhất có sự trợ giúp của Tam Tổ, vấn đề sinh tồn không cần phải lo lắng.

Nhân tộc dưới sự giúp đỡ của Tam Tổ, khiêng nhiều tảng đá xây nhà, đắp tường, dùng cành cây làm hàng rào để ngăn chặn dã thú tập kích.

Lại đốt đuốc trên các bức tường cao để xua tan bóng tối.

Một gia viên thích hợp cho Nhân tộc sinh tồn dần hình thành, mọi người hò reo nhảy múa, vô cùng phấn khích.

Đồng thời thân phận của Nhân tộc Tam Tổ được mọi người tôn sùng đến cực hạn, có thể chưởng khống quyền phát ngôn của cả Nhân

tộc.

Tam Tổ đều có tu vi Kim Tiên, linh trí cũng không kém, thường xuyên cùng nhau đàm đạo, mưu tính đại kế cho Nhân tộc.

Một ngày sau khi đàm đạo, Tam Tổ dẫn theo mười mấy vạn tộc nhân đến trước mặt Thái Ất.

"Toại Nhân Thị (Hữu Sào Thị, Truy Y Thị) dẫn theo mọi người bái kiến thượng tiên.

Đa tạ thượng tiên thời gian qua đã chăm sóc Nhân tộc, qua thương nghị của ba người chúng tôi, xin mời ngài đảm nhận vị trí Nhân tộc Thánh sư." "Xin mời thượng tiên đảm nhận vị trí Nhân tộc Thánh sư." Mọi người đồng loạt quỳ bái, đồng thanh nói.

Việc để Thái Ất đảm nhận vị trí Thánh sư là quyết định sau khi Tam Tổ đã suy nghĩ thấu đáo.

Tuy Thánh Mẫu nương nương sáng tạo ra Nhân tộc, nhưng chính Thái Ất là người chăm sóc.

Bất kể là trong chuyến hành trình di dời, xây dựng gia viên hay chỉ điểm Tam Tổ sáng tạo ra các sự vật, đều có công lao to lớn.

Có thể nói, cuộc sống an ổn hiện tại của Nhân tộc có đại bán là công lao của Thái Ất.

Quan trọng nhất là Nhân tộc hiện tại luy nhược, lại không biết pháp tu luyện, chỉ có thể dựa vào Tam Tổ bảo hộ tộc nhân.

Tuy họ có tu vi Kim Tiên nhưng không biết vận dụng, chỉ biết dùng man lực.

Nếu Thái Ất có thể đảm nhận vị trí Thánh sư, không chỉ có thể bảo hộ Nhân tộc tốt hơn, mà không chừng còn có thể chỉ điểm mọi người tu luyện.

Không nói cái khác, chỉ cần để Tam Tổ học được cách vận dụng pháp lực của bản thân, thực lực sẽ được nâng cao, càng có lợi cho việc bảo vệ tộc nhân.

Cho nên Tam Tổ mới quyết định mời Thái Ất đảm nhận vị trí Nhân tộc Thánh sư.

Thái Ất nghe lời mọi người nói thì có chút ngỡ ngàng.

Phải biết đó là vị trí Thánh sư Nhân tộc, cao quý nhất trong Nhân tộc, thậm chí ngay cả Tam Tổ cũng phải kém một bậc.

Quan trọng nhất là đảm nhận vị trí Thánh sư có thể hưởng thụ khí vận gia trì của Nhân tộc.

Tuy hiện tại Nhân tộc chỉ có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm người, nhưng sau đại chiến Vu Yêu, Nhân tộc sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa, có mặt khắp đại lục Hồng Hoang.

Chương 58

Lúc đó số lượng Nhân tộc tính bằng ức vạn, ngưng tụ khí vận của cả Hồng Hoang.

Cho dù chỉ chiếm nửa thành khí vận Nhân tộc cũng đã vô cùng khủng bố rồi.

Có chuyện tốt như vậy đưa tới trước mặt, Thái Ất sao có thể không nguyện ý.

Tam Tổ không phải Thái Ất, không biết được tầm quan trọng của vị trí Thánh sư, nếu biết được chắc chắn sẽ không dễ dàng trao đi.

Cơ duyên ở ngay trước mặt, Thái Ất khẳng định sẽ không từ chối.

"Đã như vậy, bần đạo sẽ đảm nhận vị trí Nhân tộc Thánh sư." Theo việc Thái Ất nhận lời, mọi người đều vô cùng mừng rỡ.

"Chúng con khấu bái Thánh sư!" Trong khoảnh khắc này, Thái Ất cảm nhận được một luồng sức mạnh huyền diệu phát ra từ mọi người, ẩn tàng trong cơ thể y.

"Không cần đa lễ, các ngươi mau đứng lên!" Thái Ất phất tay đỡ mọi người dậy, lại nói: "Ta đã là Thánh sư Nhân tộc, lẽ ra nên truyền xuống một số pháp thuật, cũng để phòng thủ ngoại địch xâm lấn.

Trăm năm sau, tại chỗ này bần đạo sẽ truyền pháp thuật, hiện giờ các ngươi hãy giải tán đi." Mọi người trong lòng vui sướng, vừa bái vừa tạ.

Chỉ cần học được pháp thuật là có thể phòng chống dã thú xâm hại, khi đi săn cũng sẽ dễ dàng hơn.

Trong trăm năm tiếp theo, Thái Ất chỉnh lý pháp thuật, tổng cộng chia làm ba loại: Ngự Hỏa thuật, Ngự Thổ thuật và Ngự Mộc thuật.

Ba loại thuật pháp này tương ứng với thuộc tính thành đạo của Tam Tổ, để họ vận dụng tốt hơn.

Những pháp thuật này tuy không mạnh nhưng rất thực dụng đối với Tam Tổ, chỉ cần vận dụng thỏa đáng, chống lại một số yêu thú tu vi Kim Tiên là thừa sức.

Trăm năm thời gian như mây khói, thoáng chốc đã qua.

Một ngày nọ, Tam Tổ dẫn mọi người sớm đã đứng trước nhà đá của Thái Ất.

Hôm nay họ sẽ được truyền pháp thuật, ai nấy đều có chút kích động.

"Cọt kẹt!" Thái Ất mở cửa đá, chậm bước đi ra, trong tay cầm một khối thạch bi, phía trên hào quang uyển chuyển, đạo vận tràn đầy, nhìn qua đã thấy không phải phàm phẩm.

Khối thạch bi trong tay Thái Ất không phải pháp bảo, chỉ dùng để lưu trữ cảm ngộ đối với pháp thuật, giống như một cái bình chứa vậy.

Hiện tại Nhân tộc chưa có văn tự, Thái Ất chỉ có thể đem cảm ngộ của mình khắc ấn lên thạch bi.

Tuy thạch bi không phải pháp bảo nhưng vì có cảm ngộ của Thái Ất trong đó nên trở nên dị thường trân quý.

Đặc biệt đối với Nhân tộc hiện tại, nó lại càng quý giá khôn lường.

"Bái kiến Thánh sư!" Mọi người lập tức hành lễ.

Thái Ất khẽ gật đầu, thi triển nhu lực đỡ họ dậy.

"Kỳ hạn trăm năm đã tới, ta đem một số pháp thuật quy loại thành Đạo Pháp Chân Giải, khắc ấn trong Ngộ Đạo Bi này.

Chỉ cần dụng tâm cảm ngộ, khẳng định sẽ có thu hoạch.

Ngày trước Đạo Tổ có lời: Đạo pháp không thể khinh truyền, có thể tham ngộ bao nhiêu hoàn toàn tùy vào thiên ý." Lời vừa dứt, Ngộ Đạo Bi trong tay Thái Ất tỏa ra hào quang vô cùng vô tận, từng thần văn phù tự hiện ra, khiến người ta tán thán sự thần kỳ của nó.

Mọi người bị dị tượng trong hư không thu hút, đôi mắt lấp lánh tinh quang.

Đây đều là pháp thuật bảo quý, sau này việc thủ hộ Nhân tộc đã có bảo chứng rồi.

"Đa tạ Thánh sư!" Mọi người hồi thần, một lần nữa bái tạ.

Thái Ất gật đầu, ném Ngộ Đạo thạch bi vào tay Tam Tổ.

"Bần đạo ở Nhân tộc đã lâu, không ngày nào đó sẽ quay về Côn Luân Sơn, các ngươi hãy nhớ kỹ lời ta nói trước đây, Nhân tộc đương tự lập tự cường.

Bần đạo đi đây!" Thái Ất dứt lời, đất mọc sen vàng, tiên khí phun trào, ngưng tụ thành tường vân nâng y bay lên hư không.

"Cung tống Thánh sư!" Mọi người khấu bái.

Nhân tộc đã đi vào quỹ đạo, không cần Thái Ất phải quá lưu tâm nữa, chỉ cần tuần tự tiến phát triển là có thể dần dần cường thịnh.

Cho nên Thái Ất nảy sinh ý định rời đi.

Thứ hai là y du lịch Hồng Hoang đã mấy vạn năm, chưa từng quay về Côn Luân Sơn báo bình an với sư tôn, như vậy khẳng định không được.

Hơn nữa khoảng cách đến lúc Nữ Oa khai tịch đạo trường tại Oa Hoàng Thiên giảng giải đại đạo không còn xa, lúc này nên quay về Côn Luân Sơn.

Thái Ất cưỡi tường vân bay về phía Côn Luân Sơn.

Trên đường đi lòng đầy vui vẻ, tâm trạng nóng lòng muốn về nhà.

Lần du lịch Hồng Hoang này thu hoạch rất nhiều, tuy tu vi mới đạt tới Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ nhưng thu được nhiều pháp bảo, kiếm được không ít công đức.

Thậm chí có hạnh được chứng kiến Nữ Oa thành thánh, đảm nhận vị trí Thánh sư Nhân tộc.

Tổng kết lại, chuyến du lịch này thu hoạch rất nhiều, tiến bộ về mọi mặt.

Khi Thái Ất còn đang trầm tư, chẳng mấy chốc đã vào địa giới Côn Luân Sơn.

Từ xa đã có thể thấy giữa quần sơn tiên khí lượn lờ, vô số cung điện sừng sững trên đỉnh núi, trông vô cùng thần kỳ.

"Du lịch bấy lâu nay, cuối cùng cũng trở về Côn Luân Sơn, không biết sư tôn đã xuất quan chưa." Tuy Tam Thanh đều chưa thành thánh nhưng có khả năng sẽ đi du lịch bên ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Cho nên Thái Ất không biết Tam Thanh có đang tham ngộ Hồng Mông Tử Khí hay không.

Dù thế nào đi nữa, khẳng định phải báo với sư tôn một tiếng là mình đã về, tránh để người lo lắng.

Thái Ất thân hình khẽ đảo, hành lễ bên ngoài Ngọc Hư Cung: "Đệ tử Thái Ất du lịch Hồng Hoang đã về, đặc biệt báo cáo sư tôn một tiếng." Lời vừa dứt, một đạo khí tức khủng bố từ Ngọc Hư Cung truyền ra, quét qua toàn thân Thái Ất.

Hiển nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn đang kiểm tra tu vi của y.

Đối với tu vi của bản thân, Thái Ất hiểu rõ nhất.

Ngũ khí trong lồng ngực nồng đậm, toàn thân thông thấu không tỳ vết, nhục thân càng thêm cường thịnh.

Chỉ cần bế quan tu luyện một thời gian, Nguyên thần tu vi có thể một lần nữa đột phá, đạt tới Thái Ất Kim Tiên viên mãn không phải chuyện khó.

Khí tức khủng bố xuất hiện đột ngột, biến mất càng nhanh hơn.

Chương 59

"Đã về rồi thì hãy hảo hảo bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá Đại La Kim Tiên.

Hai ngàn năm sau, theo vi sư cùng đi Oa Hoàng Thiên chúc mừng Nữ Oa sư thúc khai tịch đạo trường." Giọng nói bình tĩnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền ra từ đại điện, không chút gợn sóng.

Tình trạng của Thái Ất chỉ cần cảm ứng một chút là biết.

Khí tức quanh thân thâm hậu, như ngọn núi lửa tích tụ lâu ngày chờ phát nổ, chỉ cần lắng đọng thêm một chút là có thể đột phá, tiến gần thêm một bước đến Đại La Kim Tiên.

Cho nên người mới để Thái Ất về bế quan.

Thái Ất hành lễ cáo thối, đi về phía thiên điện.

Hiện tại sư tôn đang tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, có thể nói được một câu đã là hiếm.

Việc cấp bách bây giờ là bế quan tu luyện.

Còn về việc Nữ Oa khai tịch đạo trường giảng giải đạo pháp, y cũng vô cùng kỳ đãi, chỉ là thời gian chưa tới nên đành tạm thời nén lại.

Thái Ất ngồi xếp bằng trong thiên điện, điều chỉnh trạng thái bản thân đến mức tốt nhất.

Cả người thần thanh khí sảng, linh đài thanh minh.

Trên đầu Tam hoa tỏa sáng, vạn đạo hào quang chiếu rọi cả đại điện, pháp lực trong cơ thể vận chuyển theo lộ tuyến của Ngọc Thanh Tiên Quyết, linh khí vô tận điên cuồng ùa vào.

Trong nháy mắt, linh khí xung quanh bạo động, ngưng tụ thành hình đài sen bao quanh Thái Ất.

Ngũ khí trong lồng ngực hấp thu ngũ hành linh khí, tỏa ra các màu sắc khác nhau.

Một luồng uy áp hạo hãn xung kích ra xung quanh.

Thái Ất trong thời gian du lịch Hồng Hoang mấy vạn năm đã dần minh ngộ đại đạo.

Ngũ khí tích lũy thâm hậu, chỉ chờ triều nguyên.

Thái Ất Kim Tiên ngưng luyện Ngũ khí trong lồng ngực, khi Ngũ khí triều nguyên chính là lúc viên mãn.

Muốn đột phá Đại La Kim Tiên thì cần tham ngộ thêm một tia pháp tắc chi lực.

Ngũ khí đang ngưng tụ, Thái Ất có thể cảm nhận được chu thân vận chuyển trơn tru, như muốn hô ứng với cả đất trời.

Hào quang ngũ sắc lóe sáng theo cùng một tần suất, ngay cả khí tức cũng trở nên thần thánh.

Đẩu chuyển tinh di, nhật nguyệt biến thiên, hai ngàn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Khí thế quanh người Thái Ất bàng bạc, Ngũ khí hạo hãn như biển, cuồn cuộn dâng trào trong cơ thể.

Vạn đạo hà quang bắn ra bốn phía, năm con linh long có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang lượn lờ trong tâm, can, tỳ, phế, thận.

Ngay sau đó, linh long thuận theo kinh mạch hòa quyện vào nhau, xông thẳng lên Tam hoa trên đầu.

"Oanh!" Một tiếng nổ trầm đục vang lên, uy áp hạo hãn khuếch tán ra xung quanh, khí tức Thái Ất Kim Tiên viên mãn tràn ngập cả đại

điện.

Vạn đạo kim quang ngưng thành đài sen nâng y lên.

Thái Ất mở mắt, hai đạo kim quang bắn ra xuyên thấu hư không.

Y có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại của bản thân, pháp lực hạo hãn như biển, Ngũ khí triều nguyên, Tam hoa tụ đỉnh chiếu rọi chư thiên.

Chỉ còn thiếu việc tham ngộ một tia pháp tắc là có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Hiện tại nếu để y đối mặt với Quỷ Xa, chỉ bằng tu vi cũng có thể đấu ngang ngửa, nếu dựa vào pháp bảo thì có thể chém giết trong nháy mắt.

Pháp bảo tuy mạnh nhưng thực lực bản thân mới là căn cơ, chỉ khi tu vi nâng cao mới có thể phát huy hết uy năng của chúng.

"Bế quan hai ngàn năm, sư tôn e là sắp gọi mình xuất quan rồi." Thái Ất không quên việc Nữ Oa sẽ khai tịch đạo trường tại Oa Hoàng Thiên, thời gian chỉ còn vài ngày nữa.

Đại thần thông Thánh nhân khai tịch đạo trường, có hạnh được tham quan khẳng định sẽ giúp ích rất lớn cho việc minh ngộ pháp tắc.

Huống hồ Nữ Oa sẽ giảng đạo tại đạo trường, đó là vô thượng cơ duyên.

Khi Thái Ất đang trầm tư, một giọng nói vang dội nhưng cũng không kém phần uyển chuyển từ chín tầng trời truyền khắp Hồng Hoang.

"Ba ngàn năm đã qua, bản cung sẽ khai tịch đạo trường tại Oa Hoàng Thiên để giảng giải đại đạo, người hữu duyên đều có thể đến thính giảng." Giọng nói hạo hãn vang vọng khắp đất trời, nhiều đại

năng tu sĩ trong lòng vui sướng.

Chờ đợi ba ngàn năm, giờ đây cuối cùng cũng đợi được lúc Nữ Oa khai tịch đạo trường.

Có người vui, cũng có kẻ buồn.

Nữ Oa khai tịch đạo trường giảng đạo tại Oa Hoàng Thiên trên tầng trời thứ ba mươi ba, không phải ai cũng có thể đến đó.

Những kẻ thực lực không đủ chỉ có thể ngước nhìn bầu trời, đấm ngực giậm chân, thầm hận tu vi có hạn nên vô duyên với việc nghe Thánh nhân giảng đạo.

Thái Ất trong lòng vui mừng, chờ đợi ba ngàn năm, Nữ Oa sư thúc cuối cùng cũng sắp khai tịch đạo trường.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, muốn xuyên qua Hỗn Độn cương phong hiển nhiên là chưa đủ, chỉ có thể trông chờ Tam Thanh dẫn đi cùng.

"Thời gian đã tới, trước tiên đi tìm sư tôn thôi!" Thái Ất thu liễm khí tức, đến Ngọc Hư Cung thấy cửa cung đã mở liền chậm bước vào điện.

"Đệ tử kiến quá sư tôn (sư thúc, sư bá)!" Thái Ất hành lễ.

Trong đại điện, Tam Thanh đều có mặt, hiển nhiên là đang chờ đợi.

Thái Ất có thể cảm nhận được khí tức bạo phát trên người Tam Thanh ẩn chứa một luồng dao động huyền diệu, từng sợi hỗn độn chi khí nhạt nhòa phiêu tán.

Rõ ràng họ đang ở ngay trước mắt nhưng lại có cảm giác như ở một không gian khác, giữa họ có một khe rãnh khó có thể vượt qua khiến người ta không thể lại gần.

Thái Ất trong lòng cả kinh, thầm nghĩ chẳng lẽ họ đã tham ngộ được một tia ảo diệu của Hồng Mông Tử Khí.

Tam Thanh vốn do Nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, căn nguyên thâm hậu, trong mấy vạn năm qua tham ngộ được một tia ảo diệu của Hồng Mông Tử Khí cũng không có gì bất ngờ.

Hơn nữa Nữ Oa đã thành thánh, việc Tam Thanh chứng đạo khẳng định đã ở ngay trước mắt.

Ánh mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn lướt qua người Thái Ất, phát hiện y đã đạt tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn, chỉ còn thiếu lĩnh ngộ một tia pháp tắc là có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Đối với tu vi của Thái Ất, người cảm thấy hài lòng.

Chương 60

Có thể đột phá đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn trong vòng hai ngàn năm, hiển nhiên Thái Ất đã có nhiều cảm ngộ trong chuyến du lịch Hồng Hoang.

Có như vậy mới có thể đột phá trong thời gian ngắn ngủi hai ngàn năm.

Phải biết mỗi khi thăng cấp một cảnh giới, thời gian tiêu tốn sẽ càng dài.

Nếu là người bình thường, không có vạn năm tuyệt đối không thể đột phá.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu nói: "Thái Ất, Nữ Oa sư thúc đã chứng đạo Hỗn Nguyên, sắp khai tịch đạo trường.

Đây là cơ duyên lớn, vi sư đặc biệt dẫn ngươi cùng đi, nếu có hạnh tham ngộ được đôi chút, không chừng có thể tấn thăng Đại La Kim Tiên." Thái Ất có thể thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đặt kỳ vọng rất lớn vào mình.

Phải biết việc Thánh nhân khai tịch đạo trường giảng giải đại đạo không phải ai cũng có thể nghe hiểu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dẫn y đi cùng khẳng định là cảm thấy y có thể tham ngộ được đạo pháp của Thánh nhân.

Cho nên mới nói lời cổ vũ.

"Đệ tử hiểu rõ khổ tâm của sư tôn, nhất định sẽ nỗ lực nhiều hơn." Tam Thanh nhìn nhau khẽ gật đầu.

"Người đã đông đủ, chúng ta sớm khởi hành thôi." Lời vừa dứt, Thái Ất cảm thấy ba đạo thanh khí bao bọc lấy toàn thân, xuyên toa

qua hư không với tốc độ cực nhanh.

Mọi người xuyên qua Hỗn Độn cương phong, đạp lên ức vạn tinh thần như sao băng đuổi trăng, nhanh chóng đến Oa Hoàng Thiên.

Nhìn lại xung quanh, thấy hỗn độn chi khí mịt mù, những mảnh đá vỡ bay lơ lửng.

Ở đây rất khó phân biệt phương hướng, không có trên dưới trái phải hay thiên địa bát phương, chỉ có sự hỗn độn vô tận.

Phía trước y có nhiều người đang đứng trong hư không, khí tức dồn dập, uy áp khủng bố lan tỏa ra xung quanh.

Trong số đó, nhóm Yêu tộc do Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dẫn đầu chiếm đại bộ phận, từng người tu vi cao thâm, hiển nhiên là tinh anh của Yêu tộc.

Bên cạnh họ có một đạo nhân toàn thân mang khí tức Tiên Thiên Bát Quái, dung mạo có phần giống với Nữ Oa.

Chẳng lẽ là Phục Hy?

Nữ Oa là Oa Hoàng của Yêu tộc, hiện tại đã thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thân phận của Phục Hy cũng theo đó mà nước lên thuyền nổi.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đương nhiên không dám coi thường Phục Hy, thường xuyên kéo gần quan hệ để mượn cơ hội thúc đẩy Nữ Oa giúp đỡ Yêu tộc chống lại Vu tộc.

Ngoài Yêu tộc, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn từ phương Tây vẫn mang vẻ mặt khổ sở.

Chỉ có đôi mắt là thỉnh thoảng liếc về phía Yêu tộc, không biết lại đang nảy ra ý đồ xấu gì.

Với tính cách của hai sư huynh đệ này, e là đã nhìn trúng vài người

của Yêu tộc muốn dẫn dụ về phương Tây rồi.

Nữ Oa đứng trong Hỗn Độn hư không, khí tức quanh thân bồng bột hạo hãn, mặc cho Hỗn Độn cương phong cuồng bạo đến thế nào cũng không thể tiến lại gần trong phạm vi vạn trượng.

Mỗi cử động của nàng đều hàm chứa chí lý thiên địa, đạo vận vô cùng lan tỏa xung quanh, một luồng khí chất thánh khiết bao phủ chư thiên.

Cho dù Nữ Oa đang ở ngay trước mặt nhưng vẫn mang lại cảm giác nàng ở một thế giới khác.

Ngay cả những người vốn là ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung cũng cảm thấy một luồng áp lực vô hình đang ngưng tụ trên đầu.

Vẻ mặt của Bàn Cổ Tam Thanh không hề thay đổi, như thể không để tâm đến việc Nữ Oa đã thành thánh trước một bước.

Thái Ất biết rằng khi tu vi đạt tới một trình độ nhất định thì có thể khống chế được cảm xúc.

Cho dù có kinh ngạc đến mấy thì sắc mặt cũng sẽ không thay đổi chút nào.

Y không tin Tam Thanh không kinh ngạc trước sức mạnh của Nữ Oa, bởi đó là Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Khi Thái Ất đang quan sát mọi người, lần lượt có thêm các đại năng tu sĩ tới, nhất thời khí tức trong hư không dồn dập, gợn sóng lan tỏa.

Nữ Oa thấy người đến đã hòm hòm liền khẽ gật đầu: "Để chư vị đợi lâu, bản cung sắp khai tịch đạo trường, xin hãy đứng xa ra một chút." Lời vừa dứt, mọi người thi nhau lùi lại phía sau, nhường ra một khoảng không gian rộng lớn.

Không ai muốn bỏ lỡ dịp chứng kiến Thánh nhân thi triển thủ đoạn, nếu bị thần thông khai tịch đạo trường của Nữ Oa ảnh hưởng thì chắc chắn sẽ thân tử hồn tiêu.

Chỉ thấy Nữ Oa khẽ nhấc ngọc thủ, một quả cầu lụa màu hồng hiện ra trong hư không, vạn đạo hồng quang chiếu rọi chư thiên, uy năng khủng bố chấn động bốn phương, rực rỡ như một mặt trời.

Quả cầu lụa chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hồng Tú Cầu, công kích lực cực mạnh, dưới sự thúc động của Nữ Oa lại càng bộc phát uy năng vô cùng tận.

Toàn thân Nữ Oa tràn ngập Tạo Hóa pháp tắc, điên cuồng dồn vào Hồng Tú Cầu khiến uy lực của nó được nâng cao đến cực hạn.

Thực lực Thánh nhân thông thiên triệt địa, dưới sự gia trì của Hồng Tú Cầu, uy lực bộc phát ra không phải Hỗn Độn hư không có thể thừa thụ được.

Mọi người từ sớm đã bị khí thế của Nữ Oa làm cho kinh ngạc đến ngây người, đôi mắt trợn ngược, vẻ mặt không thể tin nổi.

"Đi!" Nữ Oa khẽ chỉ ngọc thủ, Hồng Tú Cầu như một thiên thạch xé rách hư không, giáng xuống chốn hỗn độn.

"Oanh long!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Hỗn Độn hư không trong nháy mắt vỡ nát, lan rộng ra xung quanh như mạng nhện.

Hỗn Độn chi khí vô tận tràn ngập cả bầu trời tinh tú, địa phong thủy hỏa cuồng bạo hiện ra, lỗ đen sâu thẳm như có thể nuốt chửng mọi thứ.

"Thực lực Thánh nhân ư?" Mọi người chấn kinh trước một kích của Nữ Oa.

Trong số những người có mặt, ngoại trừ Nữ Oa thì Tam Thanh là mạnh nhất, cho dù Thái Thanh đạo nhân hiện tại cũng chỉ mới tu vi

Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Làm sao họ từng được thấy thủ đoạn của Thánh nhân.

Thái Ất lại càng chấn kinh không lời nào tả xiết.

Dưới Thánh nhân đều là kiến cỏ, câu nói này quả không sai, chỉ một kích đã đánh tan hỗn độn.

Nếu ở đại lục Hồng Hoang, chẳng phải đã đánh tan cả Hồng Hoang rồi sao.

Một kích của Nữ Oa quả thực mạnh mẽ, nhưng để khai tịch đạo trường thì vẫn chưa đủ.

Bởi vì Hỗn Độn chi khí sẽ tu phục lại hư không bị phá vỡ, muốn khai tịch đạo trường phải định trụ được địa phong thủy hỏa, diễn hóa vạn vật mới có thể tồn tại lâu dài trong hỗn độn.

"Oanh long long!" Ngọc thủ Nữ Oa liên tục vẫy động, Hồng Tú Cầu liên tiếp oanh kích khiến vùng hư không đó không ngừng mở rộng, địa phong thủy hỏa giao thoa lẫn nhau, bộc phát uy lực khủng bố.

Hỗn Độn chi khí không ngừng cuộn trào, tu phục không gian bị phá vỡ.

Sự phá vỡ và hồi sinh diễn ra liên tục, lặp đi lặp lại, khiến người ta cảm nhận được những điều huyền diệu trong đó.

Chương 61

Ân?

Thái Ất nhìn Nữ Oa khai tịch đạo trường, chân mày khẽ nhíu lại, y có thể cảm nhận được trong sự phá vỡ và hồi sinh đó ẩn chứa một loại ảo diệu thiên địa, giống như một vòng luân hồi.

Phá vỡ đại diện cho hủy diệt, cũng giống như cái chết; tu phục đại diện cho hồi sinh, sinh tử là một vòng luân hồi.

Nhưng muốn luân hồi dường như lại thiếu đi chút đạo vận, chỉ có thể tuần hoàn, một sự tuần hoàn không hồi kết.

Thái Ất rơi vào trầm tư, khí tức quanh thân lúc trồi lúc sụt như đang có cảm ngộ.

Mọi người đều đang chú ý đến việc Nữ Oa khai tịch đạo trường, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn ở gần Thái Ất nhất là nhận ra sự bất thường.

"Muốn tham ngộ pháp tắc chi lực sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ trong lòng.

Người có thể nhìn ra ngay Thái Ất đang tham ngộ pháp tắc chi lực, và đó không phải là một loại pháp tắc bình thường.

Pháp tắc chi lực càng thâm ảo thì càng khó lĩnh ngộ, khí tức bộc phát ra cũng càng mạnh mẽ.

Thái Ất mới chỉ vừa rơi vào đốn ngộ mà khí tức đã tăng vọt, hiển nhiên pháp tắc y đang lĩnh ngộ vô cùng bất phàm.

Chỉ tiếc là có lẽ không được như ý, muốn tham ngộ thấu đáo thì vẫn thiếu một chút kỳ ngộ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, không chỉ nhìn ra Thái Ất đang tham ngộ pháp tắc chi lực mà còn dự đoán được kết cục.

Không sai, Thái Ất chỉ cảm ngộ được hình bóng của Luân Hồi pháp tắc chứ chưa thực sự tham ngộ được nó.

Như bị một lớp sương dày che mắt, y chỉ có thể cảm nhận được khí tức của Luân Hồi pháp tắc, muốn chưởng khống nó cần phải có một chút kỳ ngộ.

Chỉ cần kỳ ngộ tới, y có thể tham ngộ được Luân Hồi pháp tắc.

"Haiz, cơ duyên quả nhiên có thể gặp mà không thể cầu, chỉ có thể mong đợi sau này tham ngộ vậy." Cơ duyên ở khắp mọi nơi, quan trọng là có phát hiện và nắm bắt được nó hay không.

Những người có mặt đều không nhìn ra bí mật trong đó, chỉ có Thái Ất phát hiện được sự huyền diệu, tiếc là cơ duyên chưa đủ thâm hậu, còn phải chờ đợi thêm mới có thể tham ngộ Luân Hồi pháp tắc.

Thái Ất thu hồi tâm thần, vừa hay bắt gặp ánh mắt của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Cơ duyên không thể cưỡng cầu, lần này có thể cảm ngộ được sự tồn tại của pháp tắc chi lực đã là may mắn rồi, tuyệt đối không được đánh mất lòng tin." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhẹ nhàng nói.

Có những người cả đời vô vọng bước vào Đại La Kim Tiên, hoặc bị kẹt lại ở bán bộ Đại La Kim Tiên vì một lần thất bại mà đánh mất lòng tin, nảy sinh tâm ma.

Lần này có thể cảm ngộ được sự tồn tại của pháp tắc chi lực hoàn toàn là một sự tình cờ, Thái Ất khẳng định sẽ không vì thế mà mất lòng tin.

Muốn đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang thì không thể gục ngã tại

đây.

Hơn nữa, Luân Hồi pháp tắc là một trong mười đại pháp tắc, không dễ dàng tham ngộ thấu đáo như vậy.

Nếu không vì sao từ trước tới nay chưa từng có ai lĩnh ngộ được Luân Hồi pháp tắc.

Thái Ất hiểu rõ thâm ý trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn là không muốn y vì một lần thất bại mà nản lòng.

Trong lòng Thái Ất tràn đầy ấm áp, vội vàng nói: "Đa tạ sư tôn răn dạy, đệ tử đã hiểu." Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười hài lòng, tiếp tục chú ý Nữ Oa khai tịch đạo trường.

Việc Thái Ất cảm ngộ pháp tắc chi lực chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, không ảnh hưởng đến việc Nữ Oa khai tịch đạo trường.

Thu hồi tư tự, ánh mắt Thái Ất dừng lại trên người Nữ Oa.

Sau khi Nữ Oa liên tục oanh kích, hư không bị phá vỡ dần định hình, đạt đến trạng thái cân bằng.

Địa phong thủy hỏa tuy còn chút cuồng bạo nhưng đã bình hoãn hơn, chỉ cần dẫn dắt thêm một phen là có thể triệt để ổn cố.

Nữ Oa phất ngọc thủ, một bức họa quyển bay ra, bên trong có sơn xuyên địa mạch, sông hồ, nhật nguyệt tinh thần treo cao trên thiên khung, ức vạn tiên linh phiêu bạc khắp nơi.

Bức họa chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo — Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn là một phương tiểu thế giới, bên trong có thiên địa sơn mạch, nhật nguyệt tinh thần.

Dùng để diễn hóa đạo trường thì không gì hợp bằng.

"Thiên địa ngũ linh, tật!" Thánh âm vừa dứt, Sơn Hà Xã Tắc Đồ

rung chuyển kịch liệt, ngũ hành linh khí địa phong thủy hỏa mộc hóa thành những tinh linh lao về phía Hỗn Độn hư không đã bị đánh vỡ.

Ngũ hành tinh linh kết hợp với địa phong thủy hỏa cuồng bạo trong hỗn độn, diễn sinh ra đại địa sơn xuyên, cổ mộc tùng lâm, sông hồ nối liền thành một dải, phân bố trên mặt đất.

Thiên khung dâng cao, từng ngôi sao lấp lánh ẩn hiện, trông vô cùng rực rỡ.

Vô cùng Tạo Hóa chi khí dung nhập vào trong đó, diễn hóa vạn vật sinh linh.

Từ không thành có, diễn ra trong nháy mắt, vô cùng Tạo Hóa chi khí biến thành một phương thiên địa, dung nhập vào Hỗn Độn hư không.

Cho dù Thái Ất từng chứng kiến sự thần kỳ khi Nữ Oa tạo ra con người, y vẫn bị chấn động trước sự cường đại của Tạo Hóa pháp tắc.

Phải biết đó là diễn hóa ra một phương thiên địa, thần thông Thánh nhân quả nhiên thông thiên triệt địa, vô sở bất năng.

Nữ Oa không chút dừng lại, ngọc thủ phất một cái, từng tòa cung điện nguy nga tráng lệ hiện ra, xếp chồng lên nhau lớp lớp.

Kéo dài ức vạn vạn dặm trên mặt đất, như một con cự long nằm phủ phục, nuốt mây nhả khói.

Trên cung điện tỏa ra ánh sáng lưu ly hổ phách rực rỡ.

Tiên hạc hót vang giữa làn mây, Thải Phượng dang cánh cao tường, kim liên hiện ra vạn đạo hà quang, trải thành thiên kiều.

Ở chính phía trước có một tấm biển tràn ngập Tạo Hóa chi khí, ba chữ 'Oa Hoàng Cung' được viết rồng bay phượng múa.

"Oanh!" Một đạo cột sáng xông thẳng lên trời, ánh sáng thất thải

chiếu rọi thiên khung.

Ba chữ Oa Hoàng Cung vừa xuất hiện, mọi người đều cảm nhận được một luồng sức mạnh huyền diệu đang thủ hộ cả đại điện.

Oa Hoàng Cung là đạo trường Thánh nhân, có thiên địa vĩ lực gia trì, người bình thường ngay cả việc nhìn thấy cũng không đủ tư cách, huống hồ là tiến vào đại điện.

"Đạo trường của bản cung đã thành, sắp tới sẽ khai giảng Tạo Hóa chi đạo, mời chư vị đạo hữu vào trong." Giọng nói trong trẻo của Nữ Oa truyền đến mới khiến mọi người bừng tỉnh.

Thần thông Thánh nhân khai tịch đạo trường quá đỗi cường đại khiến mọi người không tự chủ được mà đắm chìm trong đó.

Nếu Nữ Oa không lên tiếng, khẳng định họ vẫn chưa phản ứng lại.

Tam Thanh hướng Nữ Oa chắp tay hành lễ, chậm bước vào điện.

Chương 62

Nữ Oa cũng chắp tay đáp lễ.

Nữ Oa là thân phận Thánh nhân, Bàn Cổ Tam Thanh đều không thể không hành lễ vấn an.

Nhưng ở một khía cạnh khác, Tam Thanh và Nữ Oa đều là đệ tử Đạo Tổ, có quan hệ sư huynh muội.

Chắp tay hành lễ vừa không mất thân phận lại không làm mất mặt Nữ Oa.

Hơn nữa Tam Thanh tương lai chắc chắn sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên, cùng đẳng cấp với Nữ Oa.

Nữ Oa khẳng định sẽ không tự cao tự đại mà ngạo mạn với họ, việc đắc tội với các sư huynh chắc chắn không phải là chuyện tốt.

Thái Ất theo sát phía sau Tam Thanh, hướng về Nữ Oa khom người hành lễ: "Sư điệt chúc hạ sư thúc chứng đạo Hỗn Nguyên, khai tịch Thánh nhân đạo trường." Một lời chúc hạ khiến tâm tình Nữ Oa đại hảo, khuôn mặt khuynh thành nở nụ cười.

Nữ Oa hiện là Thánh nhân, y là một hậu bối nên khẳng định phải hiểu lễ số.

"Sư điệt có tâm rồi.

Không biết Nhân tộc ta tạo ra, hiện tại thế nào rồi?" Nữ Oa khẽ gật đầu, hỏi thăm.

Nhân tộc do nàng sáng tạo, tuy không đích thân chăm sóc nhưng vẫn luôn quan tâm đến tình hình.

Hiện giờ thấy Thái Ất, khẳng định phải hỏi một phen.

Thái Ất sớm đã đoán được Nữ Oa sẽ hỏi chuyện Nhân tộc.

Nhân tộc dù sao cũng là con cái của Nữ Oa, tuy không có quan hệ huyết thống nhưng lại do chính tay nàng sáng tạo.

"Nhân tộc đã dần đi vào quỹ đạo, có ba vị Kim Tiên thủ hộ, vấn đề sinh tồn không cần lo lắng." Nhân tộc có Tam Tổ chăm sóc nên không cần lo lắng vấn đề sinh tồn, chỉ cần không xông vào hang động yêu thú thì cơ bản sẽ không có chuyện gì.

Ngay cả một số dã thú hung mãnh cũng không thể gây ra thương hại quá lớn.

Đương nhiên là trong thời gian ngắn, còn khi Nhân tộc phồn diễn sinh tức, số lượng tăng vọt thì lại là chuyện khác.

Nữ Oa nghe lời Thái Ất nói liền lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Thánh nhân có thể biết được những chuyện xảy ra ở khắp mọi nơi tại Hồng Hoang.

Tình hình Nhân tộc quả thực đúng như lời Thái Ất nói, vấn đề sinh tồn không cần lo lắng.

Xem ra lúc đầu để Thái Ất chăm sóc Nhân tộc là quyết định chính xác.

Nữ Oa thu hồi tư tự, lại nói: "Sư điệt hãy vào điện tọa hạ đi, kẻo sư tôn phải chờ lâu." Thái Ất gật đầu, chậm bước vào điện.

Người phải chờ lâu không phải Tam Thanh thì chính là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Thái Ất hỏi han một hồi đã chặn hết mọi người ở ngoài cửa.

Ai nấy đều muốn nghe Thánh nhân giảng đạo, mà một hồi trò chuyện này đã tiêu tốn không ít thời gian.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng chỉ hận không thể để Thái Ất

nói nhanh lên chút để họ còn vào.

May mà Thái Ất và Nữ Oa chỉ nói vài câu, nếu không chẳng biết đến bao giờ mới tới lượt họ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hướng Nữ Oa chắp tay vấn an rồi bước vào đại điện, hiển nhiên có chút nóng lòng muốn nghe đại đạo.

Nữ Oa đáp lễ rồi cùng tiến vào đại điện.

Người xứng đáng để nàng đích thân nghênh tiếp chỉ có Tam Thanh và hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ở phương Tây.

Những người khác tuy thân phận không thấp nhưng so với Hỗn Nguyên Thánh Nhân vẫn còn kém xa.

Thái Ất bước vào đại điện, thấy trong điện màn vàng treo cao, cột ngọc làm xà, các loại đồ trang sức tỏa ra hào quang thất thải khiến người ta hoa cả mắt.

Thải hà phiêu đãng, tiên khí như hương trầm vây quanh, kim long và thải phượng nương tựa lẫn nhau, nhả ra linh vụ.

Một vẻ tiên gia khí phái lộ rõ.

Cho dù đã thấy Ngọc Hư Cung khéo léo tuyệt mỹ, y vẫn bị cung điện trước mắt làm cho chấn động.

Như một tay nghề quỷ phủ thần công điêu khắc thành tiên cảnh rực rỡ.

Không chỉ Thái Ất bị cảnh tượng trong đại điện thu hút, ánh mắt của những người khác cũng đang quét nhìn khắp nơi.

Trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ có Tam Thanh là ngồi xếp bằng thiền định, không bị cảnh tượng xung quanh thu hút.

Với tâm tính của họ, sẽ không bị ngoại vật làm dao động, việc đầu tiên khi vào là tìm vị trí ngồi xuống.

Thái Ất nén lại tư tự, vội vàng ngồi phía sau Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sư tôn đã ngồi xuống rồi, y khẳng định không thể tụt lại phía sau, những món đồ rực rỡ kia chung quy cũng chỉ là ngoại vật, không giúp ích gì cho việc tăng trưởng tu vi.

Tam Thanh đối với biểu hiện của Thái Ất đều thấy hài lòng, không để lộ dấu vết mà khẽ gật đầu.

Nữ Oa không quan tâm đến phản ứng của mọi người, đi thẳng tới vị trí cao nhất trong đại điện.

Phất tay một cái, một chiếc bồ đoàn tỏa ra đạo vận hiện ra bên cạnh Nữ Oa, sau đó nàng tọa hạ.

Tam Thanh và Chuẩn Đề cũng lấy ra một chiếc bồ đoàn, tỏa ra đạo vận khác nhau rồi mỗi người ngồi xuống.

Thái Ất mắt sáng lên, đầy vẻ hâm mộ.

Mấy chiếc bồ đoàn đó đều không phải phàm phẩm.

Ngày trước Đạo Tổ ban cho sáu chiếc bồ đoàn thánh vị, có thể nâng cao cảm ngộ đối với đại đạo, lại có thể dùng để vây khốn người, diệu dụng vô cùng.

Hiện tại Nữ Oa sắp giảng đạo, nếu có bồ đoàn giúp đỡ khẳng định có thể lĩnh ngộ đại đạo của bản thân nhanh hơn.

Tiếc là loại bồ đoàn này chỉ có sáu chiếc, do sáu vị thánh nhân tương lai chưởng khống.

Mọi người thấy Nữ Oa tọa hạ thì không còn chú ý đến cảnh tượng trong điện nữa, thi nhau ngồi xếp bằng, ngưng thần tĩnh khí chuẩn bị

nghe đại đạo.

"Tạo hóa huyền diệu, đoạt đạo vận thần kỳ, diễn hóa vạn vật sinh cơ, thu thiên địa linh văn, bổ túc hình thể nguyên tuyền..." Từng lời của Nữ Oa như những hạt ngọc, như thần âm của đại đạo chậm rãi truyền ra.

Chương 63

Nhất thời, đất mọc sen vàng nhả ra hà quang, trên hào quang lại sinh ra sen vàng, xoay tròn điên cuồng trong hư không, tỏa ra vô lượng hào quang.

Trên hư không có thiên nữ rắc hoa, phía sau có Thải Phượng dang cánh cao tường, kim long lượn lờ quanh xà nhà.

Tử khí mịt mù che kín thương khung, thụy thải nghìn luồng dâng lên, tường vân phiên phi bao trùm cả đại điện.

Một luồng dị hương nồng nàn ập đến.

Vô cùng Tạo Hóa đạo văn lần lượt hiện ra, phiêu đãng trong hư không, lúc thì rơi bên cạnh mọi người, lúc thì lao vào Tam hoa trên đỉnh đầu.

Thánh nhân giảng đạo không giống bình thường, lời vừa dứt đã có vô số dị tượng xuất hiện.

Tam Thanh và những người khác trong nháy mắt nhắm mắt ngưng thần, cảm ngộ Tạo Hóa chi đạo trong đó.

Tuy pháp tắc chi lực mà Tam Thanh lĩnh ngộ khác nhau nhưng thù đồ đồng quy, cuối cùng đều vì để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Cho nên họ có thể mượn Tạo Hóa chi đạo của Nữ Oa để minh chứng cho đại đạo trong lòng mình.

Thái Ất nghe Tạo Hóa chi đạo, trong lòng dường như có chút minh ngộ, nhắm mắt tĩnh thần.

Tam hoa trên đầu nở rộ mười hai phẩm, Ngũ khí trong lồng ngực trường tồn, diễn hóa ngũ hành linh long lượn lờ trong Tam hoa.

Một luồng khí tức huyền diệu khuếch tán ra xung quanh.

Thái Ất rơi vào tham ngộ, không còn quan tâm đến người khác, ngay cả khí tức bàng đại của Tam Thanh cũng không thể làm y dao động mảy may.

Lúc này y như đang đắm mình trong đại dương của Tạo Hóa chi đạo, xung quanh đều là Tạo Hóa đạo văn tỏa ra vô cùng đạo vận.

Ngày trước Đạo Tổ có lời: Ba ngàn pháp tắc, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên.

Cho nên muốn chứng đạo Hỗn Nguyên không chỉ có thể lĩnh ngộ một loại pháp tắc chi lực mà có thể lĩnh ngộ nhiều loại.

Trong tình huống bình thường, đa số mọi người đều chỉ tham ngộ một loại pháp tắc, như vậy mới có thể chuyên tâm nhất trí, sớm chứng đại đạo.

Nhưng phàm sự đều có ngoại lệ, có người sẽ tham ngộ nhiều loại pháp tắc.

Chẳng hạn như Thái Thanh đạo nhân, có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, chủ tu Âm Dương pháp tắc.

Đồng thời người cũng tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc, hậu thế để lại Đạo Đức Kinh chẳng phải có ghi chép: Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Đó chính là minh chứng tốt nhất.

Cho nên khi Thái Ất cảm ngộ Tạo Hóa đại đạo, y muốn thử tham ngộ ra Tạo Hóa pháp tắc.

Phải biết Tạo Hóa chi đạo của Nữ Oa nổi danh nhất Hồng Hoang, hiện giờ có hạnh được nghe giảng, khẳng định y sẽ dốc hết toàn lực tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc.

Nếu có thể tham ngộ thấu đáo, khẳng định sẽ có ích lợi cực lớn cho bản thân.

Chỉ riêng việc Tạo Hóa pháp tắc nằm trong mười đại pháp tắc đã đủ để khiến người ta hướng tới, không nhịn được mà muốn tham ngộ.

Người nảy sinh ý định này không chỉ có một mình Thái Ất, đại đa số mọi người đều muốn tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc.

Nhưng việc này cần kỳ ngộ và ngộ tính, không phải cứ tham ngộ là có thể lĩnh ngộ được.

Được linh thính Nữ Oa giảng giải Tạo Hóa chi đạo là vô thượng cơ duyên.

Thái Ất vốn là tàn thi của Luân Hồi Ma Thần hóa hình, căn nguyên thâm hậu, ngộ tính tuyệt giai, có đủ tư bản để tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc.

Quan trọng nhất là y có một kiện pháp bảo tương trợ.

Kiện pháp bảo này tuy không phải là chí bảo ngộ đạo, nhưng lại vô cùng bá đạo.

Trong tay Thái Ất có một kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo gọi là Thôn Phệ Hồ Lô.

Đây là quả hồ lô cuối cùng kết trên dây mướp hồ lô, uẩn hàm Thôn Phệ pháp tắc, có thể thôn phệ linh khí, oán khí, thậm chí là đạo vận, không vật gì không thể thôn phệ.

Chỉ cần có kiện pháp bảo này giúp đỡ thôn phệ Tạo Hóa đạo văn, sau đó đề luyện tinh túy, khẳng định có thể giúp y tham ngộ ra một tia Tạo Hóa pháp tắc.

Thái Ất ý niệm vừa động, trên đỉnh Tam Hoa xuất hiện một cái hồ

lô màu tím đen, đạo văn huyền diệu bao phủ, tán phát ra thôn phệ chi lực vô cùng tận.

"Hô!" Thôn Phệ Hồ Lô há to miệng, thôn phệ chi lực khủng bố hóa thành vòng xoáy, đem tất cả Tạo Hóa đạo văn xung quanh hút sạch vào trong.

Thôn Phệ Hồ Lô là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, lại uẩn hàm Thôn Phệ pháp tắc, một khi tế ra liền có thể thôn thiên phệ địa.

Những đạo văn Tạo Hóa phiêu tán xung quanh căn bản không có chút khả năng đề kháng nào, hóa thành từng phù văn thần bí bị hồ lô nuốt vào trong bụng.

Tức thì, chúng nhân trong đại điện đều cảm giác hư không thiếu hụt một loại đạo vận, khiến việc lĩnh ngộ Tạo Hóa chi đạo thần kỳ trở nên khó khăn.

Phải nói rằng Thôn Phệ Hồ Lô quá mức bá đạo, việc hấp thu lượng lớn đạo vận đã khiến độ khó ngộ đạo của chúng nhân tăng lên một bậc.

Nữ Oa phát hiện ra sự dị thường trong đại điện nhưng không ngăn cản.

Nàng chỉ quản giảng đạo để phản bổ thiên địa, giáo hóa vạn tộc, khẳng định sẽ không quản ai lĩnh ngộ được bao nhiêu, tất cả đều dựa vào bản sự của mỗi người.

Thái Ất đắm chìm trong uông dương của Tạo Hóa chi đạo, khí tức quanh thân thăng hoa, dần dần diễn sinh ra một luồng Tạo Hóa chi khí.

Tuy còn nhạt nhòa nhưng lại là một điềm báo tốt.

Đấu chuyển tinh di, thương hải tang điền, bất tri bất giác đã ngàn năm trôi qua.

Nữ Oa giảng giải Tạo Hóa chi đạo cũng dần đi đến hồi kết.

"Ba!" Theo tiếng nói của Nữ Oa hạ xuống, buổi giảng đạo kết thúc, chúng nhân dần tỉnh lại.

Đại đa số mọi người lộ vẻ sầu khổ, chỉ có cực ít người mang theo nét hân hoan.

Ai nấy đều cảm thấy Tạo Hóa chi đạo thật sự quá khó tham ngộ, đơn giản là sáp khó hiểu.

Nhìn lại Thái Ất, khí tức quanh thân y phiêu hốt bất định, lúc lên lúc xuống, trong mỗi nhịp hô hấp đều có Tạo Hóa chi khí nhàn nhạt nhả ra nuốt vào.

Trên đỉnh Tam Hoa tụ đỉnh và ngũ khí triều nguyên diễn hóa thành linh long, tương hỗ đan xen, từng tia Tạo Hóa pháp tắc phiêu đãng bên trong, giống như đang tìm kiếm thời cơ dung hợp.

Tam Hoa tụ đỉnh, Ngũ Khí triều nguyên, nếu tham ngộ thêm một tầng pháp tắc chi lực nữa là có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

"Oanh long!" Một đạo kim quang ngút trời, khí tức hạo hãn khiến ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Thái Ất.

Chương 64

"Cái gì?

Khí tức Đại La Kim Tiên!" Chúng nhân kinh hô một tiếng.

Tu vi Thái Ất có thể đột phá, hiển nhiên là đã lĩnh ngộ được đại đạo mà Nữ Oa giảng.

Nữ Oa đôi mắt hơi híp, lộ ra một tia tiếu dung hiếm có.

"Chúc mừng Nguyên Thủy sư huynh thu được một vị đệ tử tuyệt giai, chỉ qua một lần nghe giảng đã có thể đột phá Đại La Kim Tiên, ngộ tính chân chính khiến người ta nhìn bụi mà không kịp." Trong vòng ngàn năm, từ Thái Ất Kim Tiên viên mãn đạt tới Đại La Kim Tiên, ngộ tính và căn nguyên của y so với đại đa số người ở đây đều thâm hậu hơn, thấp thoáng có xu thế sánh ngang với Tam Thanh, Chuẩn Đề.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe Nữ Oa khen ngợi Thái Ất, trong lòng vui mừng, mặt lộ ý cười.

Nữ Oa khen ngợi Thái Ất ngộ tính tuyệt giai, cũng là gián tiếp tán thán Nguyên Thủy Thiên Tôn có nhãn quang, thu được đệ tử căn nguyên thâm hậu.

Thái Ất biểu hiện càng xuất sắc, càng chứng minh Nguyên Thủy Thiên Tôn thiện trường giáo đạo đệ tử.

Là sư tôn của Thái Ất, y đương nhiên cảm thấy vô cùng có mặt mũi, trong lòng sớm đã hân hỉ nhược cuồng.

Tuy nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn bình tĩnh nói: "Nữ Oa sư muội quá khen, nếu không có cơ duyên nghe giảng đạo lần này, đồ nhi của ta không biết đến lúc nào mới có thể đột phá Đại La Kim Tiên."

Nguyên Thủy Thiên Tôn không phải khiêm hư, mà đó là sự thật.

Nếu không có cơ duyên này, Thái Ất muốn đột phá Đại La Kim Tiên ít nhất cũng phải tốn vạn năm thời gian để tham ngộ pháp tắc chi lực.

Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên không phản đối lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, liên tục gật đầu, ý cười trên mặt không chút che giấu.

Bàn Cổ Tam Thanh đồng khí liên chi, nhất vinh câu vinh, biểu hiện xuất sắc của Thái Ất khiến mặt mũi bọn họ cũng thêm quang khởi.

Ở phía Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy tu vi Thái Ất đột phá thì mặt lộ vẻ khổ sở.

Bọn họ nhất tâm muốn hưng thịnh phương Tây, hi vọng địa mạch bần tích có thể sinh ra linh tính, nhưng sinh linh lại thiếu chi lại thiếu.

Thấy Thái Ất biểu hiện xuất sắc như vậy, trong lòng bọn họ càng thêm khó chịu, thầm hận vì sao đây không phải đệ tử của mình.

Nếu có thể thu được đệ tử tuyệt giai như vậy, lo gì phương Tây không hưng.

Thái Ất không biết suy nghĩ của chúng nhân, y cảm giác mình sắp sửa thoát khỏi sự chưởng khống của thời gian trường hà.

Đại La Kim Tiên không chỉ có thể sử dụng pháp tắc chi lực, mà quan trọng nhất là siêu thoát khỏi thời gian trường hà.

Chỉ cần nhảy ra khỏi sự chưởng khống của thời gian, liền có thể thọ cùng thiên địa, sánh cùng nhật nguyệt.

Trừ phi Lượng Kiếp gia thân hoặc chịu thương thế chí mạng mới có khả năng vẫn lạc, nếu không có thể mãi mãi ngao du thiên địa.

Phía sau Thái Ất xuất hiện một dòng thời gian trường hà hư huyễn

như một đạo gông xiềng đang khóa chặt y.

"Rắc!" Một tiếng vang nhẹ truyền ra, thân hình Thái Ất nhẹ bẫng, giống như vừa đột phá một tầng thúc phược của thiên địa.

Chưa kịp cảm thụ sức mạnh bản thân, hư không đã bị lôi vân dày đặc bao phủ, cuồn cuộn hung mãnh.

"Oanh long long!" Tiếng lôi minh khủng bố vang vọng thiên địa, một luồng uy áp vô hình bao trùm lên trên không đại điện.

Siêu thoát thời gian trường hà đồng nghĩa với việc đột phá một tầng xiềng xích của Thiên Đạo.

Do đó Thiên Đạo sẽ giáng xuống lôi kiếp để khảo nghiệm sinh linh có tư cách thọ cùng thiên địa, sánh cùng nhật nguyệt hay không.

Nếu không độ được lôi kiếp, nặng thì thân tử hồn tiêu, nhẹ thì nhục thân tan nát, nguyên thần tổn hại nặng nề, tu vi một sớm hóa thành hư không.

Nếu độ qua được, thiên địa mặc sức ngao du, có thể tiếp tục tiềm tu đại đạo.

Nữ Oa nhìn lôi vân trên hư không, tay áo lớn vẫy một cái, đem chúng nhân tống ra khỏi Oa Hoàng cung.

Lôi kiếp tuy chỉ nhắm vào một mình Thái Ất, nhưng nếu chúng nhân tụ tập lại một chỗ, Thiên Đạo sẽ lầm tưởng mọi người muốn giúp Thái Ất độ kiếp, lúc đó lôi kiếp giáng xuống sẽ tăng trưởng gấp ngàn vạn lần, bao quát tất cả mọi người vào trong, e rằng ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể an nhiên vượt qua.

Chúng nhân ra khỏi Oa Hoàng cung liền nhao nhao rời xa Thái Ất, sợ bị lôi kiếp liên lụy.

Đại La Kim Tiên độ lôi kiếp, tùy theo căn nguyên khác nhau mà lôi

kiếp cũng có sự sai biệt.

Thái Ất có căn nguyên của Luân Hồi Ma Thần, lôi kiếp sắp đối mặt khẳng định không tầm thường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thái Ất, trong mắt thoáng hiện một tia lo âu nhưng nhanh chóng biến mất.

Y biết trong tay Thái Ất có nhiều pháp bảo, có thể tự mình ngự lôi kiếp.

Vì vậy tâm tình lo lắng của Nguyên Thủy Thiên Tôn dần bình tĩnh lại, tĩnh lặng chờ đợi Thái Ất độ kiếp.

Thái Ất nhìn lôi vân trên hư không, tâm tình bình tĩnh như mặt hồ lặng sóng, không một chút gợn lòng.

"Oanh long!" Một tiếng lôi minh nổ vang, hư không ngưng tụ uy áp khủng bố, từng con lôi long xuyên qua mây mù, lực lượng hủy diệt đang dần tích tụ.

"Hủy Diệt Lôi Long!" Chúng nhân kinh hô.

Tầm thường sinh linh khi siêu thoát thời gian trường hà thường độ Tam Cửu thiên kiếp, Lục Cửu thiên kiếp, Cửu Cửu thiên kiếp, cao hơn nữa là Ngũ Hành thiên lôi kiếp.

Uy lực mạnh hơn có Tịch Diệt lôi kiếp, Hủy Diệt lôi kiếp, thậm chí là Tử Tiêu lôi kiếp.

Thái Ất vừa mới bắt đầu độ kiếp, chưa có đạo lôi đình nào rơi xuống đã mang theo hủy diệt chi khí nồng đậm, hiển nhiên lôi kiếp y phải độ chí ít là Hủy Diệt lôi kiếp, thậm chí là Tử Tiêu lôi kiếp.

Tam Thanh cảm thụ hủy diệt chi khí trên hư không, chân mày nhíu lại.

Bọn họ nhìn ra được Hủy Diệt lôi long chỉ là giả tượng, có lôi

đình càng thêm cường đại đang ở phía sau.

Mạnh hơn Hủy Diệt lôi kiếp, chẳng phải là Tử Tiêu lôi kiếp sao?

Tâm thần Tam Thanh chấn động.

Tử Tiêu lôi kiếp không phải người bình thường có thể dẫn động, phải có căn nguyên thâm hậu và tiềm chất vô thượng.

Tiềm chất càng lớn, kiếp nạn phải độ càng mạnh, không biết Thái Ất có thể an nhiên vượt qua không.

Sắc mặt Tam Thanh lộ vẻ lo âu, hiểu rõ sự lợi hại của Tử Tiêu lôi kiếp.

"Oanh long!" Một tiếng nổ vang, hư không lóe lên một tia sáng, một đạo lôi đình hủy diệt đen kịt như mực diễn hóa thành hắc long vạn trượng.

Nơi nó đi qua, tinh tú phải lánh xa, cát bay đá chạy, uy áp khủng bố khuếch tán tứ phương.

Một số người thực lực không đủ đã sớm sợ tới mức run rẩy toàn thân.

Chương 65

Thái Ất nhìn Hủy Diệt lôi long rơi xuống, tâm không chút gợn sóng, đôi mắt lóe lên tinh quang, vẻ mặt mang theo vài phần kỳ đãi.

Lôi long tuy mạnh nhưng Thái Ất muốn mượn lôi đình để thối thể, đề thăng nhục thân.

Đương nhiên y không hề thiếu phòng bị mà để mặc lôi đình oanh kích.

Chỉ thấy quanh thân y tán phát từng tia Tạo Hóa chi khí, sinh cơ vô cùng di mạn tứ phía.

Lôi long va chạm vào người Thái Ất, bạo phát ra tiếng oanh minh cực đại, năng lượng khủng bố thuận theo kinh mạch tức khắc lan khắp toàn thân.

"Tê!" Thái Ất không kìm được hít một hơi lạnh, toàn thân khẽ run.

Lôi đình thối thể thật không phải người thường có thể chịu đựng, mới đạo lôi long thứ nhất đã khiến thân thể xuất hiện một số tổn thương.

Nếu không có Tạo Hóa chi khí tu phục nhục thân hư tổn, y tuyệt đối không dám dùng nhục thân ngạnh kháng.

Thái Ất cảm thụ được nhục thân dưới tác dụng của Tạo Hóa chi khí đang dần tu phục, trở nên mạnh mẽ hơn.

Bất kể là Ngũ Hành lôi kiếp, Tịch Diệt lôi kiếp hay Hủy Diệt lôi kiếp đều có Cửu Cửu tám mươi mốt đạo lôi đình.

Hiện tại chỉ mới là đạo thứ nhất, uy lực chưa quá mạnh nên Thái Ất mới có thể thừa thụ, càng về sau uy lực càng tăng.

Theo Thái Ất suy đoán, y chỉ có thể dùng năm đạo lôi đình đầu tiên để thối thể, nếu không nhục thân sẽ trực tiếp tan nát.

Nhục thân tu vi chỉ có Kim Tiên, có thể chống đỡ năm đạo hủy diệt lôi đình đã là cực hạn dưới sự gia trì của Tạo Hóa chi khí, nếu không ngay cả đạo thứ hai cũng khó lòng ngăn cản.

"Oanh long!" Hư không không đoạn rơi xuống lôi đình, oanh kích lên người Thái Ất, uy năng bùng phát vô cùng khủng bố.

Nhục thân y tuần hoàn trong quá trình phá tổn và tu phục, dần dần trở nên cường đại.

Năm đạo lôi đình đã rơi xuống xong, nhục thân y như được đúc bằng vàng ròng, lưu ly huyền quang chiếu diệu tứ phương, một luồng uy áp Kim Tiên viên mãn từ nhục thân trán phóng ra.

Chúng nhân đều kinh thán trước Thái Ất, đôi mắt hiện lên thần sắc bất khả tư nghị.

Lôi kiếp không vì Thái Ất rèn luyện nhục thân mà dừng lại, vẫn đang uẩn nhưỡng lôi đình khủng bố hơn.

Thái Ất biết không thể để lôi đình oanh kích thêm nữa, nếu không bảo thể vất vả thối luyện sẽ bị hủy hoại.

Ý niệm vừa động, trước mặt Thái Ất xuất hiện một mặt cờ nhỏ, đạo văn huyền sắc lần lượt sáng lên, một đạo quang mạc rực rỡ dần hình thành, bảo hộ y ở bên trong.

Cờ nhỏ chính là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Một khi tế ra liền vạn pháp bất xâm, đứng vào nơi bất bại.

Hiện tại lôi đình uy lực cường đại, sơ sẩy một chút là nhục thân tan nát, lúc đó lôi long trực tiếp oanh kích nguyên thần, e rằng chỉ có

con đường chết.

Cho nên Thái Ất trực tiếp tế ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ để chống đỡ.

Chỉ thấy y lại phất tay một cái, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu tỏa ra ngũ sắc hào quang, nhuộm đẫm chư thiên, chiếu sáng cả thiên khung như muốn xua tan tầng mây.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, công kích lực vô cùng mạnh mẽ, là phương tiện công kích tốt nhất.

Chúng nhân thấy Thái Ất vừa ra tay đã là hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, trong lòng vô cùng hâm mộ, thậm chí có không ít người lộ ra thần sắc tham lam.

Phải biết rằng cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh cũng không nhất định có được.

Ngay cả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong tay cũng chỉ có một hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, khẳng định là đỏ mắt.

Kẻ nôn nóng nhất là một đạo nhân mặc đạo bào màu xám, quanh thân tỏa ra khí tức Đại La Kim Tiên viên mãn, trên y phục thêu một chiếc minh đăng cổ phác.

Người này chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân, đôi mắt dán chặt vào ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu trên hư không, thần sắc tham lam được che giấu rất kỹ.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm nhận được Định Hải Thần Châu có liên quan đến việc chứng đạo của mình, nếu có được kiện pháp bảo này, đại đạo có thể mong chờ.

Thái Ất không biết hai kiện pháp bảo này gây ra chấn động thế nào, y chỉ biết có một công một thủ hộ trụ thân mình, tuyệt đối có thể

độ qua lôi kiếp.

Lôi long trên hư không dường như cảm nhận được khí tức Thái Ất mạnh lên nên trở nên cuồng bạo.

"Oanh long!" Một tiếng nổ vang, hàng chục đạo lôi đình đồng thời rơi xuống, uy năng khủng bố chấn cho hư không lung lay như sắp sụp đổ.

Thiên lôi câu địa hỏa, đá vụn bay tứ tung, quần sơn đứt đoạn.

Uy áp đáng sợ khiến thiên địa biến sắc.

Không ít người lộ vẻ kinh khủng, vội vàng tránh xa vì sợ bị lôi long bao phủ.

Thái Ất sắc mặt bình tĩnh, tay áo lớn vẫy một cái, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu trên hư không xuyên vân phá không, vạch ra quỹ tích huyền diệu hướng về hàng chục đạo lôi đình oanh tới.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu khi thi triển to lớn như ba mươi sáu vì tinh tú, che lấp cả thiên khung, khiến hàng chục đạo lôi đình không thể rơi xuống.

"Bành!" Định Hải Thần Châu và lôi đình va chạm tức thì, bùng phát tiếng vang điếc tai nhức óc.

Từng đạo âm ba bay tứ tán, oanh kích sơn hải, năng lượng khủng bố biến thành đám mây hình nấm bốc lên cuồn cuộn.

Trong khói bụi có lôi điện nhấp nháy, ngũ sắc hào quang xuyên thoi, tiếng nổ liên miên không dứt.

Hủy Diệt lôi đình tuy mạnh nhưng trước mặt ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu vẫn còn chút không đủ.

Không lâu sau, những viên Định Hải Thần Châu to lớn đã đánh tan hàng chục đạo lôi đình, hóa thành linh khí tiêu tán.

Vụ nổ khủng bố mới dần bình tức.

Nhưng lôi đình trên hư không không hề tiêu tán, ngược lại lôi vân càng thêm nặng nề, uy áp vô cùng di mạn.

Tam Thanh mi đầu nhíu chặt, trong lòng có chút lo lắng, những lôi đình trước đó nhiều nhất cũng chỉ là tiểu đả tiểu nháo, kiếp nạn tiếp theo mới là khảo nghiệm chân chính.

Không chỉ Tam Thanh, Nữ Oa và Chuẩn Đề cũng phát hiện lôi đình đang chuyển biến, dường như có một thứ khổng lồ sắp xuất hiện.

"Thái Ất sư điệt có tiềm chất thâm hậu như vậy, có thể dẫn động Tử Tiêu Thần Lôi." Nữ Oa là Hỗn Nguyên Thánh Nhân nên sớm nhìn ra căn nguyên lôi đình, trong lòng có chút kinh ngạc.

Khi nàng đột phá Đại La Kim Tiên cũng đã độ Tử Tiêu lôi kiếp, nàng hiểu rõ nhất cần tiềm chất cỡ nào mới dẫn động được Tử Tiêu Thần Lôi.

Hiện tại Thái Ất chiêu tới Tử Tiêu Thần Lôi, hiển nhiên có tư chất sánh ngang với nàng.

Như cảm ứng với lời Nữ Oa, lôi vân trên hư không dần chuyển sang màu tím, một luồng tử khí nồng đậm bao quanh lôi đình.

Chương 66

"Cái gì, Tử Tiêu Thần Lôi!" Chúng nhân cảm thụ khí tức hư không liền kinh hô.

Nguyên bản tưởng Thái Ất chiêu tới Hủy Diệt lôi kiếp đã đủ khủng bố rồi, không ngờ tư chất của y lại có thể dẫn tới Tử Tiêu Thần Lôi.

Điều này minh chứng thành tựu thấp nhất của Thái Ất cũng có thể đột phá Chuẩn Thánh, thậm chí có vọng Hỗn Nguyên.

Nghĩa là hậu khởi chi tú đang quật khởi, Thái Ất so với tuyệt đại đa số mọi người đều mạnh hơn.

Trong lòng bọn họ vừa hâm mộ tư chất Thái Ất, vừa mang theo một tia trào phúng.

Tuy có thể dẫn tới Tử Tiêu Thần Lôi, nhưng liệu y có thể an nhiên vượt qua?

Nếu không thể độ qua lôi kiếp, tư chất tốt đến đâu cũng là nói suông.

Có không ít người mang bộ dạng xem kịch vui, vẻ chế nhạo trong mắt không chút che giấu.

Bọn họ đều biết hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo phát động uy lực cực mạnh, nhưng để chống đỡ Tử Tiêu Thần Lôi thì vẫn còn thiếu chút nữa.

"Rắc!" Một đạo tia chớp chiếu sáng bầu trời, Tử Tiêu Thần Lôi diễn hóa thành lôi đình hung thú, một chiếc thú trảo khổng lồ mang theo lôi đình vô biên từ hư không quất xuống.

Thú trảo to lớn vô cùng, vô số đạo văn Tử Tiêu diễn hóa thành lân

giáp, tỏa ra uy áp giết sạch hết thảy.

Nơi nó đi qua hư không vỡ vụn, nhật nguyệt tinh thần đều phải tránh lui, không dám chạm vào phong mang.

Thái Ất chân mày nhíu lại, uy danh của Tử Tiêu Thần Lôi không sinh linh Hồng Hoang nào không biết.

Đó là lôi kiếp vô thượng do Thiên Đạo chưởng khống sau khi Đạo Tổ hợp đạo, chỉ nghe bốn chữ 'Tử Tiêu Thần Lôi' cũng đủ làm khiếp sợ vô số sinh linh.

Hôm nay tận mắt chứng kiến mới biết lôi kiếp khủng bố đến nhường nào.

Thấy Tử Tiêu lôi đình rơi xuống, Thái Ất lần đầu tiên đại biến sắc mặt.

Không kịp suy nghĩ nhiều, y vội vàng vận chuyển toàn bộ pháp lực, điên cuồng rót vào ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Đột nhiên Định Hải Thần Châu xoay tròn cấp tốc, tỏa ra quang trạch xanh thẳm, sóng lớn ngập trời xây thành một đạo tường cao như thiên tiệm chắn ngang phân cách thiên địa.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tỏa ra ánh sáng tố sắc, sương mù nhân uân thăng đẳng diễn hóa thành một đóa liên đài mười vạn trượng bao phủ Thái Ất bên trong.

Nhất thời hai kiện pháp bảo được nâng lên cực hạn, khí tức che lấp tứ phương.

Thái Ất trong lúc thú trảo rơi xuống đã thôi động pháp bảo, nhưng tốc độ Tử Tiêu lôi đình quá nhanh, phòng ngự vừa triển khai đã va chạm vào nhau.

“Bành!” Một tiếng trầm đục vang lên, tường cao khổng lồ trực tiếp vỡ tan, kéo theo ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đồng thời bị đánh bay.

Cự thú trảo là sự thể hiện thực chất của Tử Tiêu Thần Lôi, lại có một tia Thiên Đạo ý chí gia trì, ngay cả cực phẩm Tiên Thiên linh bảo cũng không chống đỡ nổi.

Càng huống hồ uy lực của Định Hải Thần Châu thể hiện ở công kích, lực phòng ngự thủy chung vẫn thiếu hụt.

Thái Ất không cảm thấy bất ngờ, tác dụng của Định Hải Thần Châu chỉ là kéo dài thời gian để y tranh thủ cơ hội thi triển pháp bảo khác.

Y sớm biết chỉ dựa vào hai kiện cực phẩm Tiên Thiên linh bảo khẳng định không ngăn được Tử Tiêu Thần Lôi công kích, chỉ có tế ra thêm pháp bảo mới có thể hóa giải.

Tuy rằng sẽ bại lộ một số pháp bảo, nhưng để độ lôi kiếp, không thể không làm vậy.

Thú trảo đánh bay Định Hải Thần Châu, uy năng không giảm hướng về liên đài khổng lồ oanh tới.

“Rắc!” Một tiếng vang giòn truyền ra, liên đài do Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ diễn hóa xuất hiện một vết nứt, sau đó dần lan rộng, chớp mắt đã bao phủ toàn bộ liên đài.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ hào xưng vạn pháp bất xâm, đứng vào nơi bất bại, nhưng đó là trong điều kiện cùng cảnh giới.

Tử Tiêu Thần Lôi mang theo một tia Thiên Đạo ý chí đã sớm vượt qua cực hạn Thái Ất có thể chịu đựng, thần lôi có thể phá vỡ phòng ngự của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cũng không có gì kỳ quái.

Khi tiếng vang giòn tan đó truyền ra, sắc mặt Tam Thanh biến đổi,

tay nắm chặt, trong lòng đầy lo âu.

Nếu phòng ngự của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bị phá, Thái Ất chỉ còn cách ngạnh kháng, mà với tu vi Đại La Kim Tiên e rằng khó lòng chống đỡ uy lực Tử Tiêu Thần Lôi.

Trái ngược với sự lo lắng của Tam Thanh, có những kẻ trong lòng đang cười trên nỗi đau của người khác.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sớm đã mở cờ trong bụng, hận không thể để phòng ngự của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tan biến ngay lập tức, như vậy Thái Ất nhất định sẽ vẫn lạc dưới lôi kiếp.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thuộc về phương Tây nên rất vui mừng khi thấy tu sĩ phương Đông thân vẫn, đặc biệt là đệ tử có tiềm chất như Thái Ất.

Nếu có thể độ sang phương Tây thì tốt, nếu không chỉ đành để y biến mất trong dòng chảy thời gian.

"Bành!" Liên đài Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tan vỡ tức thì, cờ nhỏ bay ngược lại chui vào mi tâm Thái Ất.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, lực phòng ngự tuyệt giai, tuy bị phá nhưng cũng đã tiêu hao đại bộ phận uy lực của lôi thú cự trảo do Tử Tiêu Thần Lôi diễn hóa.

Hiện tại nó chỉ còn to bằng một ngọn núi, uy lực không còn quá khủng bố, khí tức suy yếu quá nửa, ngay cả tốc độ rơi xuống cũng chậm lại.

Tuy uy năng suy yếu nhưng dù sao cũng là Tử Tiêu Thần Lôi, dù chỉ một tia cũng có uy lực vô cùng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt lo âu, âm thầm vận chuyển pháp lực, chỉ cần Thái Ất rơi vào nguy hiểm y nhất định sẽ lập tức ra tay, tuyệt đối không để đệ tử tâm phúc vẫn lạc dưới lôi kiếp.

“Nguyên Thủy sư huynh không cần lo lắng, Thái Ất sư điệt vô ngại.” Nữ Oa luôn quan sát trạng huống của Thái Ất nên sớm phát hiện động tác nhỏ này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Nữ Oa tu vi cường đại, khẳng định sẽ không nói bừa, y nhìn theo ánh mắt Nữ Oa thì thấy Thái Ất đang cầm trong tay một thanh thước khổng lồ.

“Hậu Thiên công đức chí bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích!” Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy pháp bảo trong tay Thái Ất thì tâm lo lắng liền buông xuống, có Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay, Thái Ất khẳng định có thể an nhiên độ lôi kiếp.

Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, Thái Ất rót pháp lực trong cơ thể vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, tức thì vô số đạo văn cùng lúc phát sáng, đạo vận huyền diệu tràn ngập thiên địa.

Hư không trong khoảnh khắc đó định cách, xu thế rơi xuống của lôi thú cự trảo khựng lại như gặp phải trở lực cực lớn.

Chúng nhân căn bản không ngờ Thái Ất có thể bộc phát uy năng cường đại hơn, từng đôi mắt trợn ngược lên vì kinh ngạc.

Thái Ất phất tay một cái, một đạo thước ảnh khổng lồ mang theo uy năng ngập trời, dường như muốn chia tách thiên địa hướng về lôi đình cự thú trên hư không đánh tới.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên công đức chí bảo, uy lực vô cùng, có thể bỏ qua bất kỳ phòng ngự nào, một khi tế ra hiếm có pháp bảo nào ngăn cản được.

Dù Tử Tiêu Thần Lôi uy lực cường đại nhưng đã bị Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và Định Hải Thần Châu tiêu hao không ít, khẳng định không ngăn được công kích của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn vang lên, lôi đình cự thú trực tiếp bị thước ảnh khổng lồ chém làm đôi.

Năng lượng khủng bố trực tiếp biến thành khói bụi che lấp thương khung.

Chương 67

Hồng Mông Lượng Thiên Xích phát động uy lực không chỉ đánh tan Tử Tiêu Thần Lôi, thước ảnh khổng lồ còn nghịch lưu mà lên như một con kim long phiên giang đảo hải, khuấy động vạn thiên tinh thần, phá tan mây đen vô tận.

"Ngao!" Một tiếng kêu thảm thiết từ trong mây đen truyền ra khiến người nghe nổi da gà, cảm giác lạnh lẽo như từ u minh hoàng tuyền xông thẳng từ lòng bàn chân lên đại não.

Chúng nhân đều kinh hãi không biết pháp bảo trong tay Thái Ất rốt cuộc mạnh đến nhường nào.

Không những phá tan Tử Tiêu Thần Lôi mà nhìn thế này dường như còn muốn đánh tan cả lôi kiếp.

Đáng tiếc chỉ thấy một đạo thước ảnh bay qua chứ không thấy rõ hình dạng pháp bảo vì bị khói bụi vô tận che khuất tầm mắt.

Vạn trượng kim quang chiếu diệu chư thiên, phá tan mây đen vô biên, lôi kiếp khủng bố dần bình tức, bầu trời khôi phục trạng thái thái dương chiếu sáng rạng rỡ.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, chúng nhân tuyệt đối không tin một trận lôi kiếp đáng sợ như vậy lại được độ qua một cách nhẹ nhàng.

Thái Ất thấy lôi kiếp bị đánh tan liền lập tức thu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Định Hải Thần Châu.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên công đức chí bảo, nếu bị người ta nhắm tới khẳng định là một chuyện phiền phức.

Y biết dù không thu lại thì chúng nhân khẳng định cũng có thể suy

đoán ra phẩm cấp pháp bảo nhưng sẽ không biết tên.

Còn về Định Hải Thần Châu, chúng nhân đã biết rõ nên khẳng định không dám khinh dị cướp đoạt, vì một kiện pháp bảo mà đắc tội Bàn Cổ Tam Thanh là không đáng giá.

"Oanh long!" Hư không truyền đến một tiếng vang trầm, tâm đầu Thái Ất chấn động, chẳng lẽ lôi kiếp chưa tan, rõ ràng mây đen đã bị đánh tan rồi.

Thái Ất lo lắng dư thừa.

Sau khi độ kiếp xong, Thiên Đạo sẽ giáng xuống pháp lực vô cùng để thối luyện nguyên thần, triệt để củng cố tu vi Đại La Kim Tiên.

Chỉ thấy một đạo quang trụ từ thiên khung xa xôi bắn tới rơi xuống người Thái Ất, vẻ ngoài đặc biệt diệu nhãn.

Như một vị Đế quân thủ hộ thiên địa, quanh thân y tắm mình trong kim quang, khí tức Đại La Kim Tiên triển lộ vô nghi, từng đạo gợn sóng chấn động tứ phía.

Lúc này Thái Ất cảm thấy toàn thân thư thái, một luồng khí thiên địa huyền diệu quán xuyên toàn thân như đang dung hợp với thiên địa.

Hóa ra Đại La Kim Tiên có thể siêu thoát thời gian trường hà là vì có thể chưởng khống một tia sức mạnh thiên địa dung nhập bản thân.

Buổi giảng đạo của Nữ Oa kết thúc, Thái Ất thành công độ lôi kiếp, không còn chuyện gì đáng để chúng nhân quan chú, một số người lần lượt rời đi hướng về Hồng Hoang đại lục.

Thái Ất tung người một cái đáp xuống trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn, Sư bá, hai vị Sư thúc." Nguyên Thủy Thiên Tôn quét mắt qua, phát hiện khí tức quanh thân Thái Ất hạo hãn

như uông dương đại hải thâm bất khả trắc, khí thế Đại La Kim Tiên triển lộ vô nghi.

Trong lòng y vô cùng hoan hỉ, Thái Ất đột phá Đại La Kim Tiên lại có tiềm chất sánh ngang Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngày đột phá Chuẩn Thánh không còn xa.

Phải biết Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện tại mới chỉ là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, giáo đạo ra một vị đệ tử Đại La Kim Tiên khiến tâm y khẳng định vô cùng vui mừng.

Điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh ngạc hơn là Thái Ất có thể đạt được Hậu Thiên công đức chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, có thể thấy cơ duyên của y thâm hậu thế nào.

Phải biết đó là chí bảo, ngay cả pháp bảo mạnh nhất trong tay Nữ Oa cũng chỉ là cực phẩm Tiên Thiên linh bảo, tuy bộc phát uy lực không thua kém chí bảo nhưng chung quy không phải chí bảo thật sự.

"Đồ nhi không cần đa lễ, mau bình thân.

Hiện tại ngươi đã là Đại La Kim Tiên nhưng cần giới kiêu giới táo, nỗ lực tu luyện." Nguyên Thủy Thiên Tôn cáo giới.

Tu vi đạt tới Đại La Kim Tiên, muốn tiếp tục đề thăng sẽ trở nên gian nan hơn, phải có một trái tim đạo tĩnh lặng, kiên trì không ngừng tu luyện mới có thể sớm ngày chứng đạo.

Thái Ất biết Nguyên Thủy Thiên Tôn lo y đột phá tu vi mà đắc ý quên hình nên mới lên tiếng nhắc nhở để tránh trì hoãn tu luyện.

"Đệ tử cẩn ký Sư tôn giáo hối!" Tam Thanh hơi gật đầu, trò chuyện thêm vài câu với Nữ Oa rồi dẫn Thái Ất cáo từ.

Mọi chuyện đã kết thúc, tất cả đều nên về núi Côn Luân bế quan tu luyện, khẳng định không lưu lại đạo trường của Nữ Oa lâu.

Khi Thái Ất rời đi, y thấy chỉ còn lại Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và Phục Hy đang trò chuyện với Nữ Oa.

Chắc chắn là thỉnh Nữ Oa xuất sơn giúp đỡ Yêu tộc đánh bại Vu tộc, khẳng định địa vị của Yêu tộc.

Nếu Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có được sự giúp đỡ của Nữ Oa, khẳng định có thể đánh bại Vu tộc, khẳng định vị trí nhân vật chính thiên địa.

Đáng tiếc Nữ Oa Thánh nhân không thích tranh đấu, không thể thỉnh động nàng.

Hơn nữa Vu Yêu đại chiến là đại thế do Thiên Đạo mưu hoạch, Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân khẳng định sẽ không làm trái đại thế, chỉ có thể bàng quan cuộc đại chiến của hai tộc.

Bất kể kết cục của hai tộc Vu Yêu thế nào cũng không liên quan gì đến Thái Ất, y khẳng định không quan tâm Đế Tuấn và Nữ Oa nói gì.

Thái Ất có tu vi Đại La Kim Tiên có thể đề kháng một bộ phận hỗn độn cương phong nên không cần Tam Thanh dẫn dắt cũng có thể về núi Côn Luân.

Bốn người hóa thành kim quang xuyên qua hỗn độn cương phong, trong vòng nửa tháng đã đồng thời về tới núi Côn Luân.

Trong đại điện, Tam Thanh sắc mặt bình tĩnh, trong mắt mỗi người đều lóe lên tinh quang, dường như đang có suy nghĩ riêng.

"Hai vị hiền đệ, đại ca muốn ngoại xuất du lịch Hồng Hoang để tìm kiếm cảm ngộ cơ duyên Hồng Mông Tử Khí, e rằng không thể cùng các ngươi ở lại núi Côn Luân tham ngộ đại đạo nữa." Nữ Oa có thể thành Thánh là nhờ khi du lịch Hồng Hoang đã cảm ngộ thiên địa, chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân.

Vì vậy Thái Thanh Đạo Nhân muốn học theo Nữ Oa đi tìm cơ

duyên trong Hồng Hoang, biết đâu có thể tham ngộ huyền bí của Hồng Mông Tử Khí, chứng đắc Hỗn Nguyên thánh vị.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên có chút kinh ngạc, từ khi hóa hình tới nay ba người đều cùng nhau tu luyện.

Huynh trưởng lại muốn một mình du lịch Hồng Hoang vào lúc này, lẽ nào là vì Nữ Oa thành Thánh sao?

Nữ Oa thành Thánh trước một bước quả thật gây ra một tia áp lực cho Thái Thanh Đạo Nhân, y cần sớm ngày chứng đạo Hỗn Nguyên để không làm mất danh đầu Bàn Cổ Tam Thanh.

Hơn nữa y cảm tri tiếp tục bế quan chỉ có thể tăng cường pháp lực, cuối cùng vẫn vô duyên với đại đạo, chỉ có du lịch Hồng Hoang mới mong cảm ngộ được một tia cơ duyên.

Thái Ất nghe lời Thái Thanh Đạo Nhân nói thì đôi mắt sáng lên.

Sư bá muốn du lịch Hồng Hoang, xem ra thời đại Thánh nhân sắp tới rồi.

Y biết Thái Thanh Đạo Nhân du lịch Hồng Hoang sẽ truyền lại Kim Đan đại đạo cho Nhân tộc, tham ngộ cơ duyên thành Thánh, chứng đắc Hỗn Nguyên thánh vị.

Sau đó Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên, cùng với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ở phương Tây cũng sẽ lần lượt thành Thánh.

Sáu vị Thánh nhân do Thiên Đạo nội định sẽ kế tiếp chứng đạo, mở ra thời kỳ Thánh nhân giáo hóa vạn tộc.

Đó chính là sự phát triển của đại thế Hồng Hoang.

Đáng tiếc Thái Ất hiện tại chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên, căn bản không thể so sánh với Thánh nhân.

Chương 68

"Nếu huynh trưởng đã quyết định, đệ và tam đệ sẽ ở núi Côn Luân đợi tin mừng đại ca thành Thánh." Thông Thiên tuy không phát biểu ý kiến nhưng liên tục gật đầu tán đồng lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đại đạo mà ba người lĩnh ngộ khác nhau, cùng nhau tham ngộ Hồng Mông Tử Khí chưa chắc đã có hiệu quả lớn, chi bằng du lịch Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên hoặc tự mình tham ngộ sẽ giúp sớm ngày chứng đạo hơn.

"Nếu đã như vậy, núi Côn Luân rộng lớn này nhờ hai vị hiền đệ thủ hộ, hy vọng khi ta trở về tất cả đều đã chứng đạo Hỗn Nguyên." Lời vừa dứt, Thái Thanh Đạo Nhân hóa thành một đạo kim quang bay ra ngoài núi Côn Luân.

"Cung tống huynh trưởng (Sư bá)!" Thái Thanh Đạo Nhân rời đi, trong đại điện chỉ còn lại ba người Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên và Thái Ất.

Thái Ất tĩnh lặng chờ đợi không dám lên tiếng.

Tuy Thái Ất muốn về bế quan tu luyện nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa lên tiếng y không dám tùy tiện nói ra.

Mọi người đều không nói gì khiến đại điện trở nên tĩnh lặng.

Bầu không khí ngưng trọng như kiếm bạt nỗ trương khiến Thái Ất nảy sinh ảo giác như huynh đệ bất hòa đang giận dỗi nhau, làm y càng không dám phát ra tiếng động, ngay cả nhịp thở cũng chậm lại vì sợ gây ra tranh chấp giữa hai người.

Cuối cùng Thông Thiên phá vỡ bầu không khí trầm trọng, chậm rãi nói: "Nhị ca, đại ca đã du lịch Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên, chúng

ta cũng nên tự mình tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, như vậy họa chăng có thể sớm ngày chứng đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên lĩnh ngộ đại đạo có sự sai biệt, thậm chí là tương bội, nếu cùng nhau tham ngộ Hồng Mông Tử Khí khẳng định sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, kết quả là ai cũng không tham ngộ được đại đạo.

Hiển nhiên chia ra tham ngộ Hồng Mông Tử Khí là lựa chọn tốt nhất.

"Ân, lời tam đệ nói rất có lý, đã vậy chúng ta hãy tự mình tham ngộ đi." Cảm nhận được bầu không khí căng thẳng biến mất, Thái Ất khẽ thở phào một hơi.

Cảm giác áp bách trước đó làm Thái Ất tưởng hai người sắp xảy ra mâu thuẫn, giờ xem ra y đã lo lắng quá nhiều.

Kiếp trước có truyền ngôn rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên bất hòa, hai người thường xuyên mâu thuẫn, giờ nhìn thấy họ hòa mục thế này thì không hề giống trong lời đồn.

Thông Thiên hơi gật đầu, hóa thành kim quang bay ra ngoài điện.

Núi Côn Luân có rất nhiều cung điện, Ngọc Hư cung chỉ là một trong số đó.

Thông Thiên có hành cung riêng để bế quan tu luyện, khẳng định sẽ không chiếm cứ cung điện của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Thanh Đạo Nhân và Thông Thiên lần lượt rời đi, Nguyên Thủy Thiên Tôn sinh lòng cảm khái than thở: "Không biết khi nào mới có thể tham ngộ được Hồng Mông Tử Khí!" Ba người cùng nhau tham ngộ Hồng Mông Tử Khí mấy vạn năm mới lĩnh ngộ được một tia chân ý, muốn chứng đạo Hỗn Nguyên vẫn còn một đoạn đường dài.

Tuy trong Hồng Hoang thời gian là thứ không đáng tiền nhất, nhưng sau khi Nữ Oa thành Thánh, tâm chứng đạo Hỗn Nguyên của

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng trở nên nôn nóng.

Thái Ất nhìn ra phiền não của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hành lễ nói: "Sư tôn không cần ưu lự.

Sư tôn có được Hồng Mông Tử Khí khẳng định có duyên với thánh vị, chỉ cần thuận ứng thiên ý tuyệt đối sẽ chứng đạo Hỗn Nguyên." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời Thái Ất nói thì đôi mắt sáng lên, khí tức thậm chí có chút phập phồng.

Bốn chữ 'Thuận ứng thiên ý' nổ tung trong não hải Nguyên Thủy Thiên Tôn như tỏa ra ánh sáng vô tận, khế hợp với đại đạo của y, khiến Hồng Mông Tử Khí rung động nhẹ.

"Thuận ứng thiên ý!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lẩm bẩm như rơi vào đốn ngộ.

Thái Ất thấy tình huống của Nguyên Thủy Thiên Tôn thì trong lòng kinh hãi, Sư tôn ngộ đạo rồi sao?

Lẽ nào đang cảm ngộ Hồng Mông Tử Khí!

Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh là nhờ thành lập Xiển giáo, xiển minh ý chí của Thiên Đạo.

Vì vậy khi Thái Ất vô ý nói ra bốn chữ 'Thuận ứng thiên ý' đã giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn minh ngộ đại đạo của bản thân, rơi vào đốn ngộ.

Thuận ứng thiên ý và xiển minh thiên ý có mối liên hệ thiên ti vạn lũ, nhưng thiên ý khó lường, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong thời gian ngắn cũng khó mà lĩnh ngộ hết được.

Dù sao cơ duyên thành Thánh cũng không phải chỉ một câu nói là xong.

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa tham ngộ thông suốt nhưng đã

có một tia sồ hình, chỉ cần cơ duyên đến, tham thấu thiên ý là có thể lập địa thành Thánh, chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Đồ nhi, vi sư đột nhiên có sở cảm ngộ cần bế quan tu luyện, ngươi hãy tự mình đi bế quan đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn không quên Thái Ất vừa mới đột phá Đại La Kim Tiên nên cần thời gian làm quen với thực lực bản thân.

Bế quan tu luyện chính là lúc tốt nhất để củng cố tu vi Đại La Kim Tiên.

Thái Ất hành lễ cáo thối: "Đệ tử đã biết, chúc Sư tôn sớm ngày chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân." Lời vừa dứt, Thái Ất hướng về thiên điện đi tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiển nhiên đã minh ngộ đại đạo của mình, y khẳng định không thể làm phiền Sư tôn ngộ đạo.

Hơn nữa bản thân Thái Ất cũng có cảm ngộ về đại đạo nên cần lập tức trở về thiên điện.

Trong thiên điện, Thái Ất khoanh chân ngồi xuống điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

Tay áo vẫy một cái, một lá cờ ma phiên tràn ngập đạo văn Luân Hồi xuất hiện trước mặt.

Ma phiên nhả ra từng tia Luân Hồi chi khí bao trùm cả đại điện, một luồng uy áp vô hình áp xuống tứ phía.

Luân Hồi Ma Phiên là Tiên Thiên chí bảo, bên trong uẩn hàm Luân Hồi pháp tắc, là thánh khí chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi.

Khi Nữ Oa khai tịch đạo trường, Thái Ất may mắn lĩnh ngộ được bóng dáng của Luân Hồi pháp tắc, trong tay lại nắm giữ Tiên Thiên chí bảo Luân Hồi Ma Phiên nên định sẵn có duyên với Luân Hồi chi đạo.

Muốn tham ngộ Luân Hồi pháp tắc, hiển nhiên Luân Hồi Ma Phiên là lựa chọn tốt nhất.

Luân Hồi Ma Phiên chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi nên Luân Hồi chi đạo bên trong là tinh thuần nhất, cao thâm nhất, lại là chí bảo bạn sinh của Thái Ất nên việc lĩnh ngộ càng thêm phương tiện và nhanh chóng.

Thái Ất chìm đắm tâm thần vào trong Luân Hồi Ma Phiên, từng mai đạo văn Luân Hồi hiện ra trước mắt, lấp lánh khí tức Luân Hồi.

Trên đỉnh Tam Hoa trán phóng mười hai phẩm, ngũ khí trong lồng ngực diễn hóa thành linh long lượn lờ xung quanh.

Pháp lực trong cơ thể vận chuyển theo Luân Hồi Bất Diệt Quyết, hấp thu linh khí vô tận chuyển hóa thành từng tia Luân Hồi chi khí.

Tức thì linh khí trong đại điện bạo động, kẹp lấy Luân Hồi chi khí diễn hóa thành một tòa liên đài đưa Thái Ất lên cao.

Một luồng khí tức thánh khiết và cao quý lan tỏa khắp đại điện.

Luân Hồi Ma Phiên khẽ rung lên, vô số đạo văn Luân Hồi tự động hiện ra xoay quanh Thái Ất.

Đạo vận vô cùng tràn ngập đại điện, tương hỗ đan xen diễn hóa thành hư ảnh khổng lồ của Lục Đạo Luân Hồi bàn.

Lúc này Thái Ất cảm thấy như đang tắm mình trong Luân Hồi chi đạo, toàn thân thư thái, nguyên thần được thăng hoa như muốn dung hợp làm một với Luân Hồi Ma Phiên.

Thái Ất vốn là tàn thi của Luân Hồi Ma Thần hóa hình nên bản thân vô cùng khế hợp với Luân Hồi chi đạo, việc lĩnh ngộ càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Chỉ thấy trên thân thể y hiện ra từng đạo văn Luân Hồi lấp lánh

tương ứng với Luân Hồi Ma Phiên.

Luân Hồi chi đạo là một trong mười đại pháp tắc, mạnh hơn Tạo Hóa pháp tắc nên việc lĩnh ngộ cũng khó khăn hơn.

Thái Ất tuy có thiên tiên khế hợp với Luân Hồi chi đạo lại có Luân Hồi Ma Phiên trợ giúp cảm ngộ nhưng vẫn không phải chuyện ngày một ngày hai là có thể tham ngộ được.

Chương 69

May mắn là trong Hồng Hoang thời gian không đáng tiền nên Thái Ất có thể an tâm tham ngộ Luân Hồi đại đạo.

Thái Ất đắm chìm trong cảm ngộ đại đạo, khí tức quanh thân dần trở nên huyền diệu, khí thế từng bước tăng trưởng...

Cùng lúc đó, Hồng Hoang đón chào một vị tu sĩ đạo hạnh cao thâm đang du lịch khắp các tiên sơn động thiên để tìm kiếm cơ duyên.

Vị đạo nhân này đầu đội mũ âm dương ngư vĩ, đồng nhan hạc phát, diện dung từ tường, đôi mắt sáng quắc như chứa đựng vạn thiên tinh thần.

Khí tức phiêu miểu không vết tích, hòa hợp với thiên địa tự nhiên, thấp thoáng che giấu uy áp của đại năng Chuẩn Thánh.

Người này không ai khác chính là Thái Thanh Đạo Nhân vừa rời khỏi núi Côn Luân.

Thái Thanh Đạo Nhân học theo Nữ Oa đi du lịch khắp Hồng Hoang để cảm ngộ thiên địa huyền cơ, tham ngộ đại đạo bản thân với mong muốn chứng đạo thành Thánh.

Các danh sơn đại xuyên, động thiên phúc địa đều có dấu chân của y, nhưng cơ duyên khó tìm nên mãi vẫn chưa lĩnh ngộ được sự ảo diệu của Hồng Mông Tử Khí.

Thái Thanh Đạo Nhân đã du lịch mấy ngàn năm, hầu như đi khắp mọi nơi trong Hồng Hoang.

Một ngày nọ, y đến một ngọn tiên sơn có chim hót hoa thơm, linh căn mọc khắp nơi, cây cổ thụ cao chọc trời.

Trong rừng rậm tươi tốt có khói bếp lượn lờ, bóng người lay

động.

"Cái gì?

Nhân tộc do Nữ Oa sư muội sáng tạo." Thái Thanh Đạo Nhân nhìn Nhân tộc dưới tầng mây liền kinh hô.

Nhân tộc từ sau khi sinh ra Tam Tổ luôn lẩn tránh nguy hiểm, duy trì phát triển, dân số từ hơn mười vạn đã tăng lên hàng triệu người, phân bố khắp vùng ven biển phía Đông.

Đa phần họ sống theo các bộ lạc nhỏ phân tán khắp nơi và dần dần khuếch tán ra xung quanh.

Một triệu dân so với các chủng tộc khác thực ra không nhiều, nhưng trong mắt Thái Thanh Đạo Nhân thì lại là điều kỳ diệu.

Bởi vì Nhân tộc ra đời chưa lâu, nhục thân yếu ớt lại không có tu vi mà có thể phát triển đến mức này thật sự là điều khó đắc, vượt ngoài dự liệu.

Nữ Oa tạo người để bổ toàn Thiên Đạo mới chứng đắc Hỗn Nguyên thánh vị, Thái Thanh Đạo Nhân khi thấy Nhân tộc bồng bột phát triển thì sinh lòng hiếu kỳ.

Một tộc yếu ớt không chỉ giúp Nữ Oa sư muội thành Thánh mà còn tự phát triển đến triệu người, bên trong chắc chắn có điều huyền bí không tầm thường.

Vì hiếu kỳ, Thái Thanh Đạo Nhân hạ tường vân hóa thành một lão giả tầm thường chống gậy đi về phía bộ lạc Nhân tộc.

Đạp chân vào bộ lạc Nhân tộc khiến y chấn kinh, những ngôi nhà đá tuy không kim bích huy hoàng nhưng có thể che nắng che mưa, phòng tránh mãnh thú tấn công.

Những yêu thú tiên thiên xuất thế đa phần sống trong hang động,

chỉ có những yêu thú quy thuận Yêu đình mới được ở trong cung điện.

Có thể thấy Nhân tộc có trí tuệ hơn hẳn một số yêu tộc tiên thiên.

Đi sâu vào trong có thể thấy những đống lửa đang nướng thịt, tiếng xèo xèo vang lên kèm theo mùi hương nồng đậm.

"Nhân tộc này đã biết ăn thức ăn chín rồi!" Thái Thanh Đạo Nhân kinh ngạc.

Hai đại cự đầu của Hồng Hoang là Vu tộc và Yêu tộc đều sống cảnh ăn tươi nuốt sống, Nhân tộc lại biết ăn chín trước một bước, sao không làm người ta kinh ngạc cho được.

Trên người họ mặc y phục tinh tế, tuy không hoa lệ như đạo bào nhưng đủ để che thân.

Những điều này làm Thái Thanh Đạo Nhân nhận ra Nhân tộc không đơn giản như vẻ bề ngoài.

"Lão trượng từ đâu tới, bộ lạc của ta có chuyện gì sao?" Một giọng nói cắt ngang tư duy của Thái Thanh Đạo Nhân, y nhìn sang thì thấy một nam tử mặc đại y bằng da thú, gương mặt cương nghị mang theo chút hòa ái.

Phía sau y còn có một nam một nữ, cách ăn mặc cũng tương tự.

Trong người họ tỏa ra khí tức Kim Tiên, thi thoảng có chút dao động.

Tu vi Kim Tiên chỉ có Nhân tộc Tam Tổ mới có, Thái Thanh Đạo Nhân nhìn qua đã biết thân phận của họ.

"Lão phu đi vân du tứ xứ, đi qua chốn này thấy khói bếp lượn lờ nên vào xem, không ngờ nhìn đến mê mẩn." Thái Thanh Đạo Nhân không lập tức biểu lộ thân phận mà chỉ xưng là lão giả bình thường.

Đáng tiếc khí tức huyền diệu trên người khó lòng che giấu, dù ẩn

giấu kỹ đến đâu cũng khác biệt với Nhân tộc.

Tam Tổ tuy nhìn ra lão giả này thân phận bất phàm nhưng không dám nói thẳng.

Nếu đối phương không muốn lộ diện thì không nên vạch trần.

"Lão trượng đã tới tổ địa Nhân tộc, hay là nếm thử bát canh thịt nóng hổi này đi." Nhân tộc tính tình thuần hậu và hiếu khách, nên Tam Tổ không chút do dự kéo Thái Thanh Đạo Nhân ngồi xuống nếm canh thịt.

Canh thịt tươi ngon khiến Thái Thanh Đạo Nhân không tự giác húp vài hớp, quả thật có hương vị riêng.

Đồng thời y cũng hỏi Tam Tổ về một số chuyện, được biết Nhân tộc có một vị Thánh sư chỉ điểm pháp thuật nên họ mới có thể tránh được nguy hiểm, mở rộng vùng cư trú.

Thái Thanh Đạo Nhân bấm tay tính toán liền biết vị Thánh sư đó chính là Thái Ất.

"Hóa ra là Thái Ất sư điệt." Câu nói này khiến Nhân tộc Tam Tổ chấn động.

Lão giả này gọi Thánh sư là sư điệt, thân phận khẳng định quý không thể tả.

"Cảm vấn thượng tiên, ngài và Thánh sư có quan hệ gì ạ!" Biết lão giả thân phận cao quý, Tam Tổ liền đổi cách xưng hô.

Thái Thanh Đạo Nhân khẽ cười nói: "Bần đạo là người đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh, Thái Thanh Đạo Nhân, cũng chính là sư bá của Thái Ất." Lời vừa dứt, tâm thần Tam Tổ chấn động kịch liệt, vội vàng quỳ lạy: "Toại Nhân thị (Truy Y thị, Hữu Sào thị) bái kiến thượng tiên!" Thái Thanh Đạo Nhân vẫy tay áo dùng nhu lực nâng mọi người dậy.

“Các ngươi không cần đa lễ.” Tam Tổ biết thân phận Thái Thanh Đạo Nhân nên mắt sáng rực, nhìn nhau một cái rồi lại quỳ lạy.

“Khẩn thỉnh thượng tiên rủ lòng thương xót Nhân tộc, ban cho phương pháp tu luyện.” Thái Thanh Đạo Nhân là sư bá của Thánh sư, tu vi khẳng định thông thiên triệt địa, đạo pháp càng thêm cao thâm.

Nếu có thể ban xuống phương pháp tu luyện tuyệt đối có thể giúp thực lực Nhân tộc tăng lên.

Từ khi có thể vận dụng tu vi, Tam Tổ hiểu rõ tầm quan trọng của pháp môn tu luyện.

Nay thấy Thái Thanh Đạo Nhân đến bộ lạc, họ muốn cầu xin một bộ công pháp để Nhân tộc bước lên con đường tu hành.

Đương nhiên trong lòng họ không có gì chắc chắn, vì thân phận Thái Thanh Đạo Nhân cao quý như vậy, có ban xuống công pháp hay không hoàn toàn tùy vào tâm tình.

Thái Thanh Đạo Nhân nhíu mày suy tư, ngày trước Đạo Tổ từng nói: Đạo pháp không thể khinh truyền.

Nếu truyền xuống đạo pháp, liệu có vi bội pháp chỉ của Đạo Tổ không?

Lúc trước Thái Ất chỉ truyền pháp thuật cho Nhân tộc vì sợ vi bội pháp chỉ của sư tôn, Thái Thanh Đạo Nhân hiện tại cũng đối mặt với vấn đề tương tự.

Chương 70

"Ong!" Trong lúc Thái Thanh Đạo Nhân đang suy tư, Hồng Mông Tử Khí trong não hải y chợt rung lên khiến y đại chấn.

Tham ngộ Hồng Mông Tử Khí mấy vạn năm không chút động tĩnh, nay lại phát sinh bạo động, hiển nhiên cơ duyên đang ở trước mắt.

"Chẳng lẽ cơ duyên thành Thánh chính là truyền xuống pháp môn tu luyện?" Ý nghĩ này vừa hiện ra liền không thể xua tan, Hồng Mông Tử Khí rung động càng kịch liệt.

Trong khoảnh khắc, Thái Thanh Đạo Nhân hiểu rằng cơ duyên thành Thánh khẳng định có liên quan đến việc Nhân tộc tu luyện.

Thái Thanh Đạo Nhân đè nén cảm xúc xao động, chậm rãi nói: "Bần đạo cảm ngộ Nhân tộc yếu ớt sinh lòng liên mẫn, trăm năm sau ta sẽ khai đàn giảng đạo, truyền lại phương pháp tu luyện cho các ngươi." Cơ duyên thành Thánh liên quan đến Nhân tộc nên việc truyền pháp là thế tại tất hành.

Tam Tổ nghe xong đại hỉ, vội bái tạ: "Đa tạ thượng tiên vì Nhân tộc khai mở con đường tu luyện." Chỉ cần có phương pháp tu luyện, không chỉ Tam Tổ có tu vi mà những người khác cũng có thể bước lên con đường tu tiên.

Thái Thanh Đạo Nhân hơi gật đầu rồi cho chúng nhân lui ra.

Tuy đã hứa truyền pháp nhưng y cần tham ngộ ra một loại công pháp thích hợp với Nhân tộc.

Thái Thanh Tiên Quyết mà y tu luyện là truyền thừa từ Bàn Cổ đại thần, khẳng định không thể khinh truyền.

Vả lại ngộ tính Nhân tộc có hạn, căn bản không thể tham ngộ Thái

Thanh Tiên Quyết, chỉ có thể sáng tạo ra công pháp mới cho họ.

Thái Thanh Đạo Nhân nhắm mắt tĩnh thần, dựa trên những gì thấy ở Nhân tộc kết hợp với đại đạo của bản thân để khai phá công pháp mới.

Trên đỉnh Tam Hoa trán phóng mười hai phẩm, đạo vận vô cùng bao phủ thương khung, từng thần văn viễn cổ thâm ảo hiện ra xung quanh phiêu đãng tổ hợp.

Trong quá trình thôi diễn công pháp xuất hiện nhiều dị tượng, tử vụ thăng đằng che lấp vân hà, thụy khí cuồn cuộn dâng trào tứ phương, ánh sáng diệu nhãn làm nổi bật khí tức thánh khiết...

Cùng lúc đó, tại núi Côn Luân, Thái Ất vẫn đang tham ngộ Luân Hồi pháp tắc.

Thái Thanh Đạo Nhân du lịch Hồng Hoang mấy ngàn năm thì Thái Ất cũng bế quan mấy ngàn năm, hiện tại đã đến lúc then chốt.

Quanh thân y tràn ngập Luân Hồi chi khí như những sợi tơ xuyên thấu nhục thân.

Vô số đạo văn Luân Hồi lấp lánh ánh sáng huyền diệu trên cơ thể y.

Trên Tam Hoa có đạo văn Luân Hồi diễn hóa thành xiềng xích lượn lờ, hình thành một Lục Đạo Luân Hồi bàn hư huyễn tỏa ra khí tức Lục Đạo Luân Hồi.

"Oanh!" Một đạo quang trụ Luân Hồi ngút trời xông thẳng lên thiên tế như một thanh cự kiếm nghịch phong phá vỡ thương khung.

Thanh thế hạo hãn chấn nhiếp tứ hải bát hoang.

Sinh linh quanh núi Côn Luân bị khí tức này chấn nhiếp đều phủ phục trên đất không dám cử động.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đang bế quan cũng bị chấn kinh, nhưng vì đang ở thời điểm ngộ đạo then chốt nên không quá để tâm đến Thái Ất.

Quang trụ Luân Hồi xuất hiện đột ngột rồi cũng biến mất rất nhanh, mọi thứ tức khắc bình lặng.

Trong đại điện, Thái Ất mở mắt ra, hai đạo kim quang Luân Hồi hiện ra xuyên thấu hư không, khí tức Đại La Kim Tiên triển lộ vô nghi.

Thái Ất tuy đã lĩnh ngộ được Luân Hồi pháp tắc nhưng mới chỉ được một thành nên chưa thể đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Đại La Kim Tiên lĩnh ngộ pháp tắc không phải càng nhiều càng tốt, tu vi càng mạnh mà là lĩnh ngộ càng sâu thì thực lực càng tăng, đó là lý do hiếm người cùng lúc lĩnh ngộ nhiều loại pháp tắc.

Đưa một loại pháp tắc lên cực hạn đã có thể đột phá, hà tất phải tham ngộ cái khác.

Thái Ất cùng lúc tham ngộ Tạo Hóa pháp tắc và Luân Hồi pháp tắc, tu vi tuy tăng không nhiều nhưng thực lực lại đại tăng.

Trong cùng cảnh giới, y có thể sử dụng pháp tắc chi lực gấp đôi người thường.

Đừng coi thường khoảng cách gấp đôi này, trong chiến đấu nó vô cùng quan trọng.

Có thể hiểu rằng khi đối chiến, đối phương đã cạn kiệt pháp lực mà y vẫn còn sung túc thì chẳng phải đã nắm chắc phần thắng sao.

"Luân Hồi pháp tắc tuy đã lĩnh ngộ nhưng cần củng cố, tiếp tục bế quan tu luyện rèn luyện nhục thân thôi." Lời vừa dứt, linh khí trong đại điện điên cuồng rót vào cơ thể Thái Ất rửa sạch nhục thân...

Tại tổ địa Nhân tộc, khí tức quanh thân Thái Thanh Đạo Nhân bạo động, từng lộ tuyến huyền diệu nhấp nhô trong hư không.

Vạn đạo kim quang chiếu diệu thiên địa, khí tức huyền diệu dần thăng đẳng diễn hóa thành một con đại đạo.

Bạch câu quá khích, chớp mắt trăm năm đã qua.

"Trăm năm đã tới, các ngươi có thể linh thính đại đạo." Giọng nói hồng lượng vang khắp tổ địa Nhân tộc.

"Thời gian Thượng tiên khai giảng cuối cùng cũng tới rồi." "Đi mau thôi, đi nghe đại đạo." Tức thì trên mặt đất bóng người lay động hướng về vị trí của Thái Thanh Đạo Nhân mà tới.

Không lâu sau, trước mặt y đã chật nín người, từng ánh mắt tỏa ra thần sắc kỳ đãi.

Thái Thanh Đạo Nhân thấy người đã đông đủ liền nhắm mắt lại chậm rãi nói: "Đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh, vạn vật chi thủy; hữu danh, vạn vật chi mẫu..." Thái Thanh Đạo Nhân khẩu thổ kim liên, mỗi chữ đều quý báu như ngọc, khí tức quanh thân chậm rãi tán phát.

Kim liên nửa khai nửa hợp phun ra hào quang, trên kim quang lại nở liên đài, nhả ra linh vụ phiêu tán tứ phía.

Mặt đất mọc lên kỳ hoa dị thảo lay động cành kiều, tỏa ra hương thơm nồng đậm.

Tiên âm êm tai theo tiếng đại đạo len lỏi vào não hải chúng nhân từ gần đến xa.

Thái Thanh Đạo Nhân tuy chưa thành Thánh nhưng khi giảng đạo vẫn có nhiều dị tượng.

Tam Tổ ngồi ở phía trước cảm ngộ được một con đại đạo đang chỉ dẫn phía trước liền lập tức nhắm mắt tham ngộ ảo diệu bên trong.

Những người khác học theo cũng nhao nhao cảm ngộ Kim Đan đại đạo mà Thái Thanh Đạo Nhân giảng.

Kim Đan đại đạo là do Thái Thanh Đạo Nhân dựa trên hiện trạng Nhân tộc kết hợp với đại đạo bản thân thôi diễn ra, rất thích hợp cho Nhân tộc tu luyện.

Cộng thêm Nhân tộc có tiên thiên đạo thể nên việc tu luyện càng thêm nhanh chóng.

Chẳng mấy chốc đã có không ít người hấp thu linh khí từ hư không để thối luyện bản thân, từng đạo khí tức yếu ớt tỏa ra xung quanh.

Thái Thanh Đạo Nhân vừa giảng đạo vừa tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, dần dần dung hợp nó với nguyên thần.

Đấu chuyển tinh di, thương hải tang điền, trăm năm thời gian vội vã trôi qua.

Thái Thanh Đạo Nhân giảng giải Kim Đan đại đạo đã đến lúc cuối cùng.

“Ba!” Theo tiếng nói hạ xuống, lần giảng đạo này cuối cùng kết thúc.

Chương 71

Nhân tộc Tam Tổ tỉnh lại với vẻ mặt tiếc nuối, khí tức quanh thân dũng động đạt tới tu vi Kim Tiên viên mãn.

Những người khác sắc mặt mỗi người một vẻ: người hoan hỉ, kẻ khóc lóc, người mê hoặc, thậm chí có người ngủ say sưa.

Nhân tộc tuy có tiên thiên đạo thể nhưng ngộ tính là một điểm yếu, không phải ai cũng có thể hoàn toàn lĩnh ngộ Kim Đan đại đạo.

Chỉ có Tam Tổ mới lĩnh ngộ hoàn toàn, những người khác chỉ tham ngộ được một phần nên tu vi tăng lên có hạn: người Thiên Tiên, kẻ Luyện Hư Hợp Đạo, người Luyện Khí Hóa Thần, không đồng nhất.

"Đa tạ thượng tiên đã vì chúng ta giảng đạo!" Chúng nhân bái tạ.

Thái Thanh Đạo Nhân hơi gật đầu không để ý đến họ, y đang cảm ngộ đại đạo của mình, Hồng Mông Tử Khí đã dung hợp được một phần mười với nguyên thần.

Một lần giảng đạo này không chỉ Nhân tộc có thu hoạch mà Thái Thanh Đạo Nhân cũng thu hoạch lớn, y đã biết cách để thành Thánh.

Thái Thanh Đạo Nhân mở mắt ra, trong mắt chứa vạn thiên tinh thần, đạo vận vô cùng tràn ngập xung quanh.

Y phất tay đưa mọi người đi rồi mới chậm rãi nói: "Ta nãi Bàn Cổ Tam Thanh, Thái Thanh Đạo Nhân.

Nay cảm thấy Thiên Đạo hữu khuyết, lập Nhân giáo để giáo hóa Nhân tộc, lấy trấn giáo chí bảo Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Nhân giáo!" "Nhân giáo nên lập, Thiên Đạo chứng giám!" Lời vừa dứt, hư không lôi minh vang dội, đạo vận vô cùng ngưng tụ thành một con

mắt đứng, trải khắp các quy tắc Thiên Đạo.

Một luồng uy áp vô hình mang theo ý chí Thiên Đạo giáng lâm Hồng Hoang.

“Được!” Thiên Đạo hi thanh, một chữ 'Được' đã minh định tất cả.

“Oanh long!” Theo sự công nhận của Thiên Đạo, hư không truyền tới tiếng vang rền trời đất, vạn vạn mẫu công đức tường vân đạp lãng mà đến, rơi xuống đỉnh đầu Thái Thanh đạo nhân.

Thái Thanh đạo nhân nhìn công đức tường vân trên hư không, trong lòng có chút kích động.

Ức vạn hội nguyên khổ tu, chính là vì ngày hôm nay chứng đạo thành Thánh.

Ý niệm vừa động, Thái Thanh đạo nhân tam hoa nở rộ thập nhị phẩm, diễn hóa thành một vòng xoáy khổng lồ điên cuồng hấp thu công đức.

Hồng Mông Tử Khí dần dần dung hợp cùng Nguyên Thần, khí tức toàn thân dần tăng mạnh.

Thái Thanh đạo nhân lập giáo thành Thánh, so với Nữ Oa tạo người thành Thánh thì nhận được công đức ít hơn một chút, cho dù hấp thu vạn vạn mẫu công đức, y vẫn chỉ có thể đạt tới mức bán bộ Hỗn Nguyên.

Nhưng y không hề lo lắng.

Thái Thanh đạo nhân là người đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh, thân mang Khai Thiên công đức.

Chỉ cần hấp thu Khai Thiên công đức là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Thái Thanh đạo nhân ý niệm vừa động, đem Khai Thiên công đức

hòa nhập vào Nguyên Thần, một luồng khí tức thánh khiết lan tỏa khắp xung quanh.

Cùng lúc đó, Hồng Mông Tử Khí hoàn toàn dung hợp với Nguyên Thần.

"Oanh!" Một đạo kim quang hạo hãn phóng thẳng lên trời, uy áp hủy thiên diệt địa hướng tới khắp nơi trong Hồng Hoang tán phát.

Sau lưng Thái Thanh đạo nhân xuất hiện công đức kim luân, âm dương nhị khí ngưng thành một bức Thái Cực Đồ khổng lồ, nhuốm màu chư thiên.

Trước thân có vạn đóa kim liên trải thành đại đạo, hào quang thất thải chiếu diệu tứ phương, tử khí đông lai ba vạn dặm, thụy thải ngàn điều dâng lên, dị hương xông mũi.

Phút chốc, Thái Thanh đạo nhân có cảm giác chưởng khống thiên địa, một ý niệm có thể thấu hiểu tiền thế vị lai, Nguyên Thần ký thác Thiên Đạo, lăng giá trên chúng sinh.

Thái Thanh đạo nhân là vị Thánh nhân thứ hai sau Nữ Oa, nhưng thực lực lại mạnh mẽ hơn Nữ Oa.

Điều khiến y cảm thấy an ủi là, theo việc Thái Thanh đạo nhân lập giáo thành Thánh, khí vận Nhân tộc đã tăng trưởng một phần, trong đầu mỗi người đều hiện lên một bóng dáng thánh khiết như đang chỉ điểm tu hành.

Thái Thanh đạo nhân sáng lập Nhân giáo, giáo hóa Nhân tộc, có thể hưởng thụ hai thành khí vận Nhân tộc gia trì, điều này đối với tu luyện sau này là vô cùng quan trọng.

Khí tức thành Thánh của Thái Thanh đạo nhân, chúng sinh Hồng Hoang đều có cảm ứng.

Trong Ngọc Hư cung ở núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đôi

mắt bừng sáng.

“Huynh trưởng lập giáo thành Thánh rồi!” “Lập giáo?

Lập giáo!” Trong nháy mắt, Nguyên Thủy Thiên Tôn minh ngộ đại đạo của bản thân, đôi mắt bắn ra tinh quang.

“Hóa ra là như vậy!” “Ta nãi Bàn Cổ Tam Thanh, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cảm ngộ Thiên Đạo hữu khuyết, nay sáng lập đại giáo, tên gọi: ‘Xiển giáo’.

Xiển giáo thuận thiên ý, tận nhân sự, nghe thiên mệnh, xiển minh ý chí Thiên Đạo, dùng trấn giáo chí bảo Bàn Cổ Phiên để trấn áp khí vận Xiển giáo.

Xiển giáo nên lập, Thiên Đạo chứng giám.” Lời vừa dứt, thiên khung kim quang đại tác, đạo vận vô cùng ngưng thành Thiên Đạo Chi Nhãn, một luồng uy áp vô hình giáng lâm núi Côn Luân.

“Được!” Theo sự chuẩn hứa của Thiên Đạo, hư không nhân uân dâng trào, thải hà đan xen.

Vạn vạn mẫu công đức tường vân ngưng thành hình dạng thụy thú Kỳ Lân, đạp không mà đến, lượn lờ trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tu luyện ức vạn hội nguyên, chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân ngay trước mắt, tâm tình Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể hiểu được.

Đè nén sự xao động trong lòng, Nguyên Thủy Thiên Tôn trên đầu tam hoa thập nhị phẩm cùng nở rộ, ngưng tụ vòng xoáy khổng lồ, hấp thu công đức tường vân.

Cùng lúc đó, Khai Thiên công đức trong thể nội bị kích phát, hòa cùng Hồng Mông Tử Khí dung hợp vào Nguyên Thần.

“Oanh!” Chỉ trong nháy mắt, quanh thân Nguyên Thủy Thiên Tôn tràn ngập khí tức thánh khiết, một luồng uy áp đáng sợ trấn nhiếp tứ hải bát hoang, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên triển lộ không sót chút nào.

Trên hư không tử khí đông lai ba vạn dặm, thụy thải ngàn điều dâng lên, trước thân có hư ảnh chín con kim long kéo xe, sau lưng có dị thú tỏa ra ánh sáng tường thụy.

Trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn có vô số kim đẳng, anh lạc, thùy châu đung đưa, phát ra tiên nhạc bát âm khiến linh đài thanh minh, khí tức thăng hoa.

“Ngao!” Một con khí vận kim long dài mười vạn trượng lượn lờ trên đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, lân giáp rõ ràng, râu tóc có thể thấy được, đạo văn linh vận mười phần.

Ở phía trên kim long, có một cây Bàn Cổ Phiên tỏa ra hỗn độn chi khí, thi triển đại thần thông, vững vàng hộ vệ ở dưới thân, trấn áp khí vận giáo phái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thành lập Xiển giáo, chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, thiên địa đồng khánh giáng xuống vô số dị tượng, chương hiển thiên uy của Thánh nhân.

Thái Ất cảm thụ được một phần khí vận bản thân bị khiên dẫn, ngưng tụ trên khí vận kim long trên hư không, bị một luồng vĩ lực hạo hãn trấn áp.

Đệ tử Xiển giáo, khí vận bản thân liên kết với khí vận Xiển giáo.

Chỉ cần khí vận kim long không tiêu tán, Thái Ất có thể được khí vận Xiển giáo gia trì, sau này đối với tu luyện có lợi ích cực lớn.

Đừng khinh thường sự gia trì của khí vận giáo phái, đó là vô thượng cơ duyên mà ngay cả Thánh nhân cũng sẽ tranh đoạt.

Chương 72

Chỉ cần khí vận đủ mạnh mẽ, tu luyện có thể đơn giản như uống nước.

Xiển giáo vừa mới thành lập đã có khí vận kim long mười vạn trượng, nếu thu đồ đệ, truyền hạ đại đạo, khẳng định sẽ bùng nổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Thái Ất trong lòng vô cùng hoan hỷ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh, hắn trở thành đệ tử Thánh nhân, có tấm bảng hiệu này, sau này hành tẩu Hồng Hoang, một số đại năng tu sĩ khẳng định không dám dễ dàng trêu chọc.

Tuy rằng có Thánh nhân che chở, nhưng Thái Ất cũng sẽ không dễ dàng gây sự với người khác.

Đệ tử Thánh nhân tuy địa vị cao quý, nhưng đó chỉ là hư danh, chỉ có thực lực cường đại mới là căn bản.

"Sư tôn đã thành Thánh, tất nhiên Thông Thiên sư thúc cũng sắp chứng đạo không xa rồi." Lời của Thái Ất vừa dứt, núi Côn Luân một lần nữa chấn động, một giọng nói vang dội truyền đến.

"Ta nãi Bàn Cổ Tam Thanh, Thượng Thanh Thông Thiên.

Cảm ngộ Thiên Đạo hữu khuyết, nay lập đại giáo, tên gọi: 'Tiệt giáo'.

Tiệt giáo, đương vì sinh linh Hồng Hoang tiệt thủ một tuyến sinh cơ, dùng Tru Tiên Kiếm Trận trấn áp khí vận giáo phái.

Tiệt giáo nên lập, Thiên Đạo chứng giám." Thiên Đạo Chi Nhãn trên hư không nhìn về phía Thông Thiên, hào quang lóe lên.

“Được!” Giọng nói phiêu miểu rơi xuống, sát phạt chi khí trên hư không dâng trào, ngưng thành một tòa kiếm kiều.

Vạn vạn mẫu công đức tường vân theo sát phạt kiếm kiều từ từ dung nhập vào thể nội Thông Thiên.

Đồng thời Khai Thiên công đức và Hồng Mông Tử Khí điên cuồng hòa vào Nguyên Thần, một luồng khí thế huyền diệu mạc trắc dần dần tăng mạnh.

“Oanh!” Uy áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong nháy mắt bộc phát, sát phạt chi khí ngưng thành hư ảnh bốn thanh bảo kiếm lượn lờ bay múa xung quanh, tỏa ra sự huyền diệu khủng bố.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, công đức kim luân hiện ra sau lưng, một con khí vận kim long khổng lồ lượn lờ trên đỉnh đầu, tùy ý múa lượn.

Tru Tiên Kiếm Trận là chí bảo sát phạt vô song, dính líu quá nhiều nhân quả, sát khí, không có hiệu quả trấn áp công đức.

Con khí vận kim long kia tuy lượn lờ trên đầu Thông Thiên, nhưng vẻ mặt có chút tan tác, may mà thực lực y cường đại mới có thể ổn định thành hình.

Thông Thiên thành lập Tiệt giáo, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thiên Đạo giáng xuống vô số dị tượng, chương hiển thiên uy của Thánh nhân.

Núi Côn Luân vì Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên liên tiếp thành Thánh, linh khí so với thời kỳ bình thường nồng đậm hơn vạn lần.

Thiên Đạo phù văn trôi nổi xung quanh, chương hiển vô cùng ảo diệu.

Thái Ất khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Thánh nhân giảng đạo là vô thượng cơ duyên, huống chi là Thiên Đạo chương hiển thần uy, diễn hóa pháp tắc huyền diệu.

Hiện tại linh khí bùng nổ, chính là thời cơ tuyệt giai để rèn luyện nhục thân.

Thái Ất vận chuyển Luân Hồi Bất Diệt Quyết, hấp thu linh khí vô cùng tận, tẩy rửa nhục thân, từng luồng linh long bay vào kinh mạch, xương cốt, thối luyện huyết nhục toàn thân...

Cùng lúc đó, tại linh sơn phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đoan tọa trên vân sàng, vẻ mặt khổ sở.

Cảm nhận được khí tức Bàn Cổ Tam Thanh liên tiếp thành Thánh, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tham ngộ Hồng Mông Tử Khí bấy lâu, không có một chút đầu mối nào, thậm chí ngay cả một tia chấn động cũng không xảy ra.

Hiện tại Tam Thanh thành Thánh, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng vô cùng khó chịu.

"Bàn Cổ Tam Thanh liên tiếp thành Thánh, ta ngay cả một chút đầu mối cũng không có, thật là khổ a!" Lời Chuẩn Đề chưa dứt, khuôn mặt đã nhăn nhó như 'mướp đắng'.

"Sư đệ không cần khổ não, Tam Thanh đã lập giáo thành Thánh, chúng ta có thể noi theo, biết đâu có thể chứng đạo Hỗn Nguyên." Tiếp Dẫn không hổ là sư huynh, đầu óc linh hoạt, nháy mắt đã nhìn ra vấn đề, minh ngộ một tia cơ duyên.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều là hạng người cực kỳ tinh minh, chỉ cần một chút điểm hóa là có thể hiểu được ý đồ của đối phương.

Hai người nhìn nhau cười, lập tức chuẩn bị lập hạ giáo thống.

"Ta, Chuẩn Đề (Tiếp Dẫn), cảm ngộ Thiên Đạo hữu khuyết, vạn

vật sinh linh không biết thiên số biến hóa, cùng sáng lập Tây Phương giáo, giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang, dùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp khí vận giáo phái, mong Thiên Đạo chứng giám." Lời vừa dứt, hư không khí cơ cuộn trào, Thiên Đạo Chi Nhãn động tra tứ phương.

"Được!" Tử khí đông lai ba vạn dặm, hà quang phi thăng treo cao thiên khung, vạn vạn mẫu công đức tường vân chia làm hai, chiếm cứ trên đỉnh đầu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hai người phân biệt hấp thu công đức, khí tức dần dần tăng cường, nhưng khi toàn bộ công đức được hấp thu hết, tu vi cũng chỉ đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn.

Tam Thanh lập giáo có công đức giáng xuống, kết hợp với Khai Thiên công đức mới chứng được thánh vị Hỗn Nguyên.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tuy rằng lập hạ đại giáo, nhưng hai người chia nhau công đức, lại không có Khai Thiên công đức bên mình, khẳng định không pháp thành Thánh.

Đột nhiên vẻ mặt hai người khổ sở, vốn dĩ tưởng rằng lập hạ giáo phái là có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn không thể thành Thánh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, minh ngộ bản thân muốn chứng đạo Hỗn Nguyên thì chỉ có thể mượn đại thế Thiên Đạo, lập hạ hoành nguyện, thu hoạch công đức mới có thể chứng đạo thành Thánh.

Ngay lập tức hai người không hề trì nghi, lại nói: "Nếu ta chứng được vô thượng đại đạo, tất cả chúng sinh bảo sát, đều có vô lượng công đức trang nghiêm, không có địa ngục, ác quỷ, phi cầm." "Thập phương chúng sinh, chí tâm tín nhạc, muốn sinh vào nước ta, nếu không được sinh, không giữ chính giác..." Từng đạo hoành nguyện từ

miệng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn truyền ra, trên hư không rắc xuống vô biên công đức, phân vân dung nhập vào Nguyên Thần.

Khi bốn mươi tám đạo hoành nguyện lập xong, hấp thu công đức và Hồng Mông Tử Khí, hoàn toàn dung nhập vào Nguyên Thần.

"Oanh!" Hai đạo quang trụ phóng thẳng lên trời, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên truyền khắp cả Hồng Hoang.

Sau lưng mỗi người có một tôn Pháp thân, bảo tướng trang nghiêm tỏa ra Phật quang vô tận.

Một con khí vận kim long khổng lồ bị Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp, từ từ chìm vào địa mạch Linh Sơn.

Phạm âm huyền diệu truyền ra, Thiên Đạo rưới xuống linh vũ, phương Tây vốn nghèo nàn đón nhận một lần tẩy lễ, sinh ra một số ít sinh linh.

Tuy rằng chỉ là 'đại miêu tiểu miêu tam lưỡng chích', nhưng cũng không tệ, ít nhất so với trước đây đã tốt hơn nhiều.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, trong lòng vô cùng hoan hỷ, nhưng lại có chút lo âu.

Phát hạ bốn mươi tám đạo hoành nguyện là nợ Thiên Đạo một nhân quả lớn, sau này nếu không có cách nào thực hiện, khẳng định sẽ bị trừng phạt.

Nhẹ thì tu vi không thể tinh tiến, nặng thì bị đánh rơi thánh vị, gánh chịu vô biên nhân quả, quả thực khiến người ta lo lắng.

Niềm vui chứng đạo thành Thánh lập tức biến mất quá nửa, trên mặt vẫn mang theo vẻ khổ ý.

"Sư huynh..." "Sư đệ không cần lo lắng, chúng ta đã thành Thánh, chỉ cần dốc toàn lực tạo phúc phương Tây, nhất định có thể hoàn

thành hoành nguyện.” Tiếp Dẫn vừa nói xong, Chuẩn Đề như ăn được thuốc an thần, lo âu trong lòng tan biến.

Bàn Cổ Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liên tiếp thành Thánh khiến đông đảo đại năng Hồng Hoang nảy sinh lòng hâm mộ, lại có chút kiêng kỵ.

Chương 73

Từ khi Đạo Tổ hợp đạo, chiến lực mạnh nhất Hồng Hoang là Chuẩn Thánh, hiện tại sáu vị Thánh nhân lần lượt xuất thế, mở ra thời kỳ Thánh nhân.

Những đại năng cái gọi là đó chỉ có thể thấp điệu hành sự, không dám vượt qua lôi trì.

Chỉ có một người đáng khen ngợi, đó là Minh Hà Lão Tổ trong Huyết Hải.

Y noi theo Nữ Oa tạo người, tạo ra bộ tộc A Tu La.

Thấy Bàn Cổ Tam Thanh và phương Tây Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lập giáo thành Thánh, y cũng noi theo Tam Thanh thành lập A Tu La giáo.

Tuy rằng Minh Hà Lão Tổ nhận được nhiều công đức, nhưng cách việc thành Thánh vẫn xa vời không thời hạn, chỉ có thể tiếp tục co cụm ở Huyết Hải, không hỏi thế sự...

Trong núi Côn Luân, Thái Ất mượn cơ duyên Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên thành Thánh để rèn luyện nhục thân, nghênh đón thời khắc mấu chốt.

"Oanh!" Một đạo tiếng trầm đục truyền đến, khí thế Thái Ất Kim Tiên từ trong nhục thân phát ra lan tỏa xung quanh.

Thái Ất mượn cơ duyên Nguyên Thủy Thiên Tôn thành Thánh để nâng tầm tu vi nhục thân lên Thái Ất Kim Tiên.

Cốt huyết trong thể nội lấp lánh quang trạch huyền sắc, xương cốt như vàng ròng chảy xuôi, uyển nhược thiên thành.

"Sư tôn chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nên đến chúc hạ một phen." Lời vừa dứt, Thái Ất định đi tới đại điện Ngọc Hư cung

bái kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đúng lúc đó, dị tượng đột biến.

"Hưu!" Chỉ thấy trên hư không có một tòa bạch ngọc kim kiều, một đầu kết nối với hư không vô tận, một đầu kéo dài tới bảo điện trên núi Côn Luân.

Trong đó tiên khí mịt mù, thụy thải dâng trào, đạo vận vô biên bay tán loạn khắp nơi.

"?

Chẳng lẽ Thái Thanh sư bá về rồi." Thái Ất biết Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh đạo nhân có thể diễn hóa thành bạch ngọc kim kiều, kết nối hư không vô tận, xuyên qua chư thiên hạo vũ.

Hiện tại kim kiều xuất hiện, khẳng định là Thái Thanh sư bá đã về.

Không nằm ngoài dự đoán của Thái Ất, một vị đạo nhân râu tóc bạc phơ, bước chân nhẹ nhàng bước xuống từ bạch ngọc kim kiều trở về Côn Luân, chính là Thái Thanh đạo nhân.

"Sư bá về rồi, khẳng định là tìm Sư tôn, phải mau chóng đến Ngọc Hư cung đạo hỷ." Lời vừa dứt, thân hình Thái Ất thoáng một cái đã tới Ngọc Hư cung.

Chỉ thấy Tam Thanh tươi cười rạng rỡ, khí tức quanh thân huyền diệu khôn lường như biển lớn ngút trời, thâm bất khả trắc, dù chỉ đứng yên cũng khiến người ta cảm thấy cao không thể chạm tới.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn (Sư thúc, Sư bá)!

Cung chúc Sư tôn (Sư thúc, Sư bá) chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, từ nay tiêu dao ngoài thiên ngoại, bất tử bất diệt." Tam Thanh nghe thấy giọng nói, cùng lúc đưa mắt nhìn tới, lập tức khiến Thái Ất

chấn động trong lòng.

Phải biết Tam Thanh hiện tại là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, không cần triển lộ khí tức, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể bóp chết Thái Ất.

Thái Ất bị Tam Thanh cùng lúc nhìn chăm chằm, trong lòng sao có thể không đại kinh.

Phút chốc, Thái Ất đã biết thế nào là thủ đoạn của Thánh nhân.

Chỉ bằng ánh mắt có thể khiến Đại La Kim Tiên tiêu tán, không hổ là Thiên Đạo Thánh Nhân, thực lực thật mạnh mẽ.

May mà cảm giác rợn tóc gáy đó chỉ biến mất trong nháy mắt.

"Đồ nhi không cần đa lễ, mau đứng lên." "Ba người ta vừa nhàn đàm nhắc tới con, không ngờ con đã đến rồi." Thái Ất trong lòng suy đoán, Tam Thanh đàm luận sự tình lại liên quan tới mình, chẳng lẽ có liên quan tới Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo.

Trong nháy mắt, Thái Ất đã có một dự đoán, chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiệm chứng.

"Vi sư thành lập Xiển giáo, quyết định sau một trăm năm nữa sẽ mở rộng tiên môn chiêu thu đệ tử." "Hiện giờ vi sư cần bế quan củng cố tu vi, sự nghi chiêu thu đệ tử đều giao cho con." "Đương nhiên nguyện ý hay không thừa nhận chuyện này, toàn tùy ý nguyện của con, vi sư sẽ không trách cứ." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Chuyện thu đồ đệ vô cùng trọng đại, không phải ai cũng dám đảm đương.

Nếu làm hỏng chuyện thu đồ đệ, khẳng định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tin tưởng Thái Ất tuyệt đối có thể làm tốt chuyện thu đồ đệ mới giao phó trọng trách, trong đôi mắt có chút kỳ đãi.

Thái Ất nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, thầm nghĩ quả nhiên là vậy.

Dự đoán của hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn thu đồ đệ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thành lập Xiển giáo, việc cấp bách chắc chắn là quảng thu môn đồ, chấn hưng Xiển giáo, ngưng tụ khí vận vô biên.

Những chuyện này Thái Ất đều rõ ràng.

Mấu chốt là chuyện thu đồ đệ vô cùng trọng đại, sau cùng Thánh nhân thu đồ đệ không thể có một chút sai sót nào.

Là Đại sư huynh của Xiển giáo, khi Sư tôn có việc, khẳng định phải dốc sức tương trợ.

Lại nói, Nguyên Thủy Thiên Tôn tin tưởng hắn mới giao phó trọng trách, khẳng định không thể để Sư tôn thất vọng.

"Sư tôn ngôn trọng rồi, là đệ tử Xiển giáo, khẳng định phải phân ưu cho ngài.

Sự nghi thu đồ đệ cứ giao cho đệ tử đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vui mừng gật gật đầu, y biết Thái Ất khẳng định sẽ không từ chối.

"Sư điệt, Sư thúc cũng cần bế quan củng cố tu vi, chuyện Tiệt giáo thu đồ đệ, làm phiền con giúp đỡ đôi chút." Thông Thiên giáo chủ cười nói.

Thái Ất không lập tức hồi ứng, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, thấy sắc mặt y bình tĩnh, trong ánh mắt có chút kỳ đãi, lập tức hiểu ra.

Hiển nhiên trước đó họ đã thương nghị, để hắn an bài sự nghi thu đồ đệ cho cả hai giáo Xiển, Tiệt.

Đương nhiên Thái Ất trong lòng vui vẻ, dù sao khi thu đồ đệ có thể triển hiện phong thái, để cho những sư đệ sư muội đó chiêm ngưỡng phong phạm của sư huynh.

Tuy rằng Xiển giáo và Tiệt giáo có điểm khác biệt, nhưng hiện tại Tam Thanh cùng khí liên chi, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện nên làm.

"Sư điệt định không phụ lòng tin tưởng của Sư thúc." Thông Thiên giáo chủ thấy Thái Ất ứng hạ, lòng đầy vui mừng, khuôn mặt toàn là ý cười.

"Tốt tốt, sư điệt yên tâm, sau khi chuyện thu đồ đệ kết thúc, Sư thúc sẽ không bạc đãi con." Thái Ất là sư điệt của y, giúp đỡ an bài sự nghi thu đồ đệ, khẳng định phải ban thưởng một phen để tỏ lòng cảm ơn.

Tuy rằng quan hệ giữa hai người là sư thúc điệt, nhưng bảo người ta làm việc thì cũng phải có chút biểu hiện, nếu không chẳng phải là người khác sẽ bảo mình keo kiệt sao.

Thái Ất biết tính cách Thông Thiên hào sảng, không câu nệ ngoại vật, do đó đối với lời của y không cảm thấy kinh ngạc.

"Sư thúc ngôn trọng rồi, sư điệt chỉ làm tròn trách nhiệm, không dám nhận công, chỉ mong Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo đại hưng.

Chỉ là trong lòng đệ tử có nghi vấn, mạn phép hỏi Sư tôn (Sư thúc) về tiêu chuẩn và phương thức thu đồ." Tiệt giáo hữu giáo vô loại, đối với môn nhân yêu cầu không cao, chỉ cần có lòng hướng đạo đều có thể nhập sơn môn, tự nhiên không cần nói nhiều.

Chương 74

Nhưng Xiển giáo nhất mạch lại khác, bất luận Nguyên Thủy Thiên Tôn hay Thái Ất đều xem trọng căn nguyên, ngộ tính, tâm tính, đức hạnh, cũng như nghị lực và cơ duyên.

Muốn bái dưới môn hạ Thánh nhân, khẳng định phải có đại trí tuệ, đại nghị lực, căn nguyên thâm hậu làm cơ sở, nếu không sẽ vô duyên với tiên đạo.

Điều này có nghĩa là cần một phương thức thích đáng để chọn ưu tú mà lục dụng.

Phương thức khảo nghiệm có thể là xông đại trận, có thể là dùng các cuộc thi đấu so bì, hoặc là khảo lượng thời gian kiên trì dưới uy áp của Thánh nhân.

Những điều này đều cần Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định, Thái Ất mới có thể an bài có tính trọng điểm, dù sao Thánh nhân thu đồ đệ không thể có chút đại ý nào.

"Đồ nhi có tâm rồi, ta và Sư thúc con đã bàn bạc kỹ, đều áp dụng phương thức xông trận để thu đồ." Thái Ất thầm gật đầu, dùng phương pháp xông trận quả thực không tệ, có thể triển hiện hoàn toàn mọi đặc tính của cá nhân.

"Đã như vậy, đệ tử đương tận tâm chuẩn bị, hy vọng Sư tôn có thể ban xuống một số trận pháp chi đạo để dùng khi cần thiết." Vì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhắc tới trận pháp, nên việc thỉnh giáo Sư tôn về trận pháp chi đạo là không có gì bất ổn.

Đương nhiên Thái Ất biết Nguyên Thủy Thiên Tôn giỏi nhất không phải là trận pháp chi đạo mà là luyện khí, nhưng hắn không thể trực tiếp đề cập với Thông Thiên về việc học tập trận pháp chi đạo,

chỉ có thể đi đường vòng để đạt mục đích.

"Đồ nhi hiếu học là chuyện tốt, vi sư tuy có liên quan tới trận pháp nhưng không tinh thông trận pháp chi đạo, muốn truyền cho con cũng không phải không được, chỉ sợ học nghệ không tinh lại làm chậm trễ việc tu luyện." Trong quan niệm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đã học thì phải học cái tốt nhất, nếu không thì không học.

Cho nên y mới từ chối, nhưng không ngăn cản Thái Ất học tập trận pháp chi đạo.

Thái Thanh đạo nhân nãy giờ im lặng mới lên tiếng: "Trận pháp chi đạo của Nhị đệ không đến nỗi tệ như vậy, nếu muốn học tập trận pháp chi đạo, con có thể hướng Sư thúc chỉ giáo một phen, có lẽ sẽ có thu hoạch." Luyện đan thuật của Thái Thanh đạo nhân nức tiếng gần xa, một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể khiến người ta lập địa thành Đại La Kim Tiên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn với luyện khí chi thuật đứng đầu Hồng Hoang, qua tay thối luyện, phàm phẩm thành tinh phẩm, tuyệt phẩm thành thần khí, thậm chí ngay cả một nửa đoạn núi Bất Chu cũng có thể luyện thành Phiên Thiên Ấn.

Thông Thiên giáo chủ tinh thông trận pháp, bất luận sát trận, tuyệt trận, hãm trận hay khốn trận đều vô cùng huyền diệu, khiến người khác phải nhìn bóng lưng mà thán phục.

Thái Ất đương nhiên biết ba người mỗi người có sở trường riêng, nhưng nếu trực tiếp hỏi Thông Thiên khẳng định sẽ khiến người khác phản cảm, nên mới đi đường vòng đạt tới mục đích.

"Muốn học tập trận pháp chi đạo có gì khó, Sư thúc đem tâm đắc nhiều năm truyền cho con." Lời Thông Thiên vừa dứt, một đạo kim quang bắn vào mi tâm Thái Ất.

Cảm nhận kỹ, hắn phát hiện chính là một số trận pháp mà Thông Thiên tham ngộ được, cùng với cách bố trí và giới thiệu trận pháp, thậm chí ngay cả cảm ngộ tâm đắc cá nhân cũng có ở trong đó.

Những trận pháp này tuy mạnh mẽ nhưng không thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Vạn Tiên Trận.

Không biết là Thông Thiên chưa tham ngộ ra hay là cố ý giữ lại.

Có được cảm ngộ tâm đắc của Thông Thiên đối với trận pháp là vô cùng hiếm có, Thái Ất trong lòng vô cùng hoan hỷ.

"Đa tạ Sư thúc ban hạ trận pháp chi đạo!" Thái Ất hành lễ bái tạ.

Thông Thiên giáo chủ mỉm cười gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, dường như có chút đắc ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không chút khó chịu, khóe miệng mang theo một nụ cười khó nhận ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sớm đã nhìn ra Thái Ất muốn học tập trận pháp chi đạo, cho nên đối với việc Thông Thiên truyền hạ tâm đắc trận pháp không hề cảm thấy không vui.

Thậm chí y còn nghĩ có thể để huynh trưởng đem luyện đan chi thuật truyền lại luôn.

Lúc đó Thái Ất hội tụ đủ luyện đan, luyện khí, trận pháp trong một thân, nắm giữ ba đại tuyệt học, làm rạng rỡ môn mi Xiển giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thu hồi tư tự, chậm rãi nói: "Đồ nhi còn nghi vấn gì thì cứ nói ra một lượt, vi sư định sẽ giúp con một tay." Thái Ất lắc lắc đầu, chậm rãi nói: "Đệ tử đối với việc thu đồ đệ của tam giáo đã có quy hoạch, không còn nghi vấn khác." Đương nhiên hắn có thể hiểu thâm ý trong lời nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đó là bảo hắn tìm cớ để học luyện đan chi thuật của Thái Thanh đạo nhân.

Nhưng Thái Ất biết cơm phải ăn từng miếng, không thể quá nóng vội.

"Nếu đã không còn nghi vấn khác, chuyện thu đồ đệ cứ định như vậy, thời gian này hãy chuẩn bị cho tốt, đừng làm vi sư thất vọng." "Sư tôn yên tâm, chuyện thu đồ đệ tuyệt đối sẽ tiến hành thuận lợi." Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên nhìn nhau, khẽ gật đầu.

"Ta nãi Bàn Cổ chính tông Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay sáng lập Xiển giáo chứng đạo thành Thánh, sẽ sau một trăm năm nữa mở rộng tiên môn chiêu thu đệ tử, người hữu duyên đều có thể đến bái sư học nghệ." "Ta nãi Bàn Cổ chính tông Thượng Thanh Thông Thiên, sáng lập Tiệt giáo thành Thánh, sau một trăm năm nữa mở rộng tiên môn chiêu thu đệ tử, người có tâm học đạo đều có thể đến bái sư học nghệ." Giọng nói của hai người như tiếng chuông vang dội từ núi Côn Luân truyền khắp cả Hồng Hoang.

Trên thấu tới cung Lăng Tiêu của Yêu Đình, dưới chạm tới suối U Minh Bất Diệt.

Thái Thanh đạo nhân nhìn hai vị hiền đệ mở rộng tiên môn chiêu thu đệ tử, trong lòng hoan hỷ nhưng không nói gì.

Tính cách của y thích thanh tĩnh vô vi, thu đồ đệ toàn tùy cơ duyên, không cần phải rầm rộ thu nhận.

Lại nói lúc trở về đã thu một danh đệ tử, đã có người kế thừa đạo thống, chuyện thu đồ đệ có hay không cũng không quan trọng.

Chúng sinh Hồng Hoang nghe thấy giọng nói hạo hãn của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, trong lòng tràn ngập niềm vui vô tận.

Có thể bái Thánh nhân làm sư là cơ duyên trời ban, vô số sinh linh, tu sĩ đang chuẩn bị hướng về núi Côn Luân tiến phát, muốn bái nhập dưới môn hạ Thánh nhân.

Thái Ất đối với việc Thái Thanh đạo nhân không quảng thu môn đồ không hề thấy kinh ngạc.

Thanh tĩnh vô vi, chỉ để ý tới truyền thừa đạo thống, thu đồ đệ toàn xem cơ duyên.

Trong tiền thế, Thái Thanh đạo nhân chỉ có một danh thân truyền đệ tử là Huyền Đô, cho dù thiên tư có cao đến đâu, nếu không có duyên sư đồ cũng không thể lọt vào pháp nhãn của y.

"Chuyện Sư tôn và Sư thúc thu đồ đệ đã an bài thỏa đáng, Sư bá sẽ giới thiệu một vị sư đệ cho con nhận thức.

Huyền Đô, mau ra đây đi." Giọng nói của Thái Thanh đạo nhân cắt ngang tư tự của Thái Ất.

Chỉ thấy sau lưng Thái Thanh đạo nhân ló ra một cái đầu nhỏ, trên khuôn mặt hồng hào có chút hoảng trương, đôi mắt mang theo thần sắc hiếu kỳ nhìn ngó xung quanh.

Ánh mắt Huyền Đô không nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, hiển nhiên đã thấy rồi, có lẽ chỉ có sự tồn tại của Thái Ất là y không biết.

Trong tiền thế, uy danh của Huyền Đô Đại Pháp Sư ai ai cũng biết, là đại đệ tử của Tam Thanh, đại đệ tử của Nhân giáo, bất luận thân phận nào cũng vô cùng cao quý.

Không ngờ hiện tại chỉ là một hài đồng, ngay cả một chút tu vi cũng không có.

Quả thực khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Theo lý, Thái Thanh đạo nhân vào lúc này đáng lẽ chưa thu Huyền Đô làm đồ đệ.

Chẳng lẽ vì sự xuất hiện của hắn mà Thái Thanh đạo nhân đã nảy

sinh ý định thu đồ, cho nên thu Huyền Đô làm đệ tử sớm hơn.

"Huyền Đô bái kiến Đại sư huynh." Giọng nói non nớt của Huyền Đô khiến Thái Ất hồi thần.

"Sư đệ không cần đa lễ, mau mời đứng dậy, sư huynh có chút món đồ chơi nhỏ tặng cho đệ phòng thân." Lời vừa dứt, Thái Ất lấy ra một chiếc chuông đồng, đạo vận huyền diệu theo tiếng kêu êm tai lan tỏa xung quanh.

Thái Ất du lịch Hồng Hoang đã tìm thấy nhiều pháp bảo tán loạn, phẩm cấp có cao có thấp, Tiên Thiên hay Hậu Thiên đều có.

Một chiếc chuông đồng Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một khi tế ra có thể phát ra ma âm huyền diệu làm nhiễu loạn tâm thần người khác.

Huyền Đô hoan hỷ nhận lấy chuông đồng, nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt đầy sự hiếu kỳ.

Có thể thấy chuông đồng không phải phàm phẩm, lắc nhẹ một cái có cảm giác đầu váng mắt hoa, khiến tâm thần bất ổn.

Chương 75

"Đa tạ sư huynh ban bảo vật!" "Sư đệ không cần khách khí." Một tiếng đáp lại, Thái Ất không nói gì thêm, ánh mắt nhìn về phía Thái Thanh đạo nhân.

Hắn cảm thấy Thái Thanh đạo nhân chắc không chỉ muốn giới thiệu Huyền Đô, khẳng định còn chuyện khác.

Thái Thanh đạo nhân đôi mắt tinh anh nheo lại, nói tiếp: "Thái Ất sư điệt, sư bá cần bế quan củng cố tu vi, Huyền Đô mới tới núi Côn Luân, phiền con chiếu cố một phen.

Còn về phương diện tu luyện, cứ để y tự mình lĩnh ngộ là được, con chỉ cần giám sát đôi chút." Thái Ất nghe xong sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nhìn về phía Huyền Đô.

Huyền Đô hiện tại chỉ là phàm nhân, không có tu vi trong người nhưng tư chất phi phàm, để y tự mình tu luyện Thái Thanh Tiên Quyết, tu vi chắc chắn sẽ nâng cao nhanh chóng.

Thái Thanh đạo nhân lo lắng Huyền Đô tâm tính bất ổn, không nỗ lực tu luyện, hy vọng Thái Ất có thể làm tròn chức trách giám sát, đốc thúc Huyền Đô nâng cao tu vi.

Dù sao Huyền Đô hiện tại chỉ là một hài đồng, phương diện tâm tính còn thiếu sót, nếu lơ là quản giáo thì tư chất tốt đến mấy cũng vô dụng.

"Sư bá yên tâm, cứ giao Huyền Đô cho con." Thái Thanh đạo nhân đã nói vậy, bảo hắn giám sát đôi chút là được, không cần can dự quá nhiều vào việc Huyền Đô tu luyện.

Chuyện này vô cùng đơn giản, nhận lời cũng không tổn thất gì, lại

có thể thúc đẩy tình nghĩa giữa các sư huynh đệ, hà lạc bất vi (sao lại không làm) chứ.

Hơn nữa sau trăm năm nữa, Xiển giáo lại có thêm hơn mười vị sư đệ, cũng cần hắn chỉ điểm và giám sát tu luyện.

Hiện tại lấy Huyền Đô ra luyện tay trước, sau này giáo đạo sư đệ có thể nâng cao tu vi hiệu quả hơn.

"Đồ nhi, sự tình nơi này đã dặn dò thỏa đáng, con hãy chuẩn bị chuyện thu đồ của hai giáo cho tốt." "Đệ tử xin cáo lui trước." Thái Ất hành lễ cáo lui, ra hiệu bằng ánh mắt cho Huyền Đô, chậm bước đi ra ngoài điện.

Huyền Đô hành lễ xong, vội vàng đi theo bước chân của Thái Ất ra khỏi đại điện.

"Sư huynh, đợi đệ với." Hiện tại Tam Thanh bế quan củng cố tu vi, núi Côn Luân rộng lớn tạm thời do Thái Ất quản lý.

Quan trọng nhất là chuyện Xiển, Tiệt hai giáo thu đồ đệ sau một trăm năm.

Thái Ất bảo Huyền Đô tìm một tòa thiên điện ở lại, chỉ điểm tu luyện sơ qua rồi trở về cung điện cư trú của mình.

Có được tâm đắc về trận pháp chi đạo của Thông Thiên giáo chủ, hắn cần tham ngộ một phen cho thật tốt thì mới có thể an bài chuyện thu đồ của Xiển, Tiệt hai giáo được tốt hơn.

Thái Ất xếp bằng ngồi ngay ngắn, điều chỉnh trạng thái tới mức tốt nhất, tâm thần đắm chìm trong tâm đắc trận pháp.

Thông Thiên đối với trận pháp chi đạo quả nhiên là tinh diệu tuyệt luân, trong đó có ba ngàn trận pháp lớn nhỏ, bao hàm hơn mười loại phương pháp bố trí như khốn trận, mê trận, huyễn trận, tuyệt trận...

Thậm chí cả một số phương pháp phá giải cũng như biến thông pháp, có thể nói là bao la vạn tượng.

Thái Ất vốn tưởng rằng Thông Thiên ban hạ tâm đắc trận pháp chắc chắn không toàn diện, sẽ có chỗ giữ lại.

Nhưng không ngờ tâm đắc trận pháp Thông Thiên ban xuống khá hoàn chỉnh, ít nhất theo Thái Ất thấy là vô cùng hoàn thiện.

Điểm thiếu sót duy nhất là không có những đại trận danh tiếng kia.

Ví dụ như Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Thập Tuyệt Trận, Tru Tiên Kiếm Trận, Vạn Tiên Trận, những cái đó đều không được ghi chép bên trong.

Dù sao đó cũng là những thủ đoạn trấn phái của Tiệt giáo, khẳng định sẽ không dễ dàng cho người khác biết, có thể được Thông Thiên truyền hạ tâm đắc trận pháp đã là vô cùng hiếm có rồi.

Tuy rằng không có giới thiệu và phương pháp bố trí của các đỉnh cấp đại trận, nhưng có được tâm đắc trận pháp, trong lòng vẫn vô cùng hoan hỷ.

Thái Ất đắm chìm trong tâm đắc trận pháp, khí tức quanh thân cuộn trào, ngưng tụ thành từng đạo trận văn trôi nổi xung quanh.

Hắn có căn nguyên của Luân Hồi Ma Thần nên ngộ tính cực tốt, lại có các kiến giải của Thông Thiên về trận pháp, nên lĩnh ngộ khá dễ dàng.

Thêm nữa những trận pháp đó tuy nhiều nhưng không thâm ảo, với ngộ tính của Thái Ất, hắn dần minh ngộ được một số sự huyền diệu của trận pháp chi đạo.

Theo sự lĩnh ngộ gia tăng, trận văn bên người càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc.

Đấu chuyển tinh di, bãi bể nương dâu, thời gian năm mươi năm trôi qua trong nháy mắt.

Thái Ất đã dung hội quán thông vô số trận pháp, vạn vạn trận văn tỏa ra đạo vận huyền diệu, vẽ nên những quỹ tích thâm ảo, phác họa ra vạn thiên trận đồ.

Những trận đồ này mỗi cái một khác, hoặc tỏa ra khí tức mê hoặc, hoặc tràn đầy uy áp khủng bố, một số đại trận thậm chí có thể ẩn tàng bản thân, quả là huyền diệu phi phàm.

Qua năm mươi năm tham ngộ, nhận thức của Thái Ất đối với trận pháp chi đạo đã có sự nâng tầm cực lớn.

Tuy rằng trên trận pháp chi đạo chưa đạt tới trình độ của Thông Thiên giáo chủ, nhưng so với một số tu sĩ cùng cảnh giới thì tuyệt đối cao hơn một bậc lớn.

Khi đôi mắt bừng mở, vô số trận đồ lần lượt thu vào trong mắt.

"Trận pháp chi đạo quả nhiên huyền diệu, thậm chí còn mạnh hơn cả một số pháp bảo." Sau khi thực sự hiểu được sự huyền diệu của trận pháp, mới có thể biết được tại sao những đỉnh cấp đại trận đó có thể phát huy ra uy lực vượt xa người bố trận vạn lần.

"Hiện tại đã lĩnh ngộ được một ít trận pháp chi đạo, đã đến lúc bố trí một phen ở núi Côn Luân rồi." Thân hình Thái Ất thoáng một cái đã ra khỏi đại điện, trước tiên đi quan sát tình hình tu luyện của Huyền Đô.

Thái Thanh đạo nhân đã dặn hắn đốc thúc Huyền Đô tu luyện, khẳng định không thể hoàn toàn không để ý tới.

Cho nên Thái Ất ngay khi xuất quan đã tới thăm Huyền Đô xem tu luyện thế nào.

Bên ngoài điện nơi Huyền Đô cư trú, Thái Ất phát hiện thân hình

cậu bé đã lớn thêm, mặt đẹp như ngọc, khí vũ hiên ngang, mặc một bộ âm dương đạo bào, khí tức Thiên Tiên viên mãn lộ rõ.

Huyền Đô mang Tiên Thiên đạo thể, tư chất phi phàm, lại có nhiều bảo dược do Thái Thanh đạo nhân để lại, tu vi nâng cao lên Thiên Tiên trong vòng năm mươi năm cũng là lẽ thường tình.

Thái Ất thấy Huyền Đô đang an tâm tu luyện nên không lên tiếng làm phiền, thân hình bay lên đỉnh núi Côn Luân, nhìn ra xa ngắm nhìn hùng phong của quần sơn khiến người ta nảy sinh hào tình.

Núi Côn Luân chiếm diện tích rộng lớn, đâm thẳng lên trời xanh, vô số đỉnh núi hiểm trở, vách đá dựng đứng như bị dao chém búa bổ.

Trên hư không có đại trận huyền diệu tỏa ra uy áp khủng bố hộ vệ thánh địa Côn Luân.

Nếu không có tu vi Chân Tiên thì căn bản không thể lên được đỉnh núi Côn Luân, với điều kiện là phải triệt bỏ hộ sơn đại trận trước.

Nếu trong tình huống đại trận hộ sơn đang mở, Thánh nhân nếu không có chí bảo trong tay cũng chưa chắc đã xông được vào thánh địa Côn Luân.

Cung điện nơi Bàn Cổ Tam Thanh cư trú nằm trên đỉnh núi Côn Luân, nếu người bái sư không lên được thì làm sao bái sư học nghệ.

Thái Ất ý niệm vừa động, ở dưới chân núi Côn Luân, hắn vung tay áo một cái.

Vô số tiên thạch, bảo ngọc, mã não, hổ phách cùng huyền ngọc kim thạch bay ra, kiến tạo ở chân núi một đạo thất thải môn hộ.

Môn hộ cao sừng sững nhập vân, có cảnh tượng kim long thải phượng vây quanh, nhân uân dâng trào che phủ tử vụ, thải hà treo cao mang theo thụy khí.

Phía trên viết năm chữ thần văn ‘Côn Luân Sơn Thánh Cảnh’, trước môn có hai tôn tượng Thủy Hỏa Kỳ Lân, chân đạp tường vân, uy nhiếp tứ hải bát hoang.

Khi Thái Ất du lịch Hồng Hoang đã tìm được rất nhiều thiên tài địa bảo, kim thạch tiên liệu.

Chương 76

Chính lúc này có thể cải thiện môi trường núi Côn Luân, thêm một chút cảnh sắc môn mi, gia tăng một phần phong thái thánh địa.

"Đi!" Một chỉ điểm ra, vạn thiên tiên thạch linh ngọc bay ra, trải thành hai con đường giai thê, uốn lượn theo vách đá dựng đứng đi lên, kéo dài thẳng tới đỉnh núi Côn Luân.

Các bậc thềm mỗi bên có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm bậc, thành hình hai con bạch ngọc kim long, từ chân núi lượn lờ quanh núi Côn Luân, lần lượt kéo dài tới Ngọc Hư cung và Bích Du cung.

Nhất thời, núi Côn Luân trở nên thần thánh hơn, hiểm phong đi kèm với linh lộ, tượng trưng cho đại đạo đầy rẫy nguy cơ và cơ duyên.

Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm bậc đá ám hợp với con số của một hội nguyên, tượng trưng cho vô vàn ma nan, khiến người ta phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động.

Những gì Thái Ất làm đều được Tam Thanh mặc nhận, nếu không y tuyệt đối không dám tự ý cải thiện môi trường xung quanh.

"Như vậy, những người bái sư học nghệ ở núi Côn Luân có thể từ hai con đường bậc thềm này tách ra, lựa chọn gia nhập Xiển giáo hoặc Tiệt giáo." Tuy rằng Xiển và Tiệt hai giáo đều dùng phương thức xông trận để tuyển chọn đệ tử, nhưng hai giáo có yêu cầu khác nhau đối với môn hạ đệ tử, đương nhiên phải bố trí riêng rẽ.

Hiện giờ đã có hai con đường thạch giai kim ngọc, vừa hay có thể dùng để bố trí đại trận, phân biệt tuyển chọn đệ tử trong giáo.

Thời gian bố trí thánh cảnh núi Côn Luân không dài, còn năm

mươi năm nữa mới mở sơn môn Côn Luân.

Cho nên Thái Ất lại trở về trong đại điện, tiếp tục lĩnh ngộ trận pháp chi đạo...

Cùng lúc đó, khắp nơi trong Hồng Hoang đều có sinh linh bay về hướng núi Côn Luân.

Có Kim Tiên, Chân Tiên, Thiên Tiên không thiếu một ai, đồng thời cũng đi kèm với nhiều khó khăn.

Phải biết hiện tại Vu Yêu hai tộc đang giao chiến, một số sinh linh vô tội bị cuộc chiến làm vạ lây mà thân tử đạo tiêu.

Có người bị Yêu tộc uy bức lợi dụ, không thể không gia nhập Yêu tộc.

Con đường tiến về núi Côn Luân có thể coi là một đại đạo đầy nguy hiểm và cơ duyên.

Những sinh linh có thể tới được chân núi Côn Luân đều đã trải qua một cuộc tẩy lễ.

Trong động Viên Giác ở núi Linh Thứu, một đạo nhân mặc đạo bào màu xám đen thần sắc bất định, giữa lông mày mang theo vẻ ưu sầu, người này chính là Nhiên Đăng.

"Hiện tại đại chiến Vu Yêu lan rộng, một số đạo hữu cùng là ba ngàn khách trong cung Tử Tiêu nếu không bị uy bức lợi dụ gia nhập Yêu tộc thì cũng bị dùng võ lực cường đại trấn sát.

Xem ra phải tìm một cái chỗ dựa để quy tị sự xâm hại của Yêu tộc." Trước có Yêu sư Côn Bằng bị Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất uy hiếp, bắt buộc phải gia nhập Yêu Đình, một tia chân linh bị thu vào trong Chiêu Yêu Phiên.

Sau có người đứng đầu Nam Tiên là Đông Vương Công thề chết

không hàng, bị hai người vô tình chém giết, Tử Châu Phủ nhất mạch tử thương gần hết.

Nhiều vị hảo hữu của Nhiên Đăng đạo nhân lần lượt bị Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất bức hại, hình thế ngàn cân treo sợi tóc.

"Hiện nay Bàn Cổ Tam Thanh thành Thánh, lại sắp quảng thu môn đồ, chi bằng mượn danh nghĩa bái sư để tìm cầu sự che chở, miễn cho bị Yêu tộc độc thủ." Nhiên Đăng đạo nhân biết Nguyên Thủy Thiên Tôn ghét nhất là Yêu tộc, nếu có thể gia nhập Xiển giáo chắc chắn sẽ được che chở.

Lúc trước ở cung Tử Tiêu, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã từng mắng chửi Côn Bằng.

Cho dù thời gian đã trôi qua nhiều năm, y vẫn nhớ rõ câu nói đó: "Lũ thấp sinh noãn hóa, hạng phi lân đái giáp, sao có thể ngồi cùng hàng với chúng ta." Sở dĩ gia nhập Xiển giáo mà không bái sư, đó là vì Nhiên Đăng biết.

Cùng là ba ngàn khách trong cung Tử Tiêu, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định không tiện thu y làm đồ đệ, ngược lại sẽ cân nhắc thân phận của nhau mà ban cho một chức vị nửa quan nửa chức, trở thành một viên của Xiển giáo.

Chính vì điểm này mà y mới nguyện ý tới núi Côn Luân bái sư.

Bái sư là phụ, tìm một cái chỗ dựa để trốn tránh đại chiến Vu Yêu mới là chính.

Nhiên Đăng đạo nhân hạ quyết tâm, chỉnh lý hành trang, thân hình thoáng một cái bay về hướng núi Côn Luân...

Thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã trôi qua, chớp mắt đã năm mươi năm nữa.

Trong một tòa đại điện ở núi Côn Luân, Thái Ất thu hồi trận văn

quanh thân, ánh mắt nhìn ra xa.

Một trăm năm đã trôi qua, chắc hẳn xung quanh núi Côn Luân đã sớm người đông như kiến.

Thánh nhân thu đồ đệ khẳng định sẽ dẫn tới vô số sinh linh, bất kể bái nhập Tiệt giáo hay Xiển giáo đều có thể được Thánh nhân che chở, truyền hạ tu luyện chi pháp.

Đối với sinh linh Hồng Hoang, điều này vô cùng có sức hấp dẫn.

Thái Ất thu hồi tư tự, thân hình thoáng một cái ra khỏi đại điện.

Chuyện thu đồ của hai giáo sắp bắt đầu, chắc chắn cần chủ trì đại cục, đương nhiên phải hiện thân sớm.

"Thời gian trăm năm đã tới, thánh cảnh núi Côn Luân mở rộng tiên môn, người hữu duyên đều có thể bái sư học nghệ." Giọng nói vang dội vừa dứt, Thái Ất thấy hộ sơn đại trận dần dần biến mất, tôn dung núi Côn Luân hiển hiện trước mắt mọi người.

Núi Côn Luân có đại trận hộ vệ, nếu không triệt bỏ thì tu sĩ bình thường không cách nào vào được.

Nhất thời, vạn thiên tu sĩ bị đại trận chặn ở ngoài sơn môn phân phân bay người lên trước, cấp báo tới chân núi Côn Luân.

Nhìn lướt qua, hàng ngàn hàng vạn đạo hà quang bay vút lên, khí tức bản thân không hề che giấu, tỏa ra khí thế mạnh yếu khác nhau, mỗi người đều mặt lộ vẻ vui mừng, tùy ý xuyên qua xuyên lại.

Một số tu sĩ tu vi thấp bị người khác đâm ngã, gây ra một trận hỗn loạn.

Thái Ất thấy tình hình này, trong lòng có chút không vui.

Núi Côn Luân dù sao cũng là đạo trường Thánh nhân, bay tới chân núi thì thôi đi, còn tạo ra một mảnh hỗn loạn.

Nếu để Sư tôn biết, khẳng định sẽ trách tội làm việc bất lực.

Thái Ất lập tức bay xuống chân núi, khí tức Đại La Kim Tiên triển lộ hoàn toàn, uy áp khủng bố hướng tới xung quanh đè xuống.

Những kẻ tự cho là tu vi cao thâm kia sắc mặt đại biến, từng người như bánh đúc rớt khỏi giá, lần lượt ngã xuống.

Nhưng có một người không nằm trong số đó, chính là Nhiên Đăng đạo nhân mặc đạo bào màu xám đen.

Nhiên Đăng đạo nhân tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ thiếu một bước là có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Uy áp của Thái Ất đối với y hoàn toàn không có tác dụng.

Nhiên Đăng đạo nhân thấy mọi người lần lượt ngã xuống, ý niệm vừa động, giả vờ đứng không vững, thân thể lảo đảo, vững vàng rơi vào trong đám đông.

Y không muốn trở thành mục tiêu của mọi người, chỉ có thể ẩn mình trong đám đông, đợi thu đồ kết thúc mới trà trộn vào Xiển giáo.

Tuy rằng Nhiên Đăng đạo nhân làm việc kín kẽ, nhưng vẫn bị Thái Ất cảm tri được.

Đối với sự xuất hiện của Nhiên Đăng đạo nhân, Thái Ất không thấy kỳ quái.

Trong tiền thế, Nhiên Đăng đạo nhân vì trốn tránh đại chiến Vu Yêu liên lụy, mặt dày bái Nguyên Thủy Thiên Tôn làm sư.

Chương 77

Hai người cùng nghe đạo ở cung Tử Tiêu, với tính tình của Nguyên Thủy Thiên Tôn và quan hệ thân phận của hai người, bất luận thế nào cũng không thể thu Nhiên Đăng làm đồ đệ.

Nhưng Nhiên Đăng đạo nhân đã bái sư rồi, không tiện để người ta lủi thủi ra về.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn đã hứa cho vị trí Phó giáo chủ, để Nhiên Đăng giáo đạo đệ tử Xiển giáo, có thể hưởng thụ khí vận Xiển giáo gia trì.

Nhưng Nhiên Đăng đạo nhân không hiểu ơn tri ngộ, lại ám trung cấu kết với Tây Phương nhị thánh, không những phản bội Xiển giáo, còn mang theo Từ Hàng, Phổ Hiền cùng những người khác gia nhập Phật giáo phương Tây.

Hành động này quả thực khiến người ta thấy ớn lạnh.

Thái Ất trong lòng cảm thấy khinh bỉ những gì Nhiên Đăng đạo nhân đã làm, loại người này không thể để gia nhập Xiển giáo.

Tuyệt đối phải tìm cách tống khứ y ra khỏi núi Côn Luân.

Hiện tại đại điển thu đồ chưa bắt đầu, không tiện trực tiếp đuổi người đi, nếu không người khác sẽ đàm tiếu, làm tổn hại nhan diện Thánh nhân.

Chỉ có thể đợi lúc thu đồ sẽ trục xuất y khỏi thánh cảnh Côn Luân.

Thái Ất nén tư tự trong lòng, chậm rãi nói: "Thánh cảnh Côn Luân đã mở, các ngươi hãy trật tự đứng cho tốt, không được hỗn loạn." Mọi người sớm đã chứng kiến uy thế của Thái Ất nên không dám có chút bất kính, vội vàng liệt đội đứng ngay ngắn, không nói một lời.

Thái Ất hài lòng gật gật đầu, thân hình xoay lại, hướng về thánh cảnh Côn Luân nguy nga hành lễ bái đạo.

"Đệ tử Thái Ất, phụng mệnh cử hành đại điển thu đồ, giờ lành đã đến, thỉnh Thánh nhân hiển thánh." Thánh nhân thu đồ phi đồng tiểu khả, khẳng định phải chú trọng cảm giác nghi thức, mới có thể chương hiển thân phận và địa vị tôn quý của Thánh nhân.

Lời vừa dứt, hư không tử khí đông lai ba vạn dặm, thụy thải ngàn điều treo cao thiên khung, kim long ngậm châu tỏa ra hào quang huyền sắc, thải phượng bắc cầu đón nhận ý chí Thánh nhân.

Tiên âm bát bảo êm tai, tiên vân tường vụ cuồn cuộn dâng trào.

Hai đạo thân ảnh hư ảo tỏa ra vạn trượng kim quang, mỗi người bàn tọa trên kim liên, khí tức khủng bố lung tráo toàn bộ núi Côn Luân.

Thánh nhân thân phận cao quý, không dễ dàng hiện thân, có thể hiển thánh đôi chút đã là vô cùng hiếm có.

Mọi người nhìn lên hư ảnh hai vị Thánh nhân trên hư không, trong lòng đại chấn, vội vàng tham bái: "Chúng con bái kiến Thánh nhân." Hai tôn hư ảnh khẽ gật đầu, sau đó hai giọng nói vang dội truyền xuống.

"Bản tọa Nguyên Thủy Thiên Tôn, hôm nay thiết hạ một tòa đại trận khảo nghiệm chúng sinh Hồng Hoang, phàm là người xông qua được trận pháp đều có thể bái nhập Xiển giáo, vào môn tường của ta." "Bản tọa Thông Thiên, hôm nay thiết hạ đại trận kiểm nghiệm lòng hướng đạo của chúng sinh Hồng Hoang, phàm là người vượt qua trận pháp có thể nhập môn tường Tiệt giáo." Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao.

"Cả hai giáo đều dùng trận pháp để tuyển chọn đệ tử, xem ra muốn bái Thánh nhân làm sư không dễ dàng như vậy." "E rằng vừa

rồi Thánh nhân đã nói rồi, Xiển giáo khảo nghiệm chúng sinh, Tiệt giáo kiểm nghiệm lòng hướng đạo, hiển nhiên hai tòa đại trận có điểm khác biệt." "Ta chi bằng trước tiên đi thử đại trận Xiển giáo, không được thì lại đi xông đại trận Tiệt giáo." Nhất thời, các loại tiếng nghị luận vang lên, sắc mặt có vui có buồn.

Tu sĩ thực lực mạnh mẽ hướng tới bái nhập Xiển giáo, người tu vi có chút thiếu hụt thì muốn gia nhập Tiệt giáo.

Dù sao trong lời nói của hai vị Thánh nhân cũng biểu lộ mức độ khó dễ của đại trận.

Thực lực không đủ đương nhiên chọn cái ít khó hơn.

Thánh nhân hư ảnh vung đại thủ một cái, hai đạo quang mang lần lượt rơi xuống hai con đường bậc thềm bạch ngọc.

Lập tức hư không linh khí bạo động, ngưng thành vô số trận văn tỏa ra quang vựng huyền diệu.

"Oanh!" Một tiếng vang rền truyền đến, hai tòa đại trận lần lượt vận hành.

Sương mù nồng đậm che phủ hai con đường bậc thềm, trong đó huyền quang tứ xạ, các loại âm thanh không ngừng truyền ra khiến người ta phát sợ.

Đại trận do Thông Thiên giáo chủ bố hạ chỉ khảo nghiệm lòng hướng đạo có kiên định hay không, độ khó không lớn.

Yêu tộc tàn bạo thị huyết, không biết thiên số, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích.

Đại trận y bố hạ có sự áp chế cực lớn đối với yêu thú, đồng thời thiết lập khảo nghiệm đối với căn nguyên, ngộ tính, nghị lực, trí tuệ.

Đại trận khảo nghiệm đệ tử của Xiển giáo có độ khó so với đại

trận của Tiệt giáo thì mạnh hơn không chỉ một chút, hoàn toàn là một con đường thiên tiệm, nếu không có căn nguyên tuyệt giai thì hầu như khó lòng vượt qua.

Đương nhiên phàm sự vô tuyệt đối, tổng sẽ có cá biệt tu sĩ khí vận thâm hậu có thể may mắn bước vào môn tường.

Mọi người cảm thụ uy thế của đại trận, trong lòng có một loại kinh ngạc khó tả.

Chỉ có thân thể nghiệm khí tức đại trận mới biết được, dù Thánh nhân tùy thủ bố trí đại trận cũng có thể ngăn cách sơn hải, đẩy vạn thiên tu sĩ ra ngoài cửa môn.

Thái Ất thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ phân biệt bố hạ đại trận mới chậm rãi nói: "Đại trận đã bố hạ, người muốn gia nhập Xiển giáo đi lên bậc thềm bên tay trái bần đạo.

Muốn bái nhập Tiệt giáo, đi bậc thềm bên tay phải.

Sư huynh ở đỉnh núi Côn Luân đợi các vị sư đệ sư muội." Lời vừa dứt, Thái Ất bước lên thạch giai, thân hình biến mất không dấu vết.

Mọi người nhìn trái nhìn phải, tự chọn cho mình một con đường bậc thềm để xông trận.

Tu sĩ thực lực mạnh mẽ trước khi tới núi Côn Luân đã định sẵn sẽ bái nhập giáo phái nào, sẽ không vì sự xuất hiện của đại trận mà thay đổi sơ tâm.

Chỉ có những kẻ đạo hạnh không thâm mới chuyển đầu nhập Tiệt giáo.

Thái Ất đứng trước cửa Ngọc Hư cung đợi đệ tử xông qua đại trận.

Cho dù không cần nhìn tình hình xông trận, Thái Ất cũng biết

những người có thể vượt qua đại trận chỉ có mười hai người.

Trong đó mười một người là Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử... cộng thêm Thái Ất chính là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên danh tiếng lẫy lừng của tiền thế.

Còn một người là Nhiên Đăng đạo nhân.

Với tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, khẳng định y có thể dễ dàng xông qua đại trận, người xuất hiện đầu tiên chắc chắn là Nhiên Đăng.

Trong lúc Thái Ất đang trầm tư, đại trận trước mắt truyền tới một tia dao động, hướng tới hai bên tách ra.

Một đạo nhân mặc đạo bào màu xám đen nhàn đình tín bộ bước ra, chính là Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng đạo nhân nhìn thấy Thái Ất không có một chút ý ngoại nào, nụ cười leo lên gò má, chậm rãi nói: "Thái Ất tiểu hữu, bần đạo hữu lễ." Tuy rằng tu vi Nhiên Đăng đạo nhân cao hơn Thái Ất, nhưng trên danh nghĩa là tới bái sư.

Mọi sự nghi liên quan tới việc thu đồ đều do Thái Ất chủ trì nên Nhiên Đăng đạo nhân không dám tùy tiện đắc tội.

Nếu lỡ sơ sẩy bị Thái Ất tìm cớ đuổi xuống núi thì mặt mũi mất sạch.

"Hóa ra là Nhiên Đăng đạo hữu, không ngờ đạo hữu lại qua ải của ta nhanh như vậy." Thái Ất tu vi Đại La Kim Tiên, so với Nhiên Đăng đạo nhân cũng không chênh lệch quá nhiều, lại cùng nghe giảng ở cung Tử Tiêu nên xưng hô một tiếng đạo hữu cũng không phải là không thể.

Nhiên Đăng đạo nhân ngoài mặt là bái sư, thực chất là muốn ôm chân Nguyên Thủy Thiên Tôn để tránh đại chiến Vu Yêu.

Thái Ất đối với con người y đã quá rõ nên đã thiết lập một quan ải đặc thù để trục xuất Nhiên Đăng đạo nhân khỏi Côn Luân.

Chương 78

Nhiên Đăng chân mày lập tức nhíu lại, nghe ý tứ trong lời Thái Ất thì khảo nghiệm thu đồ chẳng lẽ chưa kết thúc, còn phải qua một ải nữa sao.

"Thái Ất tiểu hữu, nếu bần đạo không nhớ lầm thì Nguyên Thủy Thánh nhân chỉ nói cần xông qua trận pháp là có thể bái nhập Xiển giáo, đâu có nói phải xông thêm quan ải nào nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn trước mặt mọi người đã nói xông qua đại trận là có thể nhập môn tường Xiển giáo, giờ lại thêm một quan ải, là chuyện gì đây.

Thánh nhân kim khẩu ngọc ngôn khẳng định không nói dối, vậy đây là chủ trương của Thái Ất.

Nhưng cũng không đúng, Thái Ất chỉ là đệ tử Thánh nhân, sao dám tùy ý thay đổi dụ chỉ của Thánh nhân.

Nhiên Đăng đạo nhân suy nghĩ vạn thiên cũng không hiểu hành động của Thái Ất.

"Sư tôn quả thực nói xông qua đại trận là có thể bái nhập Xiển giáo, nhưng quan ải của bần đạo chính là nằm trong đại pháp đó.

Đơn giản là vượt qua ải của ta mới coi như xông trận thành công." Nguyên Thủy Thiên Tôn để Thái Ất chủ trì đại trận, đương nhiên hắn là một phần của đại trận, muốn bái nhập Xiển giáo tất yếu phải qua một ải này.

"Nếu đã như vậy, mời tiểu hữu cho bần đạo biết phải làm sao mới coi là qua ải." Tuy rằng Nhiên Đăng đạo nhân nhìn ra Thái Ất cố ý làm khó nhưng lại không dám biểu hiện ra, chỉ có ngữ khí là bất giác nặng thêm, khiến người ta cảm nhận được một tia không vui.

Thái Ất sắc mặt bình tĩnh, không hề bị ngữ khí của Nhiên Đăng đạo nhân ảnh hưởng.

Muốn mượn danh nghĩa bái sư để kiếm lợi ích từ Xiển giáo, không có cửa đâu.

Có bản tọa ở đây, sẽ bắt ngươi ngoan ngoãn cuốn gói về núi Linh Thứu.

"Ải của bần đạo vô cùng đơn giản, chỉ cần đánh bại được ta là được, chắc với tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn của đạo hữu, việc này hẳn là dễ dàng làm được chứ." Thái Ất cười như không cười nói.

Nếu chỉ dựa vào tu vi để suy đoán thực lực, Thái Ất chưa chắc đã đánh lại Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhưng trong tay hắn có nhiều pháp bảo, có thể bù đắp khoảng cách tu vi của hai bên, thậm chí còn phản siêu cả thực lực của Nhiên Đăng đạo nhân.

Nhiên Đăng đạo nhân lông mày nhíu chặt, thần sắc biến đổi, đôi tay hạ ý thức nắm chặt.

Y sẽ không quên Thái Ất trong tay có hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn có một kiện pháp bảo vượt qua cả cực phẩm linh bảo từng một lần đánh tan Tử Tiêu Lôi Kiếp.

Hiện giờ bảo y phải đánh bại Thái Ất mới được qua ải, chẳng phải rõ ràng là làm khó người ta sao.

Chỉ dựa vào lực phòng ngự của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đã chưa chắc đánh phá được, làm sao có thể đánh bại Thái Ất.

Huống hồ còn có những pháp bảo khác gia trì.

Nếu người khác cũng phải làm như vậy mới được qua ải, thì Xiển giáo thu đệ tử kiểu gì.

Phút chốc y biết Thái Ất căn bản là nhắm vào mình, cái gọi là khảo nghiệm quan ải cuối cùng kia vốn không tồn tại.

Nhiên Đăng đạo nhân trong lòng có chút phẫn nộ nhưng lại không làm gì được.

Dù sao Thái Ất cũng là người được chọn chủ trì đại trận, hắn có lý, y có thể làm gì được.

"Đạo hữu thực sự muốn làm khó bần đạo như vậy sao." Nhiên Đăng đạo nhân có chút khó hiểu, theo lý y và Thái Ất không có giao tập gì, cùng lắm chỉ gặp nhau ở cung Tử Tiêu, chưa từng đắc tội, tại sao lại xử xử làm khó mình.

Chẳng lẽ Thái Ất đã phát hiện ra mục đích bái sư núi Côn Luân của mình rồi.

"Nhiên Đăng xin hãy thận trọng lời nói, ta phụng mệnh Sư tôn thủ hộ đại trận, sao gọi là làm khó, theo ý của đạo hữu chẳng lẽ là Sư tôn bần đạo cố ý làm khó sao.

Nếu đã như vậy, mời xuống núi cho." Thái Ất giả vờ phẫn nộ, một câu muốn đuổi Nhiên Đăng đạo nhân xuống núi.

Nhiên Đăng đạo nhân trong khoảnh khắc tỉnh ngộ, vừa rồi y đã lỡ lời.

Thái Ất đại diện cho pháp chỉ của Thánh nhân, làm khó y tức là làm khó Thánh nhân.

Phải biết Thánh nhân đại diện cho ý chí Thiên Đạo, một lời có thể quyết định sinh tử, chỉ cần một câu 'bất tôn Thánh nhân' là có thể khiến Nhiên Đăng đạo nhân thân tử đạo tiêu.

"Bần đạo lỡ lời, mong Thánh nhân đừng trách!" Nhiên Đăng đạo nhân vội vàng hướng về Ngọc Hư cung hành lễ xin lỗi, hy vọng nhận được sự khoan thứ của Thánh nhân.

Thánh nhân một khi nổi giận trời đất đều kinh hãi, Nhiên Đăng đạo nhân làm sao chống đỡ nổi.

May mà Nguyên Thủy Thiên Tôn không xuất hiện, mới khiến trái tim đang xao động của Nhiên Đăng đạo nhân bình ổn lại.

"Thái Ất, bần đạo muốn tiếp tục xông quan, xin hãy chỉ giáo." Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy dựa vào quan hệ không có tác dụng, chỉ có thể thành thành thật thật, thuận theo quy trình của Thái Ất mà vượt ải bái sư.

Thái Ất nguyên bản muốn mượn việc Nhiên Đăng thất ngôn để Nguyên Thủy Thiên Tôn trục xuất y khỏi Côn Luân Sơn.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không lên tiếng, hắn chỉ có thể dựa vào một chiến với Nhiên Đăng Đạo Nhân mới có thể thực hiện được.

Huống hồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn là đạo hữu, không thể chỉ vì một câu nói vô tâm mà trục xuất khỏi Côn Luân.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Nguyên Thủy Thiên Tôn không để ý, ít nhiều gì cũng sẽ có chút ngăn cách.

Thái Ất lộ ra nụ cười khó có thể phát giác, trong lòng thầm nghĩ bất kể hôm nay chiến huống ra sao, đều sẽ không để y lưu lại Côn Luân Sơn.

"Nếu đạo hữu đã chấp ý vượt ải, vậy ta ở trong hư không cùng đạo hữu luận bàn một hai." Dứt lời, khí tức quanh thân Thái Ất cuồn cuộn, tung người nhảy lên hư không.

Côn Luân Sơn là đạo trường của Thánh nhân, nếu cùng Nhiên Đăng Đạo Nhân giao chiến trước Ngọc Hư Cung, chắc chắn sẽ khiến bốn phía trở nên hỗn loạn, sau đó chắc chắn không thiếu được một

trận trừng phạt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy Thái Ất thân nhập hư không, phi thân một cái, vội vàng đuổi theo.

Tuy rằng Thái Ất pháp bảo đông đảo, nhưng tu vi của y cao hơn, chưa chắc đã thua.

Pháp bảo cần tu vi thôi động, huống hồ trong tay y cũng có pháp bảo tương đương, ai thắng ai phụ vẫn chưa biết được.

Thái Ất đứng sừng sững giữa hư không, khí tức Đại La Kim Tiên tràn ngập bốn phía, từng đạo gợn sóng phiêu đãng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân quanh thân tử khí lan tỏa, khí thế Đại La Kim Tiên viên mãn như liệt diễm vây quanh thân thể.

Nhất thời, hư không tràn ngập mùi thuốc súng, tượng trưng cho một trận đại chiến bắt đầu.

Thái Ất còn phải chủ trì đại trận, không có thời gian cùng Nhiên Đăng Đạo Nhân nói nhảm nhiều, chắc chắn phải tốc chiến tốc thắng.

Theo ý niệm vừa động, ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu đồng thời xuất hiện trước mặt Thái Ất, tỏa ra ngũ sắc hào quang.

Uy áp khủng bố hướng về bốn phía lan tỏa.

Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu, trong lòng đại chấn, có thể cảm nhận được trong đó truyền ra một loại dao động huyền diệu, phù hợp Đại Đạo.

Năm đó tại Oa Hoàng Cung, thấy Thái Ất thi triển Định Hải Thần Châu y đã có cảm giác, hiện tại đứng gần như vậy, càng cảm thấy đây chính là chứng đạo pháp khí của mình.

Trong tiền thế, Nhiên Đăng Đạo Nhân đạt được hai mươi tư khỏa Định Hải Thần Châu, diễn hóa hai mươi tư Phật quốc mới đột phá

Chuẩn Thánh.

Chương 79

Hiện tại chứng đạo pháp khí ngay trước mắt, khiến y nảy sinh lòng tham, muốn đoạt lấy ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu này.

Thái Ất có thể nhìn ra Nhiên Đăng Đạo Nhân muốn cướp đoạt Định Hải Thần Châu, trong lòng thầm tự trào phúng, pháp bảo của bản tọa khởi có thể để ngươi nhiễm chỉ.

Ý niệm vừa động, ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu cấp tốc xoay tròn, mỗi một khỏa đều to lớn như tinh thần, tán phát ngũ sắc hào quang, một loại cảm giác mê hoặc ngũ cảm thần thức truyền biến tứ phương.

Ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể tỏa ra ngũ sắc hào quang, làm huyễn hoặc ngũ cảm linh thức của kẻ địch, uy lực thập phần cường đại.

"Đi!" Một chỉ điểm ra, ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu biến thành to lớn như vẫn thạch, mỗi khỏa vẽ ra những vệt sáng quỷ dị hướng về Nhiên Đăng Đạo Nhân đánh tới.

Những nơi đi qua phát ra từng đạo thanh âm xé gió, tầng mây đều bị va chạm tan tành.

Nhiên Đăng Đạo Nhân không ngờ Thái Ất chẳng nói lời nào đã trực tiếp khai chiến, thủ đoạn lại lăng lệ như vậy, không hề có chút thăm dò nào.

Vừa ra tay đã bộc phát toàn bộ uy năng của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đây đâu phải luận bàn, phân minh là muốn dùng thủ đoạn cường ngạnh để trấn áp.

Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng đại cấp, vội vàng tế ra Cực

phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Càn Khôn Xích.

Chỉ thấy đại tụ vung lên, một thanh thước màu huyền kim tán phát Càn Khôn chi khí xuất hiện trong tay.

Trên thanh thước màu huyền kim phủ đầy đạo văn, linh vận vô cùng sung mãn khắp bốn phía.

Càn Khôn Xích là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nội hàm Càn Khôn nhất khí, lấy âm dương thế giới, Càn Khôn hợp nhất hình thành, đại biểu cho âm dương thế giới.

Bởi vậy nó có thể kết hợp với sức mạnh chư thiên ẩn chứa trong ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu để cấu kiến ba mươi sáu Chư Thiên.

Theo đại thủ của Nhiên Đăng Đạo Nhân vung lên, Càn Khôn chi khí lan tỏa, diễn hóa thành một đạo xích ảnh khổng lồ đánh về phía ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu.

"Đang!" Hai bên trong nháy mắt va chạm, phát ra những tiếng kim qua giao minh chói tai, gợn sóng đáng sợ trùng kích tứ phía.

Năng lượng hạo hãn biến thành đám mây hình nấm chậm rãi bốc lên giữa hư không.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp của tiền thế, Triệu Công Minh bằng vào hai mươi tư khỏa Định Hải Thần Châu đã đánh Nhiên Đăng Đạo Nhân tháo chạy.

Phải biết rằng Định Hải Thần Châu là do mảnh vỡ của Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu hóa thành.

Cho dù chỉ là hai mươi tư khỏa Định Hải Thần Châu bộc phát uy lực cũng không yếu hơn Càn Khôn Xích.

Hiện tại Thái Ất thi triển ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu,

uy lực tăng lên không chỉ gấp bội.

Nhiên Đăng Đạo Nhân muốn dựa vào Càn Khôn Xích để chống đỡ sự tấn công của ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu, hiển nhiên là lực bất tòng tâm.

Ngũ sắc hào quang trên Định Hải Thần Châu bỗng nhiên bạo trướng, một cảm giác váng đầu hoa mắt truyền vào não hải Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Cả người y cảm thấy thiên toàn địa chuyển, linh cảm hoàn toàn biến mất, như thể đang thân xử trong vực sâu hắc ám.

Nhiên Đăng trong lòng thầm hô không ổn, Định Hải Thần Châu có thể mê hoặc ngũ cảm thần thức, e rằng lành ít dữ nhiều.

Thái Ất chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, thôi động Định Hải Thần Châu hướng về Nhiên Đăng Đạo Nhân nện xuống.

"Đang!" Nhiên Đăng chỉ cảm thấy một cỗ cự lực ức vạn quân đánh tới, huyết khí trong thể nội cuộn trào, không nhịn được phun ra một ngụm ô huyết.

Thân hình y bị cự lực đánh bay, khí tức uể oải đến cực điểm, hiển nhiên đã chịu trọng thương.

Chiến huống biến hóa nhanh chóng, hai người giao thủ không bao lâu, Nhiên Đăng Đạo Nhân đã lạc bại.

Thái Ất thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân bị thương cũng không tiếp tục ra tay, đại tụ vung lên thu hồi ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu.

Hắn tính tình thiện lương không thích giết chóc, nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân đã bại, cũng không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt.

Hơn nữa hai người cũng không có thù hận quá lớn, Thái Ất chẳng qua chỉ không muốn y bái nhập Xiển Giáo, không cần thiết phải hạ tử

thủ.

"Thắng phụ giữa chúng ta đã phân, thỉnh đạo hữu tự mình rời đi, đừng quấy nhiễu đại sự thu đồ của Xiển Giáo." Ngữ khí của Thái Ất bình hòa, nhưng ý vị cảnh cáo thập túc.

Nếu Nhiên Đăng Đạo Nhân còn dám lên Côn Luân Sơn, Thái Ất tuyệt đối sẽ không lưu tình.

Dứt lời, Thái Ất xoay người đi về phía đỉnh Côn Luân Sơn.

Sự tình thu đồ của hai giáo cần hắn chủ trì, chắc chắn không thể lãng phí thời gian với Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân vốn đã ký hận Thái Ất thiết lập quan tạp gây khó dễ, hiện tại lại bị mất mặt, hận ý trong lòng xông thẳng lên não hải, đôi mắt vằn vện tơ máu.

Tu luyện ức vạn hội nguyên, chưa bao giờ phải chịu đãi ngộ như thế, Thái Ất chỉ là một hậu bối mà khắp nơi nhắm vào y, thực sự đáng hận.

Trong sát na, Nhiên Đăng Đạo Nhân nảy sinh tà niệm, dù sao cũng không thể bái nhập Xiển Giáo, chi bằng giết chết Thái Ất, cướp đoạt pháp bảo rồi chuyển sang Tây Phương Giáo.

Dù sao thời gian qua Tây Phương Giáo cũng đang quảng thu môn đồ, không cần lo lắng.

Lúc này Thái Ất hoàn toàn không có phòng bị, nếu xuất thủ thâu tập chắc chắn có thể nhất kích đắc thủ, như vậy không những có thể lấy lại thể diện mà còn có được chứng đạo pháp khí.

Nếu trong tình huống bình thường, Nhiên Đăng chắc chắn sẽ không có ý nghĩ ấu trĩ như vậy, nhưng hiện tại y đã bị lửa giận che mờ lý trí, thần kinh thác loạn, khó tránh khỏi làm ra hành động trùng động.

Sát ý trong mắt Nhiên Đăng Đạo Nhân lóe lên rồi biến mất, Càn Khôn Xích trong tay lại tỏa sáng, uy năng khủng bố trong nháy mắt oanh ra, chớp mắt đã sắp đánh trúng Thái Ất.

Trong cơn thịnh nộ, Nhiên Đăng Đạo Nhân lựa chọn phương thức thâu tập, để cứu vãn nhan diện, y có thể cực kỳ vô sỉ.

Thái Ất vừa mới xoay người, cảm nhận được phía sau có dao động năng lượng khủng bố, uy năng cường đại lấy thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ đánh tới.

Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Nhiên Đăng Đạo Nhân tâm sinh bất phục, muốn hạ hắc thủ thâu tập.

Trong tiền thế, Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng bằng vào hai mươi tư khỏa Định Hải Thần Châu mà thâu tập Thông Thiên Giáo Chủ.

Có thể thấy phẩm hạnh không đoan chính, đến Thánh nhân mà y còn dám thâu tập, huống chi là Thái Ất - một tiểu bối.

Thái Ất biết đức hạnh của Nhiên Đăng Đạo Nhân không chính, nên đã sớm dự phòng y sẽ hạ hắc thủ.

Ý niệm vừa động, ba mươi sáu khỏa Định Hải Thần Châu đồng loạt bay ra, đánh nát luồng hào quang đang tập tới kia, hóa thành Càn Khôn chi khí tiêu tán.

"Hảo cho một Nhiên Đăng Đạo Nhân, bần đạo khắp nơi khiêm nhượng, ngươi trái lại sử ra thủ đoạn thâu tập hạ tam lạm." "Hôm nay nếu để ngươi rời đi, chẳng phải khiến người ta chê cười đệ tử Xiển Giáo ta sao." Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy thâu tập không thành công, sắc mặt đại biến, nghe lời của Thái Ất, trong lòng càng thêm sợ hãi.

Thâu tập còn không thành công, nếu muốn chính diện ngạnh kháng thì càng không thể.

Nhiên Đăng Đạo Nhân chẳng nói lời nào, xoay người bỏ chạy, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể thấy một tia tàn ảnh.

Thái Ất sắc mặt bình tĩnh, tế ra một món bảo hạp tỏa ra hư vô chi khí, trên đó có đạo văn huyền diệu.

Chương 80

Bảo hạp này chính là Hư Vô Hạp của Luân Hồi Ma Thần, tại Phân Bảo Nham được Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được, cuối cùng ban cho Thái Ất.

Hư Vô Hạp là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong ẩn chứa hư vô chi khí, dùng để thu người có hiệu quả tuyệt giai.

Phàm là Đại La Kim Tiên bị thu vào Hư Vô Hạp, trong chốc lát sẽ hóa thành huyết thủy, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa chắc có thể đào thoát.

Tiền thế có ghi chép, trong Phong Thần Lượng Kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sử dụng vô danh bảo hạp để thu đi Bích Tiêu có tính tình ngoan liệt, đó chính là Hư Vô Hạp.

"Đi!" Thái Ất một chỉ điểm ra, Hư Vô Hạp trong nháy mắt mở ra, tỏa ra hư vô chi khí vô cùng vô tận, kẹp lấy huyết thủy nồng đậm, diễn hóa thành một con Hư Vô Huyết Long bay về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

"Ngao!" Hư Vô Huyết Long nộ hống một tiếng, thân thể khổng lồ đằng không phi dược, với tốc độ như thiểm điện xuyên qua hư không, chuyển mắt đã vồ đến trước mặt Nhiên Đăng.

Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt đại biến, lộ ra thần sắc kinh hoàng, thi triển Huyết Độn chi thuật nhưng vẫn bị truy kịp.

Huyết long trước mắt tỏa ra thứ gì đó khiến người ta có cảm giác như đang ở giữa u minh địa ngục.

Bản thể của y là Linh Cữu Quan, trên đó có một ngọn Linh Cữu Cổ Đăng, nội hàm U Minh Quỷ Hỏa, có thể trực thông U Minh, hiển

hiện tình cảnh một đời của người đã khuất.

Y vốn thập phần quen thuộc với u minh khí tức, nhưng con huyết long trước mắt này khiến y cảm nhận được tử khí vô cùng vô tận.

Nếu bị huyết long cắn một cái, không chết cũng phải mất đi nửa cái mạng.

"A!" Trong lúc Nhiên Đăng Đạo Nhân hoảng thần, huyết long đã cắn trụ cánh tay y, máu huyết toàn thân đang bị hút đi.

Nếu mặc cho huyết long hấp thu máu huyết, không chỉ tu vi sẽ rơi rụng, nhất thân tinh huyết đại tổn, căn cơ cũng sẽ bất ổn.

Quan trọng nhất là tính mạng khó bảo toàn.

Tức thì Nhiên Đăng cả người toát mồ hôi lạnh, run rẩy không thôi.

Thủ đoạn Thái Ất sử ra lại lợi hại như vậy, chỉ trong nháy mắt đã hút đi một phần năm máu huyết của y.

Nhiên Đăng là kẻ tàn nhẫn, biết không thể mặc cho huyết long thôn phệ tinh huyết của mình, tay phải ngưng đao hướng về nửa thân xác nhục thân đã khô héo chém xuống.

"Phập!" Giữa hư không hắc huyết bắn tung tóe, Nhiên Đăng Đạo Nhân dùng một nửa nhục thân để đổi lấy một tuyến sinh cơ, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Hư Vô Huyết Long ngậm lấy nửa cụ nhục thân khô héo trở về Hư Vô Hạp, diễn hóa thành huyết thủy vô cùng vô tận.

"Không hổ là Nhiên Đăng Đạo Nhân, quả nhiên dứt khoát lợi lạc." Nếu Nhiên Đăng không trảm đi nửa cụ nhục thân, chắc chắn không thoát khỏi con đường thân tử đạo tiêu.

Trong tình thế nguy cấp mà có thể có loại đảm phách này, quả thực là một kẻ tàn nhẫn.

Người tu tiên chủ tu Nguyên Thần, nhục thân thụ tổn chỉ cần không quá nghiêm trọng đều có thể khôi phục, nhưng tu vi sẽ sụt giảm, ảnh hưởng đến căn cơ.

Thái Ất thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân xám xịt chạy trốn cũng không truy đuổi.

Tuy rằng thoát được một mạng, nhưng tu vi rơi rụng, không đáng lo ngại.

Hơn nữa Thái Ất còn phải chủ trì nghi thức thu đồ của hai giáo, không có thời gian truy đuổi Nhiên Đăng.

Ý niệm vừa động, Thái Ất tung người phi dược, đáp xuống trước Ngọc Hư Cung.

Thái Ất tin rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn biết chuyện hắn giao chiến với Nhiên Đăng.

"Đệ tử tự thiết lập quan tạp, từ chối Nhiên Đăng Đạo Nhân bái sư, xin Sư tôn thứ tội." Tuy rằng hành động của Thái Ất là vì tiền đồ của Xiển Giáo, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa chắc đã biết được khổ tâm của hắn.

Cho nên hắn thỉnh tội ngay từ đầu.

Một đạo thanh âm hồng lượng từ Ngọc Hư Cung truyền ra.

"Đồ nhi không cần lo lắng, Nhiên Đăng Đạo Nhân dưới chân núi Côn Luân, vi sư đã biết mục đích của y không thuần khiết." "Hiện tại đồ nhi xuất diện đuổi y đi, chính hảo bớt đi cho vi sư một phen công phu, không có gì sai." Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, có thể thôi diễn ra một số thiên cơ, biết Nhiên Đăng Đạo Nhân đến, đã sớm muốn y rời khỏi Côn Luân Sơn.

Nhưng vì ngại thân phận nên không tiện thân tự xuất diện, hành động của Thái Ất chính hảo giải quyết được nỗi lo của ngài.

Tiền thế Nhiên Đăng vượt qua quan tạp, Nguyên Thủy chỉ có thể bấm bụng thu vào Xiển Giáo.

Thái Ất nghe xong mới yên tâm, với trí tuệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chắc chắn đã sớm phát hiện ra mục đích của Nhiên Đăng, nên trước đó mới mặc nhận việc hắn tự ý thiết lập quan tạp.

Đuổi được Nhiên Đăng Đạo Nhân khiến tâm tình Thái Ất đại hảo, sau này không cần lo lắng y dẫn theo chúng nhân phản giáo.

Sau khi gạt bỏ tư tự, Thái Ất tiếp tục chủ trì đại trận, chờ đợi người vượt trận thành công xuất hiện.

"Oanh!" Một tiếng oanh minh, từ trong đại trận bước ra một đạo thân ảnh.

Chỉ thấy người này mặc huyền hoàng sắc đạo bào, sắc mặt hoan hỉ, kim quan trên đầu hơi lệch, hiển nhiên đã có chút va chạm trong đại trận.

Có thể vượt qua đại trận ngay sau Nhiên Đăng Đạo Nhân, chắc là Quảng Thành Tử.

"Quảng Thành Tử bái kiến Đại sư huynh!" Quả nhiên là Quảng Thành Tử.

Trong tiền thế, Quảng Thành Tử là Đại sư huynh của Xiển Giáo, rất được Nguyên Thủy Thiên Tôn yêu thích, các loại tư nguyên, hảo xứ đều có một phần.

Hiện tại Thái Ất bái sư trước một bước, trở thành Đại sư huynh của Xiển Giáo, các loại phúc lợi đều chuyển dời lên người hắn.

"Sư đệ không cần đa lễ, hãy sang một bên tọa thiền khôi phục, một lát nữa ta sẽ sắp xếp nghi thức bái sư." Quảng Thành Tử gật gật đầu, đôi mắt đảo quanh bốn phía, phát hiện chỉ có một mình mình ra trước, trong lòng hoan hỉ.

Theo tình huống hiện tại, Thái Ất là Đại sư huynh, mình là Nhị sư đệ, sau này đệ tử bái nhập Xiển Giáo đều phải tôn xưng một tiếng sư huynh rồi.

Nghĩ vậy, Quảng Thành Tử trong lòng vô cùng hoan hỉ, định mở miệng hỏi thăm.

Thái Ất biết tâm tư của Quảng Thành Tử, trước khi y kịp đặt câu hỏi đã lên tiếng.

"Sư đệ không cần nóng vội, Sư tôn đã sớm an bài thỏa đáng, hãy tĩnh tâm chờ đợi." Thái Ất không muốn để Quảng Thành Tử mở miệng, cái mồm mép của y như súng liên thanh vậy, nếu thực sự bắt đầu đàm đạo thì có thể nói mãi đến khi nghi thức bái sư kết thúc.

Quảng Thành Tử nguyên bản muốn cùng Thái Ất làm quen, thấy tình huống hiện tại không ổn, chỉ có thể thành thành thật thật khoanh chân tọa thiền, khôi phục pháp lực tiêu hao.

Thái Ất thầm gật đầu, mục quang lạc trên cửa ra của đại trận.

Không lâu sau, đại trận truyền đến dao động, một đạo nhân ảnh khí định thần nhàn bước ra.

Chỉ thấy người này mặt như quan ngọc, mặc huyền bạch sắc đạo bào, đôi mắt sáng quắc có thần, bước đi long hành hổ bộ, thập phần vững chãi.

Thái Ất mắt sáng lên, khí tức người này thâm trầm, cử chỉ đều lộ vẻ trầm ổn, chắc chắn là Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

"Ngọc Đỉnh bái kiến Đại sư huynh!" Thái Ất hơi gật đầu, cười nói: "Ngọc Đỉnh sư đệ không cần đa lễ, trước tiên sang một bên tọa thiền khôi phục đi." Trong tiền thế, Ngọc Đỉnh Chân Nhân xếp hạng thứ hai trong Thập Nhị Kim Tiên, nhưng lại dạy ra một đệ tử có thực lực không dưới Thập Nhị Kim Tiên là Dương Tiễn.

Chương 81

Nếu lấy việc dạy trò làm tiêu chuẩn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân đáng là người mạnh nhất trong Thập Nhị Kim Tiên.

Đương nhiên hiện tại Thái Ất mới là tồn tại mạnh nhất trong Thập Nhị Kim Tiên.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, Ngọc Đỉnh Chân Nhân còn hiệp trợ Thái Thanh và Nguyên Thủy Thiên Tôn hội phá Tru Tiên Kiếm Trận, có thể thấy đảm phách và tu vi của y đều vượt xa người thường.

Phải biết rằng Tru Tiên Kiếm Trận là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang, không phải ai cũng có năng lực dám tiến vào phá trận.

Chỉ vì Ngọc Đỉnh Chân Nhân làm người thấp điệu, không gây oán với ai nên danh tiếng không hiển hách.

Thực chất y túc trí đa mưu, căn hành xuất sắc, ngộ tính tuyệt giai, so với Quảng Thành Tử chỉ có hơn chứ không kém.

"Đa tạ sư huynh!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân lời nói không nhiều, lại hướng Quảng Thành Tử chắp tay, rồi khoanh chân tọa thiền, nhắm mắt dưỡng thần.

Khiến Quảng Thành Tử đang định nói chuyện lại phải im lặng.

Sau đó Câu Lưu Tôn, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng lần lượt xuất hiện.

Tuy rằng có chút chật vật, nhưng khi thấy Thái Ất đều thập phần hoan hỉ.

Có thể thấy Thái Ất nghĩa là vượt trận thành công, có thể bái nhập Xiển Giáo.

“Cứu mạng!

Cứu mạng với!” Chưa thấy người đã nghe tiếng.

Trong đại trận truyền ra một tiếng kêu cứu, sau đó thấy một nam tử mặc huyền hoàng đạo bào chạy ra, trên áo thêu hình hoàng long đang bay lượn.

Thần sắc hoảng trương chạy ra khỏi đại trận, khi thấy Thái Ất không quên kêu: “Thái Ất sư huynh, mau cứu đệ, phía sau có Hoàng Cân Lực Sĩ muốn giết bần đạo!” Thái Ất bị cách xuất hiện của người này làm cho kinh ngạc.

Dù sao cũng là người tu tiên, gặp chuyện không thể trấn tĩnh một chút sao, huống hồ hết thảy trong đại trận đều là giả tượng, ai sẽ giết ngươi chứ.

“Hoàng Long, đạo trường của Thánh nhân chớ có huyên náo, nhìn kỹ phía sau ngươi xem, làm gì có Hoàng Cân Lực Sĩ nào.” Người này chính là người cuối cùng trong Thập Nhị Kim Tiên, Hoàng Long Chân Nhân.

Đương nhiên đạo hiệu “Chân Nhân” là do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho, hiện tại họ đều dùng tên riêng để bái nhập sư môn.

Hoàng Long quay đầu nhìn lại, quả nhiên không thấy Hoàng Cân Lực Sĩ đâu, tâm trạng lo lắng mới buông xuống.

“Đa tạ Đại sư huynh chỉ điểm, Hoàng Long mảng chàng rồi.” Thái Ất gật gật đầu, định bảo y ngồi xuống khôi phục, thì Quảng Thành Tử đã lên tiếng trước: “Hoàng Long đạo hữu, trong đại trận có chuyện gì đáng sợ mà phải kêu la thảm thiết như vậy?” Bị Quảng Thành Tử nhắc tới, chúng nhân đều có chút tò mò, trong đại trận đều là huyễn tượng, dù có sợ hãi đến mấy cũng đâu cần phải gọi cứu mạng.

“Chư vị sư huynh không biết đâu, bần đạo vừa vào đại trận đã

thấy một tên Hoàng Cân Lực Sĩ cầm cự phủ muốn giết đệ." "Sư đệ liều mạng chạy, hai cái chân sắp chạy gãy luôn rồi mới thoát được." Hoàng Long dứt lời liền ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Chúng nhân nghe xong, ánh mắt hâm mộ có thể giết người được rồi.

Thái Ất biết vì sao chúng nhân hâm mộ, phải biết rằng đại trận khảo nghiệm căn nguyên, ngộ tính, tu vi, nghị lực, thậm chí là trí tuệ của đệ tử.

Trong đó bao hàm huyễn trận, hãm trận, khốn trận, Quảng Thành Tử và những người khác đều không thể dễ dàng vượt qua, phải tốn không ít thủ đoạn.

Phản quan Hoàng Long Đạo Nhân tu vi không cao, chỉ có Thiên Tiên, căn nguyên chỉ là một con ngũ trảo hoàng long hóa hình.

Nguyên bản với sự khắc chế của đại trận đối với Yêu tộc, dù thế nào y cũng không thể vượt qua đại trận.

Nhưng Hoàng Long khí vận thâm hậu, bị kim giáp võ sĩ hù dọa một trận, liền chạy thục mạng từ chân núi theo thạch giai lên đỉnh.

Trong tiền thế, Hoàng Long Chân Nhân là một vật kỳ lạ, cho dù gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, tối đa cũng chỉ bị trói buộc đôi chút, cuối cùng đều có thể phùng hung hóa cát, khiến người ta tán thán không thôi.

Nếu là người bình thường, trải qua bao nhiêu ma nan như vậy e rằng đã chết cả trăm ngàn lần rồi, nhưng Hoàng Long lại cứng rắn tránh được vô số tai kiếp.

"Sự việc thu đồ của hai giáo chưa kết thúc, các đệ hãy ở đây khôi phục pháp lực, đợi đại điển thu đồ kết thúc sẽ dẫn các đệ đi diện kiến Sư tôn." Tuy rằng Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đã tề tựu,

nhưng khó tránh khỏi còn có người có thể vượt qua đại trận, nên cần tiếp tục chờ đợi.

Hơn nữa sự tình thu đồ của Tiệt Giáo không biết tiến hành ra sao rồi, chắc chắn phải đi xem qua một chút.

Dứt lời, Thái Ất tung người phi dược tới trước Bích Du Cung.

Chỉ thấy trước Bích Du Cung có vài người đứng đó, trong đó có một người chính là Huyền Đô.

Thái Ất chủ trì đại cục thu đồ của hai giáo, Huyền Đô chắc chắn phải hiệp trợ một hai, nên được an bài trước Bích Du Cung để tiếp đón sư đệ sư muội.

"Huyền Đô kiến quá sư huynh." "Chúng đệ tử bái kiến sư huynh!" Chúng nhân thấy Thái Ất liền vội vàng hành lễ.

"Chư vị sư đệ sư muội không cần đa lễ." Thái Ất mục quang đảo qua, phát hiện Tiệt Giáo có tám người vượt qua đại trận, chia thành hai nam sáu nữ, thần thái khác nhau.

Nam nhân thì không cần nói nhiều, còn các nữ tử thì mỗi người một vẻ nghiêng nước nghiêng thành, giữa hoa dung nguyệt mạo đều hiển hiện vẻ thanh trần thoát tục, mang khí tượng của tiên tử.

Tám người đó là Đa Bảo, Vô Đương, Quy Linh, Kim Linh, cùng với Tam Tiêu tỷ muội và Triệu Công Minh.

Đại trận Thông Thiên thiết lập chủ yếu khảo nghiệm tâm hướng đạo, đơn giản hơn đại trận của Nguyên Thủy Thiên Tôn nên họ đều vượt qua được.

Nếu Thái Ất đoán không lầm, lẽ ra còn có một số người khác có thể vượt trận, nhưng những người như Ô Vân Tiên, Kim Cô Tiên trong Tùy Thị Thất Tiên vẫn chưa xuất hiện.

“Huyền Đô, việc tiếp đón đệ tử Tiệt Giáo đệ làm rất tốt, nếu nhân số đã đông, hãy dẫn họ đi diện kiến Thông Thiên sư thúc trước đi.” Thái Ất biết Tiệt Giáo hữu giáo vô loại, yêu cầu đối với môn hạ đệ tử không cao, đại trận bố hạ e rằng sẽ có nhiều người thông qua.

Thậm chí có rất nhiều yêu tộc bái nhập Tiệt Giáo.

Để tránh dẫn phát hỗn loạn, để Thông Thiên xử lý sẽ tốt hơn, dù sao Thái Ất cũng là đệ tử Xiển Giáo, không tiện can thiệp quá sâu vào sự vụ của Tiệt Giáo, chỉ có thể giúp đỡ một hai.

“Huyền Đô tuân theo pháp chỉ của sư huynh.” Chúng nhân nghe nói có thể sớm kiến Thông Thiên Giáo Chủ, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Được gặp Thánh nhân trước chắc chắn sẽ có sự khác biệt, nếu không đã chẳng được diện kiến Thông Thiên Giáo Chủ sớm như vậy.

Thái Ất gật đầu, sự vụ của Tiệt Giáo có Huyền Đô giúp đỡ, hắn không cần quá quan tâm.

Sự việc thu đồ của hai giáo đã dần đi đến hồi kết, Thái Ất tung người phi dược trở về trước Ngọc Hư Cung.

“Chúng đệ tử bái kiến Đại sư huynh!” “Chư vị sư đệ không cần đa lễ, hãy cùng ta đi diện kiến Sư tôn, nhớ kỹ không được lớn tiếng huyên náo, nếu không sẽ bị trừng phạt, lúc đó đừng trách sư huynh không nhắc nhở.” Chúng nhân nghe sắp được diện kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn liền vui mừng khôn xiết, đồng thời thu liễm tính tình, đi theo sau Thái Ất.

Thái Ất hơi gật đầu, dẫn chúng nhân bước vào đại điện.

Trong đại điện, lưu ly đăng treo cao, ngọn lửa màu huyền chiếu sáng bốn phía, kim bích huy hoàng, bên trong điện có thất thải quang mang lấp lánh.

Kim chung, ngọc khí được bài trí chỉnh tề, tiên linh bị gió nhẹ thổi qua phát ra âm thanh bảo âm dễ nghe, khiến linh đài thanh minh.

Linh khí nồng đậm hóa thành sương mù, cuồn cuộn trong đại điện, hà quang rực rỡ như tiên tử múa lượn, lấp lánh tứ phương.

Chúng nhân ngay lập tức bị thu hút bởi những sự vật trong đại điện, đôi mắt lấp lánh tinh quang, nhìn quanh tứ phía.

Chương 82

Họ chưa bao giờ thấy đại điện nào lộng lẫy đa sắc đến thế, trong lòng nảy sinh một chủng tâm tự hướng vãng.

Sau này có thể tu hành trong đại điện phú lệ đường hoàng, linh khí nồng đậm như thế này, tu vi chắc chắn sẽ thăng tiến như ngồi hỏa tiễn vậy.

"Khụ khụ!" Một tiếng khụ nhẹ cắt đứt tư tự của chúng nhân.

"Đệ tử Thái Ất dẫn theo chư vị sư đệ bái kiến Sư tôn." Chúng nhân vội vàng thu liễm tâm thần, học theo dáng vẻ của Thái Ất hành lễ với Nguyên Thủy Thiên Tôn đang ngồi ở vị trí thủ tọa.

Kẻ nhát gan không dám ngẩng đầu nhìn lên, sợ có hành động không thỏa đáng xúc nộ thánh nhan; kẻ gan dạ hơn thì đôi mắt khẽ liếc nhìn qua dư quang.

Chỉ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn quanh thân tỏa ra kim quang, khí tức tường hòa, đoan tọa trên vân sàng.

Thánh nhân có thiên đạo chi lực che đậy tôn dung, không phải người tầm thường có thể nhìn ngó, nhưng khí chất cao quý ung nhã kia dù thế nào cũng không che giấu được, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái đã nhịn không được muốn quỳ lạy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đôi mắt khẽ mở, hai đạo hàn quang quét qua chúng nhân, khiến họ có cảm giác bị nhìn thấu, toàn thân phát lạnh, không dám nhìn ngó thêm nữa.

"Không cần đa lễ, đứng dậy cả đi." Thánh nhân nói một câu đều có vĩ lực cực đại, chúng nhân chưa kịp phản ứng thì thân thể đã đứng thẳng lên.

Trong phút chốc, họ đã có nhận thức mơ hồ về sức mạnh của Thánh nhân, đó là một đạo thiên tiệm không thể vượt qua.

"Sư tôn, lần thu đồ này của Xiển Giáo tổng cộng có mười một người vượt trận thành công, lần lượt là Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh...

Hoàng Long." Thái Ất lần lượt giới thiệu với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ cần nhìn một cái là biết hết căn nguyên, thân phận và danh tự của họ, nhưng giới thiệu với ngài là quy trình cần thiết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi gật đầu, đối với Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh và những người khác đều hài lòng, chỉ khi nhìn tới Hoàng Long, mục quang có chút không vui.

Những người khác đều là tiên thiên sinh linh hóa hình, chỉ có Hoàng Long là yêu tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích nhất là yêu tộc, nên khi thấy Hoàng Long mới có chút không vui.

Tuy nhiên không phải là ngài nhắm vào yêu tộc.

Yêu thú không biết thiên số, thị sát thành tính, dẫn phát tranh đoan không dứt trong Hồng Hoang, hoàn toàn không có cốt cách phong phạm của người tu tiên.

Ngài xem, tọa kỵ Tứ Bất Tượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn, là con duy nhất của Thủy Kỳ Lân, cũng thuộc yêu tộc nhưng vẫn lọt vào pháp nhãn trở thành tọa kỵ của ngài.

Phải biết rằng tọa kỵ của Thánh nhân, thân phận đó phi bỉ tầm thường, tượng trưng cho tôn giá của Thánh nhân.

Lại nhìn Bạch Hạc Đồng Tử, cũng thuộc yêu tộc nhưng vẫn được Nguyên Thủy Thiên Tôn trọng dụng, thủ hộ sơn môn.

Có thể thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ chán ghét những yêu tộc không biết thiên số, còn đối với những yêu thú nhất tâm hướng đạo, chỉ cầu pháp trường sinh thì ngài vẫn có thể dung nhẫn được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bấm chỉ tính toán, phát hiện Hoàng Long có sư đồ chi duyên cực mạnh với ngài, thậm chí còn vượt qua cả Văn Thù, Phổ Hiền.

"Bỏ đi, nếu đã là thiên ý muốn y bái nhập Xiển Giáo, bản tọa thu y làm đệ tử vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ trong lòng.

"Các ngươi đã vượt qua đại trận, bái nhập môn hạ Xiển Giáo, sau này phải cần cù tu luyện, không được giải đãi." "Thái Ất bái nhập sư môn trước một bước, là Đại sư huynh, những người còn lại theo thứ tự vượt trận mà sắp xếp." Dứt lời, chúng nhân trong lòng hoan hỉ, được Thánh nhân thừa nhận mới thực sự bái nhập Xiển Giáo.

"Chúng đệ tử bái kiến Sư tôn, bái kiến Đại sư huynh!" Thái Ất mỉm cười, không nói gì, nhưng trong mắt tỏa ra thần sắc kỳ đãi.

Quảng Thành Tử và những người khác bái nhập Xiển Giáo là chuyện tất nhiên, nhưng hiện tại tu vi không cao, hắn đang mong chờ cảnh tượng Thập Nhị Kim Tiên phô diễn thánh uy của Xiển Giáo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi gật đầu, lại nói: "Bái bản tọa làm sư, đương nhiên sẽ có công pháp và pháp bảo ban xuống." "Ngọc Thanh Tiên Quyết là công pháp truyền thừa của bản môn, các ngươi phải hảo sinh tu luyện, bám sát bước chân của Đại sư huynh, có chỗ nào không hiểu có thể đi hỏi hắn." Dứt lời, hơn mười đạo quang mang bắn vào mi tâm chúng nhân, chính là công pháp tu luyện Ngọc Thanh Tiên Quyết.

Công pháp tu luyện trong Hồng Hoang đều do tự thân truyền thừa, người có căn nguyên thâm hậu thì truyền thừa sâu xa, công pháp tu luyện càng thêm cường đại.

Người căn nguyên bạc nhược thì công pháp tu luyện không mạnh, thậm chí không có công pháp tu luyện.

Chúng nhân tuy đã hóa hình nhưng công pháp tu luyện không cao thâm, hiện tại đắc được Ngọc Thanh Tiên Quyết nghĩa là có cơ duyên chứng đạo, trong lòng thập phần hoan hỉ.

"Đa tạ Sư tôn ban xuống công pháp tu luyện!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hơi mỉm cười, lại nói: "Còn về pháp bảo, tùy vào khí vận." Trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn lóe lên hàng trăm hàng ngàn đạo quang hoa, mỗi món đều tỏa ra đạo vận, chiếu sáng cả đại điện.

Những pháp bảo này đều là do Nguyên Thủy Thiên Tôn đạt được trên Phân Bảo Nham, hiện tại quảng thu môn đồ, không tiện phân phối từng món một, nên để họ dựa vào khí vận tự thân để tìm món phù hợp.

Chúng nhân nhìn hàng ngàn pháp bảo, hận không thể lao lên cướp đoạt.

Pháp bảo có thể tăng cường thực lực, dù chỉ được một món cũng có thể bộc phát uy lực gấp bội.

Hàng vạn món pháp bảo, có món tĩnh chỉ bất động, có món rung động mãnh liệt như đang tìm kiếm chủ nhân của mình.

"Vù vù!" Từng đạo tiếng xé gió truyền đến, trên tay chúng nhân xuất hiện vài món pháp bảo, đạo vận bất phàm, tỏa ra uy áp khủng bố.

Chỉ có Hoàng Long Chân Nhân là hai tay trống trơn, không có bất kỳ pháp bảo nào, mặt lộ vẻ sầu khổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ thở dài, đại tụ vung lên, một thanh

bảo kiếm và ba hạt bảo châu rơi vào tay y.

Chúng nhân mới hỉ xuất vọng ngoại, vội vàng xưng tạ.

Thái Ất thấy chúng nhân được pháp bảo, tâm không dao động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sớm ban pháp bảo cho hắn, chắc sẽ không còn pháp bảo nào khác nữa.

"Vút!" Vài đạo quang hoa lao đến trước mặt, cắt đứt tư tự của Thái Ất.

"Hả?

Kim Chuyên, Phất Trần, Hỏa Tiêm Thương, đây đều là pháp bảo có duyên với ta sao?" Thái Ất có chút kinh hỉ nói.

Có pháp bảo ban xuống, Thái Ất chắc chắn là vui mừng.

Kim Chuyên và Hỏa Tiêm Thương không thích hợp với hắn, chỉ có thể để dành cho đệ tử sử dụng, còn Phất Trần kia trông khá đẹp, càng có thể phô diễn khí phái tiên gia.

Đại tụ vung lên thu pháp bảo vào cơ thể, bất kể công dụng ra sao, chỉ cần có duyên với hắn thì hắn đều thu nhận.

"Công pháp và pháp bảo đều đã ban xuống, các ngươi phải hảo hảo tu luyện, sớm chứng Đại Đạo, không được làm nhục môn phong Xiển Giáo." "Chúng đệ tử ghi nhớ sư mệnh, định sẽ cần học khổ tu, không làm rơi rớt uy danh của Sư tôn." Nguyên Thủy Thiên Tôn mãn ý gật đầu, mục quang hướng về Thái Ất.

"Thái Ất, lần thu đồ này của Xiển Giáo con đã góp công góp sức, vi sư muốn hảo hảo thưởng ban một phen." "Con muốn được thưởng gì, vi sư đều sẽ chuẩn hứa." Chuyện thu đồ lần này Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng mãn ý, tâm tình đại hảo, đối với Thái Ất càng thêm quan chiếu, muốn thưởng ban một phen.

Nếu chỉ thưởng pháp bảo thì không đủ để biểu thị sự trọng vọng đối với Thái Ất, nên mới để hắn tự hành chọn lựa, chỉ cần ngài có thể ban cho thì sẽ không từ chối.

Thái Ất không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại ban thưởng như vậy.

Hắn thực hiện trách nhiệm của đệ tử, chưa bao giờ kể công xin thưởng, chỉ nghĩ hoàn thành sự tình Sư tôn an bài.

Chương 83

Có lợi mà không chiếm thì thật phí phạm, có chuyện tốt giáng xuống đầu chắc chắn hắn sẽ không từ chối.

Thái Ất lập tức hành lễ nói: "Đệ tử nghe nói luyện khí chi thuật của Sư tôn xuất thần nhập hóa, có thể hóa hủ tiếu thành thần kỳ." "Sư tôn nếu có thể truyền thụ luyện khí chi thuật, đệ tử chắc chắn cần cù luyện tập, không làm nhục danh tiếng của ngài." Nguyên Thủy Thiên Tôn trừ bỏ tu vi Thánh nhân thì giỏi nhất chính là luyện khí chi thuật, nếu có thể học được môn tuyệt học này thì pháp bảo muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hậu Thiên Linh Bảo uy năng cũng vô cùng cường đại.

Chẳng phải Phiên Thiên Ấn chuyên đập vào trán, một kích đánh xuống tử trạng rất khủng bố sao.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, ngay cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo cũng cần nhờ vào Ngũ Phương Kỳ mới có thể chống đỡ Phiên Thiên Ấn trong tay Ân Giao, có thể thấy uy lực của Hậu Thiên Linh Bảo cũng có thể rất cường đại.

Quan trọng là có thể phát huy luyện khí chi thuật đến cực hạn hay không.

Chúng nhân đang vui mừng vì được pháp bảo, nghe lời của Thái Ất đều ngây người ra.

Nếu Đại sư huynh học được luyện khí chi thuật, có thể luyện chế đông đảo pháp bảo, dựa vào quan hệ sư huynh đệ, muốn có pháp bảo thì có thể tìm Thái Ất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe Thái Ất muốn học luyện khí chi

thuật, trong lòng có chút hoan hỉ.

Luyện khí chi thuật của ngài kham xưng nhất tuyệt, ngay cả Thái Thanh Đạo Nhân cũng phải cam bái hạ phong.

Nắm giữ bảo thuật trong tay, ngài mong nhất là tìm được một đệ tử có thiên phú để truyền thừa lại.

Thái Ất thiên phú tuyệt giai, tư chất xuất chúng, là đệ tử có tư cách nhất để truyền thừa luyện khí chi thuật.

"Tốt tốt, vi sư vốn luôn muốn truyền thụ luyện khí chi thuật, hôm nay gặp lúc Xiển Giáo hưng thịnh, ta sẽ truyền thụ cả tâm đắc luyện khí cho con." Dứt lời, Thái Ất chỉ thấy một đạo kim quang bắn vào mi tâm, cảm nhận sơ lược, phát hiện chính là luyện khí thần thuật.

Trong đó bao hàm các loại thủ pháp luyện khí, giới thiệu về thiên tài địa bảo, cùng với tâm đắc luyện khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thái Ất đắc được luyện khí chi thuật, trong lòng thập phần hoan hỉ, chưa kịp cảm tạ đã thấy một đạo kim quang khác rơi xuống trước mặt.

"Luyện khí cần phải có lô đỉnh, Cửu Long Hóa Thần Đỉnh này là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà vi sư đạt được trên Phân Bảo Nham, hôm nay ban cho con luôn." Thái Ất nhìn thần đỉnh có chín con rồng vây quanh trước mắt, trong lòng tràn ngập hoan hỉ.

Trên thần đỉnh có vô số đạo văn, tỏa ra hơi nóng khủng bố, đạo vận vô cùng kích đãng tứ phương.

Để luyện khí tốt nhất thì cần Càn Khôn Đỉnh, có thể nghịch phản bản nguyên chi lực, hóa hậu thiên thành tiên tiên.

Đáng tiếc Càn Khôn Đỉnh đang ở trong tay Đạo Tổ Hồng Quân, có thể được Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho Cửu Long Hóa Thần Đỉnh này cũng đã rất tốt rồi.

“Đệ tử đa tạ Sư tôn ban bảo!” Nguyên Thủy Thiên Tôn hoan hỉ gật đầu, mục quang quét qua chúng nhân, chậm rãi nói: “Bản tọa hôm nay thu thập được mười một vị thân truyền đệ tử, trong lòng hoan hỉ, quyết định ngàn năm sau sẽ giảng đạo cho các con.” “Thái Ất, con hãy dẫn các sư đệ tìm thiên điện để ở, ngàn năm sau lại đến đại điện thính giảng.” Lời này vừa thốt ra, chúng nhân trong lòng sôi sục, Thánh nhân giảng đạo là cơ duyên không thể bỏ qua.

Dù chỉ nghe hiểu được một hai câu cũng có thể khiến tu vi đề thăng, nếu ngộ tính tuyệt giai, chưa biết chừng có thể liên tục đột phá vài cảnh giới.

Quan trọng nhất là có thể minh ngộ Đại Đạo trong lòng, bớt đi những đường vòng, gia tốc chứng đạo.

Thái Ất trong lòng càng thêm hân hỉ, tu vi của hắn đã đạt Đại La Kim Tiên, muốn đề thăng không phải chuyện một sớm một chiều.

Có Thánh nhân giảng đạo, chắc chắn có thể gia tốc tốc độ ngộ đạo, có thể bằng cả vạn năm tu luyện.

Thánh nhân không dễ dàng giảng đạo, đây là cơ hội hiếm có, phải hảo hảo nắm lấy.

“Đệ tử bái biệt Sư tôn!” Dứt lời, Thái Ất dẫn chúng nhân ra khỏi đại điện, đi về phía thiên điện.

Trên đường đi, Quảng Thành Tử và những người khác hỏi han đủ thứ, từ việc tu luyện đến những chuyện cần chú ý hằng ngày, Thái Ất đều lần lượt giải đáp.

“Được rồi, đây là trụ sở của các sư đệ, hãy lấy tu luyện làm trọng, có gì không hiểu lại hỏi sư huynh, ta ở ngay gần đây thôi, chư vị hãy giải tán đi.” “Chúng đệ tử bái biệt sư huynh!” Thái Ất gật gật đầu, bước vào đại điện cư trú của mình.

Hắn đã không chờ kịp muốn tra xem luyện khí chi thuật mà Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền thụ, hiện tại đã sắp xếp xong chuyện vặt, chắc chắn phải tham ngộ một phen.

Thái Ất ngồi khoanh chân trong điện, ngưng thần tĩnh khí, điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

Khi thần tâm chìm sâu vào tâm đắc luyện khí, xem xét kỹ lưỡng mới thấy luyện khí thực sự bác đại tinh thâm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biên soạn tâm đắc luyện khí thành một bộ Luyện Khí Chân Giải, trong đó có ngũ hành luyện khí chi pháp, phân loại các loại nguyên liệu.

Linh khí có kim mộc thủy hỏa thổ, pháp bảo cũng có ngũ hành linh vận.

Chỉ có phối hợp thỏa đáng mới có thể luyện chế ra pháp bảo mạnh nhất.

Luyện khí chú trọng nguyên liệu, thủ pháp, khắc ấn đạo văn, thối luyện linh vận, mỗi một mắt xích đều không được sai sót, nếu không sẽ thất bại.

Theo việc Thái Ất dần lĩnh ngộ luyện khí chi pháp, hiểu rõ những điểm then chốt, một tôn cự đỉnh xuất hiện trước mặt hắn.

Chỉ thấy đỉnh đứng trên hai chân, có hình vuông, trên đỉnh khắc chín con rồng đang bay lượn phun lửa, thất thải quang mang chiếu diệu tứ phương.

Đạo văn phức tạp phác họa sơn xuyên địa mạch, có những thần văn phù tự thâm ảo ẩn tàng trong cự đỉnh.

Luyện khí không đơn thuần là cần lĩnh ngộ, quan trọng nhất là phải thân tự luyện chế pháp bảo mới có thể thực sự chưởng khống luyện khí chi thuật.

Thái Ất ngón tay khẽ điểm, vài đạo quang hoa bay ra, Huyền Ngọc Kim Thạch, Thất Thải Vẫn Thiết Mẫu, Phượng Huyết Ngô Đồng Chi, vài loại nguyên liệu luyện khí đồng loạt đầu nhập vào Cửu Long Hóa Thần Đỉnh.

Tuy là lần đầu luyện khí, nhưng Thái Ất là Đại La Kim Tiên, có khả năng chưởng khống pháp lực tuyệt giai, lại có căn nguyên của Luân Hồi Ma Thần, ngộ tính cực tốt.

Dù là lần đầu luyện khí, hắn cũng có thể nắm bắt chính xác từng bước, quen thuộc với mỗi loại thiên tài địa bảo, thủ pháp luyện khí không hề có cảm giác sống sượng.

"Vù!" Theo nguyên liệu tiến vào thần đỉnh, chín con thần rồng quần tụ giao chức, cùng nhau phun ra liệt diễm, tỏa ra hơi nóng khủng bố.

Trong nháy mắt, vài món nguyên liệu hóa thành thiết thủy, cuồn cuộn giao hòa vào nhau.

Khối thiết thủy tỏa ra thất thải quang mang dưới sự khống chế của thần niệm, dần biến thành hình dáng một thanh bảo kiếm.

Trên lưỡi kiếm tỏa ra hàn ý vô tận, mang phong mang nhiếp nhân tâm phách.

Bước này thực ra khá đơn giản, tin rằng tu sĩ biết luyện khí đều có thể làm được.

Quan trọng là bước tiếp theo, khắc ấn đạo văn cho bảo kiếm, để lại hậu thiên cấm chế.

Uy năng của pháp bảo mạnh hay yếu phụ thuộc vào độ mạnh yếu của cấm chế bên trong.

Nếu cấm chế trong pháp bảo đủ mạnh, thậm chí có thể đột phá giới hạn phẩm cấp.

Giống như Phiên Thiên Ấn kia, rõ ràng là Cực phẩm Hậu Thiên Linh Bảo nhưng lại có thể phát huy uy lực của Chí Bảo, cần phải tập hợp cả bốn mặt Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ mới có thể chống đỡ được sự tấn công của nó.

Đó là bởi vì nguyên liệu của nó là một nửa ngọn núi Bất Chu Sơn, cộng với hậu thiên cấm chế do Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện chế quá mạnh, vượt xa giới hạn phẩm cấp pháp bảo, nên được xưng tụng là Công Kích Chí Bảo.

Đương nhiên so với Hồng Mông Lượng Thiên Xích thì vẫn còn khoảng cách.

Chương 84

Với trình độ luyện khí hiện tại của Thái Ất chắc chắn chưa đạt được hiệu quả đó, nhưng theo sự lĩnh ngộ sâu sắc hơn, thủ pháp thuần thục hơn, sớm muộn gì cũng có ngày đạt được mức độ như vậy.

Ý niệm vừa động, Thái Ất hai tay liên tục kết ấn, đánh ra đạo văn huyền diệu, khắc họa lên bảo kiếm.

"Đang đang!" Một trận tiếng kim qua giao minh truyền ra, trên bảo kiếm hiện ra từng đạo văn, phác họa thành hậu thiên cấm chế khủng bố, giải phóng những dao động đáng sợ.

Chín con thần long phun nuốt liệt diễm, thối luyện bảo kiếm, để cấm chế hoàn mỹ dung nhập vào trong đó.

"Keng!" Theo tiếng keng vang lên, bảo kiếm từ trong thần đỉnh bay ra, rơi vào tay Thái Ất, khẽ rung động.

Thái Ất lần đầu luyện khí tuy đã thành công nhưng phẩm cấp không cao, chỉ có uy lực của Hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo cho tu sĩ Thiên Tiên sử dụng thì vừa vặn thích hợp.

Đáng tiếc Thái Ất là Đại La Kim Tiên, chỉ có Thượng phẩm hoặc Cực phẩm pháp bảo mới có thể phát huy được thực lực của hắn.

"Lần đầu luyện khí mà có thể luyện chế thành công, xem ra mình cũng có thiên phú đó chứ, chỉ cần tiếp tục luyện tập chắc chắn sẽ thu được thành quả lớn." Thái Ất gạt bỏ tư tự, tiếp tục luyện chế pháp bảo, một món Hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo không thể khiến hắn thỏa mãn, ít nhất cũng phải luyện chế ra được một món Thượng

phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Thương hải hóa tang điền, chớp mắt đã trăm năm trôi qua, Thái Ất dần chưởng ác luyện khí chi thuật, vẫn lạc thú không thôi mà tiếp tục luyện chế.

Theo sự kiện một ngày năm Thánh và trào lưu thu đồ của hai giáo Xiển Tiệt dần lắng xuống, mục quang của các đại năng Hồng Hoang đều tập trung vào đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng.

Khí thế thành thánh năm xưa khiến chúng sinh Hồng Hoang đều hướng vãng chứng đạo Hỗn Nguyên, đáng tiếc Hồng Mông Tử Khí chỉ có bảy đạo.

Hiện tại đã có sáu vị Thánh nhân nối tiếp chứng đạo, chỉ còn lại Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân Lão Tổ.

Bởi vậy không ít người đã nhắm vào cơ duyên chứng đạo trong tay y.

"Đại ca, Nữ Oa không chịu xuất diện chinh chiến Vu tộc, chúng ta phải làm sao đây?" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đông Hoàng Thái Nhất tiêu cấp hỏi.

"Nhị đệ không cần nóng vội, vi huynh đã có đối sách." "Chỉ cần ta có thể tranh đoạt đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng, chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân, tiêu diệt Vu tộc chỉ trong trở bàn tay." Kể từ khi Nữ Oa từ chối tham gia đại chiến Vu Yêu hai tộc, Đế Tuấn luôn tìm kiếm cơ hội diệt trừ Vu tộc.

Sau khi Tam Thanh cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nối tiếp thành thánh, hắn biết rằng mình bắt đầu phải chứng đạo thành thánh mới có cơ hội nhất cử diệt sạch Vu tộc, điện định vị trí nhân vật chính thiên địa cho Yêu tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất đôi mắt tỏa sáng, có chút kích động nói: "Ý

đại ca là Hồng Vân Lão Tổ sao?" Ai cũng biết đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng nằm trong tay Hồng Vân Lão Tổ, nhưng y đang ẩn dật trong Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử.

Muốn đạt được Hồng Mông Tử Khí, bắt đầu phải phá vỡ đại trận thủ hộ Ngũ Trang Quán, đáng tiếc đại trận đó thực sự quá mạnh, mặc cho tấn công thế nào cũng không hề hấn gì.

"Chính là Hồng Vân Lão Tổ, chúng ta chỉ cần tĩnh quan kỳ biến, đợi Côn Bằng và Hồng Vân Lão Tổ bùng nổ xung đột, sau đó tọa thu ngư lợi là được." Hồng Vân Lão Tổ nhường chỗ cho Chuẩn Đề, ép Côn Bằng mất đi thánh vị.

Y đã đợi ngoài Ngũ Trang Quán hàng vạn năm, không rời nửa bước, chỉ để đoạn tuyệt nhân quả, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ cần Hồng Vân Lão Tổ xuất hiện, Côn Bằng tuyệt đối sẽ ra tay, lúc đó can thiệp một hai chắc chắn có thể cướp đoạt được Hồng Mông Tử Khí.

"Huynh trưởng thủ đoạn cao minh, đệ chỉ cần tĩnh hậu là được, tên Côn Bằng kia bận rộn một trận trái lại chẳng thu hoạch được gì." Đế Tuấn hơi gật đầu, mục quang hướng về đại lục Hồng Hoang, tuy kế mưu đã định nhưng cần phải chờ đợi, không biết bao giờ Hồng Vân Lão Tổ mới rời khỏi Ngũ Trang Quán.

Tại đại lục Hồng Hoang, trong Huyết Hải cuồn cuộn sôi trào, nơi hoang vắng không người, cá tôm chim chóc đều không thể sinh tồn.

Sâu trong Huyết Hải có một đám sinh linh tướng mạo hung ác đang cắn nuốt linh hồn để đề thăng tu vi.

"Ực ực!" Huyết hải cuộn trào, một đạo nhân ảnh từ trong đó xuất hiện, mặc huyết hồng sắc đạo bào, sát khí toàn thân như tu la đến từ địa ngục.

Đôi mắt tràn ngập sát ý như muốn đồ diệt hết thảy thần phật trên trời, mái tóc huyết sắc như thác đổ dài xuống.

Người này chính là Minh Hà Lão Tổ, giáo chủ A Tu La Giáo, hiện tại tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ.

"Các ngươi hãy hảo hảo thủ hộ Huyết Hải, bản tọa đi tìm cơ duyên, sẽ về ngay." Y bắt chước Nữ Oa sáng tạo ra tộc A Tu La để trảm xuất thiện thi, lại bắt chước Tam Thanh lập giáo để kiếm lấy vô biên công đức.

Đáng tiếc công đức tuy nhiều nhưng không có Hồng Mông Tử Khí thì chung quy vẫn không thể thành thánh, nên Minh Hà Lão Tổ đã nhắm tới cơ duyên trong tay Hồng Vân Lão Tổ, muốn đi tranh đoạt một phen.

Dựa vào căn nguyên của mình, chỉ cần có Hồng Mông Tử Khí trong tay, tuyệt đối có thể thành Hỗn Nguyên.

Lúc đó y có thể dẫn dắt tộc A Tu La chinh chiến sinh linh Hồng Hoang, sát thiên, sát địa, sát sạch chúng sinh Hồng Hoang, trực thông vô thượng Đại Đạo.

Dứt lời, Minh Hà Lão Tổ bay về phía Ngũ Trang Quán.

"Chúng đệ tử cung tống Lão Tổ!" Ngoài Đế Tuấn và Minh Hà Lão Tổ, còn có đông đảo đại năng khác lần lượt xuất động, hướng về Ngũ Trang Quán mà bay tới, kỳ vọng có thể tranh được một tia cơ duyên.

Bốn phía Ngũ Trang Quán đã sớm bố trí đầy nhãn tuyến, từng vị đại năng ẩn nấp khắp nơi, chỉ chờ Hồng Vân Lão Tổ xuất hiện.

Một bầu không khí ngưng trọng và áp bách bao trùm ngoài Vạn Thọ Sơn, như thể sắp có một trận đại chiến bùng nổ.

"Hồng Vân, hiện tại tu sĩ canh giữ ngoài núi ngày càng đông, hiền đệ hãy ở trong quán tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, đợi sau khi chứng

đạo Hỗn Nguyên hãy rời khỏi Ngũ Trang Quán." Trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử tay cầm phất trần, cáo giới nói.

"Đạo hữu đã lải nhải hàng vạn năm rồi, ta đã sớm ghi tạc trong lòng, sẽ không dễ dàng ra ngoài đâu, đạo hữu cứ yên tâm." Hồng Vân Lão Tổ mặc đại hồng đạo bào, diện dung từ tường, mỉm cười đáp lại.

Y và Trấn Nguyên Tử là bạn thân nhiều năm, tình đồng thủ túc, dù có ở lại Ngũ Trang Quán hàng vạn năm hay vài trăm hội nguyên cũng chẳng sao cả.

Quan trọng nhất là có thể tham ngộ Hồng Mông Tử Khí hay không, nếu không được thì cứ trốn mãi trong quán cũng không phải kế lâu dài.

"Đạo hữu, Nhân Sâm Quả chắc sắp chín rồi nhỉ, lúc đó phải để phần cho ta đấy, để sau khi bế quan giải thèm." "Yên tâm, thiếu của hiền đệ sao được." So với bầu không khí khẩn trương ngoài Vạn Thọ Sơn, bên trong Ngũ Trang Quán lại vô cùng bình tĩnh.

Trong Ngũ Trang Quán không có bầu không khí áp bách khi đại chiến sắp đến.

Trong tay Trấn Nguyên Tử có Địa Thư do đại địa thai mô ngưng thành, có thể bố hạ Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận thủ hộ Ngũ Trang Quán, hoàn toàn không phải lo lắng vấn đề an nguy.

Chỉ cần Hồng Vân không ra khỏi Ngũ Trang Quán thì có thể bình an vô sự, đợi y tham ngộ Hồng Mông Tử Khí chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh nhân, những kẻ bên ngoài kia sẽ tự động tản đi.

Không rời đi chẳng lẽ dựa vào tu vi Thánh nhân lại phải sợ mấy tên Chuẩn Thánh đó sao.

Trong Côn Luân Sơn, Thái Ất tĩnh tâm luyện chế pháp bảo, hoàn toàn không hay biết chuyện các phương đại năng tề tụ tại Ngũ Trang

Quán.

Dù có biết hiện tại hắn cũng không đi Ngũ Trang Quán.

Dù Hồng Vân Lão Tổ có rúc trong Ngũ Trang Quán không chịu ra thì Thái Ất cũng đang ở thời khắc chí quan trọng yếu khi luyện chế pháp bảo, đâu có tâm trí đâu mà quản chuyện người khác.

Chỉ thấy trong Cửu Long Hóa Thần Đỉnh có hai đạo kim luân đang xoay tròn điên cuồng, tỏa ra linh vận của hai thuộc tính phong và hỏa khác nhau, trên đó có vô số đạo văn, phù hợp với chí lý thiên đạo.

"Oanh!" Một tiếng nổ vang lên, Phong Hỏa Luân lao ra khỏi thần đỉnh, cấp tốc xoay tròn trong đại điện, truyền ra những dao động cảm xúc hoan hỉ.

Một cặp phi luân này chính là Phong Hỏa Luân do Thái Ất luyện chế, ẩn chứa thế phong hỏa, có thể lên trời xuống đất, ngày đi vạn dặm, có thể bay có thể chiến, là Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Phong Hỏa Luân không phải để Thái Ất sử dụng, mà là pháp bảo hắn chuẩn bị cho đệ tử tương lai.

Dù sao cũng tiện công luyện chế pháp bảo nên hắn luyện luôn cả Phong Hỏa Luân.

Chương 85

Hiện tại Thái Ất đã có thể luyện chế ra Thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng hắn lại có một ý tưởng táo bạo hơn.

Luyện chế pháp bảo không thành vấn đề, Thái Ất muốn luyện chế một cỗ thân ngoại hóa thân.

Thân ngoại hóa thân là tạo ra một bản ngã chân thực hoàn toàn giống hệt bản tôn.

Nói nôm na là phân thân.

Đương nhiên phân thân này có thể tồn tại lâu dài, thậm chí có thể độc lập tư khảo, tự hành tu luyện, có chút tương tự Tam Thi nhưng lại có điểm khác biệt.

Tam Thi trảm xuất từ chấp niệm của bản thân, ký thác vào pháp bảo, nếu bị chém giết sẽ khiến thực lực bản tôn đại tổn, thậm chí thương tổn đến bản nguyên, đời này vô vọng đại đạo.

Nhưng thân ngoại hóa thân thì khác, nó hoàn toàn là một tôn phân thân, dù có bị chém giết cũng không thương tổn đến bản tôn dù chỉ một tẹo.

Thậm chí nếu bản tôn ngoài ý muốn thân tử, có thể nhờ vào thân ngoại hóa thân để trọng sinh.

Minh Hà Lão Tổ nổi danh với câu nói "Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử" cũng là nhờ vào thân ngoại hóa thân, còn gọi là Huyết Thần Tử, mới có thể đạt được cảnh giới bất tử bất diệt.

Thân ngoại hóa thân có thể dung hợp với bản tôn, trao đổi tâm đắc cảm ngộ, cùng nhau đề thăng tu vi, mang lại rất nhiều lợi ích.

Hiện tại luyện khí chi thuật của Thái Ất đã đạt đến cảnh giới xuất

thần nhập hóa, chính hảo có thể luyện chế một cỗ thân ngoại hóa thân.

Dù là dùng để hỗ trợ tu luyện hay làm con bài tẩy bảo mệnh thì đều thập phần cần thiết.

Nhưng muốn luyện chế thân ngoại hóa thân cũng không phải dễ dàng như vậy.

Không chỉ cần có luyện khí chi thuật cao siêu, mà còn cần những nguyên liệu tuyệt giai.

Đặc biệt là muốn luyện chế một cỗ phân thân có căn nguyên thâm hậu thì phải nghiêm khắc kiểm soát nguyên liệu, dù sao nó cũng liên quan đến tiềm chất của phân thân.

Ngoài ra, phân thân này còn quan hệ đến mưu họa tương lai nên nhất định phải có mới được.

Nguyên liệu tốt nhất không gì bằng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng có thể tự mình tăng trưởng, có sức mạnh tu bổ thiên địa; Tam Quang Thần Thủy là thánh dược chữa thương, có công hiệu tạo hóa phi phàm.

Dùng chúng để luyện chế thân ngoại hóa thân thì căn nguyên của nó không hề yếu hơn tiên thiên sinh linh, thậm chí còn thâm hậu hơn không ít.

Thật khéo là cả hai thứ này đều đang nằm trong tay Thái Ất, hiện giờ chính hảo phái lên công dụng.

Theo ý niệm vừa động, một đoàn tức nhưỡng tỏa ra cửu thải quang hoa xuất hiện trong thần đỉnh.

Trên bề mặt Cửu Thiên Tức Nhưỡng phủ đầy đạo văn, thỉnh thoảng rung động như một khối huyết nhục, tỏa ra những dao động

khủng bố.

Nếu không nhìn kỹ thì tuyệt đối không ai nghĩ đó là một nắm đất, trái lại trông giống như một phôi thai.

"Vù!" Chín con thần long lần lượt phun ra liệt diễm thiêu đốt Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nhưng không thể làm tổn thương nó mảy may, thậm chí không có lấy một tia biến hóa.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là thứ cứng rắn nhất thiên hạ, ngay cả dùng Tam Muội Chân Hỏa cũng không làm gì được nó.

"Đi!" Thái Ất một chỉ điểm ra, quanh thân Tạo Hóa pháp tắc ngưng thành đạo hỏa bao phủ Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nó mới dần dần trở nên mềm mại.

Tạo Hóa pháp tắc có vĩ lực cực lớn, năm xưa Nữ Oa sáng tạo ra nhân tộc cũng nhờ vào thần uy của pháp tắc này mà tạo ra tiên thiên đạo thể.

Thực lực của Thái Ất chưa bằng Nữ Oa nên chỉ có thể ngưng thành Tạo Hóa đạo hỏa mới có thể khiến Cửu Thiên Tức Nhưỡng phát sinh biến hóa.

Chớp mắt đã trăm năm trôi qua.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng qua trăm năm thối luyện bằng đạo hỏa đã đại biến mô dạng, dần dần kéo dài ra tứ chi và đầu lâu, hào quang vô cùng tỏa ra tứ phương, đạo vận lưu chuyển trên khắp cơ thể.

Diện dung kia giống Thái Ất đến chín phần, tuy mô dạng tuấn tú, khí tức bành trướng, nhưng chưa có nguồn mạch sinh mệnh, trông sống động như một bức tượng gốm.

Thái Ất đại tụ vung lên, một tôn ngọc bình xuất hiện, rưới xuống Tam Quang Thần Thủy.

Tam Quang Thần Thủy được xưng tụng là thánh dược chữa thương, có thể làm người chết sống lại, thịt mọc trên xương trắng, khi dung nhập vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng giống như đang rót tiên huyết vào vậy.

Tam sắc thần quang và cửu thải quang hoa tương hỗ giao chức, tỏa ra quang hoa diệu nhãn, dưới sự hun đúc của Tạo Hóa đạo hỏa đã phát sinh tạo hóa kỳ diệu.

"Hoa!" Vạn đạo kim quang lao ra khỏi thần đỉnh, bức tượng hình người dần dần hoán phát sinh cơ, tràn đầy cảm giác huyết nhục, khí tức toàn thân hỗn hậu kích đãng tứ phương.

Có Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, cộng thêm sự thần kỳ của Tạo Hóa pháp tắc, thân ngoại hóa thân luyện chế ra có căn nguyên ngang ngửa với tiên thiên sinh linh.

Nếu là tu sĩ bình thường luyện chế ra được phân thân ngang ngửa tiên thiên sinh linh thì chắc chắn đã thập phần hoan hỉ.

Nhưng trong mắt Thái Ất, chỉ có căn nguyên ngang ngửa tiên thiên sinh linh là chưa đủ.

Thái Ất là do tàn thi của Luân Hồi Ma Thần hóa hình, căn nguyên vượt xa tiên thiên sinh linh thông thường.

Thân ngoại hóa thân chắc chắn không thể quá chênh lệch về căn nguyên được.

Ý niệm khẽ động, Thái Ất ngưng tụ một giọt tinh huyết bắn vào thân ngoại hóa thân.

Tức thì huyết quang cuồn cuộn chiếu sáng cả đại điện.

Thái Ất là Đại La Kim Tiên, một giọt tiên huyết có thể khiến người ta có tư chất bất phàm, huống chi là giọt tinh huyết vô cùng quý giá.

Một giọt tinh huyết này bao hàm một tia bản nguyên chi lực của Thái Ất, sở hữu luân hồi lạc ấn trong đó, dung nhập vào thân ngoại hóa thân tương đương với việc đúc nên một tôn "Thái Ất" khác.

Có Luân Hồi bản nguyên, ngộ tính căn nguyên của thân ngoại hóa thân đủ để sánh ngang với trung cấp Hỗn Độn Ma Thần.

Để thân ngoại hóa thân dễ dàng tham ngộ đạo pháp hơn, Thái Ất lại tế ra Luân Hồi Ma Phiên.

"Vút!" Luân Hồi Ma Phiên cấp tốc xoay tròn trên đỉnh thần đỉnh, vô cùng luân hồi đạo văn lần lượt khắc ấn lên thân ngoại hóa thân, đúc nên Luân Hồi Đạo Thể, tỏa ra luân hồi chi khí vô tận.

Luân Hồi Ma Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, là thánh khí chưởng quản lục đạo luân hồi, luân hồi đạo văn trên đó vô cùng tinh thuần, thiếp hợp nhất với Luân Hồi Đại Đạo.

Thân ngoại hóa thân có Luân Hồi Ma Phiên gia trì, đúc thành Luân Hồi Đạo Thể, căn nguyên so với Thái Ất không kém là bao, xưng tụng là tuyệt giai.

Việc luyện chế thân ngoại hóa thân hiện đã tới thời kỳ mấu chốt nhất, chính là phân tách ra một tia nguyên thần để chưởng khống phân thân.

Nếu không phân ra một tia nguyên thần, thân ngoại hóa thân này sẽ không chịu sự khống chế, dễ dàng biến thành một cá thể độc lập, một sinh linh có cùng bản nguyên với Thái Ất.

Thái Ất tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, phân thân vất vả lắm mới luyện thành, khẳng định phải nắm trong tầm kiểm soát. "Phốc!" Ý niệm như đao, hắn nhẫn tâm trảm hạ một tia nguyên thần, khiến sắc mặt Thái Ất trắng bệch, đầu váng mắt hoa, một cảm giác đau đớn thấu xương truyền khắp toàn thân.

Chương 86

Thái Ất đã hiến ra một giọt tinh huyết, lại tế ra một tia nguyên thần, bản nguyên bị tổn thương không nhỏ, sắc mặt tự nhiên thập phần khó coi.

Nếu không phải ý chí kiên định, e rằng hắn đã ngất đi rồi.

Hiện tại là thời khắc trọng yếu nhất, không thể gục ngã, nhất định phải kiên trì.

Thái Ất nén cơn đau xé rách não hải, đại thủ vung lên, tia nguyên thần kia dung nhập vào trong thân ngoại hóa thân. "Oanh!" Một đạo uy áp khủng bố từ trong thần đỉnh trùng xuất, khiến cả tòa đại điện chấn động kịch liệt, vạn đạo hà quang tràn ngập tứ phía, tường vân che khuất tầm mắt.

Luân Hồi Ma Phiên run rẩy kịch liệt, tán phát đạo vận huyền diệu, đem khí tức của thân ngoại hóa thân che đậy hoàn toàn, không lộ ra một tia một hào.

Thân ngoại hóa thân mà Thái Ất luyện chế quá mức khủng bố, nếu khí tức bạo phát ra ngoài có thể sẽ dẫn tới Thiên Đạo dòm ngó, thậm chí giáng xuống lôi kiếp.

Nhưng có Luân Hồi Ma Phiên ở đây, có thể bình khước khí tức, không cần lo lắng bị Thiên Đạo phát giác.

Đương nhiên đây chỉ là Thái Ất suy trắc, không nhất định sẽ xuất hiện, hơn nữa thân ngoại hóa thân là cơ mật trọng yếu, không thể để người khác biết được, khẳng định phải che giấu khí cơ. "Kiến qua bản tôn!" Một đạo thanh âm cắt đứt tư tự của Thái Ất.

Nhìn theo hướng tiếng động, thấy một danh đạo nhân mặc tử sắc

đạo bào, diện dung có chín phần tương tự Thái Ất, toàn thân tán phát khí tức Đại La Kim Tiên.

Từng tia luân hồi chi khí di mạn khắp đại điện, thậm chí còn nồng hậu hơn Thái Ất vài phần.

Ánh mắt Thái Ất sáng lên, tả hữu quan sát, thập phần mãn nguyện với bộ thân ngoại hóa thân này.

Cụ thân ngoại hóa thân này kết hợp với Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, lại có tinh huyết của Thái Ất và Luân Hồi Ma Phiên gia trì, vừa xuất hiện đã có tu vi Đại La Kim Tiên.

Khí tức của y càng thêm thiếp hợp với Luân Hồi Đại Đạo, trong đôi nhãn mâu kia có hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi Bàn ẩn hiện, khiến người ta có cảm giác như muốn chìm đắm vào luân hồi. "Ngươi và ta vốn cùng một mạch, không cần đa lễ.

Hôm nay ban cho ngươi danh hiệu: Luân Hồi Đạo Nhân." Luân Hồi Đạo Nhân là thân ngoại hóa thân của Thái Ất, chỉ cần ý niệm khẽ động là có thể chưởng khống.

Cho dù cách xa ức ức vạn công lý, một ý niệm cũng có thể quyết định sinh tử tồn vong, đồng dạng có thể phân sẻ tâm đắc ngộ đạo, gia tăng tốc độ tu luyện của Thái Ất.

Luân Hồi Đạo Nhân gật đầu, không nói gì thêm, mục quang hướng về phía Luân Hồi Ma Phiên trên hư không.

Trí tuệ của y cực cao, có thể cảm thụ được Luân Hồi Ma Phiên có tác dụng tuyệt giai đối với việc đề thăng tu vi của bản thân.

Chỉ cần có thể tế tế cảm ngộ pháp tắc trong đó, tuyệt đối có thể nhanh chóng tăng tiến tu vi, sớm ngày chứng đắc Luân Hồi Đại Đạo.

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân ý niệm tương thông, không cần dùng lời nói cũng biết đối phương đang nghĩ gì. "Luân hồi đạo hữu

vừa mới xuất thế, cảnh giới cần ổn cố, tạm thời hãy ở trong Luân Hồi Ma Phiên tu luyện, nhật sau sẽ có lúc cần hỗ trợ." Luân Hồi Đạo Nhân hơi hành lễ, hóa tác một đạo tử quang trùng vào trong Luân Hồi Ma Phiên.

Luân Hồi Ma Phiên tự thành một giới, càng thích hợp cho Luân Hồi Đạo Nhân tu luyện, được Thái Ất thủ khẳng, y bách bất cập đãi tiến vào tu luyện.

Thái Ất đem Luân Hồi Ma Phiên cùng Cửu Long Hóa Thần Đỉnh thu hồi vào trong cơ thể, mục quang vọng hướng viễn phương, hiện giờ chỉ chờ thời cơ thích đáng để phân thân diễn hóa luân hồi.

Bất sai, chính là hóa luân hồi.

Thái Ất trong minh minh có loại cảm giác mình mang sứ mệnh này, chưởng ác Luân Hồi Ma Phiên, kỳ thực hắn mới là người thích hợp hóa luân hồi nhất, ngay cả Hậu Thổ Tổ Vu cũng không bằng.

Nhưng hóa luân hồi có nguy hiểm, nhẹ thì vẫn lạc, nặng thì bị vây khốn tại luân hồi chi địa.

Thái Ất tự nhiên không nguyện ý, nhưng nếu bỏ qua cơ duyên này cũng không được, mới nghĩ cách luyện chế phân thân.

Luyện chế thân ngoại hóa thân nhìn qua thời gian không dài, nhưng thực tế đã trôi qua năm trăm năm, cách thời điểm Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng đạo còn bốn trăm năm.

Bốn trăm năm thời gian, nói dài không dài, ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng muốn trong bốn trăm năm đề thăng tu vi hiển nhiên có chút gấp gáp. "Kể từ khi không pháp đề thăng tu vi, đi du lịch Hồng Hoang một chuyến, biết đâu lại có thể đạt được cơ duyên." Hồng Hoang cơ duyên vô số, không chừng có lúc lại đụng tới.

Thái Ất ra khỏi đại điện, tuần thị một vòng, không thấy các đệ tử

khác của Xiển Giáo, chắc đều đang bế quan tu luyện.

Sau khi bẩm báo với Nguyên Thủy Thiên Tôn một tiếng, hắn liền rời khỏi Côn Luân sơn, bay về phía Hồng Hoang đại lục.

Lần du lịch Hồng Hoang này, Thái Ất không bay về hướng Bất Chu Sơn mà hướng tới Ngũ Trang Quán.

Tuy rằng bế quan tham ngộ luyện khí chi thuật, nhưng hắn vẫn nắm rõ sự phát triển của Hồng Hoang.

Theo thời gian này suy tính, Ngũ Trang Quán sắp sửa có một trận đại chiến, đại năng Hồng Hoang sẽ vây quanh nơi đó như nước chảy, chỉ chờ Hồng Vân lão tổ xuất hiện.

Đại năng Hồng Hoang tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, Thái Ất muốn đi xem náo nhiệt, biết đâu cơ duyên thành thánh lại rơi vào tay mình.

Bọ ngựa bắt ve, hoàng tước tại hậu.

Thái Ất muốn làm con hoàng tước kia, chỉ cần đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí từ tay kẻ cuối cùng là được.

Nếu đoạt không được, đi xem một chút cũng chẳng sao, dù sao cũng là du lịch Hồng Hoang, chính hảo kiến thức thần thông và thủ đoạn của các tu sĩ Chuẩn Thánh.

Biết đâu trong trận chiến của các đại năng Chuẩn Thánh, hắn lại lĩnh ngộ được pháp tắc chi đạo mà đề thăng tu vi.

Thái Ất hạ quyết tâm, cưỡi tường vân hướng về Ngũ Trang Quán, dọc đường đi dừng chân ngắm cảnh, thật là tự tại.

Còn về nguy hiểm, có Nguyên Thủy Thiên Tôn làm chỗ dựa, hắn cũng chẳng cần quá lo lắng.

Cùng lúc đó, Hồng Vân lão tổ đang ở trong Ngũ Trang Quán tế tế

cảm ngộ Hồng Mông Tử Khí, nhưng không thu hoạch được gì.

Hồng Mông Tử Khí như tảng đá lớn, bất luận lĩnh ngộ thế nào cũng không lay chuyển.

Ngày trước Nữ Oa thành thánh hay Tam Thanh chứng đạo đều là du lịch Hồng Hoang mới lĩnh ngộ được Hồng Mông Tử Khí.

Xem ra bế quan tham ngộ là vô dụng, cần phải đi du lịch Hồng Hoang mới có thể tìm thấy cơ duyên chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Ý niệm vừa động, Hồng Vân lão tổ muốn rời khỏi Ngũ Trang Quán để tìm kiếm kỳ ngộ.

Tuy rằng bên ngoài Ngũ Trang Quán có địch nhân rình rập, nhưng bằng vào tốc độ của mình, y tin rằng tuyệt đối có thể thoát thân.

Hồng Vân lão tổ là đóa hồng vân đầu tiên hóa hình, tốc độ cực nhanh, sinh linh Hồng Hoang ít ai sánh kịp.

Đương nhiên phàm sự đều có ngoại lệ, tổng có người có thể đuổi kịp.

Thu liễm tâm thần, y nhìn về phía đại điện nơi Trấn Nguyên Tử đang bế quan, ánh mắt lộ ra một tia áy náy.

Chương 87

Trấn Nguyên Tử là hảo hữu lâu năm, thường xuyên cùng y luận đạo tu luyện, lần này vì bị liên lụy mà chỉ có thể bế quan trong đạo trường, khiến Hồng Vân cảm thấy quý cứu.

Hiện tại y rời khỏi Ngũ Trang Quán, khốn cảnh của Trấn Nguyên Tử sẽ được giải trừ, không cần lo lắng bị người vây khốn nữa. "Hưu!" Thân hình Hồng Vân lão tổ nhoáng một cái, hóa tác một đoàn hồng vân, xuyên qua hộ đại trận bay về phía xa. "Hồng Vân lão tổ xuất hiện rồi!" "Mau truy, đừng để y chạy thoát!" Hồng Vân lão tổ vừa lộ diện, đám đại năng liền lộ vẻ mừng rỡ, hô hào đòi cầm nã.

Đáng tiếc lời vừa dứt, Hồng Vân đã tiêu thanh nặc tích, ngay cả cái bóng cũng không để lại.

Chúng nhân nhìn nhau ngơ ngác, tựa hồ đang hỏi "Người đâu rồi?".

Tốc độ của Hồng Vân lão tổ quả thực ít người bì được.

Nhưng có một người tốc độ còn nhanh hơn, chính là Côn Bằng.

Côn Bằng sinh ra ở Bắc Minh chi hải, nhập hải là Kình, vỗ nước ba nghìn dặm; phi thiên thành Bằng, đôi cánh rung lên là cưỡi gió bay cao chín vạn dặm, thân hình che lấp bầu trời, bao phủ tứ phương. "Hưu!" Một đạo thân ảnh khổng lồ bay qua, xé toạc mây tầng, ánh mặt trời bị che khuất khiến mặt đất bên dưới chìm vào hôn ám.

Thân ảnh đó chính là Côn Bằng đang truy đuổi Hồng Vân lão tổ.

Y vốn đã chờ sẵn ngoài Ngũ Trang Quán, nay thấy Hồng Vân xuất hiện liền bách bất cập đãi đuổi theo. "Hồng Vân chạy đi đâu!" Một giọng nói đầy hận ý truyền đến, Hồng Vân lão tổ chỉ thấy từng trận

âm phong thổi qua, trước mắt xuất hiện một danh đạo nhân.

Chỉ thấy y mặc huyền hôi sắc đạo bào, trên áo khắc họa hư tượng chim đại bàng, mũi như móc câu, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào mình. "Côn Bằng?" Hồng Vân vạn lần không ngờ mình đã quên mất Côn Bằng.

Với tốc độ của Côn Bằng, truy đuổi y là chuyện dễ như trở bàn tay, lần này e rằng phiền phức rồi.

Côn Bằng chắc chắn vẫn ký hận chuyện ở Tử Tiêu Cung năm xưa khiến y mất đi thánh vị, nay muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí trong tay y. "Ký ức của đạo hữu thật tốt, chẳng lẽ nhanh như vậy đã quên nhân quả giữa bản tọa và ngươi sao?" Côn Bằng trong lòng phẫn nộ, Hồng Vân nhường bồ đoàn cho Chuẩn Đề, liên lụy y mất đi thánh vị, hiện giờ lại bày ra bộ dáng không hay biết gì, thực khiến người ta nổi hỏa. "Người đoạt thánh vị là Chuẩn Đề, liên quan gì đến bần đạo?

Muốn đòi nhân quả thì tìm y đi." Năm đó bị Chuẩn Đề lừa gạt mới nhường vị trí, xác thực không thể trách người khác.

Nhưng Côn Bằng vì không có bản sự giữ được vị trí nên mới bị Tiếp Dẫn Đạo Nhân đoạt mất, đúng sai căn bản không liên quan đến Hồng Vân.

Muốn đòi nhân quả thì phải tìm Tiếp Dẫn Đạo Nhân gây phiền phức, giờ lại đi cướp cơ duyên thành thánh của y, sao lại có đạo lý như vậy?

Côn Bằng nghe lời Hồng Vân, trong lòng càng thêm não nộ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều đã thành thánh, đi tìm hai người Tây Phương đòi nhân quả chẳng khác nào tìm chết.

Quả nhiên hồng bao chọn hồng mềm mà bóp.

Hồng Vân tuy là tu vi Chuẩn Thánh, thậm chí đã trảm xuất thiện

thi, nhưng Côn Bằng chẳng hề sợ hãi.

Rõ ràng có thể tìm Hồng Vân đòi nhân quả, khẳng định y sẽ không đi đắc tội Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Đi tới Linh Sơn Tây Phương chỉ có nước chịu thiệt, đâu được thư thái như hiện giờ.

Chỉ cần đoạt được Hồng Mông Tử Khí, y cũng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

So sánh giữa việc tìm Hồng Vân giải tỏa bực tức và đi Tây Phương Linh Sơn, cái nào có lợi hơn là có thể phán đoán ngay. "Bản tọa không nói lời vô ích với ngươi, nếu không giao ra Hồng Mông Tử Khí, đừng trách bần đạo không lưu tình mặt mũi." Lời vừa dứt, khí tức quanh thân Côn Bằng bạo trướng, những chiếc lông vũ màu đen như lợi nhận xé rách hư không, bao phủ xung quanh Hồng Vân, vây y vào giữa.

Hiển nhiên là đã mất kiên nhẫn, muốn động thủ cưỡng đoạt.

Tuy rằng Hồng Vân lão tổ là người hiền lành, nhưng đối mặt với nguy hiểm y không hề khiếp sợ.

Đều là Chuẩn Thánh, nếu chân chính đánh nhau, chưa chắc y đã thua Côn Bằng.

Ý niệm vừa động, khí tức quanh thân Hồng Vân lão tổ cuộn trào như vân thú thôn thiên phệ địa, chấn vỡ vạn thiên lông vũ quanh người. "Muốn Hồng Mông Tử Khí của lão tổ, cứ tới lấy!" Côn Bằng hừ lạnh một tiếng, phong chi pháp tắc vô tận quấn quanh thân thể, uy áp Chuẩn Thánh không hề che giấu.

Từng đoàn lục hỏa bốc lên bao trùm tứ phương, đốt cháy hư không vang lên những tiếng lách tách, xuất hiện từng đạo gợn sóng.

Côn Bằng quanh năm cư trú tại Bắc Minh chi hải, ngưng tụ ra một

loại yêu hỏa quỷ dị, có thể tán phát Bắc Minh chi khí, tu sĩ bị dính vào sẽ thần hồn nứt nẻ, thân rơi vào u minh địa ngục. "Đi!" Một ngón tay điểm ra, yêu hỏa quỷ dị hóa thân thành vạn thiên lục nha (con quạ xanh), phát ra thanh âm chói tai lao về phía Hồng Vân lão tổ.

Nơi nó đi qua để lại những quỹ tích rực rỡ như pháo hoa nở rộ giữa không trung, khiến người ta không thể rời mắt.

Đáng tiếc pháo hoa mỹ lệ này lại ẩn chứa sát cơ khủng bố, chỉ cần sơ sẩy bị dính phải sẽ thần hồn câu liệt, thân tử đạo tiêu.

Chuẩn Thánh tùy ý nhất kích cũng đủ khiến người khác trọng thương, huống chi là yêu hỏa chuyên thương thần hồn, một tia cũng không được chạm vào.

Hồng Vân lão tổ không dám có chút đại ý, ống tay áo vung lên, một chiếc hồ lô tử hồng sắc xuất hiện trước thân, từng đạo đạo văn lần lượt phát sáng, truyền ra uy áp khủng bố đánh về tứ phương.

Tử hồng hồ lô được kết từ hồ lô đằng - một trong thập đại tiên thiên linh căn, còn có tên là Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô, thuộc hàng cực phẩm tiên thiên linh bảo, công kích vô song.

Bên trong có chứa tán hồn hồng sa, có thể thương tổn cốt huyết, tiêu tán nguyên thần.

Ngay cả Đại La Kim Tiên bị hồng sa đánh trúng cũng sẽ thân tử hồn tiêu, tu sĩ Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể trì hoãn được một lát, nếu không có bảo vật phòng ngự cũng khó thoát khỏi ách vận. "Hô!" Miệng hồ lô mở ra, phun ra vô số hồng sa, mỗi hạt đều to như bàn thạch, cuồn cuộn hung dũng như bão cát va chạm với vạn thiên lục nha. "Oanh long!" Một tiếng nổ lớn vang lên, lục nha và hồng sa đồng thời tiêu tán, hóa tác nồng đậm khói súng che lấp thương khung, vạn đạo quang mang trùng kích tứ phía.

Nơi dư uy đi qua, quần sơn biến thành màu khô vàng như bị rút đi linh hồn, đại địa hoang vu, thực vật xung quanh bị hòa tan trong nháy mắt.

Dư uy của Chuẩn Thánh đủ để khiến mọi thứ trong phạm vi bách vạn công lý hóa thành hư vô, mẫn diệt vạn vật sinh cơ.

Nếu ở tâm điểm vụ nổ, e rằng ngay cả Chuẩn Thánh cũng sẽ bị trọng thương.

Hồng Vân tuy đỡ được một kích, nhưng không thừa cơ thủ thế mà thân hình nhoáng một cái bay về phía xa để lẩn trốn.

Thực lực của y so với Côn Bằng có chút chênh lệch, chỉ có thể chọn cách né tránh mới có khả năng thoát khỏi kiếp này, nếu đối đầu trực diện khẳng định sẽ thảm liệt hơn.

Chương 88

Hơn nữa còn có rất nhiều tu sĩ đang quan tâm đến động tĩnh này, nếu trì hoãn lâu, e rằng những kẻ bị cắt đuôi sẽ lại đuổi kịp.

Cho nên Hồng Vân vừa giao chiến vừa triệt ly khỏi chiến trường, mượn cơ hội trì hoãn thời gian để tìm đường viễn độn.

Côn Bằng tâm tư thâm trầm, sớm đã thấu hiểu tâm cơ của Hồng Vân, thấy y muốn chạy liền cùng truy bất xá.

Trên tay càng tế ra thượng phẩm tiên thiên công đức linh bảo Yêu Sư Cung, dọc đường truy kích mãnh liệt, từng đạo thần uy hào bất lưu tình. "Đại ca, hiện giờ Côn Bằng đang áp chế Hồng Vân, nếu chúng ta không ra tay, e rằng Hồng Mông Tử Khí sẽ rơi vào tay y mất." Trong hư không có hai đạo thân ảnh hư huyễn đang theo dõi trận đại chiến. "Nhị đệ không cần lo lắng, Hồng Vân dù sao cũng là nhân vật cấp bậc lão tổ, khẳng định còn ẩn giấu thủ đoạn, chúng ta tiếp tục theo dõi là được." "Đồng thời ta cảm thụ được vài luồng khí tức không yếu hơn ta đang quan tâm trận chiến này, để đề phòng bất trắc, chờ thêm một chút vẫn tốt hơn." Đông Hoàng Thái Nhất nghe lời Đế Tuấn mà tâm thần chấn động, không thấp hơn tu sĩ chúng ta, chẳng lẽ cũng là một người trong Tử Tiêu Cung?

Không biết là kẻ nào muốn tọa thu ngư lợi. "Phanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, Hồng Vân lão tổ bị cự lực đánh bay, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên là đã thụ thương.

Tuy cả hai đều là Chuẩn Thánh nhưng Côn Bằng sáng tạo ra văn tự Yêu tộc, đạt được rất nhiều công đức.

Ngay cả Yêu Sư Cung cũng vì hấp thu công đức mà trở thành thượng phẩm tiên thiên công đức linh bảo.

Có công đức chi lực gia trì, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hồng Vân lão tổ căn bản khó lòng chống đỡ.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô có công kích không tệ nhưng lực phòng ngự lại không bằng Yêu Sư Cung.

Dưới sự tranh đấu gay gắt, Hồng Vân dần rơi vào hạ phong, một chiêu sơ sẩy liền bị đánh trúng. "Hồng Vân, bản tọa hỏi lại một lần nữa, có giao ra Hồng Mông Tử Khí hay không?" Côn Bằng mặt mũi tranh nanh, khí thế bức người.

Tuy đang chiếm ưu thế nhưng chó cùng rứt giậu, huống chi Hồng Vân là Chuẩn Thánh.

Nếu ép quá mức, ai biết y sẽ làm ra chuyện gì. "Hồng Mông Tử Khí thuộc về bần đạo, liên quan gì đến ngươi?" Hồng Vân càng thêm phẫn nộ, cơ duyên mình có được lại bị kẻ khác đố kỵ, nay còn bị Côn Bằng ép bức đến mức này, trong lòng đại hận.

Nếu năm đó không nhường chỗ cho Chuẩn Đề, sao có kiếp nạn ngày hôm nay.

Côn Bằng nghe lời Hồng Vân, mặt sắc trầm xuống, sát ý toàn thân bạo trướng, nếu đã muốn tìm chết thì đừng trách ta.

Sát ý vừa động, Côn Bằng rót toàn bộ pháp lực vào Yêu Sư Cung, vô số yêu văn đồng thời tỏa sáng rực rỡ như một ngôi sao khổng lồ.

Một luồng uy áp khủng bố lan tỏa tứ phía, những ngọn núi cao chọc trời bị trấn áp tới mức vỡ nát.

Những gợn sóng đáng sợ như nhiệt lãng tỏa ra, mọi vật chạm phải đều hóa thành phấn trần.

Tiếng nổ vang tận trời xanh truyền đi thật xa, cho dù ở cách xa mấy triệu dặm cũng có thể nghe thấy rõ ràng. "Ân?

Ba động chiến đấu cấp bậc Chuẩn Thánh." Thái Ất cảm thụ được hư không truyền tới ba động, thốt lên kinh ngạc.

Trên đường du lịch Hồng Hoang, hắn cảm ngộ thiên địa tự nhiên nên trì hoãn mất một thời gian, giờ mới tới gần đây.

Không ngờ lại gặp đúng lúc các đại năng Chuẩn Thánh đang giao chiến.

Khu vực này gần Ngũ Trang Quán, có thể dẫn phát Chuẩn Thánh đại chiến chỉ có thể là Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân lão tổ. "Chẳng lẽ Hồng Vân lão tổ và Côn Bằng đã động thủ?" Ân oán giữa hai người này ai cũng biết, chỉ có bọn họ mới đánh nhau kịch liệt đến vậy.

Trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, Thái Ất mong đợi bọn họ đấu tới mức lưỡng bại câu thương để mình có thể đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

Phải biết Hồng Mông Tử Khí chính là đại đạo chi cơ, là then chốt để chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Nếu có thể đoạt được nó, có nghĩa là đã có cơ duyên thành thánh, chỉ cần lĩnh ngộ một hai phần cũng đủ để tăng tiến tu vi.

Nếu cơ duyên thâm hậu, có lẽ có thể một bước chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thái Ất trong lòng biết rõ, không chỉ một mình hắn quan tâm tới Hồng Mông Tử Khí, chắc chắn có những tu sĩ đang âm thầm dòm ngó, thậm chí tu vi không hề yếu hơn Chuẩn Thánh.

Chỉ dựa vào một Đại La Kim Tiên, hắn không thể đối đầu trực diện với Chuẩn Thánh, chỉ có thể âm thầm hạ thủ.

May mà có Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên có thể che giấu khí tức và hành tung, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng không dễ

dàng phát hiện.

Chỉ cần có Luân Hồi Ma Phiên, hắn có thể dưới mí mắt các đại năng Chuẩn Thánh mà tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Chờ các đại năng ẩn mình lộ diện, hắn có thể tìm thời cơ thích đáng ra tay.

Ý niệm vừa động, một can ma phiên xuất hiện trước mặt, tỏa ra luân hồi chi khí vô cùng tận. "Hưu!" Luân Hồi Ma Phiên bao bọc Thái Ất, hóa tác một đạo tử quang vô hình bay về phía trận chiến.

Chỉ thấy trong khói súng có một người mặc hôi sắc đạo bào, rót toàn bộ yêu khí và pháp lực vào tòa cung điện khổng lồ trên đầu, sát ý ngưng thành thực chất, chính là Côn Bằng.

Người còn lại mặc hồng bào, khí tức có chút hỗn loạn, diện dung vốn từ bi thiện mục nay đã trở nên tranh nanh, chắc chắn là Hồng Vân lão tổ. "Đến đúng lúc lắm, thiếu chút nữa đã bỏ lỡ cảnh tượng Chuẩn Thánh vẫn lạc." Thái Ất với tư cách là người xuyên không, biết rõ kết cục của Hồng Vân, cuối cùng không tránh khỏi cái chết.

Ánh mắt Hồng Vân hiện lên một tia hung tàn, nếu đã muốn mạng của ta, vậy thì cùng xuống hoàng tuyền đi, ai cũng đừng hòng sống tốt.

Thỏ bị ép quá còn cắn người, huống chi là một vị đại năng Chuẩn Thánh.

Khí tức quanh thân Hồng Vân lão tổ bạo trướng, huyết quang vô tận bao phủ thiên khung, uy áp còn mạnh hơn cả Yêu Sư Cung xông thẳng lên trời, tiếng xé gió truyền khắp tứ phương.

Trong nháy mắt, khí thế của cả hai đạt tới đỉnh điểm, chiến huống chạm là nổ. "Đi!" Côn Bằng đại thủ vung lên, Yêu Sư Cung trên đầu vẽ một đường quỹ tích rực rỡ muốn đè chết Hồng Vân.

Hồng Vân không hề tránh né, trong mắt tràn đầy quyết tâm liều

chết, tốc độ nhanh tới mức ngay cả Côn Bằng cũng không kịp phản ứng. "Không đúng, y muốn tự bạo!" Côn Bằng vô cùng tinh minh, liếc mắt đã nhận ra mục đích của Hồng Vân, đáng tiếc đòn công kích đã đánh ra, muốn thu thân triệt thối cũng không kịp nữa.

Không ngờ một Hồng Vân hiền lành lại là kẻ hung hãn như vậy, không tiếc dùng cách tự bạo để bắt mình chôn cùng.

Tuy Côn Bằng không kịp rút lui nhưng đã đem phòng ngự bản thân đề thăng tới cực hạn, đây là tất cả những gì y có thể làm. "Oanh!" Ngay lập tức, một tiếng nổ vang rền thiên địa truyền đi khắp nơi.

Chương 89

Quần sơn trong phạm vi ức vạn lý bị nổ nát bấy, những tảng đá khổng lồ hóa thành từng hạt bụi mịn.

Trên mặt đất xuất hiện những khe rãnh dọc ngang như từng vết sẹo, khoác lên Hồng Hoang một màu sắc tranh nanh.

Năng lượng khủng bố biến thành hạo kiếp hủy thiên diệt địa từ từ dâng lên bao trùm khắp nơi, khiến người ta không kịp né tránh.

Uy lực Chuẩn Thánh tự bạo quả thực phi đồng phàm hưởng, hư không bị nổ ra vô số vết nứt, cuồng phong pháp tắc gào thét phá hủy mọi thứ xung quanh.

Côn Bằng đứng gần tâm nổ nhất, dù có Yêu Sư Cung giúp đỡ chống đỡ một phần uy thế nhưng vẫn có năng lượng khủng bố đánh thẳng vào người. "Hoa!" Những gợn sóng sinh ra từ vụ nổ như một lưỡi kiếm khổng lồ quét ngang bát hoang, trực tiếp hất văng Côn Bằng đi.

Y chỉ cảm thấy một luồng cự lực hạo hãn ập tới, xương cốt toàn thân trật khớp, kinh mạch đứt đoạn, vết thương như mạng nhện phun máu xối xả.

Khí tức quanh thân sụt giảm nghiêm trọng, suy yếu tột cùng, sau khi va đập vào vô số sơn thạch, dư uy vụ nổ mới tan biến.

Trong khoảnh khắc đó, Côn Bằng cảm thấy mình như vừa lướt qua tử thần, chỉ cần đứng gần thêm chút nữa thôi là đã thân tử đạo tiêu rồi.

Khói bụi mịt mù trên thiên khung chưa tan, hư không truyền đến một trận tiên âm bi lương, rải xuống những bông hoa trắng nhạt,

tuyên cáo sự vẫn lạc của một đại năng Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh là tồn tại đỉnh tiêm giữa thiên địa, là sự thể hiện uy nghiêm của Thiên Đạo, ngay cả vạn hội nguyên cũng chưa chắc xuất hiện một vị.

Hiện giờ tu sĩ Chuẩn Thánh bị ép tới mức tự bạo, thiên địa cũng cảm thấy bi thương, giáng xuống dị tượng bi lương để chương hiển địa vị chí cao vô thượng của Thiên Đạo.

Thái Ất cảm thụ được ý vị bi lương của thiên địa đồng bi, trong lòng thầm thở dài.

Tu luyện ức vạn hội nguyên, vượt qua vô số thiên kiếp, lịch kinh vô tận lượng kiếp, cuối cùng vẫn thảm tử dưới tay kẻ độc ác, tu vi cả đời tan thành mây khói.

Thật đáng bi, đáng thán thay! "Phốc!" Côn Bằng phun ra một ngụm máu đen, mục quang càng thêm âm sâm.

Vụ tự bạo vừa rồi đã khiến xương cốt y nát bấy, suýt chút nữa là đã đồng quy vu tận. "Hồng Vân lão tổ thật đáng hận, muốn chết còn muốn kéo bần đạo theo." "Đúng rồi, Hồng Mông Tử Khí đâu, không lẽ bị nổ nát rồi chứ?" Sau khi tức giận mắng nhiếc một hồi, Côn Bằng tìm kiếm Hồng Mông Tử Khí xung quanh nhưng không thấy chút tăm hơi nào.

Chỉ thấy một chiếc hồ lô tử hồng sắc đang tán phát hào quang yếu ớt. "Hồ lô của Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí chắc chắn ở trong đó!" Uy lực vụ nổ chấn thương y tới mức này, chiếc hồ lô kia vẫn giữ được một tia hào quang, khẳng định phải có sức mạnh cường đại để triệt tiêu năng lượng khủng bố.

Chỉ có Hồng Mông Tử Khí mới làm được điều đó.

Cho nên Côn Bằng mới dám khẳng định Hồng Mông Tử Khí ở

trong hồ lô.

Nghĩ tới việc sắp đoạt được Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tâm tình Côn Bằng đại hảo, ngay cả thương thế cũng thấy bớt đau đi vài phần.

Chỉ cần chứng đạo thành thánh là có thể bất tử bất diệt, thoát khỏi sự kiềm tỏa của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chỉ trong sớm chiều, lại có thể thống nhất Yêu tộc xưng bá Hồng Hoang.

Côn Bằng là kẻ có dã tâm, một tay gây dựng căn cơ Bắc Minh, thống lĩnh Yêu tộc phương Bắc, lại mang danh hiệu Yêu Sư.

Nếu có thêm tu vi Thánh nhân, khẳng định có thể nhất hô bách ứng, dẫn dắt Yêu tộc Hồng Hoang xác lập địa vị bá chủ.

Côn Bằng nén lại tâm tư, muốn đem Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô nắm vào tay. "Hưu!" Ngay lúc này dị tượng đột biến, một đạo huyết quang yêu dị mang theo thế sấm sét vạn quân từ hư không bắn xuống.

Nơi nó đi qua, huyết quang di mạn, tán phát sát ý thuần túy vô cùng. "Không xong!" Cảm thụ được ba động công kích khủng bố, Côn Bằng vội vàng lùi lại phía sau, ngay cả Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô cũng không kịp tranh đoạt.

Bản thân đang bị thương, nếu bị trúng đòn này chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu, làm gì còn cơ hội tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí. "Oanh!" Huyết quang oanh kích vào vị trí cũ của Côn Bằng, phát ra tiếng nổ vang trời, năng lượng khủng bố tạo thành một hố sâu khổng lồ.

Côn Bằng thầm kêu may mắn, suýt chút nữa là vẫn lạc rồi.

Thái Ất vẫn luôn quan tâm chiến cục, nhìn theo hướng công kích thấy một vị đạo nhân đứng lơ lửng trên hư không.

Người này mặc huyết hồng sắc đạo bào, trên áo thêu hoa sen đỏ, sát ý ngưng thành thực chất như một bộ huyết sắc áo giáp hộ trụ toàn

thân, giống như một vị tử thần diệt thế.

Đôi mắt kia tràn đầy tà khí, khiến người ta nhìn vào có cảm giác lạnh lẽo như rơi xuống u minh địa ngục, cơn lạnh chạy dọc từ chân lên đỉnh đầu, toàn thân không nhịn được mà run rẩy. "Minh Hà lão tổ!" Thái Ất kinh hô trong lòng.

Lúc Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba, Thái Ất đã gặp Minh Hà, nhưng khi đó tu vi và khí tức không khủng bố như hiện giờ.

Minh Hà lão tổ là một vị sát thần tính tình thí sát, vạn vật sinh linh trong mắt y chỉ như lũ dê đợi mổ thịt. "Côn Bằng đạo hữu thật bản sự, đem Hồng Vân ép tới mức tự bạo, hồ lô này quy về bản tọa, ngươi hãy tự rời đi thôi." Minh Hà vẫn luôn quan sát chiến huống, biết Hồng Mông Tử Khí có khả năng nhất là tàng trong hồ lô.

Chỉ cần đoạt được Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô đồng nghĩa với việc đoạt được cơ duyên chứng đạo, khẳng định y sẽ không buông tay.

Còn về sinh tử của Côn Bằng y chẳng quan tâm, nếu đã né được một đòn thì rời đi cũng chẳng sao.

Côn Bằng nghe lời trào phúng của Minh Hà lão tổ, trong lòng đại hận.

Khó khăn lắm mới bức tử được Hồng Vân, vậy mà kẻ này định tới hốt tay trên, nói vài câu muốn đuổi y đi, đâu có dễ dàng như vậy. "Minh Hà, ngươi thật sự muốn đối địch với Yêu tộc sao?" Côn Bằng bị thương, dù đang âm thầm khôi phục thương thế nhưng vẫn không phải đối thủ của Minh Hà.

Bất đắc dĩ y phải lôi đại kỳ Yêu tộc ra để dọa đối phương.

Thái Ất âm thầm lắc đầu, truyền ngôn Minh Hà lão tổ chỉ cần sát thiên sát địa, sát tận chúng sinh Hồng Hoang là có thể chứng đạo.

Kẻ muốn đồ sát chúng sinh Hồng Hoang như vậy thì làm sao biết

sợ Yêu tộc báo thù, chỉ là thêm vài triệu vong hồn dưới đao mà thôi.

Hơn nữa Côn Bằng không đại biểu cho toàn bộ Yêu tộc, chỉ là một mạch Yêu tộc Bắc Minh.

Nếu thực sự đánh nhau, Côn Bằng lúc toàn thịnh cũng không phải đối thủ của Minh Hà lão tổ.

Hiện giờ bị thương rồi còn lôi danh đầu Yêu tộc ra dọa người, chẳng lẽ bị Hồng Vân nổ hỏng não rồi sao. "Hừ, Yêu tộc không biết thiên số, còn dám dòm ngó Hồng Mông Tử Khí, hôm nay bản tọa đồ sát Yêu Sư của Yêu tộc, xem ai dám tới Huyết Hải tìm bần đạo đòi nhân quả." Minh Hà tuy ở thâm sơn Huyết Hải nhưng lại có tầm nhìn xa trông rộng về xu thế Hồng Hoang.

Y biết rõ Côn Bằng và Đế Tuấn có nhiều mâu thuẫn, dù y có giết chết Côn Bằng thì cũng chẳng có ai dám tới Huyết Hải gây phiền phức cho mình.

Chương 90

Dù mang danh Yêu Sư nhưng thực chất Côn Bằng chỉ là một quân cờ để Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dùng để chinh phạt Vu tộc.

Sắc mặt Côn Bằng biến đổi, trong lòng nảy sinh ý thối lui.

Hồng Hoang hiếm có người giao hảo với y, kẻ thù thì hằng hà sa số, nếu thực sự bị giết ở đây chắc chắn có kẻ vui mừng.

Tuy không nỡ bỏ Hồng Mông Tử Khí nhưng cái mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn. "Hô!" Một tiếng xé gió vang lên cắt đứt tư tự của Côn Bằng.

Chỉ thấy trên hư không xuất hiện một cái đầu lâu bằng máu, đạo văn thâm hồng phủ khắp bề mặt, tán phát sát khí nồng nặc.

Tiếng quỷ khóc sói gào khiến nguyên thần chao đảo, một chưởng vỗ xuống có thể nghiền nát triệu dặm sơn hà.

Minh Hà lão tổ đã nói lời tàn ác thì khẳng định không nương tay, muốn một chưởng lấy mạng đối phương.

Côn Bằng kinh biến, vận chuyển chút pháp lực ít ỏi trong người vội vàng đào tẩu, đồng thời không quên kêu lớn: "Yêu Đế đã tới, sao không cứu bần đạo một mạng!" Côn Bằng sớm biết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang mật thiết theo dõi động tĩnh, chắc chắn đang ẩn núp chờ thời cơ đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí.

Hiện giờ y trọng thương thảm trọng lại gặp sát thần Minh Hà lão tổ, chỉ có thể mong chờ hai anh em Đế Tuấn ra tay tương cứu. "Đại ca thật sự muốn cứu Côn Bằng sao?" "Một Côn Bằng còn sống có ích hơn là đã chết, nếu không năm đó ta đã giết chết y rồi, đâu cần bắt y thần phục." Thái Ất nghe lời Côn Bằng thì thầm nghĩ, liệu Đế Tuấn và

Đông Hoàng Thái Nhất có ra tay cứu giúp không. "Đang!" Một tiếng chuông hồng lượng vang lên, cả hư không như bị đông cứng, uy năng khủng bố lan tỏa tứ phương.

Một tiếng chuông này khiến tảng đá trong lòng Côn Bằng rơi xuống.

Xem ra vận khí của y vẫn còn tốt lắm.

Những gợn sóng từ tiếng chuông như một lưỡi kiếm khổng lồ chém tan xác đầu lâu máu kia. "Hưu!" Minh Hà lão tổ nheo mắt, thấy hai đạo thân ảnh xuất hiện trên hư không.

Một người mặc kim sắc đế bào, tay cầm thư sách, mục quang sáng hơn cả tinh thần, uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ trấn áp tứ phương.

Người còn lại mặc tử sắc đạo bào, ôm một chiếc chuông lớn có hình nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên địa mạch cùng vạn tộc Hồng Hoang.

Trong mắt người này tràn đầy ngạo khí, bộ dạng nghênh ngang không coi ai ra gì. "Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, các ngươi cũng tới góp vui sao?" Tuy ngữ khí bình tĩnh nhưng chân mày Minh Hà hơi nhíu lại.

Chiến lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cao hơn Côn Bằng nhiều, chiếc Hỗn Độn Chung kia uy lực lại càng mạnh mẽ, nếu thực sự giao tranh y chưa chắc đã chiếm được lợi lộc gì.

Nếu chỉ có một người y chẳng sợ, nhưng giờ cả hai cùng xuất hiện, e rằng phải phí chút công sức rồi. "Hứng thú của Minh Hà đạo hữu còn tốt hơn, bắt nạt kẻ đang bị thương, không sợ truyền ra ngoài bị người ta cười chê sao?" Đế Tuấn phong khinh vân đạm nói, tựa hồ không quan tâm tới Hồng Mông Tử Khí.

Có hai anh em cùng ra tay, Minh Hà lão tổ dù tu vi cao tới đâu cũng

phải chịu thua.

Minh Hà lão tổ mặt không đổi sắc, tâm tình bình thản như chưa từng nghe lời Đế Tuấn. "Đạo hữu tu vi cao thâm, hay là chúng ta luận bàn một phen, định đoạt xem Hồng Mông Tử Khí thuộc về ai?" Đế Tuấn vừa định lên tiếng thì Đông Hoàng Thái Nhất đã mất kiên nhẫn. "Đại ca không cần nói nhiều, dám cướp đồ của ta, một tiếng chuông sẽ trấn sát hết thảy!" Tính cách y nóng nảy, lại có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay nên căn bản không để Minh Hà lão tổ vào mắt.

Lời vừa dứt, thân hình y đã lao ra, một tay vỗ mạnh vào Hỗn Độn Chung phát ra tiếng chuông hạo hãn.

Hỗn Độn Chung có uy năng trấn áp thế giới, có thể đông cứng thời không, xoay chuyển càn khôn, điên đảo âm dương.

Một cái vỗ này phát ra âm ba kinh người khuếch tán ra xung quanh.

Những ngọn núi cao chọc trời bị cắt ngang như chém bùn, đá vụn bay tứ tung, bão cát gào thét.

Mặt đất triệu dặm nứt nẻ, địa động sơn dao, trời sập đất sụt.

Tuy uy lực Hỗn Độn Chung cực lớn nhưng Đông Hoàng Thái Nhất chưa thể phát huy tới cực hạn, chỉ có thể thi triển một phần uy năng.

Dù vậy, nó vẫn vô cùng khủng bố khiến người ta phải cảm thán Tiên Thiên Chí Bảo thực sự quá mạnh.

Ngay cả Thái Ất cũng nảy sinh ý định đoạt lấy Hỗn Độn Chung.

Minh Hà lão tổ thấy đợt âm lãng khủng bố ập tới thì sắc mặt có chút biến hóa.

Uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo y cảm nhận rõ nhất, không phải

pháp bảo bình thường có thể chống đỡ được.

Theo ý niệm vừa động, hai thanh hung kiếm tỏa ra sát ý vô tận xuất hiện trước thân.

Thân kiếm phủ đầy huyết sắc đạo văn, đạo vận khủng bố di mạn xung quanh, hung uy hách hách như có thượng cổ hoang thú ẩn tàng bên trong.

Hai thanh sát kiếm này chính là Nguyên Đồ và A Tỳ, thuộc cực phẩm tiên thiên linh bảo, giết người không dính nhân quả, thể hiện sát phạt chi đạo giữa thiên địa.

Chỉ cần nắm giữ hai thanh hung kiếm này là có thể trở thành Sát Đạo Chi Chủ, giết sạch mọi sinh linh mà không lo nhân quả nghiệp lực quấn thân.

Minh Hà lão tổ nhờ vào công hiệu của pháp bảo này mới dám sát tận sinh linh mà không sợ Thiên Đạo trừng phạt.

Bởi vì sát đạo chính là một phần sức mạnh của Thiên Đạo.

Hai thanh hung kiếm vừa xuất hiện, sát ý khủng bố ngưng thành cự nhận chém về phía đợt âm ba đang ập tới.

Hai bên va chạm trong nháy mắt, bùng nổ một tiếng vang kinh thiên động địa.

Năng lượng khủng bố biến thành khói súng che lấp thương khung, trong đó có đao quang kiếm ảnh và âm ba không ngừng kích đãng lẫn nhau.

Tiếng kim loại va chạm vang lên không ngớt, lửa cháy lan tỏa tứ phía, hư không bị đánh cho nát bấy.

Thái Ất có chút kinh ngạc, tu sĩ Chuẩn Thánh hậu kỳ quả nhiên phi phàm, chỉ dựa vào hai kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo mà có thể

triệt tiêu được một đòn của Tiên Thiên Chí Bảo.

Tu vi Minh Hà lão tổ đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, Nguyên Đồ và A Tỳ lại là sát đạo chí bảo được dựng dục ức vạn hội nguyên, uy lực bộc phát đã vượt xa phẩm cấp thông thường của pháp bảo.

Ngược lại Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, không thể phát huy toàn bộ sức mạnh của Hỗn Độn Chung, cộng thêm việc chỉ là một đòn tùy ý nên mới bị hai kiện pháp bảo kia triệt tiêu.

Dù đòn tấn công bị cản lại nhưng không có nghĩa thực lực của Đông Hoàng Thái Nhất yếu hơn Minh Hà lão tổ.

Chỉ là y chưa tận toàn lực mà thôi.

Khói bụi trên hư không chưa tan, một kim luân khổng lồ bốc cháy Thái Dương Chân Hỏa xé rách trường không, xuyên thủng vạn vạn dặm sơn hà lao về phía Minh Hà.

Chương 91

Kim luân này chính là thượng phẩm tiên thiên linh bảo của Đế Tuấn, được dựng dục triệu năm trong Thái Dương Tinh mới xuất thế.

Trong tay y nó đã giết chết vô số cường địch, trong đó không thiếu các tu sĩ danh tiếng hiển hách.

Minh Hà lão tổ cảm nhận được tiếng xé gió, biết Đế Tuấn đã ra tay.

Y không chút do dự tế ra thêm một kiện pháp bảo nữa.

Chỉ thấy hồng quang lóe lên, một đóa sen mười hai cánh hiện ra, tán phát Hồng Liên Nghiệp Hỏa, hoa sen chậm rãi xòe cánh tạo thành một màn sáng bao bọc y bên trong.

Thái Ất nhìn thấy đài sen này thì không lấy làm lạ.

Hắn biết đó là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cực phẩm tiên thiên linh bảo do liên tử của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể phóng ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa, dùng sức mạnh nhân quả nghiệp hỏa để thiêu rụi mọi thứ, lực phòng ngự chỉ yếu hơn Thái Cực Đồ một chút.

Một khi tế ra có thể lập tức đứng vào vị trí bất bại. "Đang!" Kim luân va vào bình chướng của Nghiệp Hỏa Hồng Liên phát ra một tiếng vang thanh thúy, tàn lửa bắn ra tứ tung phá nát mọi vật xung quanh.

Chỉ có đài sen là hào phát vô tổn, chỉ gợn sóng một chút để triệt tiêu lực trùng kích.

Công kích của Nhật Kim Luân tuy mạnh nhưng không phá được phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên, sau một hồi va chạm đành phải thoái lui.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy đòn tấn công bị chặn đứng thì ngạo khí dâng cao, vỗ Hỗn Độn Chung vang rền phanh phanh.

Từng đạo âm ba sắc lẹm xé rách trường không lao về phía Minh Hà lão tổ.

Minh Hà lão tổ đối phó với một mình Đông Hoàng Thái Nhất đã có chút chật vật, nay lại có thêm Đế Tuấn hỗ trợ nên lập tức rơi vào hạ phong.

Ban đầu còn có thể phản kích được một hai chiêu, giờ dần trở nên bị động phòng ngự.

Nếu chiến đấu kéo dài khẳng định y sẽ thất bại, khi đó Hồng Mông Tử Khí chẳng phải sẽ rơi vào tay Đế Tuấn sao?

Thái Ất vừa phán đoán hình thế vừa suy tính đối sách.

Vốn định đợi đôi bên lưỡng bại câu thương mới ra tay nhưng hiện giờ có chút sai lệch, khiến hắn phải hành động sớm hơn.

Đương nhiên với thực lực Đại La Kim Tiên, hắn không thể đấu trực diện với Chuẩn Thánh.

Chỉ có thể dùng chiêu "thuận tay dắt bò", nẫng tay trên chiếc Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô nghi ngờ có chứa Hồng Mông Tử Khí kia.

Thái Ất nhìn chằm chằm vào chiếc hồ lô tử hồng sắc đang trôi lơ lửng giữa không trung, trong lòng thầm vui mừng.

Mọi người đều biết Hồng Mông Tử Khí có thể nằm trong đó nên khi giao chiến đều chủ động tránh né, khiến nó không bị ảnh hưởng bởi dư chấn mà vẫn nằm yên tại chỗ.

Hiện giờ sự chú ý của nhóm người Đế Tuấn đều dồn vào trận chiến, căn bản không ai nghĩ tới việc có kẻ dám cướp Hồng Mông Tử Khí ngay trước mũi mình.

Vì thế họ không quan tâm nhiều, chỉ để lại một tia tâm thần giám sát chiếc hồ lô.

Kẻ muốn âm thầm đoạt lấy không chỉ có Thái Ất mà còn có Côn Bằng.

Y vô cùng tinh minh, muốn nhân lúc hai anh em Đế Tuấn đang kiềm chế Minh Hà mà lén lút cướp lấy hồ lô.

Ý đồ của y y hệt như Thái Ất, cuối cùng rơi vào tay ai thì phải dựa vào bản sự.

Thái Ất vận chuyển toàn bộ pháp lực, thôi động Luân Hồi Ma Phiên hóa thành một đạo tử quang lao về phía Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô.

Cùng lúc đó, Côn Bằng cũng nhoáng người muốn chộp lấy chiếc hồ lô. "Hưu!" Côn Bằng chỉ cảm thấy một luồng cuồng phong mạnh mẽ thổi qua, chiếc hồ lô trước mắt đã biến mất không dấu vết, ngay cả một tia dự triệu cũng không có.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, y tuyệt đối không tin Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô lại biến mất như vậy.

Đúng vậy, chiếc hồ lô đã biến mất ngay trước mắt Côn Bằng.

Biến mất thì thôi đi, dù sao cũng phải có người ra tay cướp chứ, đằng này ngay cả một bóng ma cũng không thấy.

Biết tìm ai đòi lại Hồng Mông Tử Khí đây.

Kẻ đoạt được hồ lô tất nhiên là Thái Ất, Luân Hồi Ma Phiên có tiểu thế giới bên trong có thể ẩn giấu khí tức và hành tung của y.

Ngay cả Thánh nhân cũng không phát hiện ra tung tích, huống chi là một vị Chuẩn Thánh.

Còn về tốc độ thì không cần bàn cãi, Luân Hồi Ma Phiên là Tiên

Thiên Chí Bảo, dưới sự thôi động của pháp tắc chi lực, chẳng lẽ lại thua một Côn Bằng đang bị thương?

Thái Ất đã ra tay thì khẳng định không về tay không, nhất định phải đoạt được hồ lô. "Hay cho Côn Bằng ngươi, dám thừa cơ cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí!" "Vừa rồi ta mới cứu mạng ngươi, mau giao ra đây cho bản tọa!" Hành động lén lút của Côn Bằng không qua mắt được Đông Hoàng Thái Nhất, y lập tức dừng chiến đấu để chất vấn.

Sắc mặt Côn Bằng đại biến, lắp bắp không thành lời. "Ta... ta...

Hồng Mông Tử Khí đó không phải do bần đạo lấy, bị kẻ khác cướp mất rồi!" Ba người Đế Tuấn đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn khiến Côn Bằng lạnh cả sống lưng.

Lời này đừng nói Minh Hà không tin, ngay cả chính y cũng thấy thật hoang đường. "Trong bốn người chúng ta, trừ ngươi ra thì còn ai có bản sự cướp mất chiếc hồ lô kia ngay trước mặt mọi người?

Ngươi tưởng mắt lão tổ là đồ trang trí sao?" Minh Hà lão tổ vốn là kẻ sát phạt quyết đoán, một lời chất vấn khiến Côn Bằng hồn xiêu phách lạc.

Hiện giờ Côn Bằng có trăm miệng cũng không bào chữa được, chỉ y biết rõ hồ lô đã bị cướp mất nhưng không thấy bóng dáng kẻ đó đâu, cuối cùng chỉ có thể gánh tội thay.

Côn Bằng thầm kêu khổ, sớm biết thế đã chẳng thèm tranh, giờ ngay cả Đế Tuấn cũng cho rằng y đã lấy mất, đúng là oan thấu trời xanh.

Tuy biết rõ bị kẻ khác giá họa nhưng không thể giải thích, y không chút trì hoãn vận chuyển chút pháp lực còn lại vội vàng bỏ chạy.

Giải thích không xong chỉ còn cách chạy trốn thôi, nếu không ở lại

chờ chết sao. "Côn Bằng định chạy đi đâu!" "Minh Hà lão tổ, chuyện của Yêu tộc chúng ta không cần ngươi xen vào, mau cút về Huyết Hải đi!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chặn Minh Hà lại, cười nhạt nói.

Trong lòng họ nghĩ Côn Bằng là người của Yêu tộc, lại có một tia chân linh trong Chiêu Yêu Phiên, dù y có đoạt được Hồng Mông Tử Khí thì cũng bị hạn chế, cuối cùng cũng phải giao ra.

Chương 92

Vì thế họ mới ngăn Minh Hà lại để mặc Côn Bằng chạy trốn.

Minh Hà biết có hai anh em Đế Tuấn ở đây chắc chắn y không đuổi kịp Côn Bằng, e rằng đã vô duyên với Hồng Mông Tử Khí.

Hừ lạnh một tiếng, Minh Hà lão tổ bay về hướng Huyết Hải.

Thái Ất đoạt được hồ lô liền rời khỏi chiến trường, bay về phương xa.

Hắn có thể đoán được chắc chắn Côn Bằng đã bị gánh tội thay, bởi lúc đó y là người đứng gần hồ lô nhất. "Côn Bằng tinh minh tuyệt đỉnh cuối cùng cũng bị ta lừa một vố, thật sảng khoái!" Sự tinh minh của Côn Bằng nổi tiếng khắp Hồng Hoang, hễ thấy nguy hiểm là chạy nhanh hơn ai hết, vậy mà vẫn chịu thiệt trong tay Thái Ất.

Một vố đau đớn mà ngay cả kẻ giá họa là ai cũng không biết. "Đúng rồi, xem thử xem Hồng Mông Tử Khí có trong hồ lô không." Tuy mọi người đều nghĩ nó ở trong đó nhưng nếu không phải thì chẳng hóa ra tốn công vô ích sao.

Một luồng hồng quang lóe lên, trên tay Thái Ất hiện ra chiếc hồ lô tử hồng sắc, các đạo văn trên đó đã trở nên mờ nhạt.

Thậm chí có vài chỗ xuất hiện những vết nứt nhỏ, hiển nhiên là đã bị trọng sang trong vụ nổ.

Uy năng Chuẩn Thánh tự bạo không dễ chống đỡ như vậy, ngay cả cực phẩm tiên thiên linh bảo cũng chưa chắc chịu thấu.

Nếu không có sức mạnh của Hồng Mông Tử Khí bảo vệ, e rằng nó đã vỡ tan rồi.

Hồng Vân lão tổ tự bạo, chiếc hồ lô trở thành vật vô chủ, thần

niệm Thái Ất trực tiếp tiến vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong có vô số hồng sa, ở giữa có một đạo thanh khí mang theo hào quang tử sắc, tỏa ra khí tức Hồng Mông.

Trên đó có những đạo văn huyền diệu tỏa ra ba động khủng bố, khiến người ta nhìn vào thấy đầu váng mắt hoa.

Thái Ất nhận ra ngay, chính là Hồng Mông Tử Khí.

Năm đó Đạo Tổ ban phát hắn đã thấy qua, giờ đây nó nằm gọn trong tay mình, lòng hắn vô cùng vui sướng.

Hồng Mông Tử Khí là đại đạo chi cơ, trên đó phủ đầy đại đạo phù văn, một khi tham ngộ thông suốt có thể lập địa thành thánh, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần lĩnh ngộ được một chút lớp vỏ bên ngoài cũng đủ để tu vi tăng tiến vượt bậc.

Đương nhiên Hồng Mông Tử Khí không phải cứ muốn lĩnh ngộ là được, ngay cả Hồng Vân lão tổ cũng chẳng tìm ra manh mối nào.

Nếu không thì tu vi đã đại tăng hoặc chứng đạo thành thánh rồi, đâu đến nỗi bị Côn Bằng bức tới mức tự bạo.

Nhưng Thái Ất thì khác, hắn có căn nguyên của Luân Hồi Ma Thần, một trong những kẻ xuất chúng nhất trong ba nghìn Ma Thần, việc lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí không phải là chuyện khó.

Tuy đây là then chốt để chứng đạo Thánh nhân nhưng Thái Ất không định dung hợp với nó.

Trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo tuy có thể bất tử bất diệt, nghe thì hấp dẫn nhưng sẽ trở thành con rối của Thiên Đạo, cả đời không còn hy vọng đạt đến Đại Đạo.

Hồng Mông Tử Khí có rất nhiều lợi ích, dùng nó để cảm ngộ đại

đạo của bản thân cũng có hiệu quả cực lớn.

Thái Ất có cảm giác sau này nó sẽ có tác dụng lớn lao nhưng hiện giờ chưa rõ ràng, chỉ có thể để sau này nghiên cứu tiếp. "Ân?

Một tia nguyên thần của Hồng Vân lão tổ!" Khi Thái Ất lấy Hồng Mông Tử Khí ra, hắn phát hiện trong hồ lô còn sót lại một tia nguyên thần, chắc chắn là của Hồng Vân.

Hồng Vân khi tự bạo đã ôm tâm liều chết, may mà Hồng Mông Tử Khí có linh tính đã bảo vệ một tia nguyên thần này mới giữ lại được một tuyến sinh cơ.

Năm đó Đạo Tổ ban phát Hồng Mông Tử Khí, mặc cho ba nghìn tu sĩ tranh đoạt, cuối cùng nó lại tự động rơi vào tay Hồng Vân.

Có thể thấy Hồng Vân và nó có duyên phận, tuy không thể giúp y thành thánh nhưng đã cứu mạng y, đúng là thiên đại cơ duyên. "Nếu mệnh y chưa tận, bần đạo sẽ đưa tới chỗ Trấn Nguyên Tử, còn việc có khôi phục được không thì tùy vào thiên ý vậy." Thái Ất chỉ tay một cái, một giọt Tam Quang Thần Thủy rơi vào tia nguyên thần của Hồng Vân giúp nó không bị tiêu tán.

Khi luyện chế phân thân tuy đã dùng đi một phần Tam Quang Thần Thủy nhưng hắn vẫn để lại một ít dự phòng khi bị thương để khôi phục nguyên khí.

Không ngờ giờ lại dùng tới.

Một giọt Tam Quang Thần Thủy có thể tạm thời bảo vệ tia nguyên thần của Hồng Vân, còn việc giúp y khôi phục phải xem bản sự của Trấn Nguyên Tử.

Thái Ất thu hồi Luân Hồi Ma Phiên, thi triển Tung Địa Kim Quang, súc địa thành thốn, chớp mắt đã tới một tòa tiên sơn.

Trước mắt hắn là một ngọn núi tiên được bao quanh bởi hà quang,

có những ngọn núi kỳ vĩ, vách đá dựng đứng, những gốc cổ thụ tiên đằng rễ bám chằng chịt sinh trưởng mãnh liệt.

Trên đỉnh núi mây mù bao phủ có một tòa đạo quan.

Tòa quan này như được tạo hóa ban tặng, tỏa ra đạo vận vô cùng, một cây tiên thụ lớn che lấp cả bầu trời, bóng mát bao phủ tứ phương.

Trên cành cây có ba mươi trái tiên có hình dáng giống như hài nhi đang đung đưa theo gió phát ra tiếng kêu sột soạt.

Một vị đạo nhân mặc huyền hoàng đạo bào đang đứng dưới gốc cây trầm mặc nhìn xa xăm, đôi mắt tràn đầy bi lương như muốn nhìn xuyên thời không tìm kiếm người bạn cũ.

Thái Ất đã gặp Trấn Nguyên Tử ở Tử Tiêu Cung nhưng chưa từng chào hỏi.

Hôm nay gặp lại ở Ngũ Trang Quán, không còn thấy khí chất phiêu diêu thoát tục ngày nào mà thay vào đó là sự u sầu đa cảm.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân là hảo hữu chí cốt, khi bạn tự bạo y đã có cảm ứng.

Đáng tiếc Chuẩn Thánh tự bạo mọi thứ đều hóa thành tro bụi, ngay cả nguyên thần cũng khó giữ được.

Trấn Nguyên Tử tuy có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ nhưng cũng không thể giúp bạn vượt qua kiếp nạn này, cũng không thể giết chết Côn Bằng báo thù.

Chỉ có thể âm thầm đau buồn, đứng dưới gốc cây Nhân Sâm Quả mà nhớ thương người cũ. "Văn bối Thái Ất bái kiến tiền bối.

Tự tiện tới đây mong ngài đừng trách tội." Một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí u sầu của Trấn Nguyên Tử.

Sau khi Hồng Vân tự bạo, Trấn Nguyên Tử đã thu hồi đại trận bảo vệ Ngũ Trang Quán nên Thái Ất mới có thể tiến vào.

Trấn Nguyên Tử biết Thái Ất là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, từng có xích mích với Đông Hoàng Thái Nhất ở Tử Tiêu Cung.

Nếu là bình thường y nhất định sẽ tiếp đón nồng hậu, nhưng giờ Hồng Vân đã mất, y không còn tâm trạng nào để tiếp đãi đệ tử Thánh nhân. "Ngũ Trang Quán không tiếp khách, Thái Ất hãy tự rời đi đi, sau này bần đạo sẽ lên Côn Luân sơn bái phỏng Nguyên Thủy đạo hữu." Thái Ất chỉ là Đại La Kim Tiên, một vị đại năng Chuẩn Thánh như Trấn Nguyên Tử nói sẽ đích thân tới Côn Luân bái phỏng là đã nể mặt lắm rồi.

Chương 93

"Tiền bối vì hảo hữu mà đau lòng, vãn bối vốn không nên nói nhiều, nhưng khi đi ngang qua bảo địa có nhặt được một món pháp bảo, có thể giải tỏa nỗi khổ trong lòng ngài." Vừa dứt lời, Thái Ất lấy Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô ra, hào quang trên đó vẫn còn rất yếu ớt.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy chiếc hồ lô thì mắt sáng rực, nỗi sầu khổ trong lòng tiêu tan quá nửa.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô là thứ Hồng Vân đạt được ở Bất Chu Sơn, nay thấy lại nó y như thấy lại người bạn cũ.

Có thể tưởng tượng tâm tình Trấn Nguyên Tử lúc này vô cùng kích động. "Thái Ất, hồ lô này có thể đưa cho bần đạo được không?

Ta có thể dùng pháp bảo khác để trao đổi." Chiếc hồ lô này đối với y quá quan trọng, nếu đã xuất hiện trước mắt thì nhất định phải giữ lại. "Vãn bối tới đây là để trả lại hồ lô, tiền bối không cần lo lắng." Nói xong, Thái Ất trao chiếc hồ lô qua.

Trấn Nguyên Tử mừng rỡ đón lấy, lập tức cảm nhận được điều gì đó khác lạ, sắc mặt trở nên cuồng hỉ.

Y vung tay áo một cái, Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận lại một lần nữa khởi động, vô số đạo văn hình thành từng lớp sóng bao phủ toàn bộ Vạn Thọ sơn.

Cảm nhận được trong hồ lô có một tia nguyên thần của Hồng Vân, vì lo lắng khí tức tiết lộ nên y mới lập tức mở trận pháp.

Tuy chỉ là một tia nguyên thần nhưng nó đại biểu cho một tia hy vọng sống sót, chỉ cần dùng linh vật tẩm bổ chắc chắn có thể khôi phục.

Nếu tạo lại một bộ nhục thân là có thể trọng sinh. "Tiểu hữu đã cứu Hồng Vân một mạng, bần đạo đa tạ!" Chưa dứt lời, Trấn Nguyên Tử đã khom người hành lễ với Thái Ất, thái độ vô cùng thành khẩn.

Thái Ất hơi gật đầu, thản nhiên nhận một bái này.

Hắn hoàn toàn có thể tư tàng chiếc hồ lô này và diệt đi nguyên thần Hồng Vân, nhưng hắn không làm vậy mà đem trả lại cho Trấn Nguyên Tử.

Trong mắt Thái Ất, một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo và một tia tàn niệm không quan trọng bằng tình nghĩa của một đại năng Chuẩn Thánh.

Hơn nữa bản tính hắn lương thiện, cứu khổ cứu nạn là tâm tính vốn có, không màng lợi ích.

Ngược lại Trấn Nguyên Tử thì khác, trong mắt y nguyên thần Hồng Vân quan trọng hơn tất cả.

Pháp bảo mất hay Hồng Mông Tử Khí không còn y cũng chẳng thèm hỏi tới, chỉ cần Hồng Vân có thể bình an là kết quả tốt nhất rồi.

Về việc Thái Ất làm sao có được hồ lô, Trấn Nguyên Tử tuyệt nhiên không nhắc tới một chữ.

Những kẻ truy kích Hồng Vân đều có tu vi Chuẩn Thánh, Thái Ất chỉ là Đại La làm sao có thể tham gia vào được.

Chắc chắn đúng như lời hắn nói là nhặt được ở gần đây thôi. "Tiểu hữu tới Ngũ Trang Quán của ta lại còn tặng một món đại lễ, bần đạo thật là thất lễ quá." "Mau theo ta vào trong điện thưởng thức tiên quả quỳnh tương, bần đạo nhất định phải tạ ơn một phen." Thái Ất không từ chối, theo chân Trấn Nguyên Tử vào trong đại điện.

Trong điện đạo khí trường tồn, tiên vụ phiêu đãng, vạn đạo hà quang cùng thụy khí nhiễu quanh, hai người ngồi đối diện nhau trên

vân sàng.

Chẳng mấy chốc, Thanh Phong và Minh Nguyệt - hai danh đạo đồng - mang tiên quả quỳnh tương lên, trên mặt rạng rỡ nụ cười.

Họ biết lão gia nhà mình đã giải tỏa được tâm kết, đặc biệt hái chín trái Nhân Sâm Quả để chiêu đãi khách quý, đây là vị khách được lão gia coi trọng nhất chỉ sau Hồng Vân. "Thượng tiên mời dùng!" Một tiếng nói khẽ vang lên, mắt Thái Ất sáng rực thấy chín trái tiên quả được sắp xếp gọn gàng, trông như những đứa trẻ sơ sinh, chân tay ngũ quan đều đầy đủ.

Tinh hoa sinh mệnh nồng đậm lưu chuyển trên bề mặt, chỉ cần ngửi một hơi cũng thấy thần thanh khí sảng, linh đài thanh minh.

Thái Ất biết đây chính là Nhân Sâm Quả kết từ Nhân Sâm Quả Thụ - một trong thập đại tiên thiên linh căn.

Loài cây này ba nghìn năm mới nở hoa, ba nghìn năm kết quả, lại thêm ba nghìn năm mới chín, tổng cộng mười ngàn năm mới hái được ba mươi trái.

Người phàm ngửi một hơi có thể sống thêm ba trăm sáu mươi năm, ăn một trái có thể sống bốn vạn bảy ngàn năm.

Tu sĩ ăn một trái có thể tăng thêm hàng trăm hàng ngàn năm công lực, công hiệu vô cùng phi phàm. "Tiểu hữu lần đầu tới Ngũ Trang Quán, ta không có tiên rượu gì quý giá để chiêu đãi, chỉ có Nhân Sâm Quả này gọi là có chút lòng thành, mong ngươi đừng chê cười." Trấn Nguyên Tử biết Hồng Vân vẫn còn cơ hội sống sót nên tâm tình rất tốt, đối với Thái Ất vô cùng ưu ái, trực tiếp tặng chín trái tiên quả. "Tiền bối dùng Nhân Sâm Quả chiêu đãi vãn bối là vinh hạnh vô cùng, làm sao dám chê cười." Trấn Nguyên Tử thấy Thái Ất cứ gọi mình là tiền bối thì có chút xa cách nên đề nghị gọi nhau là đạo hữu cho thân thiết.

Thái Ất đã cứu mạng Hồng Vân, y có tư cách ngang hàng với mình. "Tiểu hữu mời!" Thái Ất cầm một trái Nhân Sâm Quả lên, cảm giác ấm áp cùng từng tia linh vận lan tỏa.

Quả vừa chạm vào lưỡi đã tan ngay, một vị ngọt lịm lan tỏa rồi biến thành một dòng ấm áp chảy khắp toàn thân, tẩy sạch tạp chất, khiến cơ thể trở nên vô cấu.

Thái Ất đã có tu vi Đại La Kim Tiên nên dù Nhân Sâm Quả có công hiệu thần kỳ cũng không giúp ích được quá nhiều cho hắn.

Ăn trái đầu tiên là có hiệu quả nhất, những trái sau chỉ là để thỏa mãn vị giác chứ không còn tác dụng tăng tiến tu vi nữa.

Sau một hồi trò chuyện, hai người bắt đầu vào chủ đề chính. "Tiểu hữu lần này cứu Hồng Vân thoát khỏi kiếp nạn, không biết đạo hữu có cần giúp đỡ gì không, cứ việc nói ra, bần đạo nhất định sẽ hết lòng tương trợ." Thái Ất nghe vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, thiên lý điều điều đến tặng bảo vật, khẳng định không chỉ vì muốn nếm thử Nhân Sâm quả.

Phải biết rằng Trấn Nguyên Tử nắm giữ Địa Thư, trong đó ghi chép vạn tượng sâm la giữa thiên địa, sơn xuyên địa mạch, tứ hải hà thần cùng tất cả sự vật đều ở phía trên.

Thậm chí còn có thể điều động địa mạch chi lực, bố hạ đại trận để ngự ngoại địch.

Đây là một trong những sự vật mà Thái Ất muốn quan sát nhất.

Hiện tại Thiên Thư Phong Thần Bảng chưa xuất hiện, Nhân Thư Sổ Sinh Tử tung tích không rõ, có cơ hội tại Ngũ Trang quán quan sát Địa Thư, Thái Ất khẳng định sẽ không từ bỏ cơ hội này.

Thế nhưng trực ngôn muốn quan sát Địa Thư, e rằng Trấn Nguyên Tử sẽ có chút không vui.

Nhất thời Thái Ất có chút cục túc, không biết có nên đề xuất yêu cầu hay không.

Dẫu sao Địa Thư cũng là chứng đạo bảo khí của Trấn Nguyên Tử, sẽ không dễ dàng cho người quan sát, cho dù có tiền đề "cứu mạng chi ân", cũng chưa chắc sẽ đáp ứng yêu cầu.

Trấn Nguyên Tử nhìn ra Thái Ất có chút khó xử, lại nói: "Tiểu hữu không cần cố kỵ, ta và ngươi vừa gặp đã như quen thân, có yêu cầu cứ việc trực ngôn." Y vốn không phải người nhỏ mọn, chỉ cần Thái Ất yêu cầu hợp lý đều có thể đề xuất.

"Bần đạo nghe danh đạo hữu trong tay có một cuốn Địa Thư, huyền diệu vô cùng, bao la vạn tượng, uẩn hàm địa đạo chân lý.

Nếu như có hạnh tham ngộ nhất nhị, hoặc giả có thể trợ giúp ta lĩnh ngộ tự thân đại đạo, cho nên muốn mượn xem một chút, không biết đạo hữu có nguyện ý tương trợ?" Lời vừa thốt ra, Trấn Nguyên Tử tâm đầu chấn động, Địa Thư là chứng đạo pháp khí, bình thường sẽ không dễ dàng tế xuất, càng không nói đến mượn cho người khác quan sát.

Nếu là người tầm thường nói lời này, đã sớm bị đánh đuổi khỏi Ngũ Trang quán.

Nhưng Thái Ất không phải người tầm thường, sư thừa Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất kể đức hạnh tu vi đều thuộc hàng đỉnh tiêm, có thể coi là bậc nhân nghĩa.

Chương 94

Hơn nữa vừa rồi y đã nói ra lời hào sảng muốn cảm tạ Thái Ất, khẳng định không thể nuốt lời.

Quan trọng nhất là Địa Thư có nguyên thần lạc ấn, Thái Ất có lấy đi cũng không cách nào sử dụng, không cần lo lắng bị người đoạt mất.

"Nếu Địa Thư đối với đạo hữu có chỗ dùng, vậy tạm thời cho mượn tham ngộ nhất nhị." Lời vừa dứt, trong tay Trấn Nguyên Tử xuất hiện một cuốn thư tịch, che kín đạo văn hồi lộ, tán phát từng tia địa đạo linh vận.

Phía trên có thần văn viết ba chữ lớn "Sơn Hải Kinh".

Thái Ất tiếp nhận Địa Thư, tỉ mỉ lật xem, phát hiện trong đó ghi chép nhiều sơn xuyên địa mạch, chỉ có Ngũ Nhạc sơn thần, hồ bạc hà thần là chưa được sắc phong tiên danh.

Y biết rõ, Trấn Nguyên Tử hiện tại chưa sáng tạo Địa Tiên phủ, chưa là Địa Tiên chi tổ, khẳng định chưa minh ngộ được tầm quan trọng của Địa Thư.

Cho nên các tiên vị như sơn thần, hà bá, thổ địa đều chưa được sắc phong.

Ngoại trừ các dãy núi, còn có kỳ dị hung thú, Hồng Hoang dị chủng đều được ghi chép trong sách, có thể bao quát Hồng Hoang vạn tộc.

Địa Thư tuy danh là Sơn Hải Kinh, nhưng so với bản lưu truyền hậu thế thì hoàn thiện hơn nhiều, thậm chí còn có một số trang giấy trắng, chưa hiển hiện địa đạo thần uy.

Hẳn là do tu vi Trấn Nguyên Tử không đủ, vô pháp lĩnh ngộ được ảo diệu trong đó, nên mới chưa thể hiện ra.

"Địa Thư đã mượn cho, đạo hữu cứ yên tâm ở Ngũ Trang quán tham ngộ đi." Trấn Nguyên Tử vừa dứt lời, định rời khỏi đại điện thì Thái Ất vội vàng ngăn y lại.

"Khoan đã, bần đạo tuy mượn Địa Thư quan sát, nhưng tịnh không muốn một mình tham ngộ.

Chi bằng chúng ta luận đạo một phen, mượn cơ hội cùng tham ngộ huyền diệu trong Địa Thư." Lời này vừa nói ra, Trấn Nguyên Tử mắt sáng lên, trong lòng thập phân hoan hỉ.

Y biết Địa Thư uẩn hàm huyền diệu chân lý, một khi lĩnh ngộ được huyền cơ bên trong là có thể chứng đạo.

Đáng tiếc tham ngộ vô số hội nguyên, cũng chỉ biết điều động địa mạch chi lực để bố hạ Tiên Thiên Mậu Thổ đại trận, ngoài ra không còn thu hoạch gì khác.

Hiện tại Thái Ất đề xuất luận đạo, cùng nhau tham ngộ Địa Thư, đúng là hợp ý y.

"Nếu đã như thế, bần đạo cùng đạo hữu luận đạo một phen, cùng nghiên cứu bí mật bên trong." Tuy Thái Ất chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng ngộ tính cực giai, không chừng có thể tham ngộ được chỗ thần kỳ trong đó.

Cùng nhau luận đạo có thể ứng chứng đại đạo, hoặc giả có thể khiến tu vi tiến thêm một bước.

Cho nên Trấn Nguyên Tử không vì tu vi Thái Ất không bằng mình mà cự tuyệt.

Thái Ất hơi gật đầu, cả hai cùng khoanh chân đả tọa, chuẩn bị tham ngộ huyền diệu.

Địa Thư huyền diệu không phải một người có thể tham ngộ hết, nếu có Trấn Nguyên Tử bên cạnh chỉ điểm, hiển hóa đạo pháp, khẳng định có thể gia tăng tốc độ lĩnh ngộ.

Bởi vậy y mới cùng Trấn Nguyên Tử luận đạo.

Hai người điều chỉnh trạng thái tốt nhất, Thái Ất đẩy Địa Thư đến trước mặt Trấn Nguyên Tử để đợi y hiển hóa đạo pháp.

Trấn Nguyên Tử chu thân khí tức cuồn cuộn, đầu đỉnh Tam Hoa nở rộ tiên quang, Tiên Thiên Mậu Thổ chi khí di mạn tứ chu.

Địa Thư cảm thụ khí tức của Trấn Nguyên Tử, kịch liệt chiến động, vạn đạo kim quang phi xạ, vô cùng đạo văn hiển hóa ra nhiều dị tượng.

Chỉ thấy linh khí vô cùng diễn hóa thành quần phong đâm thẳng thiên không, như long tích cao cao nhô lên, phủ phục vạt ngang hành tiến.

Hà lưu hồ bạc kích khởi vạn trượng thao thiên cự lãng, khí thế bàng bạc như thiên mạc trụy lạc, phô thiên cái địa tràn về tứ hải bát hoang.

Nhất thời đại điện linh quang phi xạ, hà thải thăng đằng, địa dũng kim liên, phun trào tiên khí.

Thổ chi pháp tắc mà Trấn Nguyên Tử tham ngộ vô cùng phù hợp với Địa Thư, dẫn động huyền diệu áo nghĩa bên trong, nhiều dị tượng đồng thời hiện lên.

Vô cùng đạo văn diễn hóa Thổ chi pháp tắc, như từng con thổ long du động trong hư không, chương hiển đạo pháp thần uy.

Thái Ất ý niệm vừa động, đầu đỉnh Tam Hoa nở rộ mười hai phẩm, cấp tốc xoay tròn tỏa xuống vô biên linh vận.

Một đạo hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi bàn chưa hoàn thiện hiện ra phía sau thân mình, luân hồi khí tức di mạn tứ chu, từng tia địa đạo khí tức và Địa Thư tương hỗ khế hợp.

Huyền sắc quang trạch từ trong thể nội Thái Ất khuếch tán ra xung quanh, rực rỡ như thái dương.

Trấn Nguyên Tử tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, tham ngộ Địa Thư bách vạn hội nguyên, đã lĩnh ngộ được một bộ phận công hiệu và đạo pháp.

Cho nên khi luận đạo, y trực tiếp hiển hiện ra nhiều đạo pháp thần vận.

Thái Ất tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên nhưng ngộ tính cực giai, có thể từ đó lĩnh ngộ ra một số đạo pháp, phân phân hấp thu vào đại đạo của mình.

Tam Hoa trên đầu như hung thú thôn thiên phệ địa, điên cuồng hấp thu linh vận đạo văn mà Trấn Nguyên Tử hiển hóa, bổ sung chỗ bất túc cho đại đạo bản thân.

Địa Thư do đại địa thai mô hóa thành, có thể vận dụng một bộ phận địa đạo sức mạnh.

Luân hồi pháp tắc mà Thái Ất tham ngộ cũng thuộc về biểu hiện của địa đạo sức mạnh.

Hai bên tuy có chỗ bất đồng nhưng có thể tương hỗ ứng chứng, chương hiển địa đạo thần uy.

Cho nên Thái Ất có thể tá trợ địa thư đạo vận để cảm ngộ tự thân đại đạo, gia tốc tu luyện.

Theo việc hấp thu vô cùng địa đạo linh vận, Thái Ất dần minh ngộ đại đạo, hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi bàn tàn khuyết phía sau không ngừng được hoàn thiện.

Một cỗ nồng đậm luân hồi khí tức tán phát từ trong cơ thể, bao trùm cả đại điện.

Trấn Nguyên Tử cảm thụ khí tức của Thái Ất, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Y có thể cảm giác được đạo pháp mà Thái Ất lĩnh ngộ còn phù hợp với Địa Thư hơn cả mình.

Không, đúng hơn là Địa Thư phù hợp với Thái Ất hơn mới đúng.

Phải biết rằng Địa Thư là bạn sinh linh bảo của Trấn Nguyên Tử, nhưng lại khế hợp với đại đạo của Thái Ất hơn, làm sao y không chấn kinh cho được.

Trấn Nguyên Tử có cảm giác, nếu không phải Địa Thư có nguyên thần lạc ấn, chỉ sợ nó sẽ lập tức bay vào tay Thái Ất.

Cảm giác này vô cùng đáng sợ, khiến tâm lý y phát hoảng.

Nhưng may mắn Thái Ất chỉ hấp thu linh vận đạo pháp diễn hóa, không có ý định tranh đoạt Địa Thư.

Thái Ất chỉ mải mê lĩnh ngộ đại đạo, đâu thèm để ý Địa Thư, huống hồ y có bạn sinh chí bảo Luân Hồi Ma Phiên, chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi thánh khí, càng có thể thể hiện địa đạo thần uy.

Khẳng định y sẽ không đi tranh đoạt Địa Thư.

Lúc này y chỉ muốn mượn Địa Thư để cùng tham ngộ luân hồi đại đạo.

Chương 95

Cùng với sự xuất hiện của khí tức Địa Thư, Luân Hồi Ma Phiên trong não hải Thái Ất truyền tới từng tia chấn động.

Luân hồi đạo vận điên cuồng lan tỏa, che kín cả đại điện, một cỗ nồng đậm địa đạo khí tức nhiễm đẫm chư thiên.

Luân Hồi Ma Phiên ty chưởng Lục Đạo Luân Hồi thánh khí, là biểu hiện trực tiếp nhất của địa đạo sức mạnh, khí tức vừa xuất hiện, Địa Thư liền điên cuồng chiến đấu.

Thậm chí nó còn thoát ly khỏi sự khống chế của Trấn Nguyên Tử, xoay quanh Thái Ất, thôn thổ vô cùng đạo vận.

Luân Hồi Ma Phiên như quân vương, Địa Thư tựa như thần tử, hiện tại quân thần tương hỗ cảm ứng, chương hiển địa đạo huyền diệu.

Thái Ất cảm thụ Địa Thư truyền tới một tia thần vận, đang định tỉ mỉ cảm nhận thì Luân Hồi Đạo Nhân lại truyền tới một đạo thần niệm: "Bản tôn, có thể cho ta cùng cảm thụ Địa Thư đạo vận không?" Khí tức của Địa Thư khiến Luân Hồi Đạo Nhân cảm nhận được một tia khế cơ, muốn cùng tham ngộ.

Thái Ất không hề trì nghi, trực tiếp tiếp dẫn đạo vận tán phát từ Địa Thư vào trong Luân Hồi Ma Phiên, để Luân Hồi Đạo Nhân cùng tham ngộ.

Luân Hồi Đạo Nhân là thân ngoại hóa thân, có cơ hội đề thăng tu vi khẳng định sẽ không cự tuyệt.

Với sự gia nhập của Luân Hồi Đạo Nhân, luân hồi khí tức mà Thái Ất tán phát càng thêm nồng đậm, thậm chí ngưng thành thực chất, che

khuất tầm mắt của Trấn Nguyên Tử.

Ba người luận đạo, trong điện chỉ thấy vân vụ liễu nhiễu, đạo vận phân phi, nhân ảnh nhược ẩn nhược hiện, có một cỗ uy áp khủng bố hướng về tứ phương khuếch tán.

Trấn Nguyên Tử trong lòng vô cùng chấn kinh, pháp tắc Thái Ất lĩnh ngộ thật khủng bố, khí thế bộc phát không yếu hơn Chuẩn Thánh, sao có thể như vậy?

Thái Ất rõ ràng là tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng khí thế lại ở cấp biệt Chuẩn Thánh, chẳng lẽ y có thể bộc phát thực lực Chuẩn Thánh?

Luân Hồi Ma Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, dưới sự gia trì của nó, tự nhiên có thể bộc phát khí thế Chuẩn Thánh, khiến Trấn Nguyên Tử đại vi kinh ngạc.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng đạo vận di mạn trên người Thái Ất khiến Trấn Nguyên Tử vô cùng tâm động.

Đạo pháp có thể dẫn phát bạo động cho Địa Thư, chỉ cần tham ngộ được nhất nhị chắc chắn có thể nhanh chóng ngộ đạo.

Cơ duyên này có thể ngộ nhưng không thể cầu, Trấn Nguyên Tử sao có thể bỏ qua.

Trấn Nguyên Tử tức khắc đè nén tư tự, hấp thu vô cùng đạo vận mà Thái Ất tán phát để ứng chứng đại đạo của mình.

Thái Ất và Trấn Nguyên Tử mỗi người tự lĩnh ngộ đại đạo, tương hỗ tham khảo tham ngộ huyền diệu, quên hết tất cả.

Tu luyện không năm tháng, chớp mắt hóa tang điền, bốn trăm năm thời gian vội vã trôi qua.

Hai người đều có thu hoạch, khí tức bạo trướng.

Thái Ất đạt tới tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, tuy chỉ đề thăng

một cảnh giới nhỏ, nhưng dưới sự gia trì của Luân Hồi Ma Phiên và Địa Thư, chỉ còn cách một bước là có thể ngưng tụ ra Đại La Đạo Quả.

Phải biết rằng Đại La Đạo Quả không dễ ngưng tụ như vậy, cho dù là một số tu sĩ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thậm chí viên mãn cũng vị tất đã ngưng tụ được Đạo Quả.

Đại La Kim Tiên tuy tham ngộ pháp tắc chi lực, nhưng không phải tất cả tu sĩ đều có thể ngưng tụ Đại La Đạo Quả, chỉ có một phần tỷ người mới làm được bước này.

"Hoa!" Một tiếng lật sách vang lên, Địa Thư hoãn hoãn khép lại, rơi xuống trước mặt Trấn Nguyên Tử.

Nhiều dị tượng trong đại điện dần tiêu tán, sơn xuyên địa mạch hóa vi linh khí phiêu đãng xung quanh, vô cùng đạo vận mỗi cái bay về chỗ cũ.

Thái Ất mở mắt, hai đạo luân hồi tử quang diễn hóa ra hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi.

Cùng lúc đó Trấn Nguyên Tử cũng thong thả tỉnh lại, trong mắt có chút thần sắc nuối tiếc.

Đại đạo mà Thái Ất lĩnh ngộ quá mức huyền diệu, y chỉ có thể tham ngộ được một tia, khó lòng lĩnh ngộ thêm.

Tuy hiện tại tu vi chưa đột phá, nhưng chỉ cần bế quan thêm một thời gian nữa là có thể đột phá.

"Tiểu hữu ngộ tính cực giai, đạo pháp lĩnh ngộ được ngay cả bần đạo cũng tự thán không bằng, thực khiến người ta ngưỡng mộ không thôi." Trấn Nguyên Tử tuy là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ nhưng không biết Luân Hồi chi đạo mà Thái Ất lĩnh ngộ, chỉ cảm giác được pháp tắc chi lực cao thâm, khiến người ta than vi quan chỉ.

Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi chưa xuất, địa đạo sức mạnh không hiển, không ai biết được luân hồi sức mạnh, cho nên Thái Ất mới hào vô cố kỵ hiển hóa đạo pháp trước mặt Trấn Nguyên Tử.

"Đạo pháp của đạo hữu cũng cao thâm vô cùng, khiến ta thụ ích lương đa, Địa Thư càng thêm thâm ảo, không hổ là một trong ba đại kỳ thư." Thái Ất không phải nịnh hót, đây đều là sự thực, Địa Thư là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uẩn hàm một bộ phận địa đạo sức mạnh, có thể sắc phong Địa Tiên, huyền diệu vô cùng.

Nếu như Địa Thư không ở trong tay Trấn Nguyên Tử, y khẳng định sẽ tìm cách lấy được.

"Trấn Nguyên đạo hữu, giờ đây luận đạo đã kết thúc, bần đạo còn có chút việc, không làm phiền thêm nữa.

Ngày sau có rảnh lại tới quấy rầy." Thái Ất ở Ngũ Trang quán đã bốn trăm năm, cộng thêm thời gian luyện chế thân ngoại hóa thân tại Côn Luân sơn trước đó, đã gần nghìn năm.

Khoảng cách đến lúc Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng đạo không còn bao lâu, khẳng định không thể lưu lại thêm, phải sớm trở về Côn Luân sơn thính giảng.

"Nếu đã có việc tại thân, bần đạo tự nhiên không dám cưỡng lưu, mấy quả Nhân Sâm này hãy mang theo đi." Trấn Nguyên Tử chiêu đãi Thái Ất, hái chín quả Nhân Sâm, mới chỉ ăn một quả, còn lại tám quả tiên quả.

Hiện tại y muốn rời khỏi Ngũ Trang quán, liền tặng hết một lượt.

Thái Ất không từ chối hảo ý của Trấn Nguyên Tử, Nhân Sâm quả đó người tầm thường khó lòng thấy được, huống hồ là tám quả, khẳng định phải thu lấy.

Sau này muốn phát triển thế lực hoặc thu đồ đệ đều có thể dùng

tới.

Thái Ất vung tay áo, thu lấy Nhân Sâm quả, thong thả nói: "Đạo hữu không cần tiễn xa, bần đạo đi đây!" Dứt lời, Thái Ất hóa thành kim quang bay về phía xa.

Y có chút không kịp chờ đợi muốn về Côn Luân sơn, một là xem tu vi các sư đệ thế nào, hai là lắng nghe sư tôn giảng đạo để đề thăng tu vi...

Côn Luân thánh cảnh mây mù liễu nhiễu, nhân ảnh lay động, trên các vách núi hiểm trở đều có tiêu yên di mạn, dường như có đại địch tập kích.

Côn Luân sơn là thánh nhân đạo trường, khẳng định không có ngoại địch xâm nhập, người có thể làm vậy chỉ có đệ tử tam giáo Nhân, Xiển, Tiệt.

"Đa Bảo sư đệ, đệ tử Tiệt giáo ăn mất tiên hạc của bần đạo nuôi, chẳng lẽ không nên cho một lời giải thích sao?" Trước một tòa tiên cung, Quảng Thành Tử dẫn theo đệ tử Xiển giáo, chất vấn Đa Bảo Đạo Nhân.

Tiên hạc vất vả nuôi dưỡng, vốn định hiến cho Nguyên Thủy Thiên Tôn để thảo hảo sư tôn, không ngờ lại bị đệ tử Tiệt giáo ăn mất.

Quảng Thành Tử thấy tiên hạc bị ăn, nộ khí bốc lên, liền đem mấy tên đệ tử ngoại môn Tiệt giáo kia đánh cho một trận để trút giận, lấy đó để tiêu nhân quả.

Nào ngờ đệ tử Tiệt giáo lòng báo thù rất nặng, tìm Đa Bảo Đạo Nhân cùng ba vị Thánh mẫu và tám vị thân truyền ra mặt, trái lại chất vấn chuyện đánh thương đệ tử Tiệt giáo.

Quảng Thành Tử bèn nhắc lại chuyện cũ, trách vấn đệ tử Tiệt giáo

ăn tiên hạc.

Đa Bảo Đạo Nhân nhíu mày, quay đầu nhìn mấy tên đệ tử ngoại môn mặt mũi bầm dập, trong lòng có chút không vui.

Lúc trước bọn chúng căn bản không nói chuyện ăn tiên hạc, chỉ bảo Quảng Thành Tử cậy tu vi bắt nạt người.

Tuy đệ tử Tiệt giáo sai trước, nhưng thân là đại sư huynh Tiệt giáo, y không thể giúp người ngoài nói chuyện, khẳng định phải bao che sư đệ nhà mình.

"Chẳng qua chỉ là một con tiên hạc, ăn thì ăn thôi, có gì đáng tội, ra tay đánh thương sư đệ, chẳng phải là khinh người quá đáng sao?" Đa Bảo bản thể là Tiên Thiên Tầm Bảo Thử, thuộc về Yêu tộc, trong thế giới quan của y, Yêu tộc ăn Yêu tộc là chuyện thường tình.

Chương 96

Hồng Hoang vốn là thế giới nhục nhục cường thực, ăn một con tiên hạc thì đã làm sao.

“Ăn thì ăn thôi?

Nói nghe thật nhẹ nhàng.” “Bần đạo nuôi dưỡng mấy trăm năm mới được hai ba con, vốn định hiến cho sư tôn.

Không ngờ đều bị lũ súc sinh thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác các ngươi ăn sạch.” “Xem ra bần đạo đánh còn nhẹ, để cho các ngươi tưởng đệ tử Xiển giáo có thể tùy ý bắt nạt không thành.” Đệ tử Tiệt giáo đa số là Yêu tộc, ghét nhất bị người ta gọi là lũ thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác.

Thế là ai nấy lửa giận ngút trời, phẫn nộ bất bình, Đa Bảo Đạo Nhân cùng Tam Tiêu và tám vị thân truyền đệ tử càng trực tiếp thi triển tu vi, Kim Tiên uy áp như đại dương cuộn trào tràn về phía đám người Xiển giáo.

Các đệ tử ngoại môn khác cũng bộc phát khí thế cường nhược bất nhất, hiển nhiên muốn chiến một trận.

Quảng Thành Tử không ngờ đệ tử Tiệt giáo bị kích thích lại thẹn quá hóa giận, muốn đả thương người.

Mười một vị đệ tử Xiển giáo trong nháy mắt nở rộ khí thế, ngoại trừ Hoàng Long chân nhân tu vi Chân Tiên hậu kỳ, những người khác đều tán phát Kim Tiên khí tức.

Những gợn sóng khủng bố trùng kích ra xung quanh, uy áp hạo hãn che trời lấp đất tràn về phía đám người Đa Bảo.

“Oanh!” Đệ tử hai giáo Xiển, Tiệt lập tức giao chiến, đủ loại pháp

thuật thần thông tề xuất, quang trạch lộng lẫy nhiễm đẫm chư thiên.

Từng món pháp bảo được hai bên tế xuất, bộc phát vô cùng uy năng, tiếng nổ vang trời lan khắp Côn Luân sơn.

Các tiên sơn, cảnh đẹp xung quanh bị đánh cho tan tác, một cuộc bạo loạn bắt đầu tại đây.

Côn Luân thánh cảnh vốn yên bình lại bị đệ tử hai giáo nội đấu làm cho ô yên chướng khí, tiêu yên di mạn, mới khiến người khác lầm tưởng có đại địch tập kích.

"Ân?

Côn Luân sơn vang tiếng nổ lớn, lẽ nào có địch phạm?" Thái Ất vừa về tới Côn Luân sơn, vừa lúc nghe thấy tiếng nổ không dứt, kinh hãi vội vàng hạ xuống đỉnh sơn.

Chỉ thấy phía dưới nhân ảnh lay động, đao quang kiếm ảnh, Thượng Thanh tiên khí và Ngọc Thanh tiên khí giao chức vào nhau, các loại thần uy động đãng.

Đánh cho Côn Luân sơn chao đảo, khói bụi như hắc long bao quanh tiên cảnh.

Nếu nhìn không ra chuyện gì, Thái Ất không cần ở lại Côn Luân sơn nữa.

Hiển nhiên là đệ tử hai giáo Xiển, Tiệt nội đấu làm cho Côn Luân sơn loạn thành một đoàn.

Tức thì nộ hỏa trong lòng xung thiên, bần đạo rời Côn Luân sơn đi du lịch Hồng Hoang khi đó vẫn là tiên cảnh thịnh thế, mới có mấy trăm năm thời gian đã biến thành bộ dạng này, nếu đi nghìn vạn năm, chẳng lẽ cả Côn Luân sơn cũng bị hủy luôn?

Xem ra cần phải trừng phạt một phen mới có thể khiến đám đệ tử

này biết đạo trường Thánh nhân không được loạn.

Thái Ất không chút trì nghi, thân hình thoáng một cái đã tới trên không trung của đám đông, Đại La Kim Tiên trung kỳ uy áp không chút che giấu áp xuống.

"Oanh!" Uy áp Đại La Kim Tiên không phải thứ Kim Tiên có thể thừa thụ, đệ tử hai giáo trực tiếp nằm bẹp xuống đất, khó lòng nhúc nhích.

Một trận loạn chiến bị Thái Ất trấn áp, không ai có thể đứng thẳng, từng người sắc mặt kinh hãi, hiển nhiên bị dọa sợ.

"Sư huynh mới rời đi vài trăm năm, các ngươi đã làm Côn Luân sơn ô yên chướng khí, các ngươi có biết tội không?" Một tiếng trách vấn vang lên, đám người Xiển giáo không ai không phục.

"Đại sư huynh thứ tội, chúng đệ tử biết sai rồi." Thái Ất là đại sư huynh Xiển giáo, lại có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, như một tòa cự sơn áp lên đầu đệ tử Xiển giáo.

Chỉ cảm thấy thuận tòng, không dám ngỗ nghịch.

Thái Ất hài lòng với thái độ của sư đệ mình, hơi gật đầu thu hồi một nửa uy áp.

Đám người Xiển giáo cảm thấy áp lực biến mất, đều thở hổn hển, tâm tự khó lòng bình tĩnh, tu vi sư huynh thật khủng bố, chỉ một đạo khí tức đã có thể trấn áp bọn họ.

Ánh mắt Thái Ất rơi trên người bọn Đa Bảo và đệ tử Tiệt giáo, trong lòng có chút không vui.

Đám người này trong mắt đều có thần sắc không khuất phục, hiển nhiên không hài lòng với cách làm của y.

"Hừ, trong lòng không phục sao?" Theo tiếng nói trầm xuống, sắc

mặt đệ tử Tiệt giáo đại biến, mồ hôi lạnh thấm đẫm đạo bào, giống như có lực đạo vô cùng muốn ép nát cơ thể họ.

Dường như nếu không nhận tội sẽ bị diệt sát ngay lập tức.

"Chúng... chúng đệ tử biết sai, xin sư huynh thu hồi thần thông." Đám người không thể không khuất phục dưới thần uy của Thái Ất, tuy tâm có bất cam nhưng vẫn phải nhận lỗi.

"Hừ, đã biết sai thì về cung diện bích tư quá, không được gây chuyện sinh phi, nếu không định nghiêm trừng không tha." Diện bích tư quá, không được tu luyện, hình phạt này không nặng.

Thái Ất tâm thiện mới phạt nhẹ như vậy, đổi lại người khác, ít nhất phải chịu một trận đòn đau, giam dưới hàn đàm địa đế trăm năm để trừng phạt.

Nào ngờ Bích Tiêu tâm sinh bất mãn, phẫn nộ nói: "Ngươi là đại sư huynh Xiển giáo, lại không phải đệ tử Tiệt giáo, dựa vào cái gì xử trí chúng ta?

Muốn trừng phạt cũng nên là Đa Bảo sư huynh lên tiếng." Bích Tiêu tính tình trời không sợ đất không sợ, sau khi trở thành thân truyền đệ tử của Thông Thiên giáo chủ lại càng thêm tứ vô kỵ đạn.

Bình thường không ai dám đụng vào nàng, ngay cả Vô Đương, Quy Linh, Kim Linh ba vị Thánh mẫu đều tránh xa nàng.

Sợ vô ý trêu chọc sẽ khiến nàng nổi tính trẻ con, cùng là sư tỷ muội lại không tiện ra tay huấn giới, thực khiến người ta đau đầu không thôi.

Tiền thế trong Phong Thần Lượng Kiếp, Bích Tiêu dám mắng chửi trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, hào vô tiên gia phong phạm.

Hiện giờ đối diện với Thái Ất, nàng tịnh không để ý thân phận sư huynh của y, trực tiếp biểu đạt sự bất mãn trong lòng.

Thái Ất trong lòng có chút không vui, tuy Xiển, Tiệt có biệt nhưng đều thuộc về Côn Luân nhất mạch, cùng là đệ tử của Bàn Cổ Tam Thanh.

Lại có quan hệ sư huynh muội, y thi triển trừng phạt có gì không đúng?

Chẳng lẽ nói hai câu mà cũng rụng thịt mất da được sao.

"Sớm nghe sư đệ nói Bích Tiêu sư muội tính tình dã man, hôm nay gặp quả nhiên danh bất hư truyền.

Vân Tiêu thân là đại tỷ, nên quản giáo nàng cho tốt, chuyện hôm nay sư huynh không chấp nhất, đi diện bích đi." Nếu là người tầm thường nghe lời của Bích Tiêu, khẳng định sẽ vô cùng não hỏa, nhịn không được mà trừng phạt một phen.

Nhưng Thái Ất không phải người nhỏ mọn, đối với hành vi vô lễ của Bích Tiêu, y không hề quái tội, có thể nói là thập phân đại độ.

Vân Tiêu tính tình trầm ổn hơn, Thái Ất mới bảo nàng quản giáo Bích Tiêu, dẫu sao là chị em ruột, so với người ngoài thì thích hợp hơn.

Bích Tiêu nghe lời Thái Ất nói, trong lòng càng thêm phẫn nộ.

Phẩm tính nàng thế nào cần y bình phẩm sao?

Còn bắt đại tỷ quản giáo, đúng là đa quản nhàn sự.

Chương 97

Bích Tiêu phát nộ không màng tất cả, trực tiếp tế xuất Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Theo một luồng huyền quang lóe lên, một tôn kim đấu khổng lồ xuất hiện giữa hư không, tán phát khí tức khủng bố, trên đó che kín đạo văn, sáng rực một phần ba.

Một cỗ chấn động vượt qua Kim Tiên từ kim đấu truyền ra tứ phương, gợn lên từng đạo liên y.

Hỗn Nguyên Kim Đấu là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dưới sự thôi động của tu vi Kim Tiên của Bích Tiêu, có thể bộc phát uy lực vượt qua Kim Tiên.

Một đạo lốc xoáy khổng lồ hình thành trên kim đấu, như muốn hấp thu hết thảy sự vật vào trong.

Theo cái phất tay của ngọc thủ, Hỗn Nguyên Kim Đấu lao thẳng về phía Thái Ất.

Bích Tiêu đã bị nộ khí làm mờ mắt, đâu còn quản tới sự chênh lệch tu vi.

Thái Ất trong lòng cười lạnh, hảo một Bích Tiêu không biết trời cao đất dày, dám ra tay với ta.

Hỗn Nguyên Kim Đấu bên trong ẩn chứa Tam Tài chi thế, có tiếng là chứa được cả càn khôn, tịnh được tứ hải, bảo vật gì cũng bị thu sạch.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, ba chị em Tam Tiêu càng nhờ vào Hỗn Nguyên Kim Đấu mà gọt mất Tam Hoa trên đỉnh của đám người Xiển giáo, tán đi Ngũ Khí trong lồng ngực, vô cùng khủng bố.

Nhưng hiện tại Bích Tiêu chỉ có tu vi Kim Tiên, không cách nào phát huy toàn bộ uy lực của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy lực của Hỗn Nguyên Kim Đấu đối với Thái Ất mà nói, chỉ như trò đùa trẻ con, trung khán bất trung dụng.

Thái Ất lông mày dựng đứng, đại thủ vươn tới phía trước, linh khí trong hư không phân phân bạo động, ngưng thành một chưởng ấn khổng lồ.

Trên chưởng ấn đạo văn mật bố, hiển hóa vô cùng pháp tắc chi lực, uy áp Đại La Kim Tiên triển lộ vô nghi, luân hồi chi khí hướng tứ chu di mạn.

Thái Ất tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, tùy ý một kích cũng mang theo pháp tắc chi lực, có thể điều động thiên địa linh khí cho mình sử dụng.

Cự chưởng đập mạnh xuống Hỗn Nguyên Kim Đấu, bộc phát một trận thanh âm kinh thiên động địa, âm ba chấn cho mọi người đầu váng mắt hoa, vội vàng dùng hai tay bịt tai lại.

"Đương!" Hỗn Nguyên Kim Đấu phát ra một đạo hồi âm, bị cự lực va chạm đánh bay ngược lại, lao về phía Bích Tiêu.

Tốc độ bay ngược tuy không nhanh, nhưng vẫn khiến nàng đại kinh thất sắc, khuôn mặt xinh xắn đầy vẻ hoảng loạn, thậm chí quên cả né tránh.

Không phải Thái Ất muốn lạt thủ tồi hoa, thực tại là tu vi Bích Tiêu quá thấp, tâm tính bất ổn mới tạo thành cục diện như vậy.

Y đã lưu thủ, khống chế tốc độ bay ngược của Hỗn Nguyên Kim Đấu, dựa vào tu vi Kim Tiên của Bích Tiêu hoàn toàn có thể né tránh được.

Thái Ất chỉ muốn dọa Bích Tiêu, tịnh không có ý đồ đánh giết

nàng.

Đáng tiếc Bích Tiêu chỉ có dung mạo khả ái, không có tâm tính kiên cố, chung quy duyệt lịch quá nông cạn, kinh nghiệm chiến đấu không đủ.

Không chỉ Bích Tiêu kinh hãi, mà sắc mặt Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng đầy vẻ hoảng hốt.

Bọn họ biết rõ uy lực của Hỗn Nguyên Kim Đấu thế nào, nếu bị va trúng, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Dưới phản chấn chi lực của Thái Ất, uy lực bộc phát càng thêm mạnh mẽ, chỉ sợ nàng sẽ vẫn lạc tại đây.

Trong khoảnh khắc thiên quân nhất phát, một đạo thanh âm hùng hồn truyền tới: "Thái Ất sư điệt tu vi càng ngày càng cao thâm, bắt nạt sư đệ sư muội rồi." Lời vừa dứt, hư không hà quang phi thăng, khí vận thăng đằng, thụy thải vạn điều treo cao thiên khung, kim liên rải thành đại đạo kéo dài tới hư vô tinh không.

Một đạo vĩ ngạn thân ảnh bàn tọa trên tường vân, thong thả hạ xuống.

Chỉ thấy y mặc ám kim sắc đạo bào, diện dung cương nghị, nhất thân kiếm khí tập nhân, giống như một tòa hỏa sơn sắp bùng nổ.

"Bái kiến Sư tôn (Sư thúc)!" Mọi người thấy Thông Thiên giáo chủ xuất hiện, đồng thời hành lễ.

"Không cần đa lễ, đứng dậy đi!" Lời chưa dứt, một cỗ nhu lực đã nâng mọi người dậy.

Hỗn Nguyên Kim Đấu giữa hư không, trong lúc Thông Thiên giáo chủ nói chuyện, đã bay về tay Bích Tiêu.

"Thái Ất sư điệt, có phải nên cho sư thúc một cái giải thích

không?" Thông Thiên giáo chủ ngữ khí bình hòa, không nghe ra buồn vui phẫn nộ, tựa như một câu nói tùy ý.

Thánh ý bất khả sủy ma, Thái Ất không biết Thông Thiên giáo chủ muốn giải thích thế nào.

Điều duy nhất y biết là mình là thủ đồ của Tam Thanh, là sư huynh của mọi người, chỉ trích sư đệ sư muội tịnh không có sai.

Còn về việc suýt đả thương Bích Tiêu, đó là do tâm tính nàng bất ổn, không trách y được.

Nén lại tư tự trong lòng, Thái Ất định hồi thoại thì hư không lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy cao không tử khí đông lai ba nghìn dặm, tường vân ngưng thành kim liên, triển hiện vạn đạo hà quang, thôn thổ vô cùng đạo vận.

Một đạo cao khiết ung nhã thân ảnh bàn tọa trên kim liên, giống như thánh tôn tắm mình trong kim quang.

"Bái kiến Sư tôn (Sư bá)!" Mọi người hướng về Nguyên Thủy Thiên Tôn hành lễ.

Chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn đến chống lưng cho Thái Ất.

Tùy theo cái vẫy tay, mọi người phân phân đứng dậy, y liếc nhìn Thông Thiên.

"Tam đệ hà tất làm khó Thái Ất, đệ tử Tiệt giáo sở tác sở vi, ta đều tận mắt chứng kiến, đúng sai thế nào mỗi người tự hiểu rõ." "Nếu không phải đệ tử Tiệt giáo sính khẩu thiệt chi dục, sao có thể dẫn tới nhiều phiền toái như vậy, làm cho Côn Luân sơn ô yên chướng khí, loạn thành một đoàn." "Nếu không phải Thái Ất dốc sức ngăn cản, trấn áp họa đoan từ lúc nhen nhóm, e là ta đều bị huynh trưởng trách phạt." Thái Thanh đạo nhân tuy thanh tĩnh vô vi, nhưng nếu Côn Luân

sơn bị đệ tử hai giáo làm cho tan tác, khẳng định sẽ huấn xích hai người.

Tội khôi họa thủ rõ ràng là đám thấp sinh noãn hóa, phi mao đái giác kia, Thông Thiên lại trách bị đệ tử Xiển giáo, hiển nhiên là không phân thanh hồng tạo bạch.

"Hừ, đều là lỗi của đệ tử Tiệt giáo ta sao?

Đệ tử Xiển giáo chẳng phải cũng hay nịnh bợ, chỉ biết thảo hảo người khác mới gây ra một đống họa sự đó sao." Thông Thiên trong lòng phẫn muộn bất bình, đối với lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn càng thêm não nộ.

Hai người bình nhật vốn đã có mâu thuẫn, chỉ là luôn tương hỗ ẩn nhẫn, hiện tại vì đệ tử hai giáo tranh đoan làm cho Côn Luân sơn ô yên chướng khí mới triệt để bộc phát.

Nhất thời không khí kiếm bạt nỗ trương, như một trận tranh đấu sắp bùng nổ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lông mày dựng ngược, lại nói: "Trước kia ta đã cáo giới, đám phi mao đái giác, thấp sinh noãn hóa kia không biết thiên số, kiêu tung kiệt ngao, sớm muộn gì cũng ảnh hưởng đến khí vận Tiệt giáo." "Nhìn xem, hiện tại từng đứa nhân quả quấn thân, nghiệp lực thâm hậu, Lượng Kiếp đến, dưới sự thanh tẩy của Thiên Đạo, còn có thể bảo lưu được mấy người?" "Đến lúc đó, ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng bị môn hạ đệ tử khiên liên." Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên giáo chủ đa hữu mâu thuẫn, nhưng dẫu sao cũng là anh em ruột, trong lòng lo lắng y sẽ bị môn hạ đệ tử kéo lụy, dẫn đến khí vận đại giảm.

Yêu tộc không biết thiên số, tàn bạo thị huyết, lại cùng Nhân tộc khiên xả nhân quả, một khi Lượng Kiếp giáng lâm, khẳng định khó lòng hạnh miễn.

Tuy Thánh nhân bất triêm nhân quả, có thể kinh qua vạn kiếp bất diệt, nhưng nếu Tiệt giáo phúc diệt, khí vận tiêu tán, Thông Thiên giáo chủ khẳng định sẽ bị khiên liên.

Nhẹ thì thừa thụ vô biên nghiệp lực, nặng thì bị Thiên Đạo đánh rơi thánh vị.

Tiệt giáo tuy có vạn tiên triều bái chi thế, nhưng lại không gia tăng ước thúc môn nhân, để mặc họ hồ tác phi vi.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp, để thanh toán nhân quả sát kiếp mới phân phân lên Phong Thần Bảng, khiến đại giáo phái trong khoảnh khắc bị phúc diệt.

Chương 98

Thông Thiên giáo chủ càng bị cấm cố, thừa thụ vô lượng nghiệp lực giày vò.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang lúc khí đầu, lại lo lắng Thông Thiên bị đám yêu tộc tử đệ kia tha luy, khi thấy Côn Luân sơn một mảnh ô yên chướng khí, trong lòng càng thêm não nộ.

"Đám yêu tộc tử đệ này chỉ biết bại hoại khí vận giáo phái ta, giữ lại làm gì!" Lời chưa dứt, y đã vung tay đại thủ, một bàn tay kình thiên xuất hiện giữa hư không, tóm lấy đám yêu tộc tử đệ kia định quẳng ra ngoài Côn Luân sơn.

Thông Thiên giáo chủ sắc mặt trầm xuống, phóng ra một đạo kiếm khí kích toái pháp lực cự thủ.

"Nhị ca quẳng đệ tử Tiệt giáo ra ngoài sơn ngoại, chẳng lẽ muốn đuổi cả ta đi luôn sao?" Sáng tạo Tiệt giáo là hữu giáo vô loại, thu yêu tộc tử đệ làm đồ đệ có gì không được?

Chẳng lẽ phải cự tuyệt họ ngoài cửa, chẳng phải là trái với đại đạo sao?

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn quẳng đệ tử ra sơn ngoại, hiển nhiên là có ý làm khó.

Thông Thiên giáo chủ không biết khổ tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ nghĩ y đang làm khó mình, Thái Ất đứng xem mà lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng lại không tiện xen mồm, dẫu sao Thánh nhân đàm thoại, không phải đệ tử có thể can dự.

"Sợ rằng cứ thế này, Tam Thanh sắp phân gia rồi." Thái Ất thầm

nghĩ trong lòng.

"Sự tình đã thế này, đệ còn hộ cho lũ yêu tộc kia, chẳng lẽ không thể thể lượng khổ tâm của huynh trưởng sao?" "Khổ tâm?

Theo đệ thấy là tư tâm mới đúng.

Chẳng phải là sợ ảnh hưởng khí vận Xiển giáo sao?

Hôm nay bần đạo dẫn đệ tử Tiệt giáo rời khỏi Côn Luân sơn!" "Đệ tử Tiệt giáo, theo bản tọa rời khỏi Côn Luân thánh cảnh!" Lời vừa dứt, Thông Thiên giáo chủ vung tay áo thu đệ tử Tiệt giáo vào trong tụ, hóa thành một đạo kim quang bay về phía xa.

"Tam đệ chớ có trùng động, ta tịnh không có ý đó!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng lên tiếng vãn lưu, đáng tiếc Thông Thiên đã sớm không còn tung ảnh.

Một tiếng thở dài vang lên kéo Nguyên Thủy Thiên Tôn về với hiện thực, chỉ thấy Thái Thanh đạo nhân không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau.

"Nguyên Thủy kiến huynh trưởng, Tam đệ tính tình nóng nảy, một phen khẩu giác đã rời Côn Luân sơn, e là phiền ngài mang đệ ấy trở về." Thái Thanh đạo nhân lắc đầu, thong thả nói: "Côn Luân sơn vô pháp thừa tải khí vận của ba vị Thánh nhân, sự rời đi của Tam đệ thực là thiên ý, có gọi về thì chuyện tương tự vẫn sẽ xảy ra." "Huynh trưởng lần này đến để cáo tri, ta cũng sắp rời Côn Luân thánh cảnh để tìm đạo trường khác." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong chấn động, vội nói: "Huynh trưởng vạn vạn không thể rời Côn Luân sơn, nếu phải đi thì cũng là đệ đi." "Không cần, ta ý đã quyết, đệ hãy thủ vững gia nghiệp của Bàn Cổ Tam Thanh, sau này ắt có lúc tương tụ." Lời vừa dứt, Thái Thanh đạo nhân dẫn theo Huyền Đô rời khỏi Côn Luân thánh cảnh, đi tìm đạo trường khác trong Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ra phía xa, hồi lâu không quay đầu lại.

Đám người Xiển giáo càng không dám nói năng, tĩnh lặng quan sát.

Thái Ất biết rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn đang nhìn theo hai vị huynh đệ, dẫu sao tình nghĩa anh em ức vạn hội nguyên mà phải đến nước phân gia, trong lòng khẳng định vô cùng bi thống.

Bàn Cổ Tam Thanh phân gia là điều chú định, giáo nghĩa Xiển, Tiệt bất đồng, lý luận tương bội, sớm muộn gì cũng có ngày chia ly.

Cộng thêm khí vận của ba vị Thánh nhân quá cường đại, chỉ một tòa động thiên phúc địa như Côn Luân sơn khó lòng thừa tải.

Để bảo trụ cơ nghiệp Bàn Cổ Tam Thanh, Thái Thanh đạo nhân mới giao phó Côn Luân sơn cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, bảo y thủ vững thánh mạch.

Còn về Thông Thiên giáo chủ, tính tình quá nóng nảy, làm việc không màng hậu quả, hết thảy tùy tính mà làm mới dẫn đến chuyện hôm nay.

Theo việc Thông Thiên giáo chủ dẫn đệ tử Tiệt giáo định cư tại Kim Ngao đảo, Thái Thanh đạo nhân lập đạo trường tại Thủ Dương sơn.

Khí vận vô hình trên Côn Luân sơn phân làm ba, một bộ phận bay về Kim Ngao đảo, một bộ phận lạc tại Thủ Dương sơn, khí vận còn lại ngưng thành hình kim long, trấn áp dưới đáy mạch núi.

Lúc trước Bàn Cổ Tam Thanh cùng tu luyện, khí vận ngưng tụ đều tập trung tại Côn Luân sơn, hiện tại phân gia, khí vận cũng phân tán theo.

Tuy cảnh sắc Côn Luân sơn không đổi, nhưng mọi người đều cảm giác như thiếu vắng thứ gì đó.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nén lại tư tự, dẫn mọi người về Ngọc Hư cung, có yếu sự cần bàn, không thể chìm đắm trong chuyện đã qua...

Bàn Cổ Tam Thanh phân gia, khí vận kim long phân tán dẫn tới chấn động toàn Hồng Hoang.

Trên đỉnh Linh Sơn phương Tây, hai vị đạo nhân sắc mặt khổ cực lộ ra một tia cười hiếm hoi.

"Sư huynh, Bàn Cổ Tam Thanh phân gia, hay là chúng ta mưu hoa một phen để gia tốc thế hưng thịnh của phương Tây?" "Không được, Tam Thanh tuy phân gia, khí vận không còn khăng khít, nhưng địch ý đối với phương Tây tịnh không giảm bớt, chúng ta không thể lơ là, chỉ có thể từ từ mưu tính." Chuẩn Đề hơi gật đầu, phương Tây đại hưng là chuyện vô cùng gian nan, chỉ có hai người tề tâm hiệp lực, từng bước tính toán mới mong tái hiện thịnh thế phương Tây...

Gần Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ điện, mười hai Tổ Vu ngồi vây quanh, sắc mặt ai nấy đều hân hỉ.

"Tam Thanh không hợp đến mức phân gia, quả nhiên không phải Bàn Cổ chính tông, khí lượng hẹp hòi, đâu có được hào khí thân hóa Hồng Hoang của Bàn Cổ phụ thần, hoàn toàn không bằng chúng ta trọng tình trọng nghĩa." "Đại ca nói đúng lắm, hiện tại Tam Thanh phân gia, Hồng Hoang đều biết mười hai Tổ Vu ta mới là Bàn Cổ chính tông." "Sau này hành tẩu Hồng Hoang, bọn họ đừng mong tự xưng là Bàn Cổ chính tông nữa." Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, mười hai Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ diễn sinh.

Từ lúc sinh ra, hai bên luôn tranh luận danh đầu Bàn Cổ chính tông, giờ thấy Tam Thanh phân gia, mười hai Tổ Vu không khỏi đắc ý.

"Cộng Công, Chúc Dung, hai đệ thường xuyên cãi vã, động tí là

đánh nhau.” “Chuyện Tam Thanh phân gia sờ sờ trước mắt, hai đệ phải chú ý chừng mực, đừng để anh em phản mục.” “Nếu làm mất danh đầu của Phụ thần, huynh trưởng ta đây sẽ không tha đâu.” Cộng Công và Chúc Dung vốn như nước với lửa, đấu nhau không thôi, may mà lần nào cũng kết thúc êm đẹp, chưa xảy ra đại sự gì.

Hai người liếc nhìn nhau, đồng thời lãnh hanh một tiếng rồi ngoảnh mặt đi...

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Yêu Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đang thảo luận chuyện Tam Thanh phân gia.

Tuy việc này không liên quan trực tiếp đến họ, nhưng nhìn thấy Côn Luân nhất mạch phân liệt, họ rất vui mừng.

Họ lập chí trở thành bá chủ Hồng Hoang, thừa tiếp thiên địa ý chí, địch nhân lớn nhất ngoài Vu tộc chính là chư vị Thánh nhân.

Hiện tại Tam Thanh phân gia, vật cản xưng bá Hồng Hoang đã nhỏ đi, trong lòng sao có thể không vui.

Các phương thế lực Hồng Hoang đều vì chuyện Tam Thanh phân gia mà cảm thấy hân hỉ.

Dẫu sao ngoài Đạo Tổ ra, Hồng Hoang chỉ có sáu vị Thánh nhân, Tam Thanh đã chiếm một nửa, hiển nhiên là sức mạnh mạnh nhất.

Sau khi phân gia, quan hệ khẳng định không còn khăng khít như trước, họ có thể từ đó mưu cầu lợi ích...

Côn Luân sơn mây mù liễu nhiễu, đệ tử Xiển giáo lần lượt đứng nghiêm trong Ngọc Hư cung, đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn lên tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt bình tĩnh, đảo mắt nhìn mọi người, thong thả nói: “Nghìn năm trước bản tọa định giảng đạo cho các ngươi, nhưng vì chuyện của Sư bá và Sư thúc mà có chút trì hoãn.

Đừng lo lắng, chuyện giảng đạo vẫn tiến hành như thường.” Mọi người nghe xong, tâm tình lo âu quét sạch, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Họ chỉ sợ Sư tôn vì chuyện phân gia mà gác chuyện giảng đạo sang một bên.

Tuy chuyện phân gia khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn bất ngờ, nhưng y đã nhanh chóng bình phục tâm tình táo động.

“Ta và Sư bá, Sư thúc tuy phân khai, nhưng sau này gặp mặt đều phải hành lễ vấn an, không được học đệ tử Tiệt giáo bất kính sư trưởng.” “Nếu có nửa điểm bất kính, vi sư nhất định nghiêm trừng không tha.” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt nghiêm túc, ngữ khí đặc biệt thâm trầm.

“Chúng đệ tử cẩn ký sư tôn pháp chỉ, không dám có nửa điểm bất kính.” Thái Ất vô cùng nhận đồng với lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, bất kể phân gia hay không, họ đều là đệ tử Tam Thanh, lễ nghi và tôn kính là thứ không thể thiếu.

Còn về phẩm hành của đệ tử Tiệt giáo thế nào, không cần họ phải bình định.

“Được rồi, các ngươi tĩnh tâm đả tọa, vi sư bắt đầu giảng đạo.” Đợi nghìn năm để được Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng đạo, trong lòng họ đã sớm sốt ruột không thôi, giờ đây Sư tôn cuối cùng cũng bắt đầu.

Chương 99

Mọi người vội vàng khoanh chân ngồi xuống, ngưng thần tĩnh khí, điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mỉm cười hài lòng, khép hờ đôi mắt, thong thả nói: "Thiên chi đạo, tổn hữu dư bổ bất túc, cố hư thắng thực, thiên địa chi tượng phân, âm dương chi hầu liệt..." Những thanh âm huyền diệu vang lên, từng chữ như châu ngọc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, khi giảng đạo hiển hóa vô số dị tượng.

Trong đại điện địa dũng kim liên, trên sen sinh quang, quang trạch lại diễn hóa liên đài, thôn thổ vô biên linh khí, bao phủ trên đầu mọi người, hiển hóa vạn thiên diệu pháp.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, tự ý phiêu đãng giữa hư không, thụy thải vạn điều thăng đằng, vô tận tường vân kết thành hình liên đài, vây quanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, chương hiển thánh giả uy nghiêm.

Tiên nữ bê giỏ rắc hoa bay múa khắp trời, tiên âm bát bảo duyệt nhĩ vang lên khiến linh đài thanh minh.

Vô số đạo văn hiển hóa đạo pháp, vây quanh chu thân mọi người, tựa như đang tắm mình trong đại dương đại đạo.

Trong sát na, mọi người chìm đắm trong vô cùng đạo vận, Ngọc Thanh Tiên Quyết tự động vận chuyển.

Thái Ất chu thân bốc lên pháp tắc chi lực, đầu đỉnh Tam Hoa nở rộ mười hai phẩm, cấp tốc xoay tròn, uy áp Đại La Kim Tiên trung kỳ vây quanh thân mình mà không tán, nhưng tịnh không gây ảnh hưởng đến những người khác.

Y đã có thể khống chế khí tức tự thân đạt tới trình độ tùy tâm sở dục, không gây ảnh hưởng đến người khác ngộ đạo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng đạo từ Kim Tiên giảng lên, mọi người đều lộ ra thần tình đào túy, dường như có sở minh ngộ.

Ngoại trừ Hoàng Long chân nhân là Yêu tộc, những người khác đều là tiên thiên sinh linh, căn nguyên bất phàm, lại đều có tu vi Kim Tiên nên dễ dàng lĩnh ngộ đạo pháp bên trong.

Chỉ có Hoàng Long chân nhân tu vi Chân Tiên hậu kỳ, lúc thì chìm đắm đào túy, lúc thì nửa hiểu nửa không.

Trong đại điện chỉ có tiếng giảng đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, mọi người rơi vào cảm ngộ, không còn biết gì đến thế giới bên ngoài.

Đấu chuyển tinh di, thương hải tang điền, chớp mắt năm trăm năm trôi qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã giảng tới cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những người khác tuy tu vi có tăng trưởng, nhưng đạo pháp Đại La Kim Tiên họ chưa thể cảm ngộ được.

Chỉ có một mình Thái Ất sắc mặt tường hòa, chu thân tán phát luân hồi chi khí, đầu đỉnh Tam Hoa lay động hoa biện, vô cùng pháp tắc chi lực ngưng tụ bên trong.

Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên chính là Đại La Kim Tiên, nhưng muốn ngưng tụ Đại La Đạo Quả, tất phải có lĩnh ngộ cực thâm về pháp tắc chi lực.

Thái Ất tại Ngũ Trang quán khi luận đạo với Trấn Nguyên Tử đã lĩnh ngộ Luân hồi pháp tắc đến cảnh giới cực thâm, chỉ còn thiếu một bước là ngưng tụ được Đại La Đạo Quả.

Hiện tại nghe Thánh nhân giảng đạo, có thể nhanh chóng minh ngộ

đại đạo trong lòng.

Chỉ thấy chu thân hiện ra vô số luân hồi đạo văn, dần dần ngưng thành Lục Đạo Luân Hồi bàn phía sau, trong đó có Lục Đạo Luân Hồi chi lực không ngừng tuôn ra.

Một cỗ khí tức huyền diệu mà khủng bố di mạn khắp đại điện.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn quan chú tình hình ngộ đạo của mọi người, khi thấy hư ảnh phía sau Thái Ất, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Y có thể cảm nhận được đạo pháp mà Thái Ất lĩnh ngộ vô cùng cao thâm, có tiềm chất cấp Thiên Đạo.

Nghĩa là Thái Ất đủ sức đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí không chỉ dừng lại ở cảnh giới Hỗn Nguyên.

Phải biết rằng tu sĩ cấp Thiên Đạo chỉ có một mình Đạo Tổ Hồng Quân, từ sau khi hợp đạo, không ai có thể đạt tới tu vi cấp Thiên Đạo nữa.

Giờ đây Thái Ất lĩnh ngộ được đạo pháp cấp Thiên Đạo, làm sao Nguyên Thủy Thiên Tôn không kinh ngạc.

Trong Hồng Hoang có Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo, về lý luận đều thuộc cùng một cấp biệt sức mạnh.

Chỉ là Thiên Đạo đã sinh linh trí, chương hiển đạo pháp thần uy, còn Địa Đạo chưa xuất hiện, nên chúng sinh Hồng Hoang chưa ai thấy qua sức mạnh Địa Đạo.

Ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng chỉ biết Địa Đạo chưa xuất, Thiên Đạo không toàn.

Nhưng rốt cuộc làm sao để Địa Đạo xuất hiện, bổ toàn Thiên Đạo thì không ai hay biết.

Hoặc giả Hậu Thổ Tổ Vu tâm tính từ bi có khả năng tham ngộ được một tia huyền cơ.

Luân hồi chi đạo mà Thái Ất lĩnh ngộ chính là biểu hiện trực tiếp nhất của sức mạnh Địa Đạo.

Ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng chỉ cảm thấy huyền diệu, chứ vô pháp lý giải đó là loại sức mạnh gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không hỏi về bí mật đạo pháp của Thái Ất.

Chỉ cần biết Thái Ất là đệ tử của mình, có thể làm hưng thịnh Ngọc Thanh nhất mạch là đủ rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nén lại tư tự, tiếp tục giảng giải đạo pháp.

Thái Ất lắng nghe Thánh nhân đại đạo, không ngừng bổ túc cho bản thân, từng đạo luân hồi chi lực tràn vào Tam Hoa trên đầu, ngưng tụ thành một hình thù quả thực hư huyễn.

Bạch câu quá khích, tu luyện không biết năm tháng, chớp mắt nghìn năm trôi qua.

Những người khác trong điện đều có chút hôn trầm, nghe tới mức đầu váng mắt hoa, chỉ có Thái Ất vẫn đang cảm ngộ, chu thân tán phát luân hồi chi khí, ngưng thành một đạo liên đài nâng đỡ thân hình vĩ ngạn.

Chỉ thấy trong Tam Hoa trên đầu có một viên đạo quả tán phát vô lượng pháp tắc chi lực, ngưng thành thực chất.

Trên quả thực che kín luân hồi đạo văn, phác họa thành hình Lục Đạo Luân Hồi bàn.

Một cỗ uy áp khủng bố từ đó tán phát ra, cả đại điện đều bị luân

hồi chi lực huyền diệu bao bọc.

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn thi triển thủ đoạn hộ trụ các đệ tử khác, sợ rằng họ đều đã rơi vào luân hồi vô tận.

"Oanh!" Một đạo luân hồi quang trụ phóng thẳng lên trời, uy áp Đại La Kim Tiên hậu kỳ di mạn tứ phương, vô cùng gợn sóng trùng kích cả đại điện.

Đám người đang hôn trầm đều giật mình tỉnh giấc, trố mắt nhìn Thái Ất, lộ ra biểu tình không thể tin nổi.

Tu vi Đại La Kim Tiên mỗi khi đề thăng một cảnh giới nhỏ đều vô cùng khó khăn.

Vậy mà Thái Ất trong một nghìn năm trăm năm không những ngưng tụ được Đại La Đạo Quả, mà tu vi còn thăng tới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, làm sao họ không chấn kinh.

Ai nấy đều ngưỡng mộ, ngộ tính của đại sư huynh thật sự là tuyệt đỉnh, vốn tưởng nghe Sư tôn giảng đạo có thể rút ngắn khoảng cách, không ngờ tốc độ tu luyện của đại sư huynh quá nhanh, bỏ xa bọn họ, khiến họ chỉ biết nhìn theo mà không kịp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm tri tu vi Thái Ất đột phá, lại ngưng tụ được Đại La Đạo Quả, trong lòng vô cùng hân úy.

Phải biết rằng Đại La Đạo Quả là thứ khó ngưng tụ nhất, dù tu vi đủ cũng chưa chắc đã có được đạo quả.

Đạo quả là biểu hiện của đại đạo bản thân, ngưng tụ được Đại La Đạo Quả nghĩa là đã minh ngộ chính mình.

Chỉ cần đạo quả không diệt, nhục thân bị hủy vẫn có thể mượn xác hoàn hồn tái sinh, thậm chí tu vi cũng không thụt lùi, vẫn giữ nguyên thực lực.

Chương 100

Tiền đề là đạo quả phải hoàn chỉnh, không được có chút tổn thương nào.

Cùng với việc Thái Ất ngưng tụ Đại La Đạo Quả, minh ngộ tự thân đại đạo, chu thân y tán phát những chấn động huyền diệu.

Đạo quả lan tỏa ra vô cùng đạo văn phù tự, từng cái sinh sáp nan đổng, tràn đầy đạo vận, khiến người ta nhìn qua đã thấy ẩn chứa vô tận ảo diệu.

"Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, thập phương cứu khổ cứu nạn, nghe danh liền được sinh thiên, tuệ chiếu mười phương, thấy hào quang liền lìa quỷ thần, không nhiễm chư tà, không đọa u minh địa ngục..." Theo những đạo văn phù tự xuất hiện, Thái Ất bất giác niệm tụng bảo sám, lời lẽ như châu ngọc, diệu ngữ sinh liên, hà quang thụy thải thăng đằng, tử vụ tường vân bao quanh.

Vô cùng đạo vận di mạn cả đại điện, khiến mọi người tâm thần hợp nhất, linh đài thanh minh, tựa như mở ra một cánh cửa thiên song để nhìn trộm huyền cơ đạo pháp.

Mọi người có một cảm giác, chỉ cần trong lòng mặc niệm danh hiệu Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn là có thể được sức mạnh huyền diệu gia trì, không sợ tà túy xâm thực, khổ đau tự hành lui tán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mở mắt, tỉ mỉ quan sát Thái Ất, phát hiện khí tức chu thân y phiêu miểu vô tung, vô cùng đạo vận che khuất thân hình, phía sau vạn đạo hà quang rực rỡ.

Toàn thân có đại vĩ lực gia trì, giống như tôn giả cứu khổ cứu nạn, diện dung từ tường.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Thái Ất đã minh ngộ chính mình, tham ngộ ra đại đạo châm ngôn, chỉ cần có người niệm tụng bảo sám là có thể được sức mạnh gia trì.

Đồng thời có thể tí hộ một phương thiên địa không bị yêu ma quỷ quái tập kích, tiêu trừ đau khổ của đời người.

"Hoa!" Một tiếng khẽ vang, Thái Ất ngừng niệm tụng bảo sám, các đạo văn trong hư không phân phân quay về đạo quả.

Y dần thoát khỏi trạng thái tham ngộ, phát hiện Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ngừng giảng đạo, mọi người đều nhìn y với thần tình ngưỡng mộ.

Thái Ất cảm thấy trong não hải xuất hiện thêm một thiên bảo sám, liền hiểu ra chuyện gì.

"Đệ tử lĩnh ngộ đại đạo trong lòng, bất giác niệm tụng bảo sám, làm phiền Sư tôn giảng đạo, tự nguyện lĩnh phạt." Thánh nhân giảng đạo không được làm phiền, tuy có nguyên do nhưng chung quy đã can nhiễu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu, không quấy tội, buổi giảng đạo cũng đã đến hồi kết, dù Thái Ất không niệm bảo sám thì y cũng định dừng lại.

Vả lại Thánh nhân giảng đạo, Thái Ất làm sao quấy nhiễu được, nếu y không muốn dừng thì ai có thể can dự?

"Đồ nhi không cần lo lắng, vi sư giảng đạo kết thúc nên mới dừng lại.

Trái lại con có thu hoạch lớn, không chỉ tu vi đề thăng, ngưng tụ đạo quả, mà còn tham ngộ ra bảo sám huyền diệu, khiến vi sư vô cùng hoan hỉ." Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra thần sắc hân úy, trong lòng rất cao hứng.

Thái Ất hiện tại tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, bất kể là Huyền Đô của Nhân giáo hay đệ tử Tiệt giáo đều không ai có thể sánh bằng.

Thật là nở mày nở mặt.

Chỉ cần bế quan tu luyện thêm một thời gian, tin rằng Thái Ất tuyệt đối có thể đột phá Chuẩn Thánh, lúc đó Ngọc Thanh nhất mạch sẽ có hai vị thánh giả.

Phải biết rằng hễ dính tới chữ Thánh đều sẽ có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất, bất kể Chuẩn Thánh hay Thánh nhân đều là những cường giả sùng cao nhất giữa thiên địa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vô cùng kỳ đãi ngày Thái Ất đột phá Chuẩn Thánh.

"Thái Ất, bảo sám này vô cùng thâm ảo, uẩn hàm thiên địa chí lý, không biết đã có danh xưng chưa?" "Hồi bẩm sư tôn, đây chính là Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám." Đúng vậy, thứ y lĩnh ngộ chính là Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám, ý tại cứu khổ cứu nạn, giải cứu vạn linh siêu thoát khổ hải vô tận.

Hậu thế lưu truyền Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám là bản tàn khuyết, chỉ có bản tham ngộ hiện tại mới là hoàn chỉnh nhất.

"Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám?

Tốt lắm, cứu khổ cứu nạn thuận ứng thiên ý, chương hiển từ bi tâm trường của tu sĩ, phù hợp với đại đạo của con." Nguyên Thủy Thiên Tôn một phen khen ngợi, trong mắt đầy vẻ mãn ý.

Y biết Thái Ất tâm tính từ bi, thích giúp người, bảo sám này chính là biểu hiện đạo pháp của chính y.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đảo mắt nhìn mọi người, thấy tu vi ai nấy đều tăng tiến, hân úy gật đầu nói: "Lần giảng đạo này kết thúc, tin rằng các ngươi đều có thu hoạch, hãy sớm về bế quan tu luyện, tranh

thủ đuổi kịp bước chân của Đại sư huynh, làm rạng danh môn mi Xiển giáo." "Có chỗ nào không hiểu cứ việc hỏi, cũng có thể tìm Thái Ất, với tu vi và đạo hạnh của y, đủ sức để chỉ điểm cho các ngươi." "Chúng đệ tử cẩn ký sư tôn giáo hối!" Mọi người đồng thanh đáp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, thân hình biến mất không tăm hơi.

Mọi người bước ra khỏi đại điện, khuôn mặt ai nấy đều mang nụ cười, đi về phía các thiên điện mình cư ngụ.

"Chư vị sư đệ, sư tôn lệnh các đệ phải hảo sinh tu luyện, thiết ký không được giải đãi, có gì không hiểu cứ việc hỏi sư huynh." Mọi người đều biết nghe lời Thái Ất là không sai.

Nhưng Thái Ất thường không bế quan tu luyện thì lại du tẩu Hồng Hoang, căn bản không có cơ hội thỉnh giáo.

"Không phải chúng đệ tử không thỉnh giáo, thực tại là sư huynh thần long kiến thủ bất kiến vĩ, tìm huynh thật khó." "Đúng vậy, tung tích sư huynh khó tìm, đệ và Quảng Thành Tử sư huynh tìm nhiều lần đều không thấy huynh trong cung." "Nếu như huynh ban xuống 'Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám', có lẽ sẽ giúp đệ có thêm thu hoạch, không biết Đại sư huynh có thể tương trợ không?" Mọi người mỗi người một câu kể khổ, thần sắc kỳ đãi trong mắt không chút che giấu.

Họ cảm nhận được sự thần kỳ của bảo sám đó, ngay cả Sư tôn cũng tán thán không thôi, nếu có thể tham ngộ được nhất nhị, đối với việc đề thăng tu vi khẳng định có trợ giúp lớn.

"Sư đệ muốn tham ngộ bảo sám thì có gì khó." Lời vừa dứt, Thái Ất búng ra mười mấy đạo quang mang dung nhập vào mi tâm mọi người.

Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám là đạo pháp được ngưng thành vì mục

đích phổ độ chúng sinh, giải trừ tật khổ cho vạn linh, truyền cho họ tham ngộ nhất nhị cũng không sao.

Thậm chí người niệm tụng bảo sám càng nhiều, y càng nhận được nhiều tín ngưỡng chi lực thành kính, đối với y chỉ có lợi không có hại, hà lạc bất vi.

"Đa tạ sư huynh ban bảo vật!" Thái Ất gật đầu, cười nói: "Bảo sám đã ban, nỗ lực tu luyện đi." Mọi người bấy giờ mới hớn hở về đại điện cư ngụ bế quan tu luyện.

Thái Ất tịnh không định bế quan, y có việc cực kỳ quan trọng cần phải làm, có thể nói là khắc bất dung hoãn.

Thái Ất minh ngộ đại đạo của bản thân, biết rõ có một mối cơ duyên đang chờ đợi mình.

Hiện tại Thiên Đạo đã xuất hiện, phô diễn uy nghiêm của đạo pháp, nhưng Địa Đạo vẫn chưa hiển lộ, quy tắc bị che giấu, thậm chí ngay cả linh trí cũng chưa từng sinh ra.

Một phần cơ duyên này chính là diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Chỉ cần Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, Địa Đạo có thể khai mở, hiển lộ quy tắc Địa Đạo, bổ toàn cho Thiên Đạo.

Thái Ất vốn là tàn thi của Luân Hồi Ma Thần hóa hình, tham ngộ Luân Hồi Pháp Tắc, lại có Luân Hồi Ma Phiên là thánh khí chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, mọi thứ đều liên quan đến luân hồi.

Y là nhân tuyển thích hợp nhất để thân hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Trong tiền thế, Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, Thiên Đạo giáng xuống công đức, thành tựu vị quả Hỗn Nguyên.

Phải biết rằng Vu tộc chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, Hậu Thổ Tổ Vu thân hóa Lục Đạo Luân Hồi không những không chết, trái

lại còn đản sinh nguyên thần, trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Có thể thấy thân hóa Lục Đạo Luân Hồi không phải chuyện xấu, trái lại là một đại cơ duyên.

Tất nhiên trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân sẽ biến thành con rối của Thiên Đạo, Thái Ất không thể trở thành Thánh nhân như vậy, y chỉ muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Huống hồ y còn có thân ngoại hóa thân, không cần phải đích thân hóa thân vào Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng điều duy nhất đáng lo ngại là Hậu Thổ.

Nếu Hậu Thổ nhanh chân hơn một bước, cơ duyên này sẽ bị cướp mất, cho nên Thái Ất khắc không dung hoãn, phải diễn hóa luân hồi ngay lập tức.

Chương 101

Đương nhiên muốn tham ngộ Lục Đạo Luân Hồi không hề dễ dàng, với căn nguyên và ngộ tính của Thái Ất, lĩnh ngộ vẫn vô cùng khó khăn.

Hậu Thổ muốn tham ngộ, chắc chắn sẽ còn gian nan hơn.

Thái Ất nén lại tư tự, phi thân rời khỏi Côn Luân Sơn, cưỡi tường vân bay về phía Huyết Hải.

Trên Hồng Hoang đại lục, Nhân tộc trải qua tuế nguyệt dài đằng đẵng phát triển, dấu chân đã trải khắp tứ phương.

Từ ven bờ Đông Hải đến phụ cận Bất Chu Sơn đều có bộ lạc Nhân tộc cư trú, thậm chí có một số người thông hôn với Vu tộc, sinh ra Nhân Vu.

Số lượng Nhân tộc tăng mạnh, bao phủ toàn bộ phương Đông đại lục.

Đáng tiếc do đại chiến giữa hai tộc Vu-Yêu, không ít bộ lạc Nhân tộc bị vạ lây, tử thương thảm trọng.

Những linh hồn Nhân tộc đã chết không nơi nương tựa, phiêu đãng trong hư không, dáng vẻ vô cùng thê thảm.

Khắp nơi trên Hồng Hoang đều có u hồn phiêu tán, không chỉ có Nhân tộc, Yêu tộc, mà còn có một số tiên thiên sinh linh, thậm chí là những tu sĩ tử vong ngoài ý muốn.

Do Lục Đạo Luân Hồi chưa xuất hiện, linh hồn đều không thể luân hồi chuyển thế, chỉ có thể lưu lại thế gian.

Lưu lại càng lâu, oán niệm sẽ sinh ra, gặm nhấm thần trí vốn có, biến thành hung hồn, oán linh đại hung đại ác. "Hưu!" Một đóa tường

vân từ chân trời bay đến, làm xao động những vong hồn đang phiêu đãng, gương mặt Thái Ất hiện lên một tia đau xót.

Nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của ức vạn vạn vong hồn, Thái Ất lòng đầy bi thống, không nhịn được cảm thán: "Hiện giờ vong hồn trong Hồng Hoang ngày càng nhiều, xem ra phải sớm diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, để bọn họ được đầu thai chuyển thế." Lục Đạo Luân Hồi là sự thể hiện trực quan nhất sức mạnh của Địa Đạo, tác dụng chủ yếu là nhường cho linh hồn người chết có nơi nương náu hoặc chuyển thế luân hồi.

Luân hồi không xuất hiện, những vong hồn cô hồn dã quỷ này cuối cùng nếu không tiêu tán trong trường hà thời gian thì cũng bị tộc A Tu La tàm thực, hoặc bị dùng để tăng tiến tu vi. "Hoa!" Thái Ất tế ra Tiên Thiên Chí Bảo Luân hồi Ma Phiên, nhẹ nhàng lay động tạo ra một vòng xoáy, vô số vong hồn cảm ứng được khí tức luân hồi, liền vội vàng lao vào trong đó. "Vô Lượng Cứu Khổ Thiên Tôn, phổ độ thập phương khổ nạn..." Cùng lúc đó, Thái Ất chậm rãi niệm Cứu Khổ Bảo Sám, sức mạnh huyền diệu vây quanh tứ chu, tịnh hóa tất cả tà niệm, tiêu trừ vô cùng oán khí.

Vô số hung hồn, oán linh cảm thụ được khí tức của Thái Ất liền phát ra tiếng rít chói tai kinh hãi muốn tháo chạy.

Nhưng thực lực của y quá mạnh, những hung sát tàn hồn thập ác bất xá đó đều bị bắt giữ và độ hóa.

Trong phút chốc, trên đỉnh đầu Thái Ất kim quang phổ chiếu đại địa, sau lưng vạn thiên tường thụy hộ thể, vô số linh hồn đứng hai bên một cách trật tự, nhìn từ xa như hai con rồng thất thải quấn quanh.

Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, vong hồn vô số, số lượng Thái Ất thu nhận hiện tại chỉ là muối bỏ bể, còn vô cùng linh hồn đang chờ

cứu vớt.

Thái Ất tay cầm Luân Hồi Ma Phiên, một đường bay thẳng về phía Huyết Hải, linh hồn ngưng tụ bên thân ngày càng nhiều như một biển hồn.

Nếu không có Luân Hồi Ma Phiên che giấu khí cơ, hành động này tuyệt đối sẽ thu hút sự chú ý của vô số đại năng.

Thời gian thấm thoát, nửa tháng đã trôi qua, Thái Ất đi tới một nơi quỷ dị.

Chỉ thấy trước mặt huyết lãng ngập trời, nhìn không thấy bờ bến, đều là tiên huyết cuồn cuộn.

Trong đó không thấy cá tôm rùa sâu, không có phi cầm tẩu thú, chỉ có huyết khí sôi trào, sát khí và lệ khí đan xen.

Vô số linh hồn bị lệ khí xâm thực thần trí, biến thành cực độ tàn bạo, nanh vuốt dữ tợn.

Thái Ất biết mảnh huyết sắc vương dương trước mắt chính là U Minh Huyết Hải.

Ngày xưa Bàn Cổ đại thần thân hóa Hồng Hoang thế giới, một thân máu bẩn và máu ở rốn đã diễn hóa thành U Minh Huyết Hải.

Tất cả lệ khí giữa thiên địa đều tập trung tại Huyết Hải, giống như 'trạm thu hồi' của Hồng Hoang, cho nên dẫn đến việc không có sinh linh nào tồn tại được.

Không, vẫn có sinh linh tồn tại, chính là Minh Hà Lão Tổ đản sinh trong Huyết Hải, còn sáng tạo ra tộc A Tu La, mới khiến cho Huyết Hải hoang vu có thêm chút sinh khí, không còn tử khí trầm trầm.

Đáng tiếc bất kể là Minh Hà Lão Tổ hay tộc A Tu La đều vì lệ khí Huyết Hải quá nặng mà ảnh hưởng tâm tính, trở nên hiếu sát.

Minh Hà Lão Tổ còn lĩnh ngộ Sát Chi Đạo, hào xưng muốn sát thiên, sát địa, sát tận chúng sinh Hồng Hoang.

Tu sĩ bình thường thấy Minh Hà Lão Tổ đều không dám khinh suất đắc tội, một khi đã dây vào là bất tử bất hưu.

Huyết Hải không cạn, Minh Hà không chết, có thể xem như 'bất tử bất diệt', ai dám trêu chọc một tồn tại như vậy?

Đương nhiên Thái Ất không sợ, dù sao y cũng là đệ tử Thánh nhân, Chuẩn Thánh cũng phải nể mặt y vài phần.

Cộng thêm có Luân Hồi Ma Phiên che giấu khí tức, ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng không phát hiện được tung tích của y.

Do đó Thái Ất có thể hiên ngang tiến vào Huyết Hải mà không lo bị Minh Hà Lão Tổ phát hiện.

Theo Luân Hồi Pháp Tắc tràn ngập quanh thân, Thái Ất bay về phía thâm xứ Huyết Hải, dọc đường đều là huyết lãng vô tận, dường như nhìn không thấy điểm dừng.

Thỉnh thoảng có thể thấy người của tộc A Tu La xuất hiện, bắt giữ linh hồn để tăng tiến tu vi, khiến người ta nhìn mà không đành lòng.

Trong Hồng Hoang nhục nhược cường thực, tu vi thấp kém chỉ có thể trở thành chất dinh dưỡng cho kẻ khác.

Dần dần đi sâu vào Huyết Hải, tâm thần Thái Ất truyền tới một trận rung động, Luân Hồi Ma Phiên càng lay động phát ra tiếng kêu hoa lạt lạt, như thể đang cảm ứng điều gì. "Cảm ứng được rồi sao, vậy thì ở đây thân hóa Lục Đạo Luân Hồi đi." Dứt lời, một đạo tử quang từ trong Luân Hồi Ma Phiên lao ra. "Bản tôn, thân hóa Lục Đạo Luân Hồi vô cùng nguy hiểm, hay là để ta đi." Luân Hồi Đạo Nhân lo lắng nói.

Thái Ất với tư cách là người xuyên việt, đương nhiên biết rõ sự hung hiểm và cơ ngộ của việc thân hóa Lục Đạo Luân Hồi.

Đừng tưởng rằng thân hóa Lục Đạo Luân Hồi là không có nguy hiểm, nhất triều bất thận, nhục thân tan nát thương tổn đến bản nguyên, thậm chí nguyên thần cũng có thể bị tàm thực, cho nên mới cần phân thân ứng thế.

Phải biết hiện tại Địa Đạo chưa đản sinh linh trí, lỡ như nó biến nguyên thần thành ý chí của Địa Đạo thì sao?

Đến lúc đó, dù có một thân thực lực nhưng lại bị vây khốn trong Địa Đạo, thậm chí còn phải chịu sự khống chế của ý chí Thiên Đạo, chẳng phải còn thảm hơn Đạo Tổ Hồng Quân sao?

Cho nên để Luân Hồi Đạo Nhân thay thế thân hóa Lục Đạo Luân Hồi là điều hoàn toàn hợp lý.

Nếu Luân Hồi Đạo Nhân thành công thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Thái Ất chỉ cần một ý niệm là có thể chưởng khống hết thảy.

Nếu giữa chừng xảy ra sai sót, Thái Ất vẫn có thể bình an vô sự, đây là một lựa chọn vô cùng minh trí. "Ngươi có tâm ý này, ta rất yên lòng, đi đi!" Luân Hồi Đạo Nhân tuy là thân ngoại hóa thân nhưng có trí tuệ, có thể độc lập tư duy, lại thông hiểu tâm niệm với Thái Ất, cảm thụ của việc thân hóa Lục Đạo Luân Hồi cũng giống hệt nhau, tựa như đích thân làm vậy.

Luân Hồi Đạo Nhân chắp tay bái biệt, đứng vững trong Huyết Hải, ánh mắt xa xăm nhìn vào hư không, như muốn nhìn xuyên thấu thiên địa. "Ta là Luân Hồi Đạo Nhân, cảm nhận Thiên Đạo có khiếm khuyết, Địa Đạo không hiển lộ, vạn vật sinh linh không có cơ hội chuyển thế, vô tận vong hồn đình trệ giữa thiên địa.

Chương 102

Hôm nay nguyện lấy thân diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, cung cấp nơi luân hồi chuyển thế cho chúng sinh Hồng Hoang, mong Thiên Đạo giám chứng!" Giọng của Luân Hồi Đạo Nhân không lớn, nhưng dưới sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo, nó như truyền ra từ thời không viễn cổ, dọc theo Huyết Hải truyền khắp Hồng Hoang.

Trên thấu Yêu Đình Lăng Tiêu Bảo Điện, dưới đến Huyết Hải Bất Tử Thành, mỗi một ngóc ngách của Hồng Hoang đều có thể nghe thấy âm thanh hùng hồn mà đầy đạo vận của Luân Hồi Đạo Nhân.

Vô số đại năng phân phân chấn kinh, chỉ cần có thể được sức mạnh Thiên Đạo gia trì, ắt có đại sự phát sinh.

Lục Đạo Luân Hồi?

Luân hồi chuyển thế!

Theo lời của Luân Hồi Đạo Nhân truyền đi, vô số đại năng đều minh ngộ rằng giữa thiên địa đã tồn tại sức mạnh luân hồi.

Chưa kịp hết chấn kinh, một giọng nói thương tang và thâm trầm lại truyền tới: "Chuẩn!" Thiên địa im bặt, chỉ một chữ 'Chuẩn', chứa đựng vô cùng đạo vận.

Trong Huyết Hải, Luân Hồi Đạo Nhân lộ vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Sau khi được Thiên Đạo chuẩn hứa, y liền minh ngộ, luân hồi chi khí quanh thân lan tỏa, Luân hồi đạo văn phân phân hiện lên, tỏa ra đạo vận huyền diệu.

Thân hóa Lục Đạo Luân Hồi chắc chắn phải vứt bỏ nhục thân.

Nhục thân của Luân Hồi Đạo Nhân vốn được Thái Ất dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy luyện chế, thêm vào

một giọt tinh huyết, khắc vô số Luân hồi đạo văn, có thể thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, chắc chắn sẽ thành công.

Chỉ thấy nhục thân tỏa ra hào quang vô tận, như một vị cự đại Ma Thần, hình thể phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Hình dáng đạo thể của Luân Hồi Đạo Nhân trước đó giờ đây phản bản quy nguyên, không ngừng lan rộng ra các nơi trong Huyết Hải.

Sức mạnh luân hồi cuộn cuộn như bão cát, quét sạch huyết lãng vô tận.

Trong hư không không ngừng phát ra những tiếng nổ vang trời, âm thanh đinh tai nhức óc truyền khắp Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều có thể nhìn thấy thâm xứ Huyết Hải có huyền quang chiếu diệu thiên địa.

Một đạo cự đại Lục Đạo Luân Hồi Bàn sừng sững giữa thiên địa, trên đó phủ đầy Luân hồi đạo văn: Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Địa Ngục Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo, mỗi đạo đều tỏa ra đạo vận khác nhau.

Sức mạnh luân hồi vô tận tán đi khắp thiên địa, từng điều Luân Hồi Pháp Tắc tràn ngập toàn bộ không gian.

Vô số đại năng đều cảm tri được giữa thiên địa xuất hiện thêm một loại sức mạnh, có thể độ người chuyển thế luân hồi.

Tất cả sinh linh đều cảm tri được cơ hội luân hồi chuyển thế, dù chết vẫn có thể đầu thai truyền thế.

Tại Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đôi mày nhíu chặt, có thể cảm giác được Lục Đạo Luân Hồi thuộc về sức mạnh Địa Đạo, uẩn hàm vĩ lực thiên địa.

Ngày xưa Nguyên Thủy Thiên Tôn từng cảm thụ được sức mạnh

huyền diệu này trên người Thái Ất, hôm nay Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, trừ sự kinh ngạc ra, tâm trung cảm thán nhất chính là sự tiếc nuối.

Khí tức của Thái Ất hiển nhiên vô cùng khế hợp với Lục Đạo Luân Hồi, nhưng bây giờ cơ duyên lại bị Luân Hồi Đạo Nhân đoạt mất.

Với tư cách là sư tôn của y, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vô cùng đau xót và tiếc nuối. "Thôi vậy, cơ duyên thiên định, nếu đã lỡ mất, chỉ có thể tìm cách khác giúp Thái Ất chứng đạo." Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất có liên hệ huyền diệu, chỉ tưởng y bị cướp mất cơ duyên, vẫn luôn ưu sầu vì chuyện chứng đạo của đệ tử.

Phải nói Nguyên Thủy Thiên Tôn ái hộ đệ tử đã đến mức vô vi bất chí.

Tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều lộ nụ cười hiếm có. "Sư huynh, Lục Đạo Luân Hồi đản sinh, Địa Đạo xuất hiện, nếu chúng ta có thể mưu tính một phen, tất yếu có thể gia tốc đà hưng khởi của phương Tây." Lục Đạo Luân Hồi cung cấp cơ hội luân hồi chuyển thế cho chúng chúng sinh Hồng Hoang, chỉ cần phương Tây có thể nhúng tay vào, khắc in Phật pháp phương Tây vào não hải của những linh hồn đó, sau khi chuyển thế chắc chắn họ sẽ tìm đến Linh Sơn, nhập vào giáo phái phương Tây, lúc đó không cần lo phương Tây cằn cỗi nữa. "Sư đệ nói có lý, nhưng không thể đại ý, Luân Hồi Đạo Nhân đó lai lịch bất minh, dám thân hóa Lục Đạo Luân Hồi chắc chắn có chỗ dựa.

Chúng ta hãy tính toán kỹ lưỡng, chờ đợi cơ duyên, sau đó phái đệ tử môn hạ đoạt lấy một tia khí vận cơ duyên, tránh vô cớ đắc tội một vị đại năng." Luân Hồi Đạo Nhân không phải Vu tộc, dù thân hóa Lục

Đạo Luân Hồi vẫn có thể giữ lại nguyên thần.

Hơn nữa diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi là việc có lợi cho toàn bộ Hồng Hoang, Thiên Đạo nhất định sẽ giáng xuống vô lượng công đức, thậm chí nhờ đó mà chứng đạo Hỗn Nguyên cũng chưa biết chừng.

Phải biết Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc đều có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, cống hiến của Luân Hồi Đạo Nhân lớn hơn Nữ Oa, chắc chắn có thể đạt đến cấp bậc Hỗn Nguyên.

Chuẩn Đề cảm thấy lời Tiếp Dẫn rất có lý, tạm thời nén lại ý định can thiệp vào Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có thể từ từ tính kế.

Phụ cận Bất Chu Sơn, Thập nhị Tổ Vu đang tọa trấn tại Tổ Vu Điện.

Hậu Thổ đột nhiên cảm ứng được một mối cơ duyên bị người khác tranh đoạt, dường như người vốn dĩ diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi phải là nàng chứ không phải Luân Hồi Đạo Nhân kia. "Hậu Thổ muội tử, có chuyện gì vậy?" Đế Giang thấy sắc mặt Hậu Thổ không đúng, liền vội vàng truy vấn. "Đại ca, tiểu muội cảm giác Luân Hồi Đạo Nhân kia đã đoạt lấy cơ duyên của muội." Chúc Dung nghe xong, tức thì nổi trận lôi đình: "Gương dám cướp cơ duyên của tiểu muội, xem ta có giết chết hắn không!" Lời còn chưa dứt, Chúc Dung đã cầm thanh Hổ Phách Đao hung uy hiển hách muốn giết tới nơi luân hồi. "Mãng phu, Vu tộc chúng ta chỉ tu nhục thân, không tu nguyên thần, nếu thật sự Hậu Thổ muội tử thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, chẳng phải sẽ rời bỏ huynh đệ chúng ta sao?" Cộng Công vốn xưa nay không hòa thuận với Chúc Dung, nhân cơ hội này mỉa mai.

Chúc Dung bị dội một gáo nước lạnh, não bộ phản ứng lại, liền xếp bằng ngồi xuống, đôi mắt đầy nộ hỏa nhìn Cộng Công, như vô cùng bất mãn với lời mắng mãng phu đó. "Cộng Công nói không sai, Luân Hồi Đạo Nhân đoạt lấy cơ duyên của tiểu muội, nhưng đồng

thời cũng cứu Hậu Thổ một mạng.

Nếu thật sự tiểu muội thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, Thập nhị Tổ Vu thiếu mất một vị, không thể bố hạ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, làm sao có thể chống lại Yêu tộc?" Đối thủ chủ yếu của Vu tộc là Yêu tộc, dù có cơ duyên trước mắt, chắc chắn phải đảm bảo bản thân trước rồi mới đoạt kỳ ngộ.

Nếu không sẽ chỉ trở thành tai họa, chẳng phải Hồng Vân Lão Tổ là ví dụ điển hình nhất sao?

Hậu Thổ hiểu rõ mối quan hệ lợi hại trong đó, không những không bi thương vì mất cơ duyên, trái lại còn vô cùng hoan hỉ, vì so với kỳ ngộ, nàng muốn ở bên huynh đệ tỷ muội hơn.

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Yêu Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đang nghị luận về việc Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện.

Các thế lực khắp Hồng Hoang đều đang nghị luận xôn xao, chỉ là mỗi bên có một suy tính khác nhau mà thôi.

Chưa đợi các đại năng nghị luận xong, trong Huyết Hải lại phát sinh biến hóa. "Oanh!" Một tiếng vang rền truyền đến, trên bầu trời thải hà treo cao, thụy thải ngưng thành kỳ lân thụy thú, giáng xuống vô lượng công đức tường vân, có đến vạn ức mẫu.

Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện đồng nghĩa với việc Địa Đạo phô diễn thần uy, bổ khuyết tàn khuyết của Thiên Đạo, do đó Thiên Đạo giáng xuống vô lượng công đức tường vân để khen thưởng.

Trên Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nguyên thần phủ đầy Luân hồi đạo văn của Luân Hồi Đạo Nhân có chút hoan hỉ nhìn vạn ức mẫu công đức tường vân.

Công đức có thể giúp người ta thăng tiến tu vi, dù tu sĩ tư chất không tốt, dưới lượng công đức khổng lồ cũng có thể đạt được sự

thăng tiến ngoài sức tưởng tượng.

Luân Hồi Đạo Nhân thân hóa Lục Đạo Luân Hồi tạo phúc cho toàn Hồng Hoang, công đức Thiên Đạo ban xuống nhiều gấp mười lần so với lúc Nữ Oa tạo người.

Nguyên thần Luân Hồi Đạo Nhân nhìn Thái Ất, trong mắt có chút kích động, một loại thâm ý chỉ hai người mới hiểu.

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân tâm niệm tương thông, khẽ gật đầu, sau đó ngưng tụ một giọt tinh huyết bắn vào cơ thể y.

Chương 103

Hiện tại Luân Hồi Đạo Nhân chỉ có nguyên thần, không có nhục thân.

Giọt tinh huyết Thái Ất bắn ra là để giúp y trọng tố nhục thân.

Nguyên thần và tinh huyết của Luân Hồi Đạo Nhân dung hợp, diễn sinh ra một khu thể mới, công đức tường vân trong hư không như bị kéo dẫn, lao thẳng vào trong đó.

Thái Ất tâm niệm động một cái, Luân Hồi Ma Phiên hóa thành tử quang, lao đến đỉnh đầu Luân Hồi Đạo Nhân, xoay tròn cực tốc.

Vô lượng Luân hồi đạo văn hiện lên, khắc in vào nhục thân Luân Hồi Đạo Nhân, tỏa ra đạo vận vô cùng.

Sức mạnh luân hồi diễn hóa thành đạo pháp tỏa liên, như muốn giam cầm thiên địa, giải phóng thần uy vô tận.

Cùng với việc công đức không ngừng rót vào, Luân Hồi Đạo Nhân đã trọng tố xong nhục thân.

Gương mặt tuy không thay đổi quá lớn, vẫn là dáng vẻ mặt như ôn ngọc đó, nhưng đôi mắt như có vạn thiên tinh thần phân bố bên trong.

Khí chất đã thay đổi, gương mặt không giận mà uy, toàn thân mang theo vĩ lực thiên địa gia trì, giống như một vị tôn giả chưởng quản một phương thiên địa.

Luân Hồi Đạo Nhân trọng tố nhục thân tuy tiêu hao không ít công đức, nhưng so với lượng công đức vô lượng kia thì chỉ là một phần nhỏ.

Trong hư không vẫn có lượng lớn công đức tường vân không ngừng quán nhập vào cơ thể y.

Khí tức của y không ngừng leo thang, từ cảnh giới Đại La Kim Tiên vượt qua Chuẩn Thánh, vẫn tiếp tục tăng mạnh.

Phải nói sức mạnh công đức quả thực huyền diệu vô cùng, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn cả rơi vào đốn ngộ, khiến người ta hướng vãng không thôi.

Thái Ất biết dùng công đức thăng tiến tu vi tuy nhanh chóng nhưng sẽ kết nhân quả với Thiên Đạo, sau này chắc chắn phải trả.

May mà đây chỉ là một thân ngoại hóa thân, dù có kết nhân quả với Thiên Đạo thì cũng không tính lên đầu y.

Thái Ất ý niệm động một cái, trong tay xuất hiện một đạo tử khí tỏa ra hơi thở hồng mông, vô cùng đại đạo linh vận cuộn trào trên đó, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là rơi vào trong đó không thể tự thoát ra.

Hồng Mông Tử Khí vừa xuất hiện, cảm thụ được khí tức trên người Luân Hồi Đạo Nhân liền rung động điên cuồng, muốn thoát khỏi sự khống chế của Thái Ất.

Vạn vật đều có linh, Hồng Mông Tử Khí với tư cách là cơ sở của đại đạo lại càng giàu đạo vận, một khi cảm ứng được chủ nhân của mình sẽ tự hành độn tẩu.

Thái Ất mặc kệ Hồng Mông Tử Khí thoát khỏi khống chế, bay vào nguyên thần của Luân Hồi Đạo Nhân. "Oanh!" Cùng với việc Hồng Mông Tử Khí dung nhập, công đức tường vân trong hư không với tốc độ nhanh chóng rót vào nguyên thần, tu vi của y như ngòi tên lửa, bùng nổ điên cuồng.

Chỉ trong nháy mắt, tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân đã đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, khí tức vô cùng khủng bố, áp lực bao la quét sạch toàn bộ thiên địa.

Hồng Mông Tử Khí là cơ sở của đại đạo, một khi hoàn toàn dung hợp có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu lại gửi gắm nguyên thần vào Thiên Đạo thì có thể trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, không dính nhân quả nghiệp lực, trải qua ức vạn lượng kiếp vẫn bất tử bất diệt.

Ngày xưa Đạo Tổ truyền dạy rằng chỉ có Hồng Mông Tử Khí mới có thể trở thành Thánh nhân, nhưng điều đó không có nghĩa là dung hợp Hồng Mông Tử Khí nhất định phải gửi gắm nguyên thần vào Thiên Đạo.

Thiên Đạo không cưỡng chế yêu cầu nhất định phải ký thác nguyên thần cho nó.

Dù sao khả năng thừa tải nguyên thần Thánh nhân của Thiên Đạo cũng có hạn, đạt đến cực hạn cũng chỉ có chín tôn vị, tất định phải chọn người có căn nguyên thâm hậu, có ích cho sự phát triển của Hồng Hoang.

Luân Hồi Đạo Nhân hiển nhiên thuộc loại này, đáng tiếc Thái Ất sẽ không để nguyên thần ký thác Thiên Đạo để trở thành Thánh nhân.

Nếu có ký thác nguyên thần thì cũng ký thác cho ý chí Địa Đạo, không phải Thiên Đạo.

Dù sao Lục Đạo Luân Hồi thuộc về sức mạnh Địa Đạo, chắc chắn không thể làm loạn trật tự thiên địa.

Đáng tiếc Địa Đạo mới vừa xuất hiện, ngay cả ý chí cũng không hoàn chỉnh, lấy đâu ra chỗ để thừa tải nguyên thần người khác, càng đừng nói đến việc trở thành Thánh nhân.

Cho nên Luân Hồi Đạo Nhân chỉ có thể trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ khi nào ý chí Địa Đạo được bồi dưỡng ra mới có thể trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Nhưng việc đó cần một khoảng thời gian dài thì Địa Đạo mới đản sinh ý chí. "Oanh!" Cùng với vô lượng công đức tường vân và Hồng Mông Tử Khí hoàn toàn dung nhập vào nguyên thần Luân Hồi Đạo Nhân, một luồng áp lực thuộc về Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lan rộng khắp Hồng Hoang.

Trong phút chốc, tử khí đông lai ba vạn dặm, thụy thải thiên điều treo ngang thương khung, tường vân từng mảng rải xuống hào quang, Huyết Hải như được dát thêm lớp vảy vàng, có những con rồng lặn sóng cuộn mình trong đó.

Vô số Luân Hồi Pháp Tắc ngưng thành từng sợi xích trật tự, phô diễn thần uy Địa Đạo.

Trên hư không có tiên nữ bê giỏ rắc hoa, vô số kim liên trải thành đại đạo, chúc mừng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đản sinh.

Các động thiên phúc địa như núi Côn Luân, núi Thủ Dương, Linh Sơn, đảo Kim Ngao đều truyền ra tiếng tán thán.

Từ sau khi Đạo Tổ hợp đạo, Hồng Hoang chỉ có sáu vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nay lại xuất hiện thêm một tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khiến thiên địa càng thêm hoàn thiện. "Hồng Hoang lại đản sinh một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bản giáo chủ nhất định phải tìm cơ hội so tài một phen, thử xem thực lực của Luân Hồi Đạo Nhân ra sao." Từ đảo Kim Ngao truyền ra một giọng nói bá khí, dường như có hào khí muốn phân cao thấp. "Sư huynh, Luân Hồi Đạo Nhân quả thực chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu có thể kết minh với hắn, chưa biết chừng có thể kháng hành với đám người Tam Thanh rồi." Vô số đại năng Hồng Hoang đều đang nghị luận chuyện Luân Hồi Đạo Nhân thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mỗi người đều có tính toán nhỏ trong lòng.

Trên không trung Huyết Hải, vô lượng tường vân biến mất, nhưng

có một kiện pháp bảo tỏa ra tử khí vô cùng.

Pháp bảo là một cuốn thư tịch, trên đó có đạo văn huyền diệu, viết ba chữ lớn "Sổ Sinh Tử", kẹp theo một cây đạo bút uẩn hàm thiên địa chi lực.

Kiện pháp bảo này chính là Nhân Thư trong Thiên, Địa, Nhân tam thư, Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Luân Hồi Bút, dùng để chưởng quản tất cả sinh linh giữa thiên địa.

Tuy Nhân Thư chỉ thuộc hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại là chí bảo vô thượng chưởng quản Địa Phủ.

Có nó trong tay có thể phán định sinh tử của vạn vật, thấu hiểu nhân quả nghiệp lực của thế nhân, phán đoán vong hồn có thể chuyển thế luân hồi hay không.

Những việc này đều phải dựa vào sự ghi chép trên Sổ Sinh Tử mới có thể thực hiện.

Sổ Sinh Tử cảm ứng được khí tức của Luân Hồi Đạo Nhân liền rơi xuống bên cạnh y, truyền ra một tia cảm xúc hỉ duyệt, như tìm được người thân cận nhất.

Luân Hồi Đạo Nhân không thu lấy nó mà nhìn về phía Thái Ất.

Có thể cảm nhận được Thái Ất cần Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Luân Hồi Bút hơn.

Sau khi Luân Hồi Đạo Nhân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cảm thụ về việc dung hợp Hồng Mông Tử Khí đã không chút giữ lại truyền vào não hải Thái Ất.

Hai người tâm niệm tương thông, Luân Hồi Đạo Nhân cảm ngộ Hồng Mông Tử Khí chứng đạo Hỗn Nguyên, Thái Ất chắc chắn không bỏ qua cơ ngộ này.

Chỉ cần có thể từ đó lĩnh ngộ ra một tia huyền diệu cũng có thể thăng tiến tu vi.

Hiện giờ y rơi vào đốn ngộ, khí thế toàn thân tăng mạnh, Luân Hồi Pháp Tắc lan tỏa toàn thân.

Chương 104

Áp lực khủng bố lan ra tứ chu khiến Huyết Hải chấn động sôi trào.

Phải biết cảm ngộ của Luân Hồi Đạo Nhân chứng đạo Hỗn Nguyên đủ để Thái Ất đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh. "Lúc này không trảm còn đợi lúc nào!" Theo một tiếng quát khẽ, Sổ Sinh Tử rơi xuống bên cạnh Thái Ất, xoay tròn cực tốc.

Thái Ất ngưng tụ thiện niệm của bản thân lại một chỗ, dần dần biến thành hình người, hiển nhiên là sử dụng nó để trảm thi.

Chỉ là thiện niệm này có chút khác biệt, người bình thường đều ngưng thành một cơ thể, nhưng y thì thành mười cụ.

Phải biết tâm tính Thái Ất từ thiện, phổ độ thập phương sinh linh, thiện niệm mạnh hơn người thường gấp mười lần trở lên.

Nếu ngưng thành một cơ thể, năng lực thừa tải của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sổ Sinh Tử khó mà chịu nổi, cho nên chỉ có thể phân thành mười cụ, sau đó dung nhập vào Nhân Thư. "Trảm!" Ý niệm như đao, một nhát trảm thi.

Sau khi Thái Ất trảm ra thiện niệm bản thân dung nhập vào Sổ Sinh Tử, chờ hào quang rực rỡ tan đi, thiện thi xuất hiện trong hư không. "Ta là Đông Phương Ngọc Bảo Hoàng Thượng Thiên Tôn, kiến quá bản tôn." "Ta là Nam Phương Huyền Chân Vạn Phúc Thiên Tôn, kiến quá bản tôn."... "Ta là Hạ Phương Chân Hoàng Động Thần Thiên Tôn, kiến quá bản tôn." Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn mỗi vị hiển lộ danh hiệu, hướng Thái Ất thi lễ vấn hậu.

Thiện thi của Thái Ất phân thành mười cụ, nhưng tu vi đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, điều này khiến người ta đại cảm ý ngoại.

Phải biết cảm ngộ chứng đạo Hỗn Nguyên mà Luân Hồi Đạo Nhân chia sẻ cho Thái Ất nếu không phải do Sổ Sinh Tử không chịu nổi toàn bộ thiện niệm thì tu vi thiện thi sẽ còn khủng bố hơn.

Hiện giờ phân thành mười cơ thể, thực lực bị san bằng nên chỉ có tu vi Chuẩn Thánh.

Thái Ất gật đầu, mãn ý nói: "Chư vị cùng ta chung một thể không cần đa lễ, sau này các vị cùng nhau chấp chưởng Sổ Sinh Tử, phán định sinh tử Hồng Hoang, không thể đại ý." Thiện thi lấy Sổ Sinh Tử làm vật tải, thực hiện đại sự chưởng quản sinh tử vạn vật, không thể có chút lười biếng hay tư lợi. "Chúng ta cẩn ký pháp chỉ của bản tôn!" Thái Ất trảm ra thiện thi, hiện giờ đạt tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng điều đáng mừng hơn là Luân Hồi Đạo Nhân đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Luân Hồi Đạo Nhân là thân ngoại hóa thân của Thái Ất, giờ chứng đạo Hỗn Nguyên cũng tương đương với việc y chứng đạo Hỗn Nguyên, chỉ là không cần gửi gắm nguyên thần vào đó.

Thái Ất khẽ mỉm cười, ánh mắt giao nhau với Luân Hồi Đạo Nhân.

Hiện giờ Lục Đạo Luân Hồi đã xuất hiện, nhưng để quản lý tốt Lục Đạo Luân Hồi, phán định nhân quả cho vạn vật sinh linh, chuyển thế luân hồi thì cần thành lập Địa Phủ.

Chỉ có thành lập Địa Phủ, trở thành Địa Đạo Chi Chủ mới thực sự chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi, có thể nhận được sự gia trì vĩ lực của Địa Đạo, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều, thậm chí có khả năng đạt đến sức mạnh vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Luân Hồi Đạo Nhân hiểu thâm ý của Thái Ất, phất tay áo rộng nói: "Ta là Luân Hồi Đạo Nhân, hôm nay thành lập Địa Phủ, chưởng quản chuyện sinh tử của vạn vật sinh linh, giữ chức Địa Đạo Chi Chủ, lấy

Tiên Thiên Chí Bảo Luân hồi Ma Phiên và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sổ Sinh Tử để trấn áp khí vận Địa Phủ.

Địa Phủ đương lập!" Giọng của Luân Hồi Đạo Nhân như sấm rền bao la nổ vang trong hư không, truyền khắp Hồng Hoang.

Vô số đại năng phân phân kinh hãi, Luân Hồi Đạo Nhân thật lớn khí phách, dám tự xưng là Địa Đạo Chi Chủ.

Nếu thật sự để hắn lập thành Địa Phủ, chẳng phải có thể được sức mạnh Địa Đạo gia trì sao, e rằng vị Thánh nhân mạnh nhất là Thái Thanh Đạo Nhân cũng phải tự thán không bằng.

Trong núi Thủ Dương, Thái Thanh Đạo Nhân mở đôi mắt nhắm chặt, thần niệm quét về phía nơi luân hồi ở Huyết Hải, nhưng chưa kịp tiếp cận đã bị một luồng khí tức mạnh mẽ đánh bật trở lại. "Ân?

Khí tức của Luân Hồi Đạo Nhân quả thực mạnh mẽ, có thể đánh bật thần niệm của lão đạo, xem ra chuyện luân hồi Địa Phủ, đám Thiên Đạo Thánh Nhân chúng ta đều không thể nhúng tay vào rồi." Thái Thanh Đạo Nhân được công nhận là mạnh nhất trong chư vị Thánh nhân, ngay cả lão cũng không thể thăm dò mọi thứ diễn ra ở nơi luân hồi thì người khác càng không thể.

Chỉ là trong lòng lão có một tia nghi hoặc, chẳng phải Tiên Thiên Chí Bảo chỉ có Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung sao?

Đột nhiên xuất hiện thêm một cái Luân Hồi Ma Phiên, lẽ nào là chí bảo bạn sinh của Ma Thần?

Thái Thanh Đạo Nhân xứng danh là tồn tại mạnh nhất trong chư thánh, chỉ qua chút manh mối đã đoán ra đại khái.

Sức mạnh Địa Phủ là thể hiện của Địa Đạo, không cần Thiên Đạo chuẩn hứa, Luân Hồi Đạo Nhân thân là Địa Đạo Chi Chủ tượng trưng cho ý chí Địa Đạo.

Theo một lệnh truyền xuống, Huyết Hải sôi trào mãnh liệt, vô số máu tươi trộn lẫn linh khí thiên địa diễn hóa thành từng tòa thành quách. "Dị!" Thái Ất cảm tri được rung động trong não hải, phát ra tiếng kêu nhẹ mới phát hiện ra: Âm Dương Ngọc Luân, Hỗn Độn Minh Thạch, Hoàng Tuyền Ấn và Hư Vô Hạp có dị động.

Ngay từ lúc Thái Ất có được chúng đã bộc phát dị tượng một lần, chỉ là khi đó thực lực không đủ, không tham ngộ được huyền cơ bên trong.

Giờ Địa Phủ sắp xuất hiện, y mới hiểu công dụng của vài kiện pháp bảo này.

Thái Ất tế ra bốn kiện pháp bảo, ném về phía Lục Đạo Luân Hồi. "Oanh long!" Một tiếng nổ vang như sấm truyền đến, chỉ thấy Âm Dương Ngọc Luân diễn hóa thành một cánh cửa đen kịt, trên đó phủ đầy đạo văn huyền diệu.

Hai sợi xích khổng lồ treo cao phát ra âm thanh va chạm rợn người như muốn trấn áp linh hồn.

Trên cánh cửa viết ba chữ lớn 'Quỷ Môn Quan'.

Một khi vào Quỷ Môn Quan, âm dương cách biệt, sinh tử lập phán, thần tiên yêu ma đều hồn tiêu đoạn.

Hoàng Tuyền Ấn giải phóng quỷ khí vô tận, vừa ấn ra sau Quỷ Môn Quan liền tạo nên một con đường Hoàng Tuyền chín khúc mười tám quanh, kéo dài không thấy điểm dừng.

Vô số quỷ hồn phiêu đãng trên đường Hoàng Tuyền, tỏa ra những đốm sáng huỳnh quang, hai bên đường có hoa bỉ ngạn đỏ như máu đang đung đưa, vẻ đẹp vô cùng yêu diễm.

Một bước đạp lên Hoàng Tuyền Lộ, trước hoa bỉ ngạn hồn lưu lại.

Hư Vô Hạp mở ra, tỏa ra hư vô chi khí vô tận, mang theo một dòng sông máu sôi trào cuồn cuộn chắn ngang đường Hoàng Tuyền.

Thân hộp vừa khéo diễn hóa thành một cây cầu, nối liền Hoàng Tuyền phía trên dòng sông máu, dẫn đến những tòa thành quách rộng mênh mông.

Cây cầu đó chính là cầu Nại Hà, dưới cầu là sông Vong Xuyên, bên dưới có vô số oán hồn đưa đôi bàn tay quỷ đen kịt muốn kéo người ta xuống sông.

Cầu Nại Hà thượng đạo nại hà, phi bất độ vong xuyên hà.

Hỗn Độn Minh Thạch hiển hóa thành Tam Sinh Thạch, tọa lạc giữa Hoàng Tuyền Lộ và cầu Nại Hà, hiển rõ kiếp trước, kiếp này và kiếp sau của con người.

Thái Ất chưa từng nghĩ tới bốn kiện pháp bảo có thể lần lượt diễn hóa thành Quỷ Môn Quan, Hoàng Tuyền Lộ, Tam Sinh Thạch, cầu Nại Hà và sông Vong Xuyên.

Đây đều là pháp bảo cả, trong đó không thiếu Thượng Phẩm, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vậy mà giờ đây biến thành một phần của Địa Phủ.

Tuy pháp bảo tạm thời biến mất, nhưng khi Thái Ất muốn sử dụng, chỉ cần một ý niệm là có thể triệu hoán chúng lại, vẫn có thể sử dụng bình thường.

Quan trọng nhất là sau khi các pháp bảo diễn hóa thành địa điểm trong Địa Phủ, Luân Hồi Đạo Nhân có thể xử lý các sự vụ Địa Phủ một cách thỏa đáng hơn.

So sánh lợi hại, Thái Ất thấy không có gì không ổn.

Chương 105

Bốn kiện pháp bảo diễn hóa thành một phần Địa Phủ, Huyết Hải vô tận vẫn sôi trào, biến thành từng tòa thành quách nối tiếp sau cầu Nại Hà.

Đầu tiên xuất hiện là thành Phong Đô, chỉ thấy tòa thành uy nghiêm sừng sững, cao tận mây xanh, đạo văn bao phủ, vàng nạm ngọc khảm cực kỳ xa hoa.

Nhìn từ xa như một vị viễn cổ hung thần nằm phục trên Huyết Hải, toàn thân tỏa ra áp lực khủng bố khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Thành Phong Đô tuy chỉ là một tòa thành nhưng diện tích vô cùng rộng lớn, nhìn không thấy điểm cuối, như chiếm trọn cả Huyết Hải vậy.

Luân Hồi Đạo Nhân sáng tạo Địa Phủ đương nhiên tận dụng tối đa, kéo dài được bao xa thì kéo, không hề nể tình.

Ngay cả Minh Hà Lão Tổ dù không vui cũng không dám ra mặt lý luận.

Luân Hồi Đạo Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một ý niệm là có thể phát hiện ra Minh Hà Lão Tổ đang rúc trong sào huyệt Bất Tử Thành của lão.

Đôi mắt đỏ ngầu đó đang tỏa ra ánh nhìn đầy hận ý.

Lão vốn không hề phát giác việc Luân Hồi Đạo Nhân nhắm vào Huyết Hải.

Nếu không phải Thiên Đạo truyền cảnh cáo, sớm lúc thành lập Lục Đạo Luân Hồi, Minh Hà Lão Tổ đã xông ra bảo vệ địa vị chủ

nhân Huyết Hải rồi.

Địa bàn Huyết Hải của lão mà lại để người ngoài đến trú đóng, cắt đứt tiền đồ của tộc A Tu La, thật là quá đáng.

Nhưng Thiên Đạo không cho phép can dự vào sự xuất hiện của Lục Đạo Luân Hồi, nên lão chỉ có thể nhẫn nhịn, giờ trơ mắt nhìn diện tích Huyết Hải dần thu nhỏ, Minh Hà Lão Tổ lòng đau như cắt.

Địa Phủ tuy đã xuất hiện nhưng nơi trừng phạt là Thập bát tầng địa ngục vẫn chưa được xây dựng.

Chỉ thấy Luân Hồi Ma Phiên trong tay Luân Hồi Đạo Nhân khẽ lay động, đạo vận vô cùng lan tỏa. "Địa Phủ đã thành, đương lập Thập bát tầng địa ngục, phàm là vong hồn vào Địa Phủ của ta đều phải phán định công tội lúc sinh tiền.

Người có công lớn thì căn cứ nhân quả mà tái nhập Lục Đạo Luân Hồi, kẻ đại tội thì trước tiên phải vào Thập bát tầng địa ngục chịu vô vàn khổ nạn, tiêu trừ hết nghiệp lực mới được tái nhập luân hồi.

Thập bát tầng địa ngục xuất!" Dứt lời, mặt cờ Luân Hồi Ma Phiên vừa lay, đạo vận vô cùng kết hợp với Huyết Hải diễn hóa thành từng tầng địa ngục.

Tầng thứ nhất Địa Ngục Bạt Thiệt, tầng thứ hai Địa Ngục Tiễn Đao, tầng thứ ba Địa Ngục Thiết Thụ... tầng thứ mười sáu Địa Ngục Hỏa Sơn, tầng thứ mười bảy Địa Ngục Thạch Ma, tầng thứ mười tám Địa Ngục Đao Cứ.

Ở dưới cùng là Địa Ngục Vô Gian, vong hồn vào đây vĩnh thế không được siêu sinh.

Cùng với sự xuất hiện của Địa Phủ và Thập bát tầng địa ngục, Luân Hồi Ma Phiên có một số thay đổi.

Chỉ thấy trên đó vô số đạo văn diễn hóa thành từng tôn xưng hiệu,

phía trên cùng viết Địa Đạo Chi Chủ: Luân Hồi Đạo Nhân.

Tuy Luân Hồi Đạo Nhân là Địa Đạo Chi Chủ nhưng thực chất chịu sự chưởng khống của Thái Ất.

Dưới quyền Địa Đạo Chi Chủ có Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, Tứ Đại Phán Quan và một số chức danh khác.

Những chức vị này đều chưa có người giữ, hiển nhiên chờ được sắc phong.

Luân Hồi Ma Phiên là chí bảo nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi, cũng có thể sắc phong quan chức Địa Phủ.

Chỉ cần khắc lại dấu ấn chân linh vào Luân Hồi Ma Phiên là có thể được sức mạnh Địa Đạo gia trì, trở thành một thành viên của Địa Phủ.

Lưu lại dấu ấn chân linh tuy sẽ chịu sự chưởng khống của Luân Hồi Đạo Nhân nhưng không phải không có lợi ích.

Ngay cả khi tử vong vẫn có thể dựa vào tia chân linh trên Luân Hồi Ma Phiên để trọng sinh lần nữa.

Đương nhiên không phải ai cũng có tư cách để lại dấu ấn chân linh trên đó.

Chỉ những người Thái Ất tín nhiệm, có giúp ích to lớn mới có khả năng đó.

Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn là hóa thân thiện thi của Thái Ất, lại lấy Sổ Sinh Tử và Thiên Thu Luân Hồi Bút làm vật tải, thích hợp nhất để đảm nhiệm chức vị Thập Điện Diêm La.

Trong tiền thế, Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn vốn đảm nhiệm các chức vị Thập Điện Diêm La này. "Ta lấy thân phận Địa Đạo Chi Chủ, sắc lập Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn làm Thập Điện Diêm

La của Địa Phủ, chưởng quản Thập bát tầng địa ngục, thưởng thiện phạt ác.

Thập Điện Diêm La lập!" Dứt lời, Luân Hồi Ma Phiên bắn ra mười đạo tử quang, một luồng sức mạnh Địa Đạo lao vào cơ thể Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn.

Trong nháy mắt, họ cảm tri được một luồng sức mạnh kinh khủng vận chuyển trong cơ thể.

Luồng sức mạnh này vượt thoát khỏi sức mạnh pháp tắc, giống như vĩ lực thiên địa, đó là sự gia trì của Địa Đạo. "Đông Phương Thiên Tôn là Tần Quảng Vương, ngự tại điện Huyền Minh." "Nam Phương Thiên Tôn là Sở Giang Vương, ngự tại điện Phổ Minh."... "Hạ Phương Thiên Tôn là Chuyển Luân Vương, ngự tại điện Túc Anh." "Mười vị Diêm La các ngươi luân phiên tọa trấn Thập bát tầng địa ngục, giáo hóa ác quỷ, không được có chút sai sót nào." Luân Hồi Đạo Nhân phân chia chức trách cho mọi người, chậm rãi nói.

Cùng lúc đó trong thành Phong Đô sừng sững mười tòa cung điện, lần lượt đề tên của từng điện.

Như vậy, thân phận của họ đã được Địa Đạo thừa nhận.

Tuy Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn và Luân Hồi Đạo Nhân đều là phân thân của Thái Ất, nhưng khi làm việc vẫn cần có sự phân biệt.

Hiện tại chư vị Thánh nhân đều không biết quan hệ giữa Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất, công phu bề ngoài chắc chắn phải làm tốt.

Nếu không cẩn thận để lộ sơ hở, khiến người ta thấy được quan hệ lợi hại bên trong sẽ làm quân bài tẩy bị lộ sớm, đó không phải kết quả Thái Ất mong muốn. "Chúng ta cẩn tuân pháp chỉ của Địa Đạo Chi Chủ, không dám có chút chậm trễ." Làm tốt công phu bề ngoài,

sau này Thánh nhân có sát giác được Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân có liên hệ thì cũng chỉ nghĩ thiện thi và Luân Hồi Đạo Nhân có quan hệ mật thiết, chứ không ngờ hai người vốn là một.

Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn đảm nhiệm chức vị Thập Điện Diêm La, nhìn nhau mỉm cười, chậm rãi nói: "Sinh linh Hồng Hoang đều nằm trong Lục Đạo Luân Hồi, kẻ chưa đạt tu vi Chuẩn Thánh thì tên phải lưu trên Sổ Sinh Tử, mọi nhân quả nghiệp lực, phúc duyên tội ác đều có bình xét." Dứt lời, những sinh linh không có tu vi Chuẩn Thánh khắp Hồng Hoang đều lần lượt bắn ra một đạo chân linh kim quang bay về phía Địa Phủ.

Cùng lúc đó trên Sổ Sinh Tử bắn ra ức vạn đạo hắc quang, tiếp dẫn vô số chân linh kim quang.

Trong chốc lát hư không chia thành hai màu vàng đen bao trùm thiên địa.

Trên Sổ Sinh Tử xuất hiện tên của rất nhiều sinh linh, trong đó không thiếu các tu sĩ Đại La Kim Tiên, bao gồm cả tiền thế kiếp này, nhân quả tội nghiệt của họ.

Sổ Sinh Tử là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phàm là sinh linh lưu tên trên đó đều chịu sự chưởng khống của Thập Điện Diêm La.

Thông qua Thiên Thu Luân Hồi Bút có thể tu sửa thông tin trên Sổ Sinh Tử, nhưng cần trả một giá nhất định, không thể tùy ý thay đổi.

Đương nhiên Thập Điện Diêm La chưởng quản Thập bát tầng địa ngục có thể ngưng tụ vô lượng công đức, chỉ cần bỏ ra chút sức mạnh công đức thì việc tu sửa Sổ Sinh Tử không khó. "Nay Địa Phủ đã thành, Thập bát tầng địa ngục đã hoàn thiện pháp chế, hôm nay quảng khai Lục Đạo Luân Hồi, những cô hồn dã quỷ, du ly tinh mị kia sao chưa mau chóng chuyển thế luân hồi!" Giọng của Luân Hồi Đạo Nhân vô cùng hùng hồn, từ Địa Phủ truyền khắp đại lục, vô số vong

hồn như nghe lệnh triệu hoán mà bay về phía Địa Phủ.

Chương 106

"Hô!" Vô số vong hồn vào Địa Phủ bị tộc nhân tộc A Tu La chặn lại muốn tàm thực linh hồn để thăng tu vi.

Nam thì tướng mạo hung ác, nữ thì yêu diễm, mồm to mở ra hút lấy rất nhiều vong hồn. "Hừ!" Luân Hồi Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, tộc nhân A Tu La lần lượt hóa thành sương máu, ngay cả chân linh cũng không giữ được. "Vong hồn thế gian đều do Địa Phủ quản hạt, kẻ nào dám có ý đồ xấu, bản tọa định trảm không tha." Dứt lời, ánh mắt Luân Hồi Đạo Nhân nhìn về phía Bất Tử Thành trong Huyết Hải.

Lời này rõ ràng là nói cho Minh Hà Lão Tổ nghe.

Tộc nhân A Tu La dám săn giết vong hồn hiển nhiên là thái độ thăm dò của Minh Hà Lão Tổ, nếu không bày ra thái độ cứng rắn thì lão chắc chắn sẽ phái tộc nhân tiếp tục tàm thực vong hồn, đến lúc đó khí vận và công đức Địa Phủ ngưng tụ được sẽ bị chia mất một phần.

Chuyện như vậy Luân Hồi Đạo Nhân tuyệt đối không để xảy ra.

Cho nên nhất định phải cảnh cáo Minh Hà Lão Tổ rằng Huyết Hải không chỉ có một mình lão, mà còn có một vị Địa Đạo Chi Chủ.

Trong Bất Tử Thành, Minh Hà Lão Tổ sắc mặt âm trầm nhưng không dám có lời oán thán nào.

Lão lợi dụng linh hồn và Huyết Hải tạo ra tộc A Tu La để có thể liên tục kiếm lấy công đức.

Giờ Địa Phủ xuất hiện khống chế tất cả linh hồn trong Thập bát tầng địa ngục, chẳng phải là chặn đứng tiền đồ của lão sao?

Nhưng Luân Hồi Đạo Nhân đã thành Địa Đạo Chi Chủ, thực lực đạt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Địa Phủ và Huyết Hải chỉ sợ đều

do hắn định đoạt rồi. "Thôi vậy, sau này tàm thực linh hồn cẩn thận một chút là được, cùng lắm thì trở thành một phần của Địa Phủ, tìm một tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kết minh cũng không tệ." Hồng Hoang nhục nhược cường thực, thực lực không bằng người ta thì chỉ có thể chịu áp chế khắp nơi.

Ngay cả kẻ mạnh như Minh Hà Lão Tổ vẫn chỉ có thể khuất cư dưới người khác.

Dường như nghe được tâm thanh của Minh Hà Lão Tổ, Luân Hồi Đạo Nhân không còn quan tâm đến động tĩnh của Bất Tử Thành nữa. "Oanh!" Cùng với việc vô số linh hồn tràn vào Địa Phủ để chuyển thế luân hồi, Thiên Đạo lại lần nữa giáng xuống công đức, rải rác ngưng tụ trên không trung Địa Phủ.

Tuy độ hóa một đạo linh hồn kiếm được công đức không nhiều, nhưng Hồng Hoang đất rộng vật nhiều, mỗi thời mỗi khắc đều có người chết, có vô cùng vô tận linh hồn chờ đợi luân hồi.

Hiện tại Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, việc chuyển thế đầu thai có thể sinh ra nhiều sinh linh hơn, cứ thế công đức kiếm được trong Địa Phủ là không thể tính đếm.

Địa Phủ dần đi vào quỹ đạo, từng đạo khí vận chậm rãi ngưng tụ.

Thái Ất có thể thấy trên không trung thành Phong Đô có một con khí vận kim long dài ức vạn trượng đang hấp thu khí vận từ các nơi Hồng Hoang bay tới để tráng đại bản thân.

Vảy rồng rõ ràng, sống động như thật, một luồng áp lực khủng bố bao trùm toàn bộ Địa Phủ.

Khi Địa Phủ mới thành lập đã ngưng thành khí vận kim long nhưng không khổng lồ như thế, nhờ có vô lượng linh hồn tràn vào Địa Phủ mới dần tráng đại, chỉ cần linh hồn không ngừng đổ về, khí vận

kim long có thể tăng trưởng mãi mãi.

Thành lập Địa Phủ, khai tịch Thập bát tầng địa ngục, sắc phong Thập Điện Diêm La xem chừng không liên quan đến Thái Ất, nhưng thực chất đều là do y âm thầm chỉ thị Luân Hồi Đạo Nhân, nếu không các sự vụ Địa Phủ quá nhiều có thể sẽ không được tiến hành một cách ngăn nắp. "Sự vụ Địa Phủ đã ổn định, bản tọa không nán lại lâu, các ngươi hãy quản lý cho tốt, sau này đây chính là căn cơ của ta." Thái Ất truyền cho Luân Hồi Đạo Nhân một đạo ý niệm rồi rời khỏi Địa Phủ.

Căn cơ của Địa Phủ cần Luân Hồi Đạo Nhân trấn thủ để ngăn các Thánh nhân khác nhúng tay vào.

Luân Hồi Ma Phiên là thánh khí nắm giữ Lục Đạo Luân Hồi, ở trong Địa Phủ có thể phát huy tác dụng tốt nhất.

Bất kể là phòng ngự các Thánh nhân khác hay trấn áp khí vận Địa Phủ đều không thể thiếu nó.

Cho nên Thái Ất giao Luân Hồi Ma Phiên cho Luân Hồi Đạo Nhân sử dụng, một mình bay về phía Hồng Hoang đại lục.

Đương nhiên khi cần dùng, chỉ một ý niệm là nó có thể quay về tay y.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện của Yêu Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mặt lộ vẻ mừng rỡ, ánh mắt nhìn một vị Yêu Thần phía dưới. "Kế Mông, lời ngươi nói có thật không, vũ khí dính máu và linh hồn Nhân tộc có thể phá được chân thân Vu tộc?" Đế Tuấn thần sắc có chút kích động, đôi mắt lóe lên tinh quang.

Phải biết Vu tộc dựa vào chân thân cường đại, nhục thân vô cùng mạnh mẽ, không sợ đao chém rìu bổ, đã đánh chết không ít tử dân Yêu tộc.

Nếu lời Kế Mông nói là thật thì nhục thân cường đại của Vu tộc

chẳng phải sẽ biến thành tờ giấy sao? "Hồi bẩm Yêu Đế, hạ thần nói câu nào cũng là thật, để kiểm chứng linh hồn Nhân tộc có hữu dụng với Vu tộc hay không, thần đã đặc biệt thử nghiệm một phen.

Phát hiện vũ khí được tôi luyện bằng linh hồn Nhân tộc sắc bén như thần binh, chỉ cần vung nhẹ là kẻ thuộc Vu tộc đã đầu rơi xuống đất." Kế Mông không nói khoác, sau khi biết linh hồn Nhân tộc có thể phá chân thân Vu tộc đã đặc biệt thử nghiệm vài lần mới dám báo cáo cho Đế Tuấn.

Đông Hoàng Thái Nhất mặt lộ vẻ hỉ sắc, vội vàng hỏi: "Vậy có luyện chế ra được vũ khí phá được chân thân Tổ Vu không, nếu có thì mau dâng lên." Chiến lực mạnh nhất của Vu tộc là Thập nhị Tổ Vu, chỉ có phá được chân thân của họ mới là điểm mấu chốt.

Còn đám Đại Vu, Vu Tương thì có thể diệt trừ dễ dàng.

Kế Mông tức thì lâm vào thế khó, chỉ lo báo tin mừng cho Đế Tuấn chứ đâu có thời gian luyện chế vũ khí phá chân thân Tổ Vu.

Hơn nữa với thủ pháp luyện khí nửa mùa của hắn thì sao luyện nổi loại thần binh như vậy.

Đế Tuấn nhìn sắc mặt Kế Mông là hiểu ngay. "Kế Mông báo tin có công, sau này vào bảo khố chọn lấy một kiện pháp bảo." Kế Mông tức thì mừng rỡ, bảo khố Yêu tộc có vô số pháp bảo phẩm giai thượng thừa, hắn đã thèm thuồng từ lâu.

Kế Mông vội vàng bái tạ: "Đa tạ Yêu Đế ban thưởng!" Đế Tuấn gật đầu nói tiếp: "Giờ đã tìm được cách phá chân thân Vu tộc, mười vị Yêu Thần các ngươi ngay từ hôm nay hãy phái Yêu tướng tiềm nhập Hồng Hoang đồ sát Nhân tộc.

Mang linh hồn về Yêu Đình giúp bản tọa luyện chế Đồ Vu Kiếm." Theo lệnh đồ sát Nhân tộc của Đế Tuấn, thập đại Yêu Thần đều sắp

xếp thủ hạ tiềm nhập Hồng Hoang đồ sát Nhân tộc.

Hồng Hoang diện tích rộng lớn, bộ lạc Nhân tộc chiếm hơn nửa diện tích.

Ngay cả khi chỉ là một góc nhỏ bộ lạc Nhân tộc cũng không dưới ức vạn nhân khẩu.

Thêm vào đó việc Yêu tộc âm thầm đồ sát, thỉnh thoảng lại có tộc nhân bị yêu thú ăn thịt nên không ai chú ý đến tai nạn sắp tới.

Không, vẫn có người chú ý. "Hưu!" Một đạo kim quang bay tới đáp xuống phía trên tổ địa Nhân tộc, ánh mắt ngưng trọng nhìn bóng người chuyển động phía dưới. "Căn cứ theo diễn biến sự kiện Hồng Hoang, Yêu tộc sắp đồ sát Nhân tộc để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Bần đạo tuy không còn là Nhân tộc nhưng với tư cách là Thánh Sư Nhân tộc, chắc chắn không thể bỏ mặc." Thái Ất tiền thế là người, thấy Nhân tộc sắp gặp kiếp nạn chắc chắn không khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa tâm tính từ bi, lại hào xưng Thái Ất Cứu Khổ Thiên Tôn, hễ nơi nào có tật khổ tai nạn là có thể thấy bóng dáng y.

Hiện giờ Yêu tộc chưa đồ sát Nhân tộc quy mô lớn, Thái Ất định tập hợp toàn bộ Nhân tộc lại một chỗ như vậy sẽ dễ bảo hộ hơn.

Phải biết số lượng Yêu tộc không ít hơn Nhân tộc, trái lại còn nhiều gấp vạn lần, trong đó có thập đại Yêu Thần, Hy Hoàng Phục Hy, Yêu Sư Côn Bằng cùng một số tu sĩ tu vi cao thâm.

Chương 107

Chỉ dựa vào một mình Thái Ất thì không thể phân thân đi khắp nơi che chở Nhân tộc.

Chỉ cần tập hợp họ lại, dù Yêu tộc đông đảo, tu vi cao thâm, Thái Ất vẫn có thể ngăn cản bước chân của chúng.

Thái Ất chuyển thân bay về phía thạch ốc nơi Nhân tộc Tam Tổ cư ngụ.

Muốn tập hợp toàn bộ Nhân tộc, một mình Thái Ất tuy có thể làm được nhưng dễ rút dây động rừng.

Nếu để Yêu tộc phát giác ra điều bất thường, chúng chắc chắn sẽ đại cử đồ sát Nhân tộc ngay, nên để Nhân tộc Tam Tổ triệu tập tộc nhân là lựa chọn minh trí nhất. "Nhân tộc Toại Nhân Thị (Hữu Sào Thị, Truy Y Thị) kiến quá Thánh Sư." Nhân tộc Tam Tổ đều có tu vi Đại La Kim Tiên, cảm ứng được Thái Ất giá lâm liền vội vàng ra nghênh tiếp. "Tam Tổ không cần đa lễ, bần đạo có việc quan trọng muốn thông báo." Chuyện Yêu tộc đồ sát người là đại sự, Thái Ất không chút chậm trễ, vừa gặp mặt đã đi thẳng vào vấn đề.

Nhân tộc Tam Tổ sắc mặt ngưng trọng, có thể khiến Thánh Sư đích thân tới tổ địa một chuyến chắc chắn là có đại sự.

Chưa đợi ba người hỏi, Thái Ất đã lên tiếng: "Nhân tộc sắp gặp phải một kiếp nạn, ba người hãy mau chóng triệu tập tộc nhân tập hợp tại tổ địa.

Bần đạo sẽ bố hạ đại trận, có lẽ có thể giúp Nhân tộc độ qua một trận nguy cơ này." Thái Ất kế hoạch để Tam Tổ triệu tập tộc nhân, bố hạ đại trận thủ hộ mọi người.

Phải biết Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dã tâm bừng bừng, không đạt mục đích thề không bỏ cuộc, chỉ có bố hạ đại trận mới đảm bảo được an toàn cho Nhân tộc, như vậy Thái Ất mới có thể yên tâm kháng cự Yêu tộc.

Tam Tổ nghe tin Nhân tộc sắp gặp kiếp nạn, không nói hai lời lập tức triệu tập tộc nhân, truyền đạt tin tức đến các bộ lạc để về tổ địa lánh nạn.

Nhân tộc nhân khẩu đông đúc, có những nơi cách xa nhau, ngày thường đã có phương pháp truyền tin chứ không cần phải chạy từng nơi.

Một truyền trăm, trăm truyền vạn, vạn truyền ức, chỉ trong một tháng tin tức Nhân tộc sắp gặp kiếp nạn đã truyền khắp các bộ lạc.

Tất cả Nhân tộc ngay lập tức thu dọn hành trang tiến về tổ địa.

Đáng tiếc Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, dựa vào tu vi không cao của Nhân tộc thì muốn tập hợp hết tại tổ địa ít nhất cũng mất ba năm tháng, thậm chí lâu hơn.

Thái Ất đứng trên không trung tổ địa Nhân tộc, khí tức quanh thân như đại dương bao la, từng đạo Luân Hồi Pháp Tắc ngưng thành trận văn phiêu tán xung quanh.

Khi Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo thu đồ, Thông Thiên Giáo Chủ đã truyền cho y một số tâm đắc về trận pháp.

Hiện giờ Thái Ất tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, cảm ngộ trận pháp càng thêm thâm khắc, bố trí một tòa đại trận thủ hộ Nhân tộc là việc dễ dàng.

Nhưng Thái Ất không định bố trí sơ sài, muốn ngăn cản bước chân Yêu tộc thì trận pháp tầm thường chắc chắn không được.

Trong Hồng Hoang có mười đại đỉnh cấp trận pháp, mạnh nhất

phải kể đến Vạn Tiên Trận, Tru Tiên Kiếm Trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhưng y đều không biết cách bố trí.

Duy nhất có chút manh mối là Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, cần có Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ để bố trận.

Sau khi trận thành có thể nhốt được năm vị Thánh nhân, nhưng chưa ai tụ tập đủ Ngũ Phương Kỳ nên chưa thấy được uy lực của nó.

Thái Ất trong tay có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đã tham ngộ thông thấu, kết hợp với tâm đắc trận pháp có thể ngộ ra một tia chân ý của Ngũ Hành Đại Trận, dùng để đối phó Yêu tộc chắc chắn là đủ.

Thái Ất vung tay liên tục, từng đạo trận văn ngưng từ Luân Hồi Pháp Tắc đồng thời lấp lánh quang trạch, tỏa ra áp lực khủng bố.

Ức vạn đạo kim quang chiếu diệu thiên địa, kết nối thành trận pháp huyền diệu xoay chuyển cực tốc trong hư không, linh khí vô cùng hội tụ lại. "Oanh!" Một tiếng nổ vang, hư không bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ thấy phương Đông xuất hiện một con lôi long màu tím, thân phủ đầy Luân hồi đạo văn, trên vảy lôi đình tung hoành, bá đạo phi phàm.

Phương Nam bay ra một con thải tước, đôi cánh xòe ra che kín bầu trời, toàn thân bốc hỏa như muốn thiêu rụi cả thiên địa. "Hống!" Phương Tây truyền tới một tiếng hổ gầm, bộ giáp trắng xóa có thể chống đỡ những đòn tấn công khủng bố, bộ vuốt vàng rực có thể xé nát thiên địa.

Một con linh quy Huyền Vũ lề mề xuất hiện ở phương Bắc, mồm to phun một cái khiến hư không đều bị hàn ý đóng băng biến thành một bức tường cao, khí tức khủng bố lan tỏa tứ phương.

Cùng lúc đó tường vân từ trên trời hạ xuống, kỳ lân thụy thú đạp vân bay tới như thần linh trấn áp trận nhãn Mậu Thổ trung ương.

Một tòa đại trận hình thành trong hư không, màn sáng huyền diệu che chở Nhân tộc phía dưới.

Nhân tộc tuy có không ít tu sĩ nhưng tu vi không cao, chưa bao giờ thấy trận pháp bao giờ.

Giờ thấy Thái Ất bố trí trận pháp đều trợn tròn mắt, lộ vẻ chấn kinh và hiếu kỳ.

Đại trận Thái Ất bố trí tuy không phải Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận nhưng uy lực cũng phi phàm.

Phải biết tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ lại lấy Luân hồi đạo văn làm trận cơ, đại trận bố hạ có thể chống đỡ được sự tấn công của tu sĩ Chuẩn Thánh.

Thái Ất bố trí đại trận xem chừng thời gian không dài nhưng thực tế đã trôi qua nửa tháng, có không ít người Nhân tộc đã lục tục tập trung tại tổ địa.

Cuộc thiên di quy mô lớn của Nhân tộc không qua mắt được các đại năng Hồng Hoang, chỉ là họ không để tâm mà thôi.

Việc thiên di vẫn thường xuyên xảy ra trong Nhân tộc, nên họ không thấy có gì bất thường.

Nhưng trong mắt Yêu tộc, mọi chuyện đã trở nên khác biệt.

Phải biết rằng, phụng mệnh đồ sát Nhân tộc, nếu người đều chạy thoát thì biết thu thập linh hồn ở đâu để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Nhân tộc xuất hiện hành động dị thường, yêu binh yêu tướng lập tức thượng báo Yêu Đình.

Tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Yêu Đình, Đế Tuấn nghe yêu tướng

bẩm báo, sắc mặt có chút bất duyệt.

"Nhân tộc đại quy mô dời về tổ địa, không thu thập được linh hồn?" Thanh âm của hắn không lớn, nhưng yêu tướng phía dưới sợ tới mức toàn thân run rẩy.

Yêu tộc vốn cuồng bạo, thân là Yêu Đế, tính tình của Đế Tuấn càng thêm hỏa bạo, hiện giờ không hoàn thành nhiệm vụ, ít nhất cũng phải chịu một trận đòn độc.

"Hồi... hồi bẩm Yêu Đế, Nhân tộc có ba tôn Đại La Kim Tiên, chúng thần không phải đối thủ, lại gặp lúc cả tộc di cư nên mới không thu thập được linh hồn." "Làm việc bất lợi còn tìm lý do thoái thác, đáng phạt!" Dứt lời, Đế Tuấn vung một chưởng xuống, yêu tướng kia trực tiếp hóa thành huyết vụ.

Chư vị yêu tướng không ai dám thở mạnh.

Nhân tộc suy nhược, dù có ba vị Đại La Kim Tiên thì sao có thể chống lại đông đảo yêu tướng?

Chẳng qua là sau khi xuống hạ giới đã lười biếng, không muốn làm việc nên cố ý tìm lý do thoái thác mà thôi.

"Yêu Đế chớ vội, hiện giờ Nhân tộc tụ tập một chỗ, chính là lúc phái đại quân nhất cử tiêu diệt, lúc đó thu thập linh hồn chẳng phải càng dễ dàng hơn sao?" Yêu sư Côn Bằng cười nồng đậm, như thể đã nắm chắc phần thắng.

Chương 108

Đế Tuấn nheo mắt lại, như đang cân nhắc dụng ý của Côn Bằng.

Ngày trước lúc tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí, Côn Bằng bị đánh tới mức da tróc thịt bong, suýt nữa mất mạng.

Sau đó mới biết là oan uổng Côn Bằng, Hồng Mông Tử Khí kia sớm đã bị người khác cướp đi.

Khi đó Đế Tuấn biết Côn Bằng khẳng định sẽ ghi hận, hiện giờ y đưa ra cách này, không khỏi khiến người ta hoài nghi là có dụng ý khác.

"Đại ca, lời Côn Bằng nói không sai, chỉ cần phái đại quân tiến công tổ địa Nhân tộc là có thể thu thập lượng lớn linh hồn, luyện chế Đồ Vu Kiếm dư sức." Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, không có gì quan trọng hơn việc trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Vì đạt được mục đích, dù có đồ sát sạch cả Nhân tộc thì y cũng chẳng hề tiếc nuối.

Bạch Trạch sắc mặt biến đổi, vội vàng khuyên ngăn: "Yêu Đế không nên, Nhân tộc tuy suy nhược nhưng lại do Oa Hoàng tạo ra, Thái Thanh đạo nhân kiến lập Nhân giáo, càng lấy Nhân tộc làm căn cơ.

Một khi đánh sát sạch Nhân tộc, chỉ sợ sẽ khiến hai vị Thánh nhân bất mãn." Bạch Trạch là đứng đầu Thập Đại Yêu Thần, lại có danh xưng Quân sư Yêu tộc, nhìn nhận vấn đề sâu sắc hơn hẳn.

Y hào xưng trên thông thiên văn địa lý, dưới tường tận mọi chuyện li ti, thấu hiểu quá khứ vị lai.

Nhờ tham ngộ được một tia thiên cơ, biết được Nhân tộc không

thể diệt tuyệt nên mới lên tiếng ngăn cản.

"Hừ!

Hiện giờ Yêu tộc ta chưởng thiên, Vu tộc chưởng địa, chỉ cần diệt được Vu tộc là có thể trở thành thiên địa nhân vật chính.

Lúc đó ngưng tụ khí vận Hồng Hoang, chứng đạo Hỗn Nguyên chỉ ngày một ngày hai, việc gì phải sợ Thánh nhân?

Hơn nữa Oa Hoàng cũng thuộc Yêu tộc ta, lẽ nào lại đi giúp Nhân tộc sao?" Đông Hoàng Thái Nhất từng lời hùng hồn, đạo lý rõ ràng khiến chúng nhân không dám phản bác.

Đế Tuấn đảo mắt nhìn chúng nhân một lượt, chậm rãi nói: "Yêu tộc muốn xưng bá Hồng Hoang, nếu ngay cả Nhân tộc cũng có thể ngăn cản bước chân chúng ta, thì còn tư cách gì trở thành thiên địa nhân vật chính?

Truyền bản tọa hào lệnh, Thập Đại Yêu Thần lập tức điểm tề binh tướng, đại cử tiến công tổ địa Nhân tộc, kẻ nào dám ngăn cản, giết không tha!" Dứt lời, sát ý khủng khiếp tràn ngập cả đại điện, chúng yêu thần sắc mặt cuồng hỉ, chỉ có Bạch Trạch thầm lắc đầu.

"Chúng thần cẩn tuân Yêu Đế pháp chỉ!"...

"Uỳnh!" Trên không trung đại lục Hồng Hoang lôi thanh cuồn cuộn, mây yêu đen kịt như mực tầng tầng lớp lớp, như muốn ép sập cả thiên địa.

"Đế Tuấn tạp mao điểu kia lại muốn làm gì?

Trước đây Đạo Tổ đã nói, Yêu chưởng thiên, Vu quản địa.

Hiện tại đại quân áp cảnh, lẽ nào muốn mặc kệ lời cấm ngôn của Đạo Tổ, khiêu chiến chiến tranh sao?" Hai tộc Vu Yêu thường xuyên bùng nổ chiến đấu, lần trước đánh quá kịch liệt nên bị Đạo Tổ cấm

chiến vạn năm.

Hiện tại đại quân Yêu tộc tràn xuống đại lục Hồng Hoang, Thập Nhị Tổ Vu nhao nhao lộ ra thần sắc đề phòng.

May mà đại quân Yêu tộc chỉ đi ngang qua bộ lạc Vu tộc chứ không phát động công kích.

Tại tổ địa Nhân tộc, Thái Ất hai mắt ngưng thị, thấy mây yêu bao phủ thiên địa, che lấp cả ánh hào quang của nhật nguyệt.

Trong mây yêu lôi quang lấp lóe, khí tức khủng khiếp vô cùng hạo hãn, uy áp bành trướng như từng tôn đại năng giáng lâm.

Thiên địa đột nhiên trở nên vô cùng hôn ám, vô số sinh linh đều cảm tri được một trận tai nạn đang giáng xuống.

"Thánh sư, mây yêu kia..." Nhân tộc tam tổ sắc mặt khẩn trương hỏi.

"Mây yêu là kiếp nạn của Nhân tộc, các ngươi chỉ cần ẩn nấp trong đại trận là được.

Có bần đạo ở đây, sẽ không để các ngươi bị thương tổn." Lời của Thái Ất khiến tam tổ an tâm không ít, dù đã là Đại La Kim Tiên nhưng bọn họ vẫn không nhìn thấu tu vi của Thánh sư ra sao, nhưng có thể khẳng định là thập phần cường đại.

Đã nói không có việc gì thì nhất định sẽ không có việc gì.

"Tộc nhân hiện tại tập trung thế nào rồi, đã vào hết tổ địa chưa?"
"...

Đại bộ phận tộc nhân đã vào tổ địa, chỉ còn một số bộ lạc xa xôi, sợ rằng khó tránh khỏi tai ương." Địa bàn Nhân tộc cư trú quá rộng lớn, dù sớm truyền tin nhưng vẫn có một tiểu bộ phận không kịp chạy tới.

“Thiên ý nan trắc, chỉ có thể để họ tự cầu đa phúc.

Các ngươi ở trong trận pháp đợi, bần đạo đi đánh lui quân Yêu tộc.” Yêu tộc phân thành mười lộ đại quân, cưỡi mây yêu đi đồ sát những người lạc đàn khắp Hồng Hoang.

Trong đó có một lộ nhân mã tiến đến gần, quân số không dưới ức vạn, Thái Ất thân hình khẽ động, chặn đứng đường đi của đại quân.

“Đạo hữu chặn đường chúng ta có việc gì?” Kế Mông thấy quanh thân Thái Ất đạo vận hoàn nhiễu, một vẻ cao thâm mạc trắc, bèn thử hỏi.

Lộ đại quân này do Kế Mông dẫn đầu, khí tức Chuẩn Thánh tràn ngập toàn thân, tay cầm một thanh Phiên Thiên Chùy.

Thân chùy phủ đầy đạo văn chằng chịt, nhìn qua đã biết không phải vật phàm.

Tuy tính tình Yêu tộc cuồng bạo nhưng không thiếu những nhân vật có đầu óc, Kế Mông chính là một trong số đó.

Nếu là yêu thần khác thấy Thái Ất, có lẽ đã vung chùy đập xuống từ lâu.

“Bần đạo Thái Ất, là Đại sư huynh của Xiển giáo, chắc Kế Mông đạo hữu hẳn phải nhận ra ta.” Kế Mông đương nhiên nhận ra Thái Ất, lúc Nữ Oa kiến tạo đạo trường ở Oa Hoàng Thiên, trận Tử Tiêu Lôi Kiếp kia đã khiến y vô cùng chấn kinh, đến nay vẫn nhớ rõ mồn một.

Chỉ là Thái Ất thân là đệ tử Xiển giáo, vốn không liên quan gì đến Nhân tộc, tại sao lại chặn đường y?

“Đạo hữu không ở Côn Luân sơn tu hành, lại đi xen vào việc của Nhân tộc sao?” “Kế Mông yêu thần quá lời rồi, ta chính là Cứu Khổ Thiên Tôn, lại là Thánh sư của Nhân tộc, thấy chúng sinh khổ cực, trải qua sát kiếp, đương nhiên phải cứu khổ cứu nạn.

Ta thấy yêu thần là người thâm minh đại nghĩa, hay là rời đi, để tránh cho Nhân tộc một trận họa sự, thấy thế nào?" Thái Ất sắc mặt bình tĩnh, trong ngôn ngữ ẩn chứa phong mang khiến người ta cảm thấy như đang ở trong hiểm cảnh.

Kế Mông phụng mệnh đồ sát Nhân tộc, khẳng định không thể chỉ vì vài câu nói mà thối lui.

Cùng lắm là đánh một trận, lẽ nào đường đường là Yêu thần lại sợ một đệ tử Xiển giáo?

Bởi vì Thái Ất ẩn tàng khí tức nên Kế Mông không biết thực lực của đối phương thế nào.

Trong tâm trí Kế Mông, Thái Ất chỉ là một văn bối, thực lực có mạnh đến đâu lẽ nào có thể vượt qua Chuẩn Thánh?

"Hừ, bản tọa nể mặt đệ tử Thánh nhân mới lễ độ đãi ngộ, nếu ngươi chịu rời đi, ta sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nếu còn cố ý ngăn cản, chớ trách Phiên Thiên Chùy dưới tay ta không nể tình." Dứt lời, khí tức của Kế Mông bùng nổ, Phiên Thiên Chùy trong tay tỏa ra vô số đạo văn.

Phía sau y ức vạn yêu binh yêu tướng nhao nhao nộ hống, giơ cao vũ khí, hiển nhiên muốn khai chiến.

Yêu tộc vốn hiếu chiến, cuồng bạo khát máu, dù gặp đối thủ có tu vi cao hơn cũng dám vung đao hướng về phía trước.

Huống hồ có Kế Mông yêu thần dẫn đầu, đám yêu binh càng thêm hung hăng, từng đứa nhe răng trợn mắt trào phúng Thái Ất.

Chương 109

"Vô Lượng Cứu Khổ Thiên Tôn!

Yêu thần bị dục vọng khổ sở xâm hại, mê muội tâm trí, bần đạo lòng mang từ bi, sao có thể rời đi?

Đã chấp mê bất ngộ thì đừng trách bản tọa không khách khí." Dứt lời, khí tức Thái Ất bùng nổ, quy luật Luân Hồi tung hoành giao thác, lực lượng Luân Hồi bao quanh tứ phía, những gợn sóng khủng khiếp gây chấn động hư không.

Thái Ất có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ nhưng chỉ phóng ra khí tức Chuẩn Thánh, ẩn tàng một bộ phận thực lực.

Tuy sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, nhưng Kế Mông trong mắt Thái Ất đến thỏ cũng không bằng.

Trong hư không nồng nặc mùi thuốc súng, một trận đại chiến sắp bùng nổ.

Kế Mông thấy Thái Ất triển lộ tu vi Chuẩn Thánh, không những không kinh ngạc mà nộ ý càng tăng.

Hóa ra cậy có tu vi Chuẩn Thánh mới dám chặn đường bản thần.

Bảo bần đạo thoát ly khổ hải sao, chi bằng để ta tống ngươi vào luân hồi chuyển thế thì hơn.

Nghĩ đến đây, Kế Mông vận chuyển pháp lực rót vào Phiên Thiên Chùy, nhất thời quang mang đại tác, lôi đình tung hoành.

Thanh âm tí tách truyền khắp tứ phương, hư không đều bị lôi đình đánh tới mức vặn vẹo.

Thanh Phiên Thiên Chùy này là linh bảo được y tuyển chọn kỹ

lưỡng trong bảo khố Yêu Đình, thuộc loại Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ẩn chứa thần lôi vô tận.

Phát huy đến cực hạn có uy lực dời non lấp biển, trong tay y, một kích có thể đánh tu sĩ Chuẩn Thánh trọng thương.

"Uỳnh!" Một tiếng nổ vang, hư không xuất hiện ảnh chùy khổng lồ cao triệu trượng, trên đó phủ đầy đạo văn lôi đình, tỏa ra hào quang huyền sắc.

Vô số mây đen bị triệu hoán, tụ tập trên đỉnh cự chùy với tốc độ cực nhanh, uy áp khủng khiếp tràn ngập thiên địa.

Thái Ất nhớ lại ký ức tiền kiếp, Kế Mông thân người đầu rồng, mở miệng có thể phun sương nhả mưa, mỗi lần xuất hiện tất có cuồng phong bão vũ.

Hiện giờ cộng thêm uy năng của Phiên Thiên Chùy, hư không lôi điện đan xen, mưa sa xối xả.

Mỗi giọt mưa linh khí nặng nghìn cân, rơi xuống đánh gãy vô số núi non, đại địa vang lên những tiếng nổ rung trời.

"Đi!" Kế Mông vung tay đại thụ, cự chùy Phiên Thiên như muốn đập nát thiên địa, hướng về Thái Ất mà giáng xuống.

Nơi nó đi qua, quần sơn như đậu hũ bị chém đứt bằng phẳng, đại địa nứt toác thành hình mai rùa, những khe rãnh dọc ngang kéo dài vạn vạn dặm.

Uy lực của đại năng Chuẩn Thánh thật quá khủng khiếp, tùy ý một kích đã bao phủ phạm vi vạn vạn dặm.

Thái Ất thấy Kế Mông bộc phát uy năng, trong lòng không có quá nhiều kinh ngạc.

Chỉ khi đạt tới Chuẩn Thánh mới biết sự khủng khiếp của cảnh

giới này, đòn tấn công trước mắt chỉ là thử thăm dò, căn bản chưa phải thủ đoạn hay thần thông thực sự.

Thái Ất khóe miệng hơi nhếch, ngón tay điểm nhẹ, một cái vòng vàng tỏa ra càn khôn chi khí xuất hiện trước người.

Đạo văn trên Càn Khôn Quyển đồng loạt tỏa sáng, uy áp khủng khiếp lan tỏa tứ phía.

Vô tận càn khôn chi khí tràn ngập chư thiên, hư không bị chấn động đến mức lay chuyển.

Càn Khôn Quyển tuy là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng lại là pháp bảo chí cương chí dương.

Nó cứng cáp không gì phá nổi, có thần lực lật sông đổ biển, chấn nhiếp càn khôn.

Đối phó với Kế Mông yêu thần trước mắt là dư sức.

"Đi thôi!" Thái Ất ném ra một cách phong khinh vân đạm, Càn Khôn Quyển hóa thành một đạo kim quang, đập thẳng vào bóng chùy Phiên Thiên đang bay tới.

"Uỳnh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cả vùng thiên địa đều rung chuyển, năng lượng khủng khiếp trực tiếp hóa thành tiêu yên, từ hư không chậm rãi bốc lên ngưng tụ thành đám mây hình nấm.

Những gợn sóng chấn động đáng sợ quét ra xung quanh, nơi chúng đi qua, những ngọn núi cao chọc trời lần lượt bị phá hủy, cát đá bay loạn, bụi bặm mù mịt.

Đại quân Yêu tộc đứng quá gần hai người nên bị dư uy chấn động, từng kẻ thương tích đầy mình, máu tươi phun trào làm nhuộm đỏ cả mặt đất.

Những tiếng kêu gào thảm thiết vang khắp thiên địa, khiến người

ta nghe mà rùng mình.

Đại bán quân Yêu tộc bị dư uy của một kích này đánh chết, hồn siêu phách tán.

May mà Thái Ất có tiên kiến chi minh, sớm bố hạ Ngũ Hành Đại Trận nên có thể ngự được dư uy của Chuẩn Thánh, khiến Nhân tộc không bị ảnh hưởng.

Tuy không bị thương nhưng Nhân tộc vẫn bị phen kinh sợ không nhỏ.

Nếu không có đại trận thủ hộ, tất cả đều đã bị dư uy vụ nổ đánh tan xác, đừng nói là để lại toàn thây, e rằng ngay cả cơ hội chuyển thế luân hồi cũng không có.

Kế Mông thấy quân Yêu tộc bị ảnh hưởng, lập tức hạ lệnh: "Các ngươi mau lùi xa ra, tránh để bị vạ lây, chiến đấu giữa các Chuẩn Thánh các ngươi không thể tham dự." Yêu tộc hiếu chiến là thật nhưng chạy trốn cũng là bậc nhất, lời Kế Mông chưa dứt thì chúng đã chạy xa.

Từng đôi mắt đều lộ vẻ kinh hồn bạt vía.

Chuẩn Thánh quả thực đáng sợ, chỉ chút dư uy đã đánh chết đại bán tộc nhân, nếu bị trúng trực diện thì chẳng phải toàn quân phúc diệt sao?

"Kế Mông yêu thần tâm hệ Yêu tộc, chi bằng sớm thối lui, để tránh đau khổ thêm nặng nề, chỉ có thể vào luân hồi một chuyến." Thái Ất tâm tính từ bi, không muốn tạo sát nghiệt nên vẫn khuyên giải Kế Mông rời đi.

"Giết hàng triệu quân Yêu tộc ta mà còn dám mở miệng nói từ bi, hôm nay tất phải khiến ngươi thịt nát xương tan mới hả giận!" Lời vừa dứt, Kế Mông tay cầm Phiên Thiên Chùy lao về phía Thái Ất.

Mỗi lần vung chùy đều có thể khuấy động thiên địa, năng lực lật sông đổ biển.

Vạn đạo kim quang bắn tứ tung, vô số ảnh chùy dồn dập đập xuống.

Thái Ất né trái tránh phải, gương mặt như gió mùa xuân, vẻ ngoài đặc biệt thong thả, giống như đang dạo chơi trong hậu hoa viên nhà mình, căn bản không giống đang chiến đấu.

Tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ đối mặt với Kế Mông giống như mãnh hổ vờn chuột nhắt, ngoài việc trêu đùa thì chính là sát phạt.

"Sinh tử ly biệt khổ, đạo hữu bị nỗi khổ sinh tồn trói buộc, bần đạo giúp ngươi thoát ly khổ nạn, sớm ngày luân hồi chuyển thế mới có thể giải thoát." Sát ý trong mắt Thái Ất lóe lên rồi biến mất, Càn Khôn Quyển lơ lửng giữa hư không tỏa ra hào quang vô tận, như một vầng mặt trời chói lọi chiếu rọi thiên địa, uy áp khủng khiếp chấn nhiếp tứ phương.

"Đoàng!" Càn Khôn Quyển đập thẳng xuống đầu Kế Mông, vang lên một tiếng va chạm kim khí lanh lảnh.

Kế Mông chỉ cảm thấy một lực lượng khổng lồ hàng tỷ cân va đập vào não hải, tức thì nhục thân phá toái, nguyên thần ly thể, một cảm giác nguy cơ khủng khiếp ập đến.

"Không xong!" Y biết mình lần này lành ít dữ nhiều.

Không đợi y kịp phản ứng, Thái Ất vung tay lớn, nắm lấy nguyên thần của Kế Mông trong tay, sắc mặt từ tường như một tôn Thánh tôn cứu khổ cứu nạn.

Chỉ là nụ cười của Thái Ất trong mắt Kế Mông còn đáng sợ hơn cả ác ma.

Chương 110

"Đạo hữu cuối cùng cũng thoát ly khổ hải, ta tâm rất an ủi, sớm ngày luân hồi đi thôi." Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân tâm niệm tương thông, muốn tống người vào Địa Phủ luân hồi chuyển thế chỉ cần một ý niệm là được.

"Đạo hữu khoan hãy động thủ!" Một đạo thanh âm vang dội truyền đến, tuy thu hút sự chú ý của Thái Ất nhưng tay hắn căn bản không hề dừng lại.

Chỉ thấy quy luật Luân Hồi trong tay vận chuyển, một cánh cổng nhỏ xuất hiện.

Nguyên thần của Kế Mông bị lực hút khủng khiếp kéo vào trong Quỷ Môn Quan hư ảo.

Quỷ Môn Quan của Địa Phủ do Âm Dương Ngọc Luân diễn hóa, Thái Ất có thể tùy thời sử dụng, chỉ cần ý niệm khẽ động là có thể tống linh hồn vào trong.

Cho dù Kế Mông có tu vi Chuẩn Thánh, nguyên thần cũng không thể thoát khỏi sự quản chế của Địa Phủ.

Sau khi bị Thập Điện Diêm La thẩm vấn, vĩnh viễn bị trấn áp nơi địa ngục không được siêu sinh hay chuyển thế luân hồi, việc đó không cần Thái Ất phải bận tâm nữa.

Điều duy nhất đáng chú ý là kẻ vừa lên tiếng có chút bất phàm.

Chỉ thấy y mặc đạo bào huyền bạch, trên y phục khắc họa thiên địa kỳ bàn, lấy tinh thần đầy trời làm quân cờ.

Khắp người tỏa ra một khí tức huyền diệu khôn lường, tựa như một tuyệt thế cao nhân thần du thiên ngoại, uy áp không kém gì Chuẩn

Thánh phiêu đãng xung quanh.

Gương mặt y như đúc từ linh ngọc, có thể làm mê đắm vạn ngàn thiếu nữ, đôi mắt chứa đựng vạn vì tinh tú.

Chỉ là nó đang tỏa ra hàn mang khủng khiếp, khiến người ta nhìn vào có cảm giác như rơi xuống địa ngục.

Thái Ất biết người này chắc chắn là một vị Yêu thần khác, khí tức mạnh hơn Kế Mông vài phần, khí chất quanh thân càng thêm phiêu miểu thoát tục.

Người có được thực lực và phong độ này, e rằng chỉ có kẻ được hào xưng là Quân sư Yêu tộc – Bạch Trạch.

Không sai, người này chính là Bạch Trạch.

Trên thông thiên văn địa lý, dưới tường tận mọi chuyện li ti, thấu hiểu quá khứ vị lai, thuật thôi diễn của y không dưới Hi Hoàng Phục Hy.

Chính Bạch Trạch đã thôi diễn ra Kế Mông gặp đại nạn nên đặc biệt đến chi viện.

Ngờ đâu vừa mới tới nơi thì nhục thân Kế Mông đã nát bấy, nguyên thần bị tống vào Địa Phủ rồi.

Hai người cùng thuộc Yêu tộc, liệt vào Thập Đại Yêu Thần, tuy thường xuyên tranh đoạt danh hiệu Yêu thần đứng đầu nhưng tình đồng bào ức vạn năm đã sớm khiến họ hóa can qua thành ngọc bạch.

Hiện giờ Kế Mông bị giết, Bạch Trạch trong lòng vô cùng phẫn nộ.

"Đạo hữu thật là uy phong, giết chết Yêu thần tộc ta, chẳng lẽ muốn đối địch với Yêu tộc sao?" Bạch Trạch diện dung tranh nanh, trong lời nói lộ rõ sát cơ.

Thái Ất vẫn phong khinh vân đạm, nụ cười như gió xuân phất qua mặt, nhàn nhạt đáp: "Bạch Trạch yêu thần hiểu lầm rồi, bần đạo thấy Kế Mông thân hãm khổ hải nên ra tay cứu giúp, sao lại là đối địch với Yêu tộc?

Hiện giờ đạo hữu cũng sắp thân hãm khổ nạn, bần đạo khuyên một câu, sớm quay về Yêu Đình, họa may mới hóa giải được một trận tai kiếp." Thái Ất biết Bạch Trạch là quân sư Yêu tộc, đầu óc linh hoạt, tâm tính vững vàng, thuật thôi diễn mạnh hơn tu sĩ tầm thường gấp vạn lần.

Nếu không phải vì Kế Mông mất mạng, y tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây, càng không nổi trận lôi đình.

Hiện giờ lại bị kích tướng một phen, tất sẽ không giữ được bình tĩnh như thường lệ, có khi còn muốn giết người ngay lập tức.

"Giết Yêu thần của Yêu tộc ta mà vẫn có thể thản nhiên như vậy, hôm nay ta phải khiến ngươi bị tỏa cốt dương hôi mới giải được hận trong lòng." Lời vừa dứt, khí tức quanh thân Bạch Trạch bùng nổ, từng sợi đạo văn huyền diệu tỏa ra đạo vận vô cùng, ngưng thành những quân cờ đen trắng.

Những quân cờ đen trắng này khổng lồ tới triệu trượng, như những vì tinh tú rải rác khắp hư không.

Những gợn sóng uy áp khủng khiếp đè sập vô số dãy núi.

Tiền nhân có câu: Thiên địa làm bàn cờ, Ngân hà làm biên giới, nhật nguyệt tinh thần làm quân cờ, ai người dám hạ?

Hôm nay Thái Ất đã được chứng kiến thế nào gọi là lấy thiên địa làm bàn cờ, tinh thần làm quân cờ.

Bạch Trạch với tư cách là đứng đầu Thập Đại Yêu Thần, có thể chưởng khống một bộ phận tinh thần chi lực.

Quân cờ tinh thần đen trắng này chính là do tiếp dẫn tinh thần chi lực của thiên địa ngưng tụ mà thành.

Một kích này đến Chuẩn Thánh cũng phải tránh né phong mang, không dám khinh suất đón đỡ.

"Đi!" Dứt lời, quân cờ tinh thần giữa hư không tỏa ra hào quang vô tận như những vầng thái dương, sắp xếp có trật tự bao phủ cả vùng trời, đánh về phía Thái Ất.

Trước khi quân cờ khổng lồ ập đến, những ngọn núi cao chọc trời xung quanh bị lực trấn áp đè nát, trực tiếp sụp đổ chìm vào lòng đất.

Mặt đất xuất hiện những khe rãnh dọc ngang, để lại những vết sẹo dài vạn vạn dặm trên đại lục Hồng Hoang.

Phải công nhận Bạch Trạch là đứng đầu Thập Đại Yêu Thần, thực lực thực sự mạnh mẽ, vừa ra tay đã bao phủ vạn vạn dặm hư không.

Nếu bị trúng đòn đồng thời, Thái Ất cũng sẽ bị tổn thương không nhỏ.

Đương nhiên với thực lực của hắn, không đời nào lại để mấy quân cờ khổng lồ này đánh trúng.

Dù sao hắn cũng có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, cao hơn Bạch Trạch một cảnh giới nhỏ.

Ở cấp độ Chuẩn Thánh, dù chỉ là một cảnh giới nhỏ cũng là sự khác biệt một trời một vực, huống hồ trong tay hắn còn có rất nhiều pháp bảo tăng cường thực lực.

Theo ý niệm khẽ động, Càn Khôn Quyển lại một lần nữa tỏa sáng, một hóa vạn, vạn hóa triệu, lồng vào nhau ngưng thành một bức tường vàng khổng lồ, lao thẳng về phía quân cờ đen trắng giữa hư không.

"Ầm!" Hai bên va chạm tức thì, bùng nổ âm thanh chấn động trời đất, phạm vi hàng tỷ dặm đều bị vụ nổ liên hoàn bao phủ.

Đại địa bị đánh cho tan nát, cổ thụ cự đẳng hóa thành tro bụi, cát đá cuồn cuộn trong khói lửa.

Ba sắc thái vàng, đen, trắng liên tục bộc phát hào quang, dù trong khói đặc vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Quân cờ đen trắng tuy do tinh thần chi lực ngưng tụ, nhưng Càn Khôn Quyển dù sao cũng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chất liệu vô cùng kiên cố, công phạt vô song.

Khi hai bên va chạm, uy năng bộc phát của cả hai đều rất mạnh, nhưng cuối cùng pháp bảo vẫn chiếm ưu thế, những quân cờ đen trắng lần lượt bị đánh nát.

Tuy nhiên dù pháp bảo chiếm ưu thế, nhưng tinh thần chi lực không dễ dàng hóa giải như vậy, hào quang trên Càn Khôn Quyển trở nên ảm đạm, muốn tiếp tục chống đỡ rõ ràng là không thể nữa.

Bạch Trạch thấy quân cờ bị đánh nát, trong lòng đại chấn kinh, phải biết rằng tinh thần chi lực vô cùng khủng khiếp, đó là một loại sức mạnh của thiên địa, không phải pháp bảo tầm thường có thể chống đỡ được.

Yêu tộc có thể chưởng thiên chính vì có thể sử dụng tinh thần chi lực, một khi tế ra có thể vô vãng bất lợi, kiên bất khả tồi.

Vậy mà lại bị một cái vòng vàng đánh nát.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, y tuyệt đối sẽ không tin vào sự thật này.

Đồng thời Bạch Trạch thầm cảnh giác, biết Thái Ất trước mắt phi đồng tầm thường, phải tập trung mười hai phần tinh thần, không được lơ là một chút nào.

Chương 111

Nếu không, kết cục của y sẽ giống hệt Kế Mông.

Theo ý niệm khẽ động, y tế ra một quyển thư sách và một cây Bạch Trạch Bút, trên đó đều có đạo văn huyền diệu, tỏa ra đạo vận khủng khiếp.

Bạch Trạch Bút là linh bảo bản mệnh, thuộc hàng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ cần lưu lại một tia chân linh của tu sĩ trong thư sách, nó có thể phác họa ra một sinh linh y hệt.

Chỉ thấy đạo văn trên Bạch Trạch Bút đồng loạt tỏa sáng, một luồng khí tức Tiên thiên huyền diệu truyền ra, tinh thần chi lực từ cửu thiên bị khiên dẫn, nhao nhao rót vào trong thư sách.

Bạch Trạch tay cầm Bạch Trạch Bút, lấy tinh thần chi lực làm mực, phác họa ra một con dị thú huyền diệu trên thư sách.

"Uỳnh!" Chỉ thấy vạn đạo kim quang lóe lên, hư không xuất hiện một con yêu thú kỳ dị.

Thân hình nó vô cùng bàng đại, một cái móng vuốt đã rộng triệu trượng, cả thân hình che kín cả thiên địa.

Khắp người nó tỏa ra một luồng lực lượng thôn phệ, tinh thần chi lực vô tận bị thôn phệ, nhục thân không ngừng tráng đại.

Bụng nó phình to, như muốn nuốt chửng cả thiên địa vào trong.

Thái Ất chưa bao giờ thấy dị thú như vậy, bấm ngón tay tính toán mới biết.

Hóa ra đây là thượng cổ Hồng Hoang di chủng, tên gọi Thôn Thiên

Thú, lấy việc thôn phệ vạn vật trong thiên địa làm thức ăn, chỉ cần không ngừng ăn là có thể tiếp tục lớn mạnh, thậm chí chứng đạo Hỗn Nguyên cũng có khả năng.

Ngày trước lúc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất phát hiện ra Tam Thập Tam Thiên để khai tịch Yêu Đình đã bị Thôn Thiên Thú ngăn cản.

Hai người hợp lực mới chém giết được nó, cuối cùng để lại một tia chân linh bị Bạch Trạch phong ấn vào thư sách.

Tuy chỉ còn một tia chân linh, thực lực tổn hại lớn, nhưng vẫn thập phần mạnh mẽ.

Hiện giờ có tinh thần chi lực gia trì, thực lực lại càng cường đại hơn.

Bạch Trạch chính là nhờ vào chân linh của thượng cổ di chủng này mới ngồi vững vị trí đứng đầu Thập Đại Yêu Thần.

Hôm nay nếu không gặp phải Thái Ất, y tuyệt đối sẽ không thả Thôn Thiên Thú ra.

Tuy chỉ còn lại một đạo chân linh, nhưng nếu hấp thụ quá nhiều sức mạnh, sớm muộn gì nó cũng thoát khỏi sự khống chế.

Cho nên từ trước tới nay, y rất ít khi động dụng thượng cổ di chủng này.

Thôn Thiên Thú dường như có một tia linh trí, thấy Thái Ất thực lực mạnh mẽ, trong đôi mắt lộ ra ánh nhìn tham lam.

Pháp lực của tiểu tử này thật tinh thuần, nếu có thể thôn phệ được hắn, chắc chắn sẽ khôi phục được không ít tu vi, lúc đó thoát khỏi sự khống chế của Bạch Trạch, lại có thể tiêu dao thiên địa.

Nghĩ đến đây, Thôn Thiên Thú há miệng khổng lồ, lực lượng thôn

phệ khủng khiếp diễn hóa thành một vòng xoáy đáng sợ, như muốn hút hết cả vùng thiên địa này vào trong.

Linh khí xung quanh, núi non, sông ngòi hồ bạc đều bị luồng cự lực này hút đi.

Nhất thời mọi vật trong phạm vi vạn vạn dặm đều biến thành từng luồng năng lượng bị hấp thụ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Kẻ duy nhất không bị lực thôn phệ ảnh hưởng chính là Thái Ất.

Chỉ thấy hắn vẫn phong khinh vân đạm, sắc mặt không chút biến hóa, quanh thân lưu chuyển quy luật Luân Hồi, như được khoác lên một tầng áo tím, có thể chống đỡ mọi sự tập kích.

Quy luật Luân Hồi liệt vào hàng thập đại quy luật, là sức mạnh đỉnh cấp của thiên địa, huống hồ Thái Ất còn diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, có thể mượn nhờ sức mạnh Địa đạo.

Dù lực thôn phệ của Thôn Thiên Thú có mạnh đến đâu cũng không thể hút hắn vào vòng xoáy.

Nếu là Thôn Thiên Thú thời kỳ đỉnh phong, có lẽ Thái Ất còn có chút kiêng kị, hiện giờ chỉ là một tia chân linh mà cũng dám nhảy nhót.

Đã chết rồi thì bần đạo sẽ tiễn ngươi tới nơi cần tới.

Thái Ất ý niệm khẽ động, một cái hồ lô màu tím đen xuất hiện giữa hư không, đạo văn trên đó như vàng ròng chảy trôi, tỏa ra hào quang lóa mắt.

Khiến người ta nhìn vào một cái là có cảm giác linh hồn bị thôn phệ.

Cái hồ lô tím đen này chính là Thôn Phệ Hồ Lô mà Thái Ất thu được ở Bất Chu Sơn.

Vốn là cái hồ lô cuối cùng trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, nhờ cơ duyên mà thuộc về Thái Ất.

Thôn Phệ Hồ Lô là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong ẩn chứa quy luật Thôn Phệ, có thể nuốt chửng vạn vật.

Chỉ vì nó quá bá đạo nên Thái Ất ít khi tế ra.

Hiện tại thấy Thôn Thiên Thú cũng tinh thông thôn phệ chi đạo, nếu có thể hấp thụ nó, biết đâu có thể nâng cao phẩm cấp của Thôn Phệ Hồ Lô.

Nói thì dài nhưng mọi chuyện chỉ diễn ra trong vài hơi thở.

"Uỳnh!" Miệng hồ lô vừa mở, một luồng lực lượng thôn phệ khủng khiếp mãnh liệt bùng nổ, cả vùng trời đất đều trở nên ám đạm vô quang, nhật nguyệt tinh thần như bị ảnh hưởng, không còn rắc xuống tinh thần chi lực.

Mọi vật xung quanh như những hạt cát bị hút vào trong hồ lô.

Thôn Phệ Hồ Lô là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại có pháp lực Chuẩn Thánh trung kỳ của Thái Ất làm nguồn sức mạnh.

Uy lực bộc phát đủ để thôn thiên phệ địa, hấp thụ vạn vật.

Thôn Thiên Thú thấy uy lực của Thôn Phệ Hồ Lô quá khủng khiếp, trong lòng sinh ra ý thối lui, đừng nhìn hiện tại nó có vẻ mạnh mẽ, thực ra chỉ là cái xác không hồn.

Nguồn sức mạnh của nó đều là tinh thần chi lực, thôn phệ chi đạo lĩnh ngộ cũng chẳng ra đâu vào đâu, sao có thể là đối thủ của Thôn Phệ Hồ Lô.

Nếu ở trạng thái toàn thịnh, có lẽ còn phân được cao thấp, hiện giờ chỉ còn một đạo chân linh, thực lực giảm mạnh, tinh thần chi lực lại bị cắt đứt.

Đối mặt với uy lực của Thôn Phệ Hồ Lô, nó căn bản không có năng lực đề kháng.

Bạch Trạch thấy Thôn Thiên Thú có chút không địch lại, định thu hồi nó về.

Đây là một quân bài tẩy, nếu bị hồ lô nuốt mất thì thật là mất nhiều hơn được.

Bạch Trạch vừa định thu hồi chân linh của Thôn Thiên Thú, Thôn Phệ Hồ Lô mãnh liệt bùng nổ, lực thôn phệ đen kịt nhuộm đẫm chư thiên, diễn hóa thành từng đạo xiềng xích, trực tiếp giam cầm Thôn Thiên Thú.

"Tiểu tiểu di chủng, dám cậy mạnh, hôm nay bần đạo thu ngươi." Lời Thái Ất vừa dứt, một luồng cự lực kéo giật Thôn Thiên Thú vào trong hồ lô.

Mặc cho Bạch Trạch triệu hồi thế nào cũng không có tác dụng.

"Bộp!" Một tiếng động khẽ vang lên, Thôn Thiên Thú bị Thôn Phệ Hồ Lô thu mất, bên trong không hề gợn lên một chút bọt nước nào.

Chương 112

Thực ra không phải Thôn Thiên Thú thực lực không hành, mà thực sự là Thôn Phệ Hồ Lô quá bá đạo, bất kể sinh linh hay pháp bảo tầm thường đều không chống lại nổi lực thôn phệ.

"Phụt!" Thôn Thiên Thú bị thu đi, Bạch Trạch phun ra một ngụm nghịch huyết.

Y đã để lại một đạo ấn ký trong Thôn Thiên Thú, hiện giờ bị Thái Ất thu mất, Bạch Trạch bị phản phệ, miệng nôn ra máu đen.

"Đạo hữu sao lại thổ huyết rồi, lẽ nào thân thể có gì bất ổn?

Chính hảo bần đạo chuyên trị bệnh thống, giúp ngươi thoát ly khổ hải." Chính là thừa cơ hội y yếu để lấy mạng y.

Cơ hội tuyệt hảo như vậy, Thái Ất khẳng định sẽ không bỏ qua.

Nếu chưa trảm ra Thiện thi, có lẽ hắn sẽ đại phát từ bi để Bạch Trạch rời đi.

Nhưng thiện niệm của Thái Ất đã hóa thành Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn, tâm tính từ bi sẽ không ảnh hưởng nhiều đến hành vi của hắn.

Lão hảo nhân Hồng Vân lão tổ chẳng phải cũng là một đại thiện nhân sao, nếu không có Thái Ất cứu giúp thì đã sớm thân tử đạo tiêu.

Cho nên đại phát từ bi cũng phải tùy người, đối với hạng người Yêu tộc không biết thiên số, tàn bạo vô độ như thế này, căn bản không cần nương tay.

"Hô!" Thái Ất một lần nữa thôi động Thôn Phệ Hồ Lô, lực thôn phệ đen kịt diễn hóa thành một bàn tay khổng lồ, như muốn bóp nghẹt cả thiên địa trong lòng bàn tay, chộp về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch bị phản phệ, thực lực thụ tổn, cộng thêm lực thôn phệ quá khủng khiếp, chạy cũng không kịp.

Chỉ trong nháy mắt đã bị bàn tay đen kịt tóm lấy.

"Không!" Bạch Trạch hét lên một tiếng, rơi vào tuyệt vọng.

Y cảm thấy toàn thân pháp lực đều bị thôn phệ, sức mạnh đang biến mất từng chút một.

Dù không bị hút vào hồ lô thì chỉ trong chốc lát, tu vi cả đời của y cũng sẽ bị phế, lúc đó chỉ còn nước mặc người xẻ thịt.

Không còn cách nào, Thái Ất không nói đùa, đòn tấn công mang thế sấm sét ngàn cân, căn bản không để lại chút tình diện nào.

Sớm biết như vậy thì đã chẳng đi góp vui, hiện tại hay rồi, uổng mạng một cách vô ích.

Thái Ất chẳng màng Bạch Trạch có tuyệt vọng hay không, ý niệm khẽ động, khống chế bàn tay đen kịt định kéo y vào hồ lô.

Phải biết rằng thực lực của Bạch Trạch không tệ, lại còn có khả năng thấu hiểu quá khứ vị lai, nếu có thể thu phục được thì quá tốt.

Nếu không thể thì giết đi, rồi đưa linh hồn vào luân hồi chuyển thế, lúc đó y vẫn sẽ là một thành viên của Địa Phủ.

Thái Ất kiến lập Địa Phủ để tạo dựng thế lực riêng, sau này không thể chỉ có mình hắn và Luân Hồi Đạo Nhân quản quản, chắc chắn phải chiêu thu một số tu sĩ thực lực mạnh mẽ.

Có như vậy mới tráng đại được thực lực của Địa Phủ.

Bạch Trạch trước mắt thực lực vốn không yếu, miễn cưỡng có tư cách trở thành một thành viên của Địa Phủ.

Trong khoảnh khắc Bạch Trạch sắp bị thu vào hồ lô, một tiếng chuông vang dội truyền đến.

“Đoàng!” Tiếng chuông như vọng về từ tinh không viễn cổ, mang uy lực trấn áp thế giới Hồng Mông, đủ để giam cầm thời không.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều bị một tiếng chuông này làm cho chấn tỉnh.

Bàn tay thôn phệ đen kịt kia bị tiếng chuông giam cầm, như khựng lại giữa hư không.

Bạch Trạch sắc mặt mừng rỡ, tiếng chuông này quá quen thuộc với y, hôm nay chắc chắn có thể thoát được một kiếp này...

Gần Ngũ Trang Quán ở Vạn Thọ Sơn, Đế Tuấn dẫn theo ức vạn quân Yêu tộc tiến công đại trận, nghe thấy tiếng chuông vang dội kia, sắc mặt đều biến đổi.

Nhân tộc số lượng đông đảo, không thể kịp dời về tổ địa hết nên có một bộ phận chạy đến gần Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đại tiên thấy quân Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, lại thêm việc Côn Bằng bức bách khiến Hồng Vân phải tự bạo, vì thế đã ra tay che chở cho những người Nhân tộc lạc đàn.

Đế Tuấn mới dẫn theo một bộ phận đại quân Yêu tộc tiến công đại trận thủ hộ của Ngũ Trang Quán, hiện giờ nghe tiếng chuông vang dội kia, trong lòng có chút lo lắng.

Tiếng chuông đó hiển nhiên là do Hỗn Độn Chung phát ra, chỉ vào thời khắc nguy cấp, Đông Hoàng Thái Nhất mới tế nó ra.

Ở tận Ngũ Trang Quán mà còn nghe rõ tiếng chuông, hiển nhiên là có đại sự xảy ra.

“Các ngươi theo bản tọa đến tổ địa Nhân tộc, chi viện Yêu Hoàng.” Ngũ Trang Quán có Tiên Thiên Mậu Thổ Đại Trận thủ hộ, tiếp tục công kích cũng khó mà bắt được đám người Nhân tộc kia.

Quan trọng hơn là hiện tại Đông Hoàng Thái Nhất đã tế ra Hỗn Độn Chung, e là đã gặp đối thủ rồi, nhất định phải đến xem thử, tránh để đệ đệ sơ suất mà chịu thiệt.

Đế Tuấn xưa nay nói một không hai, quân lệnh đã ban, tất cả quân Yêu tộc vội vàng đi theo hướng tổ địa Nhân tộc mà bay đi.

Nguy cơ của Ngũ Trang Quán lúc này mới được giải trừ.

"Chúng thần đa tạ đại tiên che chở!" Trấn Nguyên Tử hơi gật đầu, sắc mặt lo lắng nhìn về phương xa, không biết là ai có thể khiến Đông Hoàng Thái Nhất phải tế ra Hỗn Độn Chung.

Hiện giờ Đế Tuấn lại kéo tới, e là lại có một trận ác chiến...

Gần tổ địa Nhân tộc, Thái Ất thấy bàn tay thôn phệ bị tiếng chuông giam cầm, trong lòng kinh hãi, vội vàng thôi động Thôn Phệ Hồ Lô định thu Bạch Trạch vào trong.

Tiếng chuông vừa rồi hiển nhiên là do Hỗn Độn Chung phát ra, Đông Hoàng Thái Nhất chắc chắn đang ở không xa.

Nếu không nhanh chóng bắt giữ Bạch Trạch, sẽ bỏ lỡ lương cơ.

Bạch Trạch cảm thấy luồng lực lượng thôn phệ khủng khiếp kia lại hoạt động, sợ tới mức vội vàng vận chuyển pháp lực trong người, thậm chí đốt cháy một bộ phận tinh huyết để mưu cầu thoát khỏi sự khống chế.

"Trảm!" Một thanh âm thô cuồng mà bá đạo vang lên, từ hư không rơi xuống một thanh lợi nhận ngưng tụ từ Thái Dương Chân Hỏa, chém thẳng về phía đại thủ đen kịt.

"Xoẹt!" Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa chí cương chí dương, ngưng thành đao nhận lại càng thêm sắc bén, một kích đã chém đứt bàn tay thôn phệ.

Bạch Trạch đốt cháy tinh huyết, pháp lực tạm thời được nâng cao, lảo đảo chạy thoát khỏi sự khống chế của bàn tay khổng lồ.

Thái Ất trong lòng thở dài, Bạch Trạch mạng chưa tuyệt, nguy cơ như vậy mà vẫn thoát được, quả không hổ là đứng đầu Thập Đại Yêu Thần.

Không phải Thái Ất không có năng lực bắt giữ Bạch Trạch, mà thực sự là Đông Hoàng Thái Nhất đã đến ngăn cản.

Nếu không thì y đã sớm bị bắt rồi.

"Ta cứ thắc mắc mãi sao linh hồn Nhân tộc chưa được gửi về, hóa ra là bị tiểu tử ngươi chặn đường." Theo một thanh âm ngạo mạn, chẳng chút phong độ truyền đến, một bóng người chậm rãi xuất hiện giữa hư không.

Chỉ thấy y mặc đạo bào màu tím, bên trên thêu một con Tam Túc Kim Ô đang sải cánh cao bay, như muốn nuốt chửng cả Hồng Hoang.

Chương 113

Khí tức Chuẩn Thánh trung kỳ tràn ngập toàn thân, tay ôm một cái chuông vàng khổng lồ.

Trên Hỗn Độn Chung kia có nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên địa mạch, thậm chí cả vạn tộc Hồng Hoang đều ở trong đó, một đạo uy áp khủng khiếp lan tỏa tứ phía.

"Chúng thần bái kiến Yêu Hoàng!" Đám yêu binh yêu tướng còn sót lại cùng Bạch Trạch đồng thanh hô lớn.

Đông Hoàng Thái Nhất mặt không chút vui vẻ, trách mắng: "Bạch Trạch, ngay cả một vãn bối mà ngươi cũng không thu thập được, còn để bản tọa phải ra tay cứu giúp, làm mất sạch mặt mũi Yêu tộc ta rồi." Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất, Thái Ất chỉ là một vãn bối, ngày trước nếu không phải Tam Thanh đưa hắn tới Tử Tiêu Cung thì có lẽ y còn chẳng biết có sự tồn tại của người này.

Sở dĩ y nhớ được Thái Ất là vì ngày đó ở Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân giảng đạo, hắn đã chiếm mất chỗ của y.

Bạch Trạch bị Đông Hoàng Thái Nhất mắng cho không dám đáp lời.

Vãn bối?

Có vãn bối nào mang tu vi Chuẩn Thánh không?

Đợi đến khi chịu thiệt thòi rồi ngài sẽ biết, tiểu bối trước mắt này không hề yếu hơn Yêu Hoàng đâu.

Bạch Trạch không chỉ một lần bị Đông Hoàng Thái Nhất trách mắng, trong lòng tích lũy không ít oán khí, vì thế đối với thực lực của Thái Ất, y nửa lời cũng không nhắc tới.

“Thái Ất, ngày trước cướp vị trí của bản tọa, hiện giờ lại giết Yêu thần của tộc ta, tân cừu cựu hận tính một thể luôn đi.” Dứt lời, khí tức quanh thân Đông Hoàng Thái Nhất bùng nổ, uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ lan tỏa tứ phía, những gợn sóng chấn động khiến hư không lung lay.

Thái Dương Chân Hỏa từ trong cơ thể bốc ra, phía sau ngưng thành một con Tam Túc Kim Ô sải cánh cao bay.

Lông vũ trên mình Kim Ô rõ ràng từng sợi, đạo văn sắc nét, như một vầng thái dương tỏa ra hào quang chiếu rọi chư thiên.

Phải công nhận Đông Hoàng Thái Nhất thật nhỏ mọn, chuyện từ bao lâu rồi mà vẫn nhớ rõ mồn một, sớm đã quên khuấy chuyện tranh đoạt vị trí đi cho rồi.

Thái Ất cảm nhận khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất, không chút khẩn trương.

Chuẩn Thánh trung kỳ thì đã sao?

Ta cũng mang tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, Hỗn Độn Chung thì thế nào, trong tay ta cũng có chí bảo.

Thực sự so bì thì ai thắng ai thua vẫn chưa biết được đâu.

Ý niệm khẽ động, Thái Ất không còn che giấu tu vi, khí thế Chuẩn Thánh trung kỳ phóng thích không chút bảo lưu, cả vùng hư không chấn động bất an.

Lực lượng Luân Hồi vô tận diễn hóa thành từng sợi xiềng xích tím đen bay lượn xung quanh, như muốn đưa vạn vật vào luân hồi chuyển thế.

Khoảnh khắc này Thái Ất như một vị Đại Đế chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, siêu thoát ngoại vật, thần du vào cảnh giới hư vô.

Chúng nhân thấy Thái Ất bộc phát uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ, ai nấy đều giật mình khiếp sợ.

Bạch Trạch lại càng kinh thất sắc, hắn quả nhiên ẩn tàng thực lực, nếu vừa rồi dùng toàn bộ chiến lực thì đã suýt đánh chết mình rồi.

Nếu ngay từ đầu bộc phát toàn bộ tu vi, thì...

Bạch Trạch không dám nghĩ tiếp, trong lòng kinh hãi đến mức không thể thêm được nữa.

"Hèn chi có thể liên tiếp đánh bại mấy vị yêu thần, hóa ra là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, có điều gặp phải bản tọa, ngươi chắc chắn sẽ bại bắc." Thái Ất trong lòng có chút cạn lời, muốn đánh thì đánh đi, sao mà nói nhảm nhiều thế, lẽ nào càm ràm vài câu là có thể giết chết bần đạo được sao?

Hắn không giống như Đông Hoàng Thái Nhất lề mề như vậy, vừa ra tay là mang thế sấm sét ngàn cân.

Nếu ngươi không ra tay thì để bần đạo lĩnh giáo cao chiêu vậy.

Một trận chiến khó tránh khỏi, Thái Ất không ra tay cũng không cách nào hóa giải, thay vì bị động phòng ngự, không bằng tiên hạ thủ vi cường.

Ý niệm khẽ động, Thái Ất vận chuyển quy luật chi lực, như từng con rồng tím rót vào trong Thôn Phệ Hồ Lô.

"Uỳnh!" Thôn Phệ Hồ Lô mãnh liệt bành trướng, biến thành kích thước triệu trượng, đạo văn bên trên đồng loạt tỏa sáng, lực thôn phệ khủng khiếp hấp thụ hết thảy hào quang.

Thái Ất đẩy uy lực của Thôn Phệ Hồ Lô lên tới cực hạn, uy năng bộc phát vượt qua cả tu vi bản thân, đạt tới trình độ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đạo văn thôn phệ đen kịt như mực diễn hóa thành hắc động thôn phệ hết thảy, phô thiên cái địa ép về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Nơi nó đi qua, những ngọn núi cao chọc trời như tuyết trắng gặp nắng gắt, tan chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Quy luật Thôn Phệ vốn đã bá đạo, ngưng thành hắc động lại càng thêm sát ý, sợ tới mức quân Yêu tộc nhao nhao chạy trốn không dám dừng lại.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy hắc động thôn phệ ép tới, sắc mặt vẫn như thường, mang theo chút ý cười.

Muốn dựa vào Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để đánh bại bản tọa sao, e rằng chỉ là si tâm vọng tưởng.

Đông Hoàng Thái Nhất có tư bản để cuồng ngạo, Hỗn Độn Chung trong tay do rìu của Bàn Cổ hóa thành, thuộc hàng Tiên Thiên Chí Bảo, một khi tế ra có thể lập vào bất bại chi địa.

Nếu là pháp bảo tầm thường, tuyệt đối không thể đánh phá được phòng ngự của Hỗn Độn Chung, đó chính là tư bản và khí thế ngạo thị chúng sinh của y.

"Đoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất vỗ mạnh vào Hỗn Độn Chung, bộc phát âm thanh chấn động trời đất, từng đạo sóng âm như lợi nhận quét ra xung quanh.

Hỗn Độn Chung huyền diệu vô cùng, có thể giam cầm thời gian, trấn áp không gian, đủ để phản đòn mọi sự tấn công của bảo vật hay thần binh.

Nơi sóng âm đi qua, vạn vật đều bị giam cầm, cuồng phong không còn gào rít, giang hà không dám cuộn trào.

Thứ duy nhất còn có thể động đậy chính là hắc động thôn phệ thiên địa kia.

“Bùm!” Sóng âm và hắc động va chạm, phát ra tiếng nổ trầm đục, chấn nát cả hư không đến mức vặn vẹo.

Năng lượng khủng khiếp trực tiếp hóa thành tiêu yên che khuất cả bầu trời, bao phủ vùng hư không hàng tỷ dặm.

Thái Ất khi du ngoạn Hồng Hoang đã từng gặp cuộc đại chiến giữa hai tộc Vu Yêu, biết rõ uy năng của Hỗn Độn Chung.

Biết rằng chỉ dùng một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì không thể phá được phòng ngự của nó.

Vì vậy hắn đã sớm lên kế hoạch cho mọi chuyện.

Thôn Phệ Hồ Lô kia chỉ là đòn nghi binh, chiêu thức tiếp theo mới là thủ đoạn chính.

“Vút vút!” Theo những tiếng xé gió truyền ra, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu bao quanh Thái Ất, tỏa ra hào quang ngũ sắc, như những hành tinh xanh thẳm huyền ảo.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu thuộc hàng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công phạt vô song, hào quang ngũ sắc có thể làm lóa mắt kẻ địch, che mờ thần thức.

Nếu dùng để tập kích thì càng mang lại hiệu quả bất ngờ.

Trong tiền thế, Nhiên Đăng đạo nhân nhờ vào hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu mà tập kích thành công Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 114

Phải biết rằng Thông Thiên Giáo Chủ là bậc Hỗn Nguyên, vậy mà vẫn bị Nhiên Đăng đạo nhân tập kích thành công, bản thân chuyện đó đã là một điều phi thường khó tin.

Hiện giờ Thái Ất tụ tập đủ ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, lại có Thôn Phệ Hồ Lô làm yểm hộ, muốn đánh thương Đông Hoàng Thái Nhất là hoàn toàn có hy vọng.

Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung trong tay, nhưng lẽ nào y mạnh hơn được cả Thánh nhân?

Nói thì dài dòng, thực chất chỉ trong nháy mắt, Thái Ất đã đánh ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

"Đi!" Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu rạch phá hư không, tỏa hào quang ngũ sắc, đánh về phía Đông Hoàng Thái Nhất đang bị khói đặc bao phủ.

Định Hải Thần Châu mang lại hiệu quả kỳ diệu trong việc tập kích, tốc độ bay của nó nhanh hơn pháp bảo tầm thường gấp vạn lần.

Vừa mới đánh ra đã rơi vào xung quanh Đông Hoàng Thái Nhất.

"Hử!" Đông Hoàng Thái Nhất tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ có thể cảm ứng được nguy cơ đang đến, sắc mặt tức thì kinh hãi, vội vàng vỗ mạnh vào Hỗn Độn Chung.

"Đoàng đoàng!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng chẳng biết mình đã vỗ bao nhiêu cái, chỉ thấy đạo văn trên Hỗn Độn Chung tỏa sáng đại bán, sóng âm khủng khiếp như thủy triều cuồn cuộn ra tứ phía.

Hào quang ngũ sắc nhuộm đẫm chư thiên, thánh uy hỗn độn trấn áp thời không.

Xung quanh như dựng lên những bức tường cao, ngăn cản ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đang lao tới.

"Đinh đinh!" Những tiếng va chạm kim khí liên hồi truyền đến, Đông Hoàng Thái Nhất ngưng thần nhìn lại, mới thấy rõ món pháp bảo đó, từng viên từng viên bảo châu màu xanh thẳm.

"Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu!" Đông Hoàng Thái Nhất kinh hô một tiếng.

Định Hải Thần Châu do mảnh vỡ của Hỗn Độn Chí Bảo là Hỗn Độn Châu hóa thành, ẩn chứa một tia bản nguyên chi lực của Hỗn Độn Châu, mỗi một viên đều nặng hàng tỷ cân.

Nếu bị đập trúng, nhục thân có mạnh đến đâu cũng sẽ bị trọng thương.

May mà có Hỗn Độn Chung phòng ngự bản thân, nếu không chắc chắn sẽ bị ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đập trúng.

Nếu là pháp bảo tầm thường, khẳng định không thể chống đỡ nổi uy năng của ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu này.

Tuy Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo nhưng không thể phát huy hết toàn bộ uy năng, dù vậy vẫn đủ để chặn đứng ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu.

Tuy có thể chống đỡ nhưng Đông Hoàng Thái Nhất không hề nhẹ nhõm.

Phải biết rằng trên đầu y còn một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác đang hổ thị đam đam, lại vừa phải phòng ngự trước sự tấn công của ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, tiêu hao tâm thần thế nào có thể đoán được.

Đông Hoàng Thái Nhất không chỉ biết phòng ngự, thỉnh thoảng y cũng phản kích một hai chiêu, nhưng đều bị Thái Ất khéo léo né tránh.

Bạch Trạch đứng một bên nhìn mà sốt ruột, nhưng lại không dám xen vào, y vừa đốt cháy tinh huyết để thoát thân, hiện không còn lực để chiến đấu tiếp, dù muốn tập kích cũng không làm nổi.

Thái Ất khống chế hai món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đấu với Đông Hoàng Thái Nhất, không hề trực diện đối đầu, nhưng vẫn đánh cho quần sơn xung quanh đổ nát, đại địa nứt toác.

Khói lửa mịt mù không hề tan đi, che khuất tầm mắt của mọi người, chỉ thấy vô số hào quang lấp lóe bên trong khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nhân tộc ở phía dưới càng thêm xúc mục kinh tâm, nếu không có Thánh sư giúp đỡ hóa giải tai nạn, e rằng Nhân tộc đã diệt vong rồi.

Uy năng bộc phát khi hai người giao chiến quá đỗi khủng khiếp, vô số đại năng đều phóng thần niệm tới để thám thính chuyện đang xảy ra.

Khi thấy Thái Ất và Đông Hoàng Thái Nhất đang kịch chiến, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng Đông Hoàng Thái Nhất cầm Hỗn Độn Chung, có danh hiệu là đệ nhất nhân dưới cấp Thánh nhân, Thái Ất có thể đấu với y bất phân thắng bại, quả thực khiến người ta bất ngờ.

Tại Ngọc Hư Cung ở Côn Luân sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm ứng được Thái Ất đang giao chiến.

Ánh mắt ngưng lại, trước mặt xuất hiện một tấm gương ngọc hiển thị cảnh tượng trận đấu.

Chỉ thấy hai bên đánh nhau thập phần hỏa nhiệt, pháp bảo thúc giục đến cực hạn, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào chỗ hiểm.

Chỉ cần một chút lơ là sẽ bị trọng thương, tình thế vô cùng hiểm nghèo.

“Thái Ất đồ nhi vì Nhân tộc mà bộc phát xung đột với Đông Hoàng Thái Nhất, là vì sao?” Trong thâm tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Ất luôn là người phi thường minh trí, tuyệt đối sẽ không có những hành động quá khích.

Hiện giờ đang lúc Vu Yêu đại chiến, vào lúc này mà chiêu chọc Yêu tộc quả là không minh trí chút nào.

Rõ ràng không giống tác phong thường ngày của Thái Ất, điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn thập phần khó hiểu.

Đôi mắt hơi nheo lại, tay không ngừng bấm quyết.

Vài hơi thở sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn thôi diễn ra một tia thiên cơ.

“Hóa ra Nhân tộc có liên quan tới vị trí thiên địa nhân vật chính sau này.” Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thập phần chấn kinh.

Phải biết hiện tại Vu Yêu hai tộc mới là thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, Nhân tộc suy nhược, chỉ cần một trận thiên tai địa họa cũng có thể diệt tộc, sao lại có thể liên quan tới vị trí thiên địa nhân vật chính được?

Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vô cùng kinh ngạc nhưng không thể không tin, vì chính y đã thôi diễn ra một tia thiên cơ này.

Đạo nghĩa của y là thuận ứng thiên ý, cộng thêm việc đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tinh thông thuật thôi diễn, tuyệt đối sẽ không có chút sai sót nào.

“Nếu kết quả thôi diễn không sai, thì hành động của Thái Ất thật là đại thiện, nếu có thể thao túng một hai, biết đâu có thể gia tăng khí vận cho giáo phái.” Phải biết Nhân tộc là thiên địa nhân vật chính của tương lai, Yêu tộc đồ sát người, tất yếu sẽ sinh ra vô lượng nghiệp lực, thậm chí làm thất thoát một bộ phận khí vận.

Nếu có thể dùng thủ đoạn Thánh nhân để tiệt thủ một bộ phận khí vận đó, dung nhập vào khí vận kim long thì có thể làm tráng đại Xiển giáo.

Những vị Thánh nhân có ý nghĩ như vậy không chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thanh đạo nhân và Tây Phương Nhị Thánh cũng đều thôi diễn ra tầm quan trọng của Nhân tộc, biết được trong đó có lợi để thu lấy.

Từng vị một đều đang âm thầm quan sát cuộc đại chiến của hai người, đợi kiếp nạn qua đi sẽ mưu cầu lợi ích.

Trên không trung tổ địa Nhân tộc, trận chiến giữa Thái Ất và Đông Hoàng Thái Nhất vẫn đang tiếp diễn.

"Uỳnh!" Hư không một lần nữa bùng nổ một tiếng nổ lớn, chấn tan màn khói che khuất thiên địa, lộ ra thân hình của hai người.

Chỉ thấy Thái Ất mặc đạo bào trắng muốt như tuyết, sắc mặt hồng nhuận, khí tức bình thản như thường.

Hắn chỉ vờn đánh Đông Hoàng Thái Nhất, không trực diện đối đầu, bất kể tấn công hay phòng ngự đều có chương pháp nên mới có vẻ tương đối thong thả.

Dù sao Tiên Thiên Chí Bảo uy lực cũng rất mạnh, một chiêu bất cẩn sẽ bị trọng thương.

Hắn sẽ không mạo hiểm đối đầu trực diện, nhất định phải tiến thối có chừng mực mới có thể lập vào bất bại chi địa.

Đông Hoàng Thái Nhất khuôn mặt có chút đỏ bừng do dùng lực quá mức, diện dung trở nên vô cùng tranh nanh, đôi mắt đong đầy sát ý.

Thái Ất thực sự quá đáng, thực lực mạnh mẽ đã đành, phương thức chiến đấu lại càng quỷ dị, mỗi khi y muốn đánh trực diện thì hắn

đều né tránh hoàn hảo.

Chương 115

Đợi đến khi đòn tấn công của y bị hụt, hắn lại phản công áp sát, khiến y không thể không ra tay phòng ngự.

Bị động ứng phó khiến Đông Hoàng Thái Nhất rối loạn chương pháp, mới lộ vẻ hơi lang bái.

Đây là trận chiến uất ức nhất từ trước tới nay của Đông Hoàng Thái Nhất, hoàn toàn là bị kẻ khác trêu đùa.

"Tiểu tử, bớt né tránh đi, có giỏi thì đường đường chính chính đánh một trận với bản tọa!" Đông Hoàng Thái Nhất lúc này bị cơn giận làm cho mờ mắt, tâm trí rối loạn.

Chính là tâm tính phải vững thì ra tay mới chuẩn, Thái Ất trêu đùa một hồi đã làm tâm tính y xáo trộn, hoàn toàn mất đi sự cẩn trọng và tâm cảnh mà một tu sĩ Chuẩn Thánh nên có.

"Khí đại thương thân, đạo hữu hãy cẩn thận nộ khí, không khéo mạng này sẽ đi tong đấy." Thái Ất lại bồi thêm một mồi lửa, khiến nộ hỏa của Đông Hoàng Thái Nhất bùng lên dữ dội, mái tóc đen mượt đều dựng đứng cả lên.

Sát ý trong đôi mắt đỏ ngầu ngưng tụ thành thực chất, khiến người ta nhìn vào có cảm giác như rơi xuống địa ngục.

"Khai!" Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn một tiếng, Hỗn Độn Chung như một vầng mặt trời từ từ bay lên, thân chuông dần dần to ra, thánh uy hỗn độn trấn áp thiên địa.

Khí tức khủng khiếp này còn mạnh hơn bất cứ lúc nào trước đây.

Đông Hoàng Thái Nhất bị chọc giận tới mức không chịu nổi, thậm chí không tiếc phun ra tinh huyết để thôi động Hỗn Độn Chung, muốn

bộc phát uy lực để nhất kích đánh giết Thái Ất.

Từ khi bắt đầu chiến đấu, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn luôn ở trong phạm vi phòng ngự của Hỗn Độn Chung, mặc cho Thái Ất tấn công khéo léo thế nào, y vẫn có thể dựa vào uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo để chống đỡ.

Hiện giờ bị Thái Ất chọc giận tới phát điên, y bỏ mặc phòng ngự, trực tiếp ném Hỗn Độn Chung xuống đập Thái Ất.

"Đi!" Đông Hoàng Thái Nhất vung cánh tay khổng lồ, Hỗn Độn Chung mang theo thiên địa vĩ lực trấn áp thế giới từ trên cao giáng xuống.

Phàm là nơi bị uy áp bao phủ, hư không bị trấn áp chấn động trồi sụt, mặt đất nứt toác như vỏ trứng, hiểm phong tuyệt bích đều bị băng đoạn, cát đá bay loạn.

Uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo triển lộ không chút nghi ngờ.

Đối mặt với uy lực khủng khiếp của Hỗn Độn Chung, Thái Ất không những không kinh hoảng, mà trong lòng còn có chút thầm vui.

Nếu Đông Hoàng Thái Nhất cứ mãi ở trong phạm vi phòng ngự của Hỗn Độn Chung, thì dù có hai món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng khó mà làm y trọng thương, trừ phi phải để lộ Hậu Thiên Chí Bảo là Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Dưới sự mưu tính của Thái Ất, việc liên tục kích động Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng đã khiến y bất chấp tất cả mà đánh ra Hỗn Độn Chung, thoát khỏi trạng thái bất bại của mình.

Thời gian không cho phép Thái Ất suy nghĩ nhiều, nếu không có phản ứng kịp thời, chắc chắn sẽ bị Hỗn Độn Chung đánh trúng, lúc đó mạng cũng khó giữ.

"Tật!" Thái Ất điểm nhẹ ngón tay, một lá cờ nhỏ màu huyền xuất

hiện trước người, tỏa ra những đạo văn xanh thẳm huyền ảo.

Cùng với việc quy luật Luân Hồi không ngừng rót vào, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ dần dần to ra, đạo văn huyền diệu bên trên đồng loạt tỏa sáng, uy áp khủng khiếp xung kích tứ phương.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một khi tế ra có thể mông lung càn khôn, che lấp thiên địa, ẩn giấu nhật nguyệt, chư tà không dám lại gần, vạn pháp không thể xâm phạm.

Về mặt phòng ngự, nó chỉ kém Tiên Thiên Chí Bảo là Thái Cực Đồ một bậc, sau khi tế ra có thể chiếm được tiên cơ bất bại.

Dù Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Ất vẫn có niềm tin sẽ chống đỡ được đòn tấn công nhờ vào Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Phải biết rằng pháp bảo có mạnh hay không còn tùy thuộc vào thực lực của người sử dụng.

Tiên Thiên Chí Bảo quả thực mạnh hơn Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ nên không thể phát huy hết toàn bộ uy năng của Hỗn Độn Chung.

Ngược lại, Thái Ất cũng có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, lại lĩnh ngộ được quy luật Luân Hồi, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cũng đã được tế luyện vô số năm tháng.

Nó có thể phát huy uy năng vượt xa phẩm cấp pháp bảo, đủ để chặn đứng đòn tấn công của Hỗn Độn Chung.

Chỉ thấy quanh thân Thái Ất hiện lên một màn sáng xanh thẳm, những dải khí huyền diệu như thủy triều cuộn sóng bên trên, đủ để ngăn chặn mọi đòn tấn công.

“Đoàng!” Hỗn Độn Chung va mạnh vào màn sáng xanh thẳm, bùng nổ âm thanh chấn động trời đất, sinh linh trong phạm vi hàng tỷ dặm bị chấn tới mức đầu váng mắt hoa, kẻ nào tu vi thấp trực tiếp bị thất khiếu lưu huyết mà chết.

Lực lượng đủ để đánh nát thiên địa giáng lên màn sáng, tạo ra vô vàn gợn sóng lan tỏa ra xung quanh như sắp vỡ vụn, nhưng cuối cùng vẫn không thể phá vỡ được.

Năng lượng khủng khiếp hóa thành mây mù cuồn cuộn như bức màn che khuất cả bầu trời, ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh cũng không nhìn rõ được tình hình bên trong.

Đông Hoàng Thái Nhất tức thì nhíu mày, Thái Ất thực lực thật mạnh, có thể chính diện chống đỡ được đòn tấn công của Hỗn Độn Chung.

Vậy tại sao trước đó hắn lại không dám trực diện giao chiến với mình?

Nếu Thái Ất biết được nghi vấn trong lòng y, chắc chắn sẽ đáp: Đánh nhau không thể chỉ dùng sức mạnh mà phải dùng cái đầu, hạng Yêu tộc như các ngươi sao thấu hiểu được cái cao minh của tu sĩ thực thụ.

Đáng tiếc không có kẻ nào đáp lại nghi vấn của Đông Hoàng Thái Nhất, chỉ có những luồng công kích lăng lệ ập đến.

Thái Ất chẳng những khống chế Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ để phòng ngự bản thân, đồng thời còn thôi động Thôn Phệ Hồ Lô và ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đánh thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Phải biết rằng Đông Hoàng Thái Nhất vốn nhờ cậy vào Hỗn Độn Chung mới đánh hạ được uy danh hách hách, giờ đây chí bảo không ở

bên mình, chính là cơ hội tuyệt giai.

Thái Ất vốn sở trường nhất là nắm bắt cơ duyên, thời cơ trước mắt này khấp hảo, hắn khẳng định sẽ không buông bỏ.

"Hưu hưu!" Những tiếng phá không liên tục vang lên, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất đại biến, lúc này mới biết mình đã trúng kế.

Trong tay y chỉ có Hỗn Độn Chung là chí bảo, những pháp bảo khác căn bản không lọt vào mắt.

Hiện giờ không có chí bảo phòng thân, làm sao có thể chống đỡ được sự công kích của hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng hối hận, nhất thời sơ sẩy liền rơi vào bẫy của kẻ khác.

Không đợi y kịp phản ứng, từng viên bảo châu thâm lam tỏa ra ngũ sắc hào quang đã đánh thẳng tới đầu lâu y.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu đồng thời giải phóng hào quang huyễn mục, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, giống như hãm sâu vào bóng tối vô tận.

"Đang đang!" Từng viên Định Hải Thần Châu không phân trước sau nện xuống, bộc phát ra những tiếng kim thiết giao nhau chói tai.

Đông Hoàng Thái Nhất chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân như bị đập nát, huyết tương văng tứ tung như mưa máu trút xuống thiên địa, nhục thân chịu đòn đả kích mang tính hủy diệt.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công kích lực phi phàm, nện vào thân Đông Hoàng Thái Nhất, nếu không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Nói thì chậm nhưng thực tế từ lúc Đông Hoàng Thái Nhất thôi động Hỗn Độn Chung đến khi bị Định Hải Thần Châu đánh trọng

thương chỉ diễn ra trong vài nhịp thở.

Đông Hoàng Thái Nhất với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, dưới sự kích thích của tiên huyết đã cưỡng hành chưởng khống nhục thân, thoát khỏi ảnh hưởng của ngũ sắc hào quang.

Đôi nhãn mâu của y lại một lần nữa lóe lên tinh quang, toàn thân bốc lên Thái Dương Chân Hỏa, tinh huyết không ngừng thiêu đốt để tạm thời hoạch đắc sức mạnh cường đại.

Đông Hoàng Thái Nhất bị đánh cho sợ rồi, tiểu tử này nhìn thì nhân súc vô hại, nhưng một khi động thủ thì so với ai cũng ngoan độc hơn.

Hiện tại bản thân thụ trọng sang, nếu còn đánh tiếp, không chừng chẳng giữ nổi tính mệnh, thậm chí đến Nguyên Thần cũng khó mà thoát được.

Chương 116

Đông Hoàng Thái Nhất nảy sinh ý thối lui, chuẩn bị triệt ly, y tin tưởng mình có thể thoát khỏi sự truy kích của Thái Ất.

Tam Túc Kim Ô vốn có một loại truyền thừa thần thông gọi là Kim Ô Hóa Hồng thuật.

Một khi thi triển, thuấn tức vạn vạn lý, ngay cả Côn Bằng vốn nức tiếng về tốc độ cũng phải cam bái hạ phong.

Không chút trì nghi, Đông Hoàng Thái Nhất trong nháy mắt diễn hóa nguyên hình để đào tẩu.

Chỉ thấy một con Kim Ô khổng lồ vạn trượng, toàn thân hừng hực Thái Dương Chân Hỏa, dưới thân mọc ra ba cái chân vô cùng sắc bén, một trảo có thể đâm xuyên cự sơn.

Trên thân Kim Ô có thể thấy rõ từng đạo vết rạn, chính là do bị ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu nện thương.

"Hưu!" Thân thể khổng lồ của Kim Ô hóa thành một đạo kinh hồng bay về hướng Yêu Đình, tốc độ cực nhanh, thuấn tức vạn vạn lý.

Thái Ất vốn biết Kim Ô Hóa Hồng thuật thần kỳ như thế nào.

Tiền thế trong trận Phong Thần, Lục Áp Đạo Nhân cũng nhờ Hồng thuật này mà ngạnh sinh sinh đào thoát khỏi Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mà không chịu mảy may tổn thương.

Phải biết rằng Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên đều bị đại trận này làm cho thực lực tổn hao nhiều, mà Lục Áp có thể dựa vào thần thông để bình an vô sự rời đi.

Không thể không nói Kim Ô Hóa Hồng thuật xác thực bất phàm.

Bởi vậy Thái Ất đã sớm có chuẩn bị, đi trước một bước đoạn tuyệt hậu lộ của Đông Hoàng Thái Nhất.

Biết rõ đối phương có bảo thuật hộ thân, khẳng định phải ra tay không chút sơ hở.

"Hô!" Trong hư không đột nhiên xuất hiện một đạo tuyền quy nanh đen kịt, thôn phệ chi lực khủng bố diễn hóa thành một bàn tay khổng lồ, chộp thẳng về phía đạo kinh hồng đang lao đi.

Đông Hoàng Thái Nhất xung kích tốc độ quá nhanh, muốn né tránh cũng không kịp.

"..." Nhìn thấy cự thủ thôn phệ chộp tới, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất kinh biến, cảnh tượng này thực sự quá đỗi quen thuộc, chẳng phải Bạch Trạch cũng bị đại thủ này cầm nã đó sao?

"A!" Một tiếng thảm khiết truyền ra, Đông Hoàng Thái Nhất bị cự thủ chộp lấy cánh, thôn phệ chi lực khủng bố lập tức hấp thu hết sức mạnh của y.

Chỉ có chân chính cảm thụ sự khủng bố của thôn phệ chi lực mới biết được, tuyệt đối không thể bị bắt lấy, bằng không chỉ có con đường chết.

Đương nhiên Thái Ất sẽ không đánh sát y.

Phải biết hiện tại đang là thời kỳ Vu Yêu đại chiến, Đông Hoàng Thái Nhất là sức mạnh đỉnh tiêm của Yêu tộc.

Thiên Đạo sẽ không cho phép y bị giết trước khi Lượng Kiếp kết thúc.

Một khi bị người khác đánh chết, Thiên Đạo sẽ giáng xuống trừng phạt khủng bố, thậm chí khiến đại thế Yêu tộc đi đến diệt vong.

Thế nên Thái Ất trông thì có vẻ dồn ép, thực chất chỉ là phô

trương thực lực mà thôi, cốt để cho những đại năng đang quan chiến không dám tùy tiện chiêu chọc hắn.

"Phốc!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng là một kẻ ngoan nhân, thấy mình bị cự thủ trói chặt không thể thoát ra, liền ngưng đao vung lên tự trảm một cái cánh.

Tiên huyết màu vàng như suối phun, vãi xuống đại địa, dáng vẻ máu me đầm đìa vô cùng thê thảm.

Dùng cái giá là một cánh tay để đổi lấy một mạng, Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy không lỗ.

"Thái Ất, chuyện hôm nay bản tọa ghi nhớ kỹ, ngày sau sẽ tìm ngươi tính toán nhân quả." Lời vừa dứt, Hỗn Độn Chung lại một lần nữa rơi xuống bên cạnh y để hộ giá rời đi.

Tuy rằng Hỗn Độn Chung đã trở lại tay, nhưng thân thụ trọng thương, y không còn năng lực để giao chiến với Thái Ất nữa, chỉ có thể chờ ngày sau thanh toán.

Thái Ất không tiếp tục ngăn cản Đông Hoàng Thái Nhất.

Trận chiến kinh thiên động địa này chắc chắn đã kinh động đến các đại năng tu sĩ Hồng Hoang, sau này sẽ không còn kẻ nào dám tiểu thị hắn nữa.

Đại bộ phận Nhân tộc không bị thương tổn, mục đích của hắn đã đạt được, không cần thiết phải tử triền lạn đả.

Còn về việc tính toán nhân quả sau này, thì cũng phải xem y có bản sự vượt qua Vu Yêu Lượng Kiếp hay không mới có cơ hội tìm hắn gây phiền phức.

Thái Ất nguyện ý phóng Đông Hoàng Thái Nhất đi, nhưng có người lại không cam lòng.

“Hừ, tính toán nhân quả cần gì phải đợi ngày sau, hiện tại huynh trưởng hãy lấy tính mệnh của hắn để tiêu trừ hận thù trong lòng.” Một giọng nói vang dội mà bá đạo truyền đến, trong hư không xuất hiện một đạo thân ảnh.

Chỉ thấy người nọ mặc đế bào màu vàng, trên y phục thêu hình Tam Túc Kim Ô đang tung hoành, diện dung dữ tợn phi thường dọa người, đôi mắt mang theo sát ý vô cùng tận.

Người đến chính là Đế Tuấn, sau lưng dẫn theo ức vạn đại quân, kẻ nào kẻ nấy khí thế cường đại, trong đó không thiếu các tu sĩ Đại La Kim Tiên.

Từ Ngũ Trang Quán chạy tới đây, y vừa vặn chứng kiến cảnh Đông Hoàng Thái Nhất tự tàn một cánh.

Sắc mặt Đế Tuấn dữ tợn khủng bố, huynh đệ y từ bao giờ lại lâm vào tình cảnh lang bái như thế.

Hôm nay không đánh chết Thái Ất, hận thù trong lòng khó tiêu.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy Đế Tuấn xuất hiện, sắc mặt cuồng hỉ, trong lòng dường như đã có chỗ dựa.

Chỉ cần có đại ca ở đây, khẳng định có thể giúp y báo thù tuyết hận, chém giết Thái Ất.

Thái Ất vốn tưởng Đế Tuấn sẽ không xuất hiện, cho nên mới để Đông Hoàng Thái Nhất rời đi, không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy.

E rằng lát nữa lại nổ ra một trận ác chiến.

Hai người này tình thâm huynh đệ, hiện giờ Đông Hoàng Thái Nhất bị bức đến mức tự đoạn một cánh tay, dựa theo tính khí của Đế Tuấn, chắc chắn sẽ không dễ dàng thiện bãi cam hưu.

Câu nói tàn độc kia tuyệt đối không phải để hù dọa người.

“Đại ca... phốc.” Lời vừa nói ra, Đông Hoàng Thái Nhất lại thổ ra một ngụm huyết đen, thương thế của y quá nặng, đến lời cũng nói không xong.

Đế Tuấn nhìn thương thế của Đông Hoàng Thái Nhất, nộ hỏa trong lòng càng thịnh, đôi mắt như muốn rỉ máu.

“Nhị đệ không cần nói nhiều, hãy ở bên cạnh khôi phục thương thế, đại ca sẽ đánh chết Thái Ất để trút giận cho đệ.” Dứt lời, Đông Hoàng Thái Nhất ngồi sang một bên phục thương, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Thái Ất, muốn tận mắt chứng kiến hắn bị đánh chết.

“Đế Tuấn đạo hữu, giữa chúng ta vốn không có thù sinh tử, một lát nữa nếu động thủ, bần đạo chỉ sợ sẽ làm thương tổn đến tính mệnh đạo hữu.” “Mau mang theo Đông Hoàng đạo hữu về Yêu Đình dưỡng thương đi thôi.” Thái Ất dùng lại chiêu cũ, muốn làm nhiễu loạn tâm tính của Đế Tuấn, trong lời nói hàm chứa phong mang.

Nếu tâm tính không đủ trầm ổn, khẳng định sẽ bị chọc giận mà mất đi lý trí.

“Hừ, Thái Ất ngươi không cần dùng phép khích tướng với bản tọa, thủ đoạn này chẳng cao minh chút nào.” Đế Tuấn tuy rằng phẫn nộ, nhưng tâm tính ổn cố, không bị lời của Thái Ất ảnh hưởng.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn vang lên, chu thân Đế Tuấn tán phát khí tức khủng bố, uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ lộ ra không chút bảo lưu.

Chương 117

Trước mặt y xuất hiện một kiện pháp bảo, có dạng thư sách đang tỏa hào quang vô tận, bên trên có các đạo văn huyền diệu, ngưng thành Tiên Thiên Bát Quái, Ức Vạn Tinh Thần Đồ, thậm chí có cả sơn xuyên địa mạch bên trong.

Đế Tuấn không hề giữ lại chút nào, vừa ra tay đã tế xuất Hà Đồ Lạc Thư.

Thái Ất có thể đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, hiển nhiên thực lực không tầm thường.

Đế Tuấn không dám có chút khinh thị, trực tiếp thi triển chiến lực mạnh nhất.

Y tin rằng chỉ cần một chút lơi lỏng, Thái Ất sẽ lập tức nắm lấy cơ hội, lúc đó sẽ lặp lại vết xe đổ.

Thái Ất nhìn Hà Đồ Lạc Thư, trong lòng có chút kinh ngạc.

Phải biết Hà Đồ Lạc Thư tuy chỉ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại có thể bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, uy lực bộc phát còn mạnh hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo.

Đại trận một khi mở ra, có thể đạt được sức mạnh của ức vạn tinh thần gia trì, thực lực thăng tiến vượt bậc.

Thái Ất thầm nghĩ, Đế Tuấn không hổ là Yêu Đế, quả nhiên cẩn trọng hơn Đông Hoàng Thái Nhất nhiều, xem ra phải cẩn thận ứng phó rồi.

Ý niệm vừa động, khí tức chu thân Thái Ất bùng nổ, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ không chút che giấu.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu huyền phù xung quanh, tán

phát những gợn sóng khủng bố, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ liên tục thôn thổ nhân uân, ngưng thành màn sáng ngăn chặn công kích cường đại.

Thái Ất trong nháy mắt nâng phòng ngự của bản thân lên cực hạn.

Có Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ phòng thân, đủ để ứng phó với mọi tình huống đột xuất, Đế Tuấn dù có đại trận gia trì cũng chưa chắc đã làm tổn thương nổi hắn.

"Hừ, chư vị Yêu Thần, theo bản tọa cùng lập Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận." Đế Tuấn lạnh hừ một tiếng, tung Hà Đồ Lạc Thư vào hư không, phía sau y là hàng chục vị Yêu Thần, mỗi người cầm một lá cờ nhỏ có điểm xuyết vạn thiên tinh thần.

Từ sau trận chiến với Vu tộc, Đế Tuấn ngày đêm chuyên nghiên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hiện nay đã luyện chế ra hàng chục lá Chu Thiên Tinh Thần Phiên, có thể tăng cường uy lực trận pháp lên rất nhiều.

"Hô!" Hàng chục vị Yêu Thần lay động Chu Thiên Tinh Thần Phiên trong tay, khí tức huyền diệu tràn ngập tứ phương, tiếp dẫn sức mạnh của vạn thiên tinh thần.

Yêu tộc tuy có hàng trăm vị Yêu Thần nhưng thực lực cao thấp không đều, chỉ có Kế Mông và Bạch Trạch là có tu vi Chuẩn Thánh, còn lại kẻ là Đại La Kim Tiên, kẻ là Thái Ất Kim Tiên.

Những Yêu Thần cùng bố trận lần này đều là tinh anh của Yêu tộc, thực lực cường đại.

"Oanh long!" Trong tinh hải xa xăm, vô số tinh thần liên tiếp tỏa sáng, tinh thần chi lực nồng đậm có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang hội tụ lên người Đế Tuấn.

Khí thế trên người y dần bành trướng, đạt đến thực lực Chuẩn

Thánh viên mãn.

Chỉ thấy y tắm mình trong tinh thần chi lực, giống như một vị Đại Đế thống lĩnh ức vạn tinh thần, đôi mắt tỏa ra sát ý vô biên.

Tuy rằng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã được tăng cường, nhưng vẫn chưa thôi diễn hoàn chỉnh để đạt đến sức mạnh cấp bậc Hỗn Nguyên.

Nhưng có thể từ Chuẩn Thánh trung kỳ vọt tới Chuẩn Thánh viên mãn đã khiến người ta vô cùng chấn kinh.

Nhân tộc ở đằng xa sớm đã kinh sợ đến mất mật, gương mặt ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

"Tinh thần tề tụ!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, viễn cổ tinh thần phân phân chấn động, rắc xuống vô lượng tinh thần chi lực.

Trên đỉnh đầu Đế Tuấn xuất hiện một ngôi sao khổng lồ, che lấp cả hào quang của nhật nguyệt, uy áp khủng bố đủ để nghiền nát thiên địa.

Những gợn sóng đáng sợ làm rung chuyển hư không, không gian trở nên vặn vẹo, từng đạo vết nứt hình mạng nhện lan tỏa khắp tứ phương.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ngưng tụ tinh thần chi lực diễn hóa ra tinh thần tuy không phải thực thể tồn tại nhưng vẫn mang theo lực lượng kinh hồn.

Một kích này đủ để khiến Chuẩn Thánh phải vẫn lạc.

"Lạc!" Đế Tuấn như vị Đại Đế thống lĩnh một phương, đại thủ vẫy một cái, ngôi sao trên đỉnh đầu như lưu tinh trụy lạc.

Những nơi nó đi qua, quần tinh phải né tránh, hư không bị vạch ra một vết thương màu hỏa hồng, hỗn độn chi khí tràn ngập chư thiên.

Uy áp khủng bố làm rung chuyển quần sơn, biến chúng thành bụi bặm tiêu tán, những khe rãnh sâu hoắm đan xen dọc ngang, tô điểm thêm màu sắc thê thảm cho Hồng Hoang.

Bất kể là Yêu tộc hay Nhân tộc đều lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Một kích này giống như tận thế giáng lâm, treo lơ lửng trên đầu mọi người, ai có thể không hoảng hốt.

Thái Ất nhìn ngôi sao đang lao xuống với tốc độ cực nhanh, tâm không chút gợn sóng.

Tâm tính hắn kiên định, không hề sợ hãi đòn công kích trước mắt.

Tâm niệm vừa động, Luân Hồi pháp tắc quanh thân Thái Ất dao động, khí thế khủng bố ngút trời.

Trước mặt hắn xuất hiện một cây thước khổng lồ, không ngừng tỏa ra Hồng Mông khí tức, một luồng thiên địa vĩ lực đang uẩn nhưỡng bên trong.

Những đạo văn phức tạp tỏa ra đạo vận vô cùng, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã trầm mê vào đó.

Đối mặt với công kích khủng bố, Thái Ất không chút do dự, trực tiếp tế xuất Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Chí Bảo, sát phạt vô song, sức phá hoại có thể sánh ngang với Bàn Cổ Phiên, giết người không dính nhân quả, lại có thể trấn áp khí vận giáo phái.

Điều quan trọng nhất là kiện pháp bảo này thuộc về Hậu Thiên, cho dù thực lực không quá mạnh vẫn có thể hoàn toàn tế luyện.

Tiên Thiên Chí Bảo đòi hỏi thực lực cực mạnh mới có thể hoàn toàn tế luyện, đó là lý do Đông Hoàng Thái Nhất không thể phát huy toàn bộ uy lực của Hỗn Độn Chung.

Nhưng Hồng Mông Lượng Thiên Xích thì khác, với thực lực của Thái Ất, hắn có thể phát huy toàn bộ uy năng của nó.

"Oanh!" Thái Ất vận chuyển pháp lực toàn thân rót vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, những đạo văn huyền diệu trên đó đồng loạt tỏa sáng, uy áp khủng bố sánh ngang khí thế Chuẩn Thánh viên mãn.

Một đạo xích ảnh vạn vạn trượng như kình thiên trụ hoành lập giữa hư không, trấn áp khiến tứ phương sụp đổ.

"Đi!" Thái Ất trong nháy mắt vung Hồng Mông Lượng Thiên Xích, xích ảnh khổng lồ như lợi nhận xé toạc hư không, mở ra một đường hầm đen kịt phân tách thiên địa.

Một kích này đã vượt qua thực lực bản thân Thái Ất, xích ảnh đi đến đâu, dãy núi dài ức vạn lý bị chém ngang lưng đến đó.

Khí thế khủng bố dẫn động cuồng phong gào thét, hình thành những cột lốc xoáy đánh thẳng về phía ngôi sao đang rơi xuống.

Những diễn biến này đều xảy ra trong nháy mắt.

"Oanh!" Hai bên va chạm bộc phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, những gợn sóng khủng bố xung kích ra xung quanh, vô số sơn phong, cự thạch đều bị quét sạch.

Những kẻ Yêu tộc né tránh không kịp lập tức bị xé thành mảnh vụn.

Đại trận thủ hộ Nhân tộc chịu ảnh hưởng, hiện lên ngũ phương thần thú để chống đỡ xung kích khủng bố.

Chương 118

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang, lại có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Đế Tuấn thôi động, lấy Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo làm trận nhãn, dù là một kích tùy ý cũng vô cùng khủng bố.

Cộng thêm uy năng bộc phát của Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vụ nổ sinh ra khi hai bên va chạm đủ để hủy diệt một phương thiên địa.

Trong nháy mắt, khu vực vạn dặm xung quanh đều bị san bằng, sơn xuyên địa mạch, sông ngòi hồ bạc hóa thành tro bụi, tiêu tán sạch sành sanh.

Chỉ còn lại khói bụi nồng đậm che phủ vòm trời, khiến người ta không nhìn rõ tình hình bên trong.

Đế Tuấn thấy đòn tấn công bị chặn đứng, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng bố hạ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ngưng tụ ức vạn tinh thần chi lực, dưới một kích này, ngoại trừ Thánh nhân, hầu như không ai có thể ngăn cản nổi.

Thái Ất dựa vào pháp bảo mà hủy đi ngôi sao kia, làm sao không khiến y kinh ngạc cho được.

Y vô cùng hiếu kỳ, pháp bảo mà Thái Ất tế xuất chẳng lẽ là Chí Bảo?

Với một chút không hiểu, Đế Tuấn ngưng thần nhìn lại.

"...

Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích!" Đế Tuấn

kinh hô một tiếng, sự nghi hoặc trong lòng tan biến không dấu vết.

Thảo nào có thể chống đỡ được một kích, hóa ra là có Hậu Thiên Chí Bảo hộ thân.

Uy lực của Chí Bảo vô cùng cường đại, đủ để kháng hành với đại trận đỉnh cấp.

Hơn nữa đây là số Hậu Thiên, trong tay Chuẩn Thánh có thể phát huy toàn bộ uy năng, ngăn chặn một kích kia là chuyện bình thường.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lập tức toát mồ hôi lạnh.

Phải biết lúc trước Thái Ất giao chiến với y vẫn chưa tế xuất Hậu Thiên Chí Bảo, chỉ dựa vào ba kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cộng thêm mưu kế đã đánh y bại tẩu.

Nếu lúc đó hắn đồng thời tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích, chỉ sợ đến thi thể y cũng chẳng còn.

Đông Hoàng Thái Nhất thầm tự khánh hạnh, may mà Thái Ất tâm thiện, bằng không y đã thân tử đạo tiêu rồi.

Thái Ất tuy chặn được một kích nhưng trên mặt không có vẻ vui mừng, trái lại còn có chút lo âu.

Đừng nhìn dáng vẻ nhàn nhã của hắn, thực chất đã tiêu hao không ít pháp lực.

Tuy tu vi Chuẩn Thánh có thể hấp thu linh khí từ thiên địa để bổ sung, nhưng pháp lực tiêu hao để thôi động Hậu Thiên Chí Bảo là vô cùng hạo hãn, linh khí bổ sung không thấm vào đâu so với mức độ tiêu hao.

Phản quan Đế Tuấn, có ức vạn tinh thần ban phát tinh thần chi lực vô tận, chỉ cần đại trận không vỡ, y sẽ có nguồn năng lượng cung cấp

liên tục.

Thời gian kéo dài chắc chắn Thái Ất sẽ chịu thiệt, chỉ có thể tốc chiến tốc thắng, không thể dây dưa.

Đương nhiên trong thời gian ngắn Thái Ất không hề sợ hãi, dựa vào uy lực của Chí Bảo đủ để ứng phó mọi chuyện.

Thái Ất tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu vây quanh, tỏa ra những dao động khủng bố.

Theo cái phất tay của hắn, chư thiên chi lực nồng đậm từ trong ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu trào ra, uy áp khủng bố chấn động tứ phương.

Trong tiền thế, Nhiên Đăng Đạo Nhân nhờ vào Càn Khôn Xích mới diễn hóa hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu thành nhị thập tứ chư thiên.

Hiện giờ Thái Ất cầm trong tay Hậu Thiên Chí Bảo, chư thiên chi lực bộc phát từ Định Hải Thần Châu còn mạnh hơn tinh thần chi lực rất nhiều.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu như những tinh cầu thôn vân thổ vụ, giải phóng chư thiên chi lực nồng đậm che phủ thiên địa, bao bọc lấy thân thể Thái Ất.

Một luồng thiên uy hạo hãn treo trên hư không, phủ xuống toàn bộ đại lục, địa mạch sơn xuyên đều bị chấn đứt, địa khí vô cùng phun ra như mây ngũ sắc.

Chư thiên chi lực thuộc về sức mạnh thiên địa, một khi sử dụng sẽ khiến kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thanh thế hạo hãn, nhuộm đẫm cả thương khung.

"...

Chư thiên chi lực!" Đế Tuấn kinh hô trong lòng.

Không ngờ Thái Ất có thể điều động chư thiên chi lực, uy áp do loại sức mạnh này bộc phát còn mạnh hơn cả tinh thần chi lực.

Nếu không có đại trận gia trì, e rằng chỉ dựa vào tinh thần chi lực sẽ khó lòng chống đỡ.

"Hưu hưu!" Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu liên tiếp phi vũ, phác họa ra một đạo thân ảnh khổng lồ.

Chỉ thấy thân ảnh cao tới vạn trượng, toàn thân tỏa ra ngũ sắc hào quang, chư thiên chi lực ngưng thành bộ chiến giáp vàng rực, trong tay xuất hiện một cây thước khổng lồ.

Diện dung của nó có vài phần giống Thái Ất, đôi mắt to như những ngôi sao lộ rõ vẻ lãnh mạc, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã như rơi xuống địa ngục.

Khí tức khủng bố ngưng thành cột sáng lao thẳng lên trời xanh.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu như nguồn suối sức mạnh, liên tục cung cấp chư thiên chi lực.

Chư thiên chi lực có thể diễn hóa vạn vật, biến thành một vị Kim Giáp Võ Thánh không có vấn đề gì.

Chính là có đi mà không có lại thì không phải phép.

Thái Ất tâm niệm vừa động, tiên phát chế nhân.

Kim Giáp Võ Thánh dưới sự thôi động của hắn liên tiếp vung thước khổng lồ, từng đạo chư thiên chi lực hóa thành vạn thiên phi nhận.

Những nơi nó đi qua, đại địa như đậu hũ bị rạch ra dễ dàng, những ngọn núi cao ngất bị gọt thành vụn đá bay theo cuồng phong.

Hư không xuất hiện từng đạo vết nứt đan xen, khiến người xem

không khỏi kinh tâm động phách.

Đòn công kích sánh ngang Chuẩn Thánh viên mãn này phủ đầu đánh về phía Đế Tuấn.

Nếu bị đánh trúng, sẽ là những đòn bạo kích liên tiếp.

Sắc mặt Đế Tuấn có chút biến đổi, thủ đoạn của Thái Ất tầng tầng lớp lớp, chiêu nào cũng nhắm thẳng vào yếu hại.

Dù có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận gia trì, y cũng buộc phải cẩn thận ứng phó.

"Tinh thần hàng lâm, tụ!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, trong tinh hải trên cửu thiên, vô số tinh thần rung động, bắn xuống ức vạn đạo quang hoa ngưng tụ lên người y.

Một đạo hư ảnh đỉnh thiên lập địa xuất hiện, vảy vàng từ đỉnh đầu kéo dài toàn thân, tỏa ra tinh thần chi lực vô tận.

Thái Dương Chân Hỏa hừng hực thiêu đốt quanh hư ảnh, khiến hư không bị nung nóng đến vặn vẹo.

Chương 119

Như vị Đại Đế chưởng quản vạn vật tinh thần, uy áp khủng bố đẩy lùi cả thiên địa.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không chỉ có thể diễn hóa vẫn tinh, mà còn có thể tụ thành tinh thần hư tượng để đối địch.

Một kích này đủ để đập nát một ngôi sao.

Nói thì dài nhưng thực chất chỉ diễn ra trong vài nhịp thở.

Hai bên bộc phát công kích, trong nháy mắt va chạm vào nhau, tiếng nổ khổng lồ làm rung chuyển thiên địa, sinh linh Hồng Hoang đều bị âm ba làm cho điếc tai nhức óc, sợ hãi run rẩy.

Những đại năng đang âm thầm quan chiến cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Ban đầu tưởng chỉ là một trận chiến tầm thường, không ngờ thanh thế chiến đấu của hai người lại lớn đến thế, bao phủ cả vùng không gian ức vạn lý.

Không ít sinh linh bị vạ lây mà thân tử đạo tiêu, vô số sơn xuyên bị san phẳng, thậm chí cả địa mạch cũng bị tổn thương, linh khí giảm mạnh.

Trận đại chiến vẫn đang tiếp diễn, đôi bên đánh nhau vô cùng kịch liệt, khói bụi nồng đậm không có dấu hiệu tan đi, tiếng nổ vang rền liên miên bất tuyệt.

Tinh thần chi lực và chư thiên vĩ lực giao chức vào nhau, ức vạn quang hoa xung kích tứ phương, mọi thứ xung quanh đều biến thành phế tích, cảnh tượng vô cùng thê lương.

Hai người đánh đến mức hừng hực, các đại năng quan chiến

không còn kinh ngạc về thực lực của họ nữa, mà chỉ muốn biết bao giờ mới kết thúc.

Nếu cứ đánh thế này, e rằng mấy trăm năm cũng chẳng xong.

Tu vi đạt đến Chuẩn Thánh, nếu thực lực không quá chênh lệch, thường một trận chiến có thể kéo dài hàng trăm hàng ngàn năm.

Thực lực bộc phát của Thái Ất và Đế Tuấn hiện giờ đều đã đạt đến đỉnh điểm, muốn phân thắng bại trong thời gian ngắn quả thực có chút khó khăn.

Trừ phi có ngoại nhân can thiệp, bằng không sẽ cứ giằng co mãi.

Nhưng với mức độ chiến đấu hiện tại, ngoại trừ Hỗn Nguyên Thánh Nhân, còn ai dám tham dự? ...

Tại phụ cận Bất Chu sơn, trong Tổ Vu Điện, Thập Nhị Tổ Vu cảm nhận được dao động chiến đấu truyền tới từ hư không, sắc mặt đều có chút động dung.

"Thực lực của Thái Ất quả thực cường đại, dựa vào sức một người mà chống đỡ được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vậy chẳng phải cũng có thể chống đỡ được uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận sao?" Thập Nhị Tổ Vu đều đã lĩnh giáo uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận nên biết nó mạnh thế nào.

Phải lập Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mới có thể kháng hành với nó.

Giờ đây thấy Thái Ất dựa vào pháp bảo mà đánh ngang ngửa, đứng ở thế bất bại, trong lòng họ vô cùng chấn kinh.

Phải biết Thái Ất đã tế xuất Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, lại dùng ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, dùng Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ phòng ngự.

Cả ba đều là pháp bảo đỉnh cấp mới có thể chống đỡ đại trận.

Nếu là người thường, lấy đâu ra nhiều pháp bảo đỉnh cấp như vậy, sớm đã bị Đế Tuấn đánh chết rồi.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sao so được với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một rìu bổ xuống là đại trận kia tan nát ngay, chỉ là cái vỏ rỗng hào nhoáng mà thôi." Tâm tính Vu tộc cao ngạo, chỉ kính Bàn Cổ phụ thần, không tôn thiên địa, không bái Đạo Tổ, căn bản không để Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vào mắt.

"Nói thì vậy, nhưng Thái Ất có thể ngăn chặn đại trận đó quả thực là một nhân vật." "Nếu có thể kết giao một phen, không chừng có thể trợ giúp chúng ta một tay." Hiện giờ Thái Ất và Đế Tuấn bộc phát xung đột, giết chết Yêu Thần Kế Mông lại khiến Đông Hoàng Thái Nhất tự đoạn một cánh tay, có thể nói đã kết thù sâu nặng với Yêu tộc.

Chính là kẻ thù của kẻ thù là bạn.

Vu tộc tuy cường đại nhưng có thêm một vị minh hữu mạnh mẽ, khẳng định sẽ không từ chối.

"Nghe nói Thái Ất tâm tính từ bi, tính cách tương đồng với Hậu Thổ muội tử, nếu có thể kết thành đạo lữ, chẳng phải sẽ là một giai thoại sao." Đế Giang thấy Thái Ất thực lực cường đại lại có tính cách giống Hậu Thổ, liền nảy sinh ý định mai mối linh tinh.

Hậu Thổ nghe vậy vội nói: "Đại ca đừng có trêu chọc tiểu muội, hiện tại lấy việc đối phó Yêu tộc làm trọng, còn chuyện đạo lữ, sau này hãy bàn." Hồng Hoang nhục nhục cường thực, chỉ có thực lực cường đại mới là căn bản, bất cứ ai cũng sẽ sùng bái kẻ mạnh.

Với thực lực của Thái Ất, hắn còn mạnh hơn bất cứ vị Tổ Vu nào, trong lòng Hậu Thổ đương nhiên có chút suy nghĩ, nhưng lại không

trực tiếp biểu lộ.

Dẫu sao hiện tại Vu Yêu đang giao chiến, không phải lúc bàn chuyện nam nữ. ...

Thái Ất đang giao chiến không hề biết mình đã bị nhắm tới, vẫn đang chống đỡ công kích của Đế Tuấn.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, gợn sóng khủng bố thổi tan khói bụi, lộ ra hai đạo thân ảnh.

Chỉ thấy quanh thân Thái Ất Luân Hồi pháp tắc dao động thất thường, hắn thở dốc từng hồi, trong ánh mắt có chút mệt mỏi.

Tuy tế xuất ba kiện pháp bảo đỉnh cấp, trong đó có cả Hậu Thiên Chí Bảo, nhưng uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thực sự quá mạnh.

Dù bộc phát toàn bộ thực lực cũng không thể đánh bại Đế Tuấn, cùng lắm chỉ là cầm hòa.

Trừ phi triệu hồi Luân Hồi Đạo Nhân, mượn sức mạnh của Địa Đạo mới có khả năng phá vỡ đại trận.

Nhưng làm vậy chắc chắn sẽ bại lộ quan hệ giữa hai người.

Phải biết kẻ quan tâm đến trận chiến này không chỉ có các tu sĩ Chuẩn Thánh, mà ngay cả Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng đang chú ý.

Dưới sự quan sát của bao người mà sử dụng sức mạnh Địa Đạo mà không bị phát hiện là điều hoàn toàn không thể.

Phản quan Đế Tuấn, sắc mặt đỏ bừng, y bào hỗn loạn, hàng chục vị Yêu Thần phía sau ai nấy mặt mày trắng bệch như sắp kiệt sức.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận uy lực tuy mạnh nhưng nhân viên bố trận không nhiều, tu vi lại chưa đạt Chuẩn Thánh, khó lòng vận chuyển đại trận trong thời gian dài.

Đối mặt với công thế mãnh liệt của Thái Ất, áp lực họ gánh chịu càng lớn, hiện giờ chỉ đang cưỡng ép chống đỡ.

Chỉ sợ đòn tiếp theo sẽ không còn sức duy trì đại trận.

Trận chiến đã đi đến hồi kết, đôi bên đều như nỏ mạnh gần đứt dây.

"Oanh long!" Hư không vang lên một đạo sấm rền, từng sợi kiếp khí tràn ngập thiên địa, hắc khí liên tục bốc lên từ lòng đất khiến người ta kinh hãi.

"Đó là...

Kiếp khí!" Các đại năng quan chiến kinh hô trong lòng.

Không ngờ trận chiến của hai người lại dẫn phát thiên địa kiếp khí, nếu còn đánh tiếp, chắc chắn sẽ khiến Lượng Kiếp bộc phát sớm.

Phải biết mỗi lần Lượng Kiếp đều là một lần Thiên Đạo thanh tẩy sinh linh Hồng Hoang, tiêu trừ nhân quả nghiệp lực.

Yêu tộc đồ sát Nhân tộc vốn đã sinh ra không ít nghiệp lực, nay lại đại chiến với Thái Ất làm Hồng Hoang đại lục tan hoang.

Chương 120

Thiên Đạo thịnh nộ giáng xuống kiếp khí để cảnh cáo chúng nhân không được tiếp tục chiến đấu, bằng không sẽ bị liệt vào danh sách thanh toán của Lượng Kiếp.

Thái Ất thấy kiếp khí xuất hiện thì có chút kinh ngạc, không ngờ việc che chở Nhân tộc lại khiến Lượng Kiếp bộc phát sớm.

Chẳng lẽ Thiên Đạo cũng chướng mắt với hành vi của Yêu tộc nên mới làm vậy?

Phải biết Nhân tộc là nhân vật chính tương lai của thiên địa, Yêu tộc đồ sát họ vốn đã trái thiên ý.

Nay lại khiến sinh linh lầm than, Thiên Đạo mới muốn bộc phát Lượng Kiếp sớm để đưa hai tộc Vu Yêu rời khỏi đài diễn lịch sử.

Trong não hải Thái Ất truyền tới một đạo ý niệm cảnh cáo, hắn biết mình không thể tiếp tục ra tay, nếu không sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt.

Ý niệm vừa động, Thái Ất thu hồi khí tức chu thân, nỗ lực hóa giải tai nạn cho Nhân tộc.

Trong não hải Đế Tuấn cũng truyền tới đạo ý niệm cảnh cáo tương tự, nhưng y tâm hữu bất cam.

Lần này Yêu tộc đại quân xuất động chỉ thu thập được một phần nhỏ linh hồn Nhân tộc, lại có Yêu Thần vẫn lạc, Bạch Trạch suýt chết, Đông Hoàng Thái Nhất còn tự đoạn một cánh tay.

Nếu cứ thế xám xịt rút lui, trong lòng y vạn lần không cam nguyện.

Hiện tại thấy Thái Ất có chút lơi lỏng, chính là cơ hội tuyệt hảo,

chỉ cần một kích là có thể đánh chết hắn.

Còn về việc Thiên Đạo thanh toán, căn bản không cần bận tâm, y là Yêu Đế, vốn đã là một phần trong Lượng Kiếp.

Đợi luyện chế được Đồ Vu Kiếm diệt sạch Vu tộc, thống trị Hồng Hoang, lúc đó Thiên Đạo muốn trừng phạt thế nào cũng được.

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn lại một lần nữa ra tay, muốn đánh chết Thái Ất.

"Oanh long!" Một tiếng nổ vang, hư không lại xuất hiện ngôi sao khổng lồ hừng hực Thái Dương Chân Hỏa, như muốn hủy diệt cả thế gian.

Khí tức khủng bố tràn ngập chư thiên, khiến Nhân tộc bên dưới vội vàng kinh hô.

"Thánh sư cẩn thận!" Nhân tộc luôn chú ý đại chiến, thấy ngôi sao sắp rơi xuống liền vô cùng lo lắng.

Phải biết Thái Ất vì che chở họ mới xung đột với Yêu tộc, mấy lần đánh lui quân địch, đến khi giao thủ với Đế Tuấn lại càng hiểm tượng hoàn sinh.

Sơ sẩy một chút là có nguy cơ vẫn lạc.

Trong lòng họ đều cảm kích Thái Ất, đồng thời vô cùng lo cho cảnh ngộ của hắn.

Thế nên khi thấy Thái Ất lâm nguy liền lên tiếng nhắc nhở.

Thực chất không cần nhắc, Thái Ất vốn biết Đế Tuấn sẽ không dễ dàng bỏ qua nên đã sớm phòng bị.

Tuy thu hồi pháp lực nhưng pháp bảo vẫn treo trước mặt, chỉ cần ý niệm vừa động là có thể bình an vô sự, căn bản không sợ Đế Tuấn đánh lén.

Thái Ất siết chặt Hồng Mông Lượng Thiên Xích định ra tay chống đỡ ngôi sao đang rơi xuống, thì một đạo kim quang từ hư không bắn xuống.

"Hưu!" Kim quang chói mắt mang theo Hỗn Nguyên Thánh Uy xuyên thủng hư không, trong nháy mắt oanh kích lên ngôi sao.

Tiếng nổ như dự đoán không hề xảy ra, ngôi sao khổng lồ như đậu hũ bị chẻ nát, biến thành tinh thần chi lực tiêu tán.

Có thể bộc phát công kích mang Hỗn Nguyên Thánh Uy, khẳng định chỉ có Thánh nhân mới làm được.

"Yêu tộc quả thực không biết tốt xấu, đệ tử bản tọa không thèm tranh đấu, vậy mà các ngươi còn dám âm thầm đánh lén." "Khí độ Yêu Đế của Yêu tộc quả thực khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác đấy." Một giọng nói vang dội truyền đến, hư không phát sinh biến hóa phiên thiên phúc địa.

Chỉ thấy linh khí trong hư không bạo động, tử khí đông lai ba vạn lý, thụy thải vạn đạo, kim liên mọc lên từ đất hóa thành đại lộ hoàng kim giữa không trung.

Một đạo thân ảnh vĩ ngạn đạp tường vân mà tới, sau lưng là vạn đạo kim quang chiếu diệu chư thiên như muốn phá tan hỗn độn vô tận.

Diện dung tôn quý, ung nhã đại khí, đôi mắt như ngưng tụ vạn thiên tinh thần, Ngọc Thanh tiên khí nồng đậm bao phủ toàn thân.

"Nguyên Thủy Thánh Nhân!" Đế Tuấn kinh hô một tiếng.

Không sai, người tới chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, người có thể vì Thái Ất mà xuất đầu cũng chỉ có vị này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn quan sát trận chiến của hai người, thấy Đế Tuấn đánh lén Thái Ất liền lập tức ra tay ngăn cản.

Ngài vốn không thích Yêu tộc, lại càng chướng mắt tác phong đánh lén thương người, do đó lên tiếng quở trách.

Thái Ất không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ ra tay, trong lòng thầm cảm kích.

Tuy hắn có thể chặn được đòn đó, nhưng Sư tôn ra tay tương trợ hiển nhiên là quan tâm đến hắn, nếu không đã chẳng hiện thân kịp thời như vậy.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn!" "Bái kiến Nguyên Thủy Thánh Nhân!" Đám người Nhân tộc cũng học theo Thái Ất, hướng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn hành lễ vấn an.

Nhờ có Thái Ất ra tay họ mới thoát được tai nạn, nay Sư tôn của hắn xuất hiện, Nhân tộc tâm tồn cảm kích liền vội vàng bái tạ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, trong mắt hiện lên một tia hân hoan.

Thái Ất đảm nhiệm vị trí Thánh sư Nhân tộc, có thể dốc hết sức thủ hộ an nguy của họ, với tư cách là Đại sư huynh Xiển giáo, hắn chắc chắn cũng sẽ toàn lực thủ hộ giáo phái.

Có được người đệ tử trung nghĩa lưỡng toàn như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng vô cùng hoan hỉ, ánh mắt tràn đầy sự tán thưởng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn quét mắt nhìn chúng nhân một lượt, thong thả nói: "Đế Tuấn, ngươi ra tay đánh lén đệ tử bản tọa, chẳng lẽ không nên cho một lời giải thích sao?" Giọng điệu ngài bình tĩnh nhưng ám tàng phong mang, nếu lời đáp không thỏa đáng, sẽ phải nghênh tiếp cơn thịnh nộ của Thánh nhân.

Đế Tuấn lập tức toát mồ hôi hột, toàn thân ướt đẫm.

Đừng nhìn y có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận gia trì mà oai

phong, trước mặt Hỗn Nguyên Thánh Nhân, y cũng chỉ là con kiến hôi, ngài chỉ cần động đầu ngón tay là có thể diệt sát.

Đế Tuấn chưa từng nghĩ sẽ chọc giận tới Thánh nhân, trong lòng vô cùng hối hận.

"Ta chỉ là cùng Thái Ất đạo hữu thiết tha đôi chút, nhất thời không thu được tay nên mới mạo phạm thánh nhan, xin ngài đừng trách, đừng trách." Đế Tuấn cười gượng, muốn đẩy hết trách nhiệm đi.

Cái danh đánh lén đệ tử Thánh nhân này y không dám nhận, một khi thừa nhận chắc chắn sẽ bị giết chết.

"Thiết tha?

Không thu được tay?

Tốt, tốt lắm, bản tọa thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vô cùng huyền diệu, vừa hay cũng muốn thiết tha đôi chút, không chừng còn cảm ngộ ra vô thượng đại đạo." Dám bắt nạt đệ tử của ngài, bất kể là Chuẩn Thánh hay Hỗn Nguyên Thánh Nhân đều phải trả giá.

Phong cách hộ độc của Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn nức tiếng khắp Hồng Hoang, về điểm này không ai sánh kịp.

Thái Ất là đệ tử ngài yêu quý nhất, bình thường ngài còn chẳng nỡ đánh mắng, vậy mà hôm nay có kẻ muốn giết hắn.

Chương 121

Cơn giận trong lòng Nguyên Thủy lớn đến mức nào có thể hiểu được.

Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay một cái.

Linh khí trong hư không bạo động ngưng thành một bàn tay khổng lồ bao phủ đạo văn huyền diệu, tỏa ra linh vận vô cùng.

Uy áp khủng bố đủ để trấn áp mọi sinh linh, Hỗn Nguyên Thánh Uy lộ rõ không chút bảo lưu như muốn vỗ nát cả bầu trời sao.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, một kích tùy ý cũng mang theo thiên địa vĩ lực, hư không bị trấn áp đến mức vỡ vụn.

Cự chưởng như bàn tay ma phủ xuống thiên địa, vỗ thẳng về phía Đế Tuấn.

Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, trong lòng nảy sinh cảm giác đối diện với tử vong.

Dù trên cự chưởng không có sát ý nào, nhưng chỉ riêng thánh uy áp chế đã đủ để giết chết y.

Đế Tuấn muốn thôi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận để chống đỡ uy áp cự chưởng, nhưng chưa kịp kích phát đã bị chấn tán, các Yêu Thần phía sau đều bị trọng thương.

"Đang!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Đế Tuấn lâm nguy, bất chấp thương thế nghiêm trọng liền cưỡng ép gõ Hỗn Độn Chung để ngăn cản công kích của Thánh nhân.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, dù có Hỗn Độn Chung trong tay cũng chỉ là con kiến khỏe hơn một chút, có vùng vẫy thế nào cũng

chẳng lật nổi sóng gió.

Hỗn Độn Chung chỉ có thể hơi ngăn cản xu thế rơi xuống của cự chưởng, uy áp khủng bố trong nháy mắt bao trùm lấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cặp đôi Yêu Đế, Yêu Hoàng lừng lẫy một thời e là sẽ phải vẫn lạc.

Hai người sắc mặt đại biến, toàn thân run rẩy, chỗ dựa lớn nhất cũng không chống đỡ nổi một kích tùy ý của Thánh nhân, hôm nay e là khó giữ mạng.

Thái Ất nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một kích trấn áp hai người, trong lòng vừa chấn kinh vừa có chút lo âu.

Hai người này là nhân vật chính của Vu Yêu Lượng Kiếp, nếu lúc này giết chết họ sẽ làm loạn bố cục của Thiên Đạo, lúc đó khó tránh khỏi bị trừng phạt.

Với trí tuệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chắc chắn ngài sẽ không làm ra hành động thiếu minh trí.

Thái Ất nhìn kỹ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn đang mỉm cười, dáng vẻ hung hữu thành trúc mới yên tâm.

Sư tôn là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, tầm nhìn chắc chắn xa hơn hắn, không cần phải lo lắng thái quá.

"Hưu!" Ngay lúc anh em Đế Tuấn lâm vào cảnh nguy khốn, một đạo hồng quang mang theo Hỗn Nguyên Thánh Uy đánh thẳng vào cự chưởng, bộc phát ra âm thanh oanh thiên hãi địa.

Thái Ất nhìn kỹ, thấy đạo hồng quang đó là một quả tú cầu lớn, bên trên đầy đạo văn huyền diệu, một luồng nhân duyên chi lực ngưng tụ thành hai đạo hư ảnh.

Trong đó một đạo hư ảnh giống hệt Đế Tuấn, đạo còn lại là một nữ tử xinh đẹp.

Thái Ất nhận ra ngay đó là Hồng Tú Cầu, kiện pháp bảo mà Nữ Oa thường dùng khi khai tịch đạo trường.

Điểm khác biệt duy nhất là có thêm đạo nhân duyên chi lực, chắc hẳn là do Đế Tuấn và Hi Hòa đã chứng Thiên Hôn.

"Thu!" Một tiếng phượng hót cắt đứt tư tự của Thái Ất.

Chỉ thấy hư không xuất hiện một con Thải Phượng, trên thân thể to lớn của nó đứng một vị nữ thần xinh đẹp tuyệt trần, khiến người ta chỉ nhìn một cái đã có cảm giác linh hồn xuất khiếu.

Xung quanh ngài là tường vân bao quanh, tử khí đông lai ba vạn lý, tiên nữ dâng hoa, vạn trượng kim quang chiếu rọi thiên địa.

"Chúng thần kiến qua Oa Hoàng!" Đám Yêu tộc còn sót lại vội vã hành lễ.

Người đến chính là Nữ Oa Thánh Nhân.

Chuyện Yêu tộc đồ sát Nhân tộc ngài vốn đã biết, nhưng lại khó lòng ra tay ngăn cản.

Nhân tộc do một tay ngài tạo ra, giống như con cái của ngài, thấy họ bị Yêu tộc giết hại, trong lòng ngài vô cùng bi thống.

Nhưng với tư cách là người của Yêu tộc, ngài cũng không tiện ngăn cản Đế Tuấn, dù sao bên nào cũng là người nhà, giúp bên nào cũng không đành.

Thế nên ngài chỉ có thể đứng ngoài, mặc cho Yêu tộc đồ sát Nhân tộc.

May mà Thái Ất đã ra tay trước một bước che chở Nhân tộc, giúp đại bộ phận tộc nhân thoát khỏi chiến hỏa, tránh được một kiếp.

Vốn tưởng sau cảnh cáo của Thiên Đạo trận chiến sẽ kết thúc, không ngờ Đế Tuấn lại đánh lén khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn ra mặt.

Cuối cùng ngài buộc phải xuất diện điều tiết.

"Nữ Oa sư muội rốt cuộc cũng chịu lộ diện rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như đã biết Nữ Oa vẫn luôn quan sát từ bên cạnh, hiển nhiên một kích vừa rồi là để ép ngài hiện thân.

Chuyện Yêu tộc giết người nhất định phải có Nữ Oa đứng ra mới giải quyết được, bằng không Đế Tuấn chắc chắn sẽ tiếp tục đồ sát Nhân tộc.

Ngài không những phải xuất hiện, mà còn định để Thái Ất thu dọn tàn cuộc.

"Sư huynh đừng trách, sư muội quả thực có nhiều nỗi khổ tâm." "Ta thì có gì mà trách, chỉ là Thái Ất tâm thần thụ tổn nghiêm trọng, suýt chút nữa bị người ta đánh thương, e rằng mấy nghìn năm nữa mới khôi phục được." Thái Ất thực chất chẳng hề hấn gì, tâm thần càng không thụ tổn, chẳng qua là Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn đòi chút lợi lộc cho hắn mà thôi.

Xét theo lý, Thái Ất che chở Nhân tộc là đã giúp Nữ Oa một tay, lại còn suýt bị Đế Tuấn làm bị thương, dù xét theo điều nào cũng nên có chút bồi thường.

Nữ Oa biết nếu không biểu lộ thành ý, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn sẽ không chịu bỏ qua.

Tính cách hộ độc của ngài thì Nữ Oa đã được lĩnh giáo từ hồi ở Tử Tiêu Cung, nếu thực sự từ chối sẽ lại là một chuyện phiền phức.

"Thái Ất sư điệt, Ngũ Hành Linh Châu này sư thúc lấy được từ Phân Bảo Nham, mỗi viên đều là Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

hôm nay tặng hết cho ngươi để khôi phục thương thế.” Cái gọi là khôi phục thương thế thực chất là để xóa bỏ tội mạo phạm của Đế Tuấn, bằng không đường đường là Hỗn Nguyên Thánh Nhân sao lại tặng bảo vật bồi lễ.

Thái Ất nghe đến Ngũ Hành Linh Châu thì trong lòng vô cùng vui sướng.

Trong tiền thế hắn biết Nữ Oa có Ngũ Hành Linh Châu, có thể hấp thu ngũ hành linh khí Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Ngũ Hành Linh Châu chia thành năm viên, tuy có thể hấp thu linh khí nhưng quan trọng nhất là có thể nâng cao phẩm cấp của Định Hải Thần Châu.

Ngũ Hành Linh Châu vốn do các mảnh vỡ của Hỗn Độn Châu hóa thành, chỉ cần dung nhập vào Định Hải Thần Châu là có thể thăng cấp, không chừng có thể một bước trở thành Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Ất vui vẻ nhận lấy Ngũ Hành Linh Châu, cười nói: “Đa tạ sư thúc.” Nữ Oa vốn không quá coi trọng Ngũ Hành Linh Châu, trong tay ngài nó chỉ là pháp bảo hấp thu linh khí không mấy đắc dụng.

Dùng nó để hóa giải mâu thuẫn giữa hai bên là việc đáng giá.

“Nguyên Thủy sư huynh, hiện tại sự việc đã xong, sư muội xin phép cáo từ.” “Sư muội cứ tự nhiên!” Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngăn cản, mặc cho ngài rời đi.

Ngài ra mặt là để đòi lại công bằng cho đệ tử, giờ lợi lộc đã có, không cần thiết phải kỳ kèo thêm.

Nữ Oa gật đầu, dẫn theo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang không cam lòng cùng đám Yêu tộc bay về hướng Yêu Đình.

Chương 122

Một kiếp nạn của Nhân tộc trải qua bao sóng gió rốt cuộc cũng kết thúc.

Vô số người Nhân tộc hoan hô, quỳ lạy Thái Ất, vẻ mặt vô cùng vui sướng.

Tuy kiếp nạn của Nhân tộc đã qua, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như còn đang chờ đợi điều gì đó.

"Sư tôn..." Thái Ất định hỏi, nhưng lời chưa dứt, hư không đã truyền đến một tiếng kêu thê thảm.

"Ngao!" Thái Ất nhìn theo tiếng động, chỉ thấy trên cửu thiên có một con Khí Vận Kim Long khổng lồ bị một nhát đao vô hình chém đứt một phần, tiêu tán giữa thiên địa.

Từng sợi kiếp khí đen kịt vây quanh Khí Vận Kim Long, tô thêm vài phần dữ tợn.

Nhân tộc là nhân vật chính tương lai, Yêu tộc mạo phạm thiên ý đồ sát Nhân tộc nên đã dính phải nghiệp lực vô biên.

Sinh linh tử vong trong đại chiến lên tới hàng ức vạn, tất cả đều tính lên đầu Yêu tộc.

Dưới nghiệp lực khổng lồ, khí vận Yêu tộc bị tước mất một phần, đồng thời dính phải kiếp khí, một luồng áp lực nặng nề bao trùm lấy Yêu Đình.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vừa thoát chết thấy nghiệp lực quấn thân thì vô cùng chấn kinh.

"Sao có thể như vậy, chẳng lẽ chỉ vì giết một ít Nhân tộc mà lại dính phải nghiệp lực to lớn thế này sao?" Yêu tộc khuynh sào xuất

động, giết hại một bộ phận Nhân tộc để thu thập linh hồn, vốn tưởng sẽ không tổn thất gì, không ngờ lại dính nhân quả lớn, ngay cả khí vận cũng bị chém mất một phần.

"Khí vận lưu thất là sự thật không thể chối cãi, ta phải sớm luyện chế Đồ Vu Kiếm, chỉ cần diệt được Vu tộc trở thành nhân vật chính, sớm muộn gì khí vận cũng sẽ quay lại." Dứt lời, hai người không thèm quan tâm gì nữa, lập tức tổ chức nhân thủ luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy khí vận Yêu tộc thất thoát thì vô cùng hoan hỉ, lập tức thi triển thần thông.

"Tật!" Ngón tay ngài búng nhẹ, một đạo Ngọc Thanh tiên quang hóa thành tấm lưới lớn thu gom phần khí vận lưu thất của Yêu tộc, ngưng thành một khối cầu sáng.

Khí vận một khi thất thoát sẽ quay về thiên địa, muốn thu thập lại là cực khó.

May mà khí vận Yêu tộc vừa mới tan ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn với tu vi Hỗn Nguyên Thánh Nhân đã thi triển đại thủ đoạn thông thiên triệt địa để thu thập nó.

Ai cũng có khí vận gia trì nhưng bình thường không nhìn thấy được, chỉ có dùng thủ đoạn đặc thù mới thấy.

Muốn ngưng tụ khí vận bản thân lại càng cần đại thần thông.

Thu thập được một phần khí vận tan biến của Yêu tộc, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng hài lòng, ánh mắt nhìn về phía Thái Ất.

Thái Ất thuận ứng Thiên Đạo che chở Nhân tộc, cho nên phần khí vận này tích hợp nhất là dung nhập vào cơ thể hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm lấy khối cầu khí vận vỗ nhẹ vào người Thái Ất.

Tức thì một cảm giác huyền diệu lan tỏa khắp cơ thể hắn, giống như có một luồng năng lượng kỳ lạ đang vận chuyển, ngay cả tốc độ lưu động của pháp lực cũng nhanh hơn.

"Đây chính là tác dụng của khí vận sao." Thái Ất thầm kinh thán.

Lúc này hắn mới chân chính cảm thụ được cảm giác khoái lạc khi khí vận giúp nâng cao tu vi, thậm chí các đạo pháp trong lòng cũng dần trở nên minh tỏ.

Chỉ cần ngưng tụ thêm một ít khí vận nữa, việc trảm ra Ác thi sẽ không thành vấn đề.

Chẳng trách các Hỗn Nguyên Thánh Nhân không tiếc xé rách mặt mũi để tranh đoạt khí vận, hóa ra nó có thể nâng cao tu vi rõ rệt như vậy.

"Đồ nhi chắc đã cảm nhận được sự thần kỳ của khí vận, sau này có cơ hội hãy cố gắng thu thập thêm, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho việc nâng cao tu vi." Nguyên Thủy Thiên Tôn thong thả nói, ánh mắt tràn đầy kỳ vọng.

Thái Ất là đệ tử ngài ưng ý nhất, hiện giờ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nếu ngưng tụ được lượng lớn khí vận, tuyệt đối có thể sớm ngày chứng đạo.

Lúc đó mạch Ngọc Thanh sẽ có hai vị tu sĩ cấp Hỗn Nguyên, hoàn toàn áp đảo Thượng Thanh và Thái Thanh.

"Đệ tử xin ghi nhớ giáo huấn của Sư tôn!" Thái Ất biết tầm quan trọng của khí vận, khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội.

Sau này hắn còn phải chưởng quản Địa Đạo, việc ngưng tụ khí vận Địa Phủ là điều tất yếu.

Xem ra phải tìm cách bổ sung thêm nhân thủ cho Địa Phủ mới được.

Địa Phủ là căn cơ của Thái Ất, hiện giờ chỉ có Luân Hồi Đạo Nhân và Thiện thi chưởng quản, khí vận ngưng tụ được hiển nhiên chưa đủ lớn.

Dù có vô số linh hồn nhập trú Địa Phủ nhưng vẫn chỉ như muối bỏ bể, việc đưa các tu sĩ mạnh mẽ gia nhập Địa Phủ mới là phương pháp trực tiếp nhất.

"Đồ nhi, hiện giờ Nhân tộc đã an toàn, chúng ta trở về Côn Luân sơn thôi." Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn đưa Thái Ất về Côn Luân sơn, dù sao kiếp nạn của Nhân tộc cũng đã qua, không cần lo lắng nữa.

Thay vì ở lại đây, chi bằng về Côn Luân sơn bế quan tu luyện.

"Sư tôn có thể đợi đệ tử một chút không, nơi Nhân tộc cư trú bị chiến đấu vạ lây đã hóa thành đất trống, đệ tử muốn tu sửa một phen để họ có nơi an cư lạc nghiệp." Trận chiến lúc trước với đám Đế Tuấn bộc phát uy lực quá lớn khiến khu vực vạn dặm xung quanh bị san bằng, không còn một ngọn cỏ.

Nếu không tu sửa, Nhân tộc chỉ còn cách chọn nơi khác làm tổ địa.

Hơn nữa công sức bỏ ra bấy lâu, không thể cứ thế mà đi, phải để lại chút ấn ký trong Nhân tộc mới được.

Nhân tộc bên dưới nghe lời Thái Ất thì vô cùng vui mừng, chỉ cần tu phục được sơn xuyên địa mạch, linh khí khôi phục thì họ lại có một gia viên tươi đẹp.

Họ vốn có tình cảm với vùng đất này, không muốn phải phiêu bạt khắp nơi, có thể tu phục là tốt nhất.

"Chúng con khẩn thỉnh Thượng tiên tu phục thiên địa linh mạch, ban cho Nhân tộc một mảnh nhạc thổ." Theo tiếng hô vang của ức ức vạn người Nhân tộc, hư không chấn động, từng đạo nguyện niệm chi

lực từ trong cơ thể họ trào ra, hội tụ lên người Thái Ất.

Trong khoảnh khắc hắn cảm thấy toàn thân sảng khoái không sao tả xiết, nguyện lực vô cùng giống như tắm trong suối linh, tẩy rửa kinh lạc toàn thân.

Nguyện niệm chi lực vô cùng huyền diệu, nếu chỉ có một chút nguyện lực thì chẳng ích gì, nhưng nếu ngưng tụ được vô lượng nguyện lực thì có thể đạt đến trình độ không tưởng, khả năng nâng cao tu vi không kém gì khí vận.

Phải biết Phật giáo Tây Phương chính là nhờ ngưng tụ nguyện lực vô biên mà nâng cao tu vi.

Đương nhiên nguyện lực không chỉ dùng để nâng cao tu vi mà còn là một cách để ngưng tụ khí vận.

Chỉ cần có đủ nguyện lực, thậm chí có thể ảnh hưởng đến độ mạnh yếu của khí vận.

Số lượng Nhân tộc lên tới hàng ức ức vạn, nguyện lực ngưng tụ được là không thể đong đếm, toàn thân Thái Ất được bao phủ trong ánh hào quang vàng rực như một vị thiên thần.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất được nguyện lực bao quanh thì vô cùng hài lòng.

Qua thôi diễn, ngài biết Nhân tộc liên quan đến vị thế nhân vật chính thiên địa tương lai.

Nay Thái Ất ngưng tụ nguyện lực của họ, lại giữ vị trí Thánh sư, sau này chắc chắn sẽ chiếm một phần khí vận Nhân tộc.

Thái Ất cảm thụ ý nguyện của chúng nhân, nhìn về phía đại địa tàn phá, lộ ra vẻ mặt từ ái.

"Hô!" Một cái phất tay, thiên địa linh khí được đạo pháp huyền

diệu dẫn dắt liền bạo động.

Chương 123

Đại địa nứt vỡ lại gắn liền, các khe rãnh biến mất không dấu vết, từng ngọn núi cao chọc trời mọc lên từ đất.

Theo tiên quang Ngọc Thanh rắc xuống, những mầm non trong nháy mắt trưởng thành thành những cây cổ thụ chọc trời, trải dài vạn dặm, kỳ hoa dị thảo có thể thấy ở khắp nơi.

Cảnh tượng hoang vu ban nãy đã khôi phục lại sức sống bừng bừng, vân hà thất sắc chiếu rọi tứ phương.

Với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, Thái Ất chỉ cần hiển hóa đạo pháp là có thể được thiên địa chi lực gia trì.

Việc tu phục sơn xuyên địa mạch bị hỏng không phải chuyện gì khó khăn.

Đương nhiên tiền đề là địa mạch sâu dưới lòng đất chưa bị tổn thương, bằng không Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng chịu thua.

Phương Tây vì La Hầu tự bạo phá hủy tổ mạch Tu Di sơn nên linh khí mới giảm mạnh, sinh linh khó lòng sinh trưởng.

Vì tổ mạch tổn thương nghiêm trọng nên dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng chỉ có thể sơ lý một phần địa mạch chứ không thể tu phục hoàn toàn.

Nhân tộc vốn không quá quan tâm đến nồng độ linh khí, chỉ cần có một mái nhà để an cư là đủ rồi.

"Đa tạ Thượng tiên!" Chúng nhân đồng loạt bái tạ.

Thái Ất tu phục sơn xuyên có lợi cho Hồng Hoang nên Thiên Đạo giáng xuống vạn mẫu công đức tường vân dung nhập vào cơ thể hắn.

“Nhân tộc nên tự cường, qua kiếp nạn này hãy cố gắng tu luyện, minh ngộ thiên địa đại đạo.” “Bần đạo có một bộ ‘Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám’, nay truyền lại cho các ngươi, hãy chăm chỉ nghiên đọc để bảo vệ an ninh một phương.” Dứt lời, từ hư không rắc xuống ánh vàng vô tận, kinh văn của Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám hiện rõ trong đầu mọi người không tài nào quên được.

Bộ kinh này thể hiện vô thượng đạo pháp.

Chỉ cần có người thành tâm mặc niệm bảo sám, Thái Ất sẽ nhận được một phần nguyện lực gia trì, đồng thời người niệm kinh cũng có thể nhận được sức mạnh của hắn để bảo vệ bản thân khỏi tai nạn.

Đây là việc đôi bên cùng có lợi.

Quan trọng nhất là tham ngộ bảo sám có thể nâng cao tu vi đến mức Đại La Kim Tiên.

Tuy Thái Thanh Đạo Nhân đã truyền xuống Kim Đan Đại Đạo, nhưng không phải ai cũng có thể minh ngộ.

Nhân tộc có nhiều người tu vi thấp, một tai nạn có thể chết quá nửa, nay có bảo sám này ai nấy đều vui mừng khôn xiết.

“Đa tạ Thánh sư ban tặng bảo sám!” Thái Ất gật đầu, nhìn lên hư không phất tay một cái, một đạo luân hồi thông đạo dẫn trực tiếp đến Địa Phủ.

Những linh hồn phiêu tán trong hư không theo đường hầm đó bay về phía Địa Phủ.

Trận đại chiến vừa rồi khiến ức vạn sinh linh tử vong, vô số linh hồn còn vương vấn trong hư không, nay được dẫn dắt liền kéo nhau đi báo danh ở Địa Phủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất làm việc có bài bản, sắp xếp chu toàn mọi thứ thì vô cùng hài lòng.

Phải biết Côn Luân sơn rộng lớn vô cùng, Xiển giáo lại có quá nhiều việc phải xử lý, một mình ngài không thể lo hết được.

Nếu có Thái Ất trợ giúp bên cạnh, chắc chắn mọi việc sẽ trở nên nhẹ nhàng hơn.

"Sư tôn, đệ tử đã sắp xếp xong mọi việc, chúng ta trở về thôi." Tiếng nói của Thái Ất cắt đứt tư tự của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng ánh mắt ngài vẫn tràn đầy vẻ kỳ vọng.

"Đi thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười rạng rỡ, trong lòng đã tính toán kỹ, ngài sẽ bế quan tu luyện tham ngộ đại đạo, việc giáo phái tạm thời giao cho Thái Ất quản lý.

Dù sao hắn cũng có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, lại không sợ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, ngoại trừ Hỗn Nguyên Thánh Nhân ra thì chẳng ai làm gì được hắn.

Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn phất tay áo đưa Thái Ất về Côn Luân sơn. ...

Tại Linh Sơn phương Tây, hai đạo nhân vẻ mặt khổ hạnh đang đăm chiêu nhìn về phía xa, ánh mắt lóe lên tinh quang.

"Sư huynh, Thái Ất kia ngày càng cường đại, hiện giờ đã là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, sau này e là sẽ trở thành một kình địch lớn của phương Tây ta." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn thấy thực lực của Thái Ất cường đại, sắc mặt có chút lo âu.

Phải biết rằng hai vị đệ tử của y là Di Lặc và Dược Sư bất tài mới chỉ có tu vi Kim Tiên viên mãn, so với Thái Ất thì kém không chỉ vạn vạn lý.

Quan trọng nhất là Thái Ất có thể chống đỡ được uy năng của Chu Thiên Tinh Đấu đại trận, nếu cho hắn thêm mấy cái hội nguyên thời gian, chẳng phải đủ sức đuổi kịp mấy vị Thánh nhân sao.

“Sư đệ không cần lo lắng, chúng ta đều là Hỗn Nguyên Thánh nhân bất tử bất diệt, Thái Ất kia dù có cường đại đến mấy, liệu có thể cùng Thánh nhân đặt ngang hàng sao?” “Chúng ta chỉ cần tráng đại khí vận Tây phương, thu nạp thêm đệ tử, hưng thịnh Tây phương mới là việc khẩn yếu nhất.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói.

Chuẩn Đề đáp: “Nguyên Thủy Thiên Tôn thu thập khí vận của Yêu tộc đang tiêu tán, dung nhập vào cơ thể Thái Ất, trong nháy mắt khiến khí vận của hắn bạo trướng.

Nếu chúng ta có thể học theo Nguyên Thủy Thiên Tôn, thu thập khí vận tiêu tán của các thế lực khác, nhất định có thể nhanh chóng làm hưng thịnh Tây phương.” “Hiện nay đại kiếp sắp đến, nếu ta tính toán trước một phen, định có thể mưu cầu không ít lợi ích.” Hai sư huynh đệ đều thập phân tinh minh, lời Chuẩn Đề vừa dứt, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã hiểu ý ngay.

“Vu Yêu hai tộc thế lớn, là nhân vật chính của lượng kiếp tiếp theo, mưu cầu từ trong đó là thích hợp nhất.” “Ta ra tay thì mục tiêu quá lộ liễu, e rằng sẽ bị Tam Thanh giác sát, ngược lại làm hỏng đại sự, đệ tử môn hạ tu vi lại không đủ, xem ra chỉ có thể để Nhiên Đăng đạo hữu đi một chuyến.” Nhiên Đăng Đạo Nhân từ sau khi bị Thái Ất đuổi đi, đã bái nhập Tây phương giáo.

Tây phương giáo đệ tử thưa thớt, địa vực bần cùng, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân thành tâm đầu nhập, trong lòng thập phân hoan hỉ, lập tức hứa cho chức vị Tam giáo chủ.

Nhờ đó không những khôi phục thương thế, tu vi còn đại hữu tinh tiến, là Chuẩn Thánh cường giả, địa vị trong Tây phương giáo chỉ dưới hai vị Thánh nhân.

Với tu vi Chuẩn Thánh, lại tinh thông đạo Tiền thế, Kim sinh, Vị lai, Nhiên Đăng đủ sức tiềm nhập vào Vu Yêu hai tộc để mưu cầu khí

vận.

Hai người đã định chủ ý, gọi Nhiên Đăng Đạo Nhân đến bàn bạc kế hoạch, lại ban cho thủ đoạn che giấu khí tức, để y bí mật tiềm nhập Vu tộc mưu đồ khí vận.

Khí vận Yêu tộc mới tiêu tán một phần, chắc chắn sẽ thập phân cẩn thận, ngược lại Vu tộc không những khí vận hồn hậu, mà còn hào vô phòng bị, tính cách lại trùng động.

Chỉ cần dùng tiểu kế, khiến bọn họ bộc phát xung đột, khi đó mưu cầu một phần khí vận chẳng phải là việc dễ như trở bàn tay sao.

Tại Ngọc Hư Cung trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn đảo mắt nhìn chúng đệ tử, chậm rãi nói: "Vi sư gần đây có nhiều cảm ngộ, cần bế quan tu luyện một thời gian, các sự vụ trong Xiển giáo tạm thời do Thái Ất chấp chưởng." "Các ngươi phải tận tâm phối hợp, không được có chút lười biếng, nếu để vi sư biết kẻ nào kháng mệnh không tuân, nhất định sẽ nghiêm trị." Xiển giáo rốt cuộc cũng phải giao cho đệ tử quản lý, hiện giờ Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bồi dưỡng Thái Ất, muốn rèn luyện hắn trở thành một phương chưởng giáo.

Một giáo phái muốn hưng thịnh thì không thể chỉ dựa vào một hai đại đệ tử, mà phải truyền thừa lâu dài, tử tôn vô tận mới có thể trường cửu.

Tuy thực lực hiện tại của Thái Ất so với cương vị chưởng giáo còn có chỗ khiếm khuyết, nhưng có thể bồi dưỡng trước, sau này tu vi đề thăng rồi sẽ trực tiếp kế vị.

Chúng nhân nghe lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong lòng vô cùng chấn kinh, việc tạm thời chưởng khống đại quyền Xiển giáo là một vinh dự vô thượng.

Ngay cả Thái Ất dù là Đại sư huynh nhưng trước đây cũng chưa từng được Nguyên Thủy Thiên Tôn cho phép chấp chưởng Xiển giáo.

Tuy biết rằng sau Phong Thần lượng kiếp, Thánh nhân đều phải đến ngoài ba mươi ba tầng trời khai tịch đạo trường, Xiển giáo sớm muộn gì cũng giao vào tay đệ tử môn hạ, nhưng hiện tại ngay cả Vu Yêu đại chiến còn chưa qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm "chưởng quỹ rũ tay" thì có chút quá vội vàng.

Thánh ý không thể phỏng đoán, Thái Ất không dám đoán mò ý nghĩ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Kể từ khi Sư tôn đã tín nhiệm, hắn không thể để ngài thất vọng.

"Sư tôn yên tâm bế quan, đệ tử định sẽ thỏa thiện an bài sự vụ trong giáo." Thái Ất lập tức ứng thừa, trong đôi mắt hiện lên thần sắc kiên định.

Sau này hắn còn phải chưởng khống Địa Phủ, khống chế sinh tử luân hồi của vạn vật thế gian, nếu ngay cả Xiển giáo cũng không quản lý được thì làm sao trị lý tốt Địa Phủ.

Chương 124

"Chúng đệ tử cẩn tuân sư mệnh, phối hợp Đại sư huynh hưng thịnh Xiển giáo, quang đại môn mi." Các đệ tử khác đồng thanh nói.

Chúng nhân ngày thường vốn đã thập phân tôn sùng Thái Ất, trận chiến với Yêu tộc trước đó càng khiến họ bội phục sát đất.

Nay Sư tôn có ý định truyền lại đạo thống, họ không chút tật đố, chỉ có sự hâm mộ sâu sắc.

Hâm mộ Đại sư huynh thực lực cao cường, thâm đắc Sư tôn yêu mến, đáng tiếc bọn họ chỉ có tu vi Kim Tiên viên mãn, căn bản không thể so bì với Thái Ất.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất ứng lời, trong lòng thập phân hân úy, kỳ vọng sau khi bế quan kết thúc sẽ thấy cảnh tượng Xiển giáo hưng thịnh.

"Các ngươi đoàn kết nhất tâm, vi sư thâm cảm hân úy, hy vọng sau khi bế quan kết thúc, tu vi của các ngươi đều có thể đề thăng." Lời vừa dứt, thân ảnh Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng lẽ biến mất, trong đại điện chỉ còn lại mười hai vị Kim Tiên.

"Chúc mừng Sư huynh, hạ hỉ Sư huynh tạm thời chưởng quản sự vụ Xiển giáo." Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rời đi, Quảng Thành tử liền lên tiếng cung duy.

"Chuyện của Xiển giáo nhiệm trọng đạo viễn, cần các vị sư đệ đồng tâm hiệp lực mới được." "Hiện nay việc cấp bách là giúp các vị sư đệ đề thăng tu vi, chính lúc Sư huynh gần đây có nhiều cảm ngộ, muốn cùng chia sẻ với mọi người." Thái Ất liên tiếp giao chiến với nhiều cường giả, đối với đạo pháp có kiến giải độc đáo, nhân lúc tạm thời chưởng quản Xiển giáo, hắn quyết định giảng đạo một phen để

giúp các sư đệ đề thăng thực lực.

Chúng nhân mắt sáng rực lên, ai chẳng mong muốn đề thăng tu vi.

Từ trước đến nay họ luôn tự mình tham ngộ, dù có Sư tôn giảng giải đạo pháp nhưng tu vi vẫn chưa đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Nay Đại sư huynh sắp giảng đạo, chia sẻ cảm ngộ, họ vui mừng khôn xiết.

Ngày thường Đại sư huynh thần long kiến thủ bất kiến vĩ, lần này rốt cuộc cũng chịu giảng đạo, tâm tình chúng nhân vô cùng kích động.

"Đại sư huynh sắp giảng đạo, mọi người mau mau tọa hảo." Quảng Thành Tử lên tiếng nhắc nhở, chúng nhân mới hồi thần, vội vàng khoanh chân đả tọa, tĩnh khí ngưng thần.

Thái Ất gật đầu, vung tay một cái, một tòa linh sàng ngưng tụ từ tường vân xuất hiện trước mặt, hắn liền khoanh chân ngồi xuống.

Xưa nay hắn toàn nghe người khác giảng đạo hoặc luận đạo, hôm nay đến lượt hắn giảng.

"Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu; Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu." "Kẻ tu sĩ chúng ta, nên lấy nhân đức ban phát thiên hạ..." Giọng nói hồng lượng truyền ra, khiến người nghe thấy khí thế hào hùng, chìm đắm trong cảm ngộ.

Thái Ất với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, giảng giải đạo pháp huyền diệu, xung quanh xuất hiện vô số dị tượng.

Chỉ thấy linh khí trong đại điện bạo động, nhiễu quanh bàn xoáy, đất mọc vạn đóa sen vàng, đóa nở đóa ngậm phun nuốt ráng hồng, trên ráng hồng lại nở sen vàng, rưới xuống linh vận vô cùng.

Trên hư không có tiên nữ bê giỏ rắc hoa, đạp tường vân nhảy múa, vũ tư tuyệt mỹ khiến người ta say đắm.

Tiếng tiên nhạc bát bảo du dương như những thiên chương tuyệt diệu, từ xa đến gần, kéo chúng nhân vào đại dương đại đạo.

Chúng nhân lắng nghe vô thượng đạo pháp, dần dần rơi vào đốn ngộ, Ngọc Thanh Tiên Quyết tự vận chuyển.

Linh khí nồng đậm bị chúng nhân dẫn dắt, hóa thành hình dạng Thanh Long điên cuồng rót vào cơ thể.

Tức thì trong đại điện tỏa ra đủ loại quang trạch, khiến người ta không kịp nhìn.

Chúng nhân đều chưa vượt qua tu vi Thái Ất Kim Tiên, do đó Thái Ất trước tiên giảng giải về Thiên - Địa - Nhân tam hoa, khai tịch Ngũ khí trong lồng ngực.

Tam hoa tụ đỉnh, Ngũ khí triều nguyên, lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc, siêu thoát khỏi sự khống chế của dòng sông thời gian, đó đều là quá trình phải trải qua.

Chúng nhân tư chất khác nhau, phẩm giai tam hoa nở rộ cũng có sự sai khác.

Với căn nguyên của tiên thiên sinh linh, hoa nở cửu phẩm là cực hạn, thậm chí có người còn không đạt tới mức cửu phẩm.

Đạo pháp giảng giải đối với chúng nhân giống như ngọn hải đăng chỉ đường, giúp họ nhanh chóng đề thăng thực lực.

Khí tức của chúng nhân đang dần tăng cường, khí thế hướng tới cảnh giới Thái Ất Kim Tiên mà tiến phát.

Những viên kim đan huyền phù trên đỉnh đầu, hấp thu đạo vận vô cùng.

Thái Ất giảng giải đạo pháp, không những có lợi cho chúng nhân đề thăng tu vi, mà trong lòng hắn cũng đang lĩnh ngộ đại đạo của bản

thân.

Muốn trảm ra Thiện thi, để tu vi tiến thêm một bước, trừ việc lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc, còn phải trảm ra Ác thi hoặc Chấp niệm thi.

Trong Tam thi, Chấp niệm thi là khó trảm nhất, do đó Thái Ất chỉ có thể trảm Ác thi trước.

Nhưng tâm tính hắn từ bi, muốn trảm ra Ác thi thì khó hơn người thường vạn lần.

Nếu là Minh Hà Lão Tổ, nhất định có thể dễ dàng trảm ra Ác thi, vì lão vốn ưa thích sát phạt, toàn thân đều là ác niệm.

Nhưng Thái Ất thì hoàn toàn ngược lại, trảm Thiện thi dễ, trảm Ác thi khó.

Dù con đường gian nan, Thái Ất vẫn không nản lòng, tiếp tục tham ngộ đại đạo, minh ngộ ác niệm của bản thân.

Trên đỉnh đầu, tam hoa nở rộ mười hai phẩm, khí tức Luân hồi nồng đậm tràn ngập đại điện, cùng với giọng nói hồng lượng truyền đến bên tai chúng nhân.

Trong đại điện, mọi người tĩnh tâm lắng nghe đại đạo, vạn đạo quang hoa chiếu diệu chư thiên, hơi sương bao phủ thân hình.

Cùng lúc đó, Vu tộc đón một vị khách không mời mà đến.

Một đạo kim quang dừng lại trên hư không, hiện ra một đạo nhân ảnh.

Người này mặc đạo bào màu xám đen, diện dung ôn hòa, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa sự xảo trá.

Nhiên Đăng Đạo Nhân toàn thân tỏa ra khí tức Chuẩn Thánh, nhưng lại được một luồng đạo vận huyền diệu bao bọc, không ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của y.

“Vu Yêu hai tộc đại chiến khiến bần đạo phải khắp nơi lánh nạn, hôm nay tiên quyết lấy Vu tộc khai đao.” Người này chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân, thụ mệnh của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, tiềm nhập Vu tộc để mưu cầu khí vận.

Để Nhiên Đăng không bị Thập Nhị Tổ Vu phát hiện, hai vị Thánh nhân đặc ý thi triển đạo pháp che giấu khí cơ, chỉ cần không bộc phát khí thế, kẻ dưới Thánh nhân không ai phát hiện được.

Trước khi đến Vu tộc, kế hoạch đã được thông báo cho Nhiên Đăng, chỉ cần cứ thế hành sự, tuyệt đối có thể khiến khí vận Vu tộc thất thoát.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lách mình một cái, tiến vào một bộ lạc của Vu tộc.

Vu tộc nhân số đông đảo, phân bố quanh núi Bất Chu ức vạn vạn dặm, lấy Thập Nhị Tổ Vu làm đầu chia thành mười hai đại bộ lạc.

Sau đó lại lấy các Đại Vu chia thành các bộ lạc nhỏ, phân cấp kỹ lưỡng, số lượng nhiều không kể xiết.

Nhiên Đăng tìm đến đại bộ lạc do Chúc Dung chưởng quản, từng tòa đại điện dày đặc như rừng, khiến người ta hoa mắt.

Trong đại bộ lạc đều có một tòa Tổ Vu Điện, là nơi ở và nghị sự của Thập Nhị Tổ Vu.

Tổ Vu Điện nằm ở vị trí trung tâm nhất trong đám cung điện, cao chọc trời, kim quang rực rỡ chiếu rọi tứ phương, đồng thời tỏa ra uy áp không hề nhỏ.

Trên đó điêu khắc đủ loại họa tượng, trong đó tượng Chúc Dung là nhiều nhất, tay cầm một thanh đại đao hung uy hiển hách, vô cùng uy vũ.

Chương 125

Nhiên Đăng Đạo Nhân dễ dàng tìm thấy Tổ Vu Điện, thấy hai danh thị vệ tay cầm trường mâu, như hai tòa tháp sắt canh giữ đại điện.

Tổ Vu Điện không phải ai cũng vào được, chỉ có Đại Vu và Tổ Vu mới có thể tiến vào.

Đương nhiên đó là đối với Vu tộc, còn với các tộc loại khác thì khó nói.

Nhiên Đăng có thủ đoạn của Thánh nhân ẩn giấu thân hình, dù có đứng trước mặt Thập Nhị Tổ Vu cũng chưa chắc đã bị lộ.

Hai tên thủ vệ căn bản không phát hiện được tung tích của y.

Nhiên Đăng muốn vào nơi ở của Chúc Dung là vì một món binh khí.

Chúc Dung có một thanh binh khí hung uy hiển hách tên là Hổ Phách Đao, uy năng bộc phát không kém gì thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phải tốn bao công sức thu thập thiên tài địa bảo, tiêu tốn mấy cái hội nguyên mới chế tạo ra được tuyệt thế thần binh này.

Khi giao chiến với Yêu tộc, nó đã lập nhiều kỳ công, chém giết vô số Yêu thần.

Nhiên Đăng biết Hổ Phách Đao vô cùng quan trọng với Chúc Dung, do đó muốn trộm nó đi rồi giá họa cho Cộng Công.

Dùng cái này để kích phát mâu thuẫn giữa hai người, một khi bùng nổ xung đột, chắc chắn sẽ đánh đến trời đất mù mịt, gây cảnh sinh linh đồ thán.

Khi đó, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sẽ dùng thủ đoạn Thánh nhân để thu thập phần khí vận tiêu tán kia, dung nhập vào khí vận của Tây phương.

Nhiên Đăng dường như đã thấy cảnh khí vận Tây phương tăng trưởng, khóe miệng bất giác nhếch lên, lộ ra cái nhìn xảo quyệt.

Kế hoạch tuy hay nhưng phải thực thi mới được.

Hiên ngang bước vào Tổ Vu Điện, Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt vui mừng.

Đại điện trống rỗng, chỉ có vài cái bàn ghế, kế đó là một thanh đại đao tỏa ra khí tức khủng bố, trên đó có hoa văn như mãnh hổ, trông dị thường thần tuấn.

Quả nhiên đúng như hai vị Thánh nhân nói, Chúc Dung không có ở Tổ Vu Điện, thậm chí ngay cả Hổ Phách Đao cũng không mang theo.

Chính là cơ hội cho y hành sự.

Thời gian gấp rút, Nhiên Đăng không quan tâm đến thần uy của Hổ Phách Đao, dù mạnh đến đâu cũng chỉ là một món binh khí chứ không phải pháp bảo.

Chỉ có đám mãng phu Vu tộc kia mới thích loại binh khí nặng nề này.

Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ tu nhục thân, nên chỉ có thể dùng binh khí chứ không thể động dụng pháp bảo.

Hổ Phách Đao là mạng sống của Chúc Dung, mất đi chắc chắn hắn sẽ đại phát lôi đình.

Nhiên Đăng vung tay, thanh Hổ Phách Đao vô cùng trầm trọng hóa thành một đạo hỏa quang bị thu vào trong tay áo.

Đồng thời trên bàn thờ y viết lại hàng chữ: "Hổ Phách Đao ta lấy

đi rồi, Cộng Công." Sau một nụ cười mãn nguyện, y hóa thành kim quang bay về phía bộ lạc của Cộng Công.

Muốn giá họa cho Cộng Công thì phải giấu Hổ Phách Đao trong Tổ Vu Điện của hắn.

Với tu vi Chuẩn Thánh, Nhiên Đăng nhanh chóng tới bộ lạc Cộng Công, quen đường tìm đến Tổ Vu Điện, giấu Hổ Phách Đao vào một nơi bí mật.

Đừng nhìn thấy việc này có vẻ dễ dàng, thực ra đều là do Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đã tính toán kỹ, nhân lúc Cộng Công vắng mặt mới có thể thuận lợi như vậy.

Nếu không, Nhiên Đăng sao dám hiên ngang giá họa như thế, e rằng đã sớm lộ sơ hở rồi.

"Vạn sự cụ bị, chỉ thiếu gió đông, chỉ cần Chúc Dung về bộ lạc, phát hiện Hổ Phách Đao biến mất, là có thể khơi mào tranh đoan." Kế mưu đã hạ, chỉ cần đợi mâu thuẫn bùng nổ là được, y không cần nán lại Vu tộc thêm nữa.

Nhiên Đăng lách mình bay về phía Tây phương Linh Sơn, dọc đường vô cùng hân hoan.

Việc Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phái Nhiên Đăng đi tính kế Vu tộc hầu như không ai hay biết.

Ngay cả Tam Thanh cũng đang bế quan, không có tinh lực quan tâm đến động thái của Tây phương.

Nhưng tiểu động tác của Nhiên Đăng vẫn bị người ta phát hiện.

"Hử?

Nhiên Đăng Đạo Nhân lén lút ở Vu tộc, chẳng lẽ lại đang mưu tính gì sao?" Tại Địa Phủ, Luân Hồi Đạo Nhân tọa trấn Phong Đô thành,

thần niệm phủ khắp Hồng Hoang, âm thầm quan sát động hướng của các phương thế lực.

Nhất cử nhất động của Nhiên Đăng đều không thoát khỏi pháp nhãn của hắn.

Nghĩ một lát, Luân Hồi Đạo Nhân đã hiểu dụng ý của Nhiên Đăng, lập tức truyền một đạo thần niệm cho Thái Ất.

Hai người tâm niệm tương thông, chỉ một ý niệm là có thể truyền đạt tin tức.

Tại núi Côn Luân, Thái Ất vẫn đang giảng giải đạo pháp cho các sư đệ.

Trên đỉnh đầu họ ngưng tụ tam hoa hư tượng, khí tức lúc lên lúc xuống, điên cuồng hấp thu linh khí vô tận.

"Oanh!

Oanh!" Hai tiếng nổ vang lên, Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân không hẹn mà cùng đột phá Thái Ất Kim Tiên, tam hoa trên đầu nở rộ cửu phẩm.

Khí thế khủng bố chấn động cả đại điện.

May mà có Thái Ất thi triển đạo pháp cách tuyệt khí thế của hai người ra, nếu không những người khác chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

"Ba!" Theo tiếng nói của Thái Ất biến mất, buổi giảng đạo kết thúc.

Trong mười một vị sư đệ, chỉ có Quảng Thành Tử và Ngọc Đỉnh Chân Nhân thuận lợi đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Những người khác tuy chưa đột phá, nhưng tin rằng chỉ cần bế quan thêm một thời gian nữa, tu vi sẽ được đề thăng.

"Buổi giảng đạo lần này kết thúc, các vị sư đệ hãy về hảo hảo bế

quan tu luyện đi.” “Đa tạ Đại sư huynh đã giảng đạo cho chúng đệ tử, đệ tử xin cáo lui trước.” Chúng nhân vui mừng, vội vàng bái tạ rồi lui ra bế quan.

Thái Ất ngưng thần nhìn xa xăm, như muốn nhìn thấu hư không.

Nhận được thần niệm của Luân Hồi Đạo Nhân, hắn đã biết hành động của Nhiên Đăng tại Vu tộc.

Hai vị Thánh nhân Tây phương luôn muốn hưng thịnh Tây phương giáo, lần này Nhiên Đăng tiềm nhập Vu tộc chắc chắn là có âm mưu.

“Chúc Dung?

Cộng Công?

Chương 126

Chẳng lẽ...” Thái Ất trong nháy mắt hiểu ra bàn tính của Tây phương nhị thánh.

Kiếp trước có truyền thuyết rằng Cộng Công và Chúc Dung bất hòa, hai người bùng nổ khoáng thế đại chiến, cuối cùng khiến núi Bất Chu sụp đổ, chúng sinh Hồng Hoang phải gánh chịu tai họa diệt đỉnh.

Nay Nhiên Đăng muốn khiêu khích mâu thuẫn giữa Cộng Công và Chúc Dung, rõ ràng đã chứng minh truyền thuyết là có thật.

“Không ổn, ta phải đi xem sao, tránh để sinh linh Hồng Hoang đồ thán.” Thái Ất tâm tính từ bi, không muốn thấy chúng sinh Hồng Hoang gặp kiếp nạn, định bụng sẽ ngăn cản trận chiến giữa Chúc Dung và Cộng Công.

Ý niệm vừa động, hắn liền bay về hướng núi Bất Chu.

Tại bộ lạc của Cộng Công gần núi Bất Chu, một giọng nói phẫn nộ bạo phát: “Cộng Công trộm Hổ Phách Đao của ta, mau giao ra đây, nếu không ta sẽ dỡ sạch cái đại điện này!” Chúc Dung toàn thân rực lửa, đôi mắt to như nắm đấm tỏa ra nộ khí khủng bố, diện dung dữ tợn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Hổ Phách Đao là mạng sống của hắn, bình thường còn chẳng nỡ dùng, nay bị người ta trộm mất, tâm tình phẫn nộ nhường nào.

“Hừ, ta trộm Hổ Phách Đao của ngươi lúc nào, thanh đao nát đó chỉ có ngươi mới coi như bảo bối.” “Nếu là ta, đã sớm vứt xó nào rồi, còn mặt mũi nào mà khoe khoang.” Cộng Công diện sắc ôn hòa nhưng lời lẽ đầy sự châm chọc.

Hắn tưởng Chúc Dung chỉ đến tìm phiền phức, tuyệt đối không

ngờ Hổ Phách Đao lại đang bị giấu trong góc đại điện.

Nếu thật sự tìm ra, Chúc Dung chắc chắn sẽ liều mạng.

"Hừ, không giao ra thì ta tự tìm!" Lời vừa dứt, Chúc Dung toàn thân bùng lên ngọn lửa hừng hực, như một vị Hỏa Thần, tỏa ra khí tức khủng bố.

"Bành!" Hổ Phách Đao cảm ứng được khí tức của Chúc Dung, từ trong lòng đất lao ra, nhiễu quanh bên người hắn.

Cộng Công nhất thời ngớ người, chuyện gì thế này, sao Hổ Phách Đao lại ở trong phòng của mình?

"Trộm bảo đao còn không thừa nhận, ta phải chém ngươi!" Chúc Dung bị nộ khí che mờ lý trí, lập tức vung Hổ Phách Đao chém về phía Cộng Công.

Cảm nhận được sự phẫn nộ của chủ nhân, Hổ Phách Đao bộc phát khí tức khủng bố, một con mãnh hổ khổng lồ vạn trượng toàn thân bốc lửa đạp không lao ra, mang theo uy lực Chuẩn Thánh lao về phía Cộng Công.

Đại điện trực tiếp bị khí thế đáng sợ đó đánh tan nát, cung điện xung quanh như những viên đá bị hất văng ra xa.

Cộng Công thấy cung điện bị hủy thì trong lòng bạo nộ, lập tức lấy ra hai thanh đại thần chùy, đạo vận màu xanh thẫm lưu chuyển, phát ra những dao động đáng sợ.

Thần chùy vung lên, hai con thủy long xanh thẫm như lật sông đảo biển lao về phía cự hổ.

Những nơi đi qua, đại địa nứt toác, một khe nứt sâu vạn trượng kéo dài về phía trước.

Hai người vừa ra tay đã là sát chiêu khủng bố, căn bản không nể

tình chút nào.

"Oanh!" Cự hổ đỏ rực và thủy long xanh thẫm va chạm vào nhau, bùng nổ những tiếng nổ chấn thiên động địa, năng lượng khủng bố trong nháy mắt biến thành khói bụi che phủ bầu trời.

Đại địa bị cú va chạm làm cho tứ phân ngũ liệt, những hào rãnh ngang dọc đan xen kéo dài ức vạn vạn dặm xung quanh.

Những người Vu tộc xung quanh vội vàng né tránh, khi tháo chạy trông vô cùng hoảng loạn, ánh mắt đầy sự kinh hãi.

Tổ Vu Cộng Công lại đánh nhau với Chúc Dung rồi, mau chạy lấy mạng thôi.

Bọn họ đều là tu vi Chuẩn Thánh, một kích của họ ngay cả Đại Vu cũng không chịu nổi, những người khác chỉ sợ tránh không kịp, bị dư uy vụ nổ đánh chết.

Một thân ảnh xuất hiện trên hư không, trên khuôn mặt tuấn lãng mang theo một tia ưu sầu, đôi mắt sáng như tinh tú tỏa ra sự bi thương.

"Ai, bần đạo chậm một bước rồi!" Thái Ất thấy Chúc Dung và Cộng Công đã đánh nhau, trong lòng có chút nuối tiếc.

Nếu hắn khởi thân sớm hơn, có lẽ đã có thể tránh được một trận tai nạn phát sinh.

Nhưng hiện giờ họ đã đánh đến nước này, Thái Ất chắc chắn khuyên không nổi, chỉ có thể đứng một bên quan chiến.

"Không ổn, Chúc Dung lại phát sinh tranh chấp với Cộng Công, các huynh đệ mau cùng ta đi ngăn cản!" Đế Giang cảm nhận được khí tức chiến đấu của hai người, một tiếng kinh hô, dẫn theo các Tổ Vu khác đến khuyên ngăn.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn vang lên, hai thân ảnh bay ngược ra ngoài.

Y bào trên người Chúc Dung rách nát, tóc tai rối loạn, Hổ Phách Đao trong tay tỏa ra hung quang đỏ rực như máu.

Trạng thái của Cộng Công cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, trên người có một hai vết thương, tuy nhỏ khó phát hiện nhưng vẫn có tiên huyết chảy ra.

Đôi mắt cả hai đều tỏa ra sát ý vô cùng, như thể không làm cho đối phương chết đi thì không chịu thôi.

“Chúc Dung, Cộng Công, mau dừng tay, chẳng lẽ các ngươi quên lời ta nói trước đây rồi sao!” Đế Giang thấy hai người như muốn phân định sinh tử, cuống quýt hô hoán.

Đáng tiếc họ đang đánh hăng, ngay cả sinh tử cũng chẳng màng, làm sao thèm để ý đến lời của Đế Giang.

Hai người nhìn nhau, đồng thời giơ binh khí lên lại lao vào chiến đấu, tiếng nổ chấn động thiên địa truyền khắp Hồng Hoang.

Tại Tây phương Linh Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm nhận khí tức giao chiến của hai người, trong lòng thập phân hoan hỉ.

“Tốt, tốt, tốt!

Bố cục bao lâu nay, cuối cùng cũng đánh nhau rồi.” Sau một phen tính kế, rốt cuộc cũng khiến hai đại Tổ Vu bùng nổ chiến đấu, giờ chỉ cần chờ đợi khí vận Vu tộc thất thoát là lúc ra tay.

Trong điện Lăng Tiêu ở Yêu Đình, Đế Tuấn cười cuồng không dứt: “Ha ha, Vu tộc lại tự đánh nhau, thật là thú vị, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, đỡ cho bản tọa tốn công sức.” Gần núi Bất Chu, Hậu Thổ và đám Tổ Vu thấy hai người đánh nhau hăng say, thậm chí cả lời của đại ca cũng không nghe, trong lòng thập phân áo não.

Chúc Dung và Cộng Công bình thường tuy có động thủ giao chiến nhưng chưa bao giờ sinh tử tương bác như hôm nay.

Đế Giang dù mạnh hơn nhưng cũng không dám khinh suất ra tay ngăn cản, nếu một chiêu sơ sẩy có thể bị ngộ thương.

Khi đó chuyện sẽ trở nên tồi tệ vô cùng.

Phải biết rằng Chúc Dung và Cộng Công hiện giờ đều đã phát điên, căn bản không phân biệt được ta hay địch, ai dám ngăn cản giao chiến đều sẽ bị coi là kẻ thù.

Còn các Tổ Vu khác lại càng không dám tùy tiện xông lên, chỉ mong Đế Giang có thể đưa ra chủ ý.

"Đại ca, hai vị huynh trưởng đang liều mạng tử hoạt, phải làm sao bây giờ?" Hậu Thổ cuống đến biến sắc, vội vàng hỏi Đế Giang.

"Nhị đệ, đệ cùng ta ra tay trấn áp hai người bọn họ, cứ đánh tiếp thế này e là sẽ phải bỏ mạng mất." Chúc Cửu Âm là Thời Gian Tổ Vu, thực lực đứng thứ hai trong đám người, có hắn trợ giúp đủ sức trấn áp Chúc Dung và Cộng Công.

Ngay khi Đế Giang định ra tay trấn áp, chiến huống bên dưới lại phát sinh biến cố kinh người.

"Bành!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Chỉ thấy nộ khí của Cộng Công bạo trướng, hiển hóa Tổ Vu chân thân, đôi thần chùy nổ tung, trong mắt đằng đằng sát khí.

Chiến đấu đến lúc này, binh khí bị hủy, tâm tính đại loạn, khí thế toàn thân vô cùng cường đại, hắn mãnh liệt lao về phía Chúc Dung.

Chúc Dung né tránh không kịp, bị Cộng Công húc văng về phía núi Bất Chu, cả hai đều tỏa ra uy áp khủng bố đủ sức làm sụp đổ một phương thiên địa.

Chương 127

Cú va chạm này quả thực kinh khủng, núi Bất Chu nguy nga trực tiếp bị húc gãy.

"Rắc rắc!" Tiếng nổ giòn giã vang lên, một vết nứt khổng lồ kéo dài dọc theo vách núi, vô số đá vụn bị bắn tung tóe.

Cảm giác áp bách khủng bố trấn áp xuống đại địa Hồng Hoang.

Núi Bất Chu là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là cột trụ chống đỡ thiên địa, địa thế cao nhất, thông thẳng tới ba mươi ba tầng trời.

Trong ức vạn vạn hội nguyên, nó đã sinh ra vô số pháp bảo, linh căn, tiêu hao vô lượng bản nguyên, cú húc của Cộng Công chính là sợi rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Cột trụ trời cao lớn núi Bất Chu một khi đổ sụp, thiên địa sẽ đối mặt với tai kiếp vô cùng.

"Oanh long!" Uy áp hủy thiên diệt địa cùng với tiếng nổ kịch liệt từ trên trời giáng xuống, núi Bất Chu cao không thấy đỉnh giống như đâm thủng ranh giới thế giới, va chạm vào đại lục Hồng Hoang.

Chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là Cộng Công và Chúc Dung.

Uy lực của núi Bất Chu đổ xuống không phải là thứ mà Chuẩn Thánh có thể chịu đựng, dù nhục thân có cường đại đến đâu cũng không chống đỡ nổi sự va chạm của cột trụ trời.

"Không!

Chúc Dung!

Cộng Công!" Đế Giang thét lên kinh hãi, không thể tin vào sự thật

trước mắt.

Nhưng đáp lại chỉ có những trận nổ vang rền, những hào rãnh hàng triệu dặm cắt xẻ cả đại địa.

Trên chín tầng trời xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, Nhược Thủy khủng bố như dải ngân hà đảo ngược, trút xuống không ngừng.

Thiên địa trong khoảnh khắc này nghiêng ngả, Địa - Phong - Thủy - Hỏa cuồng bạo dao động, khắp nơi ở Hồng Hoang đều đối mặt với tai nạn.

Vô số dãy núi rung chuyển, sụp đổ xuống cực thấp, đại địa tứ phân ngũ liệt, lực lượng càn khôn dao động, âm dương chi khí loạn lạc, ngay cả hư không cũng xuất hiện những vết nứt.

Núi Bất Chu là cột trụ chống trời, một khi sụp đổ, nơi đầu tiên gặp họa chính là Yêu Đình.

"Mau, mau chống đỡ Yêu Đình, đừng để nó sụp đổ!" "Chúc Dung và Cộng Công là hai tên mãng phu, đánh nhau thì cứ đánh, sao lại đi húc đổ núi Bất Chu, bắt Yêu tộc chúng ta phải chịu tội theo!" Hai huynh đệ Đế Tuấn vừa ổn định Yêu Đình vừa lầm bầm than vãn.

Đế Giang không quan tâm đến những tiếng nổ bộc phát khắp nơi, đôi mắt dán chặt vào núi Bất Chu, trong não hải chỉ còn lại cảnh tượng Chúc Dung và Cộng Công bị đè chết.

Theo ánh tinh quang trong mắt lóe lên, mười vị Tổ Vu còn lại đáp xuống trước chân núi Bất Chu đã đổ.

Nhục thân của Tổ Vu cường đại, biết đâu còn có thể cứu.

Trong lòng chúng nhân ôm một tia hy vọng, túm lấy nửa đoạn núi Bất Chu bị đứt gãy, dùng hết sức bình sinh ném nó về phía hư không.

Nhục thân Vu tộc cường đại, sức lực của Thập Nhị Tổ Vu lại

càng lớn, núi Bất Chu nặng nề cứ thế bị ném bay đi.

Thái Ất thấy nửa đoạn núi Bất Chu bị quăng đi, tâm niệm khẽ động, vung tay một cái, một đạo kim quang bao bọc lấy thân núi khổng lồ, thu vào trong tay áo.

Nửa đoạn núi Bất Chu này là dược liệu luyện khí tuyệt giai, kiếp trước đã được Nguyên Thủy Thiên Tôn luyện thành Phiên Thiên Ấn, lật mặt vô tình, chuyên đập vào trán người ta.

Quảng Thành Tử nhờ Phiên Thiên Ấn mà đại hiển thần uy trong Phong Thần lượng kiếp, liên tiếp đập chết Kim Quang Thánh Mẫu, Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Hiện giờ nửa đoạn núi Bất Chu ở trong tay hắn, lại có chân truyền luyện khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hoàn toàn có thể luyện chế ra Phiên Thiên Ấn.

Một khi tế ra có thể đập vỡ sọ người ta, so với Kim Chuyên kia còn mạnh hơn vạn vạn lần.

Việc thu lấy nửa đoạn núi Bất Chu chỉ là một tiểu khúc nhạc, việc quan trọng nhất là cứu trợ sinh linh Hồng Hoang, hóa giải một trận tai kiếp.

Màng bọc thiên địa bị rách, xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, với thực lực của Thái Ất thì không thể tu phục được, chỉ có thể chờ đợi Hỗn Nguyên Thánh nhân xuất hiện.

"Vút vút!" Những tiếng xé gió vang lên, trên hư không xuất hiện mấy kiện pháp bảo.

Một bức Thái Cực Đồ che phủ thiên địa, tỏa ra âm dương nhị khí, phát ra uy năng khủng bố, hiển hóa vạn thiên đạo pháp, trực tiếp lấp kín cái lỗ khổng lồ kia.

Nhược Thủy trên chín tầng trời mới bị cắt đứt nguồn cơn, không

còn chảy xuống Hồng Hoang nữa.

Bàn Cổ Phiên tỏa ra hỗn độn chi khí, phô trương áo nghĩa "Lập", vô số đạo văn bay tán loạn tứ phương.

Âm dương trong hư không trở nên có trật tự, Địa - Phong - Thủy - Hỏa bạo động bị trấn áp, lực lượng càn khôn bị đảo lộn khôi phục bình thường.

Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Tú Cầu, Thất Bảo Diệu Thụ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên giống như bốn cực của thiên địa, chống đỡ màng bọc thiên địa đang bị nghiêng lệch.

Sáu vị Thánh nhân không hẹn mà cùng xuất hiện trên hư không, tuần tự ức chế kiếp nạn.

Nhưng đại lục Hồng Hoang đã sớm bị Nhược Thủy vô tận nhấn chìm, như thể rơi vào giữa đại dương mênh mông.

Thái Ất ý niệm vừa động, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu hiện ra trước mặt, một lực hút khủng bố sinh ra, thu lấy Nhược Thủy vô tận.

Một viên Định Hải Thần Châu đủ sức chứa cả một đại dương, ba mươi sáu viên cùng phát lực, chỉ trong khoảnh khắc nước đã biến mất không dấu vết.

Hạo kiếp tuy tạm thời được áp chế, nhưng vẫn còn nhiều việc cần giải quyết.

Thái Ất ngưng tụ một đạo Ngọc Thanh tiên quang bay về phía núi Côn Luân.

"Hồng Hoang gặp nạn lớn, các vị sư đệ mau chóng đến các nơi, tu phục sơn mạch, đại địa, cứu giúp ức vạn vạn sinh linh." Giọng nói hồng lượng truyền khắp núi Côn Luân, mười một vị Kim Tiên của Xiển giáo liên tiếp bay ra, đến các nơi ở Hồng Hoang để tu phục sơn

xuyên địa mạch, cứu vớt sinh linh.

Hiện giờ sinh linh Hồng Hoang đang lầm than, chính là thời cơ tốt để kiếm lấy công đức, chỉ cần bỏ sức ra, Thiên đạo nhất định sẽ giáng xuống công đức.

Vì vậy Thái Ất đã truyền lệnh ngay lập tức, để chúng nhân Xiển giáo xuất sơn cứu giúp sinh linh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hành động của Thái Ất, hân úy gật đầu.

"Bái kiến Sư tôn (Sư thúc, Sư bá)!" Thái Ất lách mình bay đến bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Đồ nhi không cần đa lễ, giúp một tay đi." Tu phục thiên địa sẽ nhận được lượng lớn công đức, dù chỉ là phụ giúp cũng có thể chia được một phần công đức.

Ánh mắt Thái Thanh Đạo Nhân dừng lại trên người Nữ Oa, chậm rãi nói: "Nữ Oa sư muội tinh thông Tạo Hóa chi đạo, trọng nhiệm bổ thiên phải giao vào tay muội rồi." Muốn bổ trời không phải ai cũng làm được, chỉ có người tinh thông Tạo Hóa chi đạo như Nữ Oa mới có khả năng này.

"Bổ thiên thì không khó, hiềm nỗi thiếu một chiếc bảo đỉnh luyện khí." Lời vừa dứt, trên hư không xuất hiện một cái vòng xoáy, một chiếc bảo đỉnh tỏa ra càn khôn chi khí chậm rãi rơi xuống trước mặt Nữ Oa.

"Càn Khôn Đỉnh!" Thái Ất kinh hô trong lòng.

Càn Khôn Đỉnh do đài sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, thuộc loại cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể phản bản quy nguyên, nâng cấp phẩm cấp cho pháp bảo, binh khí.

Điểm nghịch thiên nhất là nó có thể chuyển hậu thiên thành tiên

thiên.

Chương 128

Trong Hồng Hoang ai cũng thèm khát Càn Khôn Đỉnh, đáng tiếc nó bị Đạo Tổ Hồng Quân nắm giữ chặt chẽ.

Nếu không phải Nữ Oa cần luyện đá bổ trời, e rằng căn bản không thấy được chân dung của nó.

Chỉ thấy trên Càn Khôn Đỉnh có hoa văn Thái Cực ngưng tụ từ cá âm dương, khí Tạo Hóa Càn Khôn lan tỏa tứ phương, một luồng uy áp không nhỏ chấn động hư không.

"Đa tạ Sư tôn ban bảo!" Nữ Oa hướng về phía hư không hành lễ bái tạ.

Càn Khôn Đỉnh nằm trong tay Đạo Tổ, nay xuất hiện trước mặt nàng, chắc chắn là Hồng Quân đã cảm tri được kiếp nạn của thiên địa nên mới ban hạ pháp bảo.

Nữ Oa không chút trì nghi, toàn thân tràn ngập khí Tạo Hóa, Hỗn Nguyên Thánh uy triển lộ không sót chút nào.

Từng món thiên tài địa bảo như không tốn tiền ném vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Khí Tạo Hóa ngưng thành đạo hỏa bùng cháy điên cuồng, luyện chế Ngũ Thần Thạch để bổ trời.

Việc luyện đá bổ trời không ai khác ngoài Nữ Oa, các Thánh nhân khác tạm thời chống đỡ thiên địa, ai nấy đều có việc để làm.

Thái Ất đứng nhìn có vẻ hơi lạc lõng, bèn lên tiếng: "Sư tôn, Sư bá, thiên địa sụp đổ cần tứ cực chống đỡ, đệ tử xin đi lấy thiên trụ." "Sư điệt làm vậy rất tốt, đi đi, ở đây có ta lo rồi." Lời của Thái Thanh Đạo Nhân vừa dứt, ánh mắt nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, như

nhìn thấu mục đích của họ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân diện dung bình tĩnh, không chút hoảng loạn, mặc cho Thái Thanh Đạo Nhân quan sát, y vẫn bất động.

Thái Ất không quan tâm đến sự giao phong ngầm của hai người, lách mình bay về phía Bắc Hải.

Ở Bắc Hải có một loài di chủng thượng cổ là Huyền Quy, đã bắt đầu tu luyện từ khi ba mươi ba vị Ma thần rơi vào Hồng Hoang.

Đến nay đã qua ức vạn vạn hội nguyên vẫn chưa thể hóa hình, nhưng cơ thể ngày càng to lớn, trở thành bá chủ Bắc Hải.

Ngay cả Yêu Sư Côn Bằng cũng không dám khinh suất đắc tội.

Huyền Quy chỉ biết nuốt chửng linh khí thiên địa mà không biết báo đáp Hồng Hoang, dưới sự tính toán của Thiên đạo, định sẵn phải lấy bốn chân làm thiên trụ chống đỡ thiên địa.

Thái Ất đến Bắc Hải, chỉ thấy đại dương mênh mông vô tận, đâu có bóng dáng Huyền Quy.

Truyền thuyết nói cơ thể Huyền Quy vô cùng khổng lồ, một lần hít thở có thể nuốt chửng linh khí trong vạn vạn dặm, nay mặt biển bình lặng, chắc là đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Thái Ất bấm ngón tay tính toán vị trí của Huyền Quy, vung tay nhẹ nhàng rạch một đường lên mặt biển.

Một đạo kim quang như thiên đao rạch đôi làn nước biển đang cuồn cuộn, đẩy nước biển sang hai bên lùi xa.

"Oanh long!" Theo tiếng nổ vang, một thân hình khổng lồ hiện ra trước mắt khiến Thái Ất phải động dung.

Một cái đầu lâu khổng lồ bao phủ diện tích hàng triệu dặm, bốn cái chân to lớn kéo dài xuống tận đáy biển không thấy điểm dừng.

Trên mai rùa đầy rẫy đạo văn huyền diệu, cấu thành những đồ án kỳ dị như những văn tự.

"Hống!" Một tiếng nổ vang lên, hai đôi mắt to như tinh tú hiện lên một tia sát ý.

Trong ức vạn vạn hội nguyên qua, kẻ nào dám phá rối giấc ngủ của lão đều đã hóa thành thức ăn, trong đó không thiếu Đại La Kim Tiên, thậm chí cả Chuẩn Thánh.

"Kẻ nào dám quấy rầy bản tọa trầm thụy?" Huyền Quy quát lớn, nước biển xung quanh vọt lên trời tạo thành màn nước che lấp nhật nguyệt bao vây Thái Ất vào trong.

Thái Ất thở dài, thầm nghĩ không hổ là di chủng thượng cổ, có thể sánh ngang với Tiên Thiên Ma Thần, tính tình quả thực vô cùng bạo ngược.

"Để bản tọa dạy bảo một phen, biết đâu có thể trở thành trợ lực lớn." Trong Địa Phủ còn nhiều chức vị chưa được sắc phong, nếu Huyền Quy có thể phục vụ cho hắn, nguyện ý trở thành một phần của Địa Phủ, thì cũng đáng để cứu một mạng.

Còn nếu không biết tốt xấu thì đừng trách bần đạo tuân theo thiên ý mà diệt sát lão.

"Bần đạo là Đại đệ tử Xiển giáo Thái Ất, biết đạo hữu gặp kiếp nạn nên đặc biệt đến giúp giải nạn đây." Huyền Quy nghe vậy, khí tức trên người dần tiêu thối.

Tuy ở Bắc Hải nhưng lão vẫn nghe danh tiếng của Thái Ất, thực lực không thua kém Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Không dưng lại chạy đến Bắc Hải tìm lão để tiêu trừ kiếp nạn.

Tu luyện vô số tuế nguyệt, trải qua bao lượng kiếp mà không gặp nạn lớn, làm sao có họa được?

“Không biết kiếp nạn của đạo hữu là gì?” Thái Ất mỉm cười nói: “Đạo hữu đạt tu vi Chuẩn Thánh mà vẫn không thể hóa hình, cơ thể lại ngày càng to lớn.” “Hiện nay núi Bất Chu sụp đổ, thiên địa thiếu vật chống đỡ, đạo hữu nghĩ xem thế gian này có vật gì có thể làm thiên trụ?” “Oanh long!” Trong não Huyền Quy như có tiếng sấm vang lên, sợ đến mức hai mắt vô thần.

Bốn chân của lão vô cùng to lớn, còn cao hơn cả thiên địa, dùng làm cột trụ chống trời thì không gì thích hợp bằng.

Có thể tu luyện đến tu vi Chuẩn Thánh cho thấy Huyền Quy không ngu, chỉ cần Thái Ất điểm nhẹ một cái là lão đã hiểu mấu chốt nằm ở đâu.

“Thượng tiên...

Thượng tiên cứu con!” Tính mạng nguy cấp, Huyền Quy không còn vẻ kiêu căng như trước mà chỉ có lời cầu khẩn.

“Không cần căng thẳng, bần đạo chính là đến giúp ngươi thoát khỏi khổ hải.” “Ngươi chỉ cần từ bỏ nhục thân này, chuyển thế vi nhân, bản tọa sau này sẽ truyền lại công pháp tu luyện để ngươi có thể bước lại con đường tu đạo, thấy thế nào?” Căn nguyên thiên phú của Huyền Quy đều không tệ, chỉ bị Thiên đạo tính kế nên mới rơi vào kết cục bỏ mạng, chỉ cần qua luân hồi chuyển thế là có thể thoát khỏi sự tính kế của Thiên đạo.

Phải biết rằng bốn chân của lão hóa thành thiên trụ chống đỡ thiên địa sẽ ngưng tụ vô lượng công đức.

Đợi khi chuyển thế trở về, hấp thu vô lượng công đức đó, tu vi sẽ tăng vọt như ngồi tên lửa, là cơ duyên có một không hai.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là khi luân hồi chuyển thế không được xảy ra sai sót, nếu không có khả năng sẽ trực tiếp vẫn lạc.

“Thượng tiên làm vậy rất tốt, nhưng chuyển thế luân hồi vô cùng hung hiểm, nếu xảy ra sai sót e rằng bần đạo khó tránh cái chết.” Thái Ất không nói nhiều, toàn thân phát ra khí Luân hồi, diễn hóa thành Lục Đạo Luân Hồi bàn.

Một thân ảnh ảo ảnh bao quanh bởi tử khí xuất hiện trong Lục Đạo Luân Hồi.

Tức thì một luồng khí tức Lục Đạo Luân Hồi nồng đậm bao bọc lấy Huyền Quy.

“...

Lục Đạo Luân Hồi!” Huyền Quy thét lên kinh hãi, trong lòng chấn kinh không thôi.

Kẻ có thể khống chế Lục Đạo Luân Hồi chẳng phải là Địa Đạo Chi Chủ Luân Hồi Đạo Nhân sao, chẳng lẽ...

Lão không dám đoán tiếp, trong lòng thập phân lo lắng, nhưng nếu suy đoán của lão là thật thì rõ ràng là đã ôm được cái chân lớn của Địa Phủ, chuyển thế luân hồi sẽ không gặp bất kỳ vấn đề gì.

Không, không chỉ là chuyển thế luân hồi, thậm chí cả chứng đạo cũng có cơ hội.

“Đệ tử bái kiến Sư tôn!” Trong cơn vui mừng, Huyền Quy vội vàng bái sư.

“Nhụ tử khả giáo dã (đứa trẻ này có thể dạy dỗ được), thoát ly nhục thân đi, vi sư cần bốn chân của ngươi để làm thiên trụ, sau này sẽ tìm thời cơ đưa ngươi vào luân hồi chuyển thế vi nhân.” “Ngày sau trở thành một thành viên của Địa Phủ, phải dốc sức giúp đỡ bản tọa.” Quan hệ với Luân Hồi Đạo Nhân sớm muộn gì cũng bại lộ, thay vì che che giấu giấu, thà lộ ra một chút manh mối.

Thánh nhân có phát hiện thì đã sao, liệu có thể đánh chết hắn

không?

Chương 129

Đương nhiên giấu được thì cứ giấu, không giấu được thì tính sau.

"Vút!" Huyền Quy không chút trì nghi, nguyên thần rời khỏi cơ thể khổng lồ, được Thái Ất thu vào tay áo.

"Trảm!" Thái Ất tế ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vung tay một cái chém rơi bốn cái chân khổng lồ.

Phải biết rằng Huyền Quy tu luyện ức vạn vạn hội nguyên, nhục thân kiên cố không thể phá vỡ, dù có dùng thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chưa chắc đã làm tổn hại được phân hào.

May mà Thái Ất có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, bỏ qua mọi phòng ngự, vung tay một cái là xong, đơn giản như cắt đậu hũ.

Bốn chân bị chém rụng, vô lượng tiên huyết tuôn ra điên cuồng, Thái Ất vội vàng thu thập lại.

Là di chủng thượng cổ, mỗi giọt tinh huyết đều vô cùng quan trọng, thậm chí có thể dùng để ngưng tụ lại nhục thân, nhất định phải thu thập.

Sau này khi Huyền Quy chuyển thế làm người, có thể dùng nó để rèn luyện nhục thân.

Cơ thể khổng lồ giờ chỉ còn lại một cái mai rùa trống rỗng, trên đó có vô số văn tự huyền diệu khiến người ta cảm thấy thập phân kỳ lạ.

"Chẳng lẽ đây là Giáp cốt văn trong tiền thế?" Những đồ án văn tự trên mai rùa rất giống với Giáp cốt văn được ghi lại ở tiền thế, thậm chí có thể tìm thấy một số văn tự đơn giản.

"Bất kể là gì, cứ thu lại đã, sau này chắc chắn sẽ dùng đến." Dù sao cũng là mai rùa ức vạn vạn hội nguyên, lực phòng ngự mạnh hơn

cả thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thái Ất thu lấy mai rùa dài vạn vạn dặm, mang theo bốn cái chân khổng lồ bay về hướng núi Bất Chu.

Chỉ trong chốc lát, Thái Ất đã trở về, đúng lúc thấy Nữ Oa đã luyện chế xong Ngũ Sắc Thần Thạch.

Chúng nhân thấy bốn cái chân khổng lồ trong tay Thái Ất đều giật nảy mình.

Quái lạ, không hổ là di chủng thượng cổ, chỉ riêng bốn cái chân đã cao bằng thiên địa, cả Hồng Hoang chắc chỉ có một con.

Lão già đó bị Thái Ất sư điệt giết rồi, quả thực có chút đáng tiếc.

"Thái Thanh sư huynh, phiền huynh dời Thái Cực Đồ ra, muội phải bổ trời." Nữ Oa thấy Thái Ất đã về, Ngũ Sắc Thần Thạch cũng đã luyện xong, liền lên tiếng.

Ý niệm vừa động, Thái Cực Đồ khổng lồ hóa thành đạo bạch quang trở về tay Thái Thanh Đạo Nhân.

Nhược Thủy trên chín tầng trời vừa định rơi xuống, Nữ Oa vung tay một cái, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên Ngũ Sắc Thần Thạch đồng loạt bay về phía hư không.

"Oanh long!" Một tiếng nổ vang, vô cùng lực Tạo Hóa dao động trên hư không, từng viên thần thạch nối tiếp nhau, trong nháy mắt đã lấp đầy cái lỗ khổng lồ kia.

Nhưng vẫn để lại một vệt sóng huyền diệu, hậu thế gọi đó là "Thiên chi ngân" (Vết sẹo của trời).

Cái lỗ trên trời đã được vá lại, trong tay Nữ Oa còn thừa một viên Ngũ Sắc Thần Thạch, nàng tùy ý ném đi, nó rơi xuống đại lục Hồng Hoang.

Viên Ngũ Sắc Thần Thạch cuối cùng đó chính là Tôn Ngộ Không sau này chăng?

"Đồ nhi, đến lượt con rồi!" Một tiếng gọi kéo Thái Ất trở lại thực tại.

Hắn không chút trì nghi, ném bốn cái chân khổng lồ trong tay lên hư không, không cao không thấp vừa vặn chống đỡ thiên địa.

Một giọt máu của Chuẩn Thánh đại năng cũng chứa đựng sức mạnh vô cùng, bốn chân của Huyền Quy còn thần kỳ hơn.

Vừa mới chống trời, đạo văn huyền diệu trên bốn chân đồng loạt sáng lên, một luồng uy năng kinh thiên động địa lao thẳng lên trời, diễn hóa thành tứ cực.

Bốn cột trụ tứ cực thay thế núi Bất Chu, kết nối chặt chẽ với màng bọc thiên địa.

"Oanh long!" Một tiếng nổ vang lên khiến các vị Thánh nhân mắt sáng rực.

Chỉ thấy trên hư không sương mù thăng đằng, ráng hồng vạn trượng, trăm vạn mẫu công đức tường vân chia làm tám phần ngưng thành hình hoa sen, từ từ nở rộ trên hư không.

Trong đó sáu phần lần lượt bay vào cơ thể sáu vị Thánh nhân, trong đó Nữ Oa chiếm nhiều công đức nhất.

Bởi vì Nữ Oa luyện đá bổ trời, có công lao lớn nhất với Hồng Hoang.

Một phần bay vào cơ thể Thái Ất, công đức chỉ ít hơn Nữ Oa một chút.

Việc chém bốn chân làm thiên trụ mang lại công đức nhiều hơn cả Tam Thanh và Tây phương nhị thánh.

Phần cuối cùng tản ra, rưới xuống khắp Hồng Hoang, ban thưởng cho những tu sĩ đã tu phục sơn xuyên địa mạch.

Ngoài công đức của mọi người, còn có một phần lực lượng công đức ngưng tụ tại tứ cực của thiên địa.

Chỉ cần tứ cực không gãy, tiếp tục chống đỡ Hồng Hoang thì sẽ không ngừng ngưng tụ công đức.

Một trận hạo kiếp dưới sự chung tay của các vị Thánh nhân cuối cùng đã qua đi.

Nhưng các vị Thánh nhân đều không lập tức rời đi, như đang chờ đợi điều gì.

Vì trận đại chiến giữa Cộng Công và Chúc Dung gây cảnh sinh linh đồ thán, suýt nữa làm thiên địa khép lại, có thể thấy Vu tộc phải gánh chịu nghiệp lực lớn nhường nào.

"Ngao!" Một tiếng gầm thê thảm vang lên, thu hút ánh nhìn của chúng nhân.

Chỉ thấy trên không trung của Vu tộc, một con khí vận Kim Long khổng lồ bị một lưỡi đao vô hình chém xuống, chặt đi đại bộ phận cơ thể, ngưng tụ thành những quầng sáng khí vận tản mát ra xung quanh.

Từng tia kiếp khí bám vào thân con Kim Long, thêm vào đó một màu sắc thê lương.

"Đợi bấy lâu nay, rốt cuộc cũng đợi được ngày này." Chuẩn Đề Đạo Nhân thầm nghĩ trong lòng, đồng thời vung Thất Bảo Diệu Thụ quét về phía những quầng sáng khí vận đang tản mác.

Tính toán bao lâu, chính là vì để tranh đoạt khí vận của Vu tộc, nay Kim Long khí vận bị chém, chính là thời cơ ra tay.

Chỉ cần đoạt lấy chỗ khí vận này dung nhập vào giáo phái là có

thể khiến Tây phương nhanh chóng hưng thịnh.

"Hừ, khí vận Đông phương chúng ta, sao kẻ Tây phương có thể đoạt lấy." Thái Thanh Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, Thái Cực Đồ trong tay tỏa ra ánh hào quang vô tận đánh về phía Thất Bảo Diệu Thụ.

"Đang!" Tiếng kim loại va chạm vang lên, Thất Bảo Diệu Thụ trực tiếp bị đánh bay.

Tam Thanh sớm đã biết mưu đồ của hai người Tây phương nên luôn đề phòng.

Cho nên khi Chuẩn Đề ra tay, Thái Thanh Đạo Nhân mới có thể kịp thời ngăn cản.

"Sư huynh mau ra tay!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân không chút trì nghi, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tỏa ra khí tức công đức vô tận, hóa thành một đạo kim quang muốn bao bọc lấy những quầng sáng khí vận đang loạn lạc.

Khí vận chỉ có thể đoạt lấy ngay khi vừa tiêu tán, nếu để lâu nó sẽ trở về với thiên địa, không thể thu thập được.

Cho nên ra tay phải nhanh chóng, quan trọng nhất là phải đoạt được khí vận trước Tam Thanh.

Chương 130

Nếu không đợi họ phản ứng lại thì không còn cách nào tranh đoạt nữa.

"Tật!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh ra Tam Bảo Ngọc Như Ý, tỏa ra ánh sáng rực rỡ chiếu rọi chư thiên, đâm vào Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên khiến nó chệch khỏi quỹ đạo, lướt qua quầng sáng khí vận.

Tam Thanh chắc chắn sẽ không để hai người Tây phương cướp mất khí vận, ra tay đều là những đòn tấn công lăng lệ.

Nữ Oa không thích tranh đấu, thấy các vị Thánh nhân vì tranh đoạt khí vận mà bùng nổ xung đột thì lắc đầu bay về Oa Hoàng Thiên.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy hai thánh Tây phương bị hai vị huynh trưởng ngăn lại thì mỉm cười.

"Muốn đoạt khí vận Đông phương, phải xem ba huynh đệ ta có đồng ý hay không." Lời vừa dứt, Thông Thiên Giáo Chủ tế ra Thanh Bình Kiếm, mang theo kiếm khí vô tận muốn thu lấy quầng sáng khí vận.

Đại bộ phận khí vận của Vu tộc nếu có thể dung nhập vào khí vận Tiệt giáo, nhất định sẽ khiến nó bạo trướng thêm lần nữa, vững vàng áp đảo Xiển giáo một đầu.

Thông Thiên Giáo Chủ tính toán rất tốt, nhưng hư không lại một lần nữa phát sinh dị biến.

"Oanh long!" Một tiếng nổ vang lên, hư không trở nên vặn vẹo, khí Luân hồi nồng đậm phủ kín bầu trời.

Vô số đạo văn Luân hồi ngưng thành hình ảnh Lục Đạo Luân Hồi,

từng sợi xích trật tự tỏa ra thần uy Địa Đạo, khí tức khủng bố chấn động tứ phương.

"Đang!" Hàng vạn sợi xích Luân hồi đánh vào Thanh Bình Kiếm phát ra tiếng kim loại va chạm.

Đồng thời một lực hút khủng bố sinh ra, trực tiếp hút quầng sáng khí vận khổng lồ vào trong hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi.

Vu tộc bị chém đi đại bộ phận khí vận, không chỉ các vị Thánh nhân động tâm mà Thái Ất còn kích động hơn.

Phải biết rằng căn cơ của hắn nằm ở Địa Phủ, Luân Hồi Đạo Nhân lại có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nay các vị Thánh nhân đều ra tay tranh đoạt, Luân Hồi Đạo Nhân không có lý do gì không tham gia.

Vì vậy Thái Ất đã âm thầm truyền thần niệm để Luân Hồi Đạo Nhân nhân lúc các vị Thánh nhân giao chiến mà đoạt lấy khí vận tráng đại Địa Phủ.

Đó là lý do xuất hiện cảnh tượng xích Luân hồi chặn đứng Thanh Bình Kiếm.

"Lục Đạo Luân Hồi?

Chẳng lẽ vị Địa Đạo Chi Chủ kia cũng đang quan tâm đến đại sự Hồng Hoang?" Từ khi Địa Phủ thành lập, Luân Hồi Đạo Nhân trở thành Địa Đạo Chi Chủ, luôn kín tiếng không lộ diện, các vị Thánh nhân tưởng y sẽ không quan tâm đến chuyện Hồng Hoang.

Lần này y lại mạnh mẽ ra tay, vượt qua nửa dải Hồng Hoang mà chỉ cần diễn hóa ra hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi đã đẩy lui được một kích của Thông Thiên Giáo Chủ.

Thực lực này e rằng chỉ có Thái Thanh Đạo Nhân mới làm được.

“Đại ca, thực lực của Luân Hồi Đạo Nhân...” “Ngày trước khi chứng đạo, bần đạo từng thử thăm dò Địa Phủ, kết quả là một đạo thần niệm bị hủy diệt.” “Người này lai lịch thần bí, tu vi cao thâm, ba người chúng ta hợp lực thì không ngại, nhưng đừng nên khinh suất đắc tội, tránh rước thêm một vị đại địch.” Lời vừa nói ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều kinh ngạc.

Họ đều nghe ra được trong lời của đại huynh có một tia kiêng kỵ, dường như không muốn đắc tội vị Địa Đạo Chi Chủ kia.

Chẳng lẽ vị Địa Đạo Chi Chủ đó có thực lực vượt trên cả họ?

“Huynh trưởng nói đúng, đối thủ chính của chúng ta là Tây phương, Địa Phủ là nơi luân hồi, nếu có thể làm minh hữu là tốt nhất, bằng không cũng đừng gây oán.” “Tam đệ, đệ đừng có mà đòi đi thiết tha (so tài), tránh gây ra phiền phức.” Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng quả thực muốn đến Địa Phủ tìm Luân Hồi Đạo Nhân so tài một phen.

Ông vốn thích giao đấu với cường giả, thông qua chiến đấu để lĩnh ngộ kiếm đạo.

Nay bị Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắc nhở, trong lòng có chút không vui: “Đi hay không là chuyện của đệ, nhị ca quản cho tốt đi.” Lời vừa dứt, Thông Thiên Giáo Chủ hóa thành kim quang bay về phía đảo Kim Ngao.

Hai thánh Tây phương thấy quầng sáng khí vận bị Luân Hồi Đạo Nhân thu mất thì trong lòng não nề, vạn lần không ngờ Địa Phủ lại nhúng tay vào.

Sau một tiếng thở dài, hai người không cam tâm rời đi.

“Nhị đệ, đồ nhi đồng tu Luân hồi chi đạo, nếu có thể nhờ đó mà kéo gần quan hệ với vị Địa Đạo Chi Chủ kia thì cũng là một chuyện

tốt.” Đại đạo ba ngàn đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên, tuy hai người đồng tu Luân hồi chi đạo nhưng phương thức chứng đạo lại khác nhau.

Thái Thanh Đạo Nhân biết Thái Ất đã trảm ra Thiện thi, rõ ràng là đi theo con đường Tam thi chứng đạo.

Ngược lại, Luân Hồi Đạo Nhân nhờ lượng lớn công đức mà thành thánh, có sức mạnh Địa Đạo gia trì mới có thực lực vượt trên các vị Thánh nhân, do đó phương thức chứng đạo của hai người căn bản không có xung đột.

Nếu Thái Ất có thể luận đạo một phen với Luân Hồi Đạo Nhân thì chắc chắn có thể kéo gần quan hệ.

Đáng tiếc Thái Thanh Đạo Nhân không biết rằng Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân vốn là một, căn bản không cần kết giao, chỉ là Thái Ất không muốn mọi người biết mà thôi.

“Đồ nhi, sau này nếu có cơ hội, con hãy thử giao hảo với vị Địa Đạo Chi Chủ kia, biết đâu có thể khiến con ngộ đạo nhanh hơn.” “Đệ tử đa tạ Sư tôn chỉ điểm.” Thật lòng mà nói, Thái Ất luôn muốn đến Địa Phủ nhưng lo sợ bị các vị Thánh nhân phát giác manh mối.

Nay Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều ủng hộ việc đến Địa Phủ, hắn không cần lo lắng bị lộ quan hệ nữa.

“Việc đã xong, lão đạo về trước đây!” Lời còn chưa dứt, Thái Thanh Đạo Nhân đã biến mất không dấu vết.

Thái Ất thì theo Nguyên Thủy Thiên Tôn về núi Côn Luân.

Tại Tây phương Linh Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt sầu khổ.

“Sư huynh, ta tính toán bao lâu, ngược lại để Địa Phủ được khí vận bạo trướng, thực sự không cam tâm.” Chuẩn Đề vất vả lắm mới

tìm được cách hưng thịnh Tây phương, lại tốn bao thủ đoạn, cuối cùng xôi hỏng bỏng không.

"Lần này ta đã đại ý rồi, không ngờ vị ở Địa Phủ đó lại luôn quan tâm đến đại sự Hồng Hoang, xem ra lần tới phải cẩn thận hơn." "Ý của Sư huynh là..." Chuẩn Đề chuyển buồn thành vui, sắc mặt hồng nhuận hẳn lên, biết Tiếp Dẫn chắc chắn lại có ý tưởng mới.

"Vu tộc đã bị ta tính kế một lần, Yêu tộc cũng sẽ như vậy." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn lên chín tầng trời, thần sắc có chút xảo trá.

Trong điện Lăng Tiêu ở Yêu Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn chúng nhân một lượt, chậm rãi nói: "Hiện nay Cộng Công và Chúc Dung đã thân vẫn, Vu tộc chỉ còn lại mười vị Tổ Vu, không thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận nữa, chính là thời cơ tuyệt diệu của Yêu tộc ta." "Truyền pháp chỉ của Bản Đế, lập tức triệu tập yêu binh yêu tướng, vài ngày sau sẽ chinh chiến Vu tộc." Đế Tuấn thấy thời cơ đã đến, muốn một cử tiêu diệt Vu tộc.

"Khởi bẩm Yêu Đế, việc này e là không ổn." "Trước đó núi Bất Chu sụp đổ, Yêu Đình bị liên lụy, yêu binh yêu tướng thương vong thảm trọng, thậm chí một số Yêu thần cũng đã vẫn lạc, thực lực mười phần không còn nổi năm." "E rằng cần phải đợi thêm một thời gian nữa." Núi Bất Chu sụp đổ không chỉ ảnh hưởng đến đại địa Hồng Hoang, mà Yêu Đình cũng loạn thành một đoàn, không ít yêu tộc bỏ mạng, thực thể tổn thất nặng nề.

"...

Mười vị Thái tử thấy Yêu Đình khắp nơi sụp đổ, nổi hứng ham chơi đã thiêu chết không ít yêu tộc." "Một số tộc nhân đã trốn xuống hạ giới lánh nạn, nhất thời khó lòng điều động binh mã, muốn thảo phạt Vu tộc lại càng khó thêm khó." Lời vừa nói ra, sắc mặt Đế Tuấn biến đổi, quả thực như vậy thì không có cách nào thảo phạt Vu tộc

ngay được.

Kể từ sau khi cùng Hi Hòa chứng đắc Thiên Hôn, sinh hạ mười vị Tiểu Kim Ô, Đế Tuấn luôn hết mực ái hộ, khiến chúng càng lúc càng vô quy vô củ.

Chúng không chỉ bắt nạt các Yêu thần mà còn trêu chọc tiểu yêu.

Điều quan trọng là chúng mang trong mình Thái Dương Chân Hỏa nhưng tu vi không đủ mạnh, không cách nào chưởng khống được ngọn lửa chí cương chí dương này, khiến không ít Yêu tộc bị thiêu thương thiêu chết.

Ban đầu Đế Tuấn đã cấm túc mười vị Tiểu Kim Ô, nhưng đáng tiếc vì luôn bận rộn đối phó Vu tộc, nhất thời sơ hốt đã để xảy ra đại họa.

"Hôm nay thu nạp toàn bộ Yêu tộc, chuẩn bị cùng Vu tộc quyết nhất tử chiến, còn về mười vị Thái tử, bản tọa tự sẽ trông coi cẩn thận." Theo lệnh của Đế Tuấn, Yêu tộc tại Hồng Hoang đại tứ thu nạp yêu thú, một trận đại chiến sắp sửa lâm đầu.

Khắp nơi trong Hồng Hoang xuất hiện từng tia kiếp khí, di mạn khắp cả đại lục, một trận hạo kiếp sắp sửa bắt đầu.

Trong Tổ Vu điện, Đế Giang cùng mọi người thần sắc bi thương, trong lòng đầy lo lắng.

"Đại ca, Cộng Công và Chúc Dung hai vị hiền đệ đã thân tử, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không còn vẹn toàn, chỉ có thể động dụng tinh huyết tàn lưu trong Bàn Cổ điện, để hai vị Đại Vu kế thừa Tổ Vu chân thân, diễn hóa đại trận." Mười hai vị Tổ Vu lúc mới đản sinh đã để lại một bộ phận tinh huyết trong Bàn Cổ điện làm hậu thủ, phòng khi xảy ra ý ngoại.

Chương 131

Nay Cộng Công và Chúc Dung thân tử, bọn họ buộc phải động dụng đến át chủ bài này.

"Nhị đệ nói không sai, chúng ta lập tức mở ra Bàn Cổ điện, sớm ngày diễn hóa đại trận, tránh để Yêu tộc thừa hư nhi nhập." Bàn Cổ điện do đầu lâu của Bàn Cổ hóa thành, thuộc về Hậu Thiên Chí Bảo, là pháp bảo trấn áp khí vận của Vu tộc, dù không dùng nguyên thần tế luyện cũng có thể dựa vào huyết mạch bản thân để sử dụng.

Chỉ là Bàn Cổ điện quá mức quan trọng, Vu tộc xưa nay hiếm khi động đến.

Người tầm thường thậm chí còn chưa từng thấy qua hình dáng Bàn Cổ điện.

"Hưu hưu!" Chỉ thấy mười đại Tổ Vu chu thân huyết khí hung dũng, từng viên đạo văn huyền diệu hiện lên giữa hư không, cấu thành những đồ án kỳ dị, trong đó sát khí đằng đằng, Hỗn Nguyên thánh uy nhiễm tận chư thiên.

"Phanh!" Một tiếng vang nhẹ truyền đến, hư không xuất hiện một tòa đại điện hoành vĩ hạo hãn, được bao bọc bởi đạo vận vô cùng, hào quang chiếu diệu tứ phương còn chói mắt hơn cả thái dương, khiến người ta không thể nhìn rõ chân dung.

Hỗn Nguyên thánh uy khủng bố như sóng triều gợn sóng, trùng kích ra xung quanh.

Bàn Cổ điện không nằm cố định ở một nơi mà được các Tổ Vu giấu trong hư không, chỉ khi mở ra hư không dũng đạo mới có thể triệu hoán xuất hiện.

Đây cũng là lý do vì sao những vị Hỗn Nguyên Thánh Nhân vô sở bất tri, vô sở bất năng cũng không tìm thấy Bàn Cổ điện.

Mười vị Tổ Vu không hề trì nghi, hóa thành từng đạo lưu quang bay vào trong Bàn Cổ điện.

Thời gian thắm thoát, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua, hai tộc Vu - Yêu hưu dưỡng sinh tức, lại đạt đến thời kỳ đỉnh thịnh.

Trên núi Côn Luân mây mù lượn lờ, Thái Ất đứng trên đỉnh núi, cảm nhận kiếp khí khủng bố đang cuộn trào trong hư không, trong lòng cảm khái vạn thiên.

"Vu - Yêu đại chiến, ức vạn vạn sinh linh lại sắp đối mặt với kiếp nạn, không biết ai có thể kết thúc những phân tranh này." Thiên đạo kế hoạch để hai tộc Vu - Yêu trở thành bá chủ Hồng Hoang, nhưng lại để chúng tranh đấu lẫn nhau, cuối cùng đồng quy vu tận, lần lượt rời khỏi vũ đài lịch sử.

Ngược lại Nhân tộc sẽ hưng khởi, dưới sự thúc đẩy của chư vị Thánh nhân mà định ra vị thế thiên địa nhân vật chính.

"Thuận thiên giả sinh, nghịch thiên giả vong, muốn trở thành cường giả đỉnh tiêm cần phải thuận ứng thiên ý, bằng không cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết." "Ân?

Đó là?" Đang lúc cảm khái, mục quang của Thái Ất hướng về chín tầng trời, thấy thái dương hôm nay chói mắt hơn thường lệ rất nhiều.

Nhiệt lượng tỏa ra khiến linh khí trong hư không đều như bị bạo phơi phát hỏa.

"Thái dương?

Kim Ô?

Chẳng lẽ..." Trong lòng Thái Ất có một dự đoán, theo thời gian

này, e rằng mười đại Kim Ô sắp giáng lâm Hồng Hoang.

Tiền thế có ghi chép, Chuẩn Đề Đạo Nhân tính kế Yêu tộc, phóng xuất mười đại Kim Ô, khiến sinh linh Hồng Hoang đồ thán, thậm chí dẫn phát đại chiến hai tộc.

Nếu không lường sai, hiện giờ Chuẩn Đề Đạo Nhân hẳn là đã tới Thái Dương Tinh rồi.

Thái Ất thân hình khẽ đảo, hướng về chín tầng trời bay đi.

Chuẩn Đề tính kế Yêu tộc, Thái Ất đương nhiên không thể ngăn cản, nhưng nếu có thể từ đó mưu cầu một tia kỳ ngộ, hắn tuyệt đối không bỏ qua.

Trên chín tầng trời, trong hư không hỗn độn vô tận, từng ngôi sao như những quân cờ đủ màu sắc, bố trí có thứ tự, phóng thích tinh thần chi lực huyền diệu.

Tại điểm cao nhất, Thái Dương Tinh như một vị đế vương phủ thị toàn bộ tinh vực, Thái Dương Chân Hỏa vô cùng vô tận tràn ngập khắp tinh cầu.

"Hưu!" Một đạo kim quang lạc xuống Thái Dương Tinh, hóa thành hình người, Thái Dương Chân Hỏa có thể thiêu cháy vạn vật tự động tách ra trước mặt y, như thể vô cùng sợ hãi.

"Bần đạo đợi ngàn năm, cuối cùng cũng đợi được lúc Đế Tuấn sơ hốt đại ý." Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa dứt lời, thân hình liền bay về phía một cây thần thụ khổng lồ.

Đó là một cây thần thụ cao tới trăm ức trượng, từ Thái Dương Tinh mọc thẳng vào hư không, vô số đạo văn phác họa nên những đồ án huyền diệu.

Thái Dương Chân Hỏa vô cùng vô tận lưu động trong đạo văn, vẻ ngoài dị thường thần kỳ.

Cây đại thụ toàn thân xích hồng, cành lá uyển như cầu long tranh nanh, kéo dài cả triệu dặm, trên đó có mười con Kim Ô đang vỗ cánh, bộc phát ra liệt diễm khủng bố.

Thần thụ này chính là Phù Tang Thụ, thuộc về cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, qua ức vạn vạn hội nguyên tu luyện đã đản sinh một sợi thần niệm, đáng tiếc chưa thể hiển hóa linh trí, không thể hóa hình.

"Đại ca, phụ hoàng nhốt chúng ta ở đây cả ngàn năm, vẫn chưa triệt bỏ trận pháp." "Chẳng lẽ thật sự phải đợi đến khi chưởng khống được Thái Dương Chân Hỏa mới có thể rời đi sao?" Một con Kim Ô nhỏ nhất, đôi mắt lóe lên vẻ muộn phiền, nhàn nhạt hỏi.

"Tiểu Thập, phụ hoàng muốn chúng ta tiềm tâm tu luyện, chỉ biết ham chơi như vậy thì vĩnh viễn không ra ngoài được đâu." "Bất quá, đại trận cấm cố chúng ta hình như đã biến mất rồi." Con Kim Ô nhỏ nhất nghe vậy, mặt lộ vẻ hỉ sắc, Thái Dương Chân Hỏa toàn thân bùng cháy mãnh liệt hơn.

"Chắc chắn là phụ hoàng nghe thấy tiếng lòng của ta nên mới triệt bỏ đại trận cho chúng ta ra ngoài chơi." Tiểu Kim Ô căn bản không quản thật giả, hóa thành một đạo kinh hồng bay thẳng về phía đại lục Hồng Hoang.

Các Kim Ô khác thấy Tiểu Thập xông ra đại trận, cũng vội vàng đi theo.

Bọn chúng sớm đã bị nghẹn hỏng rồi, có cơ hội rời khỏi Phù Tang Thụ thì ai còn muốn ở lại Thái Dương Tinh.

Ngay cả Đại Kim Ô xưa nay trầm ổn cũng mặc kệ cấm lệnh, đi theo các em bay xuống Hồng Hoang.

"Mười đại Kim Ô giáng lâm Hồng Hoang, bần đạo để xem Yêu tộc làm sao gánh vác nổi nghiệp lực này." Một giọng nói đắc ý vang

lên, Chuẩn Đề Đạo Nhân hóa thành kim quang bay về phía Linh Sơn phương Tây.

Thái Dương Tinh rộng lớn giờ chỉ còn lại Phù Tang Thụ đang lay động thân mình như muốn đào thoát.

"Phù Tang Thụ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, Chuẩn Đề Đạo Nhân kia thế mà lại bỏ lại, chẳng lẽ phương Tây giàu có đến mức nhìn không lọt mắt sao?" Giọng nói vừa dứt, một thân ảnh xuất hiện trước Phù Tang Thụ.

Người này diện sắc ôn hòa, từ mi thiện mục, Luân Hồi chi khí quanh thân đẩy lui Thái Dương Chân Hỏa vô cùng.

Người tới chính là Thái Ất vừa từ núi Côn Luân chạy tới, vừa vặn gặp lúc Chuẩn Đề Đạo Nhân rời đi.

Có lẽ sự xuất hiện của Thái Ất khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân lo lắng bị bại lộ thân phận nên mới rời đi sớm, không kịp thu lấy Phù Tang Thụ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không kịp thu tay, Thái Ất đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Dẫu sao cũng là một cây cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, nếu có thể dời nó đi, tài chủng thành công chẳng phải sẽ có thể liên tục cung cấp Thái Dương chi lực sao?

Phải biết rằng trong Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên của Thái Ất có một tiểu thế giới, trong đó hiện tại trống không, như một không gian hỗn độn.

Nếu có thể di dời Phù Tang Thụ vào trong, chẳng phải có thể thay thế thái dương, mang lại Thái Dương chi khí cho tiểu thế giới sao?

Sau này lại di thực thêm các sự vật khác vào, có thể tăng lên phẩm cấp của tiểu thế giới, thậm chí trưởng thành đến mức kham tỷ với đại

thiên thế giới Hồng Hoang.

Đương nhiên đó chỉ là dự tính của Thái Ất, muốn thực hiện từng bước cần một thời gian dài.

Như cảm nhận được nguy hiểm, Phù Tang Thụ không ngừng lay động, phát ra những tiếng va chạm kim loại đinh đương.

"Không hổ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, có thể cảm tri được nguy cơ, không cần lo lắng, ta sẽ không hại tính mạng ngươi, ngược lại còn ban cho ngươi cơ duyên." "Theo bản tọa rời khỏi nơi này đi!" Thái Ất không giận mà mừng, Phù Tang Thụ càng có trí tuệ thì không gian trưởng thành càng lớn.

Theo một cái phất tay, Luân Hồi pháp tắc ngưng tụ thành một chiếc xẻng khổng lồ, trực tiếp đào Phù Tang Thụ lên cùng với cả một mảnh đất đại địa.

Chương 132

"Phanh!" Một tiếng vang giòn truyền tới, Phù Tang Thụ liên căn phi xuất, mang theo một tia bản nguyên chi lực của Thái Dương Tinh, cuối cùng hóa thành một đạo hỏa quang bị Thái Ất thu vào trong tay áo.

"Mười đại Kim Ô hạ giới, Hồng Hoang sẽ đón nhận tai nạn, lại đến lúc bần đạo cứu khổ cứu nạn rồi." Lời còn chưa dứt, Thái Ất đã hóa thành kim quang bay về phía đại lục Hồng Hoang.

Mười đại Kim Ô rời khỏi Thái Dương Tinh, bay về phía đại lục Hồng Hoang, nơi chúng đi qua đều ngập tràn Thái Dương Chân Hỏa, nhiệt lãng khủng bố đủ để thiêu cháy mọi thứ.

Chỉ thấy đại địa bị nướng đỏ, từng tấc nứt nẻ, vô số sơn xuyên địa mạch như tuyết tan tiêu dung, sông ngòi hồ bạc sôi trào sùng sục.

Khói nồng che khuất thương khung như oán long du động khắp nơi.

Vô số sinh linh không kịp né tránh đều bị thiêu thành than củi, hóa thành tro bụi tiêu tán.

Nhất thời, mười mặt trời cùng xuất hiện, khắp nơi ở Hồng Hoang biến thành biển lửa, liệt diễm cuồn cuộn, một trận hạo kiếp lại lần nữa giáng lâm.

"Lũ tạp mao điểu này, dám thiêu chết người của Vu tộc ta, nếu không đánh chết chúng, không tiêu được hận trong lòng ta." Trong bộ lạc Vu tộc, Khoa Phụ diện sắc tranh nanh, mắt đầy sát ý.

Mối quan hệ Vu - Yêu vốn đã bất tử bất hưu, thấy mười đại Kim Ô hưng phong tác lãng, y cầm lấy Đào Hoa Mộc Kiếm, phấn lực trực

truy.

Khoa Phụ là Đại Vu của Vu tộc, có tu vi Đại La Kim Tiên, không lâu sau đã đuổi kịp mười con Kim Ô.

"Đại ca, người kia cao quá, e là không dưới triệu trượng đâu, chẳng lẽ là Vu tộc mà phụ hoàng hay nói tới." Lời còn chưa dứt, một đạo kiếm ảnh ngưng tụ từ sát khí đã bay tới, trực tiếp đánh trúng một con Kim Ô.

"A!" Một tiếng thảm khiếu khiến các Kim Ô còn lại hoàn hồn, vội vàng phun ra Thái Dương Chân Hỏa.

Bọn chúng là Thái tử Yêu tộc, chưa từng bị bắt nạt, nay du lịch Hồng Hoang lại bị người Vu tộc đánh thương.

Tức thì chúng Kim Ô nộ hỏa bùng phát, Thái Dương Chân Hỏa tuôn ra như không mất tiền.

"Huynh đệ, thiêu chết hắn cho ta." Khoa Phụ vốn tưởng rằng dựa vào thực lực Đại La Kim Tiên của mình đối phó mấy con Kim Ô nhỏ là dễ như trở bàn tay.

Ngờ đâu Thái Dương Chân Hỏa quá mức bá đạo, một khi dính vào liền như dòi trong xương, căn bản không cách nào tiêu trừ.

Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa chí cương chí dương, đủ để thiêu cháy mọi sinh linh trên thế gian, chỉ có thần thủy mới có thể dập tắt, bằng không chỉ có thể khoét cốt dịch nhục.

Khoa Phụ diện sắc đại biến, Đào Hoa Kiếm trong tay múa thành kiếm hoa, thân hình vội vã thối lui.

Nếu đánh tiếp, e rằng y sẽ bị thiêu chết mất.

Mười con Kim Ô thấy Khoa Phụ bỏ chạy, hung tính càng thịnh, Thái Dương Chân Hỏa toàn thân như muốn thiêu rụi cả thiên địa.

Chỉ trong thoáng chốc, xung quanh đã hóa thành biển lửa, Khoa Phụ bị liệt diễm bao vây, căn bản không thể thoát thân.

"A!" Một tiếng ai hào truyền ra, Khoa Phụ toàn thân bao phủ bởi Thái Dương Chân Hỏa, trông giống hệt một tôn Hỏa Thần, không bao lâu sau đã mất sạch sinh cơ.

Đại La Kim Tiên tuy đã nhảy khỏi dòng trường hà thời gian nhưng không phải vĩnh hằng bất diệt, vẫn bị Thái Dương Chân Hỏa khủng bố thiêu rụi mọi sinh cơ.

"Cái gì?

Khoa Phụ thân tử đạo tiêu!" Trong bộ lạc Hậu Thổ, Đại Vu Hậu Nghệ cảm nhận được khí tức Khoa Phụ tử vong, trong lòng vô cùng não nộ.

Hai người thân thiết hơn cả anh em ruột, vậy mà Khoa Phụ lại bị Kim Ô thiêu chết.

Hậu Nghệ đại thủ vươn ra, một cây bảo cung phủ đầy phù văn, tỏa ra âm hàn chi khí xuất hiện trong tay.

Cây bảo cung này có uy lực chấn thiên, một tiễn bắn ra đủ để xuyên thấu thiên địa.

Dựa vào bảo cung, y đã bắn sát vô số Yêu tộc, trong đó không thiếu Yêu thần, Yêu tướng, việc diệt sát mấy con Kim Ô căn bản là dễ như trở bàn tay.

"Giết huynh đệ của ta, phải trả bằng máu." Lời chưa dứt, Hậu Nghệ đã hóa thành một đạo kim quang bay đi, nơi đi qua để lại những tiếng xé gió phá không.

Không lâu sau, Hậu Nghệ đã tới nơi Khoa Phụ tử vong, nhục thân của y giờ đã thành một xác chết cháy đen.

Nhìn thấy huynh đệ tốt năm xưa chết thảm, Hậu Nghệ hai mắt đỏ ngầu, chu thân sát khí cuồn cuộn.

"Lại thêm một tên Vu tộc nữa, đại ca để đệ thiêu chết hắn." Tiểu Kim Ô đánh hăng máu rồi, thấy Hậu Nghệ không cần biết mạnh yếu, vừa gặp mặt đã phun ra Thái Dương Chân Hỏa.

Một đạo liệt diễm như hỏa long lượn lờ trong hư không, nơi đi qua phát ra tiếng nổ lốp bốp.

Tốc độ của Hậu Nghệ không chậm, tả thiểm hữu tị né tránh đòn tấn công của Thái Dương Chân Hỏa, đồng thời đại thủ kéo căng bảo cung, một mũi Huyền Tinh tiễn mang theo âm hàn vô tận, bộc phát uy năng khủng bố nhắm thẳng vào Tiểu Kim Ô.

Lợi tiễn còn chưa bắn ra, Tiểu Kim Ô đã có cảm giác như kim châm sau lưng, toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy từ đầu đến chân.

Trong lòng Tiểu Kim Ô kinh hãi, một mũi tiễn sao có thể có uy lực khủng bố đến thế, y là Kim Ô chí cao vô thượng sao lại có thể cảm thấy lạnh lẽo.

Nhưng đáp lại chỉ là một thần tiễn xuyên thấu thiên địa.

"Hưu!" Một tiếng xé gió vang lên, hàn mang phóng đại trong mắt Kim Ô, uy áp khủng bố dọa y suýt chút nữa ngã nhào.

Không đợi kịp hoàn hồn, y đã cảm thấy sinh cơ toàn thân đang trôi mất, vỗ cánh hai cái rồi rơi rụng giữa hư không.

Tốc độ bắn tiễn của Hậu Nghệ cực nhanh, bên này vừa rời dây, bên kia đã trúng tiễn.

"Tiểu Thập!" Chúng Kim Ô hô hoán một tiếng, không dám tin vào sự thật trước mắt, từng con vô cùng kinh tủng, vỗ cánh vội vàng rời xa.

Người này thực lực quá mạnh, bọn chúng không thể chống đỡ, Thái Dương Chân Hỏa không có tác dụng, chỉ còn nước chạy trốn.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất ở tít trên chín tầng trời cảm nhận được khí tức Kim Ô vẫn lạc, diện sắc đại biến.

Tuy là quan hệ chú điệt nhưng cùng là mạch Kim Ô nên có thể cảm ứng lẫn nhau.

"Sao có thể?

Không phải đã bị huynh trưởng cấm túc trên Thái Dương Tinh sao, sao có thể chạy xuống Hồng Hoang bị người ta đánh chết được." Sự tình đã xảy ra, không có thời gian để truy cứu nguyên do, Đông Hoàng Thái Nhất nhảy vọt một cái, hóa thành kinh hồng bay xuống đại lục Hồng Hoang.

"Tiểu Lục mau chạy đi, đại ca giúp đệ ngăn cản, phụ hoàng chắc chắn sẽ tới cứu." Giữa hư không giờ chỉ còn lại Đại Kim Ô và Lục Thái tử Lục Áp, những người khác đều đã bị Hậu Nghệ bắn sát.

Tuy các Kim Ô khác đã thân tử nhưng nhục thân vẫn mang theo uy năng vô tận, như những mặt trời nhỏ rực cháy trên mặt đất, phạm vi triệu dặm đều biến thành biển lửa, người ta liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

"Không hổ là Kim Ô nhất tộc, nhục thân quả thực mạnh mẽ, nguyên thần tiêu tán rồi mà vẫn rực cháy Thái Dương Chân Hỏa." Thái Ất luôn quan chú động hướng của chúng Kim Ô, thấy chúng chết đi, phất tay một cái liền thu tập hết nhục thân.

Nếu không xử lý chúng, Thái Dương Chân Hỏa bộc phát đủ để thiêu hủy đại địa.

Tiền thế có truyền ngôn thái dương mọc đằng đông lặn đằng tây thực chất là hóa thân của Kim Ô, nay có được tám bộ thi thân Kim Ô,

đủ để luyện chế ra một mặt trời.

Cộng thêm Phù Tang Thụ, đủ để tạo ra một Thái Dương Tinh trong tiểu thế giới của Luân Hồi Ma Phiên.

Chương 133

"Hưu!" Một tiếng phá không cắt đứt tư lộ của Thái Ất, chỉ thấy hàn mang tứ xạ, lợi tiễn trực tiếp đâm xuyên ngực Đại Kim Ô, y vỗ cánh hai cái rồi rơi rụng.

"Đại ca!" Lục Áp kinh hô một tiếng, vội vàng bay về phía chín tầng trời.

Các Kim Ô khác đều bị bắn sát, chỉ còn lại một mình y, sự hoảng loạn trong lòng có thể hiểu được.

Hậu Nghệ không buông tha bất kỳ con Kim Ô nào, chỉ có giết sạch mới có thể báo thù cho huynh đệ tốt của mình.

Ngay lập tức bảo cung kéo thành hình trăng rằm, trên lợi tiễn hàn quang và sát khí đan xen, uy năng khủng bố hơn bất cứ lúc nào.

"Phanh!" Một kích bắn ra dẫn phát bạo hưởng, hư không xuất hiện một dũng đạo ngưng tụ từ huyễn quang, kéo dài đến tận trước mặt Lục Áp.

Uy áp khủng bố khiến toàn thân y run rẩy như sắp rơi rụng.

Thái Ất nheo mắt lại, chẳng lẽ Lục Áp cũng sẽ bị bắn chết sao?

Tiền thế truyền ngôn Lục Áp vốn là tàn niệm của Tiên Thiên Ma Thần đoạt xá trọng sinh, chiếm cứ nhục thân Kim Ô.

Không biết hiện giờ con Kim Ô này chỉ đơn thuần là Thái tử Yêu tộc hay là tàn niệm Tiên Thiên Ma Thần.

Trong tình thế nguy cấp, mắt Lục Áp lóe lên một đạo tinh mang, một luồng Hỗn Độn khí tức đang chuẩn bị trán phóng uy năng.

Nếu không có người cứu, một luồng Hỗn Độn chi khí này đủ để

hóa giải công thế của lợi tiễn.

"Đang!" Một tiếng vang triệt Hồng Hoang truyền tới, hư không trực tiếp bị cấm cố, địa phong thủy hỏa đều bị bình tức, âm ba khủng bố như sóng triều bao bọc lấy toàn thân Lục Áp.

Mũi lợi tiễn kia trực tiếp bị chấn nát, hóa thành hàn ý vô tận tiêu tán.

Uy áp của tiếng chuông hạo hãn xu thế không giảm, lao về phía Hậu Nghệ, nếu bị đánh trúng, không chết cũng phải trọng thương.

Hậu Nghệ dẫu sao cũng là Đại Vu, trong nháy mắt đã bắn ra mấy mũi bảo tiễn như cửu tinh liên châu, đánh vào gợn sóng âm ba trong hư không.

Đồng thời thân thể lùi lại phía sau, tốc độ nhanh như tia chớp xuyên thấu.

Đáng tiếc âm ba quá mạnh mẽ, trực tiếp chấn nát chín mũi bảo tiễn, dư uy tuy đã suy yếu nhưng vẫn đánh trúng thân thể Hậu Nghệ.

"Phốc!" Tức thì Hậu Nghệ phun máu xối xả, toàn thân đầy thương tích, khí tức nuy mị đến cực điểm.

Nhưng y vẫn giữ được một mạng, cắm đầu chạy về phía Vu tộc.

Thái Ất vô cùng quen thuộc với tiếng chuông này, cả Hồng Hoang chỉ có Hỗn Độn Chung mới có uy lực mạnh mẽ như thế.

Hỗn Độn Chung đã vang lên, tất nhiên Đông Hoàng Thái Nhất đang ở gần đây.

Với tu vi và pháp bảo trong tay Thái Ất, hắn căn bản không sợ Đông Hoàng Thái Nhất nhưng hắn không ra tay.

Đấu với Đông Hoàng Thái Nhất vừa tốn thời gian vừa tốn sức, cuối cùng lại không có lợi lộc gì.

Nếu vì mấy cái xác Kim Ô mà chiến với Đông Hoàng Thái Nhất thì cái giá phải trả quá lớn.

Nếu lúc này có thể cướp đi Hỗn Độn Chung, Thái Ất cũng không ngại ra tay, nhưng làm vậy sẽ quấy nhiễu kế hoạch Thiên Đạo.

Cuối cùng chẳng những không được Hỗn Độn Chung mà còn phải chịu trừng phạt.

Chuyện lỗ vốn như vậy Thái Ất chắc chắn không làm.

Hiện tại thứ cần lấy đã lấy được, lại không cần ra tay, chỉ cần thuận tay dắt dê là có thu hoạch, hà lạc nhi bất vi?

Nghĩ tới đây, Thái Ất thu lấy bộ nhục thân Kim Ô cuối cùng rồi bay về hướng Địa Phủ.

Chờ khi cả hai người đã rời đi, Đông Hoàng Thái Nhất mới ôm Hỗn Độn Chung hiện ra giữa hư không, thần sắc khẩn trương hỏi: "Tiểu Lục, không sao chứ, những người khác đâu rồi?" "Đều bị Hậu Nghệ bắn chết cả rồi, chỉ còn mình con sống sót thôi, thúc thúc phải báo thù cho chúng con!" Lục Áp bi phẫn nói.

Tuy Đông Hoàng Thái Nhất đã sớm dự liệu các Kim Ô khác có thể đã thân tử, nhưng khi nghe được tin tức, trong lòng vẫn vô cùng bi thống.

Đó là các cháu ruột của y, ức vạn năm mới có được mười vị, nay chỉ còn lại một người, nỗi phẫn nộ trong lòng đủ để xông thẳng lên trời xanh.

"Thi thân của chúng đâu?" Kim Ô nhất tộc nhục thân cường đại, nói không chừng còn lưu lại một tia tàn niệm, hưng hứa còn cứu được.

"Thi thân... thi thân của chúng biến mất rồi." Hai người quét mắt xuống đại địa, chỉ thấy một mảnh biển lửa, sơn mạch đứt gãy khắp

nơi, căn bản không thấy bóng dáng Kim Ô nào.

"Rốt cuộc là kẻ nào, chẳng những tính kế Thái tử Yêu tộc mà ngay cả thi thân cũng không tha!" Đông Hoàng Thái Nhất toàn thân tỏa ra sát khí, đôi mắt tinh mâu đầy tơ máu, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Đáng tiếc không ai cho y câu trả lời.

Tại địa giới U Minh Huyết Hải, một đạo kim quang bay qua kinh động ức vạn vạn vong hồn.

Kể từ khi kiến lập Địa Phủ, Thái Ất ít khi tới đây, hoàn toàn là 'súy thủ chưởng quỹ', mọi sự nghi đều giao cho Luân Hồi Đạo Nhân và Thiện thi quản lý.

Nay Địa Phủ đã có những thay đổi đáng kể.

Trước Quỷ Môn Quan đã có Ngưu Đầu Mã Diện thủ hộ, trên Hoàng Tuyền Lộ có quỷ sai áp giải linh hồn.

Trong sông Vong Xuyên có người chèo thuyền bãi độ, trên cầu Nại Hà có Hắc Bạch Vô Thường tọa trấn.

Chỉ thiếu Mạnh Bà chế tác Mạnh Bà thang, khiến những linh hồn kia vẫn còn giữ lại một tia linh trí.

Trong thành Phong Đô có thêm nhiều thủ vệ thường xuyên tuần tra.

Khí vận Kim Long giữa hư không càng thêm bàng đại, miệng lớn nuốt một cái là linh khí trong phạm vi ức ức dặm đều bị hút vào Địa Phủ.

Thái Ất vốn là bản tôn của Luân Hồi Đạo Nhân nên có thể tự do tiến vào Địa Phủ, căn bản không ai dám ngăn cản.

"Hưu!" Một đạo tử quang hạ xuống, Luân Hồi Đạo Nhân mình mặc tử sắc đạo bào, khí tức nội liễm, Địa Đạo thần uy tỏa khắp toàn

thân, lặng lẽ xuất hiện trước mặt Thái Ất.

"Kiến qua Bản tôn!" Luân Hồi Đạo Nhân cảm tri được Thái Ất tới, vội vàng hiện thân hành lễ.

Nếu để các Thánh nhân khác thấy cảnh này, chắc chắn sẽ lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại hành lễ với một vị Chuẩn Thánh, thật là hoang mâu biết bao.

"Chúng ta vốn là một thể, không cần đa lễ, bần đạo tới đây có chuyện cần giao phó." Lời vừa dứt, Thái Ất phất tay áo, mười đạo quang hoa xuất hiện trước mặt.

Chính là Phù Tang Thụ và chín bộ thi thân Kim Ô.

Chương 134

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân ý niệm tương thông, không cần ngôn ngữ cũng biết ý của nhau.

Luân Hồi Đạo Nhân ý niệm vừa động, Luân Hồi Ma Phiên phóng thích Luân Hồi chi khí, xuất hiện trước mặt Thái Ất.

Cảm thụ khí tức tỏa ra, Luân Hồi Ma Phiên truyền tới một tia dao động thân cận, xoay tròn cực tốc bên cạnh hắn, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

Luân Hồi Ma Phiên là bạn sinh chí bảo của Thái Ất, không ai có thể thay thế địa vị của y, ngay cả Luân Hồi Đạo Nhân cũng chỉ là tạm thời sử dụng.

Lần nữa thấy Luân Hồi Ma Phiên, trong lòng Thái Ất có một cảm giác khác lạ, dường như phẩm cấp đã thăng tiến một chút.

Luân Hồi Ma Phiên luôn được sức mạnh Địa Đạo tư dưỡng, chắc chắn sẽ có những biến hóa nhất định.

Nhưng tình huống cụ thể thế nào thì cần phải tử tế cảm nhận mới biết được.

"Không lâu sau, hai tộc Vu - Yêu sẽ đại chiến, sau khi Lượng kiếp qua đi có thể để Địa Phủ tăng thêm một số nhân thủ." "Bần đạo không tiện xuất diện, những sự nghi cụ thể cần ngươi thao túng." Sau đó Thái Ất đem kế hoạch kể cho Luân Hồi Đạo Nhân, làm sao đối phó chư vị Thánh nhân, nên mưu cầu lợi ích cho Địa Phủ thế nào, đều sắp xếp vô cùng thỏa đáng.

Luân Hồi Đạo Nhân nghe Thái Ất nói liên tục gật đầu, tinh quang trong mắt nhấp nháy, lộ ra vẻ bội phục.

“Quả nhiên Bản tôn vẫn trí tuệ hơn, bần đạo thụ giáo rồi.” Luân Hồi Đạo Nhân cực kỳ có tuệ căn nhưng so với Thái Ất vẫn kém một bậc.

Sau một hồi đàm luận, Luân Hồi Đạo Nhân càng thêm bội phục đến ngũ thể đầu địa.

“Được rồi, mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa cả rồi, tìm một tòa đại điện yên tĩnh, bần đạo muốn luyện chế Thái Dương Tinh trong Luân Hồi Ma Phiên.” Trong thành Phong Đô có rất nhiều đại điện, hiện tại chưa có đại năng nào trú ngụ, tùy tiện chọn một nơi cũng vô cùng u tĩnh.

Trong đại điện, Luân Hồi Ma Phiên phóng thích Luân Hồi chi lực vô tận, đạo vận như sóng triều cuộn trào ra xung quanh.

Hư không rung động một hồi, hào quang huyền diệu bao bọc lấy Thái Ất.

“Hưu!” Một tiếng xé gió vang lên, Thái Ất đã tiến vào tiểu thế giới trong Luân Hồi Ma Phiên.

Bên trong là một mảnh hỗn độn, các loại khí tức, pháp tắc lăng loạn, linh khí khủng bố bay tán loạn, chỉ có Luân Hồi chi lực như chí tôn trấn áp tứ phương, uy áp đáng sợ trấn nhiếp thiên địa.

“Ân?

Trong Luân Hồi Ma Phiên đã đản sinh một tia ý chí.” Xưa nay Luân Hồi Ma Phiên luôn tỏ ra có trí tuệ, không chỉ giúp né tránh hóa hình thiên kiếp, đôi khi còn tự động hộ chủ.

Nay dưới sự uẩn dục của Địa Đạo chi lực, nó bắt đầu đản sinh một tia ý chí, thậm chí rất tương đồng với khí tức Địa Đạo.

Nếu đạo ý chí này không nằm trong Luân Hồi Ma Phiên, Thái Ất thậm chí sẽ cho rằng đó là ý chí của Địa Đạo.

“Tiểu thế giới này có thể bồi dục ra ý chí, hiển nhiên là thụ ảnh hưởng từ khí tức Địa Đạo, nhưng dù thế nào thì cũng đang phát triển theo hướng tốt.” Tiểu thế giới muốn trưởng thành, không chỉ cần rót vào các loại pháp tắc, mà quan trọng nhất là phải đản sinh ý chí mới có thể dần dần trở thành đại thiên thế giới.

Thái Ất nén lại những suy tư trong lòng, phất tay áo, Phù Tang Thụ mang theo một tia bản nguyên chi lực của Thái Dương Tinh xuất hiện giữa hư không.

Phù Tang Thụ cao trăm ức trượng tỏa ra Thái Dương chi lực, dương khí cuồng bạo trong hư không bị lôi kéo, liên tục bạo động ngưng tụ xung quanh, hình thành những sợi xích pháp tắc huyền diệu.

Uy áp khủng bố trùng kích ra bốn phía, liệt diễm rực rỡ phun ra hồng quang, trông như một ngôi sao rạng rỡ tỏa xuống vô lượng hào quang, chiếu sáng nửa cái tiểu thế giới.

Phải biết Phù Tang Thụ đã tu luyện trên Thái Dương Tinh ức vạn vạn hội nguyên, hấp thu Thái Dương Chân Hỏa vô cùng, năng lượng uẩn dục trong đó vô cùng khủng bố, đủ để duy trì nguồn linh khí cho phần lớn tiểu thế giới.

Đương nhiên nếu không rót thêm linh khí vào tiểu thế giới thì chỉ là miệng ăn núi lở, không phải kế lâu dài.

Nhưng hiện tại trong tiểu thế giới chưa có sinh linh khác, chỉ riêng năng lượng bộc phát từ Phù Tang Thụ cũng đủ để duy trì thế giới vận hành.

Đợi sau này có cơ duyên sẽ rót thêm linh khí cũng chưa muộn.

“Hưu!” Thái Ất điểm nhẹ ngón tay, chín bộ thi thể Kim Ô xuất hiện trước mặt, toàn thân vẫn tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa khủng bố, hư không đều bị thiêu cháy kêu lách tách.

“Hợp!” Đại thủ chộp tới phía trước, Luân Hồi pháp tắc ngưng thành đạo hỏa, bao phủ lấy chín bộ thi thân Kim Ô.

Trong chớp mắt, nhục thân Kim Ô dần tan chảy, ngưng thành một mặt trời khổng lồ, tỏa ra Thái Dương Chân Hỏa khủng bố khiến hư không đều bị thiêu đến vặn vẹo.

Thái Ất tinh thông luyện khí chi thuật, trực tiếp lấy nhục thân của chúng Kim Ô luyện chế thành một mặt trời khổng lồ.

Một con Kim Ô đã đủ mang lại ánh sáng cho Hồng Hoang, nay chín con ngưng tụ thành một mặt trời, nhiệt lượng bộc phát ra vượt xa cái nóng cháy của Hồng Hoang.

Theo một cái vung tay, mặt trời rộng hàng triệu dặm vẽ nên một quỹ đạo huyền diệu, tọa lạc trên Phù Tang Thụ, ánh sáng chói mắt như những thanh quang kiếm chiếu diệu tứ phương.

“Oanh!” Một tiếng oanh minh vang lên, trong tiểu thế giới dường như có thêm một loại pháp tắc có thứ tự, Thái Dương chi khí tưởng chừng tán loạn nhưng lại vô cùng có quy tắc phiêu đãng trong hư không.

Chỉ cần rót thêm nhiều pháp tắc vào tiểu thế giới, phẩm cấp sẽ được đề thăng, đồng thời có thể để tu sĩ vào đó ngộ đạo tu luyện.

Đương nhiên đây mới chỉ là bắt đầu, để tiểu thế giới trưởng thành thành đại thiên thế giới còn một con đường dài phải đi, không thể nóng vội, chỉ có thể tiến hành từng bước.

Cùng lúc đó, trong cung Lăng Tiêu của Yêu Đình, Đế Tuấn được tin các Thái tử Yêu tộc bị Hậu Nghệ bắn sát, trong lòng vô cùng phẫn nộ, lập tức điểm tề binh tướng, triệu tập các phương Yêu thần.

“Vu tộc khi người quá đáng, dám giết Thái tử Yêu tộc ta, các ngươi nghe lệnh bản tọa, toàn quân diệt sát Vu tộc!” “Sát!” Tiếng của

Đế Tuấn như đại chung vang xa, truyền khắp toàn bộ Yêu Đình, vô số yêu thú xếp hàng chỉnh tề, giơ cao binh khí đồng loạt hưởng ứng.

Tiếng sát phạt lẫn trong nộ khí làm chấn động cả thiên địa.

"Oanh long!" Những tiếng lôi minh kinh thiên động địa truyền khắp Hồng Hoang, mây đen đáng sợ từ Yêu Đình kéo dài đến tận đại lục Hồng Hoang.

Nhật nguyệt bị hắc vân che khuất, vô tận kiếp khí bị lôi kéo, phiêu động cực tốc giữa hư không.

Tức thì cả thiên địa trở nên vô cùng hôn ám, chỉ thấy trên cao lôi đình chớp giật, một cảm giác áp bách nghẹt thở lan khắp Hồng Hoang.

Những sinh linh nhát gan điên cuồng tìm nơi ẩn náu, những đại năng ẩn thế không khỏi cảm thán: "Lại một trận Lượng kiếp nữa giáng lâm, chúng ta phải đến lúc nào mới có thể xuất thế đây." "Sắp rồi, sắp rồi!" Đế Giang cùng các Tổ Vu nhìn mây đen khủng bố bao phủ hư không, mục quang lóe lên sát ý vô tận.

Lần này, nhất định phải đánh chết hai con tạp mao điểu kia.

Yêu tộc đại quân kéo đến, các Tổ Vu không hề lo lắng, bọn họ đã sớm để hai vị Đại Vu trở thành Tổ Vu chi thân, có thể ngưng tụ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Hoàn toàn có năng lực quyết chiến tử chiến cùng Yêu tộc.

"Hỡi các nhi lang Vu tộc, cầm lấy vũ khí, sát!" Lời vừa dứt, hàng vạn ức thân thể khổng lồ hiện ra giữa hư không, mỗi thân thể đều vô cùng vĩ ngạn.

Cánh tay như cầu long, múa những binh khí phách thiên liệt địa, bộc phát uy lực trấn sát tứ phương.

Hai tộc Vu - Yêu chinh chiến ức vạn năm, bộc phát vô số chiến

dịch, nay vừa gặp mặt là giết ngay, căn bản không cần lý do.

"Hưu hưu!" Ức vạn vạn yêu binh tỏa ra những luồng hào quang rực rỡ, mang theo thần thông hủy thiên diệt địa đánh về phía Vu tộc.

Hư không lóe lên đủ loại thần quang, máu tươi xối xả, tiếng oanh minh chấn nhĩ dục lung không dứt, khói lửa khủng bố che lấp cả thiên khung.

Yêu binh Yêu tướng chiến đấu khủng bố như thế, Chuẩn Thánh giao chiến lại càng thảm liệt hơn.

Chương 135

Giữa hư không, Đế Tuấn tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, vẻ mặt cười lạnh nhìn các Tổ Vu.

Theo y thấy, Vu tộc thiếu mất hai vị Tổ Vu Cộng Công và Chúc Dung nên không thể bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, hoàn toàn không có khả năng giao chiến cùng Yêu tộc.

Chỉ cần Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận xuất hiện, Vu tộc chắc chắn sẽ đại bại.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Lời vừa dứt, Hà Đồ Lạc Thư trên tay Đế Tuấn tỏa ra hào quang vô tận, ngưng thành một cột sáng ngút trời, quét sạch cả mây đen vô biên.

Sau lưng y, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu thần cùng vô số Yêu tướng, thậm chí cả Đông Hoàng Thái Nhất, Phục Hy cũng mỗi người cầm một mặt Chu Thiên Tinh Thần Phiên.

Mọi người lay động đại phiên, trên mặt phiên những đạo văn phức tạp lần lượt sáng lên, tiếp dẫn tinh thần chi lực trên chín tầng trời.

"Oanh long long!" Ức vạn tinh tú đồng loạt bạo động, tinh thần chi lực vô lượng ngưng thành vô số quang đoàn rơi xuống người Đế Tuấn.

Y như một vị thần vương viễn cổ, toàn thân bao bọc trong kim quang, một luồng khí tức vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn trùng kích ra bốn phía.

Đưa Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận diễn hóa đến cực hạn, đủ để bộc phát uy lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cả đại lục Hồng Hoang đều run rẩy, tứ hải bát hoang đều cảm

nhận được uy áp khủng bố.

"Khí tức này...

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Trong Địa Phủ, Thái Ất cảm thụ được khí tức đại trận, vội vàng thu Luân Hồi Ma Phiên lại, thân hình khẽ đảo, đứng giữa hư không xa xăm quan sát đại chiến hai tộc.

Uy năng bộc phát của trận chiến này vô cùng khủng bố, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có thể vẫn lạc, Thái Ất không dám đứng quá gần quan sát, chỉ có thể đứng xa nhìn lại.

Dù sao với nhãn lực và tu vi của mình, dù ở Địa Phủ hắn cũng có thể nhìn thấy rõ mười mươi.

Hậu Thổ thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bộc phát uy lực khủng bố nhưng không hề lo lắng, trên gương mặt tú mỹ mang vẻ nghiêm túc.

"Huynh trưởng..." "Tiểu muội không cần nói nhiều, ta bố trí Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." Lời vừa dứt, mười hai vị Tổ Vu mỗi người đứng một phương vị, chu thân sát khí hung dũng, linh khí thiên địa bạo động, đồng loạt tụ tập trên người bọn họ.

Chỉ thấy giữa thiên địa lôi điện giao gia, lóe lên ức vạn đạo hào quang, cuồng phong sậu vũ ngưng thành hình dáng trận pháp, bay lượn có thứ tự xung quanh.

Ngũ hành linh khí Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngưng tụ thành từng đạo trận bàn, xoay tròn cực tốc từ dưới lên trên.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, một cự nhân vô cùng vĩ ngạn, đủ để chống đỡ thiên địa, ngưng tụ sát khí vô cùng chậm rãi xuất hiện.

Một luồng Hỗn Nguyên thánh uy nhuốm tận chư thiên, trên người có vô số đạo văn phức tạp, nhấp nháy đạo vận vô cùng.

“Phủ!” Một giọng nói bá khí đủ để chấn nát tinh tú vang lên, hư không ngưng tụ một cây cự phủ tỏa ra khí tức hỗn độn, phù văn đại đạo thần bí kích động tứ phương.

Chỉ trong thoáng chốc, Bàn Cổ chân thân đã ngưng tụ hoàn tất, phá tan mọi uy áp, chấn nhiếp tứ hải bát hoang, ý chí bất khuất truyền vào lòng mỗi vị sinh linh.

Bất kể lúc nào nơi nào, ở bất kỳ cảnh giới gì, mỗi lần nhìn thấy Bàn Cổ chân thân đều sẽ có cảm giác nhỏ bé, đó là một loại trùng kích thị giác tận sâu trong tâm linh.

“Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!” Sắc mặt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất biến đổi, không ngờ thiếu mất hai tôn Tổ Vu mà bọn chúng vẫn có thể bố trí được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Xem ra Vu tộc đã có hậu thủ, bù đắp được khoảng trống của Hỏa chi Tổ Vu và Thủy chi Tổ Vu.

Thái Ất nhìn thân ảnh vĩ ngạn giữa hư không, trong lòng nảy ra ý nghĩ khác.

Nếu có thể lấy được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận này làm sức mạnh thủ hộ Địa Phủ, chẳng phải ngay cả chư vị Thánh nhân cũng không dám khinh suất xâm phạm sao.

Đáng tiếc ý tưởng thì tốt đẹp nhưng thực hiện lại có phần khó khăn.

Đế Tuấn mặt lạnh căm căm nói: “Để Đại Vu thay thế Tổ Vu thì thực lực phát huy được có hạn, xem các ngươi làm sao chống đỡ được uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!” Lời vừa dứt, trên đầu Đế Tuấn hiện ra một dải ngân hà, hình chiếu của ức vạn ngôi sao đều nằm trong đó, tinh thần chi lực nồng đậm phá tan cả sự thúc buộc

của thiên địa.

"Đi!" Theo một chỉ điểm ra, các ngôi sao trong ngân hà đồng loạt chấn động bay ra, trong chớp mắt đã phủ kín hư không.

Nơi đi qua, vô số vết nứt kéo dài ức vạn dặm hư không như muốn nghiền nát cả thiên địa.

Địa phong thủy hỏa điên cuồng bạo động, càn khôn chi khí như từng con thương long bay lượn.

Uy năng khủng bố lan khắp tứ hải bát hoang, một luồng vĩ lực thiên địa mãnh liệt đè xuống.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã được Đế Tuấn thôi diễn đến cực hạn, uy lực của một kích này ngay cả tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn cũng không dám nhận bừa.

Nếu không sẽ lập tức thân tử hồn tiêu.

Nếu không có sức mạnh của đại trận đỉnh cấp gia trì, e rằng chỉ có Hỗn Nguyên Thánh Nhân mới có thể chống đỡ nổi.

Vu tộc cũng tương tự đưa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận diễn hóa đến cực hạn, chỉ tiếc không phải tất cả Tổ Vu cùng bố trận.

Hai vị Đại Vu thay thế Tổ Vu chung quy không phải Tổ Vu thực sự.

"Hanh!" Một tiếng hừ lạnh, Bàn Cổ Phủ trong tay Bàn Cổ chân thân tỏa hào quang vô tận, đủ để đập tan uy áp thiên địa, như sóng nhiệt sùng sục chấn động ra xung quanh.

"Hoa!" Một phủ vung ra, giữa hư không ức vạn vạn đạo cự phủ ảnh ngang dọc đan xen bay về các phía, Hỗn Nguyên thánh uy triển lộ vô di, ý chí khai thiên nhuốm tận chư thiên.

Trong khoảnh khắc thiên địa mất sạch sắc màu, vạn vật trở nên

tịch tĩnh, vô số sinh linh như gặp phải chuyện đáng sợ nhất đời, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Thái Ất lúc này mới biết thế nào gọi là một trong ba đại sát trận của Hồng Hoang.

May mà trước đó khi chiến đấu với Đế Tuấn, đại trận vẫn chưa diễn hóa hoàn toàn, bằng không e rằng hắn đã phải nhập luân hồi rồi.

Chỉ riêng sức mạnh của một kích này đã bao phủ ức ức dặm hư không, uy năng vừa bộc phát thì sơn xuyên địa mạch đã có phần chịu không nổi, liên tiếp nứt toác.

"Oanh!" Hai bên va chạm trong tích tắc, tiếng nổ kinh thiên động địa khiến phạm vi ức ức dặm hóa thành tiêu thổ, mọi thứ đều biến mất.

Hư không vỡ vụn như mạng nhện, Hỗn Độn chi khí điên cuồng tuôn ra để tu bổ không gian đổ vỡ.

Hai tòa đại trận đều diễn luyện đến cực hạn, uy năng bộc phát không kém gì một kích của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đủ để xuyên thấu đại địa.

Khói nồng đặc quánh biến thành đám mây nấm khổng lồ che khuất thiên địa thương khung.

Đế Tuấn biết Bàn Cổ chân thân rất mạnh nhưng không ngờ chỉ một kích đã hủy diệt ức vạn ngôi sao.

Đó là ức vạn ngôi sao thực sự chứ không phải ảo ảnh, hiện giờ dù thực lực có kham tỷ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thể dễ dàng tiếp nhận.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ ra Bàn Cổ chân thân, về bản chất mạnh hơn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nếu không phải Cộng Công và Chúc Dung ý ngoại thân vẫn thì uy lực bộc phát sẽ

còn mạnh hơn nữa, thậm chí một phủ có thể phá tan Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Lại nữa!" Giọng nói thô cuồng vang lên, Bàn Cổ chân thân cao không thấy đỉnh lại lần nữa vung Bàn Cổ Phủ, thần uy khai thiên vô cùng như những thiên thạch bùng nổ trùng kích tứ phương.

Lần này không còn là phủ ảnh nữa mà là cự phủ Bàn Cổ trực tiếp chém xuống.

Chương 136

Hư không như miếng đậu hủ bị cự phủ rạch ra, một vết nứt đen ngòm dài ức ức trượng xẻ đôi thiên địa.

Bàn Cổ Phủ là khai thiên thánh khí, thuộc về Hỗn Độn Chí Bảo, một kích đủ để chém đứt mọi sự vật, dù là cự phủ Bàn Cổ do các Tổ Vu ngưng tụ ra cũng mang theo ba phần uy lực của bản gốc.

Việc chém nát tinh không, trảm diệt thương khung là chuyện vô cùng dễ dàng.

Một phủ chém ra, âm dương chi khí hỗn loạn, càn khôn tạo hóa thần uy động đãng, địa phong thủy hỏa đều có xu thế tái diễn hóa.

Khai thiên thánh uy được thể hiện lâm li tẫn trí trong một kích này, thậm chí khiến người ta lầm tưởng Bàn Cổ đang khai thiên tích địa.

Đế Tuấn thấy cự phủ Bàn Cổ chém tới liền biến sắc, đôi mắt trợn trừng.

Hóa ra một kích trước đó vẫn chưa phải mạnh nhất, một phủ hiện giờ khiến y sinh ra cảm giác sợ hãi như đang đối diện với Bàn Cổ đại thần.

"Bàn Cổ chết từ lâu rồi, chắc chắn là huyễn giác!" Đế Tuấn tự trấn an trong lòng.

Đôi mắt y tỏa sát ý vô cùng, khí tức chu thân sôi trào, y bào bay phần phật, gợn sóng tu vi vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn dâng trào giữa hư không.

"Tinh thần tụ!" Như cảm nhận được sự triệu hoán của Đế Tuấn, giữa hư không xuất hiện từng tôn thân ảnh vĩ ngạn, diện dung khác nhau, y phục kỳ lạ.

Toàn thân bọn họ tràn ngập tinh thần chi lực ngưng thành chiến giáp kim hoàng, trông vô cùng thần thánh.

Đạo vận vô cùng tỏa ra từ trong cơ thể bọn họ, uy áp khủng bố chấn động thiên địa, tinh thần chi lực nồng đậm dường như đã hấp thu toàn bộ bản nguyên vào trong.

"Phanh!" Cự phủ Bàn Cổ chém lên ức vạn tinh thần, bộc phát tiếng oanh minh chấn thiên động địa, âm ba khủng bố đủ để làm vỡ nát các cường giả Chuẩn Thánh.

Ức vạn đạo hào quang chiếu sáng chín tầng trời khiến người ta không thể mở mắt.

Năng lượng khủng bố tán loạn giữa hư không, ánh lân quang từ giáp vàng bay lả tả.

Tuy ức vạn tinh thần rất mạnh nhưng Bàn Cổ ngay cả ba ngàn Ma Thần còn có thể chém giết, dù chỉ là chân thân ngưng tụ ra vẫn bộc phát được uy lực khủng bố.

Ức vạn tinh thần lần lượt bị trảm diệt, hóa thành tinh thần chi lực tiêu tán giữa hư không.

Ức vạn tinh thần có liên quan mật thiết với các Yêu thần, tinh thần bị trảm, bọn họ như bị đánh trúng, từng người mặt tái mét, hiển nhiên khó lòng duy trì.

Dư uy của cự phủ Bàn Cổ tuy đã giảm nhưng vẫn vô cùng cường hoành, sở hướng vô địch.

"Đang!" Một phủ chém trúng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phát ra tiếng nổ nhức tai, Đế Tuấn cảm giác như bị thiên địa đâm sầm vào.

Toàn bộ thân tâm đều bị tổn thương, các Yêu thần khác càng không còn chút huyết sắc, thậm chí có người đã bị chấn chết.

“Rắc!” Một tiếng nứt vỡ vang lên, trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận xuất hiện một vết nứt nhỏ, trong chớp mắt đã lan khắp cả đại trận.

Tức thì Đế Tuấn và mọi người biến sắc... trận pháp sắp vỡ rồi.

Như cảm tri được tiếng lòng của Đế Tuấn, đại trận phanh một tiếng nổ tung, một luồng uy năng còn mạnh hơn chính đại trận trùng kích ra xung quanh.

Chịu ảnh hưởng đầu tiên chính là cự phủ Bàn Cổ.

Gợn sóng khủng bố như sóng triều liên tục va đập vào cự phủ Bàn Cổ, tiếng nổ trầm đục liên hồi vang lên.

Đòn tấn công của Bàn Cổ chân thân tuy mạnh nhưng đều dựa vào tu vi nhục thân của các Tổ Vu, nhục thân Tổ Vu vốn đã vô cùng cường hoành.

Mấu chốt là hai vị Đại Vu thay thế Cộng Công và Chúc Dung có sức mạnh nhục thân kém hơn các Tổ Vu.

Nay lại bị dư uy vụ nổ của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận va đập, lập tức không chống đỡ nổi, từng người rụng rời như sung rụng, rơi khỏi hư không.

Tuy mười hai Tổ Vu mặt tái mét, tinh thần bị tổn thương, nhưng nhờ chủ tu nhục thân nên vẫn còn sức để chiến đấu.

Phía Yêu tộc, ba trăm sáu mươi lăm vị Yêu thần đã chết mất bốn phần năm, chỉ còn số ít Yêu thần mạnh mẽ sống sót nhưng ai nấy đều mang thương tích đầy mình.

Đế Tuấn phun ra một ngụm máu lớn đỏ tươi nhuộm đẫm đế bào, khí tức toàn thân trập trùng không định, đôi mắt lộ vẻ mệt mỏi.

Đông Hoàng Thái Nhất ôm Hỗn Độn Chung, khí tức tuy mạnh hơn

Đế Tuấn một chút nhưng vẫn có thể thấy mặt y đỏ rực như đang cố nén thương thế.

Chỉ duy nhất Côn Bằng là hào phát vô thương, nhưng y cố ý làm mặt đỏ rực giả vờ bị thương, đôi mắt láo liên xoay chuyển như đang mưu tính chuyện gì đó.

Thái Ất nhìn Vu - Yêu lưỡng bại câu thương, trong lòng vô cùng bất nhẫn, dẫu sao cũng là bá chủ Hồng Hoang, lại sở hữu đại trận có thực lực kham tỷ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy mà vẫn bị Thiên Đạo tính kế, trở thành bia đỡ đạn cho sự phát triển của Hồng Hoang.

Mạnh mẽ tuy tốt nhưng phải thuận ứng thiên ý, bằng không chỉ có thể trở thành quân cờ.

Trận đại chiến Vu - Yêu cuối cùng cũng kết thúc với kết quả lưỡng bại câu thương.

"Tăng!" Một tiếng lợi khí tuốt khỏi vỏ vang lên, chỉ thấy Đế Tuấn một tay cầm Hà Đồ Lạc Thư, một tay cầm một thanh bảo kiếm hung uy hách hách.

Trên bảo kiếm có đạo văn huyền diệu, vô số oán niệm và linh hồn đang gào khóc bên trong, tiếng vang nhức tai khiến người ta rợn tóc gáy.

"Chẳng lẽ là Đồ Vu Kiếm!" Thái Ất nhận ra ngay thanh kiếm trong tay Đế Tuấn, lòng đầy cảm khái.

Năm xưa ngăn cản Yêu tộc đồ sát con người, nhưng cuối cùng Đế Tuấn vẫn giết được một số người để luyện thành Đồ Vu Kiếm.

Đồ Vu Kiếm đối với các chủng tộc khác chỉ có uy lực của Hậu Thiên Linh Bảo trung phẩm, nhưng đối với Vu tộc, nó thậm chí còn mạnh hơn cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một khi bị chém trúng, chân thân Vu tộc sẽ bị xẻ ra dễ dàng như

cắt đậu hủ.

Đương nhiên đối với Tổ Vu thì lực sát thương có hạn, không thể một kích tất sát nhưng cũng sẽ khiến họ trọng thương.

Có Đồ Vu Kiếm trong tay, lòng tin của Đế Tuấn tăng mạnh, dù đang bị thương nhưng với thanh kiếm này, các Tổ Vu cũng phải tránh mũi nhọn của y.

"Sát!" Một tiếng thét nộ, Đế Tuấn hóa thành một đạo kinh hồng lao về phía các Tổ Vu.

Đồ Vu Kiếm trong tay vung ra vô số kiếm hoa, huyễn quang lẫn oán niệm vẽ nên những vết tích quỷ dị giữa hư không.

Những Tổ Vu ở gần không cẩn thận bị chém trúng, máu tươi phun ra từ những vết thương sâu hoắm.

"Các huynh đệ cẩn thận, thanh bảo kiếm đó chuyên phá nhục thân của chúng ta, tuyệt đối đừng để bị đánh trúng!" Đế Giang quan sát nhạy bén, lập tức phát hiện sự lợi hại của Đồ Vu Kiếm, liền cùng Chúc Cửu Âm, Cường Lương và các Tổ Vu vây công Đế Tuấn.

"Đang!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Đế Tuấn rơi vào nguy cơ liền vỗ mạnh vào Hỗn Độn Chung, tiếng chuông chấn phá chín tầng trời liên tục vang lên.

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo nhưng Đông Hoàng Thái Nhất đang bị phản phệ, không thể phát huy hết uy lực mạnh mẽ của nó.

Hư không chỉ bị cấm cố tạm thời rồi lại tan biến ngay.

Chương 137

Xa Bỉ Thi, Hậu Thổ, Huyền Minh, Cú Mang cùng vài vị Tổ Vu vây chặt Đông Hoàng Thái Nhất, đủ loại thần thông điên cuồng trút xuống người y.

Nhất thời hư không nổ vang khắp nơi, khói lửa khủng bố che khuất bầu trời, ngay cả với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Thái Ất cũng không thể nhìn rõ tình hình chiến sự bên trong, chỉ thấy những luồng thần quang lóe lên liên hồi.

"Băng!" Không biết ai bắt đầu trước, các Yêu thần lần lượt tự bạo, tiếng nổ liên hoàn phá nát đại địa thành từng mảnh.

Vu tộc dường như bị kích nộ, ai nấy đều học theo tự bạo để đồng quy vu tận cùng Yêu tộc, sát khí khủng bố bay tán loạn, tay chân đứt lìa văng khắp nơi.

Những tộc nhân Vu - Yêu không muốn tự bạo cũng bị liên lụy bởi dư uy vụ nổ, đều bị oanh thành từng mảnh vụn.

Uy năng từ sự tự bạo của hai tộc quá đỗi khủng bố, cả đại lục Hồng Hoang rung chuyển, đất đá sạt lở như thể sắp bị hủy diệt hoàn toàn.

Lần đầu tiên Thái Ất cảm nhận được sự đáng sợ của Lượng kiếp, vốn tưởng chỉ đơn giản là một trận đại chiến, không ngờ lại khiến cả Hồng Hoang rơi vào nguy cơ.

Quả nhiên không có trận Lượng kiếp nào là trò đùa, may mà bây giờ mới là Vu - Yêu Lượng kiếp.

Nếu là Phong Thần Lượng kiếp, với thực lực hiện tại, làm sao hắn có thể giữ mạng dưới sự tính kế của các Thánh nhân.

Không biết bao lâu sau, tiếng nổ tự bạo mới ngừng lại, hư không chỉ còn lại làn khói đặc quánh.

"Hưu!" Một tiếng xé gió vang lên, Côn Bằng tay cầm Hà Đồ Lạc Thư với nụ cười xảo quyệt trên môi, bay thẳng về phía Bắc Minh Chi Hải.

Tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã mất dạng.

Côn Bằng từ đầu đến cuối đều không dốc hết sức, ngay cả một vết thương nhỏ cũng không có, thấy Yêu tộc đại thế đã mất liền ôm Hà Đồ Lạc Thư chạy trốn.

Hà Đồ Lạc Thư vốn luôn ở trong tay Đế Tuấn, nay bị Côn Bằng mang đi, chứng tỏ y đã thân tử.

Gió nhẹ thổi qua, làn khói nồng dần tan đi lộ ra mặt đất bên dưới.

Chỉ thấy trên đại địa xuất hiện vô số rãnh sâu hàng triệu trượng, máu tươi như sông chảy vào những hố khổng lồ không thấy đáy.

Tay chân đứt lìa rải rác khắp nơi, thi cốt chất thành núi, mười hai Tổ Vu giờ chỉ còn Hậu Thổ và Huyền Minh còn sống.

Trên gương mặt tuyệt mỹ chỉ còn nỗi bi thương vô tận, đôi mắt đờ đẫn nhìn trân trân, dường như không dám tin vào những gì trước mắt.

Các huynh trưởng lần lượt tự bạo, nếu không nhờ Xa Bỉ Thi đẩy nàng ra thì có lẽ nàng đã trở về với vòng tay của Phụ Thần rồi.

Phía sau nàng, các Đại Vu và binh tướng Vu tộc còn sống sót mặt đầy lo lắng nhìn hai vị Tổ Vu, mong chờ họ đưa ra quyết định.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất sớm đã không còn tăm hơi, các Yêu thần chỉ còn sót lại Bạch Trạch và một số Yêu tướng.

Ngay cả Hy Hoàng Phục Hy cũng bị liên lụy bởi vụ nổ, nhục thân

vỡ nát chỉ còn lại một đạo nguyên thần phiêu dạt giữa hư không.

Điều khiến người ta chú ý nhất chính là Hỗn Độn Chung đang tỏa ra khí tức hỗn độn, đang xoay quanh một hố sâu, hiển nhiên đó là nơi Đông Hoàng Thái Nhất đã thân tử.

Khi các cường giả đỉnh tiêm của Vu - Yêu hai tộc đã chết, kiếp khí trong hư không cũng dần tan biến, tượng trưng cho một trận Lượng kiếp đã kết thúc.

"Hưu!" Một tiếng xé gió truyền tới, Hồng Tú Cầu tỏa ra nhân duyên chi khí cuốn lấy nguyên thần của Phục Hy bay lên chín tầng trời.

Không cần đoán cũng biết người ra tay chính là Nữ Oa, chỉ có nàng mới quan tâm nhất đến tình trạng của Phục Hy.

Khi Vu - Yêu đại chiến, Thánh nhân không được can dự, nay Lượng kiếp đã xong, nàng tự nhiên không còn cố kỵ, lập tức thu lấy nguyên thần của Phục Hy.

Nếu không đoán sai, tiếp theo các Thánh nhân khác sẽ bắt đầu tranh đoạt Hỗn Độn Chung.

Dù sao Hỗn Độn Chung cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, lại là một trong những mảnh vỡ của Bàn Cổ Phủ Hỗn Độn Chí Bảo, ngay cả Thánh nhân cũng thèm khát.

Đặc biệt là hai vị Thánh nhân Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Phải biết phương Tây vốn nghèo nàn, việc bồi dục pháp bảo vô cùng khó khăn.

Nếu có thể cướp được Hỗn Độn Chung, thực lực của họ sẽ tăng lên đáng kể, khi đối diện với Tam Thanh cũng có thêm tự tin, không cần phải dè dặt như trước.

“Bá!” Một luồng bảo quang thất thải xuyên qua thời không quét về phía Hỗn Độn Chung.

Hư không trực tiếp hiện ra một lối thông đạo đen ngòm nối liền hai không gian.

Hiển nhiên luồng bảo quang thất thải này là Thất Bảo Diệu Thụ - chứng đạo pháp khí của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Tương truyền Thất Bảo Diệu Thụ do Chuẩn Đề Đạo Nhân dùng bản thể là Tây Phương Canh Kim chi khí kết hợp với bảy báu vật như kim ngân, lưu ly luyện chế thành.

Hào xưng vô vật bất xoát, vô vật bất phá.

Thậm chí nó từng đánh nát pháp bảo của Thông Thiên Giáo Chủ, uy lực có thể nói là cực đại, không biết có thể quét đi được Hỗn Độn Chung hay không.

Không có gì bất ngờ, Chuẩn Đề Đạo Nhân chắc chắn không thể cướp đi Hỗn Độn Chung.

Không chỉ Tam Thanh không để y toại nguyện, mà ngay cả Luân Hồi Đạo Nhân cũng không chịu từ bỏ Hỗn Độn Chung.

“Đông!” Một âm thanh trầm đục vang lên, hư không hiện ra Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Thiên Đạo, Nhân Đạo, A Tu La Đạo, Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Địa Ngục Đạo lần lượt tỏa ra khí tức khác nhau, mang theo sức mạnh Địa Đạo luân hồi chuyển thế trấn áp hư không.

“Xoạt xoạt!” Từ trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn bay ra một sợi Luân Hồi Tỏa Liên, uy áp hạo hãn như vương dương vũ trụ, đi đến đâu mọi sự vật đều phải né tránh.

Ngay cả hư không cũng tự động tách ra, khiến người ta phải tán

thán sự bá đạo của Luân Hồi Tỏa Liên.

"Đang!" Một tiếng vang giòn vang lên, Luân Hồi Tỏa Liên trực tiếp đánh nát luồng bảo quang thất thải, thuận thế quấn chặt lấy Hỗn Độn Chung kéo về phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo nên có một tia linh tính, nay đã thành vật vô chủ, cảm nhận được nguy hiểm liền rung động kịch liệt muốn phá không mà đi.

Nhưng đen cho nó là gặp phải Luân Hồi Đạo Nhân, người sở hữu tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần một ý niệm là đủ để trấn áp nó.

"Xoạt!" Luân Hồi Tỏa Liên kéo mạnh một cái, Hỗn Độn Chung bị kéo phăng tới trước Lục Đạo Luân Hồi.

Đồng thời một nhân ảnh từ trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn bước ra, mình mặc tử bào, Luân Hồi đạo vận như rồng lượn quanh thân, gương mặt ôn hòa nhưng mang nét uy vũ bá khí.

Đôi mắt chứa đựng ánh sáng duệ trí khiến người ta nhìn vào là muốn trầm luân.

Luân Hồi Đạo Nhân vươn tay chộp lấy Hỗn Độn Chung trong tay.

"Hưu hưu!" Cùng lúc đó, vài đạo nhân ảnh xuất hiện giữa hư không.

Nữ Oa cưỡi Thanh Loan, vẻ mặt có chút bi thương, chậm rãi bay tới từ hư không.

Chương 138

Tam Thanh mỗi người ngồi trên vân sàng, diện sắc có chút không tự nhiên, mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Hỗn Độn Chung trên tay Luân Hồi Đạo Nhân.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặt mày khổ sở, nhìn Luân Hồi Đạo Nhân với ánh mắt đầy cảnh giác.

“Luân Hồi đạo hữu, Hỗn Độn Chung này có duyên với bần đạo, mong đạo hữu có thể khiêm nhượng đôi chút.” Chuẩn Đề mặt đầy nụ cười nhưng trong lời nói lại ẩn chứa phong mang.

Luân Hồi Đạo Nhân ném một cái nhìn đầy trào phúng, chỉ dựa vào một câu 'có duyên' mà muốn đoạt bảo vật từ tay bản tọa, thật là chuyện viển vông.

“Chuẩn Đề đạo hữu nói đùa rồi, Hỗn Độn Chung đang ở trong tay bần đạo, làm sao có thể có duyên với ngươi được, thật là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.” Lời vừa dứt, Luân Hồi Đạo Nhân định thu Hỗn Độn Chung lại, kẻ khác muốn đoạt bảo thì trừ phi đánh chết y mới có thể mang đi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức hoảng hốt, nếu để y thu mất thì làm sao cướp lại được nữa.

Trong mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ có pháp bảo, nào có quản tới tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân.

Huống chi y là Thánh nhân bất tử bất diệt, căn bản không sợ một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Bá!” Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức tế xuất Thất Bảo Diệu Thụ, tỏa ra Hỗn Nguyên thánh uy khủng bố làm rung động cả hư không.

Hào quang tỏa ra như một mặt trời khổng lồ, đi đến đâu quần tinh đều phải né tránh, sơn hà đảo lộn, thiên địa như mất hết màu sắc chỉ trong một đòn này.

Hiển nhiên Chuẩn Đề Đạo Nhân không hề lưu thủ, hoàn toàn muốn dồn đối phương vào chỗ chết.

Đương nhiên với tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân, không thể bị giết chỉ bởi một đòn này, ngược lại y còn có thể phản công, dẫu sao y cũng là Địa Đạo chi chủ.

Luân Hồi Đạo Nhân nhướng đôi mày kiếm, trong mắt lóe lên một tia giễu cợt.

Việc Thánh nhân đi cướp đoạt pháp bảo vô cớ, Chuẩn Đề Đạo Nhân quả nhiên vẫn vô sỉ như mọi khi.

Thân ở Địa Phủ, ngày thường y vốn không hiển sơn lộ thủy, nhưng sau này chắc chắn sẽ phải giao thiệp với các vị Thánh nhân, hiện tại chính là lúc lấy Chuẩn Đề Đạo Nhân ra để khai đao, xem sau này ai còn dám tiểu khinh Địa Phủ.

Ý niệm vừa động, toàn thân Luân Hồi Đạo Nhân tỏa ra luân hồi trật tự, từng đạo quy tắc tung hoành giao thác xuất hiện xung quanh.

Dưới khí tức cường đại, nhật nguyệt tinh thần trở nên ảm đạm, tứ hải cuộn trào hung dữ, cả thiên địa tựa như muốn hãm vào trong luân hồi.

Luân Hồi Đạo Nhân là Địa Đạo Chi Chủ, có sức mạnh Địa Đạo gia trì, mỗi một kích đều uẩn hàm quy tắc Địa Đạo, một lời có thể định sinh tử.

Nhìn Thất Bảo Diệu Thụ quét tới, phía sau y Lục Đạo Luân Hồi Bàn bộc phát uy áp khủng khiếp, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn chấn động tứ phương.

“Vụt!

Vụt!” Trên sáu sợi xiềng xích trật tự, đạo văn cực tốc lóe động, trực tiếp đâm xuyên hư không, giống như từng đạo quy tắc quất mạnh lên hà quang của Thất Bảo Diệu Thụ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều đi theo con đường công đức thành thánh, thậm chí phải lập hạ hoành nguyện mới chứng đạo Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Thực lực của họ vốn yếu nhất trong các vị Thánh nhân, phản quan Luân Hồi Đạo Nhân có Địa Đạo sức mạnh gia trì, thậm chí còn mạnh hơn Thái Thanh Đạo Nhân một tia.

Nếu như Địa Đạo không phải chưa sinh ra ý chí, thực lực của y thậm chí có thể chống lại Đạo Tổ Hồng Quân.

Lúc này đối mặt với đòn tấn công của Chuẩn Đề Đạo Nhân, Lục Đạo trật tự tỏa liên trực tiếp đánh lui đối phương.

“Keng!” Tiếng kim thiết chạm nhau vang lên, Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ cảm thấy pháp bảo trong tay truyền tới một cự lực như cả vũ trụ hỗn độn, phát sinh rung động kịch liệt.

Hư không càng bị tạc nát trực tiếp, hỗn độn chi khí lan tỏa khắp nơi để tu phục không gian tan vỡ.

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân biến đổi, phải biết Thất Bảo Diệu Thụ là chứng đạo pháp khí của y, vô vật bất hủ, vô vật bất phá.

Đối mặt với Thông Thiên Giáo Chủ, khi chưa xuất ra Tru Tiên Kiếm Trận, y vẫn có thể đấu được mấy trăm hiệp.

Mà giờ đây chỉ một kích đã khiến y có cảm giác pháp bảo sắp tuột khỏi tay.

Luân Hồi Đạo Nhân thật sự là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sao?

Cảm giác còn mạnh hơn không ít Thiên Đạo Thánh Nhân.

Với tư cách là Thiên Đạo Thánh Nhân, họ có thể mượn sức mạnh thiên địa, nhưng sức mạnh Thiên Đạo không phải là vô cùng vô tận.

Ngoại trừ Đạo Tổ Hồng Quân hợp đạo, sáu vị Thánh nhân chia nhau sức mạnh Thiên Đạo, sự gia trì nhận được đều khác nhau.

Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ nhận được một phần nhỏ gia trì, trong khi Luân Hồi Đạo Nhân một mình thừa tiếp toàn bộ Địa Đạo, sức mạnh gia trì lên thân đương nhiên mạnh hơn nhiều.

Mọi người thấy thực lực của Luân Hồi Đạo Nhân đều kinh hãi, sắc mặt biến hóa.

Thái Thanh Đạo Nhân dường như đã dự liệu từ trước, sắc mặt vẫn như thường, chỉ là trong mắt không ngừng lóe lên tinh quang, như muốn nhìn thấu Luân Hồi Đạo Nhân.

Luân Hồi Đạo Nhân lai lịch thần bí, thực lực lại cường đại, may mà y bộc phát xung đột với Tây Phương giáo, nếu là đối đầu với Đông Phương đại lục thì thật khó lòng chống đỡ.

Lát nữa tranh đoạt Hỗn Độn Chung, vạn vạn lần không được nôn nóng, chỉ có thể từ từ mưu tính, khiến y phải nhả ra.

"Có qua có lại mới toại lòng nhau, Chuẩn Đề đạo hữu xem thử đạo pháp của bần đạo thế nào." Một giọng nói cắt ngang tư tự của mọi người.

Chỉ thấy trên hư không, Lục Đạo Luân Hồi Bàn đột nhiên cao lên vạn vạn trượng, giống như một vị cự nhân đội trời đạp đất, tỏa ra luân hồi trật tự vô tận.

Toàn bộ linh khí thiên địa đều bị hấp nạp, hóa thành nguồn lực lượng kinh khủng, uy áp chấn nhiếp chư thiên hạo vũ cuộn trào tứ phía.

Hư không trực tiếp vỡ vụn, thậm chí ngay cả hỗn độn chi khí cũng bị tiêu mài.

"Hoa!" Chỉ trong nháy mắt, Lục Đạo Luân Hồi Bàn xuyên thủng không gian lao về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân, nơi nó đi qua, tinh thần tiêu tán, địa phong thủy hỏa đều có dấu hiệu bạo loạn.

Sơn xuyên địa mạch, sông ngòi hồ bạc trực tiếp bị lực hút khủng khiếp thu vào trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, phàm là sự vật bị khí tức luân hồi bao phủ đều như muốn rơi vào luân hồi.

Lục Đạo Luân Hồi thật sự nằm ở Địa Phủ, nhưng Luân Hồi Đạo Nhân là Địa Đạo Chi Chủ, có thể hiển hóa ra hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi, uy lực bộc phát không hề giảm sút chút nào.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy Lục Đạo Luân Hồi Bàn bay tới, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Chỉ có thân mình cảm thụ uy lực của Lục Đạo Luân Hồi mới biết đòn này đáng sợ đến nhường nào.

Nguyên bản y cho rằng Luân Hồi Đạo Nhân đánh lui Thất Bảo Diệu Thụ đã là ghê gớm lắm rồi, giờ mới phát hiện bản thân hoàn toàn đánh giá thấp thực lực đối phương.

Đòn tấn công này nếu rơi xuống thân, dù là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ trọng thương, thậm chí có khả năng vẫn lạc.

Tốc độ của Lục Đạo Luân Hồi Bàn cực nhanh, Chuẩn Đề Đạo Nhân căn bản không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp thi triển thủ đoạn mạnh nhất.

Chỉ thấy khí tức Hỗn Nguyên trên người y bạo trướng, từng luồng sức mạnh Thiên Đạo từ hư không hạ xuống, kim quang quanh thân chiếu rọi tứ phương, một tôn Cẩu Đà kim thân xuất hiện trên hư không.

Kim thân cao vạn vạn trượng, trực nhập cửu tiêu vân ngoại, toàn thân như đúc bằng vàng ròng, tỏa ra vạn đạo kim quang.

Chương 139

Phật quang trí tuệ huyền diệu ngưng thành dạng kim luân, xoay tròn cấp tốc phía sau kim thân.

Kim thân có mười tám cánh tay, mỗi tay cầm một món pháp bảo như tơ lụa, anh lạc, lọng che, hoa quán, ngư tràng, Gia Trì Thần Chùy...

Diện dung của hai mươi bốn mặt mỗi cái một khác, có dữ tợn, khủng bố, có từ bi hiền hậu, sắc mặt an tường, có cái lại âm ám tà mị.

Thậm chí có một số mặt còn chưa hiện rõ ngũ quan, hiển nhiên tôn kim thân này chưa diễn hóa hoàn toàn do Chuẩn Đề Đạo Nhân ngộ tính không đủ.

Cùng với sự xuất hiện của Cẩu Đà kim thân, hư không liên tiếp chấn động, uy áp khủng bố xung kích tứ phía, thiên địa suýt chút nữa sụp đổ, khí âm dương càn khôn bị dư uy chấn tán.

Đây là một trong những át chủ bài của Chuẩn Đề, ngay cả khi đối diện với Tam Thanh y cũng chưa từng xuất ra.

Hiện tại đối mặt với đòn tấn công khủng khiếp, y buộc phải bộc lộ sớm.

Trong lòng Chuẩn Đề, tôn kim thân này đủ để ngăn cản cú va chạm của Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Đó là Vô Lượng Kim Thân được ngưng tụ từ sức mạnh Thiên Đạo kết hợp với đại đạo trong tâm, đủ để đỡ được bất kỳ đòn tấn công thần thông nào.

"Oanh long!" Lục Đạo Luân Hồi Bàn và Cẩu Đà kim thân va chạm trong nháy mắt, bộc phát âm thanh chấn kinh thiên địa, truyền khắp vũ

trụ hỗn độn.

Từng đạo gợn sóng đáng sợ như đại dương mênh mông cuộn trào từ tâm điểm vụ nổ, bay về phía tứ hải bát hoang.

Mọi sự vật gặp phải đều bị dư uy xung kích, không ít sinh linh phía dưới không kịp lẩn tránh đã hóa thành linh hồn phiêu tán khắp nơi.

Cả hai đều thuộc cấp bậc Hỗn Nguyên, trận chiến này đủ để bao phủ cả Hồng Hoang đại lục.

Họ đã có sự khắc chế, không bộc phát toàn bộ uy lực, nếu không Hồng Hoang sẽ bị hủy diệt trực tiếp.

Cẩu Đà kim thân của Chuẩn Đề quả thực có chỗ độc đáo, hoàn toàn giống như kim cương bất hoại thân, không sợ bất kỳ đạo pháp thần thông hay pháp bảo tấn công nào.

Nếu gặp phải Thánh nhân khác hoặc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y đủ để lập tại nơi bất bại.

Nhưng hiện tại y gặp phải Luân Hồi Đạo Nhân.

Chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, vị cư Địa Đạo Chi Chủ, thủ đoạn thi triển đã hoàn toàn vượt xa thần thông, trực tiếp vận dụng trật tự thiên địa và quy tắc Địa Đạo.

Lục Đạo Luân Hồi vừa xuất, thần trên trời, tiên dưới đất hay tu sĩ Hỗn Nguyên siêu thoát tam giới đều phải cam bái hạ phong.

"Bành!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Cẩu Đà kim thân bị lực lượng luân hồi khủng bố nghiền ép, một vết nứt li ti bắt đầu lan rộng khắp kim thân.

Từng mảnh giáp vàng bắn tung tóe, giống như hoa vàng bay lượn trên hư không.

Trong chớp mắt, một tôn kim thân cao vạn vạn trượng biến thành như đống bùn đất hoang vu, toàn thân tàn khuyết không hoàn toàn, từng khối đá vụn rơi rụng xuống hư không.

Pháp bảo trong tay kim thân trở nên vô cùng hôn ám, thậm chí có cái đã biến mất đạo vận.

Một khi nhập luân hồi, vạn vật đều tiêu tan, dù mạnh như đòn tấn công của Thiên Đạo Thánh Nhân cũng phải cúi đầu trước Lục Đạo Luân Hồi.

"Phụt!" Cẩu Đà kim thân có liên hệ vạn lũ với Chuẩn Đề Đạo Nhân, giờ kim thân bị hủy, y phun ra một ngụm nghịch huyết, khí tức có phần uể oải.

Đôi mắt thâm thúy tỏa ra thần sắc mệt mỏi, hiển nhiên chịu phản phệ không nhẹ.

Sắc mặt y càng thêm tái nhợt, chân mày nhíu chặt, hiện lên biểu tình khó tin.

Át chủ bài mạnh nhất cũng không ngăn được đòn tấn công của Luân Hồi Đạo Nhân, nếu đánh tiếp chỉ càng thêm thảm liệt.

Tuy rằng Thiên Đạo Thánh Nhân có thể bất tử bất diệt, nhưng biết rõ không đỡ được mà vẫn cố chấp thì chắc chắn không tránh khỏi cái chết của nhục thân.

Sau khi chứng kiến thực lực của Luân Hồi Đạo Nhân, Chuẩn Đề không dám đại ý.

Pháp bảo dù tốt cũng không quan trọng bằng tính mạng, dù có thể phục sinh lần nữa thì chắc chắn cũng mất rất nhiều thời gian mới khôi phục được thời kỳ đỉnh phong.

Luân Hồi Đạo Nhân không biết Chuẩn Đề nghĩ gì, trong lòng y, kẻ dám khiêu hấn đều phải trả giá đắt.

Y định tiếp tục ra tay trừng phạt Chuẩn Đề, khiến Chuẩn Đề sợ hãi vội vàng lên tiếng: "Đạo hữu dừng tay!

Bần đạo nhận thua, Hỗn Độn Chung cứ việc lấy đi." Công kích của Luân Hồi Đạo Nhân càng lúc càng mạnh, nếu để y thi triển thêm thủ đoạn, e rằng không chết cũng tàn phế nửa người.

Bất đắc dĩ y đành phải nhận thua.

Ở cảnh giới Thánh nhân, cơ bản sẽ không phân ra sinh tử, chỉ cần làm mất mặt mũi đối phương là phân được cao thấp.

Chuẩn Đề Đạo Nhân bị đánh bị thương, mất hết thể diện Thánh nhân, sau khi nhận thua thì mâu thuẫn cơ bản sẽ không bùng phát nữa.

Nhưng Luân Hồi Đạo Nhân chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải là Thánh nhân bất tử bất diệt.

Giết người đoạt bảo không thành công, chỉ một câu nhận thua là xong chuyện sao?

Có đâu đơn giản thế.

Người khác giữ quy củ, bần đạo đây thì không.

"Hỗn Độn Chung đang ở trong tay bần đạo, nghe ý tứ của đạo hữu dường như vẫn không phục, hay là chúng ta chiến thêm một trận nữa." Ngữ khí của Luân Hồi Đạo Nhân phong khinh vân đạm, nhưng lọt vào tai Chuẩn Đề lại như sấm sét nổ vang.

Tái chiến?

Đã đánh bần đạo bị thương rồi còn định làm tới sao.

Chuẩn Đề vừa định thoái thác, Tiếp Dẫn đã nhanh chân lên tiếng trước: "Đạo hữu tu vi cao thâm, Chuẩn Đề đã nhận giáo huấn.

Được tha nhân thì nên tha nhân, chuyện tái chiến xin hãy gác lại đi." Tiếp Dẫn hòa nhã nhã nhặn, ngữ khí bất ti bất kháng, khiến người

ta không bắt bẻ được gì.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân luôn ổn trọng hơn Chuẩn Đề, lúc nãy hai người giao thủ y chỉ đứng quan sát bên cạnh chứ không hề ra tay.

Dù Chuẩn Đề lạc bại, y vẫn nén được ý định giúp đỡ, nếu không bây giờ cả hai người đều đã bị Luân Hồi Đạo Nhân giáo huấn rồi.

"Bần đạo không phải hạng người bất giảng lý, đã có Tiếp Dẫn đạo hữu ra mặt, chuyện tái chiến thôi vậy.

Nhưng nếu sau này còn dám huy đao hướng về phía ta, đừng trách bần đạo lên Linh Sơn thảo giáo một hai." Luân Hồi Đạo Nhân căn bản không sợ Tây Phương nhị thánh, chỉ là không muốn sinh thêm sự đoan, giờ để Tây Phương nhị nhân biết lợi hại là đủ rồi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thở phào một cái, cùng Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, lộ ra mục quang giảo trá.

Họ không dám cướp Hỗn Độn Chung nữa, nhưng tin rằng Tam Thanh sẽ không từ bỏ, chắc chắn sẽ ra tay.

Tam Thanh cùng ra tay, Luân Hồi Đạo Nhân dù tu vi có mạnh đến mấy e cũng không chống đỡ nổi.

Chương 140

Lập tức Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lộ ra vẻ mặt xem kịch vui.

"Luân Hồi đạo hữu thủ pháp cao minh, khiến ba huynh đệ bần đạo sinh lòng chiến ý, hay là chúng ta thiết tha một phen." Ngữ khí của Tam Thanh bình tĩnh nhưng ẩn chứa phong mang, lời vừa dứt đã đoàn đoàn vây quanh Luân Hồi Đạo Nhân.

Bất kể Luân Hồi Đạo Nhân có nghênh chiến hay không, họ đều có cách ép y phải giao thủ.

Với tu vi của ba huynh đệ cùng pháp bảo trong tay, đủ để trấn áp Luân Hồi Đạo Nhân.

Khi đó, Hỗn Độn Chung sẽ trở thành vật trong túi.

Luân Hồi Đạo Nhân dù có sức mạnh Địa Đạo gia trì, có thể không sợ bất kỳ vị Thánh nhân nào, nhưng nếu đấu với cả Tam Thanh cùng lúc thì kết cục chỉ có một là bại.

Một khi y bại, dù có Luân Hồi Ma Phiên trong tay cũng không phải đối thủ.

Luận về pháp bảo, Tam Thanh có trong tay mấy kiện chí bảo, thậm chí có cả Tru Tiên Kiếm Trận, một khi giao thủ tất bại không nghi ngờ gì.

Đương nhiên nếu muốn chạy trốn, dù Tam Thanh cùng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đồng loạt ra tay cũng không ngăn được.

Nhưng bỏ chạy thì quá lang bái, là hạ hạ chi tuyển.

Hơn nữa Luân Hồi Đạo Nhân là thân ngoại hóa thân của Thái Ất, nếu đánh với Tam Thanh chẳng phải tương đương với việc Thái Ất đánh nhau với sư tôn và các sư thúc bá, truyền ra ngoài chẳng phải

khiến người ta cười rụng răng sao.

Cho nên trận này vạn vạn lần không thể đánh.

"Chư vị đạo hữu đạo pháp tinh diệu, bần đạo cũng sớm muốn thiết tha một phen." Lời này vừa ra, Tam Thanh đều lộ vẻ vui mừng, cho rằng y đã đồng ý.

"Tiếc là hôm nay không thể cùng ba vị đạo hữu thiết tha, để hôm khác có thời gian, bần đạo nhất định sẽ đến đạo trường của các vị để luận đạo một chuyến." Một gáo nước lạnh dội xuống, sắc mặt Tam Thanh biến đổi, không ứng chiến thì sao được.

"Chọn ngày không bằng gặp ngày, hiện tại chúng ta luận đạo luôn đi." Thông Thiên Giáo Chủ luôn muốn đấu với Luân Hồi Đạo Nhân, hiện tại có cơ hội tốt thế này sao có thể bỏ qua.

Lời vừa dứt, khí tức quanh thân bộc phát, Hỗn Nguyên thánh uy như một thanh lợi nhận đâm thẳng lên trời.

Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đồng thời lộ ra khí tức, Bàn Long Biển Quải và Tam Bảo Ngọc Như Ý tỏa ra đạo vận huyền diệu trên hư không.

"Ba vị đạo hữu đã chấp ý như vậy, bần đạo bội cảm tâm đau, hôm nay ta đứng tại chỗ này, mặc cho các vị đánh giết cũng tuyệt không hoàn thủ." Dứt lời, Luân Hồi Đạo Nhân thu liễm toàn bộ khí tức, Lục Đạo Luân Hồi Bàn dần tiêu tán.

Toàn thân y nhìn từ trên xuống dưới đều giống như một người phàm bình thường.

Lập tức Tam Thanh cảm thấy khó xử.

Người bình thường dù đối mặt với đối thủ mạnh đến mấy cũng sẽ phản kháng một hai, nhưng Luân Hồi Đạo Nhân này lại khác biệt, đi ngược lại đạo lý...

Chẳng lẽ y không cần pháp bảo nữa sao, có bản lĩnh thì đánh chết bần đạo đi rồi hãy cướp pháp bảo.

Nếu là Chuẩn Đề Đạo Nhân, có lẽ sẽ lập tức ra tay, nhân lúc Luân Hồi Đạo Nhân không phòng bị mà đánh chết để cướp bảo.

Nhưng Tam Thanh thì khác.

Ai mà chẳng sợ chết, dù là Luân Hồi Đạo Nhân cũng không ngoại lệ.

Nhưng y dám nói để mặc cho đánh giết thì chắc chắn có chỗ dựa.

Chết?

Một chữ chết phóng đại trong não hải Thái Thanh Đạo Nhân, nếu Luân Hồi Đạo Nhân bị đánh chết, Lục Đạo Luân Hồi sẽ sụp đổ theo, Địa Đạo thậm chí sẽ một lần nữa quy ẩn thiên địa.

Khi đó, Hồng Hoang thế giới sẽ thiếu đi nơi luân hồi chuyển thế, vạn vật sinh linh mất đi cơ hội đầu thai.

Dưới sự thanh toán nhân quả của Thiên Đạo, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ là người gánh chịu đầu tiên.

Dưới lượng nhân quả khổng lồ, thậm chí họ có thể bị đánh rơi thánh vị, gánh vác nghiệp lực vô cùng.

Thái Thanh Đạo Nhân suy nghĩ vạn thiên, trong nháy mắt đã hiểu được mục đích của Luân Hồi Đạo Nhân.

Dùng cái chết của cá nhân và nhân quả sụp đổ của Địa Đạo để đổi lấy ba tòa thánh vị, Luân Hồi Đạo Nhân quả nhiên tính toán rất giỏi.

Ngay cả Tam Thanh cũng phải bội phục dũng khí và tâm cơ của y.

“Sao thế, ba vị đạo hữu tại sao trì trì không chịu động thủ, lẽ nào sợ bần đạo sẽ hoàn thủ không thành.” Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã chứng đạo không phải Thánh nhân bất tử bất diệt, một khi chết đi,

Lục Đạo Luân Hồi sẽ vỡ vụn theo.

Dù Tam Thanh có là Thánh nhân chí tôn cũng phải cân nhắc hậu quả phải gánh chịu.

Đó chính là lý do vì sao y dám để mặc cho họ đánh giết.

Hiểu rõ hậu quả trong đó, Tam Thanh có chút bất cam thu hồi pháp bảo.

Hỗn Độn Chung tuy mạnh nhưng không quan trọng bằng thánh vị, đã bị Luân Hồi Đạo Nhân đoạt đi thì cũng không cần thiết phải ép uổng quá mức, dù sao cũng còn tốt hơn là bị Tây Phương nhị nhân lấy mất.

"Luân Hồi đạo hữu quả là kỳ nhân, sau này có lúc nhàn hạ đừng quên ghé Kim Ngao đảo, bần đạo chắc chắn sẽ tiếp đãi tử tế." Thông Thiên Giáo Chủ thấy Hỗn Độn Chung vô duyên với mình rồi, lập tức hẹn Luân Hồi Đạo Nhân đến Kim Ngao đảo luận đạo.

Thái Ất thấy Tam Thanh và Luân Hồi Đạo Nhân không đánh nhau nữa, liền thở hắt ra một hơi.

Phải biết Luân Hồi Đạo Nhân là thân ngoại hóa thân của y, cùng với Tam Thanh đều thuộc về Côn Luân một mạch, nếu đánh nhau thì thương tổn ai cũng không tốt.

Ngược lại còn để Tây Phương nhị thánh xem trò cười.

Cho nên Thái Ất mới dùng lý do Luân Hồi Đạo Nhân chết thì Địa Đạo sụp đổ để ngăn cản trận chiến.

Một trận nội chiến nguyên bản lại hóa thành luận đạo, thật là giai đại hoan hỷ.

Thái Ất phi thân một cái, nhìn về phía tàn dư của hai tộc Vu - Yêu ở phía xa xa.

“Thông Thiên đạo hữu đã có thịnh tình như vậy, bần đạo tự nhiên sẽ không từ chối, nhưng hiện tại nhiệm vụ cấp bách nên là việc quy thuộc của Vu Yêu hai tộc.” Hỗn Độn Chung đã có chủ, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Vu Yêu hai tộc.

Trận đại chiến khiến hai tộc tử thương vô số, nhưng vẫn còn một số người sống sót, ai nấy đều thần sắc khẩn trương, không biết vận mệnh tiếp theo sẽ ra sao.

Với tu vi của Thái Ất thì chưa đủ tư cách tham dự vào việc phân chia này, nhưng có Luân Hồi Đạo Nhân ra mặt, hoàn toàn có thể phân chia lợi ích lớn nhất.

“Yêu tộc tội nghiệt thâm trọng, khiến sinh linh Hồng Hoang lầm than, gánh vác nghiệp lực vô lượng, lý ứng quy thuộc Tây Phương giáo, ngày đêm nhận đạo pháp tẩy lễ mới có thể trừ khử nghiệp lực.” Chuẩn Đề Đạo Nhân lên tiếng trước nhất, muốn bao trọn toàn bộ Yêu tộc về Tây Phương.

“Yêu tộc là Yêu tộc của Đông phương, có can hệ gì tới Tây phương các ngươi?

Nếu nói về tội nghiệt, Vu tộc cũng dính đầy nghiệp lực vô cùng, sao không thấy ngươi giúp họ thoát ly khổ hải.” Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy không thích Yêu tộc, nhưng thấy Tây Phương muốn dẫn dụ Yêu tộc về đó, lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Nguyên Thủy đạo hữu nói sai rồi, Vu tộc không tu nguyên thần, vô duyên với Tây phương.

Chương 141

Yêu tộc vướng vào tội ác, có nhân quả cực lớn với giáo ta, chỉ có dưới ánh đèn minh đăng của Tây phương, tụng kinh niệm Phật mới có thể rửa sạch nhân quả." Chỉ cần độ được Yêu tộc vào Tây Phương, có thể giải quyết được vấn đề môn nhân ít ỏi, lại tăng thêm khí vận.

Cho nên trong mắt Chuẩn Đề, dù thế nào cũng phải để Yêu tộc quy nhập Tây Phương giáo.

Còn về Vu tộc, đó là một lũ mãng phu chỉ biết tu luyện nhục thân, mang về Linh Sơn Tây Phương có khi ngày hôm sau họ đã phá nát Linh Sơn rồi.

Nữ Oa thấy các vị sư huynh đệ muốn chưởng khống Yêu tộc, liền vội vàng đứng ra nói.

Yêu tộc ngoại trừ thái tử Lục Áp thì vẫn còn vị Oa Hoàng là nàng đây, giờ mọi người lại muốn phân phối Yêu tộc như món hàng.

Nữ Oa vốn không thích tranh đấu, lúc này sắc mặt cũng trầm xuống.

"Yêu tộc đã có thái tử Lục Áp, nên quy về ta chưởng quản, không phiền chư vị phải nhọc lòng." "Ngày trước mười con Kim Ô xuất thế làm sinh linh đồ thán, Lục Áp lấy tư cách gì mà làm thái tử Yêu tộc, càng không được phép chưởng quản Yêu tộc." Lời này vừa ra, sắc mặt Nữ Oa càng thêm khó coi, đang định nộ đỗi Chuẩn Đề Đạo Nhân thì Thái Thanh Đạo Nhân đã lên tiếng trước.

"Chư vị không cần nói nhiều, Yêu tộc quy thuộc về đâu hãy xem ý nguyện của họ, họ chọn thế nào chúng ta không cần can thiệp." Thái Thanh Đạo Nhân là đại sư huynh, không ai dám phản bác lời y.

Còn Luân Hồi Đạo Nhân thì căn bản không có ý định thu nạp Yêu tộc.

Đương nhiên là do Thái Ất thụ ý mới đưa ra quyết định như vậy.

Nếu không, nhìn đám đông Yêu tộc kia khó lòng mà không động tâm, dù sao Địa Phủ hiện tại đang thiếu nhân thủ, đám người Vu Yêu tàn tồn này đủ để giải quyết vấn đề đó.

"Các ngươi đã lánh được tai kiếp, nhưng thân vẫn nhiễm nghiệp lực ngút trời, kẻ nào muốn đi theo bản cung thì đứng bên cạnh ta." "Nếu muốn đầu nhập vào giáo phái khác, ta cũng không ngăn cản, toàn bằng ý nguyện của các ngươi." Theo lời Nữ Oa, các bóng thú bên dưới xao động.

Trong đó đại bộ phận vẫn đi theo Nữ Oa, một bộ phận nhỏ đầu nhập vào môn hạ Tiệt giáo.

Một con Thanh Ngưu trở thành tọa kỵ của Thái Thanh Đạo Nhân, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không tiếp nhận bất kỳ con yêu nào.

Còn tọa kỵ Tứ Bất Tượng là con trai duy nhất của Tộc trưởng Kỳ Lân, ngay sau khi Long Hán Lượng Kiếp kết thúc, Thủy Kỳ Lân đã phó thác Tứ Bất Tượng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ là Nguyên Thủy ít khi cưỡi nên người bên ngoài không biết y có tọa kỵ.

Khi Yêu tộc đã chọn phe xong, chỗ đám yêu tụ tập khi nãy bỗng lóe lên một đạo ô quang, một thanh bảo kiếm tỏa ra oán khí yếu ớt.

Thật trùng hợp, cảnh tượng này lọt ngay vào mắt Thái Ất.

Phải biết trong đại chiến Vu Yêu, đến binh khí hay pháp bảo cường đại đều có thể bị tạc hủy, thanh bảo kiếm này có thể sót lại hiển nhiên là có chỗ phi phàm.

Thái Ất phất tay áo một cái, thanh bảo kiếm kia bay thẳng vào tay.

"Đồ Vu Kiếm!" Không sai, Đồ Vu Kiếm vẫn còn tồn tại sau đại chiến, thậm chí không hề bị tổn thương.

Trong lòng y mừng rỡ khôn xiết.

Luận về uy lực của bản thân thanh kiếm thì thực ra không mạnh, Thái Ất chỉ cần một chưởng là có thể phá hủy.

Nhưng công hiệu lớn nhất của nó là phá được chân thân Vu tộc, thậm chí ngay cả Tổ Vu cũng không dám khinh suất chạm vào.

Hiện tại có Đồ Vu Kiếm trong tay, không cần lo lắng Vu tộc làm loạn.

Bây giờ Yêu tộc đã có nơi quy thuộc, mục tiêu của Thái Ất đương nhiên đặt lên người Vu tộc.

Nếu có thể thu nạp Vu tộc về Địa Phủ, chắc chắn sẽ là một trợ lực lớn.

Phải biết Hậu Thổ và Huyền Minh đều là Chuẩn Thánh, một khi gia nhập Địa Phủ, ngoại trừ Hỗn Nguyên Thánh Nhân ra thì thực lực Địa Phủ sẽ là mạnh nhất.

Cho nên từ đầu Thái Ất đã muốn Vu tộc nhập trú Địa Phủ, hiện giờ nắm giữ Đồ Vu Kiếm cũng là để Vu tộc tránh khỏi nguy cơ bị phá chân thân.

Đồ Vu Kiếm trong mắt các vị Thánh nhân chả có gì đặc biệt, căn bản không thèm nhìn tới, tặng cũng không lấy.

Nhưng Thái Ất thì không chê pháp bảo nhiều, vui vẻ thu lấy.

"Hống!" Một tiếng thú hống vang lên, trước mặt Thái Ất xuất hiện một thân ảnh cao lớn.

Thân thể nó cao hàng triệu trượng, lông vàng óng ánh toàn thân, tứ

chi thô tráng như cột chống trời, móng vuốt sắc nhọn vỗ vào hư không tạo tiếng bành bành.

Đặc biệt nhất là nó có chín cái đầu, mỗi cái to như tinh thần, bờm vàng rực rỡ nhìn vô cùng uy vũ bá khí.

Thái Ất nhìn kỹ mới phát hiện đây là một con Cửu Đầu Sư Tử, toàn thân tỏa ra khí thế Thái Ất Kim Tiên.

Tu vi Thái Ất Kim Tiên tuy không cao, nhưng trong số Yêu tộc còn sót lại đã là rất khá rồi.

Nhưng điều khiến y tò mò là con yêu thú này chạy đến trước mặt mình làm gì.

"Tiểu yêu Cửu Linh bái kiến thượng tiên.

Mong thượng tiên rủ lòng thương, cho tiểu yêu được làm chân chạy cho ngài." Cửu Linh rạp người xuống, chín cái đầu từ từ cúi thấp, hiển nhiên là muốn để Thái Ất ngồi lên lưng.

Làm chân chạy ở đây chính là làm tọa kỵ.

Cửu Linh?

Chẳng lẽ là Cửu Linh Nguyên Thánh.

Ở tiền thế, Thái Ất Chân Nhân có tọa kỵ, có người nói cưỡi hạc, có người nói cưỡi "nhị sư huynh", những cái đó đều không chính xác.

Tọa kỵ thật sự chính là Cửu Linh trước mắt, hậu thế gọi là Cửu Linh Nguyên Thánh.

Thái Ất vốn vẫn muốn tìm một con tọa kỵ, nay Cửu Linh tự nguyện, y đương nhiên không từ chối.

"Bản tọa hôm nay ban cho ngươi danh hiệu Cửu Linh Nguyên Thánh, nhập vào môn tường Xiển giáo ta, tu luyện Ngọc Thanh công pháp, thống cải tiền phi, vứt bỏ thói xấu Yêu tộc, sau này ắt có lúc

chứng đạo.” Lời của Thái Ất như tiếng chuông ngân vang dội vào não hải Cửu Linh Nguyên Thánh, khắc sâu một dấu ấn không thể xóa nhòa.

“Cửu Linh Nguyên Thánh bái kiến lão gia!” Thân phận tọa kỵ thậm chí còn thấp hơn đạo đồng, nhưng Cửu Linh Nguyên Thánh vẫn vô cùng vui sướng.

Phải biết Thái Ất tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, còn nó chỉ là Thái Ất Kim Tiên, nếu có thể thường xuyên bên cạnh lão gia nghe đạo pháp thì tốc độ ngộ đạo sẽ tăng nhanh rất nhiều.

Hơn nữa Thái Ất là đệ tử Thánh nhân, ở Hồng Hoang ai dám tùy ý khiêu hấn, thực lực lại mạnh đến mạng.

Trở thành tọa kỵ của y, tính mạng được đảm bảo.

Trải qua lượng kiếp mới biết nếu không có chỗ dựa, cuối cùng cũng chỉ thành một nắm đất vàng mà thôi.

Thái Ất hài lòng gật đầu, thân hình lay động một cái đã ngồi lên lưng Cửu Linh Nguyên Thánh.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất có được tọa kỵ, trong lòng cũng có chút vui mừng.

Chương 142

Tuy tu vi tọa kỵ Thái Ất Kim Tiên không cao, nhưng sau này chắc chắn có thể tăng tiến.

Con Cửu Linh Nguyên Thánh kia căn nguyên không tệ, tư chất thượng giai, trong cơ thể thậm chí ẩn tàng một luồng sức mạnh huyền diệu, làm tọa kỵ là hợp lý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thánh nhân, nhìn một cái là thấy tư chất Cửu Linh Nguyên Thánh rất khá, sau này đại hữu khả vi.

Sau khi Thái Ất có tọa kỵ, các yêu tộc khác cơ bản cũng đã có nơi về, chỉ còn Vu tộc tụ lại thành một đoàn, sắc mặt có chút lo âu.

Vu tộc chỉ tu nhục thân không tu nguyên thần, khác hẳn với pháp môn tu luyện của các đại giáo.

Lại thêm Vu tộc chỉ kính Bàn Cổ phụ thần, không tôn thiên địa, không bái Đạo Tổ Hồng Quân, dù chết cũng mang theo ý chí bất khuất.

Do đó chư vị Thánh nhân đều không muốn thu nạp Vu tộc.

Đương nhiên với ý chí của Vu tộc, họ càng không đời nào chịu khuất phục dưới trướng kẻ khác.

Nhưng đại chiến Vu Yêu sinh ra nghiệp lực vô lượng, nếu để họ cứ thế rời đi như không có chuyện gì, chư vị Thánh nhân chắc chắn không đáp ứng.

"Chư vị đạo hữu, Vu tộc dính phải nghiệp lực cực lớn, không biết ai nguyện ý trợ giúp một tay, hoặc có kiến nghị gì hay không." Thái Thanh Đạo Nhân mở lời hỏi trước.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhếch môi, chậm rãi nói: "Vu tộc tội nghiệt

thâm trọng, theo bần đạo thấy, cứ để họ lấy thân tuẫn đạo là xong chuyện." Mang theo nghiệp lực mà chết thì vẫn phải chịu khổ hình ở Địa Phủ, nhưng Vu tộc khác ở chỗ không có nguyên thần, chết là tiêu tán luôn.

Sắc mặt Hậu Thổ lập tức biến đổi, người khác không nói thì thôi, Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa mở miệng đã muốn Vu tộc tự sát, quả thực khả ác cực điểm.

Ba tộc tiên thiên Long, Phượng, Kỳ Lân khi xưa quấy đảo cả Hồng Hoang, tạo nghiệp lực vô lượng mà vẫn được giữ lại một phần truyền thừa.

Yêu tộc thậm chí còn được phân chia về các nơi, để lại cơ nghiệp, vậy mà Vu tộc lại phải lấy thân tuẫn đạo.

Chẳng lẽ coi thường Vu tộc không còn người sao.

Hậu Thổ đang định mắng to thì một giọng nói vang dội đã truyền tới trước.

"Chuẩn Đề đạo hữu làm vậy không thỏa, Vu tộc tuy nhiễm nghiệp lực nhưng dù sao cũng là di mạch của Bàn Cổ đại thần, không đến mức phải lấy thân vẫn đạo." Lời này của Luân Hồi Đạo Nhân khiến Hậu Thổ nhẹ lòng đi không ít, hiếm có người còn nhớ tới ân trạch của Bàn Cổ.

Nàng thầm cảm kích Luân Hồi Đạo Nhân vì đã lên tiếng giúp đỡ lúc Vu tộc thế yếu.

Chuẩn Đề có tâm lý ám ảnh với Luân Hồi Đạo Nhân nên không dám nói bừa nữa, đưa mắt nhìn ra xa như thể lời vừa rồi không phải của mình.

"Hậu Thổ đạo hữu, theo bần đạo thấy, hay là Vu tộc tạm thời nhập trú Địa Phủ đi." "Địa Phủ địa vực bao la không có tranh đấu,

thích hợp nhất để hưu dưỡng sinh tức, với tình trạng hiện tại của Vu tộc, e rằng chỉ có Địa Phủ mới mang lại được một mảnh bình yên." Được một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên gọi là đạo hữu, Hậu Thổ cảm thấy được tôn trọng, thiện ý với Luân Hồi Đạo Nhân tăng thêm một bậc nhưng nàng vẫn không bị mất đi lý trí.

Đúng như lời y nói, Vu tộc hiện tại cần nhất là khôi phục nguyên khí, nhưng nghiệp lực khổng lồ kia khiến họ không cách nào khôi phục nổi.

Họ chưa bị Thiên Đạo xóa sổ cũng là nhờ Bàn Cổ phụ thần che chở.

Dưới sự bào mòn của nghiệp lực, Vu tộc chắc chắn sẽ dần lụi bại rồi biến mất.

Nếu có thể nhập trú Địa Phủ thì quả là một chuyện hạnh phúc.

Phải biết Địa Phủ mỗi giây mỗi phút đều ngưng tụ công đức và khí vận, nếu Vu tộc ở đó, kiếm được một phần công đức sẽ dần tiêu trừ nghiệp lực, thậm chí khôi phục lại đỉnh thịnh như xưa.

Được nhập trú Địa Phủ là cơ duyên vô thượng, nếu không phải do Vu tộc thì các vị Thánh nhân khác đã nhảy vào can thiệp rồi.

Nhưng tất cả đều bị thực lực cường đại của Luân Hồi Đạo Nhân trấn áp.

Hiện tại cơ duyên bày ra trước mắt, Hậu Thổ vì tiền đồ của Vu tộc liền vội vàng đáp ứng.

"Đa tạ hảo ý của Địa Đạo Chi Chủ, Vu tộc nguyện ý đến Địa Phủ hưu dưỡng sinh tức." Hậu Thổ tìm được nơi định cư cho Vu tộc, trên mặt lộ rõ ý cười.

Tuy Vu tộc có ý chí bất khuất, nhưng đó là khi còn đầy đủ Thập Nhị Tổ Vu.

Hiện tại Vu tộc chỉ còn nàng và Huyền Minh là Tổ Vu, Đại Vu chỉ còn mấy người, thực lực tổng thể sụt giảm nghiêm trọng.

Nếu lúc này còn giảng giải về ý chí cao quý thì chẳng phải là tự tìm đường chết cho cả tộc sao.

Trải qua kiếp nạn này, Huyền Minh và Hậu Thổ đã nhìn thấu, chỉ có thực lực cường đại mới tồn tại được ở Hồng Hoang.

Mọi thứ đều phải dựa trên tiền đề thực lực, nếu không chỉ là nói suông.

Các vị Thánh nhân khác thấy Vu tộc được nhập trú Địa Phủ, sắc mặt liền biến đổi.

Phải biết Địa Phủ luôn kiếm được công đức và ngưng kết khí vận vô lượng.

Chỉ cần trở thành một phần của Địa Phủ, tương đương với việc có một dòng suối công đức chảy mãi không ngừng.

Dù nghiệp lực có lớn đến đâu cũng tiêu trừ được, các vị Thánh nhân không thể can thiệp, để Vu tộc hưởng lợi thế này khiến họ không cam tâm.

Luân Hồi Đạo Nhân thấy Hậu Thổ đồng ý, trong lòng rất vui, nụ cười hiện rõ trên mặt.

Số lượng Vu tộc tuy mười phần không còn một nhưng mỗi người đều thực lực cường đại, làm lực lượng thủ bị cho Địa Phủ là quá đủ.

Giờ đây Vu Yêu hai tộc đã có nơi về, các vị Thánh nhân chuẩn bị rời đi thì một giọng nói hư ảo mà vô cùng hạo hãn từ hư không truyền tới.

"Các ngươi hãy đến Tử Tiêu Cung một chuyến, Địa Đạo Chi Chủ cũng đi cùng luôn." Tử Tiêu Cung là đạo trường của Hồng Quân, hiển

nhiên Đạo Tổ đang triệu hoán mọi người.

Việc triệu tập các vị Thánh nhân thì có thể hiểu được vì họ là đệ tử môn hạ, nhưng tại sao lại gọi cả Luân Hồi Đạo Nhân cùng đi?

Chẳng lẽ y cũng được coi là đệ tử Huyền Môn.

Chư vị Thánh nhân tuy thắc mắc nhưng không dám nói gì, sư tôn gọi y đi chắc chắn là có đạo lý.

"Vút!

Vút!" Các vị Thánh nhân nhìn nhau, không chút trì hoãn, bay thẳng về phía hỗn độn ngoài tam thập tam thiên.

Sư tôn có lệnh, không ai dám chậm trễ.

Thái Ất biết Đạo Tổ triệu hoán các Thánh nhân là để xác định nhân tuyển chủ trì Thiên Đình, đồng thời thông báo việc Nhân tộc trở thành thiên địa nhân vật chính và chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế.

Điều khiến Thái Ất lo lắng là Luân Hồi Đạo Nhân cũng bị triệu đến Tử Tiêu Cung.

Thân ngoại hóa thân của Luân Hồi Đạo Nhân có sức mạnh Địa Đạo gia trì, đủ để qua mắt các Thánh nhân, nhưng Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, chưởng quản Hồng Hoang, không biết có nhìn thấu được không.

Tuy trong lòng thấp thỏm, nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng phải lộ diện.

Mọi người đều biết mối quan hệ giữa y và Luân Hồi Đạo Nhân thì đã sao, chẳng qua là lộ át chủ bài sớm thôi.

Chương 143

Luân Hồi Đạo Nhân nhận được thần niệm truyền tới của Thái Ất, phất tay áo một cái, Lục Đạo Luân Hồi Bàn một lần nữa xuất hiện.

Một vị đạo nhân mặc thanh sam đạo bào, tay cầm Sổ Sinh Tử, diện dung tường hòa từ trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn chậm rãi bước ra.

Diện dung của người này giống Thái Ất đến chín phần, đôi mắt tuệ trí tràn đầy từ bi.

"Tần Quảng Vương kiến đạo hữu!" Người này chính là một trong các thiện thi của Thái Ất – Đông Phương Ngọc Bảo Hoàng Thượng Thiên Tôn, được phong làm Tần Quảng Vương đứng đầu Thập Điện Diêm La, hôm nay đang trực ban.

"Bản tọa có việc ngoại xuất, trước hết hãy đưa Vu tộc vào Địa Phủ, vài ngày sau ta sẽ có an bài khác." Tần Quảng Vương nhìn Hậu Thổ, Huyền Minh và Vu tộc, khẽ gật đầu rồi dẫn mọi người đi vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Sau khi Vu tộc đã biến mất, Luân Hồi Đạo Nhân hướng về phía Thái Ất chắp tay không lộ dấu vết, rồi hóa thành một luồng tử quang bay lên ngoài tam thập tam thiên.

Đại chiến kết thúc, chư vị Thánh nhân đều được Đạo Tổ triệu hoán, những đại năng ẩn thế đang âm thầm quan sát cũng thu hồi thần niệm.

Thái Ất với thân phận đệ tử đời thứ ba của Huyền Môn thì không đủ tư cách thảo luận cùng Đạo Tổ về việc quy thuộc của Thiên Đình.

Nhưng với tư cách là người đời sau, y biết Đạo Tổ sẽ ban vị trí

chủ trì Thiên Đình cho Hạo Thiên, Dao Trì trở thành Vương Mẫu cùng chưởng quản.

Tuy vị trí Thiên Đế đã định cho Hạo Thiên, nhưng hiện tại chưa công bố, mọi thứ trong Thiên Đình vẫn thuộc về yêu đình cổ đại.

Phải biết Yêu tộc chiếm cứ yêu đình bao nhiêu hội nguyên, thu thập không biết bao nhiêu pháp bảo, linh căn, thiên tài địa bảo.

Nếu có thể đến Thiên Đình trước một bước, vét sạch bảo khố của Yêu tộc thì sẽ nâng cao sức mạnh vũ trang cho Địa Phủ rất nhiều.

Các pháp bảo Đạo Tổ đặt trên Phân Bảo Nham vốn cũng lấy từ bảo khố của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Giờ Thái Ất muốn học theo Đạo Tổ, đến yêu đình vơ vét một phen.

Nở nụ cười nhẹ, y vỗ nhẹ đầu Cửu Linh Nguyên Thánh, hóa thành một đạo kim quang bay lên yêu đình trên chín tầng trời.

Chỉ trong lát sau, Cửu Linh Nguyên Thánh đã chở Thái Ất xuất hiện ở yêu đình.

Chỉ thấy yêu đình một mảnh hoang tàn, đại điện vàng son ngày xưa giờ tan hoang, xà nhà đổ nát khắp nơi.

Thậm chí có những mảnh thiên thạch vỡ vụn đâm nát các dãy nhà, không gian lơ lửng đủ loại mảnh vụn.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mượn sức mạnh tinh tú, khi đại trận phá đi, vô số tinh thần bị ảnh hưởng vỡ nát.

Yêu đình chịu trận đầu tiên, bị các mảnh vỡ tinh tú đập cho không còn ra hình thù gì.

“Bảo khố Yêu tộc có đại trận thủ hộ, Chuẩn Thánh cũng khó lòng phá mở, tiểu yêu dẫn ngài đi.” Là một thành viên của yêu đình, Cửu

Linh Nguyên Thánh hiểu rõ, dù cả yêu đình có sụp đổ thì tòa bảo khố được đại trận thủ hộ kia cũng không hề tổn thương chút nào.

Thái Ất nghe vậy thì mừng rỡ, trước đó còn lo bảo khố bị đập nát, giờ xem ra là lo hão.

"Vút!" Cửu Linh Nguyên Thánh nhảy vọt lên, tránh né các chướng ngại vật, dừng lại trước một tòa đại điện.

Nó cao hàng triệu trượng, như một tòa tháp yêu chín tầng, toàn thân vàng óng rực rỡ.

Đạo văn huyền diệu trên tường vách tỏa ra quang hoa vô tận, từng đợt gợn sóng như đại dương cuộn trào xung quanh.

Một luồng uy áp khủng bố từ đại điện xung kích ra khắp nơi.

Giữa đại điện có bốn chữ Yêu tộc, theo lời giải thích của Cửu Linh Nguyên Thánh thì đó là bốn chữ "Yêu Đình Bảo Khố".

Thái Ất vốn có nghiên cứu về trận pháp, nhìn một cái là thấy đại trận này huyền diệu phi phàm, đủ sức chống lại đòn tấn công của Chuẩn Thánh.

Nếu là Chuẩn Thánh tầm thường, dù có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay cũng chưa chắc phá được bảo khố.

Hẳn nào đời sau Hạo Thiên và Dao Trì giữ bảo khố mà nghèo kiết xác, đến pháp bảo cho thủ hạ cũng chả ra hồn.

Nguyên nhân là vì không phá được đại trận phòng ngự của bảo khố Yêu tộc.

Chuẩn Thánh bình thường phá không được, không có nghĩa là Thái Ất không được, trong tay y có Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, có thể bỏ qua mọi phòng ngự.

Phá một tòa đại trận thế này căn bản không tốn chút sức lực nào.

“Vút!” Một tiếng xé gió vang lên, trước mặt Thái Ất hiện ra một thanh thước khổng lồ tỏa ra Hồng Mông chi khí.

Trên thân thước quang hoa lưu chuyển, đạo vận dạt dào, uy nghiêm khủng bố khiến hư không chấn động nứt toác.

“Đi!” Thái Ất chỉ tay một cái, Hồng Mông Lượng Thiên Xích như một đạo thiên tiệm quất thẳng xuống bảo khố Yêu tộc.

Một tiếng nổ vang chấn động thiên địa lan tỏa, những mảnh vụn trôi nổi xung quanh bị chấn thành tro bụi...

“Rắc!” Một tiếng giòn tan vang lên, đại trận phòng ngự cực mạnh xuất hiện một vết nứt li ti, chớp mắt đã lan ra như mạng nhện khắp đại trận.

Từng mảnh vỡ như tuyết rơi tản mát trong hư không, đại trận sụp đổ ngay lập tức.

Cửu Linh Nguyên Thánh nhìn mà ngây người, đây là thực lực của lão gia sao, phá trận nhẹ nhàng như không.

Thái Ất ý niệm vừa động, thu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích vào cơ thể, nhẹ bước đi vào bảo khố.

“Két!” Trong bảo khố đồ vật hoa cả mắt, đập vào mắt là vô số đạo quang mang, hà quang thất thải nhuộm rực cả đại điện.

Trong điện có vô số pháp bảo, Thượng phẩm, Trung phẩm, Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều có đủ, thậm chí cả Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng có mấy kiện.

Chúng được bày biện theo mười tám loại binh khí như đao thương kiếm kích, búa rìu móc xoa...

Nhìn sơ qua không dưới vài chục vạn kiện.

Món nào cũng kim quang rực rỡ, tỏa ra đạo vận nồng đậm, khí tức

khủng bố đan xen vào nhau, thậm chí phát ra tiếng va chạm như đang giao chiến.

Dù Thái Ất kiến thức rộng rãi cũng phải kinh ngạc, mất một lúc mới định thần lại.

Địa Phủ là một thế lực lớn, sau này nhân viên sẽ càng lúc càng đông, có vài chục vạn pháp bảo này trong tay là đủ để vũ trang cho Địa Phủ rồi.

Đương nhiên trừ pháp bảo ra, còn có một số binh khí rất hợp cho Vu tộc sử dụng.

Thái Ất phất tay thu sạch pháp bảo và binh khí ở tầng thứ nhất, ngay cả giá để đồ cũng không để lại, đại điện lập tức trở nên trống trơn.

"Tầng một là pháp bảo binh khí, không biết tầng hai có gì." Với tâm trạng mong chờ, Thái Ất bước lên tầng hai.

Chưa kịp nhìn rõ mọi thứ, một luồng dị hương nồng đậm kèm theo linh khí đã xộc vào mũi, khiến tinh thần sảng khoái, linh đài thanh minh, ngay cả linh hồn cũng như được thăng hoa.

"Dị hương nồng quá, chẳng lẽ tầng này chứa Thiên Địa Linh Căn." Tầng hai bị linh khí nồng đậm bao phủ, hà quang thất thải tuôn trào, trên từng dãy giá bày vô số Thiên Địa Linh Căn.

Chương 144

Chúng không được phong tồn trong tiên thiên linh ngọc mà ngâm trong linh tuyền, mỗi gốc linh căn đều có niên kỷ hàng triệu năm, có gốc còn lâu hơn.

Tiếc là chúng đều bị trận pháp phong ấn, không thể hóa hình, hiển nhiên Yêu tộc dùng chúng để luyện đan.

Việc ức chế linh căn sinh trưởng đúng là bạo điễn thiên vật.

Nếu có thể giải khai phong ấn, chỉ cần bồi dưỡng thêm vài vạn năm, chắc chắn chúng sẽ hóa hình thành những tu sĩ không hề yếu.

Trong tiểu thế giới của Luân Hồi Ma Phiên đang thiếu sinh linh, đưa chỗ linh căn này vào đó bồi dưỡng sau này chắc chắn sẽ là trợ lực lớn.

Ý niệm vừa động, vô số linh căn đã chui vào tay áo Thái Ất, cả đại điện lại trống không.

Cái gì thu đi được Thái Ất đều không để lại cho Hạo Thiên và Dao Trì, y tiếp tục bay lên tầng ba...

Cùng lúc đó, tại Tử Tiêu Cung ngoài tam thập tam thiên, sáu vị Thánh nhân ngồi thành hàng, Luân Hồi Đạo Nhân sắc mặt bình tĩnh nhìn Đạo Tổ Hồng Quân ở vị trí thủ tọa.

Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, Luân Hồi Đạo Nhân thân hóa Lục Đạo Luân Hồi nhưng vì Địa Đạo ý chí chưa hiển lộ nên chỉ là Địa Đạo Chi Chủ, tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Tuy hai người chỉ cách nhau một bước nhưng lại là trời vực, đó là lý do Đạo Tổ là tồn tại chí cao vô thượng.

Chỉ cần Địa Phủ không ngừng hoàn thiện, khí vận tăng cường, chắc chắn sẽ sinh ra ý chí, lúc đó y có thể ngồi ngang hàng với Đạo Tổ.

Bởi vì Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo vốn không phân cao thấp, không phải vì Thiên Đạo xuất hiện trước mà nó quan trọng hơn.

"Đại chiến Vu Yêu đã kết thúc, bần đạo hôm nay triệu tập các ngươi đến Tử Tiêu Cung có hai việc cần thông báo." "Việc thứ nhất là Yêu Đình đổi tên thành Thiên Đình, chịu trách nhiệm chưởng quản đại sự thiên địa." "Hiện nay Hồng Hoang bách phế đãi hưng, cần có tu sĩ có đức tọa trấn Thiên Đình, trở thành Thiên Đình Chi Chủ, thống ngự ức vạn tinh thần, trong lòng các ngươi có nhân tuyển nào thích hợp không?" Lời vừa nói ra, các vị Thánh nhân đều lộ vẻ vui mừng, phải biết Thiên Đình Chi Chủ nắm giữ quyền hành Hồng Hoang, vị trí Đại Thiên Tôn vô cùng sùng cao.

Tuy địa vị không bằng Thánh nhân nhưng nếu để môn hạ đệ tử ngồi vào vị trí đó thì có thể thay trời hành chức, ngưng tụ khí vận vô biên, giúp giáo phái hưng thịnh.

Luân Hồi Đạo Nhân thấy mọi người hân hoan liền thầm cười lạnh, Thiên Đình Chi Chủ sớm đã được Đạo Tổ định sẵn, dù có tranh giành thế nào cũng phải nghe theo Hồng Quân thôi.

Cho nên y căn bản không hề động tâm, sắc mặt tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng.

Yêu đình đổi thành Thiên Đình, chẳng phải Yêu tộc không thể ở lại tam thập tam thiên nữa sao, Nữ Oa vội vàng lên tiếng.

"Sư tôn, Yêu tộc có thái tử Lục Áp, lý ứng kế thừa vị trí Thiên Đế, đảm nhiệm Thiên Đình Chi Chủ." Yêu đình đổi tên là sự thật, nhưng Nữ Oa vẫn muốn tranh đoạt cho Yêu tộc một chút.

“Yêu tộc thân nhiễm nghiệp lực cực lớn, không thích hợp chấp chưởng Thiên Đình nữa.” Nguyên Thủy Thiên Tôn không thích Yêu tộc, đương nhiên không muốn họ tiếp tục nắm quyền, nếu không Hồng Hoang lại lầm than lần nữa.

Đức không phối vị tất có tai họa, Nữ Oa cũng hiểu nghiệp lực Yêu tộc quá nặng, khó lòng trấn thủ Thiên Đình rộng lớn, đành bất lực bỏ cuộc.

“Theo bần đạo thấy, đệ tử Tây phương là Di Lặc đức hạnh vẹn toàn, đạo pháp cao thâm, thích hợp nhất đảm nhiệm vị trí Thiên Đế.” Tây Phương nhị thánh luôn muốn hưng thịnh Tây phương, nếu để Di Lặc hoặc Dược Sư trở thành Thiên Đình Chi Chủ, nắm quyền thiên địa thì khí vận Tây phương chắc chắn sẽ bạo tăng.

Lúc đó, Tây phương đại hưng chỉ là chuyện sớm muộn.

Tam Thanh hiểu rõ mục đích của Chuẩn Đề, căn bản không để y toại nguyện.

“Thiên Đình là Thiên Đình của Đông phương ta, có quan hệ gì tới Tây phương?

Mau dẹp bỏ ý định đó đi, kẻo bảo kiếm trong tay bần đạo lại không nể tình.” Thông Thiên Giáo Chủ toàn thân kiếm khí tung hoành, có vẻ như chỉ cần một lời không hợp là ra tay ngay.

Nếu không phải đang ở Tử Tiêu Cung thì chắc y đã xuất ra Tru Tiên Kiếm Trận rồi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt biến đổi nhưng vẫn không muốn nhường bước.

Mọi người đều là đệ tử Huyền Môn, sao lại phân chia Đông Tây như vậy, thấy sư huynh đệ yếu thế mà cứ ép uổng mãi.

Chuẩn Đề định cãi lại thì Nguyên Thủy Thiên Tôn đã lên tiếng

trước.

“Luận về đức hạnh, đệ tử Thái Ất của bần đạo tâm tính từ bi, cứu khổ cứu nạn là chuyện thường tình.

Luận về tu vi, hiện nay đã là Chuẩn Thánh trung kỳ.” “Trong đám đệ tử bốn giáo không ai có thể so bì với y, ngay cả một số đại năng tiền bối cũng phải cam bái hạ phong.” “Với đạo hạnh của y, đủ để tọa trấn Thiên Đình, chưởng quản an ninh Hồng Hoang.” Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Ất hoàn toàn có tư cách và năng lực ngồi vào vị trí Thiên Đình Chi Chủ, vì người so được với y thực sự không nhiều.

“Đệ tử Đa Bảo của bần đạo đức hạnh và tu vi cũng không kém Thái Ất, nên trở thành Thiên Đình Chi Chủ mới đúng.” Thông Thiên Giáo Chủ không chịu thua, lập tức mang Đa Bảo Đạo Nhân ra so kè với Thái Ất.

Nếu là Thái Ất Chân Nhân ở tiền thế thì chưa chắc đã thắng được Đa Bảo Đạo Nhân, nhưng Thái Ất chuyển thế này đã vượt xa đệ tử bốn giáo, chỉ kém các vị Thánh nhân một bậc mà thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên mang Đa Bảo ra so với đệ tử mình thì rất không vui.

Đa Bảo Đạo Nhân đỉnh điểm mới là Thái Ất Kim Tiên, so với tu sĩ Chuẩn Thánh mà cũng đòi tranh vị trí Thiên Đế, đúng là nói nhảm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngờ sư đệ mình lại nói lời hoang mậu như vậy.

Luân Hồi Đạo Nhân nãy giờ không nói gì, cứ thế tĩnh lặng xem mọi người tranh giành.

Vị trí Thiên Đế sớm đã có định số, dù có nói hay đến mấy cũng không lọt được vào mắt Đạo Tổ, cuối cùng chỉ tốn công vô ích.

Đạo Tổ thấy mọi người tranh luận mãi không xong liền ung dung nói: "Các ngươi ai cũng muốn vị trí Thiên Đế nên không đưa ra được phương án thống nhất." "Theo pháp chỉ của bần đạo, Hồng Hoang hạo vũ sẽ chia thành sáu vị trí Lục Ngự để cùng quản lý." "Thiên Đế là người đứng đầu Lục Ngự, hiệu là Ngọc Hoàng Đại Đế, thống ngự thiên địa Hồng Hoang, năm vị còn lại cùng phụ tá." "Phía Đông thiết lập Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, thống ngự vạn loại, chấp chưởng vạn vật sinh trưởng.

Phía Nam thiết lập Nam Cực Trường Sinh Đại Đế, thống ngự vạn linh." "Phía Tây thiết lập Tây Cực Câu Trần Đại Đế, thống ngự vạn lôi, chúa tể binh cách chiến sự.

Phía Bắc thiết lập Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, thống ngự vạn tinh, chưởng quản thiên kinh địa vĩ và sự vận chuyển của nhật nguyệt tinh thần." "Phía dưới thiết lập vị trí thống ngự vạn địa, hiệu là Thừa Thiên Hiệu Pháp Hoàng Địa Chi, thống ngự Địa Phủ U Minh giới, chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi." Đạo Tổ một lời độc đoán, chia quyền lực Thiên Đế thành sáu phần để tránh tranh giành.

Như vậy tuy Ngọc Đế là chủ Lục Ngự nhưng quyền lực thực tế bị suy yếu đi nhiều, còn năm vị còn lại thì các Thánh nhân lại có phần không thèm ngó tới.

Luân Hồi Đạo Nhân trong lòng càng không vui, Thiên Đình thuộc phạm vi quản hạt của Thiên Đạo, còn Lục Đạo Luân Hồi và Địa Phủ thuộc về Địa Đạo, sao có thể quy vào phạm trù của Thiên Đình.

Quan trọng nhất là nếu phải chịu sự thống trị của Ngọc Hoàng Đại Đế, chẳng phải y phải dưới quyền Hạo Thiên sao.

Tuy Hạo Thiên làm Ngọc Đế cũng không dám quản chuyện Địa Phủ, nhưng trên danh nghĩa là cấp dưới.

Với tư cách là Địa Đạo Chi Chủ, y không thể chấp nhận sự quản

chế mang tính cưỡng ép này.

"Luân Hồi đạo hữu cai quản Lục Đạo Luân Hồi, lại là Địa Đạo Chi Chủ, không biết có nguyện ý đảm nhiệm vị trí Thừa Thiên Hiệu Pháp Hoàng Địa Chi không?" Hồng Quân sắc mặt như thường, chậm rãi hỏi.

Nếu là người thường chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng Luân Hồi Đạo Nhân thì khác, y thân hóa luân hồi, sáng tạo Địa Phủ, căn bản không liên quan đến Thiên Đình.

Giờ cưỡng ép thêm một chức vị này để Hạo Thiên chiếm một phần khí vận Địa Phủ, y chắc chắn không để khí vận Địa Phủ thất thoát như vậy.

"Hảo ý của Đạo Tổ bần đạo xin ghi nhận.

Nhưng Địa Phủ thuộc phạm vi Địa Đạo, không có quan hệ gì với Thiên Đình, vị trí Thừa Thiên Hiệu Pháp Hoàng Địa Chi bần đạo vạn lần không thể nhận." Lời này vừa ra, ai nấy đều kinh ngạc, Luân Hồi Đạo Nhân dám kháng lệnh Đạo Tổ, gan đúng là to quá mức tưởng tượng.

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu là người hóa thân luân hồi, vị cư Địa Đạo Chi Chủ thì họ cũng không muốn nhận chức vị đó.

Địa vị Địa Đạo Chi Chủ thậm chí còn cao hơn Thánh nhân không ít, đi làm cái chức Thừa Thiên Hiệu Pháp đó chẳng phải trò cười sao.

Chương 145

Ngay cả làm Thiên Đình Chi Chủ còn không bằng Địa Đạo Chi Chủ thì ai thèm nhận cái chức kia.

Hồng Quân sắc mặt không đổi, hiển nhiên đã dự liệu được câu trả lời.

Trong tâm y muốn Hạo Thiên làm Thiên Đình Chi Chủ nhưng khí vận Thiên Đình đang sụt giảm mạnh, muốn mượn khí vận Địa Phủ để bù đắp, không ngờ thái độ Luân Hồi Đạo Nhân lại cứng rắn như vậy.

Luân Hồi Đạo Nhân không nhận thì người khác càng không dám tranh, chức vị đó chỉ còn là cái danh hão.

"Bỏ đi, nếu đạo hữu không muốn thì bãi bỏ chức vị Thừa Thiên Hiệu Pháp Hoàng Địa Chi vậy." Tuy Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, tu vi mạnh nhất nhưng Luân Hồi Đạo Nhân là Địa Đạo Chi Chủ, y không dám ép quá mức để tránh trở mặt.

Các vị Thánh nhân thấy Đạo Tổ vì Luân Hồi Đạo Nhân mà bỏ đi một chức vị thì đại kinh thất sắc.

Phải biết đó là Đạo Tổ hợp đạo, tồn tại chí cao vô thượng, nắm quyền sinh sát trong tay mà lại phải nhượng bộ Luân Hồi Đạo Nhân.

Đây là lần đầu tiên từ khi Đạo Tổ hợp đạo đến nay.

"Về Thiên Đình Chi Chủ, bản tọa đã có nhân tuyển.

Hạo Thiên nhiều năm theo ta ở Tử Tiêu Cung, đức hạnh vẹn toàn, thích hợp nhất làm Ngọc Hoàng Đại Đế." "Dao Trì làm Vương Mẫu, phụ tá Hạo Thiên cai quản Thiên Đình." Hạo Thiên và Dao Trì từ sau lưng Đạo Tổ bước ra, mặt mày rạng rỡ, hiển nhiên cơ duyên trời cho này khiến họ vừa bất ngờ vừa vui sướng.

“Vút!” Theo ngón tay Đạo Tổ chỉ tới, cấm chế trên người Hạo Thiên và Dao Trì được giải trừ, hóa thân thành hình dáng trung niên.

“Hôm nay các ngươi đã có chân thân, phải quản lý Thiên Đình cho tốt.” Mọi người thấy Hạo Thiên làm chủ Thiên Đình thì trong lòng có chút khinh thường nhưng không dám lộ ra mặt.

“Khởi bẩm lão gia, hai người chúng con không có pháp bảo hộ thân, sao có thể làm Ngọc Hoàng Đại Đế được.” Hạo Thiên quả không hổ danh theo hầu Đạo Tổ nhiều năm, đầu óc nhanh nhạy hơn bất kỳ ai, đòi pháp bảo còn lẹ hơn cả Chuẩn Đề.

“Vút!

Vút!” Mấy tiếng xé gió vang lên, trước mặt Đạo Tổ hiện ra vài món pháp bảo.

“Đây là Hạo Thiên Kính, thuộc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể soi thấu tam giới.

Còn có Hạo Thiên Tháp và Hạo Thiên Kiếm, công phòng toàn diện, ban cho ngươi phòng thân.” Dứt lời, một tấm gương, một tòa bảo tháp và một thanh kiếm vàng rực bay đến trước mặt Hạo Thiên.

“Dao Trì phụ tá Hạo Thiên, có Tiên Thiên Bàn Đào Thụ, Phá Vân Kim Thoa và Tố Sắc Vân Giới Kỳ, hãy cầm lấy, huyền diệu trong đó tự mình lĩnh ngộ.” Cả hai vui mừng nhận lấy pháp bảo và linh căn, bái tạ: “Đa tạ sư tôn!” “Các vị trí Lục Ngự khác của Thiên Đình các ngươi hãy tự bàn bạc sau.” “Thiên Đạo có Thiên Đình, đợi Hạo Thiên nhập trú sẽ hưng thịnh.

Địa Đạo có Địa Phủ đang phát triển ổn định.

Chỉ có Nhân Đạo là đang lụi bại.” “Do đó cần lập ra Tam Hoàng Ngũ Đế để khẳng định vị thế thiên địa nhân vật chính của Nhân tộc.” “Các Thánh nhân đã lập đại giáo, nên phái đệ tử xuống giáo hóa, giúp

đỡ Tam Hoàng Ngũ Đế thuận lợi kế vị." "Khi công thành, Thiên Đạo tự khắc giáng xuống công đức, luận công ban thưởng." Chư vị Thánh nhân nghe thấy hai chữ công đức thì mắt đều sáng rực tinh quang.

Chỉ khi có đóng góp cho Hồng Hoang thì Thiên Đạo mới ban công đức.

Khi Thiên Đạo dần hoàn thiện, công đức càng lúc càng khó kiếm, ngoại trừ Địa Phủ ra thì Hồng Hoang hầu như rất ít cơ hội kiếm công đức.

Hiện tại Nhân tộc đang hưng thịnh, việc xác lập Tam Hoàng Ngũ Đế chính là thời cơ tốt nhất để kiếm công đức.

So với chư vị Thánh nhân, diện sắc của Luân Hồi Đạo Nhân vẫn bình tĩnh, không mảy may dao động.

Địa Phủ mỗi thời mỗi khắc đều đang thu hoạch công đức, Luân Hồi Đạo Nhân căn bản không nhìn trúng công đức của Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nếu để một người bao trọn, y khẳng định sẽ vui vẻ thu hạ, nhưng chư vị Thánh nhân tuyệt đối không đồng ý chuyện như vậy phát sinh.

"Cảm vấn Sư tôn, Tam Hoàng Ngũ Đế liệu có định số?" Nhân tộc hưng thịnh, khí vận Nhân giáo sẽ theo đó bùng nổ, Thái Thanh Đạo Nhân trong lòng hiểu rõ nhất, rốt cuộc ai có thể đảm nhiệm Tam Hoàng Ngũ Đế.

"Thiên Đạo chủ định số, Địa Đạo chủ bình hành, Nhân Đạo chủ biến số.

Tam Hoàng Ngũ Đế thuộc phạm trù Nhân Đạo, cố không có định số, nhưng lại có tung tích có thể tìm." Lời này vừa thốt ra, diện sắc chư vị Thánh nhân đều trầm xuống.

Nếu Tam Hoàng Ngũ Đế có định số, họ có thể tiền phái đệ tử ra

giáo hóa.

Nhưng hiện tại căn bản không có định số, chẳng phải phải tự mình tìm kiếm sao?

May mà đều là Thiên Đạo Thánh nhân, đủ để căn cứ thiên địa biến hóa mà thôi trắc ra nhân tuyển Tam Hoàng Ngũ Đế.

Luân Hồi Đạo Nhân trong lòng thầm cười, chư vị không biết nhân tuyển Tam Hoàng Ngũ Đế, bần đạo trái lại đã chiếm tiên cơ.

Khả tiếc chiếm tận tiên cơ cũng cần Không Động Ấn mới có thể xác lập vị trí Nhân Hoàng.

Không Động Ấn xuất thế tại Thủ Dương Sơn, đó là đạo trường của Thái Thanh Đạo Nhân, chỉ e đã bị thu đi rồi.

"Tam Hoàng Ngũ Đế xác lập, khi đó sẽ có Nhân Đạo chí bảo xuất hiện, kiên nhẫn đợi chờ là được." "Luân Hồi đạo hữu, Nhân tộc xác lập Tam Hoàng Ngũ Đế cần Địa Phủ từ bên hiệp trợ, đến lúc đó hy vọng có thể thông dung đôi chút." Sợ lại bị cự tuyệt, thể diện sẽ mất hết, Thái Thanh hy vọng đừng để lão đạo thất vọng.

Luân Hồi Đạo Nhân biết rõ, Phục Hy đầu thai chuyển thế mới thành Thiên Hoàng, hiển nhiên có liên quan cực lớn đến Địa Phủ, thậm chí còn có một số đại năng khác chuyển thế.

Không bao lâu nữa, Địa Phủ sẽ đón nhận một lần chuyển biến cực lớn.

"Địa Phủ là nơi vạn vật sinh linh chuyển thế đầu thai, lại là mấu chốt để Nhân Đạo hưng thịnh, bần đạo khẳng định sẽ quảng khai tiên lộ, dung nạp Hồng Hoang vạn linh." Đạo Tổ và Luân Hồi Đạo Nhân nói những lời bí ẩn, chúng nhân nghe mà lùng bùng lỗ tai, đều có chút mơ hồ.

Nhân tộc xác lập Tam Hoàng Ngũ Đế và Địa Phủ có quan hệ gì, lẽ

nào có người muốn chuyển thế đầu thai không thành?

Chỉ có Nữ Oa diện sắc vi biến, dường như cúi đầu nhìn vào tay áo.

"Hai chuyện đã phân phó xong xuôi.

Hạo Thiên, Dao Trì, Thiên Đình có việc gì cứ việc hỏi Sư huynh Sư tỷ." Lời chưa dứt, thân ảnh Đạo Tổ đã tiêu biến.

Thấy Hồng Quân biến mất, Luân Hồi Đạo Nhân bước khẽ, chậm rãi bay về phía Địa Phủ.

Đến Đạo Tổ y còn cự tuyệt được, khẳng định sẽ không để ý cảm thụ của Hạo Thiên, Dao Trì, y trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Thiên Đình phân thành Ngũ Ngự sau đó, quyền lực bị thu hẹp đáng kể, ngay cả các Thánh nhân cũng không thèm nhìn tới, càng không để đệ tử đến Thiên Đình nhậm chức.

Tại bảo khố của Yêu Đình cũ, Thái Ất đang ở tầng thứ chín, trước mặt là từng dãy giá sách, mỗi một cuốn sách đều được soạn viết bằng yêu tộc văn tự.

Vô cùng đạo vận xen lẫn yêu khí phóng thẳng lên trời, uy áp khủng bố chấn động tứ phương.

Yêu tộc văn tự chỉ có Yêu tộc mới có thể đọc hiểu, tu sĩ Chuẩn Thánh trung kỳ cũng chỉ có thể thôi trắc ra một phần thần văn phù tự, không thể biết rõ những cuốn sách này viết gì.

Nhưng những thư tịch này có thể đặt ở tầng cao nhất, vô cùng trọng yếu, tán phát uy áp khủng bố và khí tức thuộc tính khác nhau.

Đa phần là những công pháp truyền thừa được Yêu tộc ghi chép lại.

Công pháp vốn chỉ có thể dựa vào tiên thiên truyền thừa, nhưng

sau khi Côn Bằng tạo ra yêu tộc văn tự, đã có thể ghi chép lại công pháp truyền thừa.

Những Yêu tộc có truyền thừa nông cạn có thể tu luyện công pháp cao thâm, nhanh chóng tăng tiến tu vi.

Chương 146

Đương nhiên đây chỉ là Thái Ất suy trắc, muốn biết những công pháp Yêu tộc này thế nào, chỉ cần để Cửu Linh Nguyên Thánh giám biệt một phen là rõ.

Thái Ất vung đại thủ thu vô số thư tịch vào trong tay áo, sau đó hóa thành một đạo kim quang rời khỏi bảo khố Yêu tộc.

"Cửu Linh Nguyên Thánh bái kiến lão gia." Lão gia cười rạng rỡ, chắc hẳn thu hoạch tràn trề, e là cả bảo khố đều bị dọn sạch rồi.

Sau này Thiên Đình đều quy về Hạo Thiên, khẳng định phải dọn sạch bảo khố Yêu tộc, nếu không để lại cho kẻ khác làm gì.

Thái Ất khẽ gật đầu, ngồi trên tấm lưng rộng lớn, vỗ nhẹ vào đầu Cửu Linh Nguyên Thánh.

Một đạo kim quang bay ra, Thái Ất cưỡi tọa kỵ hướng về phía Địa Phủ mà đi.

Địa Phủ thu nạp Vu tộc, không biết có náo loạn gì không, dù sao đều là tính tử trời không sợ đất không sợ.

Có Thiện thi tọa trấn, chắc hẳn sẽ không có chuyện gì.

Tại Địa Phủ đang được bao phủ bởi nồng đậm tiên huyết, Tần Quảng Vương đang dẫn chúng nhân Vu tộc tìm kiếm chỗ ở trong các đại điện.

Tuy mỗi một đại điện đều không khác biệt mấy, nhưng càng gần Lục Đạo Luân Hồi đại điện thì càng có vẻ trọng yếu.

Không chỉ linh khí nồng đậm hơn, mà còn có thể ngộ đạo nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc, Đại Vu và các Vu tướng đã được sắp xếp thỏa đáng, chỉ còn lại hai vị Tổ Vu.

Hậu Thổ và Huyền Minh phát hiện nơi này cảnh trí ưu mỹ, có Âm Sơn núi lạ, vách đá dựng đứng mọc đầy quỳnh thảo dao hoa, thời khắc lại có công đức kim quang rơi xuống tiêu trừ nghiệp lực.

Nơi này căn bản không giống U Minh Địa Phủ, trái lại giống như một chốn tiên cảnh.

Nhất thời khiến hai nàng sinh lòng hoan hỉ, thậm chí muốn cư trú lâu dài tại Địa Phủ.

Ở Địa Phủ kiếm lấy vô lượng công đức, có thể tiêu trừ nghiệp lực bám trên thân Vu tộc, đây là điều họ quan tâm nhất.

Thế nhân đều truyền Địa Phủ âm sâm khủng bố thế nào, kỳ thực không phải như vậy.

Dưới sự bố trí tinh tâm của Luân Hồi Đạo Nhân, đủ để xưng tụng là tiên cảnh.

Một đạo phá không thanh truyền tới, Tần Quảng Vương cùng Hậu Thổ, Huyền Minh đều bị kim quang thu hút.

Kẻ dám ở Địa Phủ tùy ý phi hành, trừ Thập Điện Diêm La ra chỉ có Địa Đạo Chi Chủ, chẳng lẽ Luân Hồi Đạo Nhân đã về?

"Kiến qua Bản tôn!" Tần Quảng Vương tay bưng Sổ Sinh Tử, hướng về phía Thái Ất hành lễ.

Hậu Thổ và Huyền Minh thấy người tới là Thái Ất, trong lòng khẽ chấn động, khi thấy Tần Quảng Vương hành lễ với y thì vô cùng kinh ngạc.

"Bản tôn?

Tần Quảng Vương là Thiện thi của Thái Ất?" Hậu Thổ không ngờ

tới Thái Ất Thiện thi lại tọa trấn Địa Phủ, đảm nhiệm Thập Điện Diêm La.

Vậy trước kia vì sao Luân Hồi Đạo Nhân lại tỏ ra như không có quan hệ gì, chẳng lẽ trong đó có bí tân không thể cho ai biết.

"Đạo hữu không cần đa lễ, cứ đi bận việc đi.

Hậu Thổ, Huyền Minh hai vị đạo hữu cứ để bần đạo dẫn đi là được." Lời vừa dứt, Tần Quảng Vương khẽ hành lễ rồi biến mất không dấu vết.

Đồng thời Thái Ất thả Cửu Linh Nguyên Thánh vào Địa Phủ, để nó tự hành tu luyện, lúc này mới nhìn về phía Hậu Thổ và Huyền Minh.

Thuở trước du lịch Hồng Hoang, y đã thấy hai tỷ muội này khi Vu Yêu hai tộc đang giao chiến.

Khi đó tu vi Thái Ất không cao nên chỉ có thể đứng xa quan sát, không thể tiến lên vấn an.

Hôm nay tuy là lần đầu chính thức nhận thức, nhưng trong lòng Thái Ất sớm đã lưu lại hai đạo thân ảnh này.

Khi Yêu tộc đồ sát Nhân tộc, Đế Giang cảm thụ được thực lực cường đại của Thái Ất, còn từng trêu chọc Hậu Thổ, bảo nàng hãy giao hảo với Thái Ất.

Đáng tiếc chớp mắt một cái đã vật đổi sao dời.

Hiện tại gặp Thái Ất, nàng không khỏi nhớ lại những lời dạy bảo ân cần của huynh trưởng.

"Nghe nói Thái Ất tâm tính từ bi, tính cách tương đồng với Hậu Thổ muội tử, nếu có thể kết thành đạo lữ, chẳng phải là một giai thoại sao." Lời của huynh trưởng hiện lên trong não hải, Hậu Thổ bất

giác lộ vẻ ưu thương.

"Hậu Thổ đạo hữu, diện sắc sao lại khó coi như vậy, là bần đạo thất lễ khiến nàng thấy không thoải mái sao?" Thanh âm vang dội cắt đứt tư lự của Hậu Thổ, nàng xoay người quay mặt đi, không để vẻ ưu thương bị Thái Ất nhìn thấy.

Huyền Minh và Hậu Thổ là chị em ruột, nàng biết vì sao muội muội thương cảm.

Trong lòng nàng cũng bi thương không kém, nhưng huynh trưởng đã vẫn lạc, đau buồn mãi cũng chẳng ích gì, con người phải nhìn về phía trước.

"Đổ vật tư nhân, để Thái Ất đạo hữu chê cười rồi." Hậu Thổ trong nháy mắt thu liễm tình tự, diện sắc như thường.

"Đạo hữu tâm tự bất ninh, hay là để bần đạo dẫn hai vị đi dạo các nơi, biết đâu có thể giải tỏa tâm phi." Hậu Thổ không cự tuyệt.

Nàng muốn biết rốt cuộc Thái Ất và Địa Phủ có liên quan gì, chỉ riêng Thiện thi đã có thể tọa trấn vị trí Thập Điện Diêm La.

Đó là một chức vị vô cùng trọng yếu của Địa Phủ, có thể ngưng tụ vô thượng khí vận, kiếm lấy lượng lớn công đức.

Hơn nữa khí tức trên thân Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân thập phần tương cận, hiển nhiên ẩn chứa liên hệ vi diệu.

Đệ tử Xiển giáo, đại đệ tử dưới tòa Nguyên Thủy Thánh nhân, lại có quan hệ thiên ti vạn lũ với Địa Đạo Chi Chủ, nếu để các đỉnh cấp đại năng biết được, đủ để chấn kinh Hồng Hoang.

Trọng yếu nhất là Thái Ất dường như không có ý muốn ẩn giấu, giống như cố ý làm vậy.

Trong lòng Thái Ất, Hậu Thổ và Huyền Minh sớm muộn gì cũng là

người của mình, bí tân Địa Phủ khẳng định họ sẽ biết, thay vì tìm cách che đậy, chẳng thà để họ biết một chút, như vậy mới có thể để họ yên tâm làm việc cho Địa Phủ.

Huyền Minh tính tử lãnh đạm, không thích giao tế với người khác, nhưng không chịu nổi Hậu Thổ nhuyễn ma ngạnh phao (năn nỉ ỉ ôi), mới đáp ứng đi dạo khắp Địa Phủ.

Địa Phủ diện tích rộng lớn, đình đài các lâu, hiên tạ phường... các đại điện kỳ đặc đều có nét riêng, phồn hoa cỏ lạ như tinh thần điểm xuyết, tùy ý phân bố.

Tinh quang phiêu tán, khoác lên cho Địa Phủ một lớp ngân sắc huy hoàng, thêm một phần ninh tĩnh và thênh thang.

Ba người vừa thưởng ngoạn mỹ cảnh vừa giao đàm.

Hậu Thổ khéo léo dò hỏi, đem những thắc mắc trong lòng nói ra.

Thái Ất dùng lời lẽ ẩn ý, xảo diệu truyền đạt chính xác những chuyện không thể nói thẳng cho Hậu Thổ.

Chương 147

Sau khi tự não bổ quan hệ giữa Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất, Hậu Thổ và Huyền Minh trong lòng đại vi chấn kinh.

"Thái Ất đạo hữu quả nhiên thần thông quảng đại, quan hệ với Luân Hồi Đạo Nhân thân mật như vậy, hèn gì ngay cả Thiện thi cũng nhập trú Địa Phủ, chấp chưởng Thập Điện Diêm La." "Chỉ là vì sao lại nói cho hai tỷ muội ta biết?" Huyền Minh và Hậu Thổ có chút nghi hoặc hỏi.

"Chúng ta đều là người một nhà, có gì phải giấu giếm đâu." Ba chữ "người một nhà" đánh thẳng vào đáy lòng Hậu Thổ, phá vỡ phòng ngự nội tâm.

Lẽ nào y đối với nàng có ý khác?

Một đạo phá không thanh truyền tới cắt ngang tư lự của Hậu Thổ.

Chỉ thấy Luân Hồi Đạo Nhân mình mặc tử sắc đạo bào, toàn thân khí tức hạo hãn, lăng không phi độ đáp xuống trước mặt Thái Ất.

Trên gương mặt trang nghiêm lộ ra một tia tiếu ý.

"Kiến qua Bản tôn!" Luân Hồi Đạo Nhân không hề tránh né, hướng về phía Thái Ất thi lễ, nhất thời khiến Hậu Thổ và Huyền Minh vô cùng kinh ngạc.

Tuy đã đại trí biết được quan hệ của hai người, nhưng thấy cảnh này, một trái tim vẫn không nhịn được mà đập loạn.

Một vị tu sĩ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, Địa Đạo Chi Chủ địa vị sùng cao, lại hướng Thái Ất hành lễ, nếu không tận mắt chứng kiến, khẳng định sẽ không tin.

"Đạo hữu không cần đa lễ, chính hảo huynh về rồi, có chuyện cần

giải quyết trước." "Vu tộc nhập trú Địa Phủ, bần đạo để Hậu Thổ đảm nhiệm Tây Phương Quỷ Đế, Huyền Minh đảm nhiệm Bắc Phương Quỷ Đế, thống ngự ức vạn quỷ hồn, chưởng quản việc binh cách của Địa Phủ, phòng ngự những kẻ có ý đồ xấu." Lời vừa thốt ra, Hậu Thổ và Huyền Minh trong lòng chấn động, có chút không tin vào tai mình.

Nguyên bản họ tưởng rằng nhập trú Địa Phủ sẽ bị các loại châm đối, tự do bị hạn chế, không ngờ lại trực tiếp ban xuống hai vị trí Quỷ Đế.

Phải biết rằng có thể nhậm chức tại Địa Phủ là có thể kiếm lấy công đức, thậm chí ngưng tụ khí vận.

Hai tôn vị Quỷ Đế một khi tặng đi, không chỉ phân ra một bộ phận quyền lực, mà còn chia đi một phần công đức và khí vận.

Người bình thường căn bản sẽ không làm ra hy sinh lớn như vậy, Hậu Thổ và Huyền Minh thực sự khó có thể tưởng tượng được nguyên nhân gì mới khiến Thái Ất làm ra cử động như thế.

Thái Ất đương nhiên sẽ không bạch bạch tặng đi hai tôn vị Quỷ Đế.

Địa Phủ cần cường giả nhập trú, khẳng định phải cấp cho lợi lộc, nếu không ai sẽ nghe lệnh y?

Chỉ cần Luân Hồi Ma Phiên còn tại thủ, dù phân hết quyền lực ra ngoài, họ vẫn phải nghe theo hiệu lệnh, nếu không chỉ cần một ý niệm là có thể thu hồi quyền lực.

Là Địa Đạo Chi Chủ, y hưởng thụ Địa Phủ khí vận gia trì, dù phân ra một bộ phận khí vận cho Vu tộc cũng không bị ảnh hưởng.

Đến cả Vu tộc cũng nằm trong sự chưởng khống của Luân Hồi Đạo Nhân, khí vận có thể thất thoát đi đâu, chẳng phải vẫn ở Địa Phủ

sao, chỉ là đổi một cách gọi khác mà thôi.

Trọng yếu nhất là Thái Ất trực tiếp tặng đi hai tôn vị Quỷ Đế, khẳng định sẽ khiến Hậu Thổ, Huyền Minh phương tâm rung động, sinh ra tâm tự cảm kích.

Ngày sau càng thêm có lợi cho sự phát triển giữa ba người, biết đâu chừng sẽ trực tiếp thành đạo lữ.

Phải nói rằng Thái Ất tặng đi hai tôn vị Quỷ Đế quả thực đã khiến Hậu Thổ, Huyền Minh tâm thần dập dềnh, sinh ra những ý nghĩ khác, chỉ là không tiện mở lời.

Ngay cả Huyền Minh vốn lạnh lùng, khi nhìn về phía Thái Ất cũng có ánh mắt khác lạ.

"Muốn đảm nhiệm chức vị Quỷ Đế cần tế ra một sợi chân linh, không biết hai vị có nguyện ý?" Vu tộc tuy không tu nguyên thần nhưng có chân linh, có thể để lại một sợi chân linh trong Luân Hồi Ma Phiên để đảm nhiệm vị trí Quỷ Đế.

Lời của Thái Ất như một gáo nước lạnh dội thẳng vào lòng hai người.

Phải biết rằng khống chế một sợi chân linh tương đương với việc khống chế sinh mệnh.

Năm xưa Côn Bằng sở dĩ thụ mệnh dưới trướng Đế Tuấn là vì có một sợi chân linh trong Chiêu Yêu Phiên, lúc nào cũng bị người ta bóp nghẹt cổ họng, sinh tử chỉ nằm trong một ý niệm của kẻ khác.

Hiện tại Thái Ất bảo họ hiến xuất chân linh, không thể không khiến người ta hoài nghi y có dụng tâm khác.

Huyền Minh đốn thì diện sắc biến đổi, hào không tị húy nói: "Thái Ất đạo hữu lẽ nào muốn mượn danh Quỷ Đế để chưởng khống hai tỷ muội ta?" Từng chữ từng câu như hàn mang của thế giới đóng băng,

khiến không khí xung quanh đột nhiên hạ thấp, một luồng lương ý từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu.

Dù Thái Ất thân là tu sĩ Chuẩn Thánh cũng có thể cảm nhận được phong mang trong lời nói của Huyền Minh, đủ để đông chết Đại La Kim Tiên.

Hậu Thổ tuy mày liễu khẽ nhíu nhưng không hề phát nộ.

Với tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân, muốn khống chế hai nàng là chuyện dễ như trở bàn tay, căn bản không cần đại phí chu chương bày ra vòng vèo để khống chế bằng chân linh.

Hậu Thổ xử sự trầm ổn, vội vàng kéo Huyền Minh Tổ Vu ra sau thân.

"Đạo hữu đãi nhân hữu hảo, khẳng định sẽ không hại tỷ muội ta.

Đã cần một sợi chân linh, vậy hãy lấy của ta trước." Lời vừa dứt, từ mi tâm Hậu Thổ bay ra một đạo huyền hoàng sắc chân linh, tán phát một luồng khí tức hậu trọng.

"Hậu Thổ muội muội, không được..." Huyền Minh nhất thời có chút sốt ruột, chân linh mà bị lấy đi thì sinh tử sẽ nằm trong tay kẻ khác.

"Hậu Thổ Tổ Vu quả nhiên anh dũng, bần đạo sẽ không để nàng thất vọng." Thái Ất tịnh không tiếp lấy sợi chân linh kia, ngược lại ra hiệu cho Luân Hồi Đạo Nhân.

Luân Hồi Đạo Nhân diện sắc uy nghiêm, đại tụ vung lên, một lá ma phiên tán phát luân hồi chi khí, mang theo sức mạnh chấn nhiếp thiên địa xuất hiện trước mắt chúng nhân.

Trên Luân Hồi Ma Phiên phủ đầy luân hồi đạo văn huyền diệu, sức mạnh Địa Đạo như vương dương đại hải cuồn cuộn về tứ phía.

Hậu Thổ và Huyền Minh Tổ Vu trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Đây chẳng lẽ là Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên, khí tức bộc phát quả nhiên khủng bố, nhìn qua một cái liền có cảm giác như muốn lún sâu vào luân hồi.

Luân Hồi Ma Phiên rung lên, trên mặt phiên xuất hiện từng tôn xưng: Địa Đạo Chi Chủ - Luân Hồi Đạo Nhân.

Ngũ Phương Quỷ Đế, Thập Điện Diêm La, Tứ Đại Phán Quan, Mạnh Bà, Hắc Bạch Vô Thường, ức vạn quỷ sai...

Trên mặt phiên viết đầy các loại chức xưng dày đặc khiến người ta hoa mắt.

"Nhân danh Địa Đạo Chi Chủ, sắc phong Hậu Thổ làm Tây Phương Quỷ Đế của Địa Phủ ta, thống lĩnh ức vạn quỷ binh, thủ hộ Địa Đạo trường trị cửu an." Thanh âm vang dội truyền khắp Địa Phủ, vô số vong hồn lần lượt ngẩng đầu ngưỡng vọng.

Sợi chân linh của Hậu Thổ trực tiếp bị hút vào Luân Hồi Ma Phiên, phía sau chức xưng Tây Phương Quỷ Đế lập tức hiện lên hai chữ Hậu Thổ.

Đồng thời một luồng sức mạnh huyền diệu ngưng thành hình cột kim trụ chiếu thẳng lên thân Hậu Thổ, kim quang rực rỡ như thiên thần hạ phàm, một luồng uy áp khủng bố chấn nhiếp tứ phương.

Nhất thời nàng có cảm giác linh hồn được thăng hoa, như được sức mạnh Địa Đạo che chở.

Ý niệm động một cái là có thể chưởng khống quyền hành Địa Phủ.

"Chúng ta bái kiến Tây Phương Quỷ Đế!" Vô số vong hồn trong Địa Phủ cảm thụ được sức mạnh khủng bố của Hậu Thổ, vội vàng hành lễ quỳ bái.

“Ân?

Hóa ra tế ra sợi chân linh này có tác dụng như vậy.” Khi chân linh của Hậu Thổ dung nhập vào Luân Hồi Ma Phiên, nàng đã biết được diệu dụng trong đó.

Chương 148

Luân Hồi Ma Phiên là Địa Đạo thánh khí, chỉ cần có một sợi chân linh lưu lại trong đó là có thể bất tử bất diệt.

Dù nhục thân bị hủy, nguyên thần phá toái, vẫn có thể dựa vào sợi chân linh trong ma phiên để tái độ trọng sinh.

Trong thuấn gian, Hậu Thổ trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Vu tộc không tu nguyên thần, nhục thân một khi phá toái liền đối mặt với tử vong, thậm chí đến cơ hội chuyển thế luân hồi cũng không có.

Hiện tại có sợi chân linh trong ma phiên, nàng không cần lo lắng vấn đề đó nữa.

Chỉ cần Luân Hồi Đạo Nhân không chết, nàng sẽ là tồn tại bất tử bất diệt.

Vui mừng xong, Hậu Thổ lại thoáng chút tiếc nuối, nếu có thể biết sớm diệu dụng của Luân Hồi Ma Phiên, có lẽ các huynh trưởng đã có thể giữ lại một tuyến sinh cơ.

Quả thực là tạo hóa trêu người.

Huyền Minh cảm thụ khí tức huyền diệu tỏa ra từ Hậu Thổ, cũng thấy tâm động.

Nàng có thể cảm giác được Hậu Thổ giống như thoát thai hoán cốt, cả người được sức mạnh Địa Đạo bao phủ, khí tức huyền chi hựu huyền truyền khắp tứ phía.

“Tiểu muội, muội thấy thế nào, có gì không thoải mái không?” Huyền Minh vẫn không quên việc Hậu Thổ đã tế ra chân linh, không biết có gì bất ổn không.

“Muội cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, như có một tiểu vũ trụ ẩn tàng trong cơ thể, trạng thái vô cùng tốt.” Dứt lời, khí tức toàn thân chấn động, hư không lần lượt nứt vỡ lan ra tứ phía, hiển nhiên sức mạnh nhục thân có đột phá cực lớn.

“Mau nhận lấy chức vị Bắc Phương Quỷ Đế đi, tỷ sẽ biết được sự huyền diệu trong đó.” Thái Ất nhìn Huyền Minh và Hậu Thổ, không nói gì thêm.

Nếu Huyền Minh không chịu tế ra chân linh, khẳng định không thể đảm nhiệm vị trí Quỷ Đế.

Khi đó cũng không thể trách y không cho cơ hội, không nắm bắt được thì sau này chưa chắc đã có kỳ ngộ như vậy.

Huyền Minh không hề trì nghi, khí tức toàn thân khẽ động, một đạo chân linh màu xanh thẫm từ mi tâm tuôn ra, dung nhập vào Luân Hồi Ma Phiên.

Theo đó, cái tên Huyền Minh Tổ Vu xuất hiện trên ma phiên, một đạo hào quang đen huyền như mực rơi xuống thân nàng, uy áp khủng bố bao phủ tứ phương.

Một luồng lương ý hàn lạnh chí cực tràn ngập Địa Phủ, vô số vong hồn bất giác rùng mình.

Ngay sau đó, Huyền Minh cũng biết được diệu dụng của Luân Hồi Ma Phiên, trong lòng vui mừng khôn xiết.

“Đa tạ Thái Ất đạo hữu đã ban cho vô thượng cơ duyên.” Tu tiên chứng đạo chẳng phải là vì bất tử bất diệt sao?

Hiện tại thành Quỷ Đế, trợ giúp của sức mạnh Luân Hồi Ma Phiên giúp nàng tạm thời đạt đến trạng thái bất tử bất diệt, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Thậm chí nàng còn muốn để những người Vu tộc khác lưu lại

chân linh trong ma phiên để đạt đến trình độ bất tử bất diệt.

Đương nhiên đó chỉ là ý nghĩ hoang đường, mỗi một chức vị trên Luân Hồi Ma Phiên đều vô cùng trọng yếu, không thể tùy tiện ban phát.

"Hai vị không cần đa lễ, sau này hãy trực hô tên ta đi, xưng hô đạo hữu bỏ qua cũng được." "Đã là Quỷ Đế Địa Phủ, cũng nên có vũ khí xứng tầm." Vu tộc không tu nguyên thần, chỉ có thể ban cho binh khí.

Một đạo thâm lam sắc quang hoa lóe lên, trong hư không xuất hiện một chiếc ô lớn, trên mặt ô khắc họa chu thiên tinh thần, sơn xuyên địa mạch, tứ hải huyền thú.

Cốt ô tinh oánh dịch thấu như được đúc bằng lưu ly, thủy thuộc tính đạo văn nồng đậm tùy ý tuôn trào, đạo vận hạo hãn như vương dương lan tỏa.

"Đây là Thiên Cơ Tán, có thể thiên biến vạn hóa, diễn hóa vạn vật.

Nếu sử dụng đắc đương, uy lực bộc phát không thua gì Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Huyền Minh là Vũ chi Tổ Vu, tinh thông thuật bố vũ và biến hóa, Thiên Cơ Tán trong tay nàng tuyệt đối có thể phát huy công hiệu cực lớn." Thiên Cơ Tán là vật thu được từ bảo khố Yêu tộc, tuy là binh khí nhưng uy năng của nó không hề yếu hơn linh bảo.

Kết hợp với thần thông hành vân bố vũ của Huyền Minh, khẳng định có thể phát huy uy lực của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Huyền Minh ngọc thủ nắm chặt, Thiên Cơ Tán trực tiếp mở ra trên đỉnh đầu, quầng sáng xanh thẫm chậm rãi khuếch tán trong hư không.

Thiên Cơ Tán dưới sự thúc động của Huyền Minh đã phun ra vô số linh vũ bao phủ cả Địa Phủ.

Vô số vong hồn được tẩy lễ, oán niệm trên thân tiêu tán không ít, một chút công đức như đom đóm dung nhập vào cơ thể Huyền Minh.

Nhất thời, Huyền Minh vốn băng lãnh liền lộ ra tiếu ý hiếm hoi.

"Đa tạ Thái...

Huynh trưởng." Vừa ban tôn vị lại tặng binh khí, khiến Huyền Minh cảm nhận được sự ấm áp như huynh trưởng từ Thái Ất.

Huynh trưởng?

Huynh trưởng thì huynh trưởng vậy, dù sao cũng tốt hơn đạo hữu.

Thái Ất vui vẻ nhận lấy danh hiệu "Huynh trưởng", vung đại thủ, một chiếc pháp trượng chậm rãi xuất hiện trong hư không.

Trên pháp trượng có kim long bàn hoàn, thải phượng triển sí phi đằng, đạo văn phức tạp tán phát đạo vận huyền diệu.

Uy áp khủng bố như thiên địa trầm trọng trấn áp tứ phương.

Hư ảnh kim long thải phượng quấn quýt lấy nhau, trong hư không tỏa ra thần huy lóa mắt như hai vầng thái dương rực rỡ.

"Hủy Diệt Pháp Trượng uẩn hàm lực lượng hủy diệt, kết hợp với Thổ chi pháp tắc, lực phá hoại bộc phát sẽ càng thêm khủng bố." Dứt lời, Hủy Diệt Pháp Trượng rơi xuống trước mặt Hậu Thổ, một luồng uy áp chấn nhiếp tứ hải bát hoang khuếch tán ra xung quanh.

Hậu Thổ hoan hỉ đón lấy pháp trượng định thử uy lực, Thái Ất vội vàng khuyên can.

"Tuyệt đối đừng thúc động ở Địa Phủ, nếu không sẽ biến nơi này thành một đống hỗn độn, ta lại phải thu dọn." Hủy Diệt Pháp Trượng không phải trò đùa, một khi thi triển ở Địa Phủ, đại bộ phận cung điện sẽ bị phá hủy.

"Đa tạ Huynh trưởng!" Hậu Thổ nhướng mày cười, hoan hỉ tạ ơn.

Thấy Huyền Minh đều xưng hô Thái Ất là huynh trưởng, nàng cũng gọi theo.

Khiến Thái Ất trong lòng một trận vô ngữ, tự dưng lại biến thành huynh trưởng rồi.

"Được rồi, hai vị quý là Quỷ Đế Địa Phủ, hãy sớm bố trí thỏa đáng, chưởng quản ức vạn quỷ binh, thủ vệ an ninh cho Địa Phủ ta." "Cẩn tuân Đạo Chủ pháp chỉ!" Hai người hành lễ rồi lướt nhẹ gót sen chậm rãi biến mất.

Luân Hồi Đạo Nhân mục quang lấp lánh, vung đại thủ, Hỗn Độn Chung tán phát khí tức hỗn độn khủng bố xuất hiện trong hư không.

Hỗn Độn Chung nhất thời muốn đào tẩu nhưng bị trấn áp vô tình, kịch liệt chiến động.

Thái Ất nhìn Hỗn Độn Chung, mắt lóe lên một tia hỏa nhiệt.

Đây là một trong những mảnh vỡ của Hỗn Độn chí bảo Bàn Cổ Rìu, lưng rìu huyễn hóa thành Hỗn Độn Chung, có sức mạnh nữu chuyển chư thiên thời không, có công năng diễn hóa thiên đạo huyền cơ.

Thậm chí có thể cấm cố thời gian, phong tỏa không gian, trọng luyện địa phong thủy hỏa cũng là chuyện dễ dàng.

Chương 149

Một khi tế ra có thể lập vào bất bại chi địa.

Nếu luyện hóa nó có thể gia tăng thực lực đáng kể.

Đương nhiên với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, muốn hoàn toàn tế luyện Hỗn Độn Chung là chuyện bất khả thi.

Nhưng y có một thân ngoại hóa thân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, luyện hóa Hỗn Độn Chung hoàn toàn không thành vấn đề.

Thái Ất ý niệm động một cái, nguyên thần xuất khiếu chui vào cơ thể Luân Hồi Đạo Nhân.

Luân Hồi Đạo Nhân thoáng khựng lại trong chốc lát nhưng nhanh chóng khôi phục thanh minh, đôi mắt tán phát thần sắc bất khả tư nghị.

"Thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn quả nhiên cường đại vô cùng." Thái Ất đem nguyên thần xâm nhập vào cơ thể Luân Hồi Đạo Nhân, chưởng khống hết thảy, cảm giác giữa thiên địa có một luồng sức mạnh kinh khủng như hỗn độn vũ trụ hạo hãn, không ngừng gột rửa thân thể.

Luồng sức mạnh đó chính là sức mạnh Địa Đạo gia trì.

Đồng thời Thái Ất cảm thụ được một luồng ý chí yếu ớt đang uẩn dục trong Luân Hồi Ma Phiên.

Ý chí tuy yếu ớt nhưng bộc phát khí tức Địa Đạo vô cùng thuần túy, giống như ý chí của chính Địa Đạo vậy.

Địa Đạo ý chí sinh ra trong Luân Hồi Ma Phiên khiến y vô cùng chấn kinh.

Điều này có nghĩa là sau khi Địa Đạo ý chí thành hình, Thái Ất có thể chưởng khống Địa Đạo cho mình sử dụng.

Thật khó tưởng tượng Địa Đạo ý chí lại uẩn dục trong Luân Hồi Ma Phiên, chẳng lẽ nó không nên sinh ra trong Hồng Hoang thế giới sao?

Chuyển niệm một cái, Thái Ất đại trí đã hiểu nguyên nhân.

Thiên Đạo chưởng khống hết thảy, khẳng định sẽ không để Địa Đạo sinh ra ý chí để tranh giành quyền quy thuộc Hồng Hoang thế giới.

Thế nên Địa Đạo ý chí mới chọn lựa sinh ra trong tiểu thế giới của Luân Hồi Ma Phiên để né tránh sự thăm dò của Thiên Đạo.

Chỉ vì tiểu thế giới không hoàn chỉnh nên thời gian uẩn dục mới tương đối dài.

Thái Ất ý niệm động một cái, mang theo nhục thân và Hỗn Độn Chung đi vào tiểu thế giới trong Luân Hồi Ma Phiên.

Chỉ thấy trong không gian hỗn độn, một vầng thái dương khổng lồ treo cao trên thương khung, tỏa ra vô cùng hào quang chiếu sáng thiên địa, xua tan bóng tối vô tận.

Thái dương chi lực ngưng thành từng dải thần huy giao thoa như hình kim long tùy ý chuyển động trong hư không, các loại khí tức hỗn loạn phi vũ khắp nơi.

Chỉ có Luân Hồi pháp tắc như từng đạo xiềng xích vây khốn thiên địa đang bạo loạn.

Phương tiểu thế giới này chưa triệt để hoàn thiện, cần từng bước trưởng thành.

Hỗn Độn Chung có thần uy trấn áp hồng mông hạo vũ, chỉ cần tế

luyện xong là đủ để trấn áp các loại khí tức bạo loạn.

Thái Ất thò tay ra, từng đạo luân hồi trật tự trong hư không ngưng thành Luân hồi đạo hỏa, giống như muốn tống Hỗn Độn Chung vào luân hồi vậy.

Tiếng xèo xèo vang lên khi Luân hồi đạo hỏa tiếp xúc với Hỗn Độn Chung.

Từng đạo tiên thiên cấm chế dưới tu vi khủng bố của Thái Ất đều coi như không có gì.

Chẳng mấy chốc, Thái Ất đã lưu lại ấn ký trong đó, biến Hỗn Độn Chung thành pháp bảo của mình.

Thái Ất chưởng khống nhục thân Luân Hồi Đạo Nhân, mượn tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn để biến Hỗn Độn Chung thành pháp bảo của mình căn bản là chuyện dễ dàng.

Nhưng muốn hoàn toàn tế luyện để phát huy toàn bộ uy năng thì cần một khoảng thời gian.

Một tiếng chuông vang dội hạo hãn, các loại khí tức cuồng bạo trong hư không lần lượt bị cấm cố, địa phong thủy hỏa tứ cực hiển lộ manh mối.

Lại một tiếng chuông nữa vang lên, địa phong thủy hỏa trực tiếp hiển hóa thành hình.

Đại địa vốn bằng phẳng lần lượt vươn cao biến thành những ngọn núi kỳ vĩ không thấy đỉnh.

Thủy thuộc tính linh khí vô cùng vô tận cực tốc ngưng tụ, mưa lớn trút xuống như ngân hà chín tầng đổ ngược, cuồn cuộn mãnh liệt.

Nhất thời đại địa tràn ngập đại dương, hồ bạc, sông ngòi liên thông với nhau như những con cự thú đang phủ phục.

Sâu trong lòng đất tuôn ra nham thạch vô biên, sóng nhiệt cuồn cuộn nung chảy hết thảy xung quanh như những con hỏa long du động trong tiểu thế giới.

Cuồng phong gào thét, thiên địa biến sắc, mây đen khủng bố xen lẫn tiếng sấm nổ vang trời phiêu bạt khắp nơi.

Nhất thời các loại pháp tắc hiển uy, vô cùng dị tượng uẩn hàm thiên địa chí lý, từng điều trật tự đang bước vào quỹ đạo, hiển nhiên tiểu thế giới đang từng bước trưởng thành.

Thái Ất thu được vô số linh căn từ bảo khố Yêu tộc, hiện tại các loại pháp tắc trong tiểu thế giới đã bắt đầu lộ diện, chính hảo để gieo trồng các loại linh căn tiên tài xuống.

Thái Ất phất tay áo, từng gốc linh căn tỏa ra đủ loại huyền quang lơ lửng trong hư không, khẽ rung động rồi tự chọn một địa giới để bám rễ, hấp thu linh khí vô tận.

Linh căn có ngũ hành thuộc tính, chỉ có địa vực phù hợp thuộc tính mới có thể trưởng thành nhanh hơn.

Theo vô số linh căn hạ xuống tiểu thế giới, một luồng sinh cơ bừng bừng tràn ngập khắp hư không.

Những linh căn này ít nhất cũng có niên phân trăm vạn năm, tinh hoa sinh mệnh uẩn hàm trong đó có thể ví như vương dương, đồng loạt tỏa ra che lấp cả đại địa.

Sau khi sắp xếp tiểu thế giới thỏa đáng, Thái Ất lại hướng mắt về phía Hỗn Độn Chung.

Y mới chỉ sơ bộ tế luyện Hỗn Độn Chung mà chưa cảm ngộ kỹ đạo pháp trong đó.

Phải biết Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, uẩn hàm Hỗn Độn pháp tắc vốn xếp hàng đầu trong ba ngàn pháp tắc.

Đáng tiếc nhãn quang của Đông Hoàng Thái Nhất không tốt, chỉ biết tu luyện Hỏa chi pháp tắc, Hỗn Độn Chung càng dùng để đánh đập, dùng âm ba đối địch, hiển nhiên là phung phí của trời.

Hỗn Độn Chung do lưng rìu Bàn Cổ hóa thành, có lẽ chỉ có tấn công bằng âm ba.

Hiển nhiên Đông Hoàng Thái Nhất chưa tham ngộ thấu đáo, chỉ có thể sử dụng âm ba đối địch và phòng ngự.

Nguyên thần Thái Ất xâm nhập vào nội bộ Hỗn Độn Chung, nhất thời môi trường xung quanh đại biến, căn bản không giống như ở trong tiểu thế giới của Luân Hồi Ma Phiên.

Bởi vì khí tức hỗn độn ở đây vô cùng nồng đậm, giống hệt như ở ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời nhưng lại có chút khác biệt.

"Bàn Cổ, muốn chứng Đại Đạo lại phải hy sinh chúng ta, liều với ngươi!" Một thanh âm chấn nhiếp hạo vũ truyền tới, nguyên thần Thái Ất bị chấn đến mức có chút hoán tán, theo tiếng nhìn lại liền thấy một màn khiến y chấn kinh.

Chỉ thấy một nam tử toàn thân phủ đầy đại đạo phù văn, chân đạp thanh liên tán phát khí tức hỗn độn, trên đỉnh đầu có Ngọc Điệp tỏa ra khí tức tạo hóa, tay cầm Bàn Cổ Rìu chém về phía từng tôn cự đại Ma Thần.

Mỗi một rìu hạ xuống đều mang đi sinh mệnh của một Ma Thần, đồng thời Tạo Hóa Ngọc Điệp sẽ hấp thu một đạo bản nguyên chi lực của Ma Thần đó, khắc họa lên trên ngọc điệp.

Chương 150

"Đây là cảnh tượng Bàn Cổ đại chiến ba ngàn Ma Thần." Trong truyền thừa của Luân Hồi Ma Thần có một phần ký ức về Bàn Cổ nhưng dưới sự gột rửa của thời gian đã tiêu ma quá nửa.

Chỉ còn lại những mảnh vỡ vụn vặt, biết được là đã bị chấn chết trong trận loạn chiến đó.

Hiện tại Hỗn Độn Chung phản chiếu lại cảnh tượng Bàn Cổ chém giết ba ngàn Ma Thần năm xưa, Thái Ất không chớp mắt nhìn chằm chằm.

Đáng tiếc cảnh tượng Hỗn Độn Chung phản chiếu không toàn diện, đứt đoạn khiến người ta không thể xâu chuỗi tư tự.

Cuối cùng chỉ thấy Bàn Cổ Rìu không chịu nổi lực cản khai thiên đã vỡ thành ba mảnh, rơi vào thế giới mà Bàn Cổ khai tịch.

Một mảnh trong đó bay vào thiên hà chín tầng, qua ức vạn vạn hội nguyên uẩn dục biến thành Hỗn Độn Chung, cùng rơi xuống thiên hà còn có một số tàn thi Ma Thần.

Thái Ất nhìn thấy quá trình đản sinh của Hỗn Độn Chung, đồng thời cũng thấy một số Ma Thần rơi xuống các nơi ở Hồng Hoang.

"Xem ra không chỉ có Luân Hồi Ma Thần rơi xuống thế giới Hồng Hoang, khẳng định còn có một số Ma Thần khác đang ẩn trốn khắp nơi." Thái Ất không quên việc mình trọng sinh là nhờ đoạt xá linh trí của Luân Hồi Ma Thần.

Các Ma Thần khác khẳng định đều có hậu thủ, sẽ không dễ dàng vẫn lạc như vậy.

Thái Ất mắt sáng lên, Bàn Cổ chém giết ba ngàn Ma Thần, đem

bản nguyên dung nhập vào thế giới khai tịch để chứng Đại Đạo.

Y cũng có thể học theo Bàn Cổ, chém giết các Ma Thần tàn lưu, đem bản nguyên và thi thân của chúng dung nhập vào tiểu thế giới, tuyệt đối có thể gia tốc sự trưởng thành.

Định hạ chủ ý, Thái Ất an tâm cảm ngộ và tế luyện Hỗn Độn Chung, từng đạo hỗn độn chi khí như hỗn độn linh long lượn lờ quanh thân.

Thương hải tang điền, chớp mắt đã qua sáu trăm năm, Hỗn Độn Chung dưới sự nỗ lực không ngừng của Thái Ất cuối cùng đã tế luyện hoàn tất.

Một luồng uy áp chấn nhiếp Hồng Hoang hạo vũ lan tỏa trong tiểu thế giới.

Hỗn Độn Chung tế luyện hoàn tất, nguyên thần Thái Ất từ trong cơ thể Luân Hồi Đạo Nhân chui ra, trở về nhục thân của mình.

Đây là lần đầu tiên Thái Ất chính thân sử dụng sức mạnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong lòng thập phần kỳ đãi khi bản tôn đạt đến tầng thứ này.

Hỗn Độn Chung sau khi tế luyện hoàn toàn liền xoay tròn trên đỉnh đầu Thái Ất, tán phát uy áp khủng bố.

"Luân Hồi đạo hữu trấn thủ Địa Phủ, bần đạo có việc phải ra ngoài một chuyến." Lời chưa dứt, Thái Ất thu Hỗn Độn Chung, hóa thành một đạo kim quang bay về phía Thiên Đình.

Trong quá trình Hỗn Độn Chung đản sinh, y thấy có tàn thi Ma Thần rơi xuống cửu thiên tinh thần.

Thế nên y muốn đến tinh vực của Thiên Đình tìm kiếm một phen, nếu gặp được tàn thi biết đâu có thể gia tăng tốc độ trưởng thành cho tiểu thế giới.

Nếu không gặp được, đến kiến diện Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên và Dao Trì cũng không uổng công chuyến này.

Từ khi Bất Chu Sơn sụp đổ, người thường muốn lên Thiên Đình là vô cùng khó khăn, nhưng đối với Thái Ất lại rất đơn giản.

Sâu trong hư không, bốn cây thiên trụ khổng lồ nâng đỡ trọng lượng thiên địa, vô cùng công đức chi lực ngưng thành tường vân lượn lờ xung quanh.

Bốn chi của Huyền Quy chống đỡ thiên địa đã ngưng tụ một bộ phận công đức, chỉ đợi y trọng sinh trở về là có thể thu lấy.

Thái Ất hóa thành một đạo kim quang, trong thuấn gian xuyên qua màng ngăn cách thiên địa đi vào Thiên Đình.

Lần này tới Thiên Đình, y phát hiện dáng vẻ tàn phá trước kia đã biến mất, khôi phục lại cảnh tượng kim bích huy hoàng, đại khí bàng bạc.

Nam Thiên Môn kim quang rực rỡ như được đúc bằng lưu ly, vô số đại điện phân bố có thứ tự như từng con trường long quấn quýt giao thoa.

Thụy thái treo cao nơi tầng mây, hà quang bốc lên quyện cùng sương tím, tiên khí lượn lờ tiếp dẫn ức vạn tinh quang, phô bày uy nghiêm của Thiên Đình.

Thiên Đình tuy có cải biến lớn nhưng đáng tiếc lại không có người canh giữ, tịch tĩnh vô thanh như một tòa thiên đình hoang phế.

Hạo Thiên và Dao Trì mới vừa chưởng quản Thiên Đình, lấy đâu ra thời gian chiêu binh mãi mã.

Dù có truyền hạ dụ chỉ, cũng chưa chắc có người nguyện ý tới Thiên Đình nhậm chức.

Hạo Thiên dù sao cũng đảm nhiệm Thiên Đình chi chủ, chẳng qua là nhờ hào quang của Đạo Tổ, nếu không một tiểu đồng tử lấy đâu ra tư cách chưởng quản quyền hành Hồng Hoang.

Trách không được đệ tử Tứ giáo không nể mặt mũi.

"Kẻ nào dám tới Thiên Đình, sao không vào Lăng Tiêu Bảo Điện một chuyến." Thái Ất tới Thiên Đình mà không hề che giấu khí tức, Hạo Thiên thuấn gian cảm ứng được liền lập tức phát ra lời mời.

Nếu người tới có thể gia nhập Thiên Đình, tất sẽ trở thành một đại trợ lực.

Nhưng đại năng Chuẩn Thánh ở đâu cũng được tôn sùng, không biết kẻ tới có nguyện ý gia nhập Thiên Đình hay không.

Thái Ất khóe miệng khẽ nhếch, dưới chân súc địa thành thốn, chớp mắt đã tới Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bảo điện kim bích huy hoàng tự nhiên không cần bàn cãi, điều khiến y chú mục là hai người ngồi ở vị trí thủ tọa.

Chỉ thấy Hạo Thiên mặc kim sắc đế bào thêu hình cửu trảo kim long, diện dung đã thoát vẻ ấu trĩ, trái lại có phong thái của bậc thượng vị giả.

Sâu trong ánh mắt ẩn giấu một tia xảo quyệt.

Dao Trì bên cạnh trông cũng tú sắc khả xan (xinh đẹp), mỗi nụ cười mỗi cái liếc mắt đều khiến người ta xao xuyến, trong ánh mắt ngầm chứa mị ý câu hồn đoạt phách.

Thái Ất cảm thấy đạo mị ý kia có chút cố ý làm vậy, như muốn mê hoặc mình.

"Thái Ất đạo hữu có thể tới Thiên Đình, quả thực khiến bồng tất sinh huy nha, mau mau mời ngồi." Hạo Thiên thấy Thái Ất liền lộ vẻ

cuồng hỉ.

Tại Tử Tiêu Cung y đã thương nghị với Nguyên Thủy Thiên Tôn để Thái Ất nhậm chức ở Thiên Đình nhưng bị cự tuyệt thẳng thừng.

Hiện tại Thái Ất tới Thiên Đình, chẳng lẽ là muốn nhập trú?

Nếu để Thái Ất biết được suy nghĩ của Hạo Thiên, khẳng định y sẽ lập tức phủi mông rời đi.

Chiếm cứ Địa Phủ rộng lớn ngưng tụ vô cùng khí vận, y còn thèm nhìn chút quyền lực cỏn con này sao?

Thiên Đình phân thành Ngũ Ngự, quyền lực thu hẹp đáng kể, ai mà thèm nhìn trúng, cũng chỉ có Hạo Thiên tự mệnh bất phàm mới nghĩ mình có thể chưởng khống thiên địa.

Thiên Đình tạm thời chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì, ngay cả một nữ tiên bưng trà rót nước cũng không có.

Khiến người ta không khỏi tán thán, Hạo Thiên làm Ngọc Đế này quả thực quá nghẹn khuất.

"Năm xưa gặp đạo hữu ở Tử Tiêu Cung, nay gặp lại lần nữa, quý là Thiên Đình chi chủ, quả thực khả hỉ khả hạ (đáng mừng đáng chúc)." Người bình thường nghe lời này có lẽ trong lòng sẽ cao hứng không thôi, nhưng Hạo Thiên lại sầu mi khổ mặt, một vẻ ưu sầu.

"Đạo hữu có chỗ không biết, Thiên Đình rộng lớn như vậy chỉ có hai người chúng ta, không không đãng đãng thực khổ bất kham ngôn, không biết Thái Ất đạo hữu có nguyện nhậm chức ở Thiên Đình?" "Chức vị, chỗ ở cứ việc tùy ý chọn lựa, chỉ cần treo cái hư danh là có thể ngưng tụ vô biên khí vận, có thể mượn tinh thần chi lực để tu luyện." Thái Ất thấy Hạo Thiên khóc lóc kể khổ như chịu ủy khuất cực lớn, trong lòng có chút không vui.

Cái đức hạnh này y hệt Chuẩn Đề bên Tây phương, không biết

còn tưởng là học từ lão ta nữa.

Chương 151

Quả thực Thái Ất đoán đúng rồi, Hạo Thiên chính là học từ Chuẩn Đề.

Phải biết Chuẩn Đề chỉ cần một màn khóc lóc mà khóc ra một tôn Thánh vị, y cũng muốn học theo, biết đâu có thể khiến Thái Ất nhậm chức ở Thiên Đình.

Dù sao thế nhân đều truyền Thái Ất tâm tính từ bi, giải cứu dân sinh tật khổ, chắc không nỡ đứng nhìn y chịu khổ nan đâu nhỉ?

Tuy nhiên Hạo Thiên đã tính sai rồi, Thái Ất tâm tính từ bi là thật nhưng y lại nhìn ra được Hạo Thiên đang diễn kịch.

"Hạo Thiên đạo hữu thân là Thiên Đình chi chủ, dụ chỉ ban ra tự nhiên sẽ có người nhất hô bách ứng, muốn tu sĩ thế nào chẳng phải đều dễ như trở bàn tay sao." "Bần đạo chỉ là một đệ tử Xiển giáo, không dám thân cư cao vị, hãy để chuyện tốt đó cho người cần hơn đi." Hạo Thiên và Dao Trì nhất thời ngây ra, không gia nhập Thiên Đình sao?

Lại bị cự tuyệt rồi.

Thái Ất từ đầu đã không hề có ý định gia nhập Thiên Đình, là họ tự mình đa tình cho rằng y muốn nhập trú Thiên Đình thôi.

"...Đã đạo hữu không nguyện nhậm chức ở Thiên Đình, bần tọa cũng không miễn cưỡng.

Chúng ta còn có việc, có chỗ đãi tiếp không chu toàn xin hãy lượng thứ." Hạo Thiên thấy Thái Ất không nguyện gia nhập Thiên Đình, ngữ khí và xưng hô đều thay đổi, thậm chí lập tức hạ đạt lệnh đuổi khách.

Biến sắc nhanh thật đấy, loáng cái đã là một vẻ mặt khác.

Nếu bị đuổi đi như vậy thì nhan diện để đâu cho hết.

"Đạo hữu khẳng định đang bận rộn chỉnh đốn Thiên Đình.

Bần đạo thấy cửu thiên tinh thần có dấu hiệu bạo động, chính hảo gần đây học được một chiêu trấn áp tinh thần thuật pháp, có thể giúp tiêu trừ đôi chút." Diện sắc Hạo Thiên tức khắc biến đổi.

Tinh thần đang được bài bố có trật tự, căn bản không hề có dấu hiệu bạo loạn, lời này hiển nhiên là muốn mượn tinh thần chi lực để tu luyện đây mà.

Lại còn bảo là giúp trấn áp, quả thực nực cười.

"Thái Ất đạo hữu..." "Hạo Thiên đạo hữu không cần nói lời cảm ơn, bần đạo nhạc thiện hảo thi, chuyên vì người tiêu trừ khổ nan, chút chuyện nhỏ này không cần để bụng." Lời chưa dứt, Thái Ất đã hóa thành một đạo kim quang bay về phía tinh hải chín tầng trời.

Muốn mượn cớ sự vụ bận rộn để bần đạo rời đi sao, vậy để ta cho các ngươi biết thế nào là giúp người làm niềm vui.

Hạo Thiên, Dao Trì thấy Thái Ất bay vào tinh hải, diện sắc đều biến đổi.

"Thái Ất quả thực khả ác, không được ta đồng ý đã dám chui vào đó." "Lời nói của người ta không hề có sơ hở gì, thôi đi, nhẫn một chút cho sóng yên biển lặng." "Đường đường Ngọc Đế chủ tể Tam Giới mà lại bảo ta nhẫn nhịn đệ tử Xiển giáo, tuyệt đối không thể." Dứt lời, Hạo Thiên định bay về phía tinh hải nhưng bị Dao Trì giữ lại.

"Với tu vi của huynh, đối mặt với Thái Ất chỉ có tự chuốc khổ vào thân, đến lúc đó chỉ sợ bị đuổi ra khỏi Thiên Đình." "Dù sao tinh thần chi lực cũng nhiều như vậy, để y dùng một ít thì đã sao.

Đợi sau này thực lực của ta tăng tiến sẽ đòi lại nhân quả hôm nay sau." Dao Trì không hổ là Vương Mẫu, tâm tư tinh tế hơn, nhìn thấu

mọi chuyện và trầm ổn hơn Hạo Thiên nhiều.

Hạo Thiên tuy có bất cam nhưng không tiện phát tác, đành để mặc Thái Ất du đãng trong tinh hải.

Tinh hải thực chất là một quần thể ức vạn tinh thần treo cao trên Thiên Đình như vương dương đại hải.

Mỗi một ngôi sao đều vô cùng khổng lồ, tán phát đủ loại tinh thần chi lực, đồng thời diễn hóa thiên địa chí lý.

Thái Dương Tinh chủ thái dương, đối lập với Thái Âm, một âm một dương tạo thành cảnh giới Vô Cực.

Nhị Thập Bát Tinh Túc bài bố có trật tự, tỏa ra vô cùng hào quang, khi vận chuyển hiển lộ rõ Thiên Địa Đại Đạo, mỗi cử động đều chứa đựng huyền lý đạo pháp.

Thái Ất nhìn ức vạn tinh thần không ngừng vận chuyển, từng sợi đạo vận khó có thể nhìn rõ lơ lửng trong hư không nhưng có thể cảm tri chân thực sự tồn tại của chúng.

Bấy lâu nay y đều đang cảm ngộ ác niệm của chính mình nhưng tiếc là nó bị ẩn giấu quá sâu, thực sự khó có thể tham ngộ thấu đáo.

Thế nên Thái Ất muốn mượn sức mạnh của tinh thần để cảm ngộ bản thân.

Trong truyền ngôn, Thất Sát Tinh chúa tể sinh tử, là ngôi sao hình sát, tụ tập vô cùng hung sát chi khí, chính hảo có thể để y cảm ngộ ác niệm của mình.

Thái Ất bay lượn trong tinh hải vô tận, cuối cùng cũng tìm thấy Thất Sát Tinh.

Chỉ thấy nó to lớn vô cùng, có vô số đạo văn khắc trên bề mặt tinh cầu.

Tinh thần chi lực nồng đậm như những con hắc long cuồn cuộn tùy ý lượn lờ trên bề mặt.

Tinh thần chi lực trên Thất Sát Tinh có màu đen, như những hố đen thôn phệ vạn vật, khiến người ta nhìn vào một cái liền lún sâu trong đó.

"Không hổ là Thất Sát Tinh, chắc đủ để dẫn dắt ác niệm trong lòng ta ra ngoài." Ý niệm động một cái, Thái Ất khoanh chân tọa thiền, bình tâm ngưng thần, vận chuyển Ngọc Thanh Tiên Quyết.

Lực hấp dẫn khủng bố đem tinh thần chi lực đen kịt như mực hút vào cơ thể.

Nhất thời từng con hắc long như tìm được lỗ hổng để xả van, điên cuồng chui vào trong thân thể Thái Ất.

Tinh thần chi lực mang theo tà sát tuôn trào, Thái Ất cảm giác trong não hải có một luồng ý niệm thị sát muốn phá vỏ mà ra, tuy còn yếu ớt nhưng có thể cảm ứng chân thực.

Trước kia đối địch, dù hạ thủ không lưu tình, đưa người vào tử địa, y vẫn không cảm thụ được ác niệm.

Hiện tại dù không giết người, không động bất cứ ý niệm nào, vẫn sẽ hiện lên những suy nghĩ hung ác.

Mỗi một người đều có thiện niệm, ác niệm, chấp niệm, chỉ là bị chôn vùi nông sâu khác nhau.

Ác niệm của y bị chôn quá sâu, khó lòng phát hiện, chỉ có thể thông qua chí lý huyền diệu trên Thất Sát Tinh để dẫn đạo ác niệm ra ngoài.

Theo tinh thần chi lực trên Thất Sát Tinh không ngừng bị hút vào cơ thể, hư không quanh Thái Ất lần lượt động đãng.

Chí lý huyền diệu ngưng thành từng đạo xiềng xích hư huyễn xoay tròn phi vũ, mỗi động tác đều hiển lộ sát phạt, một luồng âm tà chi khí tùy ý phiêu tán.

Khí tức quanh thân Thái Ất không ngừng bạo tăng, mái tóc tung bay, từng luồng ác niệm đen kịt như mực đang khuếch tán ra ngoài.

Xung quanh đều có thể cảm nhận được một luồng ý niệm hung ác, ngay cả Thất Sát Tinh cũng đang điên cuồng chiến đấu như có một vật khổng lồ sắp hiện thế.

Tu luyện không kể năm tháng, chớp mắt đã ngàn năm trôi qua.

Thái Ất bị mây đen vô tận che khuất, căn bản không thấy rõ thân hình, chỉ thấy đôi mắt sáng rực như huyết đồng đầy hãi hùng.

Khí tức khủng bố làm hư không chấn động lung lay.

Ngay sau đó y cảm tri được trong cơ thể có ác niệm vô tận muốn phá thể mà ra.

Một tiếng phá không truyền tới, Hỗn Độn Chung tỏa ra khí tức hỗn độn khủng bố phục sẵn trước mặt Thái Ất như đang chờ đợi điều gì đó.

Hỗn Độn Chung do lưng rìu Bàn Cổ hóa thành, khi thiên địa chưa mở đã nhiễm tiên huyết của ba ngàn Ma Thần, lại qua tay Đông Hoàng Thái Nhất giết chóc vô số sinh linh nên sớm đã tích tụ vô số oán khí.

Dùng nó để chứa đựng ác niệm của Thái Ất là không gì thích hợp hơn.

Chương 152

"Trảm!" Ý niệm như đao, vung tay trảm xuống.

Theo một đao trảm xuống toàn bộ ác niệm, một luồng ý niệm đen như hố đen xuất hiện trước thân y rồi dung nhập vào Hỗn Độn Chung.

Ác niệm vừa vào Hỗn Độn Chung, một lực hấp dẫn khủng bố truyền tới, hấp thu vô lượng tinh thần chi lực, cả chiếc chuông biến thành một màu đen kịt.

Theo một hồi biến động có trật tự, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt y.

Chỉ thấy người này mặc đạo bào đen huyền, toàn thân như ẩn hiện trong bóng tối, đôi mắt tinh hồng tỏa ra mị ý tà ác khiến người ta nhìn vào là phải rùng mình.

Cùng lúc đó, một luồng uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ từ trong cơ thể y tuôn ra về tứ phía.

Thất Sát Tinh bị khí thế va chạm đến mức suýt vỡ nát, hư không xuất hiện từng vết rạn lan ra chư thiên.

Một luồng tà niệm khủng bố như muốn thôn phệ thiên địa bao phủ lấy tinh vực vô tận.

Theo việc trảm xuất Ác thi, tu vi Thái Ất đã đạt đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, từng sợi pháp tắc chi lực định trụ xung quanh.

"Bần đạo Tà Hồn Đạo Nhân kiến qua Bản tôn." Thái Ất nhìn Ác thi, diện sắc đốn thì biến đổi.

Ác thi này đúng như cái tên của nó, chỗ nào cũng tràn đầy tà ý, còn khủng bố hơn cả Ác thi bình thường gấp trăm lần.

Nụ cười trên mặt hắn nhìn thôi cũng đủ rợn tóc gáy.

Theo cách nhìn của Thái Ất, đây căn bản không phải Ác thi mà hoàn toàn là Tà thi.

Tuy Tà thi có chút khiến người ta cảm thấy hoang đường nhưng Thái Ất có thể cảm nhận được cái "Tà" đó chỉ là vì tính cách của hắn có chút quái dị, chứ không phải sức mạnh của hắn chứa đầy tà khí.

Trọng yếu nhất là thực lực của Tà thi vô cùng cường đại, trong tình huống không dùng pháp bảo, ngay cả Thái Ất cũng chưa chắc thắng nổi.

Phải biết Tà thi là mượn tinh thần chi lực của Thất Sát Tinh để dẫn dắt ra, lại có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung làm vật chứa, thực lực bộc phát phi đồng tiểu khả.

Thậm chí còn có thực lực siêu việt Bản tôn.

"Tà Hồn đạo hữu, có thể thu lại nụ cười đó được không, trông có vẻ không có ý tốt chút nào." Tà Hồn thu lại nụ cười, diện sắc đốn thì lộ vẻ hàn mang, một luồng lãnh ý chí âm chí hàn từ trong cơ thể tán phát ra, ức ức vạn lý tinh hải như bị đóng băng.

Thái Ất nhất thời kinh hãi, bất giác vận chuyển công pháp để chống lại cái lạnh thấu xương đó.

Sát khí cuồn cuộn kết hợp với gương mặt lãnh mạc, ai nhìn vào cũng thấy toàn thân đầy ác ý.

Ác thi này quả thực có chút khác biệt.

Tà đến mức rợn người, ác đến mức người ta không biết là tốt hay xấu.

"Bản tôn không cần lo lắng, chúng ta vốn là một thể, giúp đỡ lẫn nhau đều không tổn hại mảy may." Thái Ất càng nhìn Tà Hồn Đạo

Nhân càng thấy lo lắng, ý niệm động một cái liền vội vàng thu hắn vào trong cơ thể.

Nếu còn không thu, không biết hắn còn gây ra chuyện gì nữa.

Trảm một cái Thiện thi thì lòi ra mười tôn Diêm La, trảm một cái Ác thi thì biến thành Tà thi, nếu còn trảm Chấp niệm thi nữa thì không biết còn xảy ra loạn lạc gì đây.

Thái Ất nén lại tư lự trong lòng định rời đi.

Hiện giờ mượn Thất Sát Tinh trảm xuất Tà thi, tu vi đã đạt Chuẩn Thánh hậu kỳ, không uổng chuyến này.

Một tiếng phá không vang lên khiến Thái Ất dừng bước định rời đi.

Chỉ thấy phía trước không xa xuất hiện một lão giả mặc hắc bào, toàn thân tinh thần chi lực cuồn cuộn, gương mặt lộ vẻ thương tang, đôi mắt tán phát sự tham lam.

Khí thế khủng bố không hề thua kém y.

Thái Ất nhất thời kinh ngạc, phải biết tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ mà có người có thể lặng lẽ xuất hiện, e rằng lai lịch không đơn giản.

Đây là tinh thần chi hải, thuộc phạm vi quản hạt của Thiên Đình, nhưng giờ đột nhiên xuất hiện một lão giả lạ mặt thế này, khẳng định là kẻ đến không thiện.

"Tiểu oa nhi, chỗ này lúc nãy có pháp bảo xuất thế phải không?" Thanh âm lão giả có chút khàn đặc, khí tức âm hàn theo lời nói truyền khắp toàn thân, một luồng uy áp vô hình từ trên đỉnh đầu trấn áp xuống.

Tiểu oa nhi?

Nhìn danh xưng của lão giả, chắc hẳn là một trong những đại

năng ẩn thế của Hồng Hoang, nếu không sẽ không gọi y là tiểu oa nhi.

"Tiền bối, nơi này không có bảo vật gì xuất thế cả, chỉ là tinh thần chi lực bạo động mà thôi." "Không có?

Tiểu oa nhi tâm tư không nhỏ nha, luồng khí tức chí âm chí hàn lúc nãy đã làm rung động cả vùng tinh không này." "Muốn lừa gạt lão tổ sao, còn non lắm.

Mau chóng giao pháp bảo ra, bằng không nếu ta động thủ, ngay cả bộ xương già của ngươi cũng không giữ được đâu." Tinh Thần Lão Tổ mặt đầy âm trầm.

Lão đã tu luyện ức vạn vạn hội nguyên trong vùng tinh hải này, chứng kiến vô số lần tinh thần bạo động nhưng chưa bao giờ thấy luồng khí tức chí âm chí hàn nào khủng bố như vậy.

Hiển nhiên là có dị bảo xuất thế, tiểu tử này dám lừa gạt lão tổ, quả thực là chán sống rồi.

Thái Ất nghe đối phương tự xưng lão tổ liền hiểu ra, e là tàn niệm của một trong ba ngàn Ma Thần trốn vào trong tinh thần, mượn tinh thần chi lực để trị thương.

Khí tức của Tà Hồn lúc nãy làm Tinh Thần Lão Tổ lầm tưởng có pháp bảo xuất thế nên mới không ẩn mình nữa, chạy ra để tranh đoạt pháp bảo.

Khả tiếc nơi này căn bản không có pháp bảo, chỉ có một người, e là một trận ác chiến là không tránh khỏi.

"Tu sĩ chúng ta vốn không thích đánh đánh giết giết, tiền bối muốn giết người sao không tới U Minh Huyết Hải mà tìm Minh Hà Lão Tổ thiết tha một chút." "Tiểu tử xảo ngôn, đã không chịu giao pháp bảo, vậy để lão tổ tự mình lấy." Lời chưa dứt, tinh thần chi lực trong hư không đã bạo động, từng tiếng oanh minh như tiếng chuông khánh

vang khắp tinh hải tứ phương.

Uy áp khủng bố như nước lũ tràn trề, dọc theo hư không vô biên vô tận lao về phía Thái Ất.

Thái Ất diện sắc không hề thay đổi, khí tức toàn thân chấn động, Luân Hồi pháp tắc ngưng thành vô số xiềng xích lượn lờ xung quanh, trực tiếp ngăn cản uy áp khủng bố ở bên ngoài.

"Khí tức Luân Hồi?

Là tàn niệm của Luân Hồi Ma Thần hóa thành sao?

Tốt lắm, lão tổ hôm nay gặp được đại tạo hóa rồi." Bị Bàn Cổ giết, giữ lại một sợi tàn niệm hóa hình ra, nếu có thể thôn phệ một sợi bản nguyên của Luân Hồi Ma Thần thì có thể tu phục thương thế của lão.

Chỉ cần tu luyện thêm vài vạn hội nguyên nữa là có thể trở lại trạng thái đỉnh phong, quả thực là thiên đại tạo hóa.

Dứt lời, Tinh Thần Lão Tổ tế ra một phương đại ấn trong tay, trên đó có hư không vô tận, ức vạn tinh thần điểm xuyết, hào quang tỏa ra còn rực rỡ hơn cả thái dương.

Đại ấn vừa ra, tinh thần chi lực của cả vùng tinh không đều bạo động, hóa thành linh long thất thải lũ lượt dung nhập vào trong đó.

Một luồng uy áp không hề thua kém Chuẩn Thánh viên mãn từ đại ấn tỏa ra, đạo vận nồng đậm bao phủ lấy lão giả.

Chương 153

"Đi!" Theo lời vừa dứt, chiếc đại ấn khủng bố như một ngôi sao khổng lồ lao thẳng về phía Thái Ất.

Nơi nó đi qua, hư không trực tiếp phá toái, một đường hầm đen kịt treo cao trên thiên khung, uy áp hạo hãn như triều dâng, áp xuống trời đất.

Thái Ất nhìn đại ấn đang bay tới, sắc mặt bình tĩnh không một chút gợn sóng.

Ý niệm khẽ động, trước thân hiện ra ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, tựa như những tinh cầu màu xanh sẫm, tỏa ra đạo vận nồng đậm.

Hư không bị chấn động đến mức lay chuyển đông tây, như sắp tan vỡ.

Ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, dưới sự thúc động của tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, có thể bộc phát uy lực của Chuẩn Thánh viên mãn.

Hào quang ngũ sắc tựa như che lấp cả mặt trời, nhuộm đẫm chư thiên hạo vũ. "Hưu hưu!" Thái Ất chỉ tay nhẹ điểm, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu vẽ nên những quỹ tích khó lòng nắm bắt, đánh vào đại ấn khổng lồ như thiên tiệm kia từ những góc độ hiểm hóc.

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, hai bên va chạm trong nháy mắt, bộc phát một trận oanh minh kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, cả hư không đều nổ tung.

Năng lượng hạo hãn trực tiếp biến thành khói lửa, như một con xám long thôn thiên phệ địa, bàn hoàn quanh hư không.

Hào quang ngũ sắc và lực lượng tinh thần thất thải đan xen vào nhau trong khói lửa, va chạm rồi kích đãng ra tứ phía, như từng mũi thần châm xuyên thấu hư không.

Tinh Thần Lão Tổ tuy cũng là một trong ba ngàn Ma Thần, nhưng không danh tiếng, lại bị Bàn Cổ chém giết, chỉ còn lại một đạo tàn niệm.

Nhờ vào ức vạn lực lượng tinh thần mới khiến Tinh Thần Ấn bộc phát ra thực lực Chuẩn Thánh viên mãn.

Phản quan Thái Ất, vốn là tàn thi của Luân Hồi Ma Thần hóa hình, nay vừa trảm ra Ác thi nên thực lực tăng mạnh, đang sầu không có đối thủ để kiểm nghiệm.

Pháp lực toàn thân cuồn cuộn không tiếc rẻ, điên cuồng rót vào ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu. "Băng!" Một tiếng nổ vang trời, đại ấn tỏa ra tinh thần chi lực bị đánh văng ra, đập nát vô số tinh thần.

Tinh Thần Lão Tổ tức thì kinh hãi, không ngờ tiểu oa oa này lại có tu vi cường đại như thế, lại còn chiếm giữ cực phẩm Tiên Thiên linh bảo.

Chỉ với một kích đã đánh lui Tinh Thần Ấn. "Hảo tiểu tử, quả thực đã xem thường ngươi rồi." Vốn là một trong ba ngàn Ma Thần, lại có tinh thần chi lực làm nguồn sức mạnh, vậy mà lần đầu giao phong đã thất bại.

Tuy chỉ là nhất thời đại ý, nhưng việc pháp bảo bị đánh bay là sự thật.

Dứt lời, ức vạn tinh thần trong hư không cực tốc chuyển động, ngay cả những vẫn tinh quang hoa ảm đạm cũng tỏa ra một tia sáng yếu ớt.

Ức vạn đạo tinh quang rơi xuống, tại tinh không hiện ra một tòa

đại trận, trong trận quang hoa đan xen, vân hà cuộn trào, các loại thần quang tỏa ra uy áp khủng bố.

Thái Ất sắc mặt có chút biến hóa, lẽ nào Tinh Thần Lão Tổ có thể bố hạ Chu Thiên Tinh Đấu đại trận?

Phải biết Chu Thiên Tinh Đấu đại trận tiếp dẫn ức vạn tinh thần chi lực, có thể sánh ngang với Tinh Thần Lão Tổ hiện tại.

Đáng tiếc Chu Thiên Tinh Đấu đại trận không phải ai cũng bố hạ được, Tinh Thần Lão Tổ chỉ là mượn dùng tinh thần chi lực để bố hạ tinh thần đại trận, so với đại trận của Yêu tộc thì khác biệt một trời một vực.

Thái Ất đến Chu Thiên Tinh Đấu đại trận còn chẳng ngại, lẽ nào lại sợ một tòa tinh thần đại trận uy lực nhỏ hơn? "Oanh!" Một tiếng oanh minh tập kích, vô số đạo huyễn quang bao bọc Thái Ất vào trong, từng viên lưu tinh như những hòn đá ném xuống.

Hư không như mặt biển cuồng bạo lay động, ánh sáng rực rỡ vô tận tản mát, hết thảy sự vật gặp phải đều hóa thành tro bụi.

Thái Ất vung đại thủ, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu phun trào vô cùng đạo vận, hư không tức thì hóa thành một vùng vương dương đại hải, mang theo uy áp quét sạch thương khung, đánh về phía những vẫn tinh đang rơi xuống.

Thương hải khuấy động thiên khung, có uy thế phá toái thế giới, từng viên vẫn tinh trực tiếp bị oanh toái.

Quang hoa vô tận nở rộ giữa hư không, vô cùng diệu nhãn.

Khí thế quanh thân Thái Ất cuộn trào, chấn vỡ ức vạn lý hư không, trước mặt hiện ra một thanh thước khổng lồ.

Cự xích tỏa ra khí tức Hồng Mông, những đạo văn phức tạp như từng con du long đan xen, tỏa ra quang huy khủng bố, trấn áp cả hỗn

độn hư không đến mức tan vỡ. "Trảm!" Hồng Mông Càn Khôn Xích như một thanh cự nhận gánh vác thiên địa, chém xuống tinh thần đại trận.

Tuy chỉ vung ra một nhát, nhưng lại như có ức vạn đạo đao nhận chém xuống, cả hư không như tờ giấy, thuấn gian phá toái.

Vô số vẫn tinh bị ức vạn quang thúc va chạm, phát ra tiếng oanh minh kịch liệt, năng lượng khủng bố trực tiếp bao phủ cả vùng hư không.

Thiên địa trong phút chốc mất đi màu sắc, nhật nguyệt ẩn độn vào hư vô, không dám lộ tung tích.

Tiếng oanh minh chấn nhiếp thiên địa vang vọng hồi lâu không dứt, truyền khắp cả hạo vũ. "Chuyện gì xảy ra, vì sao sâu trong tinh không lại truyền đến tiếng nổ lớn." Hạo Thiên trong lòng đại kinh, vội vàng dùng Hạo Thiên Kính tra xét. "...Là ai đang đánh nhau với Thái Ất?" Hạo Thiên càng xem càng kinh ngạc, sắc mặt liên tục thay đổi.

Trên Cửu Thiên tinh vực, khói lửa khủng bố che lấp thiên địa, chỉ thấy một đạo thân ảnh bị kim quang đánh bay. "Băng!" Một đầu ngân phát của Tinh Thần Lão Tổ biến mất hơn phân nửa, đạo bào trên người rách nát, tiên huyết như suối không ngừng phun trào.

Dù cực lực áp chế nhưng vẫn khó thấy hiệu quả, dường như có đạo vận khủng bố đang ngăn cản vết thương khép lại. "Phốc!" Một ngụm ô huyết phun ra, Tinh Thần Lão Tổ sắc mặt trắng bệch, trong đôi mắt lộ ra thần sắc khó tin.

Bố hạ đại trận mà cũng không cản nổi công kích, pháp bảo kia rốt cuộc là thứ gì mà cường đại như vậy.

Thái Ất phát lực quá nhanh, khiến Tinh Thần Lão Tổ căn bản không kịp phản ứng đã bị một kích đả thương.

Khói lửa tan đi, chỉ thấy khí tức quanh thân Thái Ất tung hoành, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay bộc phát khí tức chấn nhiếp thiên địa, uy áp bàng bạc đẩy lùi cả tinh thần sang một bên. "Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

Lão tổ thua không oan." Dứt lời, Tinh Thần Lão Tổ muốn đào tẩu, át chủ bài lớn nhất đã bị phá, nếu đánh tiếp chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Tình thế bất lợi lập tức bỏ chạy vốn là phong cách của y.

Thái Ất thấy Tinh Thần Lão Tổ chạy, đại thủ vươn tới chộp một cái, hư không hiện ra một bàn tay khủng bố như muốn nắm gọn thiên địa.

Uy áp hạo hãn tựa như thiên địa áp xuống, Tinh Thần Lão Tổ sắc mặt kinh hãi, bị một luồng hấp lực khủng bố nhiếp vào trong tay, dù giãy giụa thế nào cũng khó lòng thoát khỏi.

Tức thì Tinh Thần Lão Tổ xả bỏ nhục thân, nguyên thần bay về phía ba mươi ba tầng trời ngoại.

Chương 154

Nhục thân mất đi có thể đoạt xá lại, nguyên thần mà bị bắt thì chỉ có con đường chết.

Thái Ất đã sớm phòng bị Tinh Thần Lão Tổ, tại hư không bố hạ thiên la địa võng, căn bản khó lòng đào thoát. "Tử!" Dứt lời, vô tận xích sắt trực tiếp gạt bỏ linh hồn Tinh Thần Lão Tổ, hóa thành tro bụi.

Thân thể lão giả lóe lên một đạo quang hoa, cuối cùng biến thành một bộ tàn thi Ma Thần khổng lồ, tỏa ra tinh thần chi lực dạt dào.

Bộ tàn thi Ma Thần này tiêu hao không ít bản nguyên Ma Thần, không biết có thể tăng phẩm cấp của tiểu thế giới hay không.

Thái Ất vung tay thu cự thi vào tay áo, hóa thành một đạo kim quang bay về hướng Côn Luân sơn.

Từ sau trận Vu Yêu đại chiến đến nay chưa trở lại Côn Luân sơn, không biết chư vị sư đệ Xiển giáo hiện nay thế nào, có chăm chỉ tu luyện hay không...

Côn Luân sơn vân vụ lượn lờ, cung điện nguy nga, tiên hạc tề minh cao phi, linh khí cuộn xoáy như cuồng phong hô khiếu, bay múa khắp nơi. "Nhị sư huynh, Đại sư huynh của chúng ta lại đi đâu rồi, mấy ngàn năm không thấy bóng dáng, thôi diễn vị trí cũng không ra, Sư tôn thường xuyên bế quan, khi nào đệ tử mới có thể đột phá Đại La Kim Tiên đây." Câu Lưu Tôn sắc mặt ưu sầu, than vãn trước mặt Quảng Thành Tử. "Đại sư huynh thần thông quảng đại, làm sao ta biết được, cứ đợi đi, không chừng lúc nào đó sẽ về." "Hưu!" Lời chưa dứt, một đạo kim quang từ trên trời rơi xuống trước mặt chúng nhân. "Chư vị sư đệ vẫn bình an chứ!" Giọng nói hồng lượng của Thái Ất vang lên, thu hút ánh nhìn của mọi người. "Chúng đệ tử bái kiến Đại

sư huynh!" Chúng nhân vui mừng vội vàng hành lễ. "Chư vị sư đệ không cần đa lễ." Trong đại điện, ngoài mười một vị Kim Tiên ban đầu của Xiển giáo, nay có thêm hai người.

Một người mặc huyền hồng đạo bào, trán cao vút, râu tóc bạc phơ, tay cầm đào trượng, rõ ràng là Nam Cực Tiên Ông.

Ở kiếp trước, Nam Cực Tiên Ông là đại quản gia của Côn Luân sơn, mọi sự vụ của Xiển giáo đều do y quản lý.

Người còn lại mặc huyền bạch đạo bào, mặt mũi hiền từ, như một vị phúc đức chân quân, chính là Vân Trung Tử.

Ngay cả trong Lượng kiếp Phong Thần cũng không hề dính dáng sát kiếp, quả là một vị phúc đức chân quân hiếm có.

Hai người tuy không nằm trong danh sách mười hai Kim Tiên, nhưng lại là đệ tử mới thu của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Môn đồ Xiển giáo đông đảo, Thái Ất không thể chú ý tới từng người. "Chư vị sư đệ gần đây tu vi có tiến triển, sư huynh rất vui mừng, chính lúc này có chút cảm ngộ, muốn chia sẻ cùng sư đệ đôi chút." "Đại sư huynh phúc duyên thâm hậu, tu vi đại tiến thật đáng hỉ đáng hạ, mọi người mau mau tọa thiền linh thính đạo pháp." Chúng nhân ngày đêm mong mỏi Thái Ất có thể giúp nâng cao tu vi, nay vừa về Côn Luân sơn đã muốn giảng đạo luận pháp.

Trong lòng mọi người vô cùng hoan hỉ, ai nấy bình tâm ngưng thần, điều chỉnh trạng thái tốt nhất. "Thánh nhân thường vô tâm, lấy cái tâm của bách tính làm tâm, thiện như nước, nước đem lại lợi ích cho vạn vật mà không tranh..." Tiên âm diệu nhạc uyển chuyển động lòng người từ miệng Thái Ất chậm rãi truyền ra, chúng nhân trong đại điện đều rơi vào trạng thái đốn ngộ.

Tứ phía thải hà vân phi, mây mù dâng cao, ngũ thải thần quang đan

xen, địa dũng kim liên bán khai bán hợp, diễn hóa huyền cơ thiên địa.

Hư không có tiên nữ rải hoa, bay múa khắp trời, hư ảnh tiên sơn cổ thụ dần hiện ra phía sau thân mình.

Từng luồng dị hương nồng đậm từ từ lan tỏa.

Cả đại điện đều được bao phủ bởi các loại dị tượng, vô cùng đạo văn mang theo đạo vận lần lượt tiến vào não hải của chúng nhân.

Trên đầu Thái Ất tam hoa nở rộ, Đại La đạo quả hấp thu vô cùng linh khí, phun trào linh uẩn vô biên.

Thời gian trôi qua như nước chảy, thoắt cái đã nghìn năm, trong đại điện liên tục truyền ra những tiếng nổ đột phá trầm đục.

Linh khí bạo động ngưng thành những vòng xoáy trên đỉnh đầu mọi người, uy áp của các luồng khí tức khác nhau cuộn trào trong điện.

Hiện nay chúng nhân Xiển giáo hầu như đều đã đạt tới tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tu vi cao nhất, đã là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, chỉ còn cách Đại La Kim Tiên một bước ngắn. "Ba!" Tiếng giảng đạo của Thái Ất dừng lại, chúng nhân vẫn đang cảm ngộ bản thân, rõ ràng là lĩnh ngộ quá sâu, bất giác chìm đắm trong đó.

Giảng đạo tuy kết thúc nhưng việc lĩnh ngộ đại đạo không hề dừng lại, do đó Thái Ất không làm phiền mọi người, một mình bước ra khỏi đại điện.

Đúng lúc này, một luồng uy áp khủng bố từ mặt đất xông thẳng lên cửu thiên. "Oanh long!" Khắp nơi trong Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được đại địa chấn động, uy áp khủng bố quét sạch thiên địa. "Hướng đó... là hướng Thủ Dương sơn, chẳng lẽ có pháp bảo mạnh mẽ xuất thế?" Thủ Dương sơn là đạo tràng của Thái Thanh

Đạo Nhân, có pháp bảo xuất thế thì chắc chắn sẽ bị thu đi.

Hiện tại Nhân tộc đang hưng khởi, xác lập thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế, pháp bảo xuất hiện vào lúc này ở gần Thủ Dương sơn, e rằng chỉ có Nhân Đạo chí bảo Không Động Ấn.

Tam Hoàng Ngũ Đế muốn thuận lợi kế vị, tất yếu phải được Không Động Ấn công nhận mới có thể chứng đắc thánh vị. "Không Động Ấn xuất thế, e là chư vị Thánh nhân sắp tới bàn bạc sự nghi về Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc rồi, xem ra phải chuẩn bị sớm." Với tu vi của Thái Ất, căn bản không có tư cách cùng chư vị Thánh nhân bàn bạc quy thuộc của Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chỉ có thể về Địa Phủ trước để an bài thỏa đáng các sự nghi.

Tại Thủ Dương sơn, Thái Thanh Đạo Nhân sắc mặt hồng nhuận, nhìn Không Động Ấn trong tay, trong lòng đại hỉ. "Nhân Đạo chí bảo đã xuất, Nhân tộc trở thành thiên địa nhân vật chính, Nhân giáo đương hưng." Sau khi Nhân tộc trở thành thiên địa nhân vật chính, có thể dựa vào Nhân giáo và Không Động Ấn để chiếm giữ hai phần khí vận của Nhân tộc, từ đó Nhân giáo đại hưng. "Hưu hưu!" Vài đạo tiếng phá không truyền đến, mấy đạo thân ảnh không phân trước sau hiện ra trước Thủ Dương sơn.

Nữ Oa mặc tố y, Nguyên Thủy Thiên Tôn quý phái ung dung, và Thông Thiên với kiếm ý lăng nhiên. "Kiến sư huynh (huynh trưởng)!" "Đã tới cả rồi, vậy vào trong đàm đạo thôi." Thái Thanh Đạo Nhân biết rõ chúng nhân đến để bàn bạc quy thuộc của Tam Hoàng Ngũ Đế.

Vì thế không chút trì nghi, lập tức đưa mọi người vào Bát Cảnh cung. "Hiện nay Nhân Đạo chí bảo xuất hiện, Nhân tộc sắp nghênh đón Tam Hoàng Ngũ Đế, chư vị có ý gì cứ việc nói thẳng." Thái Thanh Đạo Nhân sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi nói.

Nữ Oa cùng mọi người nhìn nhau, tiên phong nói trước. "Chư vị

sư huynh, sư muội không lập giáo phái, không có đệ tử để giáo hóa Nhân Hoàng, nhưng muốn mưu cầu vị trí Thiên Hoàng cho huynh trưởng, xin sư huynh thành toàn." Nữ Oa không để ý vị trí thầy của Tam Hoàng, chỉ muốn Phục Hy chiếm giữ vị trí Thiên Hoàng.

Như thế có thể chứng đạo thành thánh, không cần lo lắng bị vẫn lạc trong Lượng kiếp.

Đương nhiên chứng đạo thành thánh này không phải là Thiên Đạo Thánh nhân, mà chỉ chiếm giữ thánh vị của Nhân tộc, một loại mệnh cách cao quý.

Tam Thanh không phản bác yêu cầu của Nữ Oa, suy cho cùng đều biết rằng chỉ cần giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế là có thể kiếm được công đức.

Chương 155

Còn việc ai làm Thiên Hoàng, Địa Hoàng căn bản không ảnh hưởng tới lượng công đức, vì thế đều không từ chối.

Nhưng muốn để Phục Hy trở thành Thiên Hoàng không phải chuyện dễ, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng không dám khẳng định ai chắc chắn sẽ làm Thiên Hoàng. "Nữ Oa sư muội, không phải chúng ta không muốn tương trợ, thực sự là có chút khó giải quyết." Nữ Oa đương nhiên biết để Phục Hy trở thành Thiên Hoàng rất khó khăn, nếu không đã chẳng nhờ mọi người giúp đỡ. "Sư muội không cần nóng vội, chúng ta tuy không thể trực tiếp tương trợ, nhưng có lẽ Luân Hồi Đạo Nhân có cách, chỉ cần đến Địa Phủ một chuyến, không chừng có thể đoạt lấy cơ duyên chứng đạo cho Phục Hy." Rốt cuộc Thái Thanh Đạo Nhân phản ứng nhanh nhạy nhất, một lời chỉ ra điểm mấu chốt.

Đúng vậy, Luân Hồi Đạo Nhân chưởng quản Địa Phủ, việc sinh tử luân hồi của sinh linh thế gian đều thuộc quyền quản chế.

Nếu Luân Hồi Đạo Nhân nguyện ý giúp đỡ, tuyệt đối có thể để Phục Hy chuyển thế đầu thai thành Thiên Hoàng.

Sau khi Nữ Oa hiểu ra, lập tức hành lễ cáo từ: "Chư vị sư huynh, sư muội có việc gấp tạm thời rời đi, ngày sau sẽ lại đăng môn bái tạ." Dứt lời, Nữ Oa hóa thành một đạo cầu vồng bay về hướng Địa Phủ.

Lúc này trong đại điện chỉ còn lại Tam Thanh. "Nữ Oa sư muội đi tìm Luân Hồi Đạo Nhân giúp đỡ, vị trí Thiên Hoàng chi sư chắc chắn sẽ bị Địa Phủ chia mất." Nhờ người giúp đỡ thì phải đưa ra chút lợi lộc, một tôn sư vị công đức chắc là đủ rồi. "Môn hạ lão đạo chỉ có Huyền Đô là đệ tử duy nhất, hãy để y đi giáo đạo Địa Hoàng, còn lại

do hai người chỉ đạo." Thái Thanh Đạo Nhân là huynh trưởng, hai người kia không tiện phản bác, hơn nữa còn lại sáu tôn sư vị, đủ để chia chác.

Vì vậy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên đều không có ý kiến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt nghiêm nghị, chậm rãi nói: "Nhân Hoàng gặp nạn binh đao, để tránh sinh linh đồ thán và chiến huống ác hóa, hãy để đệ tử Xiển giáo giáo đạo đi." Công đức của Nhân Hoàng nhiều nhất trong Tam Hoàng, lại trải qua sát phạt binh loạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn đương nhiên không dễ dàng nhường cho người khác.

Thông Thiên tức thì không vui, chẳng lẽ đệ tử môn hạ của ông tu vi không đủ, không chỉ đạo được Nhân Hoàng sao? "Đệ tử Tiệt giáo tinh thông sát phạt binh đạo, càng có lợi cho việc giáo đạo Nhân Hoàng, theo ý ta, nên để đệ tử Tiệt giáo làm Nhân Hoàng chi sư thì hơn." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nhướn mày: "Đệ tử Tiệt giáo chỉ biết giết chóc, làm sao hiểu đạo giáo hóa Nhân Hoàng." Hai bên đấu khẩu gay gắt, không ai chịu nhường ai, mùi thuốc súng giữa hư không nồng nặc.

Nếu cứ tiếp tục bàn bạc thế này, e là sẽ đánh nhau mất. "Im lặng, theo ý lão đạo, vị trí Nhân Hoàng chi sư thuộc về đệ tử Xiển giáo, còn vị trí Ngũ Đế hãy chia thêm một vị cho Tiệt giáo." Thái Thanh Đạo Nhân lên tiếng, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ đều không dám phản bác, vội vàng đáp ứng. "Hiện nay Tam Hoàng Ngũ Đế đều đã có quy thuộc, sớm chỉ phái đệ tử môn trung chuẩn bị sự nghi giáo đạo thánh giả Nhân tộc." Muốn để Tam Hoàng Ngũ Đế thuận lợi kế vị không hề đơn giản như thế.

Thiên tai, bệnh tật, binh đao đều là nguy nan mà Tam Hoàng phải

vượt qua.

Nếu không giúp Nhân tộc vượt qua thuận lợi, lúc đó không những không có công đức hạ xuống, thậm chí còn bị Thiên Đạo trách tội, giáng hình phạt. "Chúng ta bái biệt huynh trưởng." Dứt lời, hai người lần lượt hóa thành kim quang bay về đạo tràng của riêng mình.

Tại Địa Phủ nơi vô số vong hồn lượn lờ, Thái Ất đem thi thân của Tinh Thần Lão Tổ ngưng luyện thành từng hạt tinh thần nhỏ bé, treo cao trong tiểu thế giới của Luân Hồi Ma Phiên, tỏa ra từng dải tinh quang.

Tuy so với tinh thần của thế giới Hồng Hoang thì còn kém xa, nhưng đã có đường nét đại khái, chỉ cần ngày sau nghĩ cách dẫn nhập linh khí vô tận là có thể khiến nhật nguyệt tinh thần vận chuyển không ngừng. "Bản tôn, có khách quý tới." Luân Hồi Đạo Nhân tu vi thông thiên triệt địa, ý niệm bao quát cả thế giới Hồng Hoang, đối với bất kỳ ai đến đều có thể biết trước.

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân ý niệm tương thông, lập tức biết Nữ Oa đã ở trên không Địa Phủ. "Hưu!" Một tiếng phá không truyền tới, Nữ Oa gót ngọc nhẹ đạp hư không như dẫm lên mặt nước, gợn lên từng vòng linh khí.

Nàng khẽ chau mày, vốn dĩ nàng là Thánh nhân, chuyện gì cũng biết, nhưng Địa Phủ lại có một luồng sức mạnh huyền diệu ngăn cản sự thăm dò.

Không biết do tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân cao thâm hay sức mạnh Địa Đạo quá cường đại, theo nàng thấy thì có lẽ là vế trước. "Nữ Oa đạo hữu giá lâm Địa Phủ, chi bằng vào trong điện đàm đạo." Một giọng nói hồng lượng như sóng trào hạo hãn vang lên, chấn động màng nhĩ.

Đồng thời trước mắt hiện ra một đạo kim quang đại đạo, kéo dài

từ thâm xứ Địa Phủ lên tận hư không.

Nữ Oa đã từng thấy thần thông của Luân Hồi Đạo Nhân, trong lòng không chút kinh ngạc, bước chân nhẹ nhàng, súc địa thành thốn trực tiếp vào đại điện. "Nữ Oa kiến Luân Hồi đạo hữu, kiến...

Thái Ất sư điệt cũng ở trong Địa Phủ." Luân Hồi Đạo Nhân ở Địa Phủ thì không lạ, vì y là Địa Đạo Chi Chủ, nhưng Thái Ất là đệ tử Xiển giáo, từ khi nào lại có liên hệ với Địa Phủ.

Nhìn quan hệ của hai người không hề tầm thường, dường như đã quen biết từ lâu.

Quan trọng nhất là diện mạo của hai người có chút tương đồng, chẳng lẽ...

Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân, đối với quan hệ giữa Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân chỉ cần tinh tâm thôi trắc và diễn hóa là có thể biết được đại khái.

Trong lòng nàng hiện lên một quan hệ mơ hồ. "Thái Ất sư điệt quả thực có bản sự, sư thúc sư bá đều bị ngươi giấu giếm cả rồi." Trong thâm tâm Nữ Oa, nàng cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Ất cố ý đóng kịch, giả vờ không có quan hệ với Luân Hồi Đạo Nhân.

Ngay cả lần trước Tam Thanh và Luân Hồi Đạo Nhân tranh đoạt Hỗn Độn Chung cũng là diễn kịch cho người khác xem, nhằm che đậy chân tướng sự việc cho Thái Ất.

Sau khi tự mình suy luận, Nữ Oa đã chấp nhận quan hệ thần bí khó lường giữa Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất.

Thái Ất biết rằng quan hệ với Luân Hồi Đạo Nhân không thể che giấu mãi, sớm muộn gì cũng có ngày hạ màn.

Hiện giờ Nữ Oa đã tới Địa Phủ, không thể không tiết lộ một góc sự thật. "Sư thúc có lẽ hiểu lầm rồi, sư điệt chưa bao giờ ẩn giấu, chỉ

là chưa từng đề cập tới mà thôi." Nữ Oa không tin lời Thái Ất nhưng cũng chẳng bận tâm.

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân như là một thể, chỉ cần thuyết phục được Thái Ất là có thể để Luân Hồi Đạo Nhân giúp Phục Hy chuyển thế đầu thai thành Thiên Hoàng. "Sư điệt, sư thúc gần đây gặp nan đề, không biết ngươi có sẵn lòng ra tay tương trợ không?" Nếu là bình thường, nàng có thể không khách khí mà yêu cầu Thái Ất giúp đỡ.

Nhưng hiện tại người ta đã có liên hệ với Địa Đạo Chi Chủ, thân phận địa vị thay đổi, nàng không thể không hỏi ý kiến. "Chắc là chuyện Phục Hy chuyển thế của sư thúc phải không?" Việc có thể khiến Nữ Oa mở miệng cầu người, chỉ có thể là Phục Hy.

Nữ Oa không hề kinh ngạc trước câu trả lời của Thái Ất, ánh mắt hướng về phía Luân Hồi Đạo Nhân.

Với tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân, chắc chắn đã biết mục đích nàng đến Địa Phủ.

Như thế này, nàng lại trở nên bị động rồi. "Không sai, chính vì chuyện Phục Hy chuyển thế thành Thiên Hoàng, nếu có thể tương trợ, sư thúc xin nợ ngươi một cái nhân quả." Nếu là người thường, được Thánh nhân nợ một nhân quả chắc chắn sẽ vô cùng hoan hỉ.

Nhưng Thái Ất có thân ngoại hóa thân với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối với nhân quả của Thánh nhân thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nhưng Nữ Oa đã đề xuất, Thái Ất chắc chắn sẽ không từ chối. "Để Phục Hy đạo hữu chuyển thế luân hồi thì đơn giản, trở thành Thiên Hoàng thì có chút phiền phức, nhưng chỉ cần tinh tâm thao túng thì không phải là không thể thử một lần." Lời vừa thốt ra, Nữ Oa sắc mặt cuồng hỉ.

Chương 156

Lời của sư huynh quả nhiên không sai, Địa Phủ có lẽ thực sự có một tia cơ duyên. "Vậy..." "Sư thúc đừng vội, chuyện Phục Hy đạo hữu chuyển thế phải từ từ tính toán.

Ngược lại, sư điệt có một chuyện nhỏ muốn nhờ sư thúc làm kiến chứng." Cái gọi là kiến chứng thực ra không phải là nhờ giúp đỡ gì lớn.

Nếu giúp được một việc nhỏ mà xóa bỏ được nhân quả giữa hai bên, nàng liền muốn nghe thử xem đó là việc gì. "Không biết sư điệt muốn sư thúc kiến chứng điều gì, cứ việc nói thẳng." Ánh mắt Nữ Oa hiện lên một tia kỳ đãi, chỉ cần làm kiến chứng là Thái Ất sẽ đồng ý để Phục Hy chuyển thế luân hồi sao? "Sư thúc xin chờ một lát, sẽ có ngay thôi." Đương nhiên là chỉ Hậu Thổ và Huyền Minh hai tỷ muội, còn việc để Nữ Oa làm kiến chứng chính là Địa hôn.

Hồng Tú Cầu trong tay Nữ Oa có thể chứng đắc Thiên hôn, Địa hôn, Nhân hôn.

Thiên hôn đã được Đế Tuấn và Hi Hòa dùng rồi, còn Địa hôn và Nhân hôn thì chưa có người thích hợp.

Hiện nay quan hệ giữa Thái Ất với Hậu Thổ, Huyền Minh hai tỷ muội đã tới mức có thể thành đạo lữ.

Nhân cơ hội Nữ Oa ở đây, y muốn lấy được công đức Địa hôn.

Chẳng mấy chốc, Hậu Thổ và Huyền Minh vào đại điện. "Hậu Thổ (Huyền Minh) kiến Địa Đạo Chi Chủ, Thái Ất đạo hữu." Đang mơ hồ bị gọi vào đại điện lại thấy Nữ Oa ở đó, sắc mặt hai nàng có chút bất định, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Đúng là kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ sọc.

Nữ Oa thấy Huyền Minh và Hậu Thổ, sắc mặt liền thay đổi. "Thái Ất sư điệt, ý ngươi là sao?" Nếu không có Vu Yêu đại chiến, Phục Hy đã không chết, hiện tại đưa Hậu Thổ, Huyền Minh tới đây bảo nàng làm kiến chứng, chẳng lẽ muốn sỉ nhục nàng? "Sư thúc chớ động nộ, Phục Hy vì phạm phải sát kiếp nên mới vẫn lạc trong đại chiến, không thể trách Hậu Thổ và Huyền Minh được.

Hiện tại đại nạn của hai tộc đã qua, đều rút khỏi vũ đài lịch sử, có thù oán gì cũng nên buông xuống.

Chẳng lẽ muốn trở thành quân cờ của người khác rồi lại tranh đoạt một phen sao?" Nữ Oa là Thiên Đạo Thánh nhân, không cần nhắc điểm cũng hiểu, Vu Yêu hai tộc chẳng qua là quân cờ của Thiên Đạo, vì để thống trị Hồng Hoang tốt hơn nên mới để hai tộc đại chiến, cuối cùng cả hai đều thiệt hại nặng nề.

Thực ra, Vu Yêu hai tộc đều có vận mệnh như nhau, cùng là những kẻ lưu lạc thiên nhai, hà tất phải tính toán chi li thù oán ngày cũ. "Thôi được, trong Vu Yêu đại chiến đã sớm kết thúc nhân quả, bản cung không tính toán với các ngươi nữa." Nữ Oa không thích tranh đấu, nàng chỉ quan tâm đến việc Phục Hy chứng đạo.

Thái Ất thở phào một hơi, thực sự sợ Nữ Oa cứ ôm khư khư ân oán Vu Yêu không buông, làm hỏng chuyện tốt. "Sư điệt mời sư thúc đứng ra chứng đắc Địa hôn cho ta cùng Huyền Minh, Hậu Thổ." Lời vừa nói ra, Hậu Thổ và Huyền Minh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Phải biết kết làm đạo lữ và thành hôn là hai chuyện khác nhau, tuy quan hệ của ba người đã đủ để làm đạo lữ, nhưng mở miệng đòi trực tiếp thành hôn có phải là hơi bá đạo quá không?

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng trong lòng Hậu Thổ và Huyền Minh đều rất vui.

Thái Ất thực lực mạnh mẽ không nói, lại còn là Địa Đạo Chi Chủ, sau này chứng đắc đại đạo đều có khả năng.

Đối xử với hai nàng lại cực tốt, có thể trở thành đạo lữ đã vui mừng khôn xiết, nếu kết thành phu thê thì linh hồn càng như bay lên chín tầng mây.

Thái Ất thấy Hậu Thổ và Huyền Minh không nói gì, coi như là mặc nhận. "Nghiệm thấy hai nàng không có dị nghị, vậy hãy chọn ngày lành tháng tốt sớm ngày hoàn hôn.

Không biết sư thúc có sẵn lòng nể mặt, chứng đắc Địa hôn cho chúng ta không?" "Ta còn chưa đồng ý đâu đấy, mà đã định ngày rồi." Huyền Minh mặt rạng rỡ niềm vui, miệng lại nói khác lòng.

Thái Ất căn bản chẳng bận tâm, đợi nàng đồng ý thì rau héo mất rồi, cứ để bản tọa một tay thao túng, nàng chỉ cần chờ thành hôn là được.

Nữ Oa trong lòng khẽ thở dài, Hồng Tú Cầu có thể chứng kiến Thiên - Địa - Nhân tam hôn để kiếm công đức, nàng chắc chắn sẽ không từ chối.

Quan trọng nhất là nếu giúp Thái Ất, y chắc chắn sẽ dốc hết sức giúp đỡ Phục Hy. "Hỉ kết liên lý là chuyện tốt, bản cung tự nhiên nguyện ý chứng hôn.

Chuyện Phục Hy chứng đạo, phiền sư điệt để tâm nhiều cho." Dứt lời, trong tay Nữ Oa hiện lên một đạo linh hồn, nhìn hình dáng chính là Phục Hy. "Phục Hy kiến đạo hữu, xin trợ ta một tay." Phục Hy tuy chỉ còn linh hồn nhưng vẫn có thể nói chuyện, mọi người bàn bạc nãy giờ y đều nghe rõ. "Tiễn đưa vạn linh luân hồi vốn là chức trách của bần đạo, đạo hữu không cần khách sáo.

Chỉ có một điểm, sau khi luân hồi chuyển thế, đạo hữu chỉ có thể

trở thành thánh hiền Nhân tộc, không còn là Hy Hoàng của Yêu tộc nữa, đạo hữu có rõ không?" Phục Hy vốn là Yêu tộc, nếu chuyển thế làm người mà vẫn hướng về Yêu tộc, chẳng phải là làm trái Thiên Đạo sao.

Đến lúc nhân quả tính toán, chỉ sợ sẽ bị liên lụy, cho nên phải hỏi rõ trước, nếu không tuyệt đối không thể để Phục Hy trở thành Thiên Hoàng. "Đạo hữu yên tâm, nhân quả trong đó bần đạo hiểu rõ, làm phiền rồi." Thái Ất gật đầu, vung tay áo, một luồng luân hồi quang đoàn bao bọc nguyên thần Phục Hy bay về phía Lục Đạo Luân Hồi, trong nháy mắt lặn vào Nhân Đạo.

Nữ Oa thấy Phục Hy đã nhập luân hồi, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. "Phục Hy đã nhập luân hồi, xin sư điệt chiếu cố nhiều, để huynh ấy sớm ngày chứng đạo." "Sư thúc cứ việc yên tâm, Phục Hy sẽ không sao đâu." Phục Hy vốn có mệnh cách Thiên Hoàng, chuyển thế đầu thai sẽ không có bất kỳ vấn đề gì, chỉ cần đợi sau khi y ra đời, phái người tới thu đồ chỉ điểm một chút là được.

Nữ Oa khẽ gật đầu, hóa thành một đạo thải hà bay về hướng Oa Hoàng cung. "Hai nàng còn không mau đi chuẩn bị sự nghi hôn lễ, ta đã tính toán rồi, ngày này nghìn năm sau chính là hoàng đạo cát nhật." Hai nàng không nói hai lời, nắm tay nhau đi chuẩn bị, chuyện đại sự cả đời một lần không thể làm qua loa được.

Tuyệt đối phải tổ chức thật hoành tráng để toàn bộ đại năng Hồng Hoang đều tham gia.

Ngay lập tức, Luân Hồi Đạo Nhân nhân danh Địa Đạo Chi Chủ phát ra hỉ thiếp, mời các lộ tiên gia, đại năng đỉnh cấp tới Địa Phủ tham gia hôn lễ của ba người.

Nhất thời ức vạn đạo hồng quang hướng về các nơi trong Hồng

Hoang, truyền đạt tới tay mỗi một vị đại năng.

Tại Ngọc Hư cung trên Côn Luân sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hỉ thiếp trong tay, cười không khép được miệng. "Tốt, đệ tử của bản tọa có thể cùng Huyền Minh, Hậu Thổ hai vị Tổ Vu hỉ kết liên lý, đúng là một giai thoại." Vu tộc tuy thực lực giảm mạnh sau đại chiến, nhưng hai vị Tổ Vu vẫn rất mạnh, việc kết làm phu thê với Thái Ất khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy nở mày nở mặt.

Quan trọng nhất là có thể nhân cơ hội này kéo gần quan hệ với Địa Phủ, từ nay Địa Đạo Chi Chủ đã trở thành minh hữu của Xiển giáo.

Tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mặt mày ủ dột.

Hỉ thiếp trong tay như một đạo thôi mệnh phù khiến họ hận không thể vứt đi.

Phải biết phương Tây vốn nghèo nàn, đi Địa Phủ tham gia hôn lễ chắc chắn phải tặng lễ vật.

Địa Đạo Chi Chủ đích thân viết hỉ thiếp, họ phải đích thân tới chúc hạ, lễ vật tặng mà không vừa ý, chẳng phải lại bị nắm thóp sao.

Chương 157

Với tính cách không vừa ý là bắt bẻ kia, chắc chắn họ sẽ bị một trận đại xuất huyết. "Sư huynh, Thái Ất thực sự tổ chức Địa hôn, mời chúng ta tới lại chẳng được lợi lộc gì, thật uất ức." "Sư đệ đừng buồn, lần này đi Địa Phủ một chuyến, không chừng có thể tìm thấy một tia cơ duyên mưu cầu khí vận." Nghe vậy, Chuẩn Đề Đạo Nhân mới mỉm cười trở lại, đôi mắt thần quang lấp lánh, mưu tính chiếm lấy khí vận Địa Phủ.

Trong một tòa đại điện tại Địa Phủ, Luân Hồi Ma Phiên tỏa ra luồng quang hoa huyền diệu, hút cả Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất vào trong tiểu thế giới.

Trong tiểu thế giới linh khí lững lờ trôi, các loại pháp tắc thần liên xuyên qua lại, Thái Dương tinh treo cao trên hư không, phồn tinh rải rác.

Trên đại địa có vô số linh căn đang hấp thu linh khí. "Luân Hồi đạo hữu, nhìn xem thế nào rồi." Dứt lời, Luân Hồi Đạo Nhân tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vung chém điên cuồng vào hư không, từng đạo quang hoa lóe lên, không gian bị chém ra những khe nứt nhỏ.

Từng luồng hỗn độn chi khí từ đó tràn ra, tu bổ không gian đã bị phá mở.

Linh khí trong tiểu thế giới có hạn, khi Thái Ất cảm ngộ tinh thần chi lực, có thể nhờ vào hỗn độn chi khí trong hỗn độn hư không chuyển hóa thành tiên thiên linh khí để tiếp dẫn vào tiểu thế giới, cung cấp linh khí không ngừng cho trời đất, gia tốc việc tu luyện và trưởng thành của sinh linh.

Đáng tiếc việc để tiểu thế giới tiếp giáp với hỗn độn hư không

không phải chuyện đơn giản, cần có thực lực mạnh mẽ. "Đang!" Theo một nhát thước vung xuống, phát ra âm thanh kinh thiên động địa, một lỗ hổng khổng lồ hiện ra trên cửu thiên, kết nối với một phương hỗn độn hư không khác.

Hỗn độn chi khí như nước lũ vỡ đê tràn vào tiểu thế giới.

Đồng thời có một luồng thiên địa vĩ lực đang tu bổ không gian tan vỡ. "Định!" Luân Hồi Đạo Nhân chỉ tay một cái, lực lượng Địa Đạo diễn hóa thành Lục Đạo Luân Hồi bàn khổng lồ, trực tiếp cố định không gian đã vỡ.

Vừa không thể khuếch trương thêm, vừa không thể thu nhỏ lại, hỗn độn chi khí cuồng bạo tràn xuống từ Lục Đạo Luân Hồi bàn, rũ bỏ khí tức hung bạo, trở nên vô cùng ôn hòa.

Quang hoa thất thải theo linh khí tản mát trong hư không, tô điểm thêm đạo vận nồng đậm cho tiểu thế giới. "Hưu!" Luân Hồi Đạo Nhân thân hình khẽ đảo, bay vào trong lỗ hổng, Luân Hồi pháp tắc không ngừng bay múa xung quanh, dệt thành một lối thông đạo kéo dài tới thâm xứ hỗn độn hư không.

Một luồng thiên địa uy áp hình thành trong đường hầm, ngăn cản ngoại vật xâm nhập.

Trong thế giới hỗn độn ẩn chứa vực ngoại thiên ma, nếu không ngăn chặn, chúng có thể chạy thẳng vào tiểu thế giới.

Đương nhiên với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn của Luân Hồi Đạo Nhân, không có thần ma nào có thể xâm nhập, có vào cũng chỉ làm phân bón cho trời đất mà thôi. "Tiếp dẫn hỗn độn chi khí có thể khiến tiểu thế giới có linh khí không ngừng, nhưng muốn nâng cao phẩm cấp thì cần có sự vật mới dung hợp vào." "Hưu!" Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất hóa thành kim quang rời khỏi tiểu thế giới.

Thấy trong Địa Phủ người đi lại tấp nập, bày rượu dọn tiệc, treo đèn kết hoa.

Mỗi tòa đại điện đều dán chữ Hỷ thật lớn, vô số linh hồn mặt mày rạng rỡ, mặc trang phục hỉ khánh bay đi bay lại giữa hư không.

Trong Địa Phủ ngoài Vu tộc, Đầu Trâu Mặt Ngựa cùng một số Yêu tộc, còn có ức vạn quỷ binh, đủ để bố trí Địa Phủ thỏa đáng.

Phải biết lần này mời tất cả đại năng Hồng Hoang tới làm khách, nếu nhân thủ không đủ chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao.

Thời gian như nước chảy, thoắt cái nghìn năm đã qua.

Các đại năng khắp nơi trong Hồng Hoang lần lượt xuất sơn, tay cầm hạ lễ, cưỡi mây lướt gió hướng về Địa Phủ.

Địa Phủ tổ chức Địa hôn là chuyện đại sự đầu tiên của Hồng Hoang, chắc chắn phải nể mặt tới xem một chút.

Trước Phong Đô thành, một nam tử mặc trường bào hỏa hồng, hai cánh tay như rồng cuộn, tay cầm Can Thích, đứng sừng sững trước cửa thành như một tòa thiết tháp.

Đôi mắt hổ lấp lánh tinh quang, ánh nhìn sắc lạnh khiến người đi qua không ai dám khinh cử vọng động.

Người này chính là đại vu Hình Thiên của Vu tộc, phụng mệnh thủ hộ Phong Đô thành, không để ai nhiễu loạn hôn lễ.

Đương nhiên với uy nghiêm của Địa Đạo Chi Chủ, chẳng ai dám làm loạn.

Trong thành Phong Đô bóng người tấp nập, ai nấy cầm hạ lễ đi về trung tâm thành.

Tại tòa thành trung tâm nhất, Thái Ất mặc hỉ bào đỏ thẫm, những viền thêu bằng vàng ròng như vảy giáp, thỉnh thoảng phát ra tiếng va

chạm trầm đục.

Một cây trâm bích ngọc búi mái tóc đen nhánh, trên khuôn mặt tuấn tú thêm một nụ cười nhẹ.

Đôi mắt lấp lánh huyễn quang, nhìn ra xa như đang chờ đợi. "Hữu thỉnh Địa Đạo Chi Chủ." Một giọng nói hồng lượng truyền tới, hư không đột nhiên xuất hiện vô số dị tượng.

Chỉ thấy tử khí đông lai ba vạn lý, thải hà bay lượn rắc xuống linh uẩn vô cùng, trên mặt đất mọc lên ức vạn kim liên tỏa hương tường vụ.

Luân Hồi Đạo Nhân mặc tử sắc đạo bào, diện sắc uy nghiêm, ống tay áo vung nhẹ, tường vân thất thải ngưng thành một cây cầu ngang qua trời đất. "Chúng ta bái kiến Địa Đạo Chi Chủ!" Chúng nhân thấy Luân Hồi Đạo Nhân xuất hiện, vội vàng khom người hành lễ. "Hôm nay Địa Phủ đãi tiệc hỉ khách, chư vị hãy ăn ngon uống say." "Đa tạ Địa Đạo Chi Chủ nhiệt tình khoản đãi." Chúng nhân hành lễ bái tạ, rồi tiếp tục tiệc tùng.

Để chiêu đãi khách khứa, Luân Hồi Đạo Nhân ngay cả gan rồng mật phượng cũng chuẩn bị, lại thêm vô số mỹ tửu giai hào, tiên quả quỳnh tương. "Khách khứa đông thật, Địa Phủ rộng lớn thế này mà sắp chật ních rồi." "Này, khi nào tân nương mới xuất hiện, nghe nói có tới hai vị cơ mà." "Gấp gì, còn vài nhân vật đỉnh cấp chưa tới, chắc chắn sẽ không xuất hiện nhanh thế đâu." Khắp nơi vang lên tiếng nghị luận, ăn rượu uống trà, thưởng thức giai nhưỡng. "Xiển giáo Nguyên Thủy Thánh nhân cùng môn hạ cao đồ tới chúc hạ, hiến tặng một kiện thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, ba kiện trung phẩm Tiên Thiên linh bảo, sáu kiện hạ phẩm Tiên Thiên linh bảo." Giọng nói hồng lượng truyền ra, áp chế mọi tiếng bàn tán.

Chỉ thấy trên hư không, kim liên rải thành đại đạo, tường vân thất

thải ngưng thành xe giá, Nguyên Thủy Thiên Tôn nụ cười rạng rỡ đưa toàn bộ đệ tử Xiển giáo tới phó yến.

Phải biết đây là đại lễ thành hôn của đệ tử, với tư cách là Sư tôn chắc chắn phải mang theo tất cả đệ tử tới. "Nguyên Thủy Thánh nhân quả là hào phóng, tặng cả thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo, ngay cả trung phẩm và hạ phẩm cũng tặng tới vài kiện." Tu sĩ tầm thường có được trung phẩm Tiên Thiên linh bảo đã là tốt lắm rồi, thượng phẩm Tiên Thiên linh bảo thì ai cũng thèm muốn. "Đúng thế, Thái Ất là đệ tử của ai chứ, ra tay đương nhiên phải khoát xước rồi." Thái Ất thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, vội vàng tiến lên hành lễ. "Đồ nhi kiến sư tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn liếc mắt liền nhận ra Thái Ất đã trảm ra Ác thi, vui mừng gật đầu cười nói: "Đồ nhi tân hôn chi hỉ, không cần đa lễ, mau đứng dậy." Một luồng sức mạnh nhu hòa đỡ Thái Ất dậy. "Cung hậu Nguyên Thủy đạo hữu đã lâu, xin mời thượng tọa." Luân Hồi Đạo Nhân mặt rạng rỡ niềm vui, nghênh đón Nguyên Thủy Thiên Tôn vào vị trí đã sắp xếp, hai người đàm đạo rất vui vẻ.

Nếu để Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Luân Hồi Đạo Nhân chính là thân ngoại hóa thân của Thái Ất, không biết ông có chấn động không.

Luân Hồi Đạo Nhân với tư cách Địa Đạo Chi Chủ ngồi ở vị trí chủ tọa, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi bên trái.

Các đệ tử Xiển giáo ngồi ở hàng đầu, bên cạnh có vài đại vu của Vu tộc.

Chúng nhân Vu tộc biết đây là hôn lễ của Tổ Vu nên không hề làm ồn, trái lại còn tỏ ra rất lễ độ, hoàn toàn khác với vẻ thô lỗ ngày thường.

Chương 158

"Thái Thanh Thánh nhân mang theo đệ tử môn hạ Huyền Đô tới chúc hạ, tặng một hồ lô Bát Chuyển Kim Đan." Thái Thanh Đạo Nhân vẫn mặc huyền bạch Thái Cực đạo bào như cũ, Huyền Đô quy củ đi theo sau, nhưng đôi mắt lại dáo dác nhìn quanh như đang tìm người.

Một viên Bát Chuyển Kim Đan có thể khiến người ta có được tu vi Thái Ất Kim Tiên, một hồ lô Bát Chuyển Kim Đan ít nhất cũng phải một trăm tám mươi viên, đó quả là vô giá chi bảo.

Tuy là hỉ sự thành hôn của Thái Ất, nhưng suy cho cùng y thuộc về thế lực Địa Phủ, do đó chỉ tặng Bát Chuyển Kim Đan.

Có được một hồ lô Bát Chuyển Kim Đan đồng nghĩa với việc Địa Phủ sẽ có thêm cả trăm vị Thái Ất Kim Tiên.

Đó là một đội ngũ tu sĩ không hề nhỏ. "Sư điệt đa tạ sư bá hạ lễ!" "Trong các đệ tử Tam Thanh, ngươi là người có danh khí lớn nhất, sau này tuyệt đối không được hoang phế tu luyện." "Huyền Đô, còn không mau bái kiến sư huynh, xin y chỉ điểm một phen bằng cả mấy nghìn năm tu luyện đấy." Thái Ất tinh minh thế nào, chẳng phải là muốn y chiếu cố Huyền Đô, chỉ điểm tu luyện sao. "Huyền Đô sư đệ ngộ tính tuyệt giai, chỉ thiếu chút kỳ ngộ, thời cơ tới sẽ lập tức thành Đại La Kim Tiên.

Sư bá mời ngồi!" Thái Thanh Đạo Nhân thanh tĩnh vô vi, khẽ gật đầu rồi ngồi xuống bên phải Luân Hồi Đạo Nhân.

Còn Huyền Đô vốn đã buồn chán trên Thủ Dương sơn, thấy chúng nhân Xiển giáo liền vui mừng khôn xiết, vội vàng ngồi xuống đàm đạo. "Tiệt giáo Thông Thiên Giáo Chủ mang theo đệ tử môn hạ Đa Bảo Đạo Nhân tới chúc hạ, tặng một kiện thượng phẩm Tiên Thiên

linh bảo." Thông Thiên Giáo Chủ chân đạp phi kiếm, kiếm khí tung hoành xé toạc tầng mây, đưa Đa Bảo Đạo Nhân chậm rãi hạ xuống. "Sư điệt đa tạ sư thúc tới chúc hạ!" Tuy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ có hiềm khích, nhưng Luân Hồi Đạo Nhân đã phát hỉ thiếp mời, ông không thể không tới. "Sư điệt tân hôn đại hỉ, sư thúc tới xin chén rượu hỉ uống chơi." Nói vài câu xã giao, Thông Thiên Giáo Chủ đi thẳng về phía vị trí của mình.

Đa Bảo Đạo Nhân ngay cả một tiếng "sư huynh" cũng không nói, ngồi xuống cạnh Huyền Đô. "Thu!" Một tiếng phượng minh vang lên, giữa hư không hiện ra một con thải phượng, Nữ Oa gót ngọc nhẹ đạp chậm rãi hạ xuống.

Người chứng hôn cuối cùng cũng tới rồi. "Thái Ất sư điệt đại hỉ, sư thúc tặng ngươi một đạo Tạo Hóa tinh khí, trợ ngươi sớm sinh quý tử." Người tu tiên khó có con cái hơn người thường, có Tạo Hóa tinh khí thì việc này sẽ dễ dàng hơn nhiều. "Đa tạ mỹ ý của sư thúc." Các đại năng đỉnh cấp hầu như đã có mặt đông đủ, còn hai người phương Tây... "Tây phương giáo Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị Thánh nhân mang theo... mang theo đệ tử tới chúc hạ, tặng một kiện trung phẩm Tiên Thiên linh bảo." Cả phương Tây rộng lớn mà chỉ tặng một kiện trung phẩm linh bảo, mọi người đều khinh khỉnh, khi thấy đệ tử phương Tây giáo tới thì càng thất vọng hơn.

Đệ tử phương Tây kéo tới hàng trăm người, thậm chí có cả những kẻ vừa mới nhập môn.

Ai cũng thấy rõ giáo phái phương Tây tới để ăn chực, muốn ăn cho bằng hết giá trị của kiện trung phẩm linh bảo kia.

Chuẩn Đề căn bản chẳng thèm để ý Thái Ất, cứ thế đi thẳng tới chỗ Luân Hồi Đạo Nhân. "Luân Hồi đạo hữu phong thái vẫn như xưa, lần này chuẩn bị hơi vội, chưa kịp chọn quà chu đáo, xin đừng trách,

đừng trách." Việc Địa Phủ tổ chức hôn lễ đã thông báo khắp Hồng Hoang, nghìn năm thời gian thừa sức chuẩn bị, chẳng qua là Chuẩn Đề không muốn tặng quà thôi.

Dù sao phương Tây quá nghèo, tặng được kiện trung phẩm Tiên Thiên linh bảo đã là giới hạn của họ rồi. "Hai vị đạo hữu không cần đa lễ, cứ tự nhiên ngồi xuống đi, một lát nữa hôn lễ sẽ bắt đầu." Khi các Thánh nhân đã có mặt, một số tân khách không cần Thái Ất đích thân đón tiếp, bất kể là Chuẩn Thánh đại năng hay Đại La Kim Tiên đều có người dẫn tới vị trí tương ứng. "Trấn Nguyên Tử đại tiên tới!" Một tiếng hô to thu hút sự chú ý của mọi người.

Trấn Nguyên Tử đại tiên không giống những người khác.

Sau này ông là Địa Tiên chi tổ, là nhân viên trọng yếu mà Thái Ất muốn chiêu mộ nên không thể đãi mạn.

Vì thế y vội vàng tiến lên. "Đạo hữu không quản ngại vất vả tới tham gia hôn lễ của bần đạo, thực là bồng tất sinh huy, mời thượng tọa." "Từ sau lần gặp ở Ngũ Trang quán, đạo hữu ngày càng rạng rỡ rỡ, bần đạo không có vật gì khác, chỉ có chín quả Nhân Sâm tặng đạo hữu." "Đạo hữu tham gia hôn lễ là quý lắm rồi, tặng lễ gì chứ, mời thượng tọa, mời thượng tọa." Trấn Nguyên Tử dù sao cũng chỉ là Chuẩn Thánh, không thể ngồi cùng mâm với Tam Thanh, nhưng vị trí vẫn cao hơn chúng nhân rất nhiều.

Thái Ất đảo mắt nhìn quanh toàn trường, các đại năng cơ bản đã tề tựu đông đủ, chắc không còn ai nữa.

Đúng lúc này, hư không xuất hiện dị tượng, tinh không trở nên rực rỡ khác thường, vô số tinh quang theo chân hai đạo thân ảnh xuất hiện trên bầu trời Địa Phủ. "Thái Ất đạo hữu, bần đạo không mời mà đến, mong đừng trách tội." Thái Ất nheo mắt, nhận ra Hạo Thiên và Dao Trì.

Trong ấn tượng của y, Hạo Thiên và Dao Trì không nằm trong danh sách khách mời.

Suy cho cùng họ chỉ là đồng tử của Đạo Tổ, dù đạt tới Chuẩn Thánh vẫn bị chúng sinh Hồng Hoang coi thường.

Thế nên Thái Ất căn bản không mời, vậy mà họ vẫn tới.

Địa Phủ tổ chức hôn lễ, Hồng Hoang ai ai cũng biết, với tư cách Thiên Đế và Vương Mẫu, họ chắc chắn muốn thể hiện sự tồn tại của mình, không chừng còn có thể chiêu dụ được vài tu sĩ gia nhập Thiên Đình. "Nếu hai vị đã tới, cứ tùy tiện tìm chỗ mà ngồi." Hạo Thiên và Dao Trì mừng rỡ, ngồi xuống bên cạnh Trấn Nguyên Tử. "Giờ lành đã đến, hữu thỉnh tân nương!" Lời vừa dứt, mọi người đều mong chờ. "Đát đát!" Từ phía sau đại điện, hai nữ tử bước ra, mặc đại hồng bào, đai ngọc quấn tơ vàng, khuôn mặt tuyệt mỹ mỉm cười nhẹ nhàng, đôi mắt như chứa đựng ức vạn tinh thần, ánh sáng lấp lánh khiến người ta say đắm.

Bước chân nhẹ nhàng như gót ngọc dẫm hoa sen, y phục bay múa theo gió như tiên nữ hạ phàm.

Không ít người bị nhan sắc tuyệt mỹ của Huyền Minh và Hậu Thổ thu hút, liên tục dõi theo.

Tiếc là trong mắt các nàng chỉ có Thái Ất, mỗi nụ cười đều dành cho y.

Nữ Oa đứng dậy vung tay áo, Hồng Tú Cầu hóa thành một đạo hồng quang rơi vào giữa ba người.

Mỗi người cầm một dải lụa hồng, ánh mắt đều tràn ngập niềm vui. "Nay có lương nhân Thái Ất, Huyền Minh, Hậu Thổ ba người tình sâu nghĩa nặng, muốn kết làm phu thê, có chư vị Thánh nhân và ức vạn tân khách chứng kiến." "Nhất bái thiên địa!" Ba người nhìn nhau,

hướng về hư không bái xuống. "Nhị bái sư trưởng!" Huyền Minh và Hậu Thổ thấy phải hành lễ với Tam Thanh thì trong lòng có chút không cam lòng.

Dù sao cũng đều là Bàn Cổ chính tông, hành lễ với Tam Thanh chẳng phải thừa nhận họ mới là chính tông sao.

Nhưng vì hạnh phúc sau này, hai nàng buộc phải hành lễ.

Nén lại tâm tư, ba người cùng hướng về phía Tam Thanh bái lễ. "Phu thê đối bái!" Theo sau cái bái của ba người, lễ thành hôn đã hoàn tất.

Hôn lễ vừa thành, Hồng Tú Cầu tỏa ra quang hoa huyền diệu, trên thân Thái Ất, Huyền Minh, Hậu Thổ mỗi người bắn ra một đạo hồng quang rơi vào Hồng Tú Cầu.

Hình ảnh thành hôn của ba người được lưu lại trong đó, đồng thời một đạo cột sáng màu đỏ xông thẳng lên trời.

Chương 159

"Oanh long!" Hư không vang lên tiếng nổ trầm đục, vạn vạn mẫu công đức ngưng thành tường vân phủ xuống.

Vạn vạn mẫu công đức so với những gì Địa Phủ từng nhận được thì không nhiều, nhưng trong mắt chúng nhân, đó là thứ cực kỳ hiếm có.

Đừng nói vạn vạn mẫu, chỉ cần vạn mẫu thôi cũng đủ khiến người ta điên cuồng tranh đoạt.

Đáng tiếc công đức chỉ có thể nhìn chứ không ai dám chạm vào.

Công đức không phải ai muốn cũng có, lấy đi không thuộc về mình tất bị Thiên Đạo trừng phạt. "Ca sát!" Một tiếng nứt khẽ vang lên, vạn vạn mẫu công đức chia làm bốn phần, một phần rơi xuống đầu Nữ Oa, ba phần còn lại thuộc về Thái Ất, Hậu Thổ và Huyền Minh. "Hôn lễ đã thành, chư vị hãy ăn uống vui vẻ!" Nâng chén ngọc, ba người Thái Ất lần lượt mời rượu các Thánh nhân.

Tuy người tu tiên không ăn khói lửa nhân gian, nhưng hôm nay là ngày vui, lại có mỹ tửu giai hào nên ai cũng nhấp vài ngụm.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn chằm chằm vào hư không, thấy những linh hồn bay đi đều mang theo những đốm sáng công đức, trong lòng thầm tính toán.

Địa Phủ để ức vạn vạn linh hồn chuyển thế đầu thai, tiêu trừ nhân quả nghiệp lực nên có thể kiếm công đức mọi lúc mọi nơi.

Nếu để đệ tử phương Tây giáo siêu độ vong hồn, có lẽ cũng kiếm được công đức vô biên như vậy. "Xem ra phải thôi diễn ra một bộ công pháp độ hóa linh hồn để môn hạ đệ tử tu luyện mới được."

Chuẩn Đề thầm nghĩ.

Hạo Thiên thấy một buổi hôn lễ của Địa Phủ mà tụ tập được bao nhiêu đại năng Hồng Hoang, trong lòng nảy ra ý định táo bạo, có lẽ nên tổ chức một buổi thịnh hội mời đại năng các phương tới phó yến.

Hiện tại Thiên Đình ít người, nếu hội nghị tổ chức được rầm rộ như Địa Phủ, chắc chắn sẽ thu hút được đại phê tu sĩ gia nhập.

Trấn Nguyên Tử thấy khí vận Địa Phủ như rồng cuộn, trong lòng cảm khái vạn thiên, bằng hữu của ông không ít nhưng lúc quan trọng chẳng nhờ vả được ai.

Hồng Vân cũng chỉ còn lại một đạo nguyên thần, việc chứng đạo xa vời. "Đạo hữu không cần buồn bã, ta cảm giác sắp có một tràng cơ duyên tới." Trong não hải vang lên tiếng của Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử truyền âm hỏi: "Đạo hữu nói thật chứ?" Nếu lời Hồng Vân là thật thì đó quả là tin tốt.

Trấn Nguyên Tử nheo mắt nhìn Thái Ất, ánh mắt thay đổi không ngừng như đang nghĩ ngợi điều gì.

Rượu quá ba tuần, tiệc đã tàn, chúng nhân no say lần lượt rời đi.

Chư vị Thánh nhân mỗi người cưỡi xe giá, tường vân hóa thành quang hà thất thải bay về đạo tràng.

Trong Địa Phủ rộng lớn, từng u hồn thu dọn bát đĩa, bàn ghế linh án.

Trong một tòa đại điện, giường ngọc nến rồng bày biện chỉnh tề, hai nữ tử tuyệt mỹ tĩnh tọa bên giường.

Tuy thần sắc có vẻ bình tĩnh nhưng hơi thở lại có chút dồn dập, rõ ràng trong lòng đang rất khẩn trương.

Đời người lần đầu, không khẩn trương sao được. "Hô!" Một

luồng thanh phong thổi tắt nến, một thân ảnh lặng lẽ bước vào đại điện, hai mỹ nhân không kịp phòng bị, khuôn mặt trở nên vô cùng đỏ hồng. "Phu... phu quân." Uyên ương chăn ấm thành đôi dạ, một cành lê đè hải đường.

Đêm đen gió cao trời đã muộn, chính lúc lương thần thâu độ thì.

Theo sóng gió Địa hôn dần qua đi, ánh mắt của vô số đại năng đều đổ dồn vào Nhân tộc.

Vu Yêu hai tộc rút khỏi vũ đài lịch sử, Nhân tộc hiếm khi gặp thiên địch, được nghỉ ngơi hồi sức nên phân bố khắp đại lục, thậm chí cả vùng phương Tây nghèo nàn cũng có người tới khai hoang.

Số lượng Nhân tộc tăng vọt, bộ lạc rải khắp đại lục, tụ tập vô lượng khí vận, đáng tiếc là khí vận phân tán trong hư không, không có pháp bảo trấn áp nên vẫn chưa thể chính thức trở thành thiên địa nhân vật chính.

Có một bộ lạc Nhân tộc tên là Hoa Tư, trong đó có một nữ tử tên Hoa Tư Thị, gan dạ vô cùng, thường một mình ra vào núi sâu rừng thẳm.

Một ngày nọ, Hoa Tư Thị đi dạo gần Lôi Trạch, nghe tiếng sấm oanh vang, đại địa rung chuyển.

Nàng tò mò đi vào trung tâm Lôi Trạch, thấy một dấu chân khổng lồ.

Chẳng những không sợ, nàng còn vào đó đùa nghịch.

Một đạo hào quang thất thải lóe lên, Hoa Tư Thị chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa, ngã quỵ trong dấu chân khổng lồ đó.

Khi tỉnh dậy đã là ngày hôm sau, nàng vội vã chạy về bộ lạc.

Kỳ lạ thay, sau khi về bộ lạc, bụng Hoa Tư Thị ngày một to ra

khiến tộc nhân kinh hãi.

Chưa chồng mà chửa là chuyện chưa từng nghe thấy, cộng thêm việc nàng gặp chuyện ở Lôi Trạch nên tộc nhân cho rằng nàng bị sơn tinh dã quỷ ám, bèn đuổi nàng ra khỏi bộ lạc.

Hoa Tư Thị tội nghiệp là phận nữ nhi yếu ớt, lại mang bụng bầu không ai chăm sóc, đành phải tự lập, tìm một túp lều tranh rách nát để tạm trú.

Cát nhân tự có thiên tướng. "Hống!" Một tiếng thú gầm vang lên khiến Hoa Tư Thị run rẩy sợ hãi, nhưng hồi lâu không thấy mãnh thú xuất hiện, nàng tò mò nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy trước cửa có tiên quả linh dịch tỏa hương thơm nồng đậm, chỉ cần ngửi một hơi cũng thấy bệnh tật tiêu tan, tinh thần sảng khoái.

Hoa Tư Thị nhận ra tiên quả linh tuyền đó không tầm thường, lại đang đói bụng nên không ngần ngại ăn vào.

Ăn tiên quả giúp cơ thể nàng khỏe mạnh hơn nhiều, tính mạng cũng được đảm bảo.

Thật kỳ lạ, khi nàng đói thì có người mang đồ ăn tới, khi khát thì có linh dịch tiên tuyền hiện ra, quả là thần kỳ.

Một ngày nọ, Hoa Tư Thị lấy hết can đảm nhìn qua khe cửa, thấy một con sư tử chín đầu cao lớn hùng dũng đang tha một giỏ hoa đặt trước cửa.

Hoa Tư Thị suýt chút thì hồn siêu phách lạc, đó là sư tử chín đầu đấy, một miếng là nuốt chửng nàng rồi, vậy mà hằng ngày lại mang đồ ăn tới.

Nếu không tận mắt chứng kiến chắc chắn nàng không tin nổi. "Hoa Tư Thị đừng lo lắng, ta là tọa kỵ của Thái Ất - đại đệ tử Xiển

giáo, phụng mệnh bảo hộ ngươi chu toàn." Nghe sư tử nói tiếng người, nàng vô cùng kinh ngạc, nhưng khi nghe danh Thái Ất thì mới an tâm.

Thái Ất đảm nhiệm vị trí Thánh sư của Nhân tộc, nhà nhà hằng năm tế bái, ngày đêm tụng niệm "Thái Ất Cứu Khổ Bảo Sám" để cầu nguyện với Thiên tôn.

Nay gặp tọa kỵ của Thánh sư hằng ngày mang đồ ăn tới, tâm nàng mới bình tĩnh lại. "Thai nhi trong bụng ngươi là thánh hiền của Nhân tộc, hãy kiên trì chờ đợi, sẽ có ngày lão gia tới thu đồ." Dứt lời, Cửu Linh Nguyên Thánh biến mất, chỉ còn lại Hoa Tư Thị.

Chương 160

Mỗi ngày có thần thú mang đồ ăn tới cho Hoa Tư Thị khiến tộc nhân trong bộ lạc vô cùng kinh ngạc, lại thêm danh hiệu Thánh sư, tộc trưởng bộ lạc bèn đón nàng về chăm sóc kỹ lưỡng.

Nếu thai nhi trong bụng thực sự là thánh hiền Nhân tộc, bộ lạc chắc chắn sẽ hưng thịnh.

Thời gian như nước chảy, thoắt cái mười hai năm đã trôi qua.

Hoa Tư Thị cuối cùng cũng tới ngày lâm bồn.

Mang thai mười hai năm, ngay cả tộc trưởng bộ lạc cũng có chút sốt ruột.

Một ngày nọ, tại bộ lạc Hoa Tư, dị tượng đột nhiên phát sinh, trong hư không tử khí đông lai tam thiên lý, thụy thải thiên điều dâng lên, linh khí ngưng thành hình dạng kim long, ở hư không bàn hoàn phi nhiễu.

Ức vạn đạo kim quang từ trong thạch ốc trùng xuất, một luồng nồng đậm dị hương xộc vào mũi.

"Mới sinh ra đã có kim long hoàn nhiễu, tử tự này nhất định là nhân tộc thánh hiền." Chúng nhân vây thành một đoàn tề thanh cao hô, đều vì bộ lạc đản sinh hiền giả mà cảm thấy vui mừng.

"Hống!" Một đạo khinh hống truyền đến, Thái Ất cưỡi Cửu Linh Nguyên Thánh, thong thả xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân khí tức phiêu miểu vô tung, y phục hoa lệ phú quý.

"Ngã đẳng bái kiến Thánh sư!" Sớm đã biết khi Hoa Tư thị lâm bồn, Thánh sư sẽ tới thu đồ.

“Nhĩ đẳng vô nhu đa lễ, mau mau đứng lên!” Thái Ất đại thủ khẽ động, chúng nhân bị một luồng nhu lực nâng dậy.

“Oa... oa...” Một đạo tiếng khóc du trường truyền ra, thu hút mục quang của chúng nhân.

“Tộc trưởng, Hoa Tư thị sinh một đứa nhỏ trắng trẻo mập mạp.” “Mau mau tiến vào xem thử.” Trong thạch ốc, Hoa Tư thị bế tiểu oa oa trắng trẻo, thấy Thái Ất đến, trong lòng càng thêm hoan hỷ.

“Thượng tiên giá lâm, tiểu nữ tử có nhiều bất tiện, mong chớ trách tội.” “Hoa Tư thị đản hạ nhân tộc thánh hiền, lao khổ công cao, bần đạo đặc biệt đến thu đồ, không biết tiểu oa oa đã có tính danh chưa?” “Nhi tử chưa đặt tên, chi bằng do Thượng tiên ban cho.” “Thánh hiền chi danh đương nhiên phải khác biệt, ban danh là Phục Hy.” Tùy theo hai chữ Phục Hy vừa xuất, tiểu oa oa mặt mày hớn hở, miệng lầm bầm không rõ niệm theo hai chữ “Phục Hy”.

Thân là Thiên Hoàng, Phục Hy vừa xuất thế đã khác biệt với người thường.

Chúng nhân thấy vậy đều cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Tại Thủ Dương sơn, trước mặt Thái Thanh đạo nhân xuất hiện một bức huyền diệu đồ án, đó chính là Nhân tộc khí vận phân bố đồ.

Chỉ thấy khí vận nhân tộc đều hướng về bộ lạc Hoa Tư khiên dẫn, hiển nhiên Nhân tộc Thiên Hoàng đã đản sinh.

“Thiên Hoàng hàng thế, Nhân tộc sẽ trở thành thiên địa nhân vật chính, Nhân giáo nhất định sẽ đại hưng.” Nhân giáo lấy Nhân tộc lập giáo, khí vận tương liên, chỉ cần Nhân tộc đại hưng là có thể nguyên nguyên bất đoạn đạt được khí vận gia trì, chứng đắc đại đạo chỉ nhật khả đãi.

Trong Oa Hoàng cung, Nữ Oa tay vuốt Phục Hy cằm, sắc mặt có

chút lo âu.

“Không biết ca ca tình huống như thế nào, có thể trở thành Thiên Hoàng hay không.” Lời vừa dứt, Phục Hy cầm trong tay điên cuồng chiến động, như muốn phá không mà đi.

Một đạo khí cơ khiên dẫn hướng về bộ lạc Hoa Tư.

Phục Hy cầm là pháp bảo cộng sinh của Phục Hy, cảm thụ được khí tức chủ nhân xuất hiện, lập tức muốn phá không phi khứ.

Nữ Oa ý niệm động một cái, biết được ca ca đã chuyển thế thành Thiên Hoàng, chỉ cần đợi đến lúc công đức viên mãn là có thể chứng đắc Thánh nhân quả vị.

Bên bờ sông Duy Thủy tại bộ lạc Hoa Tư, Thái Ất khoanh chân đả tọa, trước mặt có một danh đồng tử, chính là Phục Hy.

Phục Hy không hổ có Thiên Hoàng tư chất, sinh ra năm ngày đã biết nói.

Sau khi tu luyện Ngọc Thanh Tiên Quyết, thân hình càng nhanh chóng trưởng thành, nhìn như hài đồng ba năm tuổi, thực chất mới chỉ mười mấy tháng tuổi.

Nhưng tâm trí y phi phàm, thậm chí so với người lớn còn giàu trí tuệ hơn.

“Hô!” Tùy theo Ngọc Thanh Tiên Quyết không đoạn tại thể nội vận chuyển, chu thân Phục Hy thổi qua vi phong, y bào lay động phát ra tiếng xào xạc.

Từng tia Ngọc Thanh tiên khí lưu chuyển ngoài thể.

“Sư tôn, vì sao ngài truyền tiên pháp cho ta, người khác lại học không được?” “Thường nhân tư chất hữu hạn, khó tìm tiên đạo, ngươi căn cơ thâm hậu mới có đắc đạo tư chất.” “Sư tôn, tiên nhân

không ăn không uống đều không chết, nhưng trong bộ lạc có rất nhiều người vì không có thực vật mà bị chết đói." "Phàm nhân nhục thể phàm thai, vô pháp nhiếp thủ thiên địa linh khí, chỉ có thể thông qua ăn uống để đạt được năng lượng bổ toàn tự thân." "Sư tôn..." Hai người một hỏi một đáp, bất tri bất giác thời gian trôi đi, Phục Hy làm xong công khóa của một ngày.

Những ngày này, y luôn suy khảo cách giúp tộc nhân giải trừ tật khổ.

Nhân tộc nhục thân luy nhược, cho dù tu luyện tiên pháp thì tư chất vẫn hữu hạn, nan thành đại đạo.

Việc thu hoạch thực vật thường thập phân nguy hiểm, nếu có biện pháp không cần mạo hiểm mà vẫn có nguồn thực vật dồi dào thì tốt biết bao.

"Sư tôn nói vạn sự vạn vật đều tồn tại huyền diệu chí lý, bảo ta quan sát thiên địa vạn vật, ngoại trừ tảng đá đại thụ thì còn có... nhện." "Ái!

Nhện kết lưới có thể bắt côn trùng, vậy ta chẳng lẽ không thể..." Trong não hải Phục Hy lóe lên một đạo linh quang, tâm trung có một ý tưởng táo bạo.

Đương lúc mục quang quét qua, phát hiện trong lâm trung có rất nhiều tiên đằng, tiểu thủ kéo một cái, đem từng sợi tiên đằng bện lại với nhau thành hình võng trạng.

Phục Hy tâm linh thủ xảo, không tiêu phiến khắc, một tấm đại võng đã trình hiện trước mắt, trên đó lưu chuyển từng tia đạo vận, nhìn thập phân kỳ dị.

Phục Hy tu luyện Ngọc Thanh Tiên Quyết, khí lực vượt xa thường nhân gấp trăm lần, vác đại võng chạy ra bờ sông.

“Đi!” Phục Hy tiểu thủ vung lên, đại võng như một đạo thiên mạc áp xuống, làm bắn lên vô số thủy hoa.

Không đợi phản ứng, dưới sông Duy Thủy truyền đến tiếng bọt nước cuồn cuộn, từng con Thất Thải Tầm Ngư khổng lồ đang liều mạng giãy giụa.

Thất Thải Tầm Ngư tốc độ cực nhanh, những tay bắt cá giỏi trong bộ lạc đều khó lòng bắt được.

Hiện tại bện ra tấm đại võng này, bắt được không dưới trăm con tầm ngư, đủ cho người trong bộ lạc ăn hơn nửa tháng.

“Đúng, mau kéo lên.” Vui mừng khôn xiết, Phục Hy không quên phải kéo cá lên bờ, nếu không mọi thứ đều uổng phí.

Tuy rằng tầm ngư to lớn, phát cuồng có thể kéo cả người trưởng thành xuống nước, nhưng Phục Hy tu luyện tiên pháp nên không chút sợ hãi.

Vận chuyển chút pháp lực ít ỏi trong người ngưng kết vào đôi tay, một luồng cự lực hạo hãn theo tay truyền lên đại võng.

“Oanh!” Cự lực kéo một cái, đại võng trầm trọng trực tiếp bay lên bờ.

Phục Hy nhìn Thất Thải Tầm Ngư trước mắt, hai mắt bắn ra tinh quang, đây không chỉ là thực vật mà còn là cơ duyên sinh tồn của bộ lạc.

Chỉ cần bộ lạc đều sử dụng đại võng bắt cá là có thể duy trì nguồn thực vật.

“Đại võng thần kỳ như vậy, nên có một cái tên, gọi là Ngư Võng (Lưới cá) đi.” Lời vừa dứt, hư không lóe lên một đạo lôi đình, Thiên mẫu công đức chia làm hai, một phần dung nhập vào Ngư Võng, trở thành Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Chương 161

Một phần khác ẩn tàng vào thể nội Phục Hy.

Công đức nhập thể, Phục Hy chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, có một luồng huyền diệu sức mạnh bảo hộ lấy mình.

Hồng Hoang xuất hiện tấm Ngư Võng đầu tiên, Thiên Đạo giáng hạ công đức thưởng tứ cho Phục Hy.

Đương nhiên Phục Hy không để ý đến công đức, chỉ muốn giúp nhân tộc giải quyết vấn đề thực vật.

Thái Ất ở hư không nhìn bộ dáng hoan hỷ của Phục Hy, khẽ gật đầu.

Thân là Thiên Hoàng nên vì Nhân tộc mưu cầu phúc lợi, như vậy mới có thể thuận lợi kế vị, sớm ngày chứng đạo.

Phục Hy đem Ngư Võng thôi quảng trong bộ lạc, dạy tộc nhân kỹ xảo bắt cá.

Nhân tộc vốn giỏi học tập, thấy Ngư Võng có thể bắt được lượng lớn cá sông liền nhao nhao hiệu phỏng.

Nhất thời danh tiếng Phục Hy truyền khắp các bộ lạc.

Phục Hy phát minh Ngư Võng giúp vô số tộc nhân bắt cá thu hoạch thực vật, nhưng tổng không thể cứ ăn cá mãi.

Do đó y lại sáng tạo ra một số sự vật kỳ lạ.

Sáng tạo ra bộ thú giáp (bẫy thú), bắt được con mồi rồi đem nuôi nhốt, khiến một số phi cầm tẩu thú biến thành gia súc, không cần thường xuyên ra ngoài săn bắn.

Tùy theo tuổi tác tăng trưởng, cống hiến cho Nhân tộc ngày càng

nhiều, các bộ lạc đều biết đại danh Phục Hy.

Đến năm hai mươi tuổi, không ai không biết y, thậm chí đã đảm nhiệm Thiên Hoàng chi vị.

Sau khi Phục Hy đảm nhiệm Nhân tộc Thiên Hoàng, lại biến cách hôn nhân tập tục, xướng đạo lễ tiết nam sính nữ giá.

Phát minh Đào Huân, Cầm Sắt cùng các loại nhạc khí để điều dưỡng tình thao.

Càng đem các địa vực Nhân tộc phân trị, nhậm mệnh một số quan viên tiến hành quản lý xã hội, đặt cơ sở cho việc khai sáng hoàng triều hậu thế.

Nhân tộc dưới sự thống lĩnh của Phục Hy, sinh hoạt dần trở nên phong phú, nhưng thường xuyên có tộc nhân vì các loại thiên tai mà mất mạng.

Sơn hồng bộc phát đủ để hủy diệt một bộ lạc lớn vạn người, hỏa sơn phun trào càng có thể phúc diệt đại địa.

Cuồng phong bạo vũ tự nhiên sức mạnh vô cùng cường đại, cho dù Phục Hy có Chân Tiên tu vi vẫn vô pháp cứu sống quá nhiều tộc nhân.

Thiên tai là khổ nạn Phục Hy phải giải quyết, Thái Ất tuy có năng lực giúp đỡ nhưng không thể trực tiếp xuất thủ.

Bởi vì đây là khảo nghiệm của Thiên Đạo đối với Nhân tộc và Phục Hy, chỉ có an nhiên vượt qua mới có thể chứng đắc đại đạo.

Tuy nhiên Thái Ất không thể trực tiếp xuất thủ nhưng chỉ điểm nhất nhị thì vẫn được.

“Thế giới vạn vật đều có căn cứ tồn tại, giữa chúng lại có quan liên, chỉ cần có thể tìm được dự triệu trong đó là có thể nhìn thấu

thiên cơ.” Trong não hải Phục Hy hiện ra lời Sư tôn giảng giải thiên địa diệu pháp, song mục lóe lên tinh quang, quan sát nhất thiết sự vật giữa thiên địa.

Ô vân che khuất mặt trời tất có lôi đình theo sát, phồn tinh lấp lánh chiếu diệu tinh không thì ngày mai tất nhiên trời quang vạn lý.

Cuồng phong hô khiếu hoặc sẽ có mưa dầm liên miên, phi điểu chạy nhanh tất có tai họa giáng lâm.

Phục Hy quan sát tinh thần mạn thiên, đại địa sơn xuyên, phi điểu tẩu thú, tra xét địa thế tấu hướng, triều dâng triều lạc, hết thảy sự vật thế gian đều nằm trong đôi tuệ nhãn.

Tùy theo sự vật Phục Hy quan sát càng nhiều, tâm trung dần minh ngộ thiên địa chí lý, thông hiểu một tia thiên cơ, diễn hóa ra Bát Quái.

Tuy nhiên Bát Quái chưa thành thục, chỉ có thể nhìn thấu một tia thiên cơ, nhưng vẫn giúp Nhân tộc tránh được không ít nguy cơ.

Thái Ất thấy Phục Hy cả ngày ở bên sông Duy Thủy vẽ đồ án Bát Quái, dáng vẻ như có điều suy nghĩ nhưng lại bách tư bất đắc kỳ giải, biết rằng y nhất định phải chứng đạo rồi.

Phục Hy muốn chứng đạo phải diễn hóa hoàn toàn Tiên Thiên Bát Quái, nhưng muốn ngưng luyện ra Tiên Thiên Bát Quái thì cần một kiện pháp bảo mới hành.

“Sư tôn, vì sao con tổng cảm thấy sắp tham ngộ ra vô thượng đại đạo, nhưng lại như thiếu chút gì đó.” “Thiên địa đại đạo diệu bất khả ngôn, đồ nhi còn thiếu một kiện chứng đạo pháp khí.” “Thôi được, vi sư đi một chuyến tìm pháp khí cho ngươi.” Lời vừa dứt, Thái Ất hóa tác một đạo kim quang, hướng về phương Bắc phi khứ.

Chứng đạo pháp khí của Phục Hy chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Sau khi Vu Yêu đại chiến kết thúc, nó đã rơi vào tay Côn Bằng.

Hiện tại Phục Hy muốn chứng đạo, Hà Đồ Lạc Thư đó vô luận như thế nào cũng phải lấy được.

Tuy Côn Bằng là Yêu sư của Yêu tộc, địa vị sùng cao, nhưng Hà Đồ Lạc Thư vốn không thuộc về y, cưỡng ép giữ lại chỉ chiêu lai sát thân chi họa.

Đương nhiên nếu Côn Bằng thức thời, ngoan ngoãn giao Hà Đồ Lạc Thư ra thì có thể miễn được một trận họa sự, tất nhiên Thái Ất cũng không phải kẻ hiếu sát.

Bắc Minh chi hải nằm ở cực Bắc của Bắc Hải, nơi đó quanh năm không thấy thái dương, hải thủy chí âm chí hàn thành màu huyền hắc, sinh linh thông thường vô pháp sinh tồn.

Đương nhiên Côn Bằng không phải tiên thiên sinh linh bình thường, dù sao cũng là nhân vật cấp bậc lão tổ, nhưng hiện tại lại không thể không quy súc trong Yêu Sư Cung để tham ngộ đại đạo.

"Hưu!" Một đạo kim quang xuyên toa giữa thiên địa, từ trên không Bắc Hải xẹt qua, chẻ đôi mặt biển, sóng dữ ngập trời cuộn dâng hai bên.

Ở nơi cực Bắc của Bắc Hải là một vùng Minh hải mênh mông, cá tôm không tới, phi điểu không bay, thậm chí linh khí thiên địa cũng màu đen.

Có vài tòa đảo cô độc phiêu bạt trên đại hải, vẻ mặt có chút tịch tĩnh.

Sự tịch tĩnh này của Bắc Minh chi hải không biết là bi ai của Côn Bằng hay ẩn tàng sát cơ.

Với Chuẩn Thánh hậu kỳ tu vi của Thái Ất, chỉ cần bấm tay tính toán là biết vị trí của Côn Bằng.

Côn Bằng hóa chim là Bằng, xuống nước là Côn.

Ở Bắc Minh chi hải, nhất định là tàng dưới nước.

"Khai!" Thái Ất một ngón tay chẻ đôi cả vùng Bắc Minh chi hải, vô lượng hải thủy tịch quyển thiên địa, hướng tới tinh thần trên cửu thiên trùng kích.

Nhất thời, đáy biển Bắc Minh chưa từng có người đặt chân đến lộ ra mặt đất cổ lão, chỉ tiếc không thấy thân ảnh Côn Bằng.

Nhưng Thái Ất biết Côn Bằng đang ở trước mắt, chỉ là bị đại trận ẩn giấu đi thôi.

"Côn Bằng đạo hữu bắt đầu nghiên tập trận pháp, thực khiến người ta cảm thấy ý ngoại." "Bần đạo không mời tự đến, mong đạo hữu chớ trách, sớm hiện thân đi." Lời vừa dứt, Thái Ất chu thân khí tức chấn động, một đạo khí kình truyền khắp ức vạn lý phương viên.

Thuấn gian phía dưới xuất hiện một tòa cung điện khôi hoằng, trên đó bố mãn huyền diệu yêu văn, từng đạo trận pháp ba động truyền ra.

Nếu tầm mắt có thể xuyên thấu đại điện sẽ thấy Côn Bằng mặc hắc sắc đạo bào, đôi mắt âm trầm vọng nhìn Thái Ất.

Đang yên ổn ở Bắc Minh tham ngộ Hà Đồ Lạc Thư, chưa từng chiêu nhạ Thái Ất, hôm nay không biết gió nào thổi sát tinh này tới.

Chương 162

Trong mắt Côn Bằng, Thái Ất hoàn toàn là một tôn sát tinh.

Liên Đế Tuấn cùng Đông Hoàng Thái Nhất đều thảm bại trong tay y, hiện tại đến Bắc Minh trực tiếp lật tung hải thủy, lại hủy đi ẩn nặc đại trận, hiển nhiên kẻ đến không thiện.

Nhưng y lại không dám có oán ngôn, tất cả là vì thực lực của đối phương đặt ở đó.

"Thái Ất đạo hữu đã đến, vào chỗ ngồi đi." Tùy theo tiếng nói âm trầm vang lên, đại môn cung điện trực tiếp mở ra.

Dù Côn Bằng biết Thái Ất đến tìm phiền phức cũng không dám tránh mà không gặp.

Nếu chọc giận Thái Ất, sợ rằng giữa thiên địa này không còn chỗ cho Côn Bằng dung thân.

Thái Ất khóe miệng mỉm cười, thong thả bước vào đại điện.

Đại điện không có gì đặc biệt nhưng lại phiêu tán một số trận văn, khẳng định Côn Bằng trước đó đang nghiên cứu trận pháp.

Hà Đồ Lạc Thư ám hàm thiên kinh địa vĩ, có thể diễn hóa ức vạn tinh thần, đối với trận pháp nhất đạo thể hiện càng thêm lâm ly tận trí.

Côn Bằng đạt được Hà Đồ Lạc Thư nhất định ngày đêm chuyên nghiên, nhờ đó mới có thể bố hạ ẩn nặc đại trận, đáng tiếc bị Thái Ất chấn động khí tức liền phá nát.

"Côn Bằng đạo hữu thực tiêu sái, một người tọa trấn Bắc Minh chi hải rộng lớn, ngày đêm nghiên độc trận pháp, khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng." "Đạo hữu thân là Đại sư huynh của Xiển giáo, chưởng quản đại sự Côn Luân sơn, lại vãng lai mật thiết với Địa Đạo

chi chủ, thực khiến người khác hâm mộ.” Côn Bằng là một lão cáo già, các loại lời cung duy hạ thủ liền có, đừng nhìn y vi nhân âm hiểm giảo trá, lời nói lại vô cùng trôi chảy, khiến người ta không tìm ra được chút sơ hở nào.

“Đạo hữu vẫn giỏi ăn nói như xưa, bần đạo lần này đến là để giúp ngươi vượt qua một trận kiếp nạn.” Sau một hồi nhàn liêu, Thái Ất trực bôn chủ đề, trong lời nói ám hàm phong mang cùng sát cơ.

“Kiếp nạn?

Dám hỏi đạo hữu là kiếp nạn gì?” Côn Bằng chưa thấy kiếp nạn đâu, năm đó dưới sự uy bức lợi dụ của Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất y vẫn có thể giữ được tính mạng.

Hiện tại bọn họ đều đã thành người thiên cổ, còn có kiếp nạn gì nữa?

“Trong tay đạo hữu có một kiện pháp bảo, dính líu vô tận ác quả, nghiệp lực, bần đạo đặc biệt đến lấy đi để giúp ngươi miễn được một trận tai nạn.” “Nếu không, cả vùng Bắc Minh chi hải này cũng sẽ phải kinh lịch một trận hạo kiếp.” Côn Bằng biết thâm ý của Thái Ất, chẳng phải là muốn Hà Đồ Lạc Thư sao, lại còn lôi hạo kiếp vào.

Chiếm giữ Hà Đồ Lạc Thư mấy vạn năm chưa từng thấy tai nạn gì, ngược lại chỗ tốt thì không ít.

Nếu nói có kiếp nạn, chỉ có thể là kẻ trước mắt này...

Côn Bằng nhìn Thái Ất trước mắt, nhất thời sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng, “Nếu không giao ra Hà Đồ Lạc Thư, y thực sự dám đánh sát bần đạo.” “Đạo hữu nói giỡn rồi, pháp bảo trong tay bần đạo chưa từng dính nhân quả nghiệp lực, làm sao có kiếp nạn được.” Côn Bằng không muốn đơn giản giao Hà Đồ Lạc Thư ra như vậy, nếu không chẳng phải quá mất mặt sao?

Thái Ất diện sắc vẫn bình tĩnh, không có chút hào biến hóa nào, Côn Bằng hướng tới quỷ kế đa đoan, y không cho rằng dăm ba câu là có thể bức ra được Hà Đồ Lạc Thư.

Có lẽ biểu hiện quá thiện lương khiến người ta nghĩ rằng y sẽ không vọng động sát niệm.

"Côn Bằng đạo hữu!" Lời vừa dứt, Thái Ất chu thân khí tức biến đổi, giống như hàn băng linh ngọc đóng băng cả thế giới, cả vùng Bắc Minh chi hải đều bị đóng thành băng điêu.

Đôi mâu quang vốn như chứa đựng tinh thần dần trở nên tinh hồng, một luồng ác niệm vô cùng vô tận từ nhãn thần truyền thấu vào tận đáy lòng Côn Bằng.

"Phanh!" Côn Bằng nhất thời bị một luồng ác ý chấn nhiếp thiên địa đánh trực diện vào não hải, tâm thần chấn động, sinh ra cảm giác sợ hãi vô dĩ luân bỉ.

Khoảnh khắc đó như thân rơi vào bóng tối vô tận, tứ phía đều là đôi mắt tinh hồng của Thái Ất, sợ tới mức hồn phi phách tán.

Côn Bằng chưa bao giờ thấy ánh mắt đáng sợ như vậy, nhị thoại bất thuyết lập tức hiển xuất bản thể, hướng về phương xa phi khứ.

"Hô!" Côn Bằng hiển hóa bản thể, một con đại bàng che trời lấp đất, đôi cánh dang ra khiến cả thiên địa chìm vào bóng tối.

Song sí chấn động, cuồng phong phá toái vạn vật hô khiếu, xé rách cả hư không, Côn Bằng trực tiếp hóa tác một đạo hắc mang, biến mất chỉ còn là một chấm đen.

Tốc độ của Côn Bằng có thể coi là đương thế đệ nhất, đáng tiếc lại gặp phải Thái Ất đang bộc phát ác niệm.

Không sai, Thái Ất bộc phát ác niệm thì khí tức trên người mới phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Có thể dùng một ánh mắt dọa Côn Bằng chạy trốn, e rằng chỉ có 'Tà Ý' Ác thi kia.

"Hưu!" Thái Ất hóa tác một đạo minh quang, trực tiếp động xuyên thời không, rơi xuống phía trước Côn Bằng.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, hai tay hư ôm, giữa thiên địa xuất hiện một đôi cự thủ khủng bố, một tay diễn hóa liệt dương, một tay ám hợp ngân nguyệt.

Hạo hãn Lục Đạo Luân Hồi khí tức như muốn bao hàm cả thiên địa trong đôi cự thủ.

Một luồng hấp lực khủng bố truyền ra, hết thảy sự vật giữa thiên địa đều bị hút vào giữa hai lòng bàn tay, sản sinh ra một hòn tinh thần đen kịt, tán phát Lục Đạo Luân Hồi khí tức ngập trời.

Dù Côn Bằng là Chuẩn Thánh tu sĩ, tốc độ có thể đào thoát mọi phong tỏa nhưng vẫn bị hấp lực đáng sợ đó hút vào trong ám hắc tinh thần.

"Không!" Khoảnh khắc đó Côn Bằng có cảm giác rơi vào tuyệt vọng, chỉ cần bị hòn ám hắc tinh thần đó hút đi là sẽ vĩnh viễn bị trấn áp, không ai có thể cứu thoát.

"Bần đạo nhận thua, Hà Đồ Lạc Thư cứ việc lấy đi." Lời vừa dứt, một đạo quang mang mang theo tinh thần chi lực từ tay Côn Bằng phi xuất, tán phát nhật nguyệt tinh thần vĩ lực, chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư.

Trong lúc nguy cấp, chỉ có Hà Đồ Lạc Thư mới cứu được một mạng, hy vọng Thái Ất nhìn vào tình diện pháp bảo mà không tính toán thất lễ trước đó.

Dù sao y cũng chưa từng đắc tội Thái Ất, chỉ là bị dọa chạy thôi, chắc không đến mức lấy mạng.

Thái Ất chỉ cần Hà Đồ Lạc Thư, đối với tính mạng Côn Bằng thì không để ý.

Đại thủ vung lên trực tiếp thu Hà Đồ Lạc Thư vào trong ống tay áo, còn cự chưởng trong hư không khép lại, Côn Bằng càng vô sở độn hình, trực tiếp bị hấp nhập vào hòn ám hắc sắc tinh thần.

Khủng bố Lục Đạo Luân Hồi chi lực trải khắp trên tinh thần đen kịt, như từng sợi phong ấn đạo văn trấn áp Côn Bằng bên trong.

"Khẩn thỉnh đạo hữu phát từ bi, để bần đạo ra ngoài đi." Một đạo tiếng cầu xin nhược hữu nhược vô truyền ra từ hòn tinh thần khổng lồ.

Côn Bằng dù sao cũng là nhân vật cấp bậc lão tổ, bị phong ấn trong tinh thần, nếu truyền ra ngoài sợ rằng uy danh của Thái Ất lại khiến Hồng Hoang một lần nữa chấn động.

Lúc này đôi mắt Thái Ất đã thối khứ sắc tinh hồng, khí tức phiêu miểu vô tung hoàn nhiễu xung quanh, y phong độ phiên phiên đứng trong hư không, pha chút phong thái của đắc đạo tu sĩ.

"Ai, đạo hữu không nghe khuyến cáo, chấp ý tư tàng pháp bảo không thuộc về mình, do đó mới mang lại tai kiếp." "Để phòng ngừa lại dính líu sát kiếp, hãy tĩnh tư vài năm trong tinh thần này đi, khi thời cơ đến ta tự khắc sẽ thả ra." Khó khăn lắm mới thi triển một đạo thần thông, nếu dựa vào dăm ba câu mà thả người thì chẳng phải quá coi thường sao.

Ít nhất cũng phải trấn áp một hội nguyên thời gian, thậm chí lâu hơn, đợi đến khi thấy Côn Bằng có ích mới để y làm chân chạy vặt.

Dù sao một tôn Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang cũng khó mà khu sử được, ngoài thực lực cường đại còn cần phải có thủ đoạn.

Nghe lời Thái Ất, lòng Côn Bằng trực tiếp lạnh toát, rơi vào tay y

đúng là đen đủi tám đời, vĩnh viễn không có ngày xoay mình.

Thái Ất ý niệm động một cái, hòn ám hắc tinh thần khổng lồ dần thu nhỏ lại như một hạt đậu đen, ẩn tàng trong tay áo.

Trong kế hoạch ban đầu của Thái Ất, Côn Bằng nên thức thời mà chắp tay dâng Hà Đồ Lạc Thư, không cần y phải ra tay trấn áp một phen.

"Hưu!" Thái Ất hóa tác một đạo kim quang, hướng bờ sông Duy Thủy phi khứ.

Chương 163

Hà Đồ Lạc Thư đã tới tay, Côn Bằng cũng bị trấn áp, khẳng định phải để Phục Hy sớm ngày chứng đạo là chính.

Bên bờ sông Duy Thủy, Phục Hy khoanh chân đả tọa, vẫn đang tham ngộ sự ảo diệu của Tiên Thiên Bát Quái.

"Hoa!" Lúc này một con huyền quy khiết bạch cõng Hà Đồ Lạc Thư chậm rãi bước ra từ dòng sông Duy Thủy, quang hoa thánh khiết như thần minh.

Phục Hy thấy huyền quy cõng Hà Đồ Lạc Thư, trong mắt trán phóng huyền quang, bộ dạng như bừng tỉnh đại ngộ.

"Đại đạo của ta thành rồi!" Sau khi lấy Hà Đồ Lạc Thư xuống, huyền quy thong thả trở về lòng sông, Phục Hy nhìn Tiên Thiên đồ văn trong Hà Đồ Lạc Thư, trong lòng có cảm ngộ sâu sắc, tham ngộ thiên địa chí lý trong đó.

Phục Hy khoanh chân đả tọa, trước mặt bày biện Hà Đồ Lạc Thư, từng cái Tiên Thiên đạo văn hiện lên trong hư không, bài bố theo phương thức kỳ dị.

Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, tám phương vị đều có huyền diệu đồ án phiêu đãng trong hư không, một luồng thiên địa khí cơ hoàn nhiễu quanh y.

Sát na gian, trong hư không xuất hiện âm dương nhị khí, diễn hóa Thái Cực, biến huyễn Lưỡng Nghi, chuyển sinh Tứ Tượng.

Tứ Tượng diễn hóa Bát Quái.

"Oanh!" Trong não hải Phục Hy hiện ra vô số thiên địa thần văn, thầm nhìn thấu Thiên Đạo huyền cơ, đương lúc lấy ngón tay làm

phong, thiên địa làm bàn, linh khí làm dấu vết, viết ra từng cái đạo văn thần dị trong hư không.

"Hưu hưu!" Phục Hy múa bút nhanh như gió, càng viết càng nhanh, cả người bị vô số đạo văn bao bọc, quan sát kỹ sẽ phát hiện những đạo văn đó giống hệt như trên Hà Đồ Lạc Thư.

Tùy theo vô số đạo văn xuất hiện, xung quanh y xuất hiện thêm nhiều dị tượng, linh khí diễn hóa vạn vật, hồng lụt, bùn đất chảy, hỏa sơn phun trào xuất hiện không phân trước sau.

Tinh không ức vạn lý lấp lánh bất định, dự báo hạo kiếp, cự hà thác nước chảy ngược, triển hiện thiên địa thần uy.

Từng tia Thiên Đạo huyền cơ hiển lộ đầu mối, khiến người ta thấy được một tia bản chất.

Khi đạo văn trong hư không không còn phục tạp, uy áp khủng bố dần bình tức, Phục Hy mới dừng bút.

"Nay có Phục Hy, vì nhân tộc sáng tạo pháp thôi diễn Tiên Thiên Bát Quái, ban danh là 《Chu Dịch》." Lời vừa dứt, ức vạn đạo văn trong hư không đồng thời chấn động, quy kết thành một bộ thư tịch, dùng thần văn viết hai chữ Chu Dịch. 《Chu Dịch》 dùng đạo văn viết ra, người thường khó mà xem hiểu, đó là lý do dù lưu truyền hậu thế vẫn ít người có thể nhìn thấu thiên cơ.

Cùng với việc 《Chu Dịch》 diện thế, Phục Hy chứng đạo, nhưng muốn công đức viên mãn cần phải tìm được vị Nhân tộc cộng chủ tiếp theo, truyền lại vị trí Nhân Hoàng thì mới thực sự chứng đắc Thánh nhân quả vị.

"Sư tôn, đệ tử cảm giác đã viên mãn, nhưng lại trì trì vô pháp chứng đạo." Phục Hy lên tiếng tuân vấn.

"Thân là Nhân Hoàng, có trách nhiệm tráng đại Nhân tộc, trong

thời gian tại vị ngươi xác thực làm rất tốt, nhưng cần phải tiền phó hậu kế, khi có người đủ sức đảm nhiệm vị trí của ngươi mới có thể chứng đạo." Phục Hy thuấn gian minh bạch rồi, muốn cho Nhân tộc phú túc xương thịnh không phải một người có thể làm được, cần nhiều vị hoàng giả kiệt xuất thống lĩnh Nhân tộc thì mới có thể đạt tới đỉnh phong, trở thành thiên địa nhân vật chính.

Phục Hy sau khi minh ngộ liền ở trong bộ lạc nhân tộc thể sát dân tình, đồng thời tra tìm nhân tuyển có thể tiếp thế vị trí của mình.

Đáng tiếc người có thể thành Nhân Hoàng ít chi lại ít, mấy trăm năm chỉ xuất hiện một mình Phục Hy.

Phục Hy đã tiếp cận công đức viên mãn, Thái Ất không cần thường xuyên canh chừng, dù sao có sự tình gì chỉ cần một ý niệm là tới được.

Do đó Thái Ất tiên nhất bộ trở về Địa Phủ, muốn nhờ vào Sổ Sinh Tử để tra tìm rốt cuộc là ai chuyển thế thành Thần Nông mà mãi không thấy hiện thế.

Phải biết Sổ Sinh Tử là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chưởng quản sinh tử của tất cả sinh linh Hồng Hoang, tiền thế kim sinh, ngay cả Thánh nhân cũng vô pháp tham tra, nhưng Nhân Hoàng đều sẽ được ký lục trong Sổ Sinh Tử.

Địa Đạo chủ bình hành, có thể sáp thủ vào một số sự nghi của Nhân Đạo và Thiên Đạo, mục đích là không để Thiên Nhân lưỡng đạo chênh lệch quá xa.

Đáng tiếc ý chí Địa Đạo đản sinh quá muộn, vô pháp chính diện can dự Thiên Đạo, nhưng một số sự nghi của Nhân Đạo thì có thể can thiệp được.

"Hưu!" Thái Ất hóa thành một đạo kim quang như muốn chẻ đôi

đại địa, thuấn gian đã đạt tới Địa Phủ.

"Bái kiến Bản tôn!" Thái Ất vừa tới Địa Phủ, một trong các Thiện thi là Nam Phương Huyền Chân Vạn Phúc Thiên Tôn đã đợi sẵn từ lâu.

Hôm nay chính trực đương sai, khi biết Bản tôn muốn tra xem Sổ Sinh Tử đã đợi sẵn trong đại điện.

Thái Ất tiếp nhận Sổ Sinh Tử, tỉ mỉ lật xem, phát hiện vạn vật sinh linh được phân chia theo Thiên Địa Thần Nhân Quỷ, Lỏa Lân Mao Vũ Côn mười loại.

Trong mục Nhân loại có tên của ức ức vạn sinh linh, tiền thế kim sinh tuy chỉ vài trăm chữ nhưng tra xem qua một lượt cũng khá phiền phức.

Thái Ất thần niệm quét một cái, tìm thấy lịch sử của Phục Hy.

Tiền thế Yêu tộc Phục Hy gặp phải thiên địa lượng kiếp, dưới thiên địa vĩ lực đã chuyển thế thành người, có thể chứng đắc Thánh nhân mệnh cách, công tham tạo hóa.

Đối với tiền thế kim sinh của Phục Hy, dù không mượn Sổ Sinh Tử thì Thái Ất cũng biết rõ mồn một.

Nhưng lịch sử Thần Nông thì thế nhân chưa từng đề cập, nhưng chắc chắn là đại năng nào đó chuyển thế.

Phải biết từ khi Nhân tộc đản sinh đến nay, tuy là tiên thiên đạo thể nhưng trừ Nhân tộc tam tổ ra thì không có tu sĩ nào nổi danh.

Nếu không phải đại năng chuyển thế thành Nhân Hoàng thì tất vô pháp làm ra được những cử động kinh thiên động địa như vậy.

Giống như Phục Hy, nếu tiền thế không hiểu đạo thôi diễn thì sau khi thành Nhân Hoàng làm sao sáng tạo ra được Tiên Thiên Bát Quái.

Nếu là người thường, vắt óc cũng không nghĩ ra được.

Thái Ất tiếp tục tìm kiếm lịch sử Thần Nông, không tiêu phiến khắc đã có phát hiện.

Thần Nông là thượng cổ đại năng chuyển thế, công tích trác tuyệt, có thể chứng đắc Địa Hoàng chi vị.

Thái Ất nhất thời có chút cạn lời, thượng cổ đại năng nhiều vô số kể, ai biết là vị nào.

"Bản tôn không tất khổ não, chỉ cần thi triển thần thông là có thể cưỡng hành xem xét." Sổ Sinh Tử tuy có thể ký lục mọi thứ của sinh linh nhưng sẽ không hiển hóa toàn bộ, đều sẽ ẩn tàng một phần để mê hoặc ngoại nhân.

Muốn xem toàn bộ chỉ cần thực lực cường đại thôi động là có thể làm được.

Thái Ất đang định thi triển thủ đoạn tra xét 'để tế' của vị thượng cổ đại năng này thì bị một danh quỷ sai cắt ngang.

"Khải bẩm Sở Giang Vương, Trấn Nguyên Tử đại tiên đến bái phỏng, có sự muốn kiến Đạo chủ." Cái gọi là Đạo chủ thực chất là Luân Hồi Đạo Nhân, chỉ là quỷ sai thân phận thấp hèn nên chỉ có thể báo cáo từng cấp.

Trấn Nguyên Tử và Thái Ất có thể coi là bằng hữu nhiều năm, lần trước Địa Phủ tổ chức hôn lễ cũng đã tới chúc hạ.

Nhưng điều khiến Thái Ất có chút kinh ngạc là Trấn Nguyên Tử thường ngày đều cửa đóng then cài, ít khi đi xa.

Lại có không nhàn mà chạy tới Địa Phủ kiến diện.

Thái Ất từng mời Trấn Nguyên Tử gia nhập Địa Phủ, hiện tại y tự chủ thượng môn, tổng không thể để mặc người ta được.

“Dẫn Trấn Nguyên Tử đạo hữu đến thiên điện, bần đạo một lát sẽ tới gặp.” Quỷ sai đắc pháp chỉ của Thái Ất, liền vội vã dẫn Trấn Nguyên Tử đến đại điện đãi khách.

Bạn thân đến Địa Phủ, Thái Ất cũng không tra Sổ Sinh Tử nữa, trực tiếp đi tới đại điện.

Chương 164

Vừa bước vào đại điện đã thấy Trấn Nguyên Tử vẫn mặc huyền hoàng sắc đạo bào, diện sắc tuy bình tĩnh nhưng lại có thể thấy nhịp tim y có chút gấp gáp, hẳn là gặp chuyện nan giải rồi.

"Mấy trăm năm không gặp, đạo hữu phong thái càng thắng vãng tích, lại có nhàn hạ tới Địa Phủ, mạc không phải là nhớ tới bần đạo sao." Trấn Nguyên Tử theo tiếng nhìn lại, khi thấy Thái Ất đến diện lộ hỉ sắc, ngay cả tình tự khẩn trương cũng tiêu tán quá bán.

"Nguyên là Thái Ất đạo hữu, bần đạo hữu lễ rồi." Trấn Nguyên Tử trong lòng thực chất có chút kinh ngạc, y vốn định kiến Địa Đạo chi chủ, không ngờ lại gặp Thái Ất.

Bạn thân làm khách, Thái Ất khẳng định phải dùng quỳnh tương ngọc dịch, tiên quả linh thực để hảo hảo chiêu đãi.

Sau một hồi nhàn liêu, Thái Ất trực bôn chủ đề.

"Đạo hữu tới Địa Phủ e rằng có yếu sự, không biết bần đạo có thể giúp được gì không." Vô sự bất đăng tam bảo điện, Trấn Nguyên Tử chắc chắn có sự mới tới Địa Phủ.

"Bần đạo lần này tới Địa Phủ là vì Hồng Vân." Từ khi Hồng Vân để lại một đạo nguyên thần, sau khi Trấn Nguyên Tử hao tốn vô số thiên tài địa bảo cuối cùng đã khôi phục.

Nhưng chỉ còn nguyên thần không có nhục thân thì vĩnh viễn vô pháp chứng đắc đại đạo, dù có tu luyện cũng sẽ vô cùng chậm chạp.

Sau khi biết Nữ Oa giúp Phục Hy chuyển thế thành nhân tộc thành Thiên Hoàng, trong lòng y có một ý tưởng táo bạo, để Hồng Vân hiệu phỏng Phục Hy chuyển thế luân hồi thành Địa Hoàng, chỉ chờ công

đức viên mãn là có thể chứng đắc Thánh nhân mệnh cách.

Tuy không phải Thánh nhân thực sự nhưng so với một đạo nguyên thần tàn lưu tại thế thì tốt hơn ức vạn lần.

Cho nên Trấn Nguyên Tử mới tới Địa Phủ cầu kiến Địa Đạo chi chủ, không ngờ lại gặp Thái Ất trước.

Trấn Nguyên Tử đem ý tưởng trong lòng không chút bảo lưu mà cáo tri Thái Ất.

"Thỉnh đạo hữu nhìn vào giao tình cũ, có thể hay không giúp Hồng Vân một tay để y chuyển thế thành Địa Hoàng." Trấn Nguyên Tử biết Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân quan hệ cực tốt, thậm chí ngay cả Huyền Minh, Hậu Thổ lưỡng vị Quỷ Đế đều đã thành thân với y, có thể thấy địa vị tại Địa Phủ cao đến nhường nào.

Nếu Thái Ất nguyện ý giúp đỡ Hồng Vân thì sự này đa bán sẽ thành.

Thái Ất nghe lời Trấn Nguyên Tử, thầm nghĩ trong lòng, xem ra vị 'thượng cổ đại năng' ký tái trong Sổ Sinh Tử chính là Hồng Vân lão tổ.

Với Hồng Vân lão tổ thì việc đạt được Hồng Mông tử khí khí vận để trở thành Địa Hoàng là quá thừa thãi.

Chỉ cần Hồng Vân chuyển thế thành Địa Hoàng, Phục Hy có thể công đức viên mãn, y có thể kiếm thêm một chút công đức mà không cần bận tâm chuyện Thiên Hoàng nữa.

Thứ hai, nếu giúp đỡ Hồng Vân rồi lại yêu thỉnh Trấn Nguyên Tử gia nhập Địa Phủ, chắc chắn y sẽ không từ chối.

Như vậy Địa Phủ lại nghênh đón thêm một tôn Chuẩn Thánh đại năng.

Với tình nghị giữa Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, khi chứng đạo Thánh nhân quả vị nhất định sẽ thiên hướng về Địa Phủ.

Tuy sẽ tạm thời bị trấn áp tại Hỏa Vân động nhưng tổng có ngày xuất quan, lúc đó Địa Phủ lại có thêm một vị kham bỉ Thánh nhân tồn tại.

Có thể để Hồng Vân chuyển thế thành Địa Hoàng, không hề có tai họa ngầm mà ngược lại còn có đại hảo xứ.

"Để Hồng Vân chuyển thế không khó, nhưng có một điểm đạo hữu cần phải rõ." "Hồng Vân chuyển thế thành Địa Hoàng nhưng người giáo đạo không phải bần đạo, còn việc có thể công đức viên mãn hay không thì không phải nhân lực có thể khống chế." "Thậm chí có khả năng vĩnh viễn vô pháp chứng đắc Thánh vị, đạo hữu cần phải suy nghĩ cho kỹ." Đừng nhìn Thái Ất giáo đạo Phục Hy có vẻ đơn giản, đó là khi lưỡng vị Thánh nhân phương Tây chưa can dự.

Nếu Chuẩn Đề hoặc Tiếp Dẫn phương Tây nẫng tay trên Hà Đồ Lạc Thư trước thì Phục Hy sẽ mất chứng đạo pháp khí, vô pháp chứng đạo.

Khi đó nếu bọn họ lại ban Hà Đồ Lạc Thư cho Phục Hy thì chính là tranh đoạt công đức của Thái Ất.

Đồng dạng đạo lý, nếu Hồng Vân chuyển thành Địa Hoàng mà Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn phương Tây vì phá hoại khí vận Đông phương mà cố ý gây trở ngại thì việc chứng đạo sẽ trở nên khó khăn chồng chất.

Đương nhiên đó chỉ là một khả năng, chưa chắc đã thực sự phát sinh.

Dù sao cản trở Nhân tộc hưng khởi là nhân quả cực lớn, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh dịch gánh chịu.

Trấn Nguyên Tử lâm vào trầm tư, một đạo nguyên thần lại từ trong tay áo y phi xuất, bộ dạng đó chính là Hồng Vân lão tổ.

"Chứng đạo chi lộ vốn gian hiểm vạn phân, đạo hữu cứ việc để ta chuyển thế luân hồi, sự tình sau này toàn bằng thiên ý." Hồng Vân lão tổ đã trải qua sinh tử nên nhìn thấu đáo hơn, không chút sợ hãi gian tân phía trước, nghị nhiên tiền vãng.

"Hảo, đạo hữu khí phách phi phàm, bần đạo chờ đợi ngươi quy lai." Lời vừa dứt, Thái Ất ngón tay khẽ điểm, một đạo luân hồi quang đoàn bao bọc nguyên thần Hồng Vân lão tổ, thuấn gian biến mất vào trong Nhân Đạo.

Trấn Nguyên Tử thấy Hồng Vân đã chuyển thế luân hồi, tình tự khẩn trương mới phóng lỏng xuống.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ, bần đạo cảm kích bất tận, sau này có việc cứ việc phân phó." "Chút chuyện nhỏ có gì đáng nói, đạo hữu nếu thực tâm tương trợ, chi bằng nhập trú Địa Phủ của ta thế nào?" Đối mặt với sự chiêu lãm của Thái Ất, thần sắc Trấn Nguyên Tử bình tĩnh, không có chút hào ba động.

Về thế lực, Địa Phủ không hề yếu kém so với bất kỳ phương nào.

Thiên Đình vừa mới trọng kiến, căn cơ bất ổn, nhân viên hi thiếu.

Những tộc nhân tàn lưu của Yêu đình thượng cổ tuy bảo tồn thực lực nhất định nhưng lại ẩn cư trong thập vạn đại sơn, ít khi xuất hiện tại Hồng Hoang.

Còn những tán tu phân tán khắp nơi trong tiên gia động phủ Hồng Hoang thì không thành khí hậu.

Phản quan Địa Phủ đang lúc hưng thịnh, thực lực Luân Hồi Đạo Nhân thuộc hàng đỉnh tiêm trong các vị Thánh nhân, lại hấp nạp Vu tộc làm hậu bị sức mạnh.

Có thể nói là thế lực lớn nhất trong Hồng Hoang.

Nếu có thể gia nhập Địa Phủ trở thành một phần tử trong đó, sau này không ai dám tùy ý khi áp.

Lại có thể hưởng thụ khí vận Địa Phủ gia trì, đối với việc đề thăng tu vi có thần hiệu khó mà tưởng tượng được.

Quan trọng nhất là Thái Ất đã giúp Hồng Vân chuyển thế thành Địa Hoàng.

Nợ người ta một cái nhân tình cực lớn, căn bản không hảo từ chối.

Sau nhiều tầng suy tính, Trấn Nguyên Tử quyết định gia nhập Địa Phủ.

"Đạo hữu thành ý yêu thỉnh, bần đạo sao có thể từ chối." Địa Phủ thế đại, lại có công đức để kiếm, tin rằng bất cứ ai cũng muốn nhập trú Địa Phủ.

Chỉ vì thực lực Luân Hồi Đạo Nhân quá cường đại khiến nhiều đại năng phải dập tắt ý định trong lòng.

Hiện tại Thái Ất thành ý yêu thỉnh, với trí tuệ của Trấn Nguyên Tử nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Đạo hữu nhập trú Địa Phủ, thực lực của chúng ta lại tăng thêm một tầng thứ." Không biết từ khi nào, Luân Hồi Đạo Nhân mặt mày hớn hở thong thả bước tới.

"Trấn Nguyên Tử kiến Địa Đạo chi chủ." Luân Hồi Đạo Nhân địa vị sùng cao, dù y có Chuẩn Thánh tu vi cũng không chịu nổi một câu đạo hữu, do đó vội vàng hành lễ vấn hảo.

"Đạo hữu đã là một phần của Địa Phủ, không cần đa lễ." Lời vừa dứt, trước mặt Luân Hồi Đạo Nhân xuất hiện một cán ma phiên, trên mặt phiên có huyền diệu đạo văn, hạo hãn Luân Hồi khí tức từ trong

đó trào ra bao phủ cả ba người bên trong.

Một luồng uy áp khủng bố truyền ra tứ phía như muốn trấn áp cả thiên địa.

Diện sắc Trấn Nguyên Tử nhất thời biến đổi, chẳng lẽ là Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên, quả nhiên đáng sợ, chỉ nhìn một cái là có cảm giác muốn rơi vào luân hồi.

Trong Hồng Hoang hầu như ai cũng biết Luân Hồi Đạo Nhân có kiện Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên.

Chương 165

Nhưng người thấy qua Luân Hồi Ma Phiên thì không nhiều.

Ngay cả Tam Thanh cũng chỉ biết có kiện pháp bảo như vậy chứ chưa từng thấy qua, không ngờ hôm nay hữu hạnh được chiêm ngưỡng thần uy Luân Hồi Ma Phiên.

Điều khiến Trấn Nguyên Tử nghi hoặc là Luân Hồi Đạo Nhân lấy Tiên Thiên Chí Bảo ra với dụng ý gì.

Không cho rằng chỉ là để xem thôi.

Luân Hồi Đạo Nhân thuấn gian nhìn thấu tâm tư của Trấn Nguyên Tử, thong thả nói.

"Đạo hữu muốn nhập trú Địa Phủ, cần hiến ra một tia chân linh ký tồn trong Luân Hồi Ma Phiên." Với tu vi Chuẩn Thánh của Trấn Nguyên Tử, y có tư cách để lại một tia chân linh trong Luân Hồi Ma Phiên để trở thành một phần không thể thiếu của Địa Phủ.

Đáng tiếc Trấn Nguyên Tử không biết tác dụng của Luân Hồi Ma Phiên, khi nghe phải hiến ra một tia chân linh, diện sắc có chút biến hóa.

Nếu hiến ra chân linh, sinh tử sẽ nằm trong tay người khác.

Dù sao cũng là một tôn Chuẩn Thánh gia nhập Địa Phủ, cũng không cần đến mức tính mạng cũng bị nắm trong tay người khác chứ?

Thái Ất đối với biểu tình của Trấn Nguyên Tử không cảm thấy ý ngoại, tất nhiên bảo người ta tế ra một tia chân linh đều sẽ có thần tình nghi hoặc.

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu không cần lo lắng, chân linh ký tồn trong Luân Hồi Ma Phiên không gây ra bất kỳ thương hại nào cho

ngươi, ngược lại còn là một trận cơ duyên." Trấn Nguyên Tử chuyển niệm suy nghĩ, với thủ đoạn của Luân Hồi Đạo Nhân hoàn toàn không cần thiết phải lừa gạt, càng không cần phí tận tâm tư để y gia nhập Địa Phủ.

Hơn nữa nhân phẩm của Thái Ất là có thể tin cậy được.

Trấn Nguyên Tử nén lại tư tự trong lòng, một đạo chân linh màu thổ hoàng phiêu xuất từ mi tâm, thong thả rơi vào trước mặt Luân Hồi Đạo Nhân.

Luân Hồi Đạo Nhân khẽ mỉm cười nói: "Ta lấy thân phận Địa Đạo chi chủ, sắc phong Trấn Nguyên Tử làm Địa Tiên chi tổ, chưởng quản ức ức vạn tiên sơn, vô tận thổ địa, cùng các vị hà thần, thiên địa cộng giám." Tiếng nói hồng lượng của Luân Hồi Đạo Nhân ám hàm thiên địa vĩ lực truyền khắp Hồng Hoang.

Nhất thời thiên địa đều vì đó mà rung chuyển, nhật nguyệt tinh thần bị sóng âm hạo hãn chấn động.

Khắp các kỳ sơn, hiểm phong tuyệt bích, hà lưu hồ bạc, sơn xuyên địa mạch đều đang chấn động, vô cùng linh khí phân phân bạo phát, đản sinh từng tia linh vận, một luồng sức mạnh thuộc về thần linh diễn sinh khắp nơi.

Địa Tiên chi tổ thuộc phạm trù sức mạnh của Địa Đạo, có quyền lợi sắc phong sơn thần, hà thần các loại Địa Tiên nhất mạch.

Khi Trấn Nguyên Tử đạt được danh hiệu Địa Tiên chi tổ, vô số sơn xuyên địa mạch đều đang hiển hóa thần linh, hư vị dĩ đãi.

Chờ đợi những người có đức có thể trở thành một phần tử trong Địa Tiên.

Hồng Hoang địa đại vật bác, trừ cửu thiên tinh thần và tứ hải ra đều đang hiển hóa thần uy.

Vô số đại năng phân phân chấn kinh, lộ ra biểu tình khó mà tin nổi.

Tại Thủ Dương sơn, Thái Thanh đạo nhân lông mày hơi nhíu lại, nhìn một tòa thần linh hư vị đản sinh từ trong núi.

Tùy theo đại thủ vung lên, thần chi lập tức hóa thành tro bụi.

Thủ Dương sơn là đạo trường của Thái Thanh đạo nhân, muốn đản sinh sơn thần diễn hóa thần linh đều cần kinh qua sự đồng ý của y mới có thể xuất hiện.

Nếu không tất sẽ hóa thành tro bụi.

"Thế lực Địa Phủ càng ngày càng lớn, ngay cả Địa Tiên nhất mạch cũng quy vào trong đó, hảo ở chỗ không ảnh hưởng căn cơ Nhân giáo, cứ mặc kệ đi." Thái Thanh đạo nhân thanh tĩnh vô vi, chỉ cần không ảnh hưởng lợi ích của y thì căn bản không thèm quan tâm.

Dưới chân Côn Luân sơn cũng phát sinh một màn tương tự, một tòa thần chi huy hoàng vừa xuất hiện đã bị Ngọc Thanh tiên pháp hủy đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn diện lộ tiếu dung, mục quang như xuyên thấu Địa Phủ nhìn về phương xa.

Nhờ vào quan hệ vi diệu giữa Thái Ất và Địa Phủ, Xiển giáo tất có thể được khí vận gia trì, hiện tại lại đản sinh Địa Tiên nhất mạch, môn hạ đệ tử hoặc hứa có thể chiếm cứ một phần tiên cơ.

Tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề thấy Linh Sơn đản sinh một tòa thần linh liền khí cấp bại phôi mà phá hủy nó.

"Sư huynh, Luân Hồi Đạo Nhân kia làm ra trò thổ địa, sơn thần này chẳng phải muốn giám quản chúng sinh Hồng Hoang sao." "Ngay cả Linh Sơn phương Tây cũng muốn giám sát, đúng là tâm địa lang tử." "Ai, đáng lẽ không nên hủy đi thần linh đó, nếu đệ tử giáo ta có thể trở thành Linh Sơn sơn thần là có thể phân được một phần khí vận

Địa Phủ, đáng tiếc, đáng tiếc.”...

Trong Địa Phủ, một tia chân linh của Trấn Nguyên Tử dung nhập vào Luân Hồi Ma Phiên, trên đó xuất hiện chức xưng Địa Tiên chi tổ.

Đồng thời Trấn Nguyên Tử cũng biết được tầm quan trọng của Luân Hồi Ma Phiên.

Chỉ cần Luân Hồi Ma Phiên còn, cho dù nhục thân tận hủy, nguyên thần phá toái vẫn có thể nhờ vào tia chân linh đó mà mượn sức mạnh Địa Phủ tái sinh.

Quan trọng hơn là hiện tại có cảm giác chưởng khống đại địa.

Vô số sơn thần, hà thần, đại tam thập lục động thiên, thất thập nhị phủ đệ, trong tiểu phương thốn đều cần y đi sắc phong.

Đây là vinh diệu và công đức vô thượng.

Chưa bao giờ nghĩ gia nhập Địa Phủ lại đạt được hảo xứ to lớn như vậy, mừng đến mức có chút ngẩn ngơ.

“Hiện tại Địa Tiên nhất mạch mới vừa đản sinh, cần đạo hữu hao tâm khổ tứ an bài thỏa đáng các lộ tiên gia sớm nhất có thể.” Trong tay Trấn Nguyên Tử có Địa Thư, dùng để sắc phong Địa Tiên là hoàn toàn đủ rồi.

Đợi Địa Tiên nhất mạch triệt để ổn định, khí vận Địa Phủ sẽ nghênh đón một đợt bùng nổ.

Trong thế giới Hồng Hoang e rằng không có thế lực nào có thể bễ mỹ với Địa Phủ.

“Đa tạ đạo hữu cáo tri, bần đạo nhất định sẽ thỏa thiện an bài Địa Tiên nhất mạch, không cô phụ sự kỳ đãi của Đạo chủ.” Lời vừa dứt, Trấn Nguyên Tử hơi hành lễ, hóa tác một đạo kim quang hướng về phương hướng Ngũ Trang Quán phi khứ.

Với quan hệ nhân tế của Trấn Nguyên Tử, nhất định sẽ có các ẩn thế đại năng muốn gia nhập Địa Tiên nhất mạch, căn bản không cần Thái Ất phải bận tâm.

Nhân tộc ở bên bờ sông Khương Thủy có một bộ lạc gọi là Liệt Sơn bộ.

Trong Liệt Sơn bộ lạc có danh nữ tử tên là Nhậm Tự, thê tử của thủ lĩnh Liệt Sơn bộ, khi du ngoạn trên Cửu Long sơn thấy một cái đầu rồng khổng lồ, không ngờ sau đó liền mang thai.

Kỳ đặc ở chỗ, Nhậm Tự mang thai mấy năm mới lâm bồn sinh hạ một nam anh, ban danh là Liệt Sơn thị, ba ngày biết nói, năm ngày có thể đi đứng như bay.

Nếu không có dị trạng lúc Phục Hy sinh ra trước đó, thủ lĩnh Liệt Sơn bộ đã coi Liệt Sơn thị là yêu quái rồi.

Phục Hy có các loại biểu hiện kỳ dị, lại kết hợp với những điểm thần kỳ trên người mình, người trong bộ lạc đều nghĩ Liệt Sơn thị là Nhân Hoàng đời tiếp theo.

Liệt Sơn thị chính là chuyển thế chi thân của Hồng Vân, cũng chính là Địa Hoàng Thần Nông tương lai.

Cùng với sự xuất hiện của Địa Hoàng Liệt Sơn thị, Huyền Đô từ Thủ Dương sơn xuất phát, đến Khương Thủy thu làm đệ tử, tận tâm giáo đạo.

Liệt Sơn thị không hổ là Địa Hoàng, trí tuệ vượt xa thường nhân, tuổi tác không lớn đã làm được những việc mà người lớn cũng không hoàn thành nổi.

Dưới sự giáo đạo của Huyền Đô, tu vi và trí tuệ ngày một tăng tiến.

Quan sát chim sẻ, tìm ra lúa, kê, ngô, mạch, đậu các loại ngũ cốc,

giúp nhân tộc giải quyết vấn đề thực vật, không cần phụ thuộc vào săn bắn để thu hoạch thực vật, giảm thiểu hứa đa nguy hiểm.

Chương 166

Đồng thời chế tác ra nhiều công cụ nông nghiệp để có thể sản xuất lương thực với số lượng lớn.

Vì Liệt Sơn thị trồng ra ngũ cốc, tộc nhân thấy thập phân thần kỳ nên đều thôi sùng là Thần Nông.

Do đó Liệt Sơn thị đổi tên thành Thần Nông.

Cùng với việc ngũ cốc truyền bá khắp nhân tộc, danh tự Thần Nông càng thêm dụ hộ hiểu, bất tri bất giác truyền đến tai Phục Hy.

Phục Hy luôn muốn tìm nhân tuyển có thể kế thừa vị trí của mình, khi nghe Thần Nông trồng ra ngũ cốc, trong lòng đại vi chấn kinh.

Bởi vì đó là những sự vật mà ngay cả y cũng không có cách nào nghiên chế ra được.

"Thần Nông thực sự là một kỳ nhân, nếu có thể an bài ổn thỏa các sự tình của Nhân tộc thì có tư cách làm Nhân tộc cộng chủ tiếp theo." Muốn trở thành Nhân tộc cộng chủ thì không thể không có cống hiến to lớn.

Cần phải xem có năng lực gánh vác mọi sự vụ của cả Nhân tộc hay không, cũng như năng lực xử lý các sự kiện đột phát.

Phục Hy không muốn để thịnh thế Nhân tộc do mình gây dựng bị Thần Nông làm hỏng.

Cho nên khẳng định phải kiểm nghiệm năng lực Thần Nông thế nào.

Đương lúc Phục Hy đến bên sông Khương Thủy, cùng Thần Nông minh ý, để y đến thành Trần Địa của nhân tộc để xử lý các sự nghi.

Thần Nông từ lâu đã coi việc trở thành Nhân Hoàng là mục tiêu viễn đại, khi biết Phục Hy cho mình đến Trần Địa quản lý Nhân tộc thì trong lòng thập phân hoan hỷ.

Nhị thoại bất thuyết, đi tới Trần Địa.

Thần Nông đến Trần Địa sau đó lập tức đem các loại ý tưởng trong lòng thực tiễn, sáng tạo ra Ngũ Huyền Cầm dùng làm công cụ giải trí.

Đẽo gỗ làm cung để uy hiếp thiên hạ, hữu hiệu phòng chỉ dã thú tập kích.

Phục Hy thấy Thần Nông xử lý các loại sự tình đều có chương pháp, không có chút hào thác loạn nào, liền định truyền lại vị trí Nhân tộc cộng chủ.

Đương nhiên muốn truyền lại vị trí cộng chủ không phải tùy tiện là được, nhất định phải bày án tế thiên, chiêu cáo thiên địa mới hành.

Một ngày nọ, tại đô thành Trần Địa của nhân tộc, tụ tập các thủ lĩnh bộ lạc, trưởng lão đến tham gia một trận thiền vị tế điển.

Nhìn qua một lượt thấy đen nghịt một mảnh, hoàn toàn là nhân sơn nhân hải.

Ở phía trước nhất trên một tòa cao đài bày biện tiên án, tam sinh cửu súc chuẩn bị đầy đủ, Thái Ất mặc khiết bạch đạo bào, khí tức phiêu miểu, tay cầm linh hương.

Phía sau y là Phục Hy và Thần Nông cũng cầm linh hương, một mặt kiền thành.

Thái Ất dẫn hai người đảo cáo, miệng lầm bầm số ngữ, nhất thời hư không dị tượng phồn thịnh.

Chỉ thấy tử khí đông lai tam vạn lý, vân hà kết thành đoàn niện

linh quang.

Vô số kim liên trong hư không bán khai bán hợp, thôn thổ thất thải tường vân, ức vạn đạo quang hoa chiếu diệu thiên địa.

Một tòa ngọc kiều như nối liền thiên địa hoành ngọa trong hư không, Thái Thanh đạo nhân mặc thái cực đạo bào, chân đạp thất thải tường vân chậm rãi xuất hiện.

Một luồng khí tức thân hợp tự nhiên nhiễm khắp chư thiên.

Chưa đợi dị tượng tán đi, một trận tiếng chuông lanh lảnh duyệt nhĩ từ hư không truyền đến.

Chỉ thấy chín con kim long thôi xán lôi kéo một giá xa liễn.

Cả thân xe âm dương cực khí lưu chuyển, ngũ hành linh quang du duệ, vạn đóa kim liên chiếu diệu cửu thiên, vô cùng nhân uân dâng lên che lấp vân hà, hiển được thập phân trang nghiêm túc mục.

Xa liễn này không phải phàm vật, danh hiệu là: Cửu Long Trầm Hương Liễn.

Do Đạo Tổ Hồng Quân thân tự lấy Cửu Thiên Ngũ Thải Thần Thạch từ ngoài ba mươi ba tầng trời, cộng thêm Trầm Hương mộc đản sinh từ thời Hồng Mông chế tạo thành.

Thậm chí thu tập Cửu U Ngũ Khí Huyền Kim làm đồ trang sức.

Lại luyện chế trong Càn Khôn Đỉnh mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt tinh thần, dung nạp thần tú của thiên địa sơn hà mới luyện chế thành công.

Cửu Long Trầm Hương Liễn trong đại thiên thế giới Hồng Hoang chỉ có duy nhất một giá này, ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, có thể thấy Đạo Tổ vô cùng khán trọng.

Chỉ là Nguyên Thủy Thiên Tôn ít khi điều khiển Cửu Long Trầm

Hương Liễn vì thực sự quá xa hoa.

Một đạo kiếm khí phá khai vân tầng, Thông Thiên giáo chủ diện sắc vô hỉ vô bi, hồn thân kiếm ý như muốn chẻ đôi thiên địa.

Ức vạn đạo kim quang hoàn nhiễu chu thân, dưới chân tường vân ngưng thành Kỳ Lân thụy thú, chương hiển Thánh nhân tôn uy.

"Thu!" Nữ Oa khoanh chân ngồi trên lưng thải phượng, thất thải quang hoa như từng đạo thải hà dũng động nơi vân đầu.

Một luồng Tạo Hóa chi khí nồng đậm lan tỏa, thực vật xung quanh đều đang phong cuồng sinh trưởng.

Cùng với sự xuất hiện đồng thời của tứ vị Thánh nhân, trong hư không kim long bàn hoàn, thải phượng phi vũ.

Vô số tiên nữ cầm lẵng hoa rắc hoa, mạn thiên lưu quang dật thải, đạo vận như từng sợi du ti lưu động trong hư không.

"Kiến Sư tôn (Sư thúc bá)!" "Ngã đẳng bái kiến chư vị Thánh nhân!" Chúng nhân tề thanh hành lễ quỳ bái.

Thiền vị đại điển của Nhân tộc cộng chủ chính là thời cơ đại hảo để truyền bá giáo nghĩa, chư vị Thánh nhân đều sẽ không bỏ qua cơ hội này.

"Nhĩ đẳng vô nhu đa lễ!" Thanh âm huyền diệu truyền ra, một luồng sức mạnh nhu hòa nâng chúng nhân dậy.

Lúc này hư không truyền tới một trận phạm âm như muốn mê hoặc chúng sinh, khiến người ta bất giác hãm nhập trong đó.

Phật âm cuồn cuộn bay tới, kim liên thành đài phiêu sái vô tận tiên nhạc, Nhân tộc phía dưới đều lộ ra bộ dạng đào túy.

Tiếng phật âm này hiển nhiên là lưỡng vị Thánh nhân phương Tây đang hiển hóa thần thông, cưỡng hành độ phật pháp vào não hải chúng

nhân, thừa cơ hoằng dương đạo pháp phương Tây để thu độ môn nhân.

"Hanh!" Tiếng lãnh hanh hư vô phiêu miểu truyền ra, như một thanh lợi nhận chẻ đôi phương thiên địa này, phạm âm mê hoặc chúng sinh thuấn gian tiêu thất.

Chư vị Thánh nhân đều cảm thấy yếm ác với tố pháp của phương Tây nhưng lại không tiện trực tiếp đề ra, từng đôi mắt ám hàm nộ ý nhìn về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn diện sắc tật khổ như chịu đại ủy khuất, các tự bàn tọa trên tường vân.

Lục vị Thánh nhân đã đến đông đủ, thiền vị đại điển sắp sửa khai thủy.

Phục Hy và Thần Nông nhìn nhau một cái, chậm rãi bước lên phía trước nói.

"Ta nãi Phục Hy, vì Nhân tộc đề cung phương pháp thu hoạch thực vật, biến cách hôn nhân tập tục, phát minh Đào Huân, Cầm Sắt để điều dưỡng tình thao, càng sáng tạo Tiên Thiên Bát Quái, viết hạ bộ thư 《Chu Dịch》." "Hiện tại công đức viên mãn, chứng đắc Thiên Hoàng chi vị, nay có Thần Nông thị thông tuệ cơ cảnh, phẩm đức cực giai, vì Nhân tộc trồng ra ngũ cốc, lao khổ công cao." "Hôm nay ta đem vị trí Nhân tộc cộng chủ truyền cho Thần Nông, từ nay về sau y sẽ là cộng chủ đời tiếp theo, mong Thiên Đạo giám chi." Thanh âm Phục Hy không lớn nhưng dưới sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo đã truyền khắp Hồng Hoang, trên tới Linh Tiêu điện cửu thiên, dưới tới mười tám tầng địa ngục.

Chương 167

"Chuẩn!" Một đạo thanh âm hư vô phiêu miểu truyền đến, thiên địa đẩu nhiên vang lên tiếng lôi minh.

Cùng lúc đó, từ tay Thái Thanh đạo nhân bay ra một phương đại ấn.

Trên đại ấn có chín con kim long hoàn nhiễu lẫn nhau, khắc năm tôn nhân tượng hư huyễn, một luồng đế hoàng chi khí huyền diệu dũng động bên trong, tán phát một luồng khí thế áp bách thiên địa.

"Hống!" Trong Không Động Ấn truyền ra một đạo hống thanh, một con ngũ trảo kim long đằng không phi dược, thuấn gian biến mất vào thể nội Phục Hy.

Một luồng cửu ngũ chí tôn khí tức bộc phát trên người Phục Hy khiến người ta bất giác muốn quỳ bái.

Tùy theo Thiên Đạo và Không Động Ấn đều nhận khả Thiên Hoàng chi vị của Phục Hy, hư không đẩu nhiên xuất hiện dị tượng.

"Oanh long!" Một đạo tiếng muộn lôi truyền đến, hư không linh khí dũng động, hà quang phi thăng, bách vạn mẫu công đức tường vân ngưng thành hình dạng kim liên, tán phát ngũ sắc hào quang chậm rãi bàn toàn trên đỉnh đầu Phục Hy.

Công đức tường vân chia làm ba phần, trong đó một thành công đức dung nhập vào thể nội Thái Ất.

Thái Ất có công chỉ điểm giáo hóa, khiến Nhân tộc nhanh chóng trở thành thiên địa nhân vật chính.

Khi Phục Hy công đức viên mãn mới có thể chiếm được một thành công đức.

Một thành công đức trong mắt người khác là rất nhiều nhưng Thái Ất lại không quá để ý.

Muốn công đức thì Địa Phủ lúc nào cũng có thể kiếm được, căn bản không quá để ý giáo hóa Phục Hy được bao nhiêu công đức.

Chỉ cần kiếm được công đức, không uổng công ra tay là được.

Trong đó một phần công đức phân tán thành các đoàn quang mang, rải xuống giữa thiên địa, những sinh linh đã trợ giúp Phục Hy đều ít nhiều nhận được một phần công đức.

Tám phần công đức còn lại hóa thành hình rồng linh động, điên cuồng rót vào trong cơ thể Phục Hy.

Cùng lúc đó, khí tức của y đang điên cuồng bùng nổ, trong nháy mắt đã đạt tới Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh...

Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Khi tu vi Phục Hy đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn, tựa như gặp phải bình cảnh, không cách nào tinh tiến thêm được nữa, đồng thời công đức tường vân trên hư không cũng tiêu hao sạch sẽ.

Tầm thường tu sĩ khi tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh cơ bản đều sẽ trảm Tam Thi, chờ đợi chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng không nhất định phải trảm thi mới có thể nâng cao tu vi.

Như Phục Hy nhờ công đức nâng cao tu vi đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, dù một thi cũng chưa trảm ra, nhưng thực lực vẫn cường đại vô cùng, chỉ kém Thánh nhân một bậc.

Khí thế của Phục Hy bành trướng như uông dương đại hải, sóng sau đè sóng trước.

Từng đạo khí tức Tiên Thiên Bát Quái tứ tán bay múa, hư không liên tục chấn động.

Đồng thời, ký ức tiền thế đang dần giác tỉnh, từng màn quá khứ hiện lên trong não hải.

"Hy Hoàng Phục Hy?

Thiên Hoàng Phục Hy?" Tiền thế thuộc Yêu tộc, hiện tại trở thành Nhân tộc, chứng đắc Thiên Hoàng mệnh cách, chiếm giữ khí vận Nhân tộc, hai thứ tất phải bỏ đi một.

"Ta là Nhân tộc Phục Hy." Kinh qua chuyển thế luân hồi, ở kiếp này y hoàn toàn là người của Nhân tộc, chấp niệm và nhân quả tiền thế đã sớm bị cắt đứt.

Đời này, chỉ có Thiên Hoàng Phục Hy.

Nhân tộc không hiểu ý nghĩa lời Phục Hy nói, có chút mờ mịt.

Chỉ có các tu sĩ mới biết thâm ý trong đó.

Nữ Oa thấy Phục Hy chiếm giữ Thiên Hoàng mệnh cách thì trong lòng thập phần hoan hỉ.

Thiên Hoàng có địa vị cao quý ngang hàng Thánh nhân, chỉ vì tu vi kém một bước mới khiến người ta cảm thấy địa vị Tam Hoàng Ngũ Đế thấp hơn một bậc.

Thái Thanh Đạo Nhân hai mắt khép hờ, chậm rãi nói: "Khí vận Nhân tộc lưu tán, không có pháp bảo trấn áp.

Phục Hy đạo hữu đã chứng đạo hữu thành, công tham tạo hóa, hãy sớm đến Hỏa Vân Động trấn áp khí vận Nhân tộc, không có đại sự không được khẽ rời đi." Khí vận Nhân tộc vô cùng bàng đại nhưng không có pháp bảo trấn áp, tùy ý phiêu tán khắp nơi trong Hồng Hoang.

Nếu không trấn áp khí vận, dù Tam Hoàng Ngũ Đế có đản sinh, Nhân tộc cũng không thể trở thành nhân vật chính của thiên địa.

Đương nhiên, nếu dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Không Động Ấn để trấn áp khí vận Nhân tộc thì hoàn toàn đủ.

Nhưng Thái Thanh Đạo Nhân không thể chắp tay tặng Không Động Ấn, cho nên chỉ có thể để Phục Hy và các vị Tam Hoàng Ngũ Đế sau này đến Hỏa Vân Động trấn áp.

Mục đích thực ra rất đơn giản, chỉ có hai điểm: Thứ nhất là để trấn áp khí vận, giúp Nhân tộc và Nhân giáo cùng đại hưng.

Thứ hai là không muốn Tam Hoàng Ngũ Đế nắm giữ quyền lên tiếng của Nhân tộc.

Dù sao Thái Thanh Đạo Nhân lập giáo dựa trên Nhân tộc, mà Tam Hoàng Ngũ Đế lại là hoàng giả của Nhân tộc, hai bên vốn ở thế đối lập, sớm muộn cũng sẽ có tranh chấp lợi ích.

Cho nên Thái Thanh Đạo Nhân đi trước một bước, ngay khi Phục Hy vừa chứng đạo đã trấn áp y vào Hỏa Vân Động.

Đương nhiên đây chỉ là suy đoán của Thái Ất, còn ý đồ thật sự của Thái Thanh Đạo Nhân thì chỉ mình lão biết.

Thánh ý khó dò, Thái Ất không dám vọng tự phán xét.

Phục Hy vốn là đại năng thượng cổ, trong nháy mắt đã nhìn thấu tâm tư của Thái Thanh Đạo Nhân nhưng không dám phản bác.

Vì sao?

Vì trong tay Thái Thanh Đạo Nhân có Không Động Ấn – chí bảo của Nhân đạo, có quyền phế lập Nhân Hoàng.

Y không muốn vừa chứng đạo đã bị phế trừ.

Hơn nữa, với tu vi của Thái Thanh Đạo Nhân, ngay cả muội muội Nữ Oa cũng phải kính nể ba phần, y sao dám làm trái.

“Đa tạ Thái Thanh Thánh nhân chỉ điểm, bần đạo lập tức lên

đường.” Phục Hy không rời đi ngay mà chậm rãi bước về phía Thái Ất.

Hai người dù sao cũng có tình nghĩa sư đồ một phen, chứng đạo xong cũng nên cảm tạ.

“Ơn giáo hóa của Sư tôn, Phục Hy khắc cốt ghi tâm, chỉ tiếc phải đi trấn áp khí vận Nhân tộc, nếu không nhất định sẽ cùng Người đàm đạo lâu dài.” Sau khi chứng đạo, địa vị của Phục Hy thay đổi nghiêng trời lệch đất, y hoàn toàn có thể không cần gọi Thái Ất là Sư tôn nữa.

Nhưng y vẫn xưng hô như cũ, rõ ràng là rất trọng tình nghĩa.

Phục Hy luôn là người trọng tình, năm xưa gia nhập Yêu Đình, dù Nữ Oa nhiều lần khuyên ngăn y vẫn không nỡ rời bỏ.

Chương 168

Điều này đủ cho thấy Phục Hy là người trọng nghĩa khinh tài, thủ tín.

"Đạo hữu chứng đạo, thật đáng mừng.

Tuy hiện tại rồng sa vũng cạn, nhưng có ngày rồng sẽ lượn biển khơi." Nghe lời này, mắt Phục Hy lóe lên tinh quang.

Chẳng lẽ có ngày y được thoát khỏi Hỏa Vân Động, không phải bị nhốt cả đời sao?

Phục Hy định hỏi nhưng thấy Thái Ất lắc đầu, rõ ràng không muốn nói thêm.

Thiên cơ bất khả lộ, việc Phục Hy có thể thoát khốn hay không còn phải chờ thời cơ.

Phục Hy biết những chuyện này không thể cưỡng cầu, vì vậy hơi hành lễ rồi bay về phía Hỏa Vân Động.

Các vị Thánh nhân thấy Phục Hy đã đi, cũng lần lượt trở về đạo tràng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khi rời đi tuy không nói gì nhưng lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Hiển nhiên Người rất tán đồng việc Thái Ất giáo hóa Phục Hy, cảm thấy làm rất tốt.

Thái Ất đã có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, không cần Nguyên Thủy Thiên Tôn phải tỉ mỉ chỉ dạy nữa, cho nên Người không can dự nhiều vào việc hắn làm, chỉ dặn một câu: "Lúc rảnh rỗi hãy về Côn Luân Sơn một chuyến, các sư đệ đều nhắc nhở con đó." Thực ra Thái Ất bận rộn đến mức căn bản không có thời gian chỉ điểm cho các sư đệ

Xiển giáo.

“Hưu!” Thu lại tâm tư, Thái Ất hóa thành một đạo kim quang, bay về hướng Địa Phủ. ...

Thần Nông sau khi kế vị vị trí Nhân tộc cộng chủ đã tiến hành cải cách mạnh mẽ.

Để Nhân tộc có cuộc sống trật tự, Thần Nông dựa theo mùa vụ để trồng trọt nông tác vật, phân chia ngày đêm, định ra năm tháng.

Y còn chế tạo đồ gốm, giúp Nhân tộc dự trữ thức ăn tốt hơn.

Khi thức ăn không còn thiếu thốn, một số trái cây và thịt dễ hư hỏng trở nên lãng phí.

Y lập ra tập thị (chợ), dùng phương thức đổi vật lấy vật để trao đổi phẩm vật.

Điều này giúp mọi người đều có thứ mình cần mà không gây lãng phí.

Khi đời sống Nhân tộc sung túc thì bệnh tật tai ương cũng theo đó mà đến.

Không ít người vì mắc bệnh mà không có thuốc cứu chữa, chỉ biết trơ mắt nhìn cái chết tìm đến.

Tuy số lượng Nhân tộc đông đảo nhưng đối mặt với ôn dịch lây lan, họ căn bản không có khả năng đề kháng.

Nếu mặc cho bệnh tật phát tán, một truyền mười, mười truyền vạn, vạn truyền ức vạn, cuối cùng bệnh tật nhất định sẽ nuốt chửng cả Nhân tộc.

Với tư cách là hoàng giả của Nhân tộc, y có trách nhiệm tiêu trừ bệnh tật.

Thần Nông ý chí kiên định, nếm trải trăm loại thảo dược, các vị

chua, ngọt, khổ, cay, mặn, độc, chát đều được ghi chép lại.

Mỗi loại thảo dược, độc dược hình dáng ra sao, công dụng thế nào đều được ghi lại rõ ràng.

May mà Huyền Đô y thuật cao siêu, Thần Nông đã mấy lần lỡ nếm phải độc dược đều được cứu sống kịp thời. ...

Thần Nông nếm hết thảo dược thế gian, kết hợp với kiến thức y thuật Huyền Đô truyền dạy, đã biên soạn ra bộ y thư 《Thần Nông Bản Thảo Kinh》.

Đương nhiên bộ kinh thư này được viết bằng Tiên Thiên Đạo Văn, vì Nhân tộc chưa có văn tự, chỉ có thể dùng Đạo Văn để mô tả.

Nhân tộc có y thư, bệnh tình dần thuyên giảm, các loại tật bệnh đều được chữa khỏi, một trận tai kiếp mới trôi qua.

Thần Nông sáng tạo y thư, cảm thấy công đức sắp viên mãn, bèn học theo Phục Hy tìm kiếm vị cộng chủ tiếp theo trong các bộ lạc.

Đáng tiếc vị trí cộng chủ nếu không phải tài năng kinh thiên vĩ địa thì không thể đảm đương, y tìm suốt mấy trăm năm vẫn chưa thấy người thích hợp. ...

Tại Phong Đô thành ở U Minh Địa Phủ, trong một tòa đại điện, Thái Ất sắc mặt có chút không vui, trong mắt mang theo một tia lo lắng, nhìn chằm chằm vào một người phía dưới.

Chỉ thấy người kia thân hình như tháp sắt, vô cùng vĩ ngạn, cơ bắp cuồn cuộn như núi nhỏ, khiến người ta nhìn qua đã thấy tràn đầy sức mạnh.

Sát khí nồng đậm bao phủ khiến thân hình y mờ ảo, nhưng đôi mắt lại phát ra quang mang rực cháy.

“Khẩn thỉnh thượng tiên, để ta chuyển thế luân hồi trở thành Nhân

Hoàng.” Nam tử cao lớn này không phải ai khác, chính là Xi Vưu.

Xi Vưu là Nhân Vu – kết tinh giữa Nhân tộc và Vu tộc, thực lực tuy không bằng Đại Vu nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Y không chỉ kế thừa thể phách cường đại của Vu tộc mà còn đản sinh ra nguyên thần.

Sau khi biết Phục Hy và Hồng Vân lần lượt trở thành Nhân Hoàng, Xi Vưu nảy sinh ý định táo bạo.

Y muốn chuyển thế luân hồi thành Nhân Hoàng để tranh đoạt khí vận Nhân tộc, giúp Vu tộc thoát khỏi khổ nạn.

Tuy là Nhân Vu nhưng Xi Vưu mang ý chí của Vu tộc, không đành lòng thấy Vu tộc lụi bại, nên mới muốn mượn cơ duyên Nhân Hoàng để giúp đỡ Vu tộc.

Đáng tiếc Vu tộc đã sớm rời khỏi vũ đài lịch sử, Thiên Đạo đã định Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, bất cứ ai làm trái đều sẽ bị trừng phạt.

Đó là lý do Thái Ất lộ vẻ lo lắng.

“Xi Vưu, Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, ngươi dù liều mạng cũng khó lòng thay đổi vận mệnh Vu tộc, thậm chí còn mang lại nghiệp lực vô cùng.

Hãy nghe ta khuyên một lời, sớm từ bỏ chấp niệm đi, Vu tộc không thể vì một phút bốc đồng mà lại gánh vác nghiệp lực vô biên.” Vu tộc chỉ cần an phận thủ kỷ, dựa vào công đức và khí vận ngưng tụ ở Địa Phủ hoàn toàn có thể tiêu trừ nghiệp lực bản thân.

Không thể làm nhân vật chính thiên địa thì cũng có thể làm bá chủ một phương, hà tất phải nghịch thiên hành đạo, tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Phải biết Hậu Thổ và Huyền Minh đã thành hôn với Thái Ất, hắn không thể trơ mắt nhìn Xi Vưu đẩy Vu tộc vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

"Ta là Nhân Vu, trên người chảy dòng máu Nhân tộc, chiến lực vô song, có tư cách thành Nhân Hoàng.

Thượng tiên vì sao không giúp ta một tay để ngồi lên bảo tọa Nhân Hoàng?" Thân thể Nhân tộc yếu ớt, với thực lực của Xi Vưu, y đủ sức thống lĩnh Nhân tộc, chỉ thiếu cái danh Nhân Hoàng.

Chỉ cần Thái Ất giúp một tay, vị trí Nhân Hoàng chắc chắn thuộc về y.

Xi Vưu suy nghĩ quá đơn giản, muốn trở thành Nhân Hoàng phải có cống hiến to lớn cho Nhân tộc, cần dẫn dắt Nhân tộc phát triển nhanh chóng, chứ không phải chỉ dùng võ lực là ngồi được vào vị trí cộng chủ.

Chương 169

“Xi Vưu, ta đã nói rồi, chuyện chuyển thế thành Nhân Hoàng không được nhắc lại nữa.

Nếu không biến ngay khỏi đại điện của phu quân ta thì đừng trách.” Hậu Thổ và Huyền Minh – hai vị Tổ Vu từ hậu điện bước ra, nghe Xi Vưu nhắc lại chuyện Nhân Hoàng liền lớn tiếng quát tháo.

Biết Xi Vưu muốn tranh đoạt Nhân Hoàng, họ đã nhiều lần khuyên can nhưng không hiệu quả.

Ngay cả các Đại Vu cũng không dám làm trái mệnh lệnh của họ, vậy mà Xi Vưu lại chẳng sợ trời chẳng sợ đất, cứng đầu vô cùng.

Hiện tại còn dám lén lút tìm Thái Ất đòi chuyển thế, lá gan thật sự quá lớn.

Tổ Vu có uy nghiêm cao nhất trong Vu tộc, Xi Vưu gan lớn đến đâu cũng không dám đối đầu trực diện với Hậu Thổ và Huyền Minh.

Cộng thêm Thái Ất không đồng ý, y biết có nói tiếp cũng không có kết quả, nên đành hậm hực rời khỏi đại điện.

Hậu Thổ có chút lo lắng, với tính cách của Xi Vưu chắc chắn sẽ không bỏ cuộc, y nhất định sẽ tìm cách tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng.

“Phu quân, giờ phải làm sao đây?” Từ sau khi thành hôn, Hậu Thổ và Huyền Minh đều lấy Thái Ất làm chủ, hễ có việc gì không quyết định được đều nghe theo hắn.

“Tính cách Xi Vưu cương liệt, không tranh đoạt một phen chắc chắn sẽ không bãi hưu.

Thiên mệnh đã định, ai cũng không ngăn cản được.” Huyền Minh biết hậu quả của việc nghịch thiên hành sự, không chỉ bản thân Xi

Vưu bị trừng phạt mà cả Vu tộc cũng sẽ gánh nghiệp lực.

“Dù Xi Vưu mãng phu, nhưng mục đích của y suy cho cùng cũng là vì Vu tộc, lẽ nào thật sự không có cách nào cứu vãn?” “Nàng không cần lo lắng, Nhân Vu có nguyên thần, dù thân tử vẫn có thể nhờ luân hồi mà trọng sinh.

Huống hồ ta sẽ giữ lại một tia chân linh cho y, dù có hóa thành tro bụi cũng không thật sự chết đi.

Hy vọng trải qua kiếp nạn này, y có thể tỉnh ngộ.” Thái Ất biết rõ Xi Vưu có một kiếp nạn, chắc chắn hắn sẽ không để y chết hẳn, nên đã sớm an bài hậu thủ.

Xi Vưu thấy Tổ Vu và Thái Ất đều không ủng hộ mình, trong cơn giận dỗi đã tự mình dẫn một bộ phận Nhân Vu đến định cư tại bộ lạc Cửu Lê, dần dần hòa nhập vào các bộ lạc Nhân tộc. ...

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã trăm năm.

Xi Vưu trở thành thủ lĩnh của bộ lạc Cửu Lê, danh tiếng vang dội khắp các bộ lạc xung quanh.

Nhưng cộng chủ Thần Nông lại không hề mời y đến đô thành Trần Địa để đảm nhiệm chức vị Nhân Hoàng, điều này làm Xi Vưu rất khổ não.

Nhân tộc có một bộ lạc tên là Hữu Hùng, vợ của thủ lĩnh bộ lạc là Phụ Bảo, một đêm nọ khi đang quan sát chòm Bắc Đẩu thì phát hiện một đạo kim quang vạn trượng quấn quanh ngôi sao này.

Cuối cùng, đạo quang ấy kỳ tích rơi vào bụng bà, từ đó bà mang thai.

Thế nhân đều biết sự kỳ diệu khi Phục Hy và Thần Nông ra đời, nên cho rằng đứa trẻ này chắc chắn là thánh hiền của Nhân tộc, quyết định sinh hạ.

Phụ Bảo mang thai ròng rã mười hai năm vẫn chưa lâm bồn, trong lòng không những không thấy lạ mà còn tin rằng đây chắc chắn là vị Nhân Hoàng tiếp theo. ...

Cùng lúc đó, tại Ngọc Hư Cung trên dãy Côn Luân sương mù bao phủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở vị trí cao nhất, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Phía dưới có mười mấy người tĩnh lặng chờ đợi, không ai dám có chút bất kính.

"Hưu!" Một tiếng xé gió truyền đến, Thái Ất đạp tường vân bước vào đại điện.

"Đệ tử bái kiến Sư tôn, chúc Người sớm chứng Đại Đạo, vĩnh thế tiêu dao." Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ vẻ vui mừng, đôi mắt sáng như tinh tú tỏa ra hào quang rực rỡ.

"Đồ nhi không cần đa lễ.

Đã đông đủ, vi sư sẽ an bài sự việc lần này.

Nhân Hoàng sắp hiện thế, cần môn hạ đệ tử đến chỉ điểm giáo hóa, hôm nay triệu tập là để chọn ra một người xuống núi phò tá Nhân Hoàng chứng đạo, kế thừa thánh vị." Nghe lời này, trong lòng mọi người đều khát vọng trở thành thầy của Nhân Hoàng để kiếm công đức, nâng cao tu vi.

Nhưng niềm vui ấy nhanh chóng bị dập tắt, vì họ có một vị Đại sư huynh, có cơ hội kiếm công đức thì Thái Ất chắc chắn sẽ được ưu tiên.

Ai bảo Sư tôn thương nhất Đại sư huynh, họ chỉ biết đứng xa mà nhìn.

"Thái Ất Đại sư huynh giáo hóa Nhân Hoàng là thích hợp nhất rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thái Ất với ánh mắt đầy kỳ vọng,

rõ ràng Người muốn dành mọi cơ duyên tốt nhất cho hắn.

"Đa tạ mỹ ý của Sư tôn, đệ tử thấy nên để các sư đệ khác đi giáo hóa Nhân Hoàng thì thích hợp hơn." Tuy công đức của Nhân Hoàng là nhiều nhất, nhưng Thái Ất không thiếu công đức, còn các sư đệ Xiển giáo thì khác.

Đa số họ đang kẹt ở bình cảnh Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nếu kiếm được một phần công đức này, biết đâu có thể đột phá Đại La Kim Tiên.

Như vậy mới có thể vượt qua nguy cơ trong Phong Thần Lượng Kiếp sắp tới tốt hơn.

Đương nhiên nếu hiện tại Thái Ất chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên thì chắc chắn hắn sẽ không nhường công đức này ra.

Nhưng hắn đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Địa Phủ lại có thể liên tục ngưng tụ công đức, hà tất phải để ý chút công đức từ Nhân Hoàng.

Để các đệ tử khác tăng cường thực lực không phải tốt hơn sao?

Những người còn lại nghe Thái Ất nói vậy thì trong lòng đại hỉ, ánh mắt rực cháy nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, chờ đợi phản hồi.

Nếu Sư tôn đồng ý, đó sẽ là một cơ duyên lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất muốn nhường cho người khác để nâng cao tu vi thì trong lòng thầm vui mừng.

Công đức ai kiếm cũng vậy, nhưng Thái Ất biết lo nghĩ cho mọi người, rõ ràng là muốn làm lớn mạnh Xiển giáo, tâm tư sâu sắc biết bao.

"Nếu đã vậy, giao cho Quảng Thành Tử đảm nhiệm, không lâu nữa hãy xuống núi giáo hóa Nhân Hoàng." Nguyên Thủy Thiên Tôn

chốt hạ, Quảng Thành Tử mừng rỡ khôn xiết, vội vàng tạ ơn.

"Đa tạ Sư tôn!" Những người khác đều có chút ghen tị với Quảng Thành Tử.

Đó là vị trí thầy của Nhân Hoàng, có thể kiếm không ít công đức.

"Giáo hóa Nhân Hoàng không được lơ là, nếu gặp khó khăn hãy mời các sư huynh đệ giúp đỡ, chớ có tự mình gánh vác." Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như nhìn thấu một tia thiên cơ, lời nói mang hàm ý răn đe.

Sau khi phân phó xong, mọi người mỗi người một ý rời khỏi đại điện.

Quảng Thành Tử có được vị trí thầy Nhân Hoàng, vui vẻ chào biệt Thái Ất.

Từ Hàng Đạo Nhân và Câu Lưu Tôn lại có chút đố kỵ.

"Nếu ta không xếp sau, có lẽ vị trí đó đã là của ta." "Cẩn ngôn, không được nói bậy, nếu Sư tôn trách phạt thì không ai gánh nổi đâu." Không lâu sau Nhân Hoàng xuất thế, Quảng Thành Tử xuống núi nhận trò, đặt tên là Hiên Viên, truyền lại Ngọc Thanh Tiên Pháp.

Dưới sự dạy bảo của Quảng Thành Tử, Hiên Viên tạo ra nhiều binh khí: đao, thương, kiếm, kích, câu, xoa, tiên, giản, chùy, côn...

Chương 170

đủ mười tám loại binh khí đều được nghiên cứu thành hình.

Chiến lực bộ lạc Hữu Hùng tăng mạnh, các bộ lạc xung quanh lần lượt gia nhập để được che chở.

Khi binh khí được phổ biến, danh tiếng của Hiên Viên vang xa.

Thần Nông nghe tin lập tức tiếp kiến Hiên Viên, hai người vừa gặp đã thân, thường xuyên thức đêm đàm luận việc hưng thịnh Nhân tộc.

Nửa tháng sau, Thần Nông cảm thấy Hiên Viên đủ năng lực đảm đương chức cộng chủ nên truyền ngôi lại.

Sau khi truyền ngôi, Thần Nông công đức viên mãn, tu vi đột phá Chuẩn Thánh viên mãn, đồng thời nhớ lại chuyện tiền thế.

Y biết mình chính là Hồng Vân Lão Tổ chuyển thế.

Hồng Vân chứng đắc Địa Hoàng mệnh cách, Trấn Nguyên Tử đương nhiên thập phần vui mừng, nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân thì bắt đầu sốt ruột.

Phải biết giữa Hồng Vân và Chuẩn Đề có một đoạn nhân quả chưa dứt, đó là nhân quả thành thánh, muốn trả không hề đơn giản.

Tại Tây Phương Linh Sơn, sắc mặt Chuẩn Đề càng thêm khó coi.

"Sư huynh, Hồng Vân không chết, lại chuyển thế thành Địa Hoàng, sau này e là một rắc rối lớn." Năm xưa họ bày kế để Côn Bằng bức chết Hồng Vân hòng quỵt nhân quả thành thánh, không ngờ y lại phục sinh thần kỳ, một bước thành Địa Hoàng.

Giờ muốn đòi nhân quả, họ không dám dễ dàng giết y nữa.

“Hồng Vân tuy chứng Địa Hoàng mệnh cách, nhưng hiện giờ bị nhốt ở Hỏa Vân Động, có ra được hay không còn chưa biết.

Còn chuyện trả nhân quả, huynh đệ ta lẽ nào lại sợ một vị Chuẩn Thánh.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân trấn an Chuẩn Đề, lúc này sắc mặt Chuẩn Đề mới dịu lại.

Ở Địa Phủ, Trấn Nguyên Tử vội vàng tìm Thái Ất, muốn giúp Hồng Vân thoát khỏi khổ hải, tìm lại tự do.

“Hồng Vân tuy tạm thời bị nhốt ở Hỏa Vân Động, nhưng cũng chẳng khác gì bế quan tu luyện, chờ khi thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ có ngày phá quan mà ra.” Trấn Nguyên Tử biết lời Thái Ất nói luôn có bảo chứng, không bao giờ nói suông.

Tuy không rõ cách nào khiến Thái Thanh Đạo Nhân nhượng bộ, nhưng đã nói có ngày thoát khốn thì chắc chắn sẽ có lúc thấy lại ánh mặt trời, chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.

“Đa tạ đạo hữu đã cho biết!” “Ân!

Không biết việc Địa Tiên, đạo hữu xử lý đến đâu rồi?” Trấn Nguyên Tử chưởng quản Địa Thư, sắc phong mạch Địa Tiên là bước then chốt giúp khí vận Địa Phủ tăng trưởng, Thái Ất rất quan tâm tiến độ.

“Hồng Hoang núi non trùng điệp, địa thế rộng lớn, sông ngòi hồ ao khắp nơi, nhất thời khó lòng sắc phong hết được.

Hiện tại chỉ mới sắc phong ở một số ngọn núi vô danh, còn như Ba Mươi Sáu Động Tiên, Bảy Mươi Hai Phúc Địa thì chưa có tu sĩ nào đủ tư cách đảm nhiệm chức Sơn Thần, Thổ Địa.” Đừng tưởng sắc phong Sơn Thần, Thổ Địa là việc nhẹ nhàng, nó liên quan đến khí vận Địa Đạo, không thể tùy tiện tìm người, phải là bậc hữu đức mới hành.

“Việc sắc phong Địa Tiên, ta đã có chủ ý, những vị trí quan trọng tạm thời cứ để trống, sau này sẽ có người trấn tọa.” Sắp tới là Phong Thần Lượng Kiếp, khi đó tu sĩ ngã xuống vô số, hoàn toàn có thể để họ đảm nhận chức Địa Tiên.

Còn Hạo Thiên thì cứ để lão nhặt nhạnh phần thừa phía sau đi. ...

Từ khi Hiên Viên đảm nhiệm cộng chủ Nhân tộc, y tận tâm giúp Nhân tộc cải thiện đời sống, tăng cường võ lực, thậm chí sáng tạo ra Hoàng Đế Nội Kinh để giúp dân chúng rèn luyện thân thể.

Nhân tộc dưới sự thống trị của Hiên Viên trở nên sung túc, nhưng cảnh đẹp chẳng kéo dài lâu.

Xi Vưu biết Thần Nông truyền ngôi cho Hiên Viên thì sinh lòng bất mãn, phái đại quân thảo phạt các bộ lạc, mưu đồ dùng võ lực tranh đoạt vị trí Nhân Hoàng.

Binh biến từ đó nổ ra, một trận giao tranh giữa thủy và hỏa xuất hiện trong nội bộ Nhân tộc.

Bộ lạc Cửu Lê của Xi Vưu hầu hết là Nhân Vu, nhục thân cường đại, binh khí thường khó lòng làm tổn thương.

Họ còn tinh thông chế tạo binh khí tinh mỹ, món nào cũng sắc bén vô cùng, uy lực bộc phát rất đáng sợ, chặt sông phá núi dễ như trở bàn tay.

May mà Hiên Viên có Quảng Thành Tử giúp đỡ mới tạm thời chống đỡ được thế tấn công của Xi Vưu.

Xi Vưu và Hiên Viên giao chiến nhiều lần, thắng nhiều bại ít, luôn chiếm thượng phong.

Quảng Thành Tử tuy có tu vi Thái Ất Kim Tiên viên mãn nhưng tu vi Xi Vưu cũng không kém, lại có nhiều Nhân Vu trợ giúp, nhất thời khó chống đỡ cũng là lẽ thường.

Thể chất Nhân tộc không bằng Nhân Vu, bị đánh bại nhiều lần cũng không có gì đáng xấu hổ.

Một người gặp nạn tám phương hỗ trợ, khi Quảng Thành Tử không địch lại Xi Vưu, các đệ tử Xiển giáo đồng loạt xuống núi, tiến về bộ lạc Nhân tộc giúp đỡ chống lại cường địch.

Có mười vị sư đệ tương trợ, cục diện trận chiến bị đảo ngược, Hiên Viên dần có thể cầm cự với Xi Vưu, không còn ở thế hạ phong nữa. ...

Tại U Minh Địa Phủ, Thái Ất không ra tay giúp Quảng Thành Tử.

Hắn muốn dựa vào sức mạnh bản thân giúp Hiên Viên bình định loạn lạc, chứng đạo Nhân Hoàng.

Hắn không can thiệp vào cuộc chinh chiến giữa Hiên Viên và Xi Vưu, nhưng có một việc quan trọng cần xử lý.

"Hưu!" Một đạo nguyên thần từ trong tay áo Thái Ất bay ra, hình dáng là một con Huyền Quy.

"Sư tôn, cuối cùng Người cũng để con chuyển thế trọng sinh sao?" Đạo nguyên thần này chính là nguyên thần của Huyền Quy – dị chủng thượng cổ.

Bốn chân của y hóa thành bốn cột chống trời, kiếm được vô lượng công đức, nhưng muốn nhận lấy thì phải sau khi chuyển thế trọng sinh mới điều động được.

"Hiện tại thời cơ đã đến, vi sư tiễn con đi đầu thai, kiếm đại công đức." Lời vừa dứt, Thái Ất chỉ tay nhẹ, một đoàn luân hồi quang mang bao bọc nguyên thần Huyền Quy, nhập vào Nhân đạo.

Trong thời gian Hiên Viên chứng đạo, có một món đại công đức có thể làm, đó là Văn Tổ.

Hiện tại Nhân tộc chưa có văn tự, để nguyên thần Huyền Quy đầu thai thành Văn Tổ sẽ kiếm được lượng lớn công đức.

Chỉ riêng công đức sáng tạo văn tự đã đủ cho y thụ dụng cả đời, chiếm được một phần khí vận Nhân tộc.

Cộng thêm công đức chống trời, Địa Phủ sẽ lập tức có thêm một vị đại năng, thực lực tổng thể lại được nâng cao.

"Chiếm giữ Địa Phủ là chiếm được tiên cơ, việc gì cũng đi trước người khác một bước, chỉ cần đợi Thương Hiệt đản sinh rồi đến thu đồ là được.

Còn chuyện Hiên Viên và Xi Vưu, chắc chắn ngắn hạn khó phân thắng bại." ...

Trong Đại Hùng Bảo Điện linh khí vây quanh, Chuẩn Đề hai mắt lóe sáng, mặt lộ ý cười.

"Xi Vưu muốn cướp vị trí cộng chủ, đúng là cơ hội trời ban." Chuẩn Đề lập tức thấy có lợi có thể đồ.

Phương Đông bài xích phương Tây, không cho môn hạ đệ tử giáo hóa Tam Hoàng Ngũ Đế, tự mình phân chia vị trí thầy Nhân Hoàng.

Chương 171

Nếu đệ tử phương Tây giúp Xi Vưu đoạt được vị trí Nhân Hoàng, không chỉ kiếm được công đức mà còn có thể truyền bá đạo pháp trong Nhân tộc, thậm chí dẫn dụ người về phương Tây cũng là chuyện dễ dàng.

Cơ hội trỗi dậy của phương Tây tuyệt đối không thể bỏ qua.

"Sư huynh, sư đệ thấy..." "Đi đi, để Di Lặc đi một chuyến, nếu không được thì gọi cả Dược Sư nữa." Tiếp Dẫn Đạo Nhân biết ý đồ của Chuẩn Đề nên đã đồng ý.

Xiển giáo có mười mấy đệ tử chi viện, Chuẩn Đề không chút do dự phái cả Dược Sư và Di Lặc đi giúp Xi Vưu đoạt ngôi Nhân Hoàng.

"Hưu hưu!" Hai đạo kim quang với tốc độ cực nhanh bay về phía bộ lạc Cửu Lê, một trận loạn chiến lại bắt đầu. ...

Tại một bộ lạc Nhân tộc, rực rỡ ánh hào quang, linh vận như những sợi tơ bao quanh một ngôi nhà đá, tường vân ngưng tụ thành Kỳ Lân thụy thú, bay lượn trên hư không.

Rõ ràng trong nhà đá sắp có hiền giả Nhân tộc ra đời.

"Oa... oa..." Tiếng khóc vang lên, một bé trai chào đời, sinh ra đã có song đồng tứ mục (hai con ngươi, bốn mắt).

Vừa sinh ra đã biết nói: "Thương Hiệt!" Những chuyện quái dị thường xuyên xảy ra trong Nhân tộc, khi Tam Hoàng xuất thế đều có dị trạng khó tin, nên mọi người không thấy lạ, đặt tên là: Thương Hiệt.

Thương Hiệt sinh ra đã thể hiện trí tuệ phi thường, thường xuyên quan sát chim muông cá lặn, vẽ ra những đồ án kỳ lạ.

Thời gian trôi qua, Thương Hiệt lớn lên, càng hiểu rõ thiên mệnh là phải sáng tạo văn tự cho Nhân tộc.

Ý niệm vừa nảy ra, y liền quên ăn quên ngủ, dốc hết tâm trí vào việc này.

Một ngày nọ, trên hư không tường vân trải rộng, một đạo nhân ảnh đạp ánh hào quang bay tới, tiên tư trác tuyệt khiến người ta vô thức bị thu hút.

Thương Hiệt thấy khí chất vị này thoát tục, lại cưỡi mây đạp gió, biết là tiên nhân liền vội vàng tiến lên hành lễ.

"Thương Hiệt bái kiến thượng tiên!" Thái Ất đã quan sát Thương Hiệt từ lâu, biết đây là Huyền Quy chuyển thế, hôm nay đặc biệt đến thu đồ.

"Bản tọa là đại đệ tử Xiển giáo Thái Ất, có duyên sư đồ với ngươi, nay đặc biệt đến thu nhận.

Ngươi có nguyện bái vào môn hạ của ta?" Thần âm vang dội như tiếng chuông cổ, truyền thẳng vào não hải Thương Hiệt, khiến y nảy sinh cảm giác quen thuộc, không do dự đáp ứng: "Đệ tử Thương Hiệt bái kiến Sư tôn." "Hưu!" Một đoàn kim quang từ tay Thái Ất điểm ra, nhập vào mi tâm Thương Hiệt.

"Vi sư truyền cho con Ngọc Thanh Tiên Quyết, hãy hảo sinh tu luyện, sớm chứng Đại Đạo." Ngọc Thanh Tiên Pháp là pháp môn bất nhị của đệ tử Xiển giáo, Thương Hiệt đã bái sư chắc chắn phải được truyền dạy.

Thương Hiệt xem qua công pháp thì rất vui mừng, y vốn hướng vãng tu tiên nhưng không có pháp môn, nay đã có thể nhanh chóng bước lên con đường tu hành.

Không đợi Thương Hiệt tạ ơn, Thái Ất lấy ra một vật khác.

Đó là một tấm mai rùa (quy giáp), trên đó phủ đầy Đạo Văn dày đặc, phác họa thành từng chữ Giáp cốt, đạo vận khủng bố khiến hư không trấn áp liên tục chao đảo.

Tuy quy giáp trong tay Thái Ất chỉ to bằng bàn tay, nhưng kích thước thật của nó tương đương một phần ba Bắc Hải.

"Sư tôn, tấm mai rùa này mang lại cho con cảm giác rất quen thuộc, như thuộc về chính mình vậy." Tấm mai rùa này vốn là rùa xác của Huyền Quy, lực phòng ngự không dưới cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc trước khi lấy bốn chân, mai rùa cũng được thu lại, nay Huyền Quy chuyển thế thành Thương Hiệt, đương nhiên phải vật quy nguyên chủ.

"Mai rùa này có duyên phận sâu xa với con, sau này con sẽ hiểu." Lời vừa dứt, tấm mai rùa tỏa ra hào quang huyền diệu bay vào tay Thương Hiệt.

Thương Hiệt mừng rỡ, vì trên mai rùa y thấy những văn tự hằng mong ước, thậm chí có cái còn giống đồ án y từng phác họa.

Mai rùa này như thể được chuẩn bị riêng cho y vậy.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn ban bảo vật!" Sau khi cảm tạ, Thương Hiệt ôm mai rùa tỉ mỉ nghiên cứu, từng chữ Giáp cốt hiện lên trong đầu.

Những đồ án chưa kịp phác họa đều hiện rõ trên mai rùa.

Thương Hiệt không ngừng nghiên cứu văn tự, đồng thời tu luyện Ngọc Thanh Tiên Quyết, khí tức trên người biến hóa rõ rệt.

Từ một người bình thường nay đã mang một luồng tiên đạo vận vị phiêu tán xung quanh. ...

Khi Thương Hiệt nghiên cứu văn tự trên mai rùa, linh khí hư

không ngưng tụ trước mặt y, diễn sinh thành từng Đạo Văn, các đồ án khắc họa đều mang đạo vận nồng đậm.

Một luồng uy áp thiên địa ngưng tụ, tựa như có vật gì đó to lớn sắp xuất hiện.

Mây tầng đổi sắc, nùng vân u ám dần đè xuống, một luồng ý chí tràn ngập hư không.

Thương Hiệt như không cảm thấy biến hóa thiên địa, vẫn say mê nghiên cứu, đôi mắt bỗng lóe tinh quang.

"Đạo của ta đã thành!" Dứt lời, Thương Hiệt ngưng chỉ vi đao, lấy thiên địa làm bàn, pháp lực làm mực, khắc lên hư không từng chữ một: "Nhân, Thú, Yêu, Vu..." Thương Hiệt viết cực nhanh, chớp mắt mấy trăm chữ đã hiện ra, tỏa ra đạo vận vô biên, chấn động hư không.

"Oanh long!" Cảm nhận văn tự Nhân tộc đản sinh, hư không vang lên tiếng nổ, một đôi mắt nhiếp hồn hiện ra thấp thoáng trong tầng mây.

Uy áp khủng bố cùng lôi đình cuồn cuộn trên hư không.

"Thiên, Địa, Thần, Tiên, Quỷ..." Khi ba ngàn văn tự được bài bố, thiên địa cảm nhận được một sức mạnh bàng bạc.

Văn tự Nhân tộc khác với Tiên Thiên Đạo Văn, Thiên Đạo giáng xuống khảo nghiệm, vượt qua được thì tồn tại, không được sẽ hóa thành tro bụi.

"Cá sát!" Tiếng sấm nổ vang, một đạo Tịch Diệt Thần Lôi màu xám ngưng thành hình rồng, đâm xuyên hư vô đánh thẳng xuống.

Với tu vi Chân Tiên của Thương Hiệt, muốn đỡ được thần lôi này là chuyện viển vông.

Nhưng lúc nguy cấp Thái Ất không ra tay, vì y biết tấm mai rùa kia

đủ sức chống đỡ.

"Ông!" Tấm mai rùa vốn nhỏ bé bỗng tỏa ra hào quang xanh đồng cổ xưa, hóa thành một tấm chắn khổng lồ che chắn trước mặt Thương Hiệt, bao phủ y trong hào quang rực rỡ.

"Đang!" Tịch Diệt Thần Lôi đánh xuống, lửa tóe khắp nơi, sau một tiếng va chạm kim loại chói tai, đạo lôi điện tan biến.

Mai rùa của Huyền Quy tu luyện ức vạn vạn hội nguyên, ngưng tụ tinh hoa, phủ đầy Tiên Thiên Đạo Văn, lực phòng ngự không kém cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là bao, chống đỡ một đạo thần lôi không thành vấn đề.

"Hưu hưu!" Lôi đình liên tiếp giáng xuống, hư không hóa thành biển sét, các đỉnh núi xung quanh bị uy áp đánh nát, cát đá bay mù trời.

Sắc mặt Thương Hiệt thay đổi liên tục nhưng không hề sợ hãi, vì mai rùa phòng ngự cực mạnh, lại có Sư tôn bên cạnh.

Đạo văn trên mai rùa lấp lánh, ba ngàn văn tự như bị thu hút, tỏa ra đạo vận rực rỡ.

Sự cộng hưởng tạo ra luồng sáng khủng bố vọt thẳng lên trời, va chạm với biển sét, nổ ra những tiếng động đinh tai nhức óc.

Chương 172

Ba ngàn văn tự Thương Hiệt sáng tạo không chỉ đơn giản là chữ viết, mà chứa đựng chí lý thiên địa, ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, đánh tan biển sét hư không.

"Cá sát!" Một tiếng nứt giòn giã, lôi vân trên hư không xuất hiện lỗ hổng lớn rồi nhanh chóng tan biến.

Đôi mắt nhiếp hồn kia lộ vẻ không cam lòng rồi thoái lui.

Bầu trời trở lại thanh bình, chỉ còn những ngọn núi đổ nát và mặt đất rạn nứt chứng minh cho trận lôi kiếp vừa rồi.

Khi lôi kiếp qua đi, Thương Hiệt cảm ngộ sâu sắc: "Ta là Thương Hiệt, cảm ngộ thiên địa, thấy Nhân tộc không có văn tự truyền thừa, nay sáng tạo ba ngàn văn tự, tôn làm Văn Tổ.

Từ nay Nhân tộc truyền thừa không dứt, mong Thiên Đạo chứng giám." Tiếng nói vang khắp Hồng Hoang, các đại năng đều kinh ngạc.

Nhân tộc có văn tự có thể ghi lại cảm ngộ tiên thiên vào thư tịch, để lại cho hậu nhân.

Điều này giúp những người thiên phú kém cũng có thể cảm ngộ diệu pháp, nâng cao tu vi Nhân tộc.

"Chuẩn!" Văn tự đản sinh có ý nghĩa trọng đại với Nhân tộc, Thiên Đạo giáng xuống công đức khen thưởng Thương Hiệt.

"Oanh long!" Sét nổ trầm đục, linh khí tạo thành cột sáng, hàng triệu mẫu công đức tường vân hóa thành hoa sen vàng rơi xuống đầu Thương Hiệt.

Lượng công đức này chia làm hai phần: một phần nhập vào mai rùa khiến nó tỏa ra công đức chi khí đậm đặc, trở thành Cực phẩm

Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Chín phần công đức còn lại hóa thành kim long chui vào người Thương Hiệt.

Khí tức của y tăng vọt, trong chớp mắt đạt Đại La Kim Tiên.

Đây là công đức tạo chữ, đủ để đạt đến tu vi Chuẩn Thánh.

Năm xưa Côn Bằng tạo chữ Yêu tộc cũng trảm được Thiện thi, nay Thương Hiệt tạo chữ Nhân tộc nhận được nhiều công đức hơn, tu vi tăng nhanh như hỏa tiễn.

"Oanh!" Khi toàn bộ công đức được hấp thụ, Thương Hiệt bộc phát uy áp Chuẩn Thánh chấn động thiên địa.

Y nhớ lại kiếp trước là Huyền Quy, nhưng tự nhủ: tiền thế đã như mây khói, phải sống cho hiện tại.

Nay chuyển thế làm người, bái Thái Ất làm thầy, chứng đạo chi cơ đã trong tầm tay, thật vô cùng tiêu dao.

"Đa tạ Sư tôn đã mưu tính cho đệ tử, sau này con sẽ hảo sinh tu luyện, không phụ ơn Người." Luân hồi chuyển thế đồng nghĩa phải tu luyện lại từ đầu, từ người thường lên Chuẩn Thánh mất hàng nghìn hội nguyên là ít.

Nhưng nhờ Thái Ất, Thương Hiệt chỉ mất mấy mươi năm đã đạt được, thật là tạo hóa kham bỉ với cơ duyên Nhân Hoàng.

Thương Hiệt tâm phục khẩu phục Sư tôn, mừng thầm vì năm xưa chọn đúng hướng đi.

"Sư đồ ta không cần khách sáo.

Chờ khi con nắm vững tu vi, có vài cơ duyên nên thu hồi." Bốn chân Huyền Quy chống trời vẫn đang không ngừng kiếm công đức, tích lũy hàng vạn năm là con số khổng lồ, nhưng Thương Hiệt mới

đột phá, cần ổn định căn cơ trước khi hấp thụ thêm. ...

Thương Hiệt tạo chữ, mọi người trong Nhân tộc đều cảm nhận được những đồ án kỳ diệu trong đầu, tựa như bẩm sinh đã biết chữ, ai nấy đều vui mừng.

Thương Hiệt là Văn Tổ, chiếm nửa thành khí vận Nhân tộc, tu vi thăng tiến cực nhanh.

Thái Ất đưa Thương Hiệt về Địa Phủ chưa lâu thì một đạo Ngọc Thanh tiên quang rơi xuống đại điện.

"Phương Tây có Di Lặc và Dược Sư giúp Xi Vưu tranh đoạt Nhân Hoàng, sư đệ không chống đỡ nổi, xin Đại sư huynh ra tay phò trợ Hiên Viên." Giọng Quảng Thành Tử truyền ra từ tiên quang.

Thái Ất cau mày, hắn vốn tưởng Xi Vưu chỉ có Nhân Vu và vài Đại Vu hỗ trợ thì Xiển giáo dư sức lo liệu, không ngờ đệ tử phương Tây lại xen vào.

Xi Vưu có phương Tây chống lưng, lại bày đại trận khiến Xiển giáo nhất thời bế tắc.

Quảng Thành Tử bất đắc dĩ phải cầu cứu Thái Ất.

Đây không chỉ là chuyện công đức mà còn là quyền phân phối của Nhân Hoàng.

Nếu để phương Tây đắc thế, Nhân Hoàng bị di dời sẽ chịu trừng phạt nghiêm trọng, nên phải can thiệp.

Tuy nhiên với tu vi của Thái Ất, hắn không tiện đích thân ra tay.

Thương Hiệt mới đột phá, cần một trận chiến để củng cố cảnh giới.

Để y đi là hợp lý nhất, hơn nữa y là người Nhân tộc, đảm nhiệm chức văn quan cho Hiên Viên cũng hợp tình hợp lý.

Thái Ất gọi Thương Hiệt đến, giao cho Đồ Vu Kiếm cùng bản đồ Chỉ Nam Xa để giúp Quảng Thành Tử.

"Đồ nhi, Hiên Viên và Xi Vưu giao chiến, con có thể không ra tay thì đừng ra tay.

Nếu bất đắc dĩ, chỉ cần đánh lui Di Lặc và Dược Sư là được, những việc khác cứ để các sư thúc giải quyết." Giúp Hiên Viên không hẳn là tốt vì dễ dính nhân quả, một khi phạm sát kiếp sẽ phải liễu đoạn trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Thái Ất không muốn Thương Hiệt dính quá sâu.

"Sư tôn yên tâm, đệ tử đã hiểu." Thương Hiệt hóa thành kim quang bay đến đô thành Nhân tộc, đưa bản đồ Chỉ Nam Xa cho thợ giỏi chế tạo, lại theo ý Thái Ất bảo Quảng Thành Tử giết Quỳ Ngưu lấy da làm trống.

Tuy Thương Hiệt là sư điệt nhưng tu vi cao hơn, lại có pháp chỉ của Thái Ất nên không ai dám không nghe.

Có Chỉ Nam Xa và Quỳ Ngưu Cổ, lại có Thương Hiệt âm thầm giúp đỡ, Hiên Viên có thêm tự tin quyết chiến với Xi Vưu tại Trác Lộc.

Một ngày nọ trên cánh đồng Trác Lộc, sát khí ngút trời, Xi Vưu cầm Hổ Phách Đao cưỡi Thực Thiết Thú, khí thế xung thiên.

Mấy vị Đại Vu đứng cạnh y, sát khí dao động tứ phương.

Phía sau là nhiều Nhân Vu cưỡi gấu, hổ, báo mang binh khí sắc bén, đôi mắt tỏa sát ý.

Trong đó có hai người mặc đạo bào, mặt hiền hòa, phật quang quanh thân, chính là Di Lặc và Dược Sư.

Phía bên kia, Hiên Viên cưỡi Giao Long cầm Đồ Vu Kiếm, phía

sau là Quảng Thành Tử và các đệ tử Xiển giáo, Thương Hiệt đứng sau cùng.

Hàng vạn vạn Nhân tộc cầm vũ khí, vẻ mặt căng thẳng nhìn về phía trước.

"Bày Cửu Âm Đại Trận!" Xi Vưu vừa dứt lời, tám mươi mốt người phía sau cầm tiểu kỳ, đứng theo phương vị huyền diệu đồng loạt rung cờ.

Sát khí nồng đậm lẫn ánh sáng huyền ảo che lấp cả nhật nguyệt.

Cửu Âm Đại Trận dựa trên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà suy diễn ra bản giản hóa, uy lực đủ nhốt mấy vị Đại La Kim Tiên, đó là lý do Xiển giáo trước đó chưa thắng nổi Xi Vưu.

Trận pháp vừa xuất, gió độc gào rít, mưa to tầm tã, Xi Vưu ẩn mình trong trận.

Chương 173

Nếu không có Chỉ Nam Xa, Hiên Viên sẽ lạc lối và bị tập kích.

Nhưng nay đã có Chỉ Nam Xa và Quỳ Ngưu Cổ để phá trận.

"Đông!" Tiếng trống Quỳ Ngưu vang dội thiên địa truyền vào đại trận, Chỉ Nam Xa tự tìm đường chỉ về hướng Xi Vưu.

Hiên Viên mừng rỡ dẫn quân xông vào.

Tiếng hò hét sát phạt vang trời, thần thông pháp thuật lấp lánh, máu nhuộm tứ phương.

Trong nháy mắt, mặt đất đầy rẫy hố sâu, máu chảy thành sông, xương chất thành núi.

"Không xong, đại trận phá rồi!" Xi Vưu không còn nơi ẩn nấp, một trận ác chiến lại bắt đầu.

Xiển giáo giao chiến với Cửu Phượng, Tương Liễu, Phong Bá, Vũ Sư...

đánh đến khó phân thắng bại.

Hiên Viên cầm Đồ Vu Kiếm chiến với Xi Vưu.

Di Lặc và Dược Sư mỉm cười dùng thần thông, thu nhiều người Nhân tộc vào Nhân Chủng Túi để đưa về phương Tây.

"Hưu hưu!" Ba ngàn đạo kim quang cùng hạo nhiên chính khí tràn ngập, văn tự Nhân tộc tỏa uy áp khiến mọi người nghẹt thở.

"Đi!" Thương Hiệt quát lớn, ba ngàn văn tự như một phương thiên địa trấn áp Di Lặc và Dược Sư.

Chuẩn Thánh ý niệm động là thiên địa băng sụp, uy lực cực kỳ khủng bố.

Nếu không có pháp bảo hộ thân, hai người phương Tây chắc chắn mất mạng.

Nhưng Chuẩn Đề đã sớm ban cho họ bảo mệnh chi pháp.

"Oanh!" Một vị Cẩu Đà (Phật thân) rực rỡ hiện ra giữa hào quang lưu ly, tỏa khí tức hạo đại khiến mọi người muốn quỳ bái.

Đó là hộ thân phù của Chuẩn Đề, chủ yếu để bảo mạng nên sức tấn công yếu nhưng phòng ngự cực mạnh.

Ba ngàn văn tự đánh vào Phật thân chỉ như gãi ngứa, khiến Di Lặc đắc ý.

Nhưng Thương Hiệt không nản, y dùng mai rùa khổng lồ bao trùm thiên địa đánh xuống.

Mai rùa này uy lực vượt xa cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, xé rách hư không.

"Cá sát!" Phật thân nứt vỡ như mạng nhện rồi tan tành.

Di Lặc thổ huyết, khí thế héo úa.

Thấy lá bài tẩy đã mất, Dược Sư vội vàng ôm Di Lặc bỏ chạy về Linh Sơn.

Mất chỗ dựa, Xi Vưu bị đánh bại, các Đại Vu tháo chạy về Địa Phủ thỉnh tội với Hậu Thổ.

Nội chiến kết thúc.

"Xi Vưu chiến lực vô song nhưng đã bại, nếu quy hàng ta sẽ tha mạng." Hiên Viên muốn thu phục y vì Nhân tộc vốn yếu ớt, cần mãnh tướng như Xi Vưu.

Nhưng Xi Vưu thà chết không hàng, vùng vẫy đứt xiềng xích định giết Hiên Viên.

Trong lúc hoảng loạn, Hiên Viên dùng Đồ Vu Kiếm chém Xi Vưu thành sáu đoạn.

Dù vậy Xi Vưu vẫn chưa chết, chân tay vẫn cử động định phục nguyên.

Hiên Viên đành phải đem các phần thân thể trấn áp riêng biệt, còn cái đầu giao cho Thương Hiệt mang về Địa Phủ.

Thương Hiệt thấy mắt Xi Vưu đầy sát khí như bị thao túng nên muốn nhờ Thái Ất xem xét.

Tại Phong Đô thành, Thái Ất và hai vị Tổ Vu đều thấy trong nguyên thần Xi Vưu có một tia Phật khí gây nhiễu loạn thần trí.

Rõ ràng là Chuẩn Đề đã giở trò hãm hại khiến y liều mạng.

Thái Ất hóa giải Phật khí, Xi Vưu tỉnh lại đầy hối hận.

Hắn cho cái đầu của Xi Vưu vào đại điện bế quan, chờ ngày tìm lại nhục thân.

Hình Thiên biết chuyện anh em mình bị đệ tử phương Tây hại đến mức phân thây thì vô cùng giận dữ, vác búa khiên hùng hổ xông về phía Tây Phương Linh Sơn để báo thù.

Hình Thiên toàn thân sát khí tung hoành, như một đoàn hắc diễm tất hắc đang thiêu đốt, sinh linh trong vòng phương viên triệu lý đều xa xa lẩn tránh, không dám tới gần.

Y một lộ bôn tập, xuyên sơn khóa giang hướng về Tây Phương Linh Sơn bay đi, trong mắt tỏa ra sát ý nồng đậm.

Đối với việc Hình Thiên tìm đến Tây Phương Linh Sơn, Thái Ất vốn đã biết rõ.

Điều khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn là trong tiền thế, bởi vì Hạo Thiên đối với Vu tộc đuổi tận giết tuyệt, Hình Thiên mới một

mình sát lên Thiên Đình, cuối cùng suýt chút nữa đánh giết Hạo Thiên.

Nhưng hiện tại vì hắn đã thay đổi hết thảy, Thiên Đình không tham dự vào đại chiến giữa Xi Vưu và Hiên Viên, trái lại Tây Phương giáo lại nhúng tay vào, dẫn đến việc Hình Thiên sát lên Linh Sơn.

"Phu quân, Hình Thiên thực lực tuy mạnh nhưng Linh Sơn có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tọa trấn." "Y đi phen này e rằng hung đa cát thiểu, xin hãy mau đem y trở về." Hậu Thổ và Huyền Minh có chút lo lắng.

Hình Thiên chỉ là Đại Vu, tu vi dù mạnh cũng không bì được Thánh nhân, lên Linh Sơn chẳng phải là nộp mạng sao?

Họ không phải không muốn báo thù cho Xi Vưu, nhưng không thể nhất thời ý khí dụng sự, dưới Thánh nhân giai là lâu nghĩ, đây không phải chuyện đùa.

"Nàng hãy an tâm, Hình Thiên sẽ không có chuyện gì.

Nếu không gõ nhịp Tây Phương một phen, chúng chắc chắn nghĩ rằng người của Địa Phủ có thể tùy ý khi dối." Tây Phương tuy có hai vị Thánh nhân, nhưng Địa Phủ lại có Địa Đạo chi chủ, kẻ nào dám động đến Vu tộc chính là khiêu khích uy nghiêm của Địa Phủ.

Tâm tình lo lắng của Huyền Minh và Hậu Thổ dần bình phục, với thực lực của vị phu quân này, việc bảo đảm Hình Thiên bình an vô sự hoàn toàn không có vấn đề gì.

Dưới chân Tây Phương Linh Sơn đón tiếp một vị khách không mời mà đến, thân hình cao tới trăm vạn trượng, tay cầm Can Thích như muốn bổ đôi cả thiên địa.

Đạo văn trên thân lấp lánh quang trạch, sát khí khủng bố càng thêm vài phần bá đạo, đôi mắt hổ tỏa ra hung quang.

Hình Thiên dưới chân Linh Sơn, chẳng nói nửa lời liền vung cự

phủ trong tay, trong nháy mắt bổ xuống.

Một đạo phủ ảnh đủ để khai thiên tích địa chém thẳng vào Linh Sơn.

"Oanh!" Một tiếng vang lớn truyền đến, Linh Sơn cao không thấy đỉnh kịch liệt rung chuyển, vô số cự thạch bong tróc, lăn xuống núi.

Chương 174

Một đạo thương ba như cầu long men theo sơn phong cao lớn trực tiếp lan tràn lên trên.

Linh Sơn to lớn bị Hình Thiên chém mất một góc, địa khí theo vết nứt phun ra, phiêu tán vào hư không.

"Kẻ nào dám đến Linh Sơn ta gây hấn?" Tây Phương tuy bần cùng, nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thường xuyên sang Đông Phương lục địa kiếm chác, nên Tây Phương giáo cũng có không ít đệ tử giữ cửa.

Đáng tiếc những đệ tử đó chỉ là cảnh giới Chân Tiên, đối mặt với Hình Thiên căn bản không có sức chống trả.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh truyền ra, cự phủ trong tay vung lên, đám đệ tử giữ cửa lập tức thân tử hồn tiêu.

Hình Thiên tung người bay lên lưng chừng núi.

Dược Sư quanh thân có lưu ly huyền quang hộ thể, tụng niệm phật pháp: "Nguyện ngã đắc Bồ Đề thời, thân như lưu ly, nội ngoại minh triệt, vô lượng vô biên, lệnh chư hữu tình giai đắc vô tận sở thụ dụng vật..." Dược Sư phát ra hoành nguyện, hào quang lưu ly toàn thân trở nên vô cùng nồng đậm, như một tôn Phật đà.

Một cỗ thiên địa vĩ lực theo lời tụng niệm gia trì trên thân, khiến y trở nên vô cùng thần thánh, lực phòng ngự đại tăng.

"Lải nhải điếc cả tai, thật là phiền người." Hình Thiên giận dữ, tấm khiên trong tay tỏa ra hào quang vô tận, một cỗ khí tức kinh thiên động địa bộc phát.

Theo tay trái vung xuống, tấm khiên đủ để che trời đập thẳng về

phía Dược Sư.

Sức mạnh hạo hãn khiến sắc mặt Dược Sư kinh biến.

Y chỉ có thực lực Thái Ất Kim Tiên viên mãn, dưới sự gia trì của lực lượng hoành nguyện, lực phòng ngự tuy tăng lên tầng thứ Đại La Kim Tiên, nhưng đối mặt với đòn tấn công khủng bố trước mắt vẫn khó lòng chống đỡ.

Hình Thiên có thực lực mạnh nhất trong các Đại Vu, tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn chỉ kém Tổ Vu một bậc.

Đối phó với một Đại La Kim Tiên nửa mùa như Dược Sư, một kích đã đánh bay y.

"Bành!" Một tiếng động vang lên, Dược Sư trực tiếp bị đập tới thổ huyết, toàn thân chằng chịt vết nứt, nhục thân như một con búp bê sứ rách nát, mắt thấy sắp tan vỡ.

"Hại huynh đệ ta suýt chết, hãy dùng tính mạng để đền bù!" Việc hãm hại Xi Vưu có một phần công lao của Dược Sư, Hình Thiên không chút do dự, vung cự phủ chém thẳng xuống đầu.

Nếu không có gì bất ngờ, một kích này rơi xuống, Dược Sư tuyệt đối sẽ chết, ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát.

"Đang!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên, chỉ thấy một thanh cự xích chặn đứng cự phủ, Càn Khôn chi khí tràn ngập bốn phía.

"Hưu!" Dược Sư thấy thoát được một kiếp, không màng thương thế vội vàng chạy trốn, Hình Thiên căn bản không phải kẻ y có thể đối phó, hãy giao cho Nhiên Đăng giáo chủ vậy.

Người đến chính là Nhiên Đăng Đạo Nhân, đang đảm nhận chức vị Tam giáo chủ của Tây Phương giáo, thấy Dược Sư gặp nguy hiểm liền lập tức ra tay cứu giúp.

“Các hạ vô cớ đánh lên Linh Sơn, chẳng lẽ không nên cấp cho bần đạo một lời giải thích?” Nhiên Đăng Đạo Nhân tay cầm Càn Khôn Xích, sắc mặt thâm trầm nói.

Linh Sơn là đạo tràng của Thánh nhân, người tầm thường căn bản không dám đến quấy rối.

Nhưng Hình Thiên lại không phải người thường, nhục thân tu vi cường đại, lại bắt chước con đường dĩ lực thành thánh của Bàn Cổ.

Can Thích trong tay càng có lai lịch lớn, đó là binh khí được luyện chế theo hình dáng Bàn Cổ Phủ.

Tuy chỉ là binh khí, nhưng linh vận đạo văn bên trên thập phần sung túc, hiển nhiên luôn được dùng tâm huyết tế luyện.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân dù có tu vi Chuẩn Thánh cũng không dám có chút đại ý.

Điều quan trọng nhất là ý chí bất khuất của Vu tộc khiến người ta phải lo ngại, e rằng đây sẽ là một trận ác chiến.

Hình Thiên không trả lời lời của Nhiên Đăng Đạo Nhân, Vu tộc vốn dĩ có thể động thủ thì tuyệt không động khẩu.

“Oanh!” Vô cùng sát khí ngưng tụ trên cự phủ, uy áp khủng bố chấn động hư không đến mức vặn vẹo, thiên địa tại khắc này biến sắc, nhật nguyệt đều phải lẩn tránh.

Hình Thiên vừa ra tay đã toàn lực, căn bản không có chút giữ lại, mỗi một kích đều đủ trí mạng, nhắm thẳng vào yếu hại.

Y tung người nhảy lên, cự phủ bổ thẳng về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Vu tộc nhục thân cường đại, phương thức chiến đấu khác hẳn tu sĩ thường, hoàn toàn là cận thân bác kích.

Hình Thiên càng đem Lực chi pháp tắc phát huy đến cực hạn, hư không trực tiếp phá toái, đại địa nứt nẻ, toàn bộ Linh Sơn đều đang rung chuyển.

Nhiên Đăng Đạo Nhân sắc mặt hơi biến, y không tu nhục thân, phương thức chiến đấu khác xa Vu tộc, nếu bị Hình Thiên áp sát sẽ lâm vào bị động.

Thời gian không cho phép suy nghĩ nhiều, bởi Hình Thiên đã đến trước mặt, lui không kịp nữa, chỉ có thể vội vàng thúc động Càn Khôn Xích chống đỡ.

"Đang!" Tiếng kim loại va chạm vừa vang lên, tấm khiên trong tay Hình Thiên đã húc tới.

Tiếp đó là một chuỗi tấn công dồn dập, tốc độ nhanh đến hoa mắt, chỉ thấy phủ ảnh và khiên quang giao tương huy ánh, cự lực khủng bố khiến người ta tâm kinh đảm chiến.

Dù Nhiên Đăng Đạo Nhân có tu vi Chuẩn Thánh cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, sau cùng y không giỏi nhục thân tương bác, nhất thời bị Hình Thiên chiếm giữ thượng phong.

Thông thường, tu vi càng cao thực lực càng mạnh, nhưng tu vi không đại biểu cho tất cả.

Vu tộc và Yêu tộc chinh chiến sát phạt vô số hội nguyên, kinh nghiệm chiến đấu của Hình Thiên vô cùng phong phú, có thể ứng phó đủ loại tình huống đột phát.

Cho nên ngay từ đầu phát nan, khi Nhiên Đăng Đạo Nhân còn đang chìm trong phẫn nộ, y đã áp sát thi triển các loại thần thông mới chiếm được ưu thế.

Chính là tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

Nhiên Đăng Đạo Nhân bị một loạt công kích mãnh liệt đánh cho có

chút phát mông, tay cầm Càn Khôn Xích cũng có chút run rẩy.

Đạo bào trên thân rách nát, thậm chí có thể thấy từng vết máu chảy ra, hiển nhiên đã bị thương.

Một vị Chuẩn Thánh bị Đại La Kim Tiên đánh bị thương, Nhiên Đăng Đạo Nhân e là người đầu tiên.

Có thể tưởng tượng trong lòng y phẫn nộ đến mức nào.

Từ khi thành Chuẩn Thánh đến nay, y chưa bao giờ bị người ta đánh tới mức chỉ có thể bị động phòng ngự như vậy.

"Hô!" Nhiên Đăng Đạo Nhân khí tức toàn thân bạo trướng, uy áp Chuẩn Thánh trực trùng thiên tế, bốn phía đều trở nên động đãng, sơn thạch lăn lộn, nhiệt lãng phi đằng.

Hình Thiên bị luồng uy áp cường đại này chấn lui, sắc mặt không chút biến hóa, đôi mắt hổ tỏa ra tinh quang càng thịnh.

Vu tộc thích nhất là giao chiến với cường giả, khí tức của Nhiên Đăng bạo trướng không những không khiến Hình Thiên sợ hãi, trái lại càng kích thích chiến ý của y tăng trưởng cực tốc.

Trong nháy mắt, chiến ý của Hình Thiên ngưng thành thực chất, như một đoàn kim sắc liệt diễm bao bọc lấy toàn thân.

Uy áp cường đại trấn nhiếp thiên địa, hư không trong vòng ức vạn lý như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt đến vặn vẹo.

"Bành!" Trên hư không xuất hiện một đạo xích ảnh dài ức vạn trượng, phát ra bàng bạc Càn Khôn chi khí, Địa Phong Thủy Hỏa đều bị khiên dẫn, diễn hóa thành thiên địa tứ cực, mang theo uy áp của cả một thế giới đánh về phía Hình Thiên.

Chương 175

Nhiên Đăng Đạo Nhân bộc phát nhất kích không chút giữ lại, dù là Chuẩn Thánh tầm thường cũng không dám ngạnh tiếp.

Hình Thiên tuy không phải Chuẩn Thánh, nhưng Vu tộc có ý chí bất khuất, chớ nói là mang theo thế giới uy áp, dù đối mặt với cả thiên địa cũng dám vung phủ hướng tới.

"Vu!

Vu!" Toàn thân tiên huyết của Hình Thiên đều đang sôi trào, một cỗ ý chí bất khuất ngưng thành quang trụ trực trùng cửu tiêu, như muốn làm thiên địa băng toái.

Các đại năng ở khắp Hồng Hoang đều có thể cảm thụ được một cỗ ý chí cường đại sinh ra giữa thiên địa, khiến người ta nảy sinh một loại cảm xúc muốn nghịch chiến tứ phương.

"Cỗ ý chí bất khuất này... lẽ nào Bàn Cổ phục sinh sao?" "Không!

Không phải Bàn Cổ, là Hình Thiên." Ngay khi ý chí bất khuất của Vu tộc truyền ra, các phương đại năng đều tập trung mục quang về phía Tây Phương Linh Sơn, chú ý tới trận chiến với Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Tuy Vu tộc đã quy ẩn Địa Phủ, nhưng ý chí bất khuất vẫn ghi dấu trong lòng mỗi vị tu sĩ.

Hiện tại Hình Thiên xuất thế, dám khiêu chiến Tây Phương, khiến Hồng Hoang đại năng đều chấn kinh.

"Hống!" Một tiếng nộ hống truyền ra, mái tóc đen như thác đổ tung bay theo gió, sát khí lẫn lộn với ý chí bất khuất nhuộm đẫm chư thiên.

Cự phủ và tấm khiên trong tay tỏa ra huyết quang nồng đậm như có sinh mệnh.

Hình Thiên trong nháy mắt xông ra, đỉnh lấy uy áp của Chuẩn Thánh, từng bước tiến về phía Nhiên Đăng, cự phủ trong tay không ngừng huy động như muốn bổ đôi thiên địa.

"Đang!

Đang!" Xích ảnh khổng lồ va chạm với cự phủ, bộc phát từng đạo âm thanh kim thiết, liệt diễm phần sơn chử hải trong nháy mắt lung tráo toàn bộ hư không.

Vô tận cương phong, sậu vũ cường lôi đều bị Hình Thiên một phủ chém nát, ý chí vạn mãnh cùng thực lực cường đại đã phá tan mọi trở ngại.

"Rắc!" Xích ảnh khổng lồ bị cự phủ chém vỡ, từng khúc đoạn liệt.

Càn Khôn Xích tao thụ trọng kích văng ngược trở về, đạo vận bên trên tiêu tán đại bán, quang trạch vô cùng ám đạm.

"Phụt!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Càn Khôn Xích tâm thần tương liên, nháy mắt chịu phản phệ, nhịn không được phun ra một ngụm nghịch huyết.

Tuy bị phản phệ, khí tức có chút bất ổn, nhưng y vẫn còn sức chiến đấu.

Chỉ là Nhiên Đăng Đạo Nhân trong lòng có chút không cam tâm, y dù gì cũng là Chuẩn Thánh, lại bị một tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn đánh bị thương, nếu truyền ra ngoài thì thể diện của y biết đặt vào đâu?

Nhiên Đăng Đạo Nhân đang định tìm lại mặt mũi, thì một đạo phủ ảnh đầy sát khí ập tới, khiến y buộc phải tránh né mũi nhọn.

Hình Thiên căn bản không biết thế nào là hạ thủ lưu tình, một khi đã nắm được cơ hội là sinh tử tương bác, một phương không ngã xuống tuyệt không bãi hưu.

Nhiên Đăng bị thương chính là cơ hội tốt để thừa thắng truy kích, Hình Thiên tức khắc bổ xuống một phủ muốn kết thúc tính mạng đối phương.

Nguy cơ trước mắt, thể diện không còn quan trọng, Nhiên Đăng Đạo Nhân phi thân định đào tẩu, đáng tiếc đạo phủ ảnh kia như đã nhận định y, lượn một vòng đuổi theo.

Nhiên Đăng Đạo Nhân nháy mắt bị đuổi kịp, phủ ảnh trực tiếp chém xuống.

"A!" Một tiếng thảm khiếu truyền lên, Nhiên Đăng Đạo Nhân bị chém đứt một cánh tay, tiên huyết tuôn ra như suối, còn có một cỗ ý chí bất khuất đang gặm nhấm nhục thân y.

Nguyên bản cứ ngỡ dựa vào tu vi Chuẩn Thánh là có thể hoàn toàn thoát khỏi, không ngờ vẫn bị chém thương.

Qua trận chiến này, danh hiệu Chiến Thần của Hình Thiên đã được định đoạt, các đại năng Hồng Hoang sẽ ghi nhớ khoảnh khắc này.

Dựa vào tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn mà cường thế trấn áp Chuẩn Thánh như Nhiên Đăng Đạo Nhân, điều này đủ để khiến bất kỳ ai phải tự hào.

Nhiên Đăng Đạo Nhân lạc bại, suýt chút nữa bị đánh sát, nếu Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn còn không ra tay, y chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu, Linh Sơn cũng sẽ gặp tai nạn.

"Hưu!" Một đạo quang hoa phá vỡ hư không, thân ảnh vĩ ngạn đạp trên tường vân hiện ra, sắc mặt tật khổ, đôi mắt tán phát quang

mang đáng sợ.

Hỗn Nguyên thánh uy làm rách cả thiên khung, từng đạo gợn sóng chấn động thiên địa.

Thời khắc mấu chốt, Chuẩn Đề Đạo Nhân xuất hiện, ánh mắt lạnh lẽo, trên hư không xuất hiện một bàn tay khổng lồ khủng bố như muốn tóm gọn cả thiên địa, vỗ thẳng về phía Hình Thiên.

Hình Thiên đại náo Linh Sơn, không chỉ đánh chết đệ tử Tây Phương giáo, thậm chí còn làm bị thương Dược Sư và Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Việc này đã vỗ thẳng vào mặt Tây Phương, nếu Chuẩn Đề còn không ra tay, cả Linh Sơn e rằng sẽ bị hủy mất.

Cho nên Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa xuất hiện đã thi triển thủ đoạn cường ngạnh, muốn trực tiếp đánh giết Hình Thiên.

Đạo tràng Linh Sơn chưa từng có ai dám đánh lên núi, chỉ có cái chết mới có thể đền tội.

Hình Thiên thấy bàn tay khổng lồ từ hư không hạ xuống, trong lòng không chút sợ hãi, giơ cự phủ lên muốn chiến một trận.

Dù biết rõ không địch lại, Hình Thiên vẫn không chịu cúi đầu.

Đào chạy không phải phong thái của y, thà rằng đoạn đầu lưu huyết cũng không lùi bước nửa bước.

Ngay khi Hình Thiên định vung cự phủ, một thân ảnh vĩ ngạn khác xuất hiện trên hư không.

Người này mặc tử sắc đạo bào, Luân Hồi chi khí tràn ngập quanh thân, đạo vận khủng bố như một phương thiên địa chúa tể, tỏa ra khí thế trấn nhiếp thiên địa.

"Phá!" Luân Hồi Đạo Nhân thốt ra chân ngôn, bàn tay khủng bố

trên hư không bị một cỗ lực lượng vô hình kéo xé, trực tiếp hóa thành pháp lực tiêu tán.

Toàn bộ hư không một lần nữa khôi phục trạng thái bình hòa.

Luân Hồi Đạo Nhân với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, ngôn xuất pháp tùy, có thể dễ dàng thay đổi quy tắc thiên địa.

Chỉ một chữ 'Phá' đã ẩn chứa vĩ lực vô cùng, trực tiếp thay đổi quy tắc của một phương thiên địa.

Hình Thiên thấy Luân Hồi Đạo Nhân xuất hiện, trong lòng đại định, có Địa Đạo chi chủ che chở, lần này chắc chắn có thể bình an rời đi.

Tuy không sợ cái chết, nhưng trong tình huống có thể không chết, ai lại muốn đi nộp mạng?

Chắc chắn phải sống kiên cường dưới sự che chở của cường giả.

Chuẩn Đề thấy Luân Hồi Đạo Nhân ra tay cứu Hình Thiên, trong lòng vô cùng não nộ.

Không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là Luân Hồi Đạo Nhân chỉ thị Hình Thiên đến Linh Sơn đảo loạn, nếu không với tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, sao y dám khiêu khích đạo tràng của Thánh nhân?

“Luân hồi đạo hữu, Hình Thiên đại náo Linh Sơn, đánh chết đệ tử Tây Phương giáo, chẳng lẽ không nên cấp cho bần đạo một lời giải thích sao?” Đây là chủ trường của Tây Phương, nay bị người ta đánh tới cửa, nếu không hỏi đến thì có vẻ quá nhu nhược rồi.

Chương 176

Luân Hồi Đạo Nhân nhìn vẻ mặt chất vấn của Chuẩn Đề Đạo Nhân, trong lòng thầm hô sướng khoái.

Trước nay toàn là Chuẩn Đề mưu kế người khác, hiện tại trái lại bị tiểu bối khi phụ trước mặt mà không làm gì được, chắc chắn lão ta sắp tức nổ phổi rồi.

Luân Hồi Đạo Nhân không để ý đến Chuẩn Đề, ánh mắt nhìn về phía Hình Thiên nói: "Bảo ngươi đi chặt vài cây Bồ Đề và trúc làm củi khô, sao lại chạy tới Tây Phương Linh Sơn rồi?

Đi thôi, mau đi thôi, mọi người ở Vu tộc còn đang đợi nhóm lửa nấu cơm kìa." Lời này vừa thốt ra, dù tính cách Hình Thiên có ngay thẳng cũng bị chọc cười.

Thế nhân đều biết, Tiên Thiên Linh Căn Bồ Đề Thụ và Khổ Trúc đều ở trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Đòi chặt hai loại linh căn đó làm củi khô, nghe qua chẳng khác nào muốn chém Chuẩn Đề.

Đương nhiên Hình Thiên không dám nói ra lời chặt Thánh nhân, đó là phạm vào thiên đại tội nghiệt.

"Đa tạ Đạo chủ chỉ điểm, ta về đây.

Thật kỳ quái, đang yên đang lành sao lại chạy tới Linh Sơn cơ chứ." Lời nói giả vờ giả vịt vừa dứt, Hình Thiên thu hồi Can Thích, bay về hướng Địa Phủ.

Tác loạn tại đạo tràng Thánh nhân mà có thể dễ dàng rời đi như vậy, e rằng cả Hồng Hoang không mấy ai làm được.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy Luân Hồi Đạo Nhân và Hình Thiên diễn

kịch, tức đến mức lông mày dựng ngược.

"Đạo hữu dung túng thủ hạ hưng phong tác lãng, quấy nhiễu đạo tràng của bần đạo, không cấp một lời giải thích mà định rời đi sao?" "Vừa rồi Hình Thiên đã nói rồi, do không cẩn thận lạc đường mới tới Linh Sơn, hiện tại bần đạo đã chỉ đường minh xác, sẽ không ảnh hưởng tới Tây Phương giáo nữa." "Đạo hữu chẳng lẽ muốn dồn người vào đường cùng?" Chuẩn Đề tức khắc muốn thổ huyết, lời giải thích gì mà chỉ là chỉ đường cho Hình Thiên, vậy chuyện đệ tử Tây Phương bị thương thì tính sao?

Rõ ràng Tây Phương chiếm lý, qua miệng Luân Hồi Đạo Nhân lại biến thành phong khinh vân đạm như đi du ngoạn.

Cơn giận của Chuẩn Đề Đạo Nhân đạt đến đỉnh điểm, xông thẳng lên não, đôi mắt như muốn phun ra lửa.

Đã nói lý không thông, vậy thì hạ thủ kiến chân chương đi, chính hảo y vừa có tâm đắc thực lực đại tăng, có thể tìm lại nhan diện năm xưa.

"Đạo hữu khó khăn lắm mới tới Linh Sơn một chuyến, không bằng luận đạo một phen rồi hãy đi." Lời vừa dứt, trên hư không xuất hiện một gốc Khổ Trúc, cao vút vào mây như chống đỡ trời đất, che khuất thiên địa, lá trúc tỏa ra lục quang nồng đậm, khiến người ta nhìn vào có cảm giác trời đất quay cuồng.

Một trong thập đại Tiên Thiên Linh Căn – Khổ Trúc, còn gọi là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, được Chuẩn Đề Đạo Nhân tế luyện thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể phong tỏa lục cảm của con người.

Kẻ nào bị đánh trúng chỉ có thể mặc người chém giết.

Đại địch hiện thân, Chuẩn Đề Đạo Nhân trực tiếp tế xuất Lục Căn

Thanh Tịnh Trúc.

"Xào xạc!" Lục Căn Thanh Tịnh Trúc mạnh mẽ rung động, lá trúc phát ra tiếng kêu xào xạc, rải xuống vô cùng lục sắc quang hoa, một cỗ phong cấm chi lực dâng trào trên hư không.

Mỗi một đoàn lục sắc quang hoa đều ẩn chứa trọng lượng của một ngôi sao, làm hư không chấn động dập dềnh, vỡ vụn từng mảnh.

Luân Hồi Đạo Nhân lập tức cảm thấy có chút huyễn vựng, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc quả thực cường đại, nếu là tu sĩ cấp Chuẩn Thánh thì đã vô lực hồi thiên.

Nhưng với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì khác biệt như vân nê.

Đối diện với vô cùng lục sắc quang hoa, y chỉ động niệm, trên hư không xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn khổng lồ, tỏa ra đạo vận nồng đậm cùng một cỗ lực hút khủng bố, như muốn hút toàn bộ thiên địa vào trong.

Những quang đoàn trên hư không trực tiếp bị Lục Đạo Luân Hồi Bàn hấp thu.

"Hưu hưu!" Hạo hãn Luân Hồi chi lực diễn hóa thành từng sợi trật tự tỏa liên, xuyên thấu hư không lao về phía Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc dù sao cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể phong lục cảm ngũ thức, nếu có thể thuận thế đoạt lấy thì cũng không uổng công chuyến này.

Chuẩn Đề Đạo Nhân đã ra tay, y cũng không cần nể mặt, trực tiếp nhắm vào pháp bảo mà hạ thủ, đoạt lấy trước rồi tính.

Chuẩn Đề trong nháy mắt nhìn thấu ý đồ của Luân Hồi Đạo Nhân,

tâm trung hừ lạnh, pháp bảo của y đâu có dễ đoạt như vậy.

Ý niệm vừa động, thân hình Lục Căn Thanh Tịnh Trúc phóng đại, như một đạo thiên tiệm vắt ngang trời đất.

Cành lá trên đó điên cuồng sinh trưởng, bao phủ cả phiến hư không.

Một hoa một thế giới, một diệp một bồ đề.

Mỗi một cành lá đều như một tiểu thế giới, mang theo uy năng vô cùng quất về phía Luân Hồi tỏa liên.

"Đang đang!" Một trận âm thanh kim thiết vang lên, hư không xuất hiện vô cùng liệt diễm, biến bầu trời thành một biển lửa.

Cả hai đều là tu sĩ cấp Hỗn Nguyên, tùy ý nhất kích cũng mang theo thiên địa thần uy, hoàn toàn giống như ức vạn thế giới đang va chạm vào nhau.

Tiếng nổ oanh minh truyền khắp Hồng Hoang, tất cả tu sĩ đều có thể thấy vô cùng quang mang lấp lánh trên hư không.

Những gợn sóng chấn động khiến nhật nguyệt tinh thần lệch khỏi quỹ đạo, từng viên vẫn thạch tan vỡ rơi rụng vào hư không.

Trên mặt đất nứt nẻ chằng chịt rãnh sâu không đếm xuể, Địa Phong Thủy Hỏa đều đang bên bờ vực bùng phát.

Tu sĩ cấp Hỗn Nguyên giao chiến không phải là thiết tha, mà là hủy diệt hoàn toàn.

Ý niệm vừa động, vạn vật thiên địa đều có thể trong nháy mắt mẫn diệt, cũng có thể trong sát na trọng sinh.

Cuộc chiến không còn là so bì pháp lực mạnh yếu, mà là quy tắc thiên địa diễn biến, ai hiểu sâu hơn về thiên địa chí lý, kẻ đó sẽ mạnh hơn.

Luân Hồi Đạo Nhân với tư cách là Địa Đạo chi chủ, chưởng khống sức mạnh Địa Đạo, minh ngộ thiên địa chí lý sâu nhất, thực lực lăng giá trên chư vị Thánh nhân.

Diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là sự thể hiện trực tiếp nhất của sức mạnh Địa Đạo, theo thời gian trôi qua, Luân Hồi tỏa liên dần chiếm thượng phong.

Nó trực tiếp đánh nát những cành lá diễn sinh từ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, hóa thành từng mảnh vỡ quy tắc phiêu tán trong hư không.

Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt có chút thay đổi, nguyên bản y tưởng rằng tu vi có chỗ đề thăng, đạo pháp lĩnh ngộ sâu hơn có thể cùng Luân Hồi Đạo Nhân so tài một phen, không ngờ mới giao chiến vài hiệp đã thua một chiêu.

"Hưu!" Luân Hồi Đạo Nhân hiện tại đang chiếm ưu thế, lập tức ra tay tranh đoạt Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, vô số đạo trật tự tỏa liên quấn chặt lấy nó, lôi kéo về phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc dù là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bị quấn chặt vẫn không ngừng giãy giụa.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy pháp bảo sắp bị cướp đi, pháp lực toàn thân vận chuyển, một cỗ sức mạnh Thiên Đạo ngưng tụ trên hai tay, trực tiếp chộp lấy Luân Hồi tỏa liên.

"Băng!" Luân Hồi tỏa liên bị chộp trúng trực tiếp đứt đoạn, nhưng vẫn có rất nhiều sợi khác lao tới quấn lấy Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Phải biết rằng sức mạnh Luân Hồi nằm ở chỗ vĩnh sinh bất diệt, bị đứt đoạn vẫn sẽ tiếp tục phân liệt sinh trưởng.

Luân Hồi tỏa liên chỉ có ngày càng nhiều, tuyệt đối không biến mất, muốn hủy diệt hoàn toàn trừ phi phá hủy Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Chuẩn Đề biết Luân Hồi tỏa liên vô cùng nan triền, để phòng pháp bảo bị đoạt mất, y chỉ còn cách cưỡng hành thu hồi.

Chương 177

Đáng tiếc hiện tại Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đã bị quấn đầy Luân Hồi tỏa liên, muốn thu hồi căn bản không kịp.

Nếu thu hồi sớm hơn thì chắc chắn có thể làm được, nhưng giờ đã muộn.

"Thu!" Lục Đạo Luân Hồi Bàn bỗng nhiên bộc phát một cỗ lực hút, Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ cảm thấy một luồng cự lực Hồng Hoang ập tới, Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trong tay nháy mắt biến mất.

Sắc mặt y kinh biến, Tây Phương vốn đã nghèo nàn, mất đi một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chẳng khác nào bị cắt thịt, vô cùng đau đớn.

"Đạo hữu tặng pháp bảo, bần đạo từ chối thì bất kính nên xin nhận vậy." Lời vừa nói ra, Chuẩn Đề tức đến mức suýt thổ huyết.

Nếu không phải ngươi ngạnh đoạt, ai lại tình nguyện tặng pháp bảo cho ngươi chứ?

Chuẩn Đề đang định đòi lại pháp bảo, thấy Luân Hồi Đạo Nhân đã thu Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, thậm chí còn xóa sạch ấn ký của y.

Tức thì hai mắt phun ra nộ hỏa, liệt diễm bao quanh thân thể, nhiệt độ nóng bỏng nung chảy cả hư không, khiến Hỗn Độn chi khí cũng không thể đến gần trong phạm vi triệu tỷ lý.

Đồng thời phía sau y xuất hiện một tôn Kim Thân cao tới triệu tỷ trượng, trong hình dạng Nộ Mục Kim Cương, tay cầm Gia Trì Thần Xử, toàn thân bộc phát một cỗ phá diệt chi khí.

Đôi mắt giận dữ như muốn hủy diệt thiên địa, ác ý tỏa ra khiến người ta phải tê dại da đầu.

Sau lưng y có một đạo Phật pháp Kim Luân, viết đầy ba ngàn kinh văn, tỏa ra hào quang vô tận.

Nộ Mục Kim Cương ý tại hàng ma diệt thế, sức mạnh bộc phát mạnh hơn Kim Thân bình thường cả vạn lần.

Chuẩn Đề hiếm khi nổi giận, nhưng dưới sự kích thích liên tiếp của Hình Thiên và Luân Hồi Đạo Nhân, y đã bộc phát nộ ý vô cùng, mới ngưng tụ ra tôn Nộ Mục Kim Cương này.

Luân Hồi Đạo Nhân không ngờ vô hình trung lại giúp tu vi Chuẩn Đề Đạo Nhân đề thăng, nhưng y vẫn không chút sợ hãi.

Chỉ là một tôn Kim Thân, chẳng lẽ không đánh tan được sao?

"Trá!" Một tiếng quát vang lên, Nộ Mục Kim Cương cầm Gia Trì Thần Xử khổng lồ giáng thẳng xuống đầu Luân Hồi Đạo Nhân.

Tốc độ nhanh đến mức vượt qua giới hạn không gian và thời gian, trong chớp mắt đã tới trước mặt.

Một kích này chứa đựng toàn bộ sự tức giận của Chuẩn Đề Đạo Nhân, một khi bị đánh trúng, không chết cũng mất nửa mạng.

Luân Hồi Đạo Nhân chứng đạo Hỗn Nguyên, không phải Thánh nhân bất tử bất diệt, một khi bị đánh sát sẽ thực sự thân tử.

Cho nên y không thể để Chuẩn Đề Đạo Nhân đánh trúng.

Theo ý niệm vừa động, một lá cờ lớn xuất hiện trước mặt, Luân Hồi khí tức khủng bố nhuộm đẫm chư thiên.

Luân Hồi Ma Phiên vừa xuất hiện, thời không nháy mắt bị cấm cố, Gia Trì Thần Xử đang giáng xuống cũng đứng khựng lại trước mắt.

Luân Hồi Ma Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, một khi tế xuất đủ để định trụ thời gian và không gian.

Dù Nộ Mục Kim Cương có Thiên Đạo sức mạnh gia trì cũng

không thể chống lại uy năng của Luân Hồi Ma Phiên.

"...Lẽ nào là Luân Hồi Ma Phiên." Thế nhân đều biết khi Luân Hồi Đạo Nhân lập Địa Phủ đã dùng Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên trấn áp khí vận, nhưng trong Hồng Hoang hầu như chưa có ai thấy được chân dung của nó.

Ngay cả Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng từng nghĩ rằng Luân Hồi Ma Phiên không tồn tại, vì ai cũng biết Tiên Thiên Chí Bảo chỉ có ba kiện: Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung.

Chưa từng nghe đến kiện thứ tư, hôm nay thấy Luân Hồi Ma Phiên mới biết mình cô lậu quả văn.

Tiên Thiên Chí Bảo ở ngay trước mặt, Chuẩn Đề Đạo Nhân buộc phải thận trọng.

Pháp bảo khi đã đạt cấp Chí Bảo sẽ có sự thay đổi long trời lở đất, Thánh nhân cũng phải tiểu tâm ứng phó, nếu không ai biết sẽ xảy ra chuyện nghịch thiên gì.

"Tị - Hợi - Vị - Mão - Tuất - Tý - Dậu - Ngọ - Tị" Theo một đạo âm tiết quỷ dị truyền ra, hư không thăng đẳng vô cùng tử khí, nhuộm cả thiên địa thành một màu xám xịt.

Một đạo thân ảnh xám xịt hiện ra trên hư không, thân thể phiêu miểu vô tung, mái tóc xám xẻ dọc như thác đổ, trong miệng ngậm một thanh đoản đao, đầy rẫy Địa Đạo thần văn chằng chịt bên trên.

Khuôn mặt dữ tợn kết hợp với đạo bào trắng bệch càng thêm đáng sợ.

Quỷ hỏa xen lẫn tử khí vô cùng, nhuộm đẫm cả bầu trời, sau lưng có Lục Đạo Luân Hồi Ngọc tỏa ra Luân Hồi khí tức hạo hãn.

Vô số đại năng khi thấy thân ảnh này đều nảy sinh nỗi sợ hãi vô hạn.

“Vừa khiến người ta có cảm giác tử vong, lại vừa thánh khiết như thần minh, giống như Tử Thần vậy.” Đúng thế, Luân Hồi Đạo Nhân mượn Luân Hồi Ma Phiên ngưng tụ Địa Đạo sức mạnh, diễn hóa ra một tôn Tử Thần, ngụ ý chưởng quản sinh tử vạn linh, dù là thần cũng phải dâng ra nguyên thần trước mặt ngài.

Cảm nhận sâu sắc nhất chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân, vì nguyên thần của y có một cảm giác bị lôi kéo, như thể có một cỗ thiên địa vĩ lực muốn thôn phệ nguyên thần vậy.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vô cùng chấn kinh, y là Thiên Đạo Thánh nhân, nguyên thần ký thác Thiên Đạo, vậy mà có thể bị lôi kéo, chẳng lẽ sức mạnh này đang tranh phong với Thiên Đạo sao?

Thật quá đáng sợ.

Chuẩn Đề biết nếu nguyên thần bị kéo vào miệng Tử Thần sẽ vĩnh viễn bị phong cấm, người duy nhất cứu được chỉ có Thiên Đạo, nhưng đó là với điều kiện nguyên thần đã bị phong cấm.

Hiện tại mới chỉ là cảm giác bị lôi kéo, nguyên thần chưa bị thôn phệ, chỉ cần tránh né là được.

Tuy nhiên, ngay cả cường giả như Thiên Đạo Thánh nhân cũng chỉ có thể chọn cách tránh né đòn tấn công của Tử Thần chứ không dám đối đầu trực diện.

Bởi đòn tấn công của Tử Thần nhắm thẳng vào nguyên thần, chỉ cần dính một chút cũng sẽ bị phong cấm vô tình, trừ phi tự trảm nguyên thần mới thoát được một kiếp.

“Vút!” Tay áo Tử Thần phất lên, vô số quỷ thủ móng tay dài nhọn xuyên thấu hư không trực tiếp chộp về phía Chuẩn Đề.

Phàm là sinh linh bị quỷ thủ chạm vào đều bị câu mất linh hồn, ngay cả núi cao cự thạch cũng không ngoại lệ, mất đi tiên khí biến

thành tro bụi.

Vô số quỷ thủ xuyên thấu quanh thân khiến Chuẩn Đề có cảm giác linh hồn sắp thoát xác, toàn thân truyền đến nỗi đau khó nhịn.

Con người có tam hồn thất phách, thiếu một cũng không được, nếu mất đi sẽ trở nên không hoàn thiện.

Hiển nhiên Luân Hồi Đạo Nhân thấy không thể xé rách nguyên thần nên muốn phong cấm tam hồn thất phách, như vậy Thánh nhân sẽ biến thành người thực vật không có ý thức.

Tâm địa quả là vô cùng tàn nhẫn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh nhân, năng lực Tử Thần dù mạnh nhưng hiện tại vẫn chưa thể kháng hành với Thiên Đạo.

Muốn cướp nguyên thần của Chuẩn Đề từ tay Thiên Đạo là chuyện bất khả thi lúc này.

Vì vậy Luân Hồi Đạo Nhân lùi một bước, không cướp được nguyên thần thì phong cấm tam hồn thất phách của lão.

Đương nhiên ý tưởng thì tốt nhưng thực tế lại gian nan.

Tây Phương ngoài Chuẩn Đề còn có Tiếp Dẫn Đạo Nhân, nguy cơ trước mắt y chắc chắn không đứng ngoài quan sát.

Chương 178

Khi vô số quỷ thủ bao quanh Chuẩn Đề, hư không tỏa ra triệu đạo quang mang.

Một tòa Thập Nhị Phẩm Liên Đài xuất hiện, tỏa ra Công Đức chi lực huyền diệu nhuộm sáng bầu trời, thiên địa trong phút chốc khôi phục quang minh.

Vô số quỷ thủ sau một chấn động nhẹ vẫn tiếp tục chộp về phía Chuẩn Đề.

"Trảm!" Tiếng nói hùng hồn vang lên, vô cùng Công Đức chi lực ngưng thành từng thanh bảo kiếm mang theo uy năng trấn ma chư thiên trảm xuống các quỷ thủ.

"Phanh!

Phanh!" Những tiếng động giòn giã vang lên, rất nhiều quỷ thủ bị trảm toái.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự chỉ kém Thái Cực Đồ một chút.

Tọa lạc bên trên có thể lập tại bất bại chi địa, đồng thời có thể lợi dụng Công Đức chi khí tiến công, phá trừ vạn tà, không sợ yêu ma quỷ quái.

Sử dụng Công Đức chi lực đối địch tuy bộc phát uy lực cường đại nhưng sẽ tiêu hao Công Đức, bình thường Tiếp Dẫn Đạo Nhân sẽ không làm vậy.

Nhưng hiện tại Chuẩn Đề lâm nguy, y buộc phải dùng Công Đức thúc động Kim Liên.

Luân Hồi Đạo Nhân thấy quỷ thủ của Tử Thần bị Công Đức chi

lực làm thương thì hơi kinh ngạc.

Các quỷ thủ phóng ra đều do Địa Đạo sức mạnh diễn hóa, thần thông bí thuật tầm thường không thể làm thương tổn phân hào, chỉ có sức mạnh mang tính Đạo mới có thể đánh vỡ.

Công Đức chi lực do Thiên Đạo ban xuống, tượng trưng cho sức mạnh Thiên Đạo nên mới có thể hủy diệt chúng.

Đáng tiếc Công Đức dù sao cũng hữu hạn, lại là vật phẩm tiêu hao một lần, căn bản không kiên trì được lâu.

Ý niệm vừa động, Luân Hồi Đạo Nhân giơ cao Luân Hồi Ma Phiên, một cỗ Lục Đạo ma lực phát ra rơi vào thân thể Tử Thần.

Hư không phía sau chấn động, trực tiếp hóa thành hắc động tất hắc, một đôi tay Ma Thần vươn ra từ đó, cánh tay cuồn cuộn như rồng tỏa ra Ma Thần chi lực khủng bố.

Theo một tia ma quang lóe lên, cánh tay Ma Thần mang theo hơi thở tử vong xông tới trước mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân, tốc độ nhanh đến mức lão không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt, Chuẩn Đề Đạo Nhân có cảm giác đối mặt với tử vong, chỉ cần bị cự thủ chộp trúng tất sẽ trở thành hoạt tử nhân.

Tâm tình Chuẩn Đề vô cùng khó chịu, trên hư không rõ ràng có hai người, vậy mà Luân Hồi Đạo Nhân chỉ nhắm vào lão mà tấn công.

"Vút!" Trong lúc nguy cấp, một mặt thanh sắc bảo kỳ xuất hiện trước mặt, trên đó có đồ án thanh liên tỏa ra vô số xá lợi hào quang, đạo vận nồng đậm ngưng thành một đạo quang mạc lung tráo Chuẩn Đề Đạo Nhân vào trong.

Lá cờ nhỏ này tên là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, thuộc về Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một khi tế xuất sẽ sinh ra xá lợi hào quang, giúp ninh tâm tĩnh khí, tru tà tị thối, vạn pháp bất xâm, có thể lập tại bất bại chi địa.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ do Tiếp Dẫn Đạo Nhân đắc được trên Phân Bảo Nham, từ trước tới nay ít khi sử dụng, hôm nay bị Luân Hồi Đạo Nhân bức đến mức liên tiếp phải dùng đến Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Có thể thấy đối thủ thực sự quá cường đại.

Cánh tay Ma Thần không vì bảo kỳ xuất hiện mà dừng lại, vẫn tiếp tục chộp về phía trước.

"Oanh!" Tiếng oanh minh khổng lồ vang lên, thiên địa đều vì thế mà chấn động, Càn Khôn Âm Dương chi khí bạo loạn, vô cùng hỏa quang xen lẫn nồng yên bùng phát trên hư không.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tuy phòng ngự vô song, nhưng cánh tay Ma Thần lại có Địa Đạo sức mạnh gia trì, lại được diễn sinh từ Tiên Thiên Chí Bảo Luân Hồi Ma Phiên.

Uy lực bộc phát đã vượt xa năng lực phòng ngự của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Rắc!" Một tiếng động giòn giã truyền ra, Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt biến đổi, một kích này quả nhiên không dễ chống đỡ như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, cánh tay Ma Thần khổng lồ đã bóp nát bình chướng xá lợi hào quang, hóa thành đạo vận tiêu tán.

Đồng thời khi bóp nát bình chướng, cánh tay Ma Thần đã tóm lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay.

Chuẩn Đề Đạo Nhân căn bản không màng tới bảo kỳ, thân hình vội vàng thối lui.

Ngay cả phòng ngự của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo còn không chặn được, nếu nhục thân bị chạm trúng thì sao dám tưởng tượng?

Chỉ cần dính một chút thôi là tam hồn thất phách cũng không còn, nên lão chỉ có thể dựa vào pháp bảo để chống đỡ.

Cánh tay Ma Thần của Tử Thần sau khi chộp lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ liền thu hồi lại.

Đồng thời Tử Thần há miệng đỏ ngầu, trực tiếp nuốt bảo kỳ vào bụng.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ bị phong cấm, Tiếp Dẫn Đạo Nhân sắc mặt đại biến, y không còn cảm ứng được pháp bảo tồn tại nữa, như thể nó đã biến mất khỏi thế giới này.

Với tu vi của y, dù pháp bảo có cách xa ức vạn thế giới cũng có thể cảm ứng được ngay lập tức, nhưng hiện tại một chút khí tức cũng không thấy, trong lòng kinh hãi thất sắc.

Pháp bảo rõ ràng bị nuốt vào bụng Tử Thần, vậy mà ngay cả Thánh nhân cũng không thể thăm dò, thật sự quá khủng bố.

Cứ thế này chẳng phải pháp bảo của y bị cướp mất sao?

Tử Thần do Luân Hồi Ma Phiên triệu hoán ra tuy mạnh nhưng không phải là vô sở bất năng, mỗi lần chỉ có thể thôn thực một đạo nguyên thần hoặc một kiện vật phẩm.

Muốn sử dụng lần nữa cần phải chờ một khoảng thời gian.

"Ngô!" Một tiếng kêu quỷ dị truyền ra, thân thể Tử Thần dần trở nên hư huyễn, hóa thành từng đốm huỳnh quang dung nhập vào Luân Hồi Ma Phiên.

Tử Thần biến mất, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hơi thở phào nhẹ

nhõm, nếu Tử Thần có thể sử dụng liên tục thì họ chỉ còn nước bỏ chạy.

Bởi nó thực sự quá khủng bố, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh dị chiêu nhạ.

Một chiêu này như thể chuyên môn để khắc chế Thánh nhân, chỗ nào cũng nhắm vào điểm yếu.

Tử Thần tuy biến mất nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không dám đại ý.

Luân Hồi Ma Phiên mới triệu hoán một tôn Tử Thần đã khiến họ mất một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu còn triệu hoán ra Tu La Võ Thần hay Chí Tôn Thiên Thần thì thật khó chống đỡ.

Luân Hồi Đạo Nhân động niệm, Luân Hồi Ma Phiên trong tay rung nhẹ, hiển nhiên lại định thi triển thần uy.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt biến đổi, vội vàng khuyên can: "Đạo hữu khoan động thủ, bần đạo nhận thua." Giữa các Thánh nhân sẽ không thực sự phân sinh tử, chỉ cần rơi mất thể diện thì chiến đấu sẽ dừng lại.

Tuy Luân Hồi Đạo Nhân không phải Thánh nhân nhưng lại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một khi toàn lực ra tay thì Hồng Hoang cũng sẽ hủy diệt trong phút chốc.

Cho nên tu sĩ cấp Hỗn Nguyên giao chiến tại Hồng Hoang đều sẽ có sự khắc chế, mất mặt thì sẽ không chiến nữa.

Chương 179

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liên tiếp mất pháp bảo, rơi vào thế hạ phong, coi như đã mất sạch thể diện, trận chiến này họ đã thua.

Luân Hồi Đạo Nhân khẽ mỉm cười, thu hồi Luân Hồi Ma Phiên.

Một lần lên Linh Sơn giao chiến thu được hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, quả là không uổng công chuyến này, cũng không cần so đo với hai người họ nữa, dù sao người ta cũng đã nhận thua.

Nếu còn ép quá chắc chắn họ sẽ liều mạng, Thánh nhân mà liều mạng thì khó chống đỡ nổi, thấy tốt thì thu là thỏa đáng nhất.

"Hai vị đạo hữu tu vi cao thâm, bần đạo đã có tâm đắc, không lưu lại Tây Phương nữa, sau này có rảnh lại đàm đạo." Lời vừa dứt, Luân Hồi Đạo Nhân dẫn theo Hình Thiên hiên ngang bay về hướng Địa Phủ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt tật khổ, trong lòng bi thống vô cùng, một trận chiến đã nộp ra hai kiện pháp bảo, ai mà chịu nổi đây?

"Sư đệ, sau này gặp Luân Hồi Đạo Nhân thì hãy cẩn thận một chút, thật sự không nên trêu chọc lão ta." Có thể khiến Tiếp Dẫn Đạo Nhân thốt ra câu này, e rằng chỉ có Luân Hồi Đạo Nhân.

Từ khi Hiên Viên đánh bại Xi Vưu, triệt để định đoạt vị trí Nhân tộc Cộng chủ.

Sau khi trị vì Nhân tộc vài thập niên, ngài phát hiện không có ai đủ năng lực kế thừa vị trí của mình.

Trong sự bất lực, ngài đành truyền ngôi vị Cộng chủ cho cháu trai là Chuyên Húc.

Sau khi công đức viên mãn, Hiên Viên tiền vãng Hỏa Vân Động

trấn áp khí vận Nhân tộc, Quảng Thành Tử nhờ công đức đó mà đột phá Đại La Kim Tiên.

Do đệ tử Xiển giáo giúp đỡ Nhân Hoàng củng cố địa vị nên cũng phân được một bộ phận công đức, tu vi đều có thăng tiến.

Sau khi Chuyên Húc trở thành Cộng chủ, ngài được Đa Bảo Đạo Nhân của Tiệt giáo thu làm đệ tử.

Đầu tiên ngài cải cách tôn giáo, tự mình thành kính tế tự thiên địa tổ tông làm gương cho vạn dân.

Ngài giúp tộc nhân trừng trị Hoàng Thủy quái, chế định lịch pháp, phân chia hai mươi tư tiết khí.

Chuyên Húc tại vị bảy mươi tám năm, lệ tinh đồ trị, lao khổ công cao, nhất tâm vì Nhân tộc, cuối cùng truyền ngôi vị Cộng chủ cho Đế Khốc, công đức viên mãn rồi tới Hỏa Vân Động trấn áp khí vận.

Đế Khốc được Kim Linh Thánh Mẫu của Tiệt giáo thu làm đệ tử, dưới sự giáo đạo tận tâm, ngài minh sát thu hào, thuận theo dân ý, mọi việc đều vì sự phát triển của Nhân tộc.

Uy đức song hành khiến toàn bộ Nhân tộc đều tín phục, được bách tính ái mộ.

Để tránh tai họa hồng thủy, ngài dời đô thành của Nhân tộc tới vùng 'Hào' địa, thuận tiện cho việc đặt quân đội tại tiền tuyến kháng kích dân tộc du mục Khuyển Nhung.

Ngài tri nhân thiện dụng, hiểu thấu nỗi khổ của bách tính, khiến Nhân tộc an cư lạc nghiệp, xã hội phú túc.

Đế Khốc tại vị vài thập niên, thuận ứng thiên thời, giáo hối vạn dân, truyền ngôi vị Cộng chủ cho Nghiêu, công đức viên mãn rồi về Hỏa Vân Động trấn áp khí vận.

Nghiêu được phong tại Đường, hay còn gọi là Đường Nghiêu, được Vô Đương Thánh Mẫu của Tiệt giáo thu làm đệ tử.

Trước đó khi Tam Thanh thương nghị về quyền thuộc của Tam Hoàng Ngũ Đế, Thái Thanh Đạo Nhân đã nhường thêm một vị sư vị Ngũ Đế cho Tiệt giáo để bù đắp phần thiếu hụt của Nhân Hoàng.

Cần biết công đức của Nhân Hoàng lớn hơn Ngũ Đế, một vị sư vị e là không đủ bù đắp.

Đường Nghiêu là vị quân chủ đầu tiên thiết lập hệ thống chính trị quốc gia, bổ nhiệm quan viên theo các loại chính vụ để quản lý Nhân tộc.

Ngài thường xuyên xuất hiện tại các vùng hương dã để tìm kiếm tài năng, nạp hiền năng, cần kiệm tiết ước, biết lắng nghe ý kiến của người khác.

Để điều dưỡng tình thao ngài đã phát minh ra cờ vây, và tạo ra loại mỹ tửu nguyên thủy nhất.

Điều được người đời tán dương nhất là Đường Nghiêu không truyền ngôi vị Cộng chủ cho con cái mà trọng dụng hiền năng, truyền ngôi cho Thuấn, thậm chí còn gả hai con gái cho ngài.

Thuấn kế vị Cộng chủ, được Ngọc Đỉnh Chân Nhân thu làm đệ tử.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân giáo đạo đệ tử có phương pháp, trong Phong Thần lượng kiếp Dương Tiễn đã tỏa sáng rực rỡ, chiến vô bất thắng, thậm chí còn mạnh hơn cả một số bậc tiền bối.

Do đó việc giáo đạo Thuấn có thể nói là vô cùng ổn thỏa.

Thời kỳ Thuấn Đế tại vị, ngài tu đính lịch pháp, tổ chức tế tự thượng thiên và thiên địa tứ thời.

Ngài khảo sát các chư hầu, minh định thưởng phạt, chú trọng liên hệ với địa phương để tăng cường thống trị.

Đáng tiếc thiên không toại nguyện, trong thời gian Thuấn trị vì Nhân tộc thì gặp phải thiên giáng bạo vũ, hồ bạc giang hải phiếm lạm, hồng thủy cuồn cuộn quét sạch thiên địa.

Đây hoàn toàn là một tai nạn của Nhân tộc, vô số tộc nhân bị hồng thủy nhấn chìm, lâm vào cảnh tuyệt vọng.

Tai nạn này Nhân tộc phải tự mình vượt qua, Ngọc Đỉnh Chân Nhân dù muốn tương trợ cũng không thể trực tiếp nhúng tay, chỉ có thể đứng ngoài chỉ điểm.

Dưới sự chỉ điểm của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Thuấn phái Cổn đi trị thủy, Cổn dùng phương pháp 'đắp đê' để ngăn dòng nước tràn vào nơi cư ngụ của Nhân tộc.

Trong thời gian ngắn, tai lụt được khống chế, nhưng lâu ngày hồng thủy lại bùng phát mạnh hơn.

Cổn vì trị thủy mà không may bị nước cuốn trôi chết đuối.

Nhân tộc thiếu hụt nhân tài trị thủy, nhất thời lâm vào khủng hoảng.

Dù tai lụt xảy ra dưới thời Thuấn Đế nhưng công đức trị thủy lại thuộc về Đại Vũ.

Đại Vũ là vị quân vương cuối cùng của Ngũ Đế, phương thức xuất thế vô cùng đặc thù.

Ngài được sinh ra từ trong bụng của Cổn, điều này chỉ có Thái Ất mới biết được, những người khác đều không thể suy tính ra.

“Hưu!” Một đạo Ngọc Thanh tiên quang rơi xuống bên bờ Hoàng Hà, Thái Ất vung tay một cái, một bộ thi thân rơi xuống trước mặt.

Đó chính là Cổn vừa không may rơi xuống sông chết đuối, bụng ngài cao cao long lên, thất thải hào quang không ngừng chuyển động, hiển nhiên có sinh mệnh đang uẩn dục bên trong.

"Phanh!" Một đạo tiên quang lóe lên, bụng của Cổn xẹp xuống, một đứa bé khóc oa oa hiện ra và được Thái Ất mang đi.

Xiển giáo giảng cứu thuận thiên ứng nhân, Đại Vũ xuất thế ly kỳ, chỉ có Thái Ất mới có thể cứu ra và thu làm đệ tử.

Đại Vũ không hổ có mệnh cách đế vương, ba ngày đã biết đi, năm ngày đã biết nói.

Dưới sự giáo đạo của Thái Ất, tâm trí ngài trở nên vô cùng thành thục, đồng thời tu luyện Ngọc Thanh tiên pháp, bước lên tiên đồ.

Thoắt cái mười mấy năm trôi qua, Đại Vũ trưởng thành, thông hiểu pháp thuật, có tu vi Thiên Tiên.

Tuy tu vi Thiên Tiên không mạnh nhưng ở Nhân tộc đã là rất khá, đủ để trở thành một vị thủ lĩnh.

"Sư tôn, hiện tại tộc nhân bị hồng thủy xâm hại, đệ tử muốn xuất quan giải cứu, xin ngài chuẩn hứa." Đại Vũ cuối cùng cũng phải hoàn thành thiên mệnh, trị thủy là việc không thể không làm.

"Đồ nhi xuất quan cứu người quả là đại thiện, vi sư tặng ngươi vài kiện pháp bảo trợ giúp một tay." Lời vừa dứt, trên hư không xuất hiện một thanh đại phủ, bên trên đầy rẫy đạo văn huyền diệu, tỏa ra hàn mang sắc bén và cảm giác hậu trọng, khiến người ta cảm thấy uy áp có thể chẻ núi khai thiên.

Chương 180

Lại có một cây côn bổng vàng óng ánh, có đồ án tường vân và tinh quang, tỏa ra đạo vận nồng đậm.

Hai kiện pháp bảo này đều thuộc Hậu Thiên Trung Phẩm Linh Bảo: rìu là Khai Sơn Phủ, côn là Kim Cô Bổng, còn gọi là Định Hải Thần Châm Thiết.

Có hai kiện pháp bảo này, tin rằng Đại Vũ đủ sức trị lý hồng thủy.

"Đa tạ Sư tôn tứ bảo!" Đại Vũ nhận pháp bảo, hành lễ cáo từ rồi bay về hướng đô thành Nhân tộc.

Thuấn nghe tin con của Cổn là Đại Vũ biết cách trị thủy liền lập tức phong cho chức Tư Không.

Đại Vũ vốn biết rõ nguyên nhân Cổn thất bại, sau đó ngài quan sát hà đạo, cải sang dùng phương pháp sơ đạo hà xuyên (khơi thông dòng chảy), sơ thông thủy hoạn khắp nơi.

Gặp núi cao cản trở thì dùng Khai Sơn Phủ bổ ra, gặp địa thế bất lợi thì dùng Định Hải Thần Châm đo lường.

Mười mấy năm ròng rã, ngài dẫn dắt tộc nhân băng qua núi non sông ngòi, khơi thông hồng thủy dẫn vào đại hải.

Khi Đại Vũ trị thủy tại sông Hoài Thủy thì bị một con đại yêu chặn đường.

Con đại yêu đó tên là Vu Chi Kỳ, vốn là một Yêu Thần của Thượng Cổ Yêu Đình, từ sau đại chiến Vu Yêu đã một mình trốn tại Hoài Thủy.

Vu Chi Kỳ do một phần tư bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên hóa thành, căn nguyên thâm hậu, ngộ tính cực cao, giỏi nhất là khống

thủy, lại còn lĩnh ngộ Chiến chi pháp tắc.

Chiến lực của y chỉ kém Thập Đại Yêu Thần một bậc, hiện tại có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn.

Có Vu Chi Kỳ quấy nhiễu tại sông Hoài, Đại Vũ căn bản không thể trị lý thủy hoạn.

Mắt thấy trị thủy sắp thành công, chỉ còn thiếu một chút tại sông Hoài, Đại Vũ trong lòng không cam tâm nhưng lại đánh không lại Vu Chi Kỳ, đành cầu trợ Thái Ất.

Không cần Đại Vũ bẩm báo, Thái Ất cũng đã biết mục đích của ngài.

Theo lý mà nói, Vu Chi Kỳ có một phần tư bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên, nếu đánh chết rồi đem bản nguyên dung nhập vào tiểu thế giới thì chắc chắn có thể gia tăng tốc độ trưởng thành của tiểu thế giới đó, dù chỉ một chút cũng là điều tốt.

Quan trọng nhất là Vu Chi Kỳ cản trở sự phát triển của Nhân tộc, vi bối Thiên Đạo, nhiễm phải nhân quả to lớn, không chết không thể thục tội.

Vì vậy Thái Ất không chút do dự đồng ý lời thỉnh cầu của Đại Vũ, ra tay trấn áp Vu Chi Kỳ.

Sóng cuộn cuồn cuộn trên sông Hoài, hồng thủy dâng cao dữ dội, tiếng sóng vỗ bờ chấn động cả thiên địa.

Đại Vũ ánh mắt ngưng lại, Định Hải Thần Châm trong tay dài ra vô hạn, đập thẳng xuống sông Hoài.

"Bành!" Một tiếng nổ lớn vang lên, nước sông càng thêm hung dũng, một thân ảnh vĩ ngạn từ dưới sông bay lên.

Đó là một con khỉ cao tới trăm vạn trượng, toàn thân lông vàng

như những cây thần châm xuyên thấu thiên địa, đầu trắng chân dài, móng vuốt vàng tuyết trắng, trông vô cùng đáng sợ.

Toàn thân nó tỏa ra khí tức Đại La Kim Tiên viên mãn khiến người ta phải đảm chiến tâm kinh.

Đôi mắt đỏ rực như hai vầng thái dương chiếu sáng thiên địa.

Trên đỉnh đầu Vu Chi Kỳ có từng sợi kiếp khí đen ngòm, như dự báo kiếp nạn sắp giáng xuống.

"Đại Vũ giỏi lắm, lại dám quấy rầy bản tọa hưu tức, thật không biết tử hoạt." Vu Chi Kỳ là một trong tứ đại linh hầu – Xích Khào Mã Hầu, thông hiểu âm dương, tường tận nhân sự, thiện xuất nhập, có thể quy tị sinh tử.

Y biết Đại Vũ có đế vương chi khí hộ thể nên không thể giết chết, vì vậy mỗi lần đều đánh đuổi đi.

Nếu không, với tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, y chỉ cần một cái thổi nhẹ cũng đủ đánh giết Đại Vũ rồi.

"Ngươi tác ác đa đoan, hưng phong tác lãng tại sông Hoài khiến Nhân tộc thương vong vô số, đã sớm nhiễm phải nghiệp lực vô cùng." "Bần đạo hảo tâm khuyên nhủ, nếu ngươi sớm rút lui còn có thể giữ được mạng, bằng không thế gian sẽ không còn nơi cho ngươi tồn tại." Đại Vũ có Thái Ất chống lưng nên không sợ Vu Chi Kỳ, nhưng lời lẽ vẫn mang ý khuyên răn y hãy rút nước lụt.

"Tu vi không cao mà khẩu khí thật cuồng, hôm nay ta sẽ lấy mạng ngươi tế thiên." Vu Chi Kỳ bị Đại Vũ liên tục phạm thượng, trong lòng nảy sinh bất mãn, cộng thêm kiếp khí ảnh hưởng nên không màng đến đế hoàng chi khí trên người Đại Vũ, muốn nhất cử đánh giết cho xong chuyện.

"Hô!" Y há miệng phun ra một luồng nước biển dài vạn vạn

trượng từ trên trời giáng xuống, mang theo uy áp hủy diệt tất thảy đánh về phía Đại Vũ.

Đòn này nếu trúng, dù có đế hoàng chi khí hộ thể thì Đại Vũ vẫn sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng Đại Vũ vẫn bình thản, như thể hoàn toàn không thấy luồng nước biển khổng lồ trên hư không.

"Định!" Một tiếng hô vang dội vang lên, toàn bộ hư không bị đóng băng, thân hình trăm vạn trượng của Vu Chi Kỳ như một hạt cát nhỏ bị một cỗ lực lượng vô hình khóa chặt.

Khí tức Đại La Kim Tiên viên mãn nháy mắt sụp đổ, vẻ mặt hoảng loạn hiện lên trên mặt Vu Chi Kỳ, nỗi sợ hãi vô cùng nảy sinh trong lòng.

Y chưa bao giờ sợ hãi như hiện tại, thời Vu Yêu đại chiến y còn có thể dễ dàng đào tị, nhưng lần này e là khó thoát kiếp nạn.

"Thu!" Hồng thủy cuồn cuộn trực tiếp nhấn chìm Vu Chi Kỳ, trong chớp mắt biến thành một giọt nước nhỏ, có thể thấy rõ y đang khổ sở giãy giụa bên trong.

Với tu vi của Thái Ất, muốn diệt Vu Chi Kỳ căn bản không cần tự mình động thủ, chỉ một ý niệm là xong đời.

Pháp chỉ vừa ban ra, Vu Chi Kỳ trực tiếp bị phong ấn trong giọt nước, sau này dùng để nâng cao phẩm giai tiểu thế giới, muốn giết lúc nào cũng được.

"Tai họa đã trừ, đồ nhi hãy sớm trị lý hà thủy đi." Lời vừa dứt, một đạo kim quang thu lấy giọt nước giam cầm Vu Chi Kỳ rồi bay mất.

Sau khi Vu Chi Kỳ bị bắt, Đại Vũ thuận lợi tiêu trừ thủy hoạn, một cuộc đại nạn của Nhân tộc đã qua đi.

Thuấn thấy Đại Vũ trị thủy có công, được bách tính ái mộ nên truyền ngôi Cộng chủ cho ngài, sau khi công đức viên mãn liền tới Hỏa Vân Động trấn áp khí vận Nhân tộc.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhờ giáo đạo Thuấn nên kiếm được lượng lớn công đức, sớm đạt tới tu vi Đại La Kim Tiên.

Đại Vũ đảm nhận ngôi vị Cộng chủ, dưới sự chỉ dạy của Thái Ất đã khai sáng ra vương triều đầu tiên của Nhân tộc – Hạ triều.

Đồng thời khi lập Hạ triều, ngài chia Đông bộ đại lục của Hồng Hoang thành Ký Châu, Diễn Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu và Ưng Châu, gọi chung là Cửu Châu.

Ngài sắc phong các lộ chư hầu quản lý từng châu quận, thống trị lê dân bách tính, thiết lập các quan chức khác nhau để thực thi quyền lực, đưa xã hội Nhân tộc lên một tầm cao mới.

Tuy công tích trác tuyệt nhưng Đại Vũ luôn cảm thấy có điểm chưa viên mãn, như thể còn thiếu điều gì đó.

"Sư tôn, đệ tử lòng đầy khốn hoặc, thịnh thế Nhân tộc đã đạt đỉnh điểm, mọi phương diện đều dần hoàn thiện, vì sao đệ tử vẫn chưa thể công đức viên mãn?" Đại Vũ khổ não, tộc nhân sinh hoạt phú túc, không lo ăn mặc nhưng ngài vẫn chưa thể chứng đạo.

"Vị Cộng chủ cuối cùng của Nhân tộc cần phải trấn áp được khí vận Nhân tộc mới có thể công đức viên mãn." "Ngươi hãy cho tộc nhân thu thập tinh đồng, ba năm sau vi sư sẽ giúp ngươi trấn áp khí vận." Muốn trấn áp khí vận Nhân tộc thì cần phải luyện chế Cửu Châu Đỉnh, nhưng đỉnh do người thường luyện ra chỉ có thể làm vật trang trí, không có công hiệu trấn áp khí vận.

Dù với tu vi của Thái Ất, muốn luyện chế ra bảo đỉnh trấn áp khí

vận cũng cần trầm tư ba năm mới tìm ra phương pháp.

Phải biết đó là khí vận của cả Nhân tộc, muốn trấn áp đâu có dễ dàng.

Thông Thiên Giáo Chủ tu vi đã đạt cấp Hỗn Nguyên mà vẫn không thể trấn áp khí vận của Tiệt giáo, có thể thấy việc trấn áp khí vận Nhân tộc không hề đơn giản.

Ba năm thời gian trong mắt tiên nhân chỉ như một cái chớp mắt.

Chương 181

Một ngày nọ, toàn bộ Nhân tộc tụ tập gần núi Thái Sơn, người đông như biển đều nhìn lên đỉnh núi.

Thái Sơn là điểm hội tụ khí vận của Nhân tộc, Thái Ất sẽ luyện chế Cửu Châu Đỉnh tại đây.

Trên đỉnh núi, khí tức Thái Ất bình hòa như tắm mình trong đạo vận, toàn thân tỏa ra khí chất hư vô phiêu miểu.

"Đang!" Theo một cái phất tay, Cửu Long Hóa Thần Đỉnh xuất hiện trước mặt Thái Ất, đây là bảo đỉnh luyện khí do Nguyên Thủy Thiên Tôn ban cho, dùng để luyện Cửu Châu Đỉnh là hợp nhất.

"Tật!" Thái Ất chỉ tay nhẹ, Cửu Long Hóa Thần Đỉnh nháy mắt biến lớn trăm vạn trượng, chín con hỏa long phi vũ bên trong, rực rỡ như một vầng thái dương khổng lồ chiếu sáng thiên địa.

"Vào!" Lời vừa dứt, vô số tinh đồng từ khắp nơi bay tới như những con kim long lao thẳng vào trong thần đỉnh.

Những tinh đồng này đã hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đoạt thiên địa tạo hóa suốt ức vạn năm, đủ để thành tinh thành quái, dùng để luyện Cửu Châu Đỉnh sẽ càng tăng thêm linh tính.

"Oanh!" Trong thần đỉnh bốc lên ngọn lửa hừng hực, nhiệt độ nóng bỏng khiến hư không bị nung nướng đến vặn vẹo, phát ra tiếng tích lý ba lạp giòn giã.

Vô số tinh đồng dưới sự thiêu đốt của liệt hỏa dần dần tan chảy thành dịch đồng sôi sục, từng sợi tiên thiên đạo văn tự động hình thành bên trong, tỏa ra uy áp khủng bố.

"Phốc phốc!" Nhân tộc phía dưới từng người một cắt vạt đầu

ngón tay, bức ra tinh huyết của bản thân, lơ lửng giữa hư không.

Thái Ất vung đại thủ một cái, ức vạn vạn giọt tinh huyết hòa nhập vào trong dịch đồng.

Muốn luyện chế ra Cửu Châu Đỉnh, chỉ có dược liệu tuyệt đỉnh là không đủ, mà cần phải dung nhập tinh huyết của toàn bộ nhân tộc, sản sinh huyết mạch khiên dẫn thì mới có thể dẫn đạo khí vận ngưng tụ.

"Hưu hưu!" Mấy đạo hồng quang từ Hỏa Vân Động bay ra, Tam Hoàng cùng các vị đế hoàng chứng đạo phân biệt đánh ra một giọt tinh huyết, hòa vào dịch đồng.

Trong nháy mắt, một cỗ nhiệt độ nóng bỏng vô cùng quét sạch thương khung, chấn vỡ hư không bốn phía.

Đó là tinh huyết của tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn, một giọt cũng đủ để xuyên thủng thiên địa, mấy giọt dung nhập vào khiến dịch đồng trở nên sôi trào vô biên.

Dịch đồng trong phút chốc biến thành màu huyết hồng, tỏa ra quang hoa thất thải, nhiễm đẫm chư thiên.

"Phân!" Tâm thần Thái Ất vẫn luôn chú ý vào dịch đồng, ý niệm vừa động, dịch đồng liền chia làm chín, dần dần hình thành dáng vẻ bảo đỉnh.

Bảo đỉnh có hai chân hai tai, hình dạng phương phi, bên trên có vô số đạo văn phác họa nhật nguyệt tinh thần, sơn xuyên địa mạch, ngay cả vạn tộc Hồng Hoang cũng được khắc họa trong đó.

Tuy rằng đồ án khắc họa trên chín tôn bảo đỉnh không khác biệt lắm, nhưng khí tức tỏa ra lại không giống nhau.

Theo bảo đỉnh dần thành hình, hư không sinh ra vô cùng linh khí, giống như từng con linh long quán chú vào trong, tư dưỡng linh tính

cho bảo đỉnh.

Thái hà phất phơ ánh tử vụ, vạn lý tầng không hộ tường vân.

Thái Ất tiêu tốn thời gian mấy tháng, cuối cùng cũng luyện thành chín tôn bảo đỉnh, tỏa ra hà quang thất thải, hấp thu đạo vận vô cùng.

"Ta là Thái Ất, cảm ngộ thiên địa có khuyết, khí vận nhân tộc tản mát, nay luyện chế Cửu Châu Đỉnh để trấn áp khí vận nhân tộc, vọng Thiên Đạo chứng giám." Âm thanh hào hùng dưới sự gia trì của vĩ lực Thiên Đạo truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, khiến mọi đại năng đều vô cùng kinh ngạc.

Luyện chế Cửu Châu Đỉnh để trấn áp khí vận nhân tộc, cần phải có phách lực lớn cỡ nào mới có thể làm được?

Phải biết khí vận là thứ phiêu miểu, dùng thủ đoạn tầm thường căn bản khó lòng trấn áp, vô số đại năng đều đang cười lạnh, muốn xem trò cười của Thái Ất.

Nhiên sự thật luôn vượt xa tưởng tượng.

Giữa hư không vang lên một đạo âm thanh phiêu miểu thương tang: "Chuẩn!" Thiên Đạo hi thanh, chỉ một chữ 'Chuẩn' đã đại diện cho ý chí của thiên địa.

Nhân tộc là thiên địa nhân vật chính, nếu khí vận không thể được trấn áp thì cái danh hiệu đó chỉ là lời nói suông.

Cho nên Thái Ất mượn thân phận thiên địa nhân vật chính của nhân tộc, ép Thiên Đạo phải giúp đỡ thi triển thần uy, khiến Cửu Châu Đỉnh có công hiệu trấn áp khí vận.

Theo sự chuẩn hứa của Thiên Đạo, từng sợi quy tắc hiện ra, ngưng tụ thành đại thủ vô hình, đem khí vận tán loạn của nhân tộc gom lại làm một.

Nhân tộc phân bố khắp Hồng Hoang, khí vận ngưng tụ thành từng con kim long tùy ý lượn lờ phi vũ.

"Hống!" Từng tiếng long khiếu truyền ra, giống như trời đất bị đánh thức, đại địa sơn xuyên, từng đầu địa mạch đều tương hỗ hô ứng, sông ngòi hồ bạc đều sôi trào.

Vô số khí vận kim long giữa hư không tìm kiếm những nơi có khí tức liên quan rồi lao thẳng vào trong.

Tức thì địa mạch trên mặt đất biến thành long mạch, sông ngòi biến thành kim long trấn áp tiên hà, hồ bạc biến thành linh đàm.

Trong nháy mắt, các nơi tại Hồng Hoang đều nhiễm khí tức nhân tộc, khí vận của cả hai giao chức vào nhau.

Trong đó có chín luồng khí vận kim long thô to nhất phân biệt lao vào chín tôn bảo đỉnh, đại bộ phận khí vận nhân tộc đều tụ tập trên đó.

Bởi vậy hậu thế mới có truyền ngôn: 'Được Cửu Đỉnh được thiên hạ'.

Cửu Châu Đỉnh phân biệt là: Ký Châu Đỉnh, Duyện Châu Đỉnh, Thanh Châu Đỉnh, Từ Châu Đỉnh, Dương Châu Đỉnh, Kinh Châu Đỉnh, Dự Châu Đỉnh, Lương Châu Đỉnh và Ưng Châu Đỉnh.

Thái Ất phất tay một cái, Cửu Châu Đỉnh lần lượt bay vào chín đại địa châu để trấn áp khí vận nhân tộc.

Toàn bộ nhân tộc đều có thể cảm nhận được khí tức tương liên với đại địa, sinh ra một loại cảm giác thuộc về.

Khí vận được trấn áp, triệt để định ra thân phận thiên địa nhân vật chính cho nhân tộc.

Từ nay về sau, vận mệnh nhân tộc và Hồng Hoang gắn kết chặt

chẽ, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

Nhân tộc trở thành người phát ngôn của thiên địa, ở mức độ nhất định có thể ảnh hưởng đến sự phát triển của đại thế Hồng Hoang.

Từ nay trở đi, nhân tộc chiếm cứ tám phần khí vận Hồng Hoang, tuyệt đối sẽ ngày càng hưng thịnh, dẫn dắt thế giới tiến vào vị giai hoàn toàn mới.

Khí vận nhân tộc đã được trấn áp, Đại Vũ cảm nhận công đức viên mãn, lập tức lập đàn trên Thái Sơn để chiêu cáo thiên địa.

Trước linh án, Đại Vũ và Thái Ất phần hương đảo cáo, hư không sinh ra đủ loại dị tượng.

Chỉ thấy tường vân phi thăng, hà quang lưu thải rải khắp đại đạo, sen vàng phun nuốt thần quang nhật nguyệt, thụy thải thiên điều đằng không.

Thái Thanh Đạo Nhân hạc phát đồng nhan, sắc mặt hồng nhuận, tràn đầy ý cười cưỡi tường vân ngồi giữa hư không.

Nhân tộc trở thành thiên địa nhân vật chính, khí vận Nhân Giáo cũng theo đó bạo trướng, Thái Thanh Đạo Nhân vô cùng hoan hỉ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khí chất ung dung nhã nhặn, ngồi trên sen vàng, Ngọc Thanh tiên quang ngưng thành trí tuệ kim luân xoay chuyển sau lưng.

Một cỗ khí tức cao quý lan tỏa chư thiên.

Thông Thiên Giáo Chủ lăng không đạp lập, chu thân kiếm khí vây quanh như muốn phá tan cửu thiên, khuôn mặt cương nghị thoáng hiện một tia sầu dung.

Phải biết vị trí sư phụ của Tam Hoàng đều bị kẻ khác chia phần, công đức Ngũ Đế thì Tiệt giáo chỉ được chia ba vị.

Chương 182

Một phen bận rộn mà đệ tử Tiệt giáo kiếm được công đức ít nhất, Thông Thiên trong lòng khẳng định không vui.

Nữ Oa vẫn cưỡi thải phượng bay tới, Tây Phương nhị thánh sắc mặt tật khổ, trong lòng vô cùng bi thống.

"Chúng ta bái kiến chư vị Thánh nhân!" "Kiến sư tôn (Sư thúc bá)!" Nhân tộc Tam Hoàng Ngũ Đế đều công đức viên mãn, thuận lợi quy vị, lục vị Thánh nhân ứng yêu tiền lai chứng kiến thời khắc thiên địa nhân vật chính sinh ra.

"Các ngươi không cần đa lễ!" Lời vừa dứt, một cỗ nhu lực liền nâng mọi người dậy.

Đại Vũ có cảm ứng, tiến lên một bước nói: "Ta là Đại Vũ, vì nhân tộc trị lý hồng thủy, phân chia thiên hạ thành Cửu Châu, đúc Cửu Châu Đỉnh trấn áp khí vận, sáng tạo Đại Việt hoàng triều.

Từ nay về sau nhân tộc chưởng quản đại địa, thay trời hành sự, trường cửu không suy, vĩnh thế đại hưng.

Hôm nay ta công đức viên mãn, thành tựu Vũ Đế, vọng Thiên Đạo giám chi." Âm thanh vang dội xuyên thấu cửu thiên, lên đến Lăng Tiêu Bảo Điện, xuống tới U Minh Địa Phủ, vạn linh Hồng Hoang đều đang chứng kiến nhân tộc trưởng thành, đảm nhận vị trí thiên địa nhân vật chính.

"Chuẩn!" Thiên Đạo phát ra âm thanh không mang theo cảm xúc, đồng thời Không Động Ấn trong tay Thái Thanh Đạo Nhân cũng bay ra.

Chín con kim long lượn lờ trên Không Động Ấn, tỏa ra vô cùng đế

hoàng chi khí.

"Ngao!" Một con kim long nộ hống lao về phía Đại Vũ, trong nháy mắt dung nhập vào cơ thể y, đế hoàng chi khí bùng nổ, ngưng thành cột sáng xông thẳng lên trời.

"Oanh long!" Thiên địa biến sắc, nhật nguyệt đồng huy, công đức tường vân ngưng thành hình dạng Kỳ Lân thụy thú, chậm rãi rơi xuống đỉnh đầu Đại Vũ...

Đại Vũ là vị đế vương cuối cùng trong Tam Hoàng Ngũ Đế, Thiên Đạo giáng xuống công đức không ít hơn Tam Hoàng là bao.

Thái Ất có công giáo đạo Đại Vũ, lại giúp đỡ luyện chế Cửu Châu Đỉnh trấn áp khí vận nên được chia một thành công đức.

Kiếm thêm được công đức, Thái Ất trong lòng có chút vui sướng.

Chín thành công đức còn lại, một bộ phận phiêu tán trong hư không rơi vào những người đã giúp đỡ Đại Vũ.

Đại Vũ có thể công đức viên mãn không phải nhờ sức của một người, mà có rất nhiều người giúp đỡ, họ đều xứng đáng được chia một phần công đức.

Cuối cùng số công đức còn lại đồng loạt chui vào não hải Đại Vũ, khí tức quanh thân y nhanh chóng bạo trướng, thiên không cũng phải run rẩy kịch liệt.

Chỉ trong nháy mắt, khí tức của Đại Vũ đã đột phá Chuẩn Thánh, rồi Chuẩn Thánh trung kỳ, Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Sau khi hấp thu hết công đức, tu vi của y dừng lại vững chắc ở Chuẩn Thánh viên mãn.

Thái Ất từ khi Đại Vũ mới sinh ra đã tận tâm giáo đạo, hiện tại thấy y công đức viên mãn, chứng đắc đế hoàng mệnh cách thì trong

lòng thập phần hoan hỉ.

"Sư tôn giáo đạo chi ân, đệ tử vĩnh thế không quên, sau này có lúc rời đi nhất định sẽ tới đạo tràng của người bái phỏng." Đại Vũ tuy đã chứng đạo nhưng biết mình phải tới Hỏa Vân Động để trấn áp khí vận.

Cho dù khí vận nhân tộc đã được trấn áp, Thái Thanh Đạo Nhân vẫn sẽ không để y ở lại nhân tộc lâu.

Cái gọi là trấn áp khí vận tại Hỏa Vân Động chẳng qua là một cách giam lỏng mà thôi.

Thái Thanh Đạo Nhân biết Đại Vũ có chút không cam lòng, vội vàng lên tiếng: "Đạo hữu đã chứng đạo, hãy sớm đi trấn áp khí vận nhân tộc đi, nhân tộc không có việc lớn thì không thể tùy ý rời đi." Thế nhân đều nói Thái Thanh Đạo Nhân thanh tĩnh vô vi, thực ra đó là khi chưa chạm đến lợi ích, một khi lợi ích bị tổn hại, bất kỳ ai cũng sẽ vung đao tương hướng.

"Đạo hữu có trách nhiệm trên thân, chuyện sau này rồi sẽ rõ, thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh." Thái Ất lời nói có thâm ý, Đại Vũ nghe hiểu liền lướt qua một tia tinh quang trong mắt, sau đó hành lễ rồi bay về hướng Hỏa Vân Động.

Tam Hoàng Ngũ Đế công đức viên mãn, nhân tộc trở thành thiên địa nhân vật chính, chiếm cứ tám phần khí vận Hồng Hoang.

Nhưng khí vận này lại bị chư vị Thánh nhân nắm giữ trong tay.

Thái Ất đảm nhiệm vị trí Thánh sư nhân tộc, có thể chiếm được nửa thành khí vận gia trì, đối với việc tu luyện có lợi ích cực lớn.

Theo chư vị Thánh nhân lần lượt rời đi, Thái Ất hóa thành một đạo kim quang bay về phía Địa Phủ.

Trong Phong Đô thành tại U Minh Địa Phủ, Thái Ất trở về liền lập

tức gọi Huyền Minh và Hậu Thổ tới.

“Huyền Minh, Hậu Thổ, hôm nay phu quân có một chuyện muốn hỏi, hy vọng hai nàng có thể giúp ta giải hoặc.” Huyền Minh cảm thấy kỳ quái, bình thường Thái Ất có việc gì đều gọi đi ngay, hôm nay lại trang trọng như vậy, giống như có đại sự sắp xảy ra.

“Phu quân có chuyện gì cứ nói, hai chúng ta khi nào từ chối chàng đâu.” Đúng là Thái Ất có yêu cầu gì Huyền Minh và Hậu Thổ đều không từ chối, nhưng hôm nay sự việc hơi khác một chút.

“Vu tộc có một kiện hậu thiên chí bảo là Bàn Cổ Điện, nghe nói có thể dùng để trấn áp khí vận, ta vẫn luôn muốn được kiến thức, nhưng lại không tiện mở lời.

Không biết hai vị hiền thê có thể cho ta xem được không?” Bàn Cổ Điện do đầu lâu của Bàn Cổ đại thần biến thành, thuộc cấp hậu thiên chí bảo, bên trong còn ẩn chứa trái tim của Bàn Cổ.

Từ sau khi thành thân với Huyền Minh và Hậu Thổ, y vẫn luôn muốn chiêm ngưỡng Bàn Cổ Điện trong truyền thuyết.

Nhưng dù sao đó cũng là chí bảo Vu tộc, không tiện tùy tiện quan sát, Thái Ất mới trì hoãn đến tận bây giờ.

Hiện nay tình cảm với hai nàng đã đạt đến mức không gì không nói, y tin rằng chỉ cần đề xuất thì các nàng tuyệt đối sẽ không từ chối.

Huyền Minh và Hậu Thổ nhìn nhau, đôi mắt đều hiện lên một vẻ kiên định.

Hiện tại họ đã là phu thê, vinh nhục có nhau, vận mệnh gắn kết làm một.

Bàn Cổ Điện tuy là bí mật quý giá nhất của Vu tộc, nhưng Thái Ất đã là người mình thì không cần che che đậy đậy.

“Phu quân muốn xem Bàn Cổ Điện có gì khó, chờ đó, một lát nữa chúng ta dẫn chàng vào.” Thái Ất có chút sững sờ, dẫn vào?

Không phải nên lấy Bàn Cổ Điện ra sao?

“Phốc phốc!” Huyền Minh và Hậu Thổ lần lượt bức ra một giọt tiên huyết, giao chức vào nhau tỏa ra sát khí nồng đậm.

Vô số quang điểm ngưng thành dáng vẻ một trận bàn, hư không truyền tới những gợn sóng như muốn vỡ ra, sát khí nồng đậm bao phủ toàn bộ đại điện.

Thái Ất càng kinh ngạc hơn, Bàn Cổ Điện là một kiện pháp bảo, sao lại phải dùng tiên huyết ngưng tụ đại trận?

Nỗi nghi hoặc của y nhanh chóng được Huyền Minh và Hậu Thổ giải đáp.

“Đi!” Hậu Thổ cầm tay Thái Ất, sát khí bao phủ toàn thân, sau một đạo quang mang lóe lên, hoàn cảnh xung quanh đại biến.

Chỉ thấy họ đang đứng trong một đại điện khác, khí thế hùng vĩ, điêu lương họa đống, từng cây cột đỏ rực tràn đầy phù văn đại đạo, tỏa ra khí tức hỗn độn nồng đậm.

Một cỗ uy áp khủng bố tràn ngập đại điện.

Thái Ất không cần hỏi cũng biết, đây khẳng định là bên trong Bàn Cổ Điện.

“Đây chính là Bàn Cổ Điện, nơi quan trọng nhất của Vu tộc.” Bàn Cổ Điện không nằm trên người bất kỳ vị Tổ phụ nào mà được thập nhị Tổ phụ ẩn giấu trong thời không hỗn độn.

Muốn tìm thấy phải dùng tinh huyết Vu tộc làm chìa khóa mới có thể mở ra thời không để tiến vào.

Trước đó Huyền Minh và Hậu Thổ dùng tiên huyết bố hạ đại trận

để kết nối hai điểm thời không, từ đó mới tiến vào được.

Chương 183

Thái Ất bừng tỉnh đại ngộ, hèn chi thế nhân đều biết Vu tộc có Bàn Cổ Điện nhưng không ai tìm thấy, nguyên lai là nó được ẩn giấu trong thời không hỗn độn.

Phải biết thập nhị Tổ phụ đều có thần thông truyền thừa, một khi bố trí điểm thời không, cộng thêm bản thân Bàn Cổ Điện có khả năng ẩn nấp khí tức thì ngay cả Thánh nhân cũng không thể tìm ra.

Thái Ất thầm cảm thấy may mắn vì Huyền Minh và Hậu Thổ còn sống sót sau trận đại chiến Vu - Yêu, nếu không Bàn Cổ Điện sẽ biến mất khỏi thế giới này mất.

"Đông!" Một đạo tiếng vang như sấm sét truyền tới, những gợn sóng mãnh liệt lan tỏa khắp đại điện, ngay cả điểm thời không nơi họ đang đứng cũng rung động.

Theo sau đó là một cỗ uy áp khủng bố treo trên đỉnh đầu mọi người.

Thứ có thể phát ra uy áp khủng bố như vậy trong Bàn Cổ Điện chỉ có thể là trái tim của Bàn Cổ.

Đã trôi qua vô số hội nguyên, trái tim Bàn Cổ vẫn có thể đập, chẳng lẽ chưa chết?

Dưới Đại Đạo, Bàn Cổ là mạnh nhất, nếu ông ta chưa chết thì thế giới Hồng Hoang sẽ bị đảo lộn, các phương thế lực thậm chí cả Thiên Đạo cũng bị thanh trừng.

Nhưng từ nhiều dấu hiệu cho thấy Bàn Cổ đã vẫn lạc.

Bất Chu Sơn bị húc gãy, Vu tộc trở thành quân cờ của Thiên Đạo, nếu Bàn Cổ đại thần thực sự còn sống thì những chuyện này đã không

xảy ra.

Đương nhiên việc Bàn Cổ đại thần còn sống hay không Thái Ất không thể biết được, dù sao nhân vật khai thiên chứng đạo không thể dùng lẽ thường mà suy đoán.

"Cỗ chấn động này từ trái tim của Phụ thần truyền ra, ta dẫn chàng vào nội điện xem thử." Từ khi mấy vị huynh trưởng vẫn lạc, đây là lần đầu tiên nàng trở về Bàn Cổ Điện nên lòng có chút thương cảm.

Phụ thần thân hóa Hồng Hoang, mang lại sinh cơ vô hạn cho vạn linh nhưng bản thân lại sinh tử không rõ.

Vu tộc vì tranh bá thiên địa mà thành quân cờ, sau một trận chiến mấy vị huynh trưởng đều trở thành xương khô.

Nếu không có khí vận Địa Phủ gia trì, Vu tộc chỉ sợ đã bị nghiệp lực ép tới không thở nổi.

Hậu Thổ và Huyền Minh về tới nơi này, trong đầu hiện lên những chuyện cũ, lòng bi thương khôn xiết.

"Có ta ở đây, trời sập cũng không lo." Thái Ất khẽ tiếng an ủi hai nàng, dù sao nữ tử dù kiên cường đến đâu cũng có lúc yếu lòng.

Sắc mặt Huyền Minh và Hậu Thổ dịu lại, không còn thương cảm nữa.

"Chúng ta tiến vào thôi." Mọi người vào nội điện, lập tức cảm nhận được một cỗ áp bách cường đại.

May mà tu vi Thái Ất cao thâm mới có thể chống đỡ được uy áp này, bằng không thật sự không dám bước chân vào.

Nội điện không có vật gì khác, chỉ có một trái tim lớn như tinh thần đang đập kịch liệt, bên trên khắc đầy phù văn đại đạo thâm ảo.

“Đông!” Mỗi lần trái tim Bàn Cổ đập đều hấp thu vô cùng hỗn độn chi khí để làm nguồn sức mạnh.

Chỉ có ở trong thời không hỗn độn mới có thể duy trì vận hành bình thường, đảm bảo sinh cơ không diệt.

Phía dưới trái tim có một huyết trì khổng lồ nhưng đã khô cạn.

Thập nhị Tổ phụ chính là được sinh ra từ đây.

Theo lý mà nói, Thái Ất là do tàn thi của Luân Hồi Ma Thần hóa hình, có huyết hải thâm thù với Bàn Cổ.

Nhưng y là linh hồn xuyên không, nhờ tàn thi này mới được trọng sinh.

Nếu Bàn Cổ không chém giết ba nghìn Ma Thần, Thái Ất đã không có cơ hội trọng sinh, coi như gián tiếp cứu y một mạng.

Cho nên Thái Ất không có hận ý với Bàn Cổ, ngược lại còn có chút cảm kích, sau khi đại chiến Vu - Yêu kết thúc mới chọn che chở cho Vu tộc.

Có thể nói nhân quả đều có định số, mọi việc y làm đều có căn nguyên.

“Bàn Cổ đại thần công tham tạo hóa, ngay cả một trái tim cũng cường đại như thế, thật khiến người ta kính phục.” Dường như cảm ứng được lời của Thái Ất, trái tim khổng lồ bỗng rung lên, một cỗ khí thế ngút trời xông lên.

“Hưu!” Một đạo hỗn độn quang hoa cảm thụ được khí tức Bàn Cổ liền từ trong cơ thể Thái Ất lao ra, xoay chuyển cực tốc giữa hư không.

Đạo quang hoa đó chính là một tòa đại chung màu huyền hoàng, bên trên có nhật nguyệt tinh thần, địa phong thủy hỏa vây quanh, ngũ

sắc hào quang cùng hỗn độn thánh uy nhiễm đẫm chư thiên.

Thái Ất không ngờ tới trái tim Bàn Cổ có thể khiến Hỗn Độn Chung bạo động, tự mình bay ra ngoài.

Phải biết toàn bộ tiên thiên cấm chế của Hỗn Độn Chung đã được y luyện hóa, thế gian này chỉ có y mới sử dụng được.

Hiện tại cảm thụ khí tức Bàn Cổ, nó liền tự ý rời đi, ngay cả y cũng không khống chế được, làm sao không kinh ngạc cho được?

Chuyển niệm một cái, Thái Ất lại bình tĩnh lại.

Hỗn Độn Chung là do cán rìu Bàn Cổ hóa thành, cảm thụ được khí tức cũ mới tự hành bay đi.

Chỉ cần rời khỏi đây, cách tuyệt khí tức Bàn Cổ thì Hỗn Độn Chung vẫn nằm trong tầm kiểm soát.

Nhưng Thái Ất cảm thấy việc Hỗn Độn Chung bay ra không hề đơn giản, dường như có thâm ý khác.

"Đang!" Hỗn Độn Chung phát ra một đạo tiếng chuông viễn cổ, vô số đạo văn diễn hóa huyền cơ thiên địa, hỗn độn chi khí nồng đậm lan tỏa tứ phương.

"Đông!" Trái tim khổng lồ cũng rung lên một nhịp, phun ra vô cùng hỗn độn thánh quang.

Hai bên tương hỗ cảm ứng, Hỗn Độn Chung trong nháy mắt phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy một chiếc rìu vỡ nát hiện ra, chỉ còn phần cán rìu là rung động giữa hư không, lưỡi và cán rìu đều hư ảo, bên trên khắc đầy phù văn đại đạo, một cỗ khai thiên thần uy không ngừng truyền ra.

"Bàn Cổ Phủ!" Huyền Minh và Hậu Thổ kinh hô.

Pháp bảo Phụ thần từng sử dụng, nay lại được thấy khiến họ vô

cùng chấn kinh.

Người thấy không thể tin nổi chính là Thái Ất, bình thường pháp bảo đã định hình thì khó lòng thay đổi.

Huống chi là Tiên Thiên Chí Bảo như Hỗn Độn Chung, ngay cả Thánh nhân cũng không thể biến nó trở lại thành cán rìu Bàn Cổ.

Nhưng dưới ảnh hưởng của trái tim Bàn Cổ, Hỗn Độn Chung đã nghịch chuyển trở thành cán rìu.

Điều này có nghĩa là, chỉ cần mang cả Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung tới Bàn Cổ Điện thì có khả năng hợp thành Bàn Cổ Phủ một lần nữa.

Phải biết Bàn Cổ Phủ là Hỗn Độn Chí Bảo, đủ để khai thiên lập địa, ngay cả ba nghìn Ma Thần cũng không chống đỡ nổi.

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, không chỉ Thánh nhân sôi sục mà ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng phải nhảy dựng lên.

Lòng Thái Ất cuồng hỉ, điều này có nghĩa là tương lai y có khả năng sở hữu một kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Chương 184

Tuy hiện tại chỉ là khả năng, nhưng chỉ cần mưu hoa tốt, đoạt được Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên thì có thể hoàn thành tráng cử này.

Huyền Minh và Hậu Thổ cũng không ngờ trái tim Phụ thần lại có diệu dụng như vậy, lòng vô cùng hoan hỉ.

"Hô!" Cán rìu tàn khuyết rung nhẹ một cái, một cỗ sức mạnh huyền diệu cuộn trào trong đại điện.

Trái tim Bàn Cổ cảm ứng được liền rung lên, phun ra một đạo Hồng Mông Tử Khí giống như con rồng tím đầy linh tính lượn lờ hư không, sau đó rơi vào tay Thái Ất.

"Trong trái tim Bàn Cổ lại có Hồng Mông Tử Khí!" Thái Ất thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc.

Phải biết Hồng Mông Tử Khí là nền tảng của đại đạo, là chí bảo không thể thiếu để chứng đạo thành thánh.

Một khi có được nó, nghĩa là đã có cơ duyên chứng đạo.

Hồng Quân chứng đạo dùng một đạo, cộng thêm sáu vị Thánh nhân là bảy đạo đã được sử dụng.

Khi Luân Hồi Đạo Nhân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã dùng tới tám đạo.

Cộng thêm đạo trước mắt này là đã đạt đến cực hạn.

Ngày trước Đạo Tổ nói dưới đại đạo có một tuyến sinh cơ, một đạo Hồng Mông Tử Khí chạy mất chính là con số 'Một' đó.

Hồng Mông Tử Khí trong tay Đạo Tổ đều lấy được từ Tạo Hóa

Ngọc Điệp, mà vật đó vốn là pháp bảo của Bàn Cổ, nên việc trong tim ông ta lưu lại một đạo Hồng Mông Tử Khí cũng không có gì lạ.

Có thêm đạo này, Địa Phủ lại có thể sinh ra thêm một vị tu sĩ cấp Hỗn Nguyên.

Đợi sau này ý chí Địa Đạo triệt để hình thành, đạo Hồng Mông Tử Khí này có thể tạo ra một tôn Thánh nhân, tăng cường thực lực Địa Phủ đại bàng.

Thái Ất ban đầu định đưa cho Huyền Minh hoặc Hậu Thổ, nhưng họ lại không xem trọng nó.

Vu tộc không tu nguyên thần, có Hồng Mông Tử Khí cũng không thể dung nhập.

Cho nên trong mắt hai nàng, nó không có mấy tác dụng.

Có lẽ vì trái tim Bàn Cổ biết Hồng Mông Tử Khí không dùng được cho Vu tộc nên mới đợi đến khi Thái Ất mang theo Hỗn Độn Chung tới mới hiển hiện ra.

"Hậu Thổ, Huyền Minh, đạo Hồng Mông Tử Khí này ta thu trước, sau này có cơ duyên sẽ giúp hai nàng chứng đạo." Hồng Mông Tử Khí ngoài việc chứng đạo Thánh nhân còn có thể dùng để tham ngộ đại đạo, với quan hệ của ba người, để ở đâu cũng như nhau.

Thái Ất hoan hỉ thu lấy Hồng Mông Tử Khí rồi thu hồi Hỗn Độn Chung.

Có được nền tảng đại đạo, vô thượng cơ duyên trong Bàn Cổ Điện, y không dám xa cầu thêm gì nữa.

Đúng là vận khí đã tới thì không gì cản nổi.

"Phanh!" Trái tim khổng lồ mạnh mẽ chấn động, một đoàn hỗn độn quang hoa phun ra, tỏa ra hỗn độn bản nguyên nồng đậm, một đạo

Khai Thiên Ấn Ký lập lòe bên trong.

Trái tim là bộ phận quan trọng nhất của cơ thể, không chỉ ẩn giấu Hồng Mông Tử Khí mà còn khắc ghi dấu ấn khai thiên để truyền lại cho hậu thế, hy vọng Vu tộc có thể có thu hoạch.

Đạo ấn ký này lưu lại cho Vu tộc nhưng mãi chưa được kích phát, vẫn luôn nằm trong tim Bàn Cổ.

"Hoa!" Khai Thiên Ấn vừa xuất hiện, bản nguyên hỗn độn nồng đậm bao phủ lấy ba người.

Khai Thiên Ấn Ký không chỉ có dụng với Thái Ất mà còn giúp ích cực lớn cho Huyền Minh và Hậu Thổ, họ không ngần ngại ngồi xuống lĩnh ngộ chân ý bên trong.

"Sát!" Khi mọi người chìm vào lĩnh ngộ, não hải Thái Ất vang lên một tiếng sát phạt.

Bàn Cổ tay cầm cự phủ, dùng Lực chi quy tắc đối chiến ba nghìn Ma Thần, chém giết từng tên một, cuối cùng khai tịch ra một phương thiên địa.

Lúc nhận được Hỗn Độn Chung y mới chỉ xem được một phần ấn ký.

Phần quan trọng nhất nằm ở phía sau, sau khi khai thiên lập địa, Bàn Cổ phát hiện muốn chứng đạo thì chỉ khai tịch ra đại thiên thế giới là chưa đủ, mà cần phải nâng tầm thế giới đó lên một mức độ nhất định.

Bất đắc dĩ Bàn Cổ đem thi thể ba nghìn Ma Thần dung nhập vào thế giới mới, sinh ra những khối đại lục lơ lửng.

Đáng tiếc ba nghìn Ma Thần bị chém giết, bản nguyên trôi mất quá nhiều, không thể khiến thế giới diễn hóa đến cấp đại đạo.

Bàn Cổ thân hóa Hồng Hoang, dung nhập cả nhục thân của mình nhưng cũng chỉ có thể đưa thế giới đến cấp Thiên Đạo, không thể đạt tới cấp Đại Đạo.

Có một số tàn thi Ma Thần may mắn tồn tại, sinh ra linh trí thành Tiên Thiên Ma Thần hoặc sinh linh, Thái Ất chính là một trong số đó.

Có một số tàn thi bị thế giới Hồng Hoang đồng hóa thành các đại lục hỗn độn, động thiên phúc địa hoặc tiên đảo hải ngoại.

Tại bốn cực điểm Đông Nam Tây Bắc của Hồng Hoang, mỗi nơi có một tôn Ma Thần bị trấn áp, chưa bị đồng hóa hoàn toàn, vẫn đang âm mưu thoát khỏi sự khống chế của thiên địa.

Xem xong Khai Thiên Ấn Ký, Thái Ất cuối cùng cũng biết thế giới Hồng Hoang ra đời như thế nào.

Việc này mang lại kinh nghiệm quý báu cho y, muốn chứng đại đạo thì phải đưa thế giới khai tịch ra đạt đến độ cao ngang bằng đại đạo.

Đại đạo hiện tại còn quá xa vời với Thái Ất, ngay cả sức mạnh cấp Thiên Đạo y còn chưa đạt tới thì nói gì đến Đại Đạo.

Tuy nhiên không nên hảo cao vụ viễn, có bài học của Bàn Cổ đi trước sẽ giúp ích rất nhiều cho y.

Thái Ất xem xong ấn ký nhưng Huyền Minh và Hậu Thổ vẫn đang cảm ngộ.

Phải biết Bàn Cổ dùng Lực chi quy tắc chém Ma Thần, đây là thời cơ tốt nhất để lĩnh ngộ loại quy tắc này.

Hai nàng khẳng định sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một, sát khí cuộn trào quanh thân, từng đạo Lực chi quy tắc dao động bên cạnh.

Thái Ất không làm phiền họ mà quay sang quan sát các phù văn đại đạo trên tim Bàn Cổ.

Chúng vô cùng thâm ảo, lĩnh ngộ được một cái cũng tăng thực lực đáng kể, nếu không tham ngộ được thì ghi nhớ lại cũng không sai.

Thái Ất ngưng thần quan sát, muốn tìm kiếm một tia quy tắc đại đạo.

Đáng tiếc đại đạo còn thâm ảo hơn thiên đạo, không phải ngày một ngày hai có thể tham ngộ được.

Cùng lúc đó, trên Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên và Dao Trì thông qua Hạo Thiên Kính đang quan sát đại lục Hồng Hoang.

"Hồng Hoang có rất nhiều tu sĩ, nhân tài không thiếu, nếu có thể chiêu an họ vào Thiên Đình thì thực lực của chúng ta sẽ tăng lên nhanh chóng." Ở Hồng Hoang, chỉ riêng tiên cảnh nổi danh đã có ba mươi sáu động thiên, bảy mươi hai phúc địa, vô số tiên đảo hải ngoại và các tiên vực vô danh, nơi đó đều có tu sĩ năng nhân cư ngụ.

Thế nhân gọi họ là tán tu.

Những người này phân bố khắp nơi, nếu tụ tập lại cũng là một thế lực không nhỏ.

Nhưng vì không có người thống lĩnh nên mới có vẻ yếu ớt.

Chương 185

Hạo Thiên một lòng muốn khuếch trương Thiên Đình liền nhắm tới họ, muốn chiêu an làm lực lượng phòng thủ.

"Ta tuy là Ngọc Đế, nàng là Vương Mẫu, nhưng căn bản không có ai công nhận, muốn chiêu an những tán tu đó e là rất khó." Hạo Thiên và Dao Trì vốn là đồng tử của Đạo Tổ, thân phận có chút khiếm khuyết, dù sao đồng tử còn chẳng bằng đệ tử ký danh.

Trong mắt người khác thân phận họ không chính thống, không đủ sức đảm nhiệm chủ nhân Thiên Đình, chỉ vì nể mặt Đạo Tổ mới dành cho chút tôn trọng.

Như Tam Thanh, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mới là huyền môn chính thống, để đệ tử của họ làm chủ Thiên Đình thì không ai có ý kiến.

Tán tu tuy tự do nhưng cũng không muốn bị hai kẻ đồng tử quản thúc, cảm thấy mất mặt, thà ở lại động phủ tu luyện còn hơn.

"Thiên hạ hi hi đều vì lợi, thiên hạ nhương nhương đều vì lợi mà đến, chỉ cần đưa ra chút lợi ích, sợ gì họ không tới." "Chức vị ở Thiên Đình rất nhiều, lại có thể mượn tinh thần chi lực để tu hành, cảm ngộ đại đạo, chỉ cần ban phát quan chức nhất định sẽ có người nguyện ý gia nhập." Lợi ích lớn nhất của Thiên Đình không phải quan chức mà là khả năng mượn tinh thần chi lực để tu luyện.

"Vừa hay đào tiên trong vườn đã chín, có thể tổ chức Bàn Đào Thịnh Hội, mời các đại năng tới thưởng thức." Đào tiên là một trong mười loại linh căn, có công hiệu huyền diệu, là bảo dược mà vô số đại năng hướng tới.

Hạo Thiên không quên việc Địa Phủ từng tổ chức hôn lễ quy tụ

được bao nhiêu đại năng, tin rằng lấy đào tiên làm mồi nhử nhất định sẽ thu hút được đại bộ phận tu sĩ tới dự tiệc.

"Kế này rất hay, ta sẽ viết thiếp mời, mời các phương đại năng tới hội." Hạo Thiên lập tức bắt chước Luân Hồi Đạo Nhân tổ chức đại hội, lấy danh nghĩa mời khách để lôi kéo đệ tử tứ giáo và chiêu an tán tu, đạt được mục đích cường hóa Thiên Đình.

"Hưu hưu!" Từng đạo kim quang mang theo thiếp mời gửi tới các tiên gia động phủ, phúc địa tiên cảnh.

Tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thiếp mời trên bàn, ánh mắt có chút khinh thường.

Một cái Bàn Đào Thịnh Hội mà muốn mời ông tới Thiên Đình, xem ra quá đề cao thân phận chủ nhân Thiên Đình rồi.

"Đại sư huynh các con thường không ở Côn Luân Sơn, mấy ngày tới hãy gọi y về, ngàn năm sau cùng đi Thiên Đình dự hội." Nghe vậy bọn Quảng Thành Tử đều vui mừng.

Đó là đào tiên từ Nhâm Thủy Bàn Đào thụ, ăn một quả có thể tăng thêm mấy ngàn năm tu vi, cơ duyên khó đắc.

Bọn Quảng Thành Tử rất mong Thái Ất sớm trở về để có thể cùng đi.

Tuy nhiên đại hội định vào ngàn năm sau, thời gian này họ chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Tại Linh Sơn Tây Phương, Chuẩn Đề nhận được thiếp mời liền mừng rỡ: "Thiên Đình tổ chức hội Bàn Đào, đệ tử môn hạ có khẩu phúc rồi." "Đúng vậy, nếu vận hành tốt, có lẽ có thể mưu hoa được một phen." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vô cùng tinh minh, liền nảy ra mấy ý đồ xấu, lập tức định ra danh sách đệ tử sẽ đi.

Tại Bích Du Cung ở Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi

trên thủ vị, nhìn xuống bọn Đa Bảo.

"Ngàn năm sau Thiên Đình tổ chức hội Bàn Đào, Đa Bảo dẫn các sư đệ sư muội đi dự tiệc.

Nhớ kỹ không được làm mất mặt Tiệt giáo, đặc biệt phải chú ý đệ tử Xiển giáo." Mọi người nghe xong sắc mặt đều nghiêm túc, chuyến đi này không chỉ là dự hội mà còn là cuộc tranh phong giữa đệ tử các giáo.

Đa Bảo Đạo Nhân biết nhiệm vụ lần này rất nặng nề: "Đệ tử ghi nhớ lời sư tôn giáo huấn." Khắp nơi tại Hồng Hoang đều đang thảo luận về hội Bàn Đào, chuẩn bị đi dự tiệc.

Trong Bàn Cổ Điện ở hư không hỗn độn, Huyền Minh và Hậu Thổ vẫn đang cảm ngộ Khai Thiên Ấn Ký.

Thái Ất thì đang lĩnh ngộ phù văn đại đạo.

Các đạo văn cấp đại đạo quá thâm ảo, dù là ngộ tính của y cũng không tham thấu được, chỉ đành ghi nhớ lại trước.

"Phanh!" Một tiếng vang nhẹ, Khai Thiên Ấn Ký cuối cùng cũng tiêu tán, Huyền Minh và Hậu Thổ tỉnh lại từ trong cảm ngộ.

Tuy tu vi tạm thời chưa tăng nhưng họ cảm thấy một nguồn sức mạnh mãnh liệt đang nảy nở trong cơ thể, chỉ cần bế quan một thời gian nữa là có thể đột phá.

"Không ngờ Phụ thần còn để lại ấn ký này, nếu không vào Bàn Cổ Điện xem thử thì có lẽ đã bỏ lỡ cơ duyên này rồi." "Lần này thu hoạch không nhỏ, chúng ta về thôi." Thái Ất có được Hồng Mông Tử Khí, lại biết được ở bốn cực Hồng Hoang có trấn áp tàn thi Ma Thần.

Huyền Minh và Hậu Thổ cũng có thu hoạch phong phú, tu vi chắc chắn sẽ bạo trướng.

“Hưu!” Một đạo hỗn độn quang hoa lóe lên, ba người trở về Phong Đô thành.

Hai nàng lập tức vào bế quan để tiêu hóa cảm ngộ.

Thái Ất định đi xem xét bốn cực địa nhưng lại bị một đạo Ngọc Thanh tiên quang ngăn lại.

“Hưu!” Đạo tiên quang đó tìm tới khí tức của y, tiếng của Nguyên Thủy Thiên Tôn truyền tới: “Đồ nhi, Thiên Đình sẽ tổ chức hội Bàn Đào sau ngàn năm nữa, lúc đó con hãy dẫn các sư đệ đi dự tiệc.” Thái Ất không ngạc nhiên trước tin này, thời gian cũng đã tới lúc Thiên Đình tổ chức hội Bàn Đào.

Chỉ tiếc đây không phải một đại hội bình thường mà là màn kịch che mắt để chiêu binh mãi mã.

Điều Thái Ất quan tâm là đệ tử tứ giáo.

Truyền ngôn tiền thế kể rằng đệ tử tứ giáo đại náo đại hội khiến Hạo Thiên bất mãn, cộng thêm chuyện đệ tử Tiệt giáo làm mất mặt y nên y mới lên Tử Tiêu Cung cáo trạng.

Từ đó khởi động Phong Thần Lượng Kiếp, khiến vô số tu sĩ phải lên Phong Thần Bảng.

Hội Bàn Đào này chính là điềm báo của lượng kiếp.

“Một trận kiếp nạn nữa sắp tới, không biết bao nhiêu tu sĩ phải vong mạng.” Phong Thần Lượng Kiếp là không thể tránh khỏi, may mà đệ tử Xiển giáo chiếm được tiên cơ nên không dễ bị tính kế.

Nhưng vẫn phải đề phòng Thông Thiên Giáo Chủ, vì Tru Tiên Kiếm Trận trong tay ông ta phi tứ thánh không thể phá.

Ngàn năm thời gian trôi qua trong nháy mắt.

“Hưu!” Thái Ất hóa thành kim quang bay về Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn Xiển giáo đi dự tiệc thì chắc chắn sẽ triệu tập đệ tử tại đó.

Chẳng mấy chốc, Côn Luân Sơn mây mù lượn lờ hiện ra, Thái Ất hạ xuống Ngọc Hư Cung.

"Mau, Đại sư huynh về rồi." Bọn Quảng Thành Tử ngày đêm mong ngóng, thấy y về thì mừng rỡ như điên.

"Kiến sư huynh!" Tuy vui mừng nhưng lễ số vẫn đầy đủ, không hề loạn phép tắc.

"Các vị sư đệ vẫn khỏe chứ, mau đứng lên." Nguyên Thủy Thiên Tôn trọng lễ tiết nhất, đệ tử Xiển giáo cũng vậy.

Dù tu vi cao thấp thế nào thì lễ tiết cơ bản vẫn phải tuân thủ.

"Đại sư huynh thần cơ diệu toán, uy danh lừng lẫy, chúng đệ tử vô cùng bội phục.

Lần này tới Thiên Đình có thể tận mắt thấy sư huynh triển lộ thần uy rồi." Họ đều biết tham gia đại hội không đơn giản như vẻ ngoài, chắc chắn sẽ có xung đột giữa các giáo phái.

Nội chuyện mâu thuẫn giữa Tiệt giáo và Xiển giáo thôi cũng đủ để họ đấu đá nhau ngay khi gặp mặt.

"Tu sĩ chúng ta cốt ở tu luyện trường sinh, chứng đạo bất diệt, không được cậy mạnh hiếp yếu, các sư đệ đừng đi lầm đường." "Chúng đệ tử ghi nhớ lời sư huynh!" "Được rồi, cùng đi diện kiến sư tôn." Mọi người vào đại điện chờ đợi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Hoa!" Thanh phong thổi qua, Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng lẽ xuất hiện, mỉm cười nhìn Thái Ất và các đệ tử.

"Bái kiến sư tôn!" "Đồ nhi không cần đa lễ, mau đứng dậy.

Chương 186

Thái Ất, con là Đại sư huynh, lần này hãy dẫn các sư đệ tới Thiên Đình dự tiệc, cầm theo kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo này làm hạ lễ đi." Vừa dứt lời, một phương đại ấn bay ra, cổ phác đại khí, tỏa ra uy áp không yếu, đạo văn huyền diệu lấp lánh khói mây, rõ ràng là vật bất phàm.

Hạo Thiên dù sao cũng là chủ nhân Thiên Đình, tặng một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo làm hạ lễ cũng là nể mặt y rồi.

Thái Ất thu lấy đại ấn, cung kính nói: "Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định chăm sóc tốt cho các sư đệ." "Ừm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, thân hình dần biến mất.

Thái Ất nhìn mọi người một cái rồi cùng bay về hướng Thiên Đình.

Trên chín tầng trời, trước Nam Thiên Môn xanh biếc, hàng vạn đạo kim quang rơi xuống, từng vị tán tu tiên khí phiêu phiêu đi về hướng Dao Trì tiên cảnh.

Thiên Đình tổ chức đại hội, các phương tán tu đại năng đều tới để thưởng thức đào tiên.

Trong Dao Trì tiên cảnh, tiên khí lượn lờ, hà quang vạn đạo, thụy khí ngàn trùng, các linh án đã đầy người ngồi, khách khứa tấp nập.

Tiên tửu quỳnh tương, gan rồng chả phượng, eo hổ tay gấu, đủ loại mỹ thực bày biện lớp lớp, hương thơm nồng đậm khiến người ta thèm thuồng.

Các tiên nữ tuyệt mỹ dáng người yểu điệu múa lượn, nhạc cổ vang lừng khiến người ta lâng lâng như bay.

Đại hội diễn ra thuận lợi, ít nhất là lượng người tới dự cho thấy nhiều người có khả năng sẽ gia nhập Thiên Đình.

"Ngọc Đế, Vương Mẫu giá lâm!" Thái Bạch Kim Tinh hô lớn một tiếng, thu hút mọi ánh nhìn.

Chỉ thấy Hạo Thiên mặc Cửu Long đế bào, đầu đội kim châu bảo ngọc quan, khí chất quý phái, tiên khí cuộn trào như sông.

Dao Trì môi đỏ điểm ngọc, mặc kim phượng hà y, mỗi nụ cười cử chỉ đều hiện rõ phong tư tuyệt thế.

Hai người ngồi trên long y, vô cùng nổi bật.

"Chúng ta bái kiến Ngọc Đế, Vương Mẫu nương nương!" Mọi người hành lễ nói.

Hạo Thiên là chủ nhân Thiên Đình, địa vị sùng cao, tu vi đạt mức Chuẩn Thánh.

Nếu không phải vì thân phận đồng tử, có lẽ đệ tử tứ giáo cũng nể mặt y vài phần.

"Các vị không cần đa lễ, mau vào chỗ ngồi." Mọi người tạ ơn rồi ngồi xuống uống rượu thưởng thức mỹ thực.

Hạo Thiên và Dao Trì thấy khách khứa đông đủ thì rất vui, nhưng khi nhìn hàng ghế đầu tiên còn trống không thì lại lo lắng.

Hàng đầu dành cho các vị Thánh nhân, nhưng với thân phận của họ thì e là không tới.

Có vài đệ tử tới là tốt lắm rồi.

"Huyền Đô của Nhân Giáo tới!" Thái Bạch Kim Tinh râu tóc trắng xóa nhưng âm thanh vẫn vang dội, mọi người tập trung nhìn về phía lối vào.

Mắt Hạo Thiên sáng lên, Huyền Đô đại diện cho Thái Thanh Đạo

Nhân, ý nghĩa vô cùng phi phàm.

"Huyền Đô bái kiến Đại Thiên Tôn.

Sư tôn lệnh ta mang tới một hồ lô bát chuyển kim đan để chúc hạ Bàn Đào Thịnh Hội thuận lợi diễn ra." Bát chuyển kim đan có thể khiến một người trực tiếp đạt tu vi Thái Ất Kim Tiên, một hồ lô ít cũng trăm viên, có thể giúp Thiên Đình có thêm trăm vị Thái Ất Kim Tiên.

Mọi người trố mắt nhìn, quả nhiên Nhân Giáo tài đại khí thô, bảo đan giúp tăng tu vi mà tùy tay tặng người.

Chắc chỉ có Thái Thanh Thánh nhân tinh thông luyện đan mới không xem trọng loại bảo đan này.

"Sư điệt mang hạ lễ tới, mau vào chỗ ngồi." Tuy là đồng tử Đạo Tổ nhưng Hạo Thiên cũng cùng vai vế với Tam Thanh.

Y vui mừng thu lấy hồ lô, đây là nền tảng để cường hóa Thiên Đình.

Huyền Đô là đệ tử Nhân Giáo, tự nhiên ngồi hàng đầu, địa vị sùng cao.

"Đệ tử Xiển giáo: Thái Ất, Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân... tới." Trong đệ tử tứ giáo, người nổi danh nhất không phải Huyền Đô mà là Thái Ất.

Mọi người đều chăm chú nhìn sang.

Thái Ất mặc đạo bào trắng tinh như tuyết, diện dung tường hòa, sau lưng bọn Quảng Thành Tử không kiêu ngạo không nóng nảy, từ từ đi tới.

"Sư tôn có việc không thể tới, đặc biệt bảo huynh đệ chúng ta mang theo một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo để chúc mừng

Thiên Đình tổ chức thịnh hội.” Trung phẩm tiên thiên linh bảo là pháp bảo tốt, các đại năng ở đây chưa chắc đã có được một kiện.

“Phương đại ấn đó đạo vận nồng đậm, vừa nhìn đã biết là pháp bảo bất phàm.” “Nguyên Thủy Thánh nhân tinh thông luyện khí, bảo vật ông chọn chắc chắn là tinh phẩm.” Một kiện pháp bảo cấp này đủ thấy thái độ của Nguyên Thủy, cộng thêm thập nhị Kim Tiên cùng dự cho thấy sự long trọng.

Nhìn tu vi Thái Ất còn thâm hậu hơn cả Hạo Thiên mà vẫn tới dự tiệc, vô hình trung làm tăng thể diện cho Ngọc Đế.

Hạo Thiên biết tiến thối, thấy Xiển giáo tới đông đủ thì đại hỉ: “Đạo hữu tới dự hội khiến Thiên Đình bừng sáng, mời mọi người lên thượng tọa.” “Đa tạ Đại Thiên Tôn!” Đệ tử Xiển giáo trọng lễ tiết, tạ ơn xong mới ngồi xuống hàng đầu, nhưng họ không mấy hứng thú với mỹ thực trước mặt.

Ngược lại Huyền Đô thỉnh thoảng lại nâng chén đối ẩm với Thái Ất, hàn huyên vài câu.

“Đệ tử Tiệt giáo: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu... tới.” Đa Bảo Đạo Nhân đầy vẻ bảo khí, sau lưng là ba vị Thánh mẫu và Tam Tiêu tỷ muội cùng Triệu Công Minh đều mang vẻ ngạo nghễ.

Đặc biệt Bích Tiêu ánh mắt nhìn trời, ra vẻ khinh thị mọi thứ.

Mọi người đều nhìn ra điểm này nhưng không ai dám nói, dù sao đệ tử Tiệt giáo có Thánh nhân chống lưng, cao ngạo cũng là lẽ thường.

Thái Ất thầm thở dài, đệ tử thân truyền của Tiệt giáo thiên phú không tệ, tiếc là Thông Thiên Giáo Chủ quá tùy tính, không ước thúc môn hạ nên mới ra nông nỗi này.

Tam Tiêu tỷ muội dung mạo tuyệt thế nhưng tính tình cần phải mài giũa thêm.

Xiển, Tiệt khác biệt, Thái Ất không tiện bình luận, dù sao dạy đệ tử là việc của Thông Thiên, không liên quan tới y, chỉ cần đệ tử Xiển giáo giữ đúng lễ tiết là được.

"Bần đạo mang theo các sư đệ sư muội, hiến tặng một kiện trung phẩm tiên thiên linh bảo chúc mừng Thiên Đình." Lại một kiện pháp bảo cấp trung phẩm khiến Hạo Thiên mừng thầm.

Y hạ quyết tâm mỗi vạn năm tổ chức một lần, chỉ riêng hạ lễ của các phương thôi cũng đủ khiến thực lực Thiên Đình tăng vọt.

"Các vị sư điệt không cần đa lễ, mau vào chỗ ngồi!" Hạo Thiên không muốn nói nhiều, bảo đệ tử Tiệt giáo vào chỗ.

Hiện tại đệ tử Nhân, Xiển, Tiệt giáo đã đủ, y rất vui, còn Tây Phương giáo thì không hy vọng gì, có người tới chắc cũng chỉ để ăn chực, giống như hôn lễ Địa Phủ ngày trước.

"Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Tử tới." Luân Hồi Đạo Nhân phong Trấn Nguyên Tử làm Địa Tiên Chi Tổ, tam giới đều biết, ông đại diện cho Địa Phủ.

Hiện tại Địa Phủ đang như mặt trời ban trưa, ngay cả Thánh nhân cũng phải nể mặt.

Chương 187

Trấn Nguyên Tử đại diện Địa Phủ tới dự tiệc cho thấy phân lượng của Thiên Đình trong mắt họ.

"Bần đạo tặng chín quả nhân sâm để chúc mừng đại hội." Nhân sâm quả công hiệu cực tốt, với phàm nhân có thể tăng thọ mệnh, còn với tiên nhân có thể tăng mấy ngàn năm tu vi, thậm chí đột phá cảnh giới.

"Trấn Nguyên đại tiên giá lâm, trẫm không kịp tiếp đón từ xa, mời lên thượng tọa." Trấn Nguyên Tử là Chuẩn Thánh, thân phận sùng cao nên ngồi hàng đầu.

"Đệ tử Tây Phương giáo: Di Lặc, Dược Sư cùng chúng đệ tử tới." Nhìn đám đệ tử Tây Phương, Thái Bạch Kim Tinh thấy đau đầu vì họ kéo tới hàng trăm người, đen nghịt cả lối đi.

"Đại Thiên Tôn tổ chức đại hội thật đáng mừng, sư tôn lệnh chúng ta mang tới một kiện pháp bảo, mong người không chê." Di Lặc nói xong liền lục lọi trong lòng, lấy ra một hạt phật châu vàng óng, tỏa ra khí tức hạ phẩm tiên thiên linh bảo.

Mọi người đều lộ vẻ khinh thường, giáo phái lớn thế mà tặng một hạt châu hạ phẩm, nhìn thật hàn xoan.

May mà Hạo Thiên đã chuẩn bị tâm lý, biết Tây Phương giáo nghèo nàn không có đồ tốt nên bảo người thu lấy.

"Chỗ ngồi trong điện rất nhiều, tìm nơi nào đó mà ngồi đi." Hạo Thiên tùy ý ứng phó, nâng chén uống rượu để xua tan chút không vui trong lòng.

Bọn Di Lặc chẳng để tâm, tìm chỗ trống ngồi xuống rồi bắt đầu

ăn uống.

Chỉ có đôi mắt của gã thỉnh thoảng lại quét qua đệ tử Xiển giáo và Tiệt giáo, dường như đang âm mưu chuyện gì đó.

Đệ tử tứ giáo và các đại năng đã đông đủ, Hạo Thiên không cần đích thân tiếp đãi nữa, giao cho Thái Bạch Kim Tinh dẫn dắt những người khác vào chỗ.

Phần quan trọng nhất của đại hội chính là đào tiên.

"Bàn Đào Thịnh Hội bắt đầu, lên đào tiên." Hạo Thiên phất tay, từng đội tiên nữ bưng những mâm đào tiên lên.

Đào tiên trong vườn của Vương Mẫu có ba loại, tổng cộng ba ngàn sáu trăm cây.

Loại ba ngàn năm chín một lần, ăn vào có thể thành tiên đắc đạo.

Loại sáu ngàn năm chín một lần, ăn vào có thể phi thăng, trường sinh bất lão.

Loại chín ngàn năm mới chín có vân tím hạt vàng, ăn vào thọ cùng trời đất, nhật nguyệt đồng canh.

Tu sĩ ăn vào công hiệu còn mạnh hơn, ít nhất tăng mấy vạn năm tu vi.

Tuy ba loại khác nhau nhưng ai nấy đều nhìn bằng ánh mắt thèm thuồng.

Trước mặt đệ tử tứ giáo là những mâm đào vân tím to bằng cái chậu, đạo văn màu tử kim lưu chuyển tiên khí, hương thơm quyến rũ khiến người ta không kìm được mà nuốt nước miếng.

Càng về hàng ghế sau đào càng ít và phẩm cấp càng thấp, thậm chí chỉ có đào ba ngàn năm.

Thực ra đào vân tím không đủ số lượng, tu vi của những người

ngồi sau cũng không đủ để luyện hóa năng lượng của nó, ăn vào chỉ lãng phí nên ăn loại thấp hơn là hợp lý.

"Các vị không cần khách khí, cứ tự nhiên, đào tiên mọng nước thanh ngọt, vạn năm mới được ăn một lần, đừng để lãng phí." Mọi người không khách khí nữa, bắt đầu thưởng thức.

Thái Ất từng nghe kể về sự thần kỳ của đào tiên, hôm nay mới có dịp nếm thử.

Đào vân tím cầm vào mềm mịn, một cỗ linh khí tự động chui vào lòng bàn tay khiến y thấy thần kỳ.

Cắn một miếng, vị ngọt tràn ngập vị giác như muốn tan chảy cả tâm hồn.

Nước đào hóa thành dòng ấm áp tuôn chảy khắp tứ chi bách hài như con rồng nhỏ xuyên qua mạch máu.

Với tu vi của Thái Ất, y có thể luyện hóa dược lực trong nháy mắt, tăng mấy vạn năm tu vi không thành vấn đề.

Nhưng đối với y, mấy vạn năm tu vi không mấy tác dụng, chỉ làm pháp lực thêm tinh thuần.

Nhưng với đệ tử Xiển giáo thì khác, tu vi cao nhất mới là Đại La Kim Tiên, thậm chí có người mới đạt Thái Ất Kim Tiên viên mãn, đào tiên này có ích lợi rất lớn.

Chẳng mấy chốc Thái Ất đã ăn xong một quả, trong tay còn lại hạt đào nhỏ khắc đầy đạo văn huyền diệu, tỏa linh khí nồng đậm, đạo vận còn mạnh hơn cả phần thịt quả.

Đừng khinh hạt đào nhỏ, nó chứa năng lượng vô cùng, nếu tìm nơi linh khí dồi dào để ươm mầm thì chưa biết chừng có thể mọc thành cây đào mới.

Đương nhiên chỉ là khả năng, không chắc thành công, nhưng nếu trồng được một cây cũng không lỗ.

Vì vậy Thái Ất thu thập lại hạt đào để mang về ươm.

Đào tuy tốt nhưng chỉ quả đầu tiên mới tăng tu vi, quả sau chỉ để thỏa mãn khẩu vị.

Rượu quá ba tuần, thức ăn đã vãn, đa số mọi người đều thỏa mãn, vừa xem ca vũ vừa khen hay.

Nhưng cũng có người chưa được ngửi thấy hương vị đào vân tím nên thấy tiếc nuối.

"Ca vũ tuy hay nhưng người tu tiên chúng ta nên lấy tiên pháp làm trọng." "Đúng thế, hay là các đạo hữu lên diễn võ một phen để giúp vui cho Bệ hạ." Vừa dứt lời, có hai người đứng dậy đi ra giữa điện.

"Khởi bẩm Đại Thiên Tôn, hai chúng tôi muốn diễn võ giúp vui, mong người chuẩn hứa." Hai người này nhìn như tùy ý nhưng thực ra là quân cờ Hạo Thiên đã sắp xếp để chiêu binh mãi mã.

Người thường không nhìn ra nhưng không qua được mắt Thái Ất.

"Ca vũ đúng là có chút vô vị, chuẩn cho diễn võ." Tiên nữ lui ra, hư không xuất hiện một bức họa cuộn tròn khắc ức vạn tinh thần, tỏa ra tinh thần chi lực nồng đậm.

"Đây là thượng phẩm tiên thiên linh bảo: Tinh Thần Đồ, bên trong có tiểu thế giới tinh không, hai người vào đó diễn võ đi." Tinh Thần Đồ rung động, một vòng xoáy xuất hiện hút hai người vào.

Bên trong toàn là các tinh tú, tuy không bằng tinh thần thật ở Hồng Hoang nhưng cũng tỏa ra tinh lực, quy tắc thiên đạo hiện rõ mồn một.

Mọi người đều bị thu hút bởi cuộc diễn võ này.

Chỉ có Thái Ất là không hứng thú.

Diễn võ chỉ là màn kịch, thắng hay thua đều có thưởng, mục đích là để người trong điện triển lộ thực lực, ai mạnh thì Thiên Đình sẽ lôi kéo, ai yếu thì bị loại.

Một lúc sau, một người bị đánh bại.

"Tốt, tu vi cả hai đều không tệ, có nguyện gia nhập Thiên Đình nhậm chức không?" "Chúng tôi nguyện ý!" Cả hai đồng thanh ứng hạ, rõ ràng đã thương lượng từ trước.

"Đã gia nhập Thiên Đình, ban cho mỗi người hai viên bát chuyển kim đan." Mọi người kinh biến, ánh mắt đầy vẻ ghen tị, không ngờ chỉ diễn võ đơn giản mà được nhận kim đan.

Nếu được Ngọc Đế để mắt thì chẳng phải cũng được thưởng sao?

Nhiều người nổi lòng tham, liền đứng dậy: "Bệ hạ, tôi nguyện diễn võ." "Tôi muốn so tài với y." Hạo Thiên thấy mọi người tranh nhau thể hiện thực lực thì rất vui.

Chỉ cần chút tiểu kế đã khiến họ liều mạng, quả nhiên lợi ích luôn là thứ động lòng người nhất.

Chương 188

"Đừng vội, từng người một." Tức thì có thêm hai người lao vào Tinh Thần Đồ đấu pháp thần thông.

Di Lặc vẫn quan sát đệ tử tam giáo, thấy mọi người chú ý diễn võ liền sinh một kế: "Kim Tiên diễn võ có gì hay, nếu Thái Ất đạo hữu có thể diễn hóa đạo pháp cho mọi người xem thì mới gọi là tinh thải tuyệt luân." Những người tranh đoạt kim đan tu vi cao nhất không quá Kim Tiên.

Bọn Thái Ất Kim Tiên không quan tâm, Đại La Kim Tiên càng không.

Nghe Di Lặc nói, ai nấy đều kỳ vọng, một đạo thuật của Chuẩn Thánh đủ cho người khác tham ngộ mười vạn năm.

Nếu Thái Ất diễn hóa đạo pháp thì không khác gì giảng đạo.

Để một Chuẩn Thánh diễn võ cho đám vãn bối xem, ai nghe cũng sẽ nổi giận.

Nhưng Thái Ất như không nghe thấy, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, khí tức bình thản, không chút giận dữ.

Y không muốn chấp nhặt với Di Lặc, nhưng Quảng Thành Tử thì không nhịn được.

Bắt Đại sư huynh diễn võ, gã Di Lặc này chán sống rồi sao?

Một ý niệm của Chuẩn Thánh có thể khiến Đại La Kim Tiên hồn phi phách tán, thân tử đạo tiêu.

"Sư huynh thân phận tôn quý, tu vi cao thâm, lại có thể vì người khác diễn võ." "Hơn nữa, Chuẩn Thánh một khi ra tay, thiên địa băng hoại, vạn vật giai vong, không chỉ Dao Trì tiên cảnh, mà ngay cả cả

tòa Thiên Đình cũng sẽ hủy trong phút chốc." "Đạo hữu chẳng lẽ muốn phá hoại Bàn Đào thịnh hội sao?" Lời vừa thốt ra, sắc mặt Di Lặc biến đổi.

Không sai, Di Lặc muốn kích nộ Thái Ất, để y trong lúc nóng giận mà ra tay, như vậy Hạo Thiên nhất định sẽ ra tay ngăn cản.

Khi đó thịnh hội chắc chắn không thể tiếp tục, mượn cơ hội khiến Thiên Đình và Xiển giáo giao ác chính là mục đích của y.

Nhưng ai ngờ Thái Ất lại trầm ổn như thế, tơ hào không hề dao động, Quảng Thành Tử càng xảo thiệt như hoàng, một lời đã định đoạt sinh tử, đem tội danh làm loạn Bàn Đào đại hội cứng rắn chụp lên đầu y.

Hạo Thiên hà kỳ tinh minh, nháy mắt nhìn thấu pháp của Di Lặc, đương lúc sắc mặt trầm xuống, ánh mắt rực cháy nhìn chằm chằm đám đệ tử Tây Phương giáo.

Nếu không đưa ra một lời giải thích hợp lý, thiếu không được một trận trừng phạt, dù là đệ tử Thánh nhân cũng không ngoại lệ.

"Đạo hữu cường từ đoạt lý, bần đạo chỉ muốn Bàn Đào hội thêm phần đặc sắc, chớ có hồ ngôn loạn ngữ." "Nếu đã muốn trợ hứng, không bằng để đệ tử Tây Phương hạ tràng diễn luyện một phen, biết đâu có thể thảo được chút điềm lành." Quảng Thành Tử đắc lý không tha người, yêu cầu đệ tử Tây Phương hạ tràng diễn võ.

Đã dám trêu đùa Xiển giáo, vậy hãy tự thực kỳ quả.

Sắc mặt Di Lặc trở nên u ám, thời điểm này nếu để đệ tử Tây Phương đi diễn võ, chẳng khác nào làm trò khỉ, chắc chắn không thể hạ tràng.

"Sư tôn có lời dặn trước, không được cùng người tranh đấu, chuyện diễn võ xin miễn đi." Dược Sư thấy Di Lặc chống đỡ không

nổi, vội vàng đem Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ra làm bia đỡ.

Thánh nhân pháp chỉ, bất kể thật giả, chúng nhân cũng không tiện bức bách ra tay.

Hơn nữa, nếu thật sự để Tây Phương giáo ra tay, làm sao có thể đạt được ban thưởng.

Hạo Thiên nghe cái cớ khiên cưỡng kia, sắc mặt hơi hoãn hòa, tiếp tục chú ý chiến huống trong Tinh Thần Đồ, chuẩn bị tuyển chọn vài tên tướng tài đắc lực.

Tuy rằng tránh được một kiếp, nhưng Di Lặc tâm có bất cam, ánh mắt nhìn về phía chúng nhân Tiệt giáo ở một bên, tự ngôn tự ngữ đạo: "Xiển giáo xuất hiện một Thái Ất, sau này Tiệt giáo e rằng phải bị áp đảo một bậc." "Không có Thái Ất, chỉ riêng Quảng Thành Tử đám người cũng đủ trấn áp chúng nhân Tiệt giáo, ta càng không cần nói nhiều." Di Lặc và Dược Sư một xướng một họa, cố ý hạ thấp Tiệt giáo không bằng Xiển giáo.

Tuy rằng thanh âm nhỏ, nhưng tại tọa đều là người tu tiên, một chút động tĩnh khinh vi cũng có thể nghe được rõ ràng.

Chúng nhân Tiệt giáo trong lòng tức thì không phục, nói Thái Ất tu vi cao, quả thực so không bằng.

Nhưng một Quảng Thành Tử mà muốn cưỡi lên đầu chúng nhân, thật quá không ra thể thống gì.

Thái Ất sắc mặt có chút không vui, Tây Phương giáo hiển nhiên muốn khiêu khích mâu thuẫn giữa Xiển giáo và Tiệt giáo.

Với tâm tính của chúng nhân Xiển giáo, chắc chắn sẽ không bị kích nộ, nhưng Tiệt giáo thì không nhất định.

"Quảng Thành Tử sư huynh, không bằng chúng ta thiết tha một phen để trợ hứng thì sao?" Triệu Công Minh hào bất tị nhượng, ngôn

ngữ chỉ danh đạo tính với Quảng Thành Tử.

Không chiến sẽ bị coi là đảm khiếp, xuất chiến lại trúng gian kế của Tây Phương, bức bách không thể không ra tay a.

"Đại sư huynh..." "Đi đi, một chiến này không thể tránh khỏi, đừng để người ta xem chê cười." Được Thái Ất đồng ý, Quảng Thành Tử trong lòng hoan hỷ, y vốn đã muốn cùng chúng nhân Tiệt giáo so tài cao thấp từ lâu, nhưng Xiển giáo môn quy sâm nghiêm, không thể chủ động khơi mào tranh đoan.

Nhưng hiện tại bị người khiêu khích, không thể không ra tay, xem như kết liễu đoạn nhân quả này đi.

"Sư đệ thành ý mời, hai người chúng ta tỷ thí một phen." Dứt lời, Triệu Công Minh và Quảng Thành Tử đồng thời hóa tác kim quang, hướng tới hư không bay đi.

Cả hai đều là tu vi Đại La Kim Tiên, dù là Tinh Thần Đồ - thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không chịu nổi uy năng bạo phát của trận chiến, cho nên chỉ có thể chiến đấu tại hư không.

Nhìn thấy đệ tử hai giáo Xiển, Tiệt sắp bắt đầu tỷ thí, chúng nhân không còn chú ý đến chiến đấu trong Tinh Thần Đồ nữa.

Mỗi người đều lộ ra dáng vẻ xem kịch, mong chờ cuộc giao tranh giữa Triệu Công Minh và Quảng Thành Tử.

"Oanh!" Quảng Thành Tử toàn thân khí tức dũng động, lực lượng pháp tắc như ngọn lửa bao phủ tứ chu, uy áp Đại La Kim Tiên trực trùng thiên tế.

Tinh thần trong hư không đều bị ảnh hưởng, như muốn bị chấn rơi xuống.

Giáo đạo Nhân Hoàng, kiếm được không ít công đức, tu vi đã bước chân vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên.

Sắc mặt Triệu Công Minh không chút thay đổi, một cỗ khí tức không thua kém Đại La Kim Tiên ầm ầm bạo phát, từng trận gợn sóng hướng tứ chu chấn động.

Tu vi hai người không chênh lệch bao nhiêu, khiến chúng nhân không khỏi tán thán, quả nhiên đệ tử Thánh nhân không giống bình thường, tùy tiện một người xuất hiện cũng là Đại La Kim Tiên, mạnh hơn đám tán tu nhiều.

"Hưu!" Một đạo tiếng xé gió truyền đến, trước thân Quảng Thành Tử xuất hiện hai chuôi bảo kiếm Thư và Hùng, mỗi một chuôi đều thuộc về thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tổ hợp lại thậm chí có thể bạo phát uy lực Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thư Hùng bảo kiếm vô cùng sắc bén, tu sĩ nhục thân cường hãn nếu bị đánh trúng cũng phải nhục thân phá toái.

Bảo kiếm vừa xuất hiện lập tức biến thành khổng lồ vạn trượng, như hai đạo thiên tiệm hoành ngọa hư không, tinh thần tứ chu bị kiếm mang sắc bén cắt đến tứ phân ngũ liệt.

"Đi!" Theo ngón tay Quảng Thành Tử điểm nhẹ, bảo kiếm khổng lồ như hai con cự long, sát khí bức người động xuyên hư vô.

Nơi đi qua, hư không lưu lại những huyết động lỗ chỗ, tinh thần ở gần bị vô tình trảm lạc.

Bảo kiếm trong nháy mắt đã đến trước mặt Triệu Công Minh.

Sắc mặt Triệu Công Minh như thường, tay cầm Kình Kim Tiên, một kích vung ra.

Tiên ảnh vạn trượng như kim hổ phi xuất, lưu ly huyền quang bao trùm tứ phương, uy năng Đại La Kim Tiên triển lộ không sót chút gì.

Trong tiền thế, chứng đạo pháp khí của Triệu Công Minh là Nhị Thập Tứ Khỏa Định Hải Thần Châu, nhưng bởi vì sự xuất hiện của

Thái Ất mà phát sinh một số biến hóa.

Pháp bảo nổi danh trong tay y hiện giờ là Phược Long Tạc và Kình Kim Tiên.

Chương 189

Kình Kim Tiên tuy là binh khí, nhưng uy năng bạo phát không hề thua kém thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong tiền thế, nhờ vào sự phối hợp giữa Kình Kim Tiên và Định Hải Thần Châu, y đã đánh bại số vị hảo thủ như Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Tuy rằng công lao chủ yếu thuộc về Định Hải Thần Châu, nhưng uy năng của Kình Kim Tiên cũng không thể xem thường.

"Đang!" Hai bên va chạm trong nháy mắt, tiếng kim qua giao minh kèm theo hổ khiếu long ngâm truyền khắp tứ phương.

Âm ba khủng khiếp chấn cho hư không lay động, phân phân liệt khai.

Một kích của Đại La Kim Tiên đủ để động xuyên hư không.

Hai người ra tay căn bản không hề giữ lại, dưới đòn oanh kích, vô số tinh thần tan nát trong phút chốc.

Chúng nhân vô cùng kinh ngạc, Đại La Kim Tiên quả nhiên cường hoành, một khi ra tay ngay cả tinh thần hư không cũng bị ảnh hưởng.

Nếu giao chiến tại Dao Trì tiên cảnh, e rằng sẽ bị phá hủy trực tiếp.

Khói súng nồng đậm trong hư không chưa tan đi, một đạo dây thừng vàng rực như một con bàn long, hướng tới Quảng Thành Tử bay đi.

Phược Long Tạc trong tay Triệu Công Minh là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một khi bị khốn trụ, dù là Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể mặc người chém giết.

Nhìn thấy Phược Long Tạc bay tới, cự kiếm vạn trượng chém mạnh về phía trước, kiếm quang tứ xạ xuyên thạch phá không, tinh thần trên cửu thiên lung lay sắp rụng.

"Đang!" Phược Long Tạc nhìn có vẻ mềm mại, thực chất dẻo dai cực kỳ, vô cùng kiên ngạnh.

Nhất thời Phược Long Tạc và Thư Hùng song kiếm giao chiến một chỗ, kim quang xen lẫn tiếng kim qua va chạm chấn động hư không.

Triệu Công Minh không có Định Hải Thần Châu, tuy rằng thực lực có phần giảm sút, nhưng vẫn vô cùng hung mãnh, ra tay hết sức lăng lệ.

Phược Long Tạc chặn lại Thư Hùng song kiếm, tay cầm Kình Kim Tiên vung lên, Đại La Kim Tiên cũng phải gặp họa.

Nếu Quảng Thành Tử không có pháp bảo chống đỡ, chỉ cần một kích là có thể bị đánh ngã.

"Hô!" Kình Kim Tiên vung ra, thiên địa vì đó biến sắc, quỷ thần khóc rống, nhật nguyệt tinh thần phân phân di vị.

Một kích như muốn bổ đôi thiên địa, khí thế khôi hoằng đánh về phía Quảng Thành Tử.

Phải nói rằng thực lực của Triệu Công Minh thực sự cường đại, nhưng Quảng Thành Tử thân mặc Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, trên người tử quang lóe lên, ngưng thành một đạo quang mạc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tay có tổng cộng hai kiện Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, phân biệt ban cho Quảng Thành Tử và Xích Tinh Tử.

Y phục này mặc trên người đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, ngay cả bị Đả Thần Tiên đánh trúng cũng không có hiệu quả, có thể thấy lực phòng ngự cường đại thế nào.

Đừng nhìn y không có pháp bảo phòng ngự khác, chỉ riêng Bát Quái Tử Thụ Tiên Y này cũng hiếm có người phá được.

"Bành!" Một tiếng nổ vang truyền ra, Quảng Thành Tử hào phát vô tổn, sắc mặt hồng nhuận, tựa như chẳng tốn chút sức lực nào.

Triệu Công Minh cảm thấy trên tay truyền tới phản chấn lực vạn vạn quân, như gõ lên thiên địa thai mô, khiến người ta toàn thân chấn động, Kình Kim Tiên cũng suýt chút nữa không cầm chắc.

Đệ tử hai giáo Xiển, Tiệt thường xuyên tranh phong, chiến huống lúc tốt lúc xấu, đừng nhìn hai người như kỳ phùng địch thủ, nhưng phân định thắng phụ có lẽ chỉ trong khoảnh khắc.

"Đại tỷ, đại ca đánh mãi không thắng, muội đi giúp huynh ấy." "Không được, hai người họ tỷ thí thiết tha, người ngoài không được nhúng tay, Bích Tiêu kiên nhẫn chờ đi." Chờ?

Còn chờ tiếp nữa e rằng huynh trưởng sẽ lạc bại.

Hai giáo Xiển, Tiệt tranh đoan đâu phải ngày một ngày hai, còn giảng đạo nghĩa gì nữa, mặc kệ đi, ra tay hạ Quảng Thành Tử trước đã.

Tính tình Bích Tiêu cuồng dã, trước giờ không giảng đạo lý, thấy Triệu Công Minh đang cầm cự không hạ được, liền muốn ra tay.

"Hưu!" Bích Tiêu tung người nhảy lên, đồng thời tế ra Kim Giao Tiễn, hóa tác hai con kim sắc giao long, giao điệp lao về phía Quảng Thành Tử.

Kim Giao Tiễn là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực vô cùng, một tiễn hạ xuống Đại La Kim Tiên cũng phải thân thành hai đoạn.

Chúng nhân Tiệt giáo thấy Bích Tiêu ra tay căn bản không có ý ngăn cản, ngay cả Vân Tiêu cũng chỉ nhíu mày một cái rồi nháy mắt giãn ra.

Hiển nhiên đều mặc nhận Bích Tiêu có thể ra tay.

Thái Ất sớm đã nhận ra dị trạng của Bích Tiêu, thấy nàng ra tay cũng không ngăn cản.

Với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, y không thích hợp ra tay với một sư muội cấp Đại La Kim Tiên.

Những người luôn chú ý đến chúng nhân Tiệt giáo không chỉ có một mình Thái Ất, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thủy chung đặt ánh mắt lên đám người Đa Bảo.

Ngay khoảnh khắc Bích Tiêu ra tay, thân hình y nhoáng lên, phi thân lên phía trước, đồng thời một chuôi bảo kiếm xuất hiện trước mặt.

Bảo kiếm ngũ quang thập sắc, một cỗ phong mang như muốn chẻ đôi thiên địa.

Trảm Tiên Kiếm là bảo vật trấn động của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, có thể nhất kích trảm sát Đại La Thần Tiên.

"Đang!" Trảm Tiên Kiếm trong nháy mắt bổ trúng hai con cự long, bộc phát quang hoa vô cùng, khí lãng khủng khiếp hướng tứ chu trùng kích.

Cả tòa Dao Trì tiên cảnh đều một trận run rẩy.

"Ngang!" Một tiếng rên rỉ truyền tới, chúng nhân đều biết Bích Tiêu chắc chắn không địch lại Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Tuy rằng Quảng Thành Tử là Nhị sư huynh, nhưng luận thực lực, Ngọc Đỉnh Chân Nhân còn ở trên y.

Trong đám đệ tử Xiển giáo, ngoại trừ Thái Ất, Ngọc Đỉnh Chân Nhân là mạnh nhất.

Lại thêm việc thi triển Trảm Tiên Kiếm, nháy mắt đã đánh Kim

Giao Tiễn về nguyên hình.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vừa ra tay, chúng nhân Tiệt giáo đều hoảng hốt.

Đừng nhìn bình thường y trầm mặc ít nói, một khi ra tay là lôi đình vạn quân, hào bất lưu tình, với uy lực của Trảm Tiên Kiếm, kích tiếp theo có thể đánh sát Bích Tiêu.

"Hưu hưu!" Chúng nhân Tiệt giáo trong nháy mắt động thân, từng đạo quang hoa rơi xuống hư không, mỗi người đều tế ra pháp bảo.

Cùng lúc đó chúng nhân Xiển giáo cũng tung người phi dược, từng người đứng bên cạnh Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Người duy nhất không động thân chỉ có Thái Ất, với tu vi của y, chúng nhân Tiệt giáo chỉ phất tay là diệt.

Tiệt giáo và Xiển giáo động thủ, đệ tử Tây Phương giáo đầy mặt hân hoan, đây chính là hiệu quả y muốn.

Chương 190

Hạo Thiên sắc mặt hơi biến, hơn mười vị Đại La Kim Tiên giao chiến, e rằng Dao Trì tiên cảnh sẽ không chống đỡ nổi.

Đang định mở miệng ngăn cản, trên hư không đã sớm đánh nhau rồi.

"Hưu hưu!" Hai bên nhân mã vừa động thủ, liền tế ra pháp bảo, Ngọc Thanh tiên quang và Thượng Thanh đạo pháp nháy mắt giao chức một chỗ.

Cửu sắc quang hoa chiếu diệu cả hư không, long ngâm hổ khiếu, kim đấu, bảo tháp, kiếm mang, đủ loại pháp bảo va chạm trong hư không.

Tiếng nổ vang rền chấn thiên động địa truyền tới, tinh thần trên cửu thiên phân phân rơi xuống, nện về phía Dao Trì tiên cảnh.

"A!" Dao Trì tiên cảnh tuy lớn, nhưng mảnh vỡ tinh thần rơi xuống còn lớn hơn, không ít người trong điện bị nện chết, phân phân né tránh.

Đúng là: Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ gặp họa.

Một số tán tu quan chiến chịu tai bay vạ gió, không thiếu người gãy tay đứt chân, thân tử đạo tiêu.

Tức thì tiên huyết vãi đầy Dao Trì tiên cảnh.

Một trận thịnh hội biến thành huyết yến, khiến người ta không rét mà run.

Những chuyện này đều phát sinh trong nháy mắt, Hạo Thiên không kịp ngăn cản, Dao Trì tiên cảnh loạn thành một đoàn.

Diện dung Hạo Thiên và Dao Trì vô cùng âm trầm, một yến hội tốt đẹp bị đệ tử hai giáo làm cho chướng khí mù mịt, tối khả ác là Di Lặc và Dược Sư.

Nếu không phải chúng khiêu khích Tiệt giáo, căn bản sẽ không phát sinh chuyện như vậy.

Hạo Thiên không kịp trừng trị đệ tử Tây Phương, cùng Dao Trì liếc nhau một cái, mỗi người thi triển thần thông, muốn cầm nã đệ tử hai giáo.

"Hô!" Trên hư không tức thì xuất hiện hai bàn tay linh lực khổng lồ, tựa như có thể hái được tinh thần trên trời, chộp về phía chúng nhân Xiển giáo và Tiệt giáo.

Phải biết Hạo Thiên và Dao Trì đều là tu sĩ Chuẩn Thánh, một kích này đủ để bóp nát Đại La Kim Tiên.

Hiện tại đệ tử hai giáo đã phá hỏng Bàn Đào hội, với tính cách của họ, ra tay chắc chắn không lưu tình diện.

Đệ tử Tiệt giáo bị Hạo Thiên, Dao Trì đánh sát cũng không sao, nhưng đệ tử Xiển giáo thì không thể chịu tổn thất.

"Hanh!" Thái Ất hừ lạnh một tiếng, hư không xuất hiện một sợi Luân Hồi tỏa liên, trong nháy mắt đâm thủng hai bàn tay khổng lồ kia.

Tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, cao hơn Dao Trì và Hạo Thiên hai tiểu cảnh giới, ý niệm động một cái đã hóa giải được đòn tấn công.

"Thái Ất đạo hữu không định can ngăn, vì sao lại ngăn cản bản tọa?" Hạo Thiên sắc mặt có chút không vui, lông mày đều nhíu chặt lại.

Hiển nhiên trong mắt y, Thái Ất là một phiền phức cực lớn.

"Đạo hữu một kích hạ xuống, sư đệ sư muội của ta có mấy người

sống được?

Nhược bằng hai vị Thánh nhân truy cứu, Thiên Đình cũng phải lật tung lên." "Bần đạo hảo tâm giúp miễn đi một trận tai họa, ngược lại còn chỉ trích ta sao?" Lời vừa thốt ra, Hạo Thiên như bị nghẹn ở cổ họng, quả thực vừa rồi nộ khí xông thiên, có tâm muốn đánh sát đệ tử Xiển, Tiệt hai giáo.

Đệ tử hai giáo khuấy đảo Thiên Đình đến mức nát bét, bất luận là ai cũng sẽ bạo nộ, với tư cách Thiên Đình chi chủ, Hạo Thiên trong lòng càng như bị lửa đốt.

"Thỉnh đạo hữu ra tay phân khai họ ra là tốt nhất, còn đánh tiếp chỉ sợ sẽ thương tổn chúng nhân Xiển giáo." Hạo Thiên biết, Thái Ất sở dĩ ra tay ngăn cản là vì lo lắng cho an nguy của chúng nhân Xiển giáo.

Hiện tại hảo ngôn khuyên bảo, y nên ra tay hóa giải trận chiến đấu này đi.

"Chúng nhân Xiển giáo là sư đệ của ta, Đa Bảo đám người đồng dạng cũng là sư đệ, một khi ra tay thương tổn ai cũng không tốt, cứ đợi họ dừng lại đi." Phải biết không bao lâu nữa sẽ dẫn phát Phong Thần lượng kiếp, đệ tử tứ giáo đều nằm trong lượng kiếp.

Thái Ất muốn mượn lần giao chiến này để xem thực lực của đệ tử hai giáo như thế nào.

Nếu chúng nhân Xiển giáo không địch lại Tiệt giáo, tự nhiên y phải tìm cách tăng cường thực lực mới có thể nắm chắc hơn trong việc độ qua Phong Thần lượng kiếp.

Nếu đệ tử Xiển giáo mạnh hơn, vậy cứ để họ đánh đi, dù sao cũng không chịu thiệt.

Cho nên trận chiến này Thái Ất sẽ không dễ dàng phân khai đệ tử hai giáo, dù sao có y ở đây, chúng nhân Xiển giáo chắc chắn không có

chuyện gì ngoài ý muốn.

Dao Trì sắc mặt biến đổi, đợi họ dừng lại, Dao Trì tiên cảnh này còn cần nữa không?

Chuẩn Thánh một cái khí thế là có thể trấn áp, nói không muốn làm hại sư đệ, kỳ thực không muốn ra tay mới đúng.

"Bản cung khống chế rất chuẩn, sẽ không thương tổn tính mạng." Lời còn chưa dứt, Dao Trì đã ra tay.

Chỉ thấy một chi Phá Vân Trâm cực tốc bành trướng, nháy mắt biến thành vạn vạn trượng, như một đạo thiên tiệm va mạnh về phía chúng nhân Xiển giáo.

Một kích này nếu va trúng thân chúng nhân Xiển giáo, đừng nói nhục thân, e rằng ngay cả nguyên thần cũng không giữ lại được.

Không thương tính mạng?

E rằng khoảnh khắc tiếp theo chính là thân tử đạo tiêu.

Đã bất nhân, vậy đừng trách ta không lưu tình diện.

Thái Ất chu thân khí tức chấn động, mái tóc dài như thác đổ ngược, trực trùng thiên tế, khí thế như kình đào hải lãng chấn nát hư không.

Một đạo gợn sóng khủng khiếp chấn lui Phá Vân Trâm, đồng thời đưa chúng nhân Xiển giáo ra ngoài, rời xa nơi thị phi.

Những người khác đều bị khí thế đáng sợ chấn cho bay ngược ra, chúng nhân Tiệt giáo kinh hãi rời xa Dao Trì tiên cảnh.

Đây là phạm vi không thể thừa thụ, đó là chiến đấu cấp bậc Chuẩn Thánh.

Hạo Thiên đồng tử co rụt lại, trong lòng có chút kinh ngạc trước thực lực của Thái Ất.

Vô hình trung đã bị kích nộ, e rằng sẽ không dễ dàng kết thúc, một trận chiến là khó tránh khỏi.

Dao Trì dường như cũng biết hành vi vô ý thức vừa rồi đã kích nộ Thái Ất, nhưng trong lòng vẫn không có ý hối lỗi.

Đệ tử Thánh nhân thì sao chứ, khuấy đảo Thiên Đình phải chịu trừng phạt tương ứng.

Chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì mới coi trọng thân phận đó, trong mắt Thái Ất, cái gọi là Ngọc Hoàng, Vương Mẫu chẳng qua là đồng tử của Đạo Tổ, khách khí thì gọi một câu đạo hữu, không khách khí thì có thể tống vào luân hồi chuyển thế.

"Oanh!" Thái Ất ý niệm nhất động, hư không xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn khổng lồ, uy áp khủng khiếp chấn động tứ phương.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn mạnh mẽ chấn động, phun ra từng con ác quỷ.

Mỗi con ác quỷ đều cao vạn trượng, răng dài nanh nhọn, khí tức khủng bố, tán phát ác niệm vô cùng như muốn xé rách thiên địa.

Chương 191

Những ác quỷ này tồn tại từ khi thiên địa mới sinh, theo sự xuất hiện của Lục Đạo Luân Hồi mà bị trấn áp trong địa ngục.

Hiện tại vẫn không thể tiêu trừ ác niệm trong lòng, có thể thấy chúng cường đại cỡ nào.

Ác quỷ tuy hung tàn nhưng chịu sự khống chế của Thái Ất, vận dụng tốt vẫn là một trợ lực lớn.

"Ô ô!" Những ác linh này đã bị trấn áp vô số hội nguyên trong Vô Gián địa ngục, hiện tại nhìn thấy Hạo Thiên và Dao Trì liền lập tức xông tới.

Từng cái mồm máu đỏ lòm như muốn nuốt chửng cả thiên địa vào bụng.

Ác linh đi tới đâu linh khí trở nên bạc nhược tới đó, hư không phân phân phá toái, thiên địa đều bị che lấp, không thấy một tia ánh sáng, tựa như một trận hạo kiếp giáng lâm.

Hạo Thiên và Dao Trì sắc mặt kinh biến, ác linh nhìn như quỷ chết đói, cái gì cũng ăn, quan trọng là tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt.

Lục Đạo Luân Hồi chưởng quản: Thiên đạo, Nhân đạo, A Tu La đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Địa Ngục đạo.

Những ác quỷ này thuộc về Ngạ Quỷ đạo, một khi được phóng ra có thể nhận được sự gia trì của lực lượng Địa Đạo, càng thêm hung ác.

"Oanh!" Nguy cơ trước mắt, Hạo Thiên không chút do dự trực tiếp tế ra Hạo Thiên Tháp, chỉ thấy một tòa bảo tháp chín tầng phủ

đầy đạo văn, tán phát đạo vận nồng đậm.

Khói mây ngưng thành vạn đạo quang hoa như muốn xé rách bóng tối, hộ vệ Hạo Thiên và Dao Trì.

Hạo Thiên Tháp là do Đạo Tổ ban cho, thuộc về Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự chỉ yếu hơn Thái Cực Đồ một bậc.

"Rắc!" Vô số ác quỷ cắn xé trên quang mạc do Hạo Thiên Tháp hình thành, phát ra tiếng rắc rắc, tựa như muốn nuốt chửng nó.

"Xèo xèo!" Đám ác quỷ đó không chỉ hung ác mà còn đói khát, đạo vận trên quang mạc giống như thức ăn của chúng, bị chúng há miệng hút lấy.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn thấy vô số ác quỷ có dáng vẻ hung tàn, trong lòng đều có chút lo lắng, Hạo Thiên Tháp tuy là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng cũng không chịu nổi sự hấp thu điên cuồng này.

Thời gian dài chắc chắn sẽ bị hút sạch.

"Rắc!" Từng tiếng vỡ vụn giòn tan truyền tới, trên quang mạc xuất hiện một đạo vết nứt, lan rộng như mạng nhện.

Vô số ác quỷ càng thêm điên cuồng, nuốt chửng các mảnh vỡ vào bụng, bụng đói cồn cào muốn được đánh một bữa no nê.

"Mau tế ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ." Tố Sắc Vân Giới Kỳ là một trong Ngũ Phương Kỳ, thuộc về Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một khi tế ra, kỳ tượng như sương khói, thiên địa sáng ngời, chư tà không nhiễm, vạn pháp bất xâm, có thể đứng vào nơi bất bại.

Từ sau khi Đạo Tổ truyền xuống, Dao Trì vẫn ít khi động dụng Tố Sắc Vân Giới Kỳ, hiện tại nguy cơ trước mắt chỉ có thể dựa vào nó để bảo mệnh.

“Hưu!” Chỉ thấy từ trong thể nội Dao Trì bay ra một mặt cờ nhỏ, đạo vận tố sắc, phác họa vô cùng tường vân.

Theo đạo văn nhấp nháy, cờ nhỏ mạnh mẽ trướng lớn, hơi sương vô lượng bốc lên, nhuộm đẫm tứ phương.

Lực phòng ngự của Hạo Thiên Tháp tuy đã bị phá, nhưng bản thân pháp bảo không hề tổn thương, trong nháy mắt lại tán phát quang hoa vô cùng, rót vào trong Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Chỉ một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khó lòng chống đỡ đám ác quỷ này, chỉ có thể hợp lực của hai người để phòng ngự.

Không phải thực lực họ không mạnh, thực sự là sức mạnh của ác quỷ quá quỷ dị, khiến người ta không đoán được nội tình.

Từ sau khi Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, rất ít khi hiển hóa sức mạnh và đạo pháp trước mặt người khác, tài khiến người ta lầm tưởng năng lực của y không mạnh.

Hôm nay Hạo Thiên mới biết, với tư cách là biểu hiện trực quan nhất của sức mạnh Địa Đạo, Lục Đạo Luân Hồi không chỉ có thể khiến người ta luân hồi chuyển thế, mà còn có thể từ trong Lục Đạo triệu hoán các linh thể kỳ dị để đối địch.

Hàng vạn ác quỷ chỉ là một loại linh thể trong đó.

Đồng thời thi triển Hạo Thiên Tháp và Tố Sắc Vân Giới Kỳ, lực phòng ngự đại đại đề thăng, dù ác quỷ có hung tàn thế nào cũng không thể phá vỡ.

Thái Ất sắc mặt như thường, mới chỉ thi triển chút thủ đoạn đã khiến họ tế ra hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu còn triệu hoán thêm linh thể khác e rằng họ sẽ không chịu nổi.

“Tật!” Ngón tay điểm nhẹ, Càn Khôn Quyển mang theo uy lực hạo hãn như một ngôi sao chổi va về phía quang mạc.

Nơi đi qua hư không phá toái, các đại điện xung quanh trực tiếp bị va bay.

Càn Khôn Quyển tuy chỉ là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng lại là bảo vật chí kim chí cương, kiên bất khả tồi, cứng rắn vô cùng.

"Đang!" Tiếng kim qua va chạm nổ vang, không chỉ Dao Trì tiên cảnh mà cả tòa Thiên Đình đều một trận chấn động, như sắp rơi xuống.

Các đại điện xung quanh phân phân vỡ vụn, hóa tác cát bụi bay tán loạn.

Hạo Thiên tâm thần đại chấn, quý vi Thiên Đình chi chủ, vậy mà có lúc bị người ta đánh cho uất ức như hiện tại.

Không có tu vi và pháp bảo nhưng vẫn bị đánh tới mức hào vô thủ chi lực.

Tu vi của y vốn thấp hơn Thái Ất, cộng thêm ác quỷ hung tàn đói khát, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Còn về phản công, chỉ có thể tìm cơ hội khác, hiện tại lại bị Càn Khôn Quyển oanh kích, tâm thần tiêu hao cực đại, có chống đỡ nổi hay không lại là chuyện khác.

Chúng nhân quan chiến ở xa xa nhìn chiến huống trong hư không, trong lòng đại vi chấn kinh.

Hai tôn Chuẩn Thánh đối mặt với Thái Ất mà hào vô chiêu giá chi lực, chỉ có thể bị động phòng ngự, thực lực của y rốt cuộc cường đại đến mức nào?

Nhìn dáng vẻ phong khinh vân đạm kia, thậm chí còn có dư lực, nếu toàn lực ra tay, Hạo Thiên chẳng phải sẽ thất bại trong nháy mắt sao.

Với tu vi và pháp bảo trong tay, việc đánh bại Hạo Thiên và Dao Trì vô cùng đơn giản, thậm chí trảm sát họ cũng làm được.

Nhưng Thái Ất không làm như vậy, y muốn trêu đùa Hạo Thiên và Dao Trì, khiến họ từ tận đáy lòng cảm thấy sợ hãi, không bao giờ dám đối đầu với y nữa.

Thậm chí sau này nhìn thấy y sẽ nhớ đến màn thảm liệt hôm nay.

"Đang đang!" Hạo Thiên trong lòng tuyệt vọng rồi, hiện tại Thiên Đình bị hủy không còn ra hình dáng gì, chỉ còn lại hai người bọn họ vẫn hoàn hảo vô tổn.

Theo việc Càn Khôn Quyển không ngừng oanh kích, phòng ngự dù mạnh đến đâu cũng sẽ không chống đỡ nổi, cuối cùng miễn không được một trận nhục nhã.

"Thái Ất đạo hữu, thỉnh thu thần thông, ta nhận thua." Vô nại chi hạ, Hạo Thiên chỉ có thể cầu tha, còn đánh tiếp tâm lý phòng tuyến của y sẽ băng tháp mất.

"Đạo hữu suýt chút nữa làm thương tổn tính mạng sư đệ của ta, chỉ dựa vào một câu nói mà muốn bỏ qua, e rằng không dễ dàng như vậy đâu." Dao Trì suýt chút nữa đánh sát Ngọc Đỉnh Chân Nhân, chỉ một câu nói là xong chuyện, vị miễn quá xem thường đệ tử Xiển giáo rồi.

Đệ tử Xiển giáo trước giờ không dễ dàng chọc giận người khác, nhưng nếu bị người ta đánh tới tận cửa thì cũng không dễ dàng bỏ qua.

"Đạo hữu thỉnh minh ngôn." Hạo Thiên biết muốn hóa giải mâu thuẫn không hề dễ dàng, Thái Ất nhìn thì có vẻ dễ nói chuyện, kỳ thực là một kẻ đắc lý không tha người.

Chương 192

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ của Dao Trì đạo hữu nhìn vô cùng huyền diệu, cho bần đạo mượn nghiên cứu vài ngày thì sao?" "Không được!" Dao Trì sắc mặt kinh biến, Tố Sắc Vân Giới Kỳ một khi cho mượn chắc chắn sẽ không có ngày trả lại.

Vô duyên vô cớ mất đi một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bất luận là ai cũng không nguyện ý.

Nhưng lời vừa thốt ra mới biết mình gặp rắc rối to rồi, trong lòng trở nên lo âu.

"Cũng được, đã ra tay với sư đệ bần đạo, ta đánh trả một kích, chỉ cần tiếp được, nhân quả toàn tiêu." Lời vừa dứt, trên hư không dâng lên một đạo ánh sáng rực rỡ, đạo quang mang kia vô cùng thứ nhãn.

Như một đạo kinh hồng xông vào thiên địa u ám, tất cả mọi người đều bị quang hoa diệu nhãn làm cho kinh ngạc không thôi.

Đạo quang hoa đó là một thanh cự xích, tán phát khí tức Hồng Mông, khí Càn Khôn như vô số linh long lượn lờ chung quanh.

Theo một cái phất nhẹ, hư không tức thì khai liệt, đem thiên địa phân làm hai, u minh đường hầm tối đen kéo dài tới tận trước mặt Hạo Thiên.

"Phanh!" Không đợi Hạo Thiên phản ứng, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trực tiếp đánh nát quang mạc.

Hạo Thiên Tháp và Tố Sắc Vân Giới Kỳ trực tiếp bị va bay.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, công kích lực chỉ dưới Bàn Cổ Phiên, vô thị bất kỳ phòng ngự nào.

Dù có hai kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chống đỡ cũng bị

phá tan trong nháy mắt.

Hạo Thiên và Dao Trì toàn thân tiên huyết bắn tung tóe, khí tức héo rũ đến cực điểm, bị va ngã trong một đống phế tích.

Phía xa một trận xôn xao, Hạo Thiên và Dao Trì vốn có thể chống đỡ đôi chút đã thất bại trong nháy mắt.

"Phốc!" Một ngụm ô huyết phun ra, trong mắt Hạo Thiên thoáng qua một tia kinh khủng, một kích đó đủ để trấn sát hai người bọn họ.

Hiện tại có thể sống sót hoàn toàn nhờ Thái Ất nương tay, nếu không chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu.

"Đa tạ đạo hữu thủ hạ lưu tình, bần đạo thụ giáo." Hạo Thiên tuy không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì được, ai bảo tu vi Thái Ất cao hơn y, pháp bảo nhiều, trận chiến này vốn đã chịu thiệt thòi.

Thái Ất không nói gì, đại thủ vung lên, Tố Sắc Vân Giới Kỳ bị va bay liền rơi vào tay y.

Dao Trì trong lòng đại cấp, pháp bảo của nàng bây giờ đã chuyển tay thành của người khác.

"Đạo hữu tu vi cao thâm, sau này có cơ hội có thể tới Địa Phủ của ta hàn huyên." Để lại một câu nói đầy ẩn ý, Thái Ất tiêu sái rời đi.

Chúng nhân Xiển giáo đi theo Thái Ất, dưới ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người chậm rãi rời đi.

Di Lặc và Dược Sư nhìn thấy đại điện đã hóa thành phế tích, trong lòng thầm cười, như vậy Thiên Đình và Xiển giáo, Tiệt giáo tất nhiên giao ác, Tây Phương giáo có thể thừa cơ mưu lợi.

"Hanh!" Hư không truyền tới một tiếng hừ lạnh, Di Lặc và Dược Sư mạnh mẽ thổ ra một ngụm tiên huyết, thân hình đứng không vững, ngã khỏi tầng mây.

Dám tính kế Xiển giáo đều sẽ phải chịu trừng phạt, dù Thái Ất đã rời đi, một ý niệm cũng có thể khiến Di Lặc và Dược Sư thâm thụ trọng sang.

Chúng nhân nghe tiếng hừ lạnh đó, trong lòng đại vi chấn kinh.

"Ta về Kim Ngao đảo!" Đa Bảo Đạo Nhân sắc mặt âm trầm, dẫn theo chúng nhân Tiệt giáo bay về Kim Ngao đảo.

Một trận yến hội vốn dĩ vui vẻ, bởi vì đệ tử Tây Phương khiêu khích mà trở nên vô cùng không vui, Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng ghi hận đệ tử tứ giáo...

Quanh đại lục Hồng Hoang là một vùng biển mênh mông, kéo dài dọc theo mặt biển có thể tới cực hạn thiên địa, còn gọi là cực điểm.

Tại tận cùng Đông Hải, Đông Cực Điểm có một khối đại lục thần kỳ tiếp giáp mặt biển, chỉ có số ít đại năng mới biết đến sự tồn tại của nó.

Thái Ất tại Bàn Cổ điện cảm ngộ Khai Thiên ấn ký Bàn Cổ để lại mới biết được bốn phía Đông Tây Nam Bắc tứ cực đều có một vùng đại lục.

Đồng thời trấn áp tàn thi Hỗn Độn Ma Thần, cho nên sau khi rời khỏi Thiên Đình liền thẳng tiến Đông Cực chi địa để tra thám một phen.

"Hưu!" Thái Ất hóa tác một đạo kim quang xuyên vân phá không, hướng tới Đông Cực chi địa bay đi.

Với tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, bay suốt đại nửa năm, chỉ thấy biển cả vô tận, bóng dáng Đông Cực chi địa cũng không thấy đâu.

May mà công phu không phụ lòng người, tiếp tục bay hơn nửa tháng, cuối cùng đã thấy Đông Cực đại lục trong truyền thuyết.

Chỉ thấy phía xa là một vùng đại lục quảng mậu, tán phát Hỗn Độn chi khí nồng đậm, hình thành từng đạo gợn sóng ép lui nước biển, tạo thành một dải chân không vạn vạn công lý.

Cho dù cách xa vạn dặm vẫn có thể cảm nhận được một cỗ ma khí cuồng bạo khiến người ta không rét mà run.

Đông Cực chi địa nằm tại Đông Cực Điểm, suốt vạn hội nguyên hầu như không có ai tới, không, có người tới.

"Ngang!" Một đạo tiếng long ngâm thê thảm truyền ra, chỉ thấy một con Thanh Long vạn trượng, toàn thân lân giáp thanh quang rực rỡ, long giác đủ để động xuyên thiên địa, chín cái móng vuốt đủ để xé rách càn khôn, khí tức Chuẩn Thánh viên mãn chấn động tứ phương.

"Thanh Long?" Thái Ất vừa đến Đông Cực chi địa thấy Thanh Long phi xuất, trong lòng có chút chấn kinh.

Phải biết Thanh Long là đệ đệ của Long Vương tiên thiên tam tộc, từ trước khi Đạo Tổ chứng đạo đã tung hoành Hồng Hoang.

Trận đại chiến tiên thiên tam tộc suýt chút nữa phá hủy đại lục Hồng Hoang, tạo ra nghiệp lực vô lượng.

Long Vương vì muốn tiêu trừ nghiệp lực thiên địa, tự nguyện trấn áp hải nhãn Đông Hải vô số hội nguyên, hiện tại vẫn không rõ sinh tử.

Đệ đệ của y là Thanh Long tu vi đạt Chuẩn Thánh viên mãn, sau khi đại chiến kết thúc đã biến mất không tăm hơi, không ngờ lại ở Đông Cực chi địa.

Bất quá, tiếng tê hống vừa rồi hiển nhiên là đã bị thương.

Có thể khiến tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn bị thương, vậy đối thủ phải cường đại cỡ nào, chẳng lẽ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Nếu là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu sĩ cấp bậc Chuẩn Thánh

căn bản không thể chạy thoát, một niệm là có thể khiến Thanh Long mất mạng.

Đã chạy thoát được thì chắc chắn không phải tu sĩ cấp bậc Hỗn Nguyên.

"Đạo hữu cứu ta!" Thanh Long một tiếng kêu gọi, cắt đứt tư tự của Thái Ất.

Cứu?

Long tộc tính tình cô ngạo, dù đã sa sút vẫn bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng.

Đệ đệ của Tổ Long chắc chắn càng thêm cao ngạo, hiện tại cầu cứu hiển nhiên không phù hợp thường lý.

Chắc chắn có kế mưu.

Đông Cực chi địa, Thái Ất không hiểu rõ lắm, chỉ biết có Hỗn Độn Ma Thần bị trấn áp.

Chương 193

Cho nên y muốn đoạt lấy bản nguyên và thi thân của nó dung nhập vào tiểu thế giới của Luân Hồi Ma Phiên.

Kêu cứu chắc chắn không đơn giản như vậy.

Có thể khiến Thanh Long chạy trốn chỉ có Hỗn Độn Ma Thần, nhìn lại vùng đại lục không thể rời đi này, tất định cần người trấn thủ nơi đây.

Trong nháy mắt Thái Ất trong lòng đã có suy đoán đại khái, sau trận đại chiến tiên thiên tam tộc sản sinh vô cùng nghiệp lực, Long Vương bị bức trấn áp hải nhãn Đông Hải.

Còn Thanh Long thì trấn áp Hỗn Độn Ma Thần trong Đông Cực chi địa để tiêu trừ nghiệp lực thiên địa.

Đáng tiếc sinh mệnh lực của Hỗn Độn Ma Thần ngoan cường, vạn hội nguyên trôi qua vẫn không bị tiêu ma sạch sẽ, ngược lại còn hưu dưỡng sinh tức, trở nên cường đại hơn.

Thanh Long căn bản không trấn áp nổi Hỗn Độn Ma Thần, lại không thể rời đi, vì vậy muốn Thái Ất làm kẻ thế tội trấn áp nơi này.

Trong nháy mắt Thái Ất nhìn thấu thủ đoạn của Thanh Long, trong lòng cười lạnh, quả nhiên lão quái vật sống qua vô số hội nguyên không một ai tâm tư đơn giản cả.

"Đạo hữu nếu có thể cứu ta một mạng, nguyện lấy trọng bảo tặng kèm." Thanh Long thấy Thái Ất trì trì không chịu động thân, trong lòng có chút sốt ruột.

Hỗn Độn Ma Thần bị trấn áp không bao lâu nữa sẽ phá khai phong ấn, chỉ có dùng tinh huyết của tu sĩ Chuẩn Thánh để khắc họa lại trận

văn mới có thể trấn áp nó.

Người trước mắt này chính hảo có thể làm vật hiến tế.

Nếu không phải vì khắc họa trận văn mà tiêu hao vô số tinh huyết, y cũng không bị tàn niệm của Hỗn Độn Ma Thần làm thương tổn.

May mà thượng thiên không bạc đãi y, vào thời khắc then chốt đã mang tới vật hiến tế bằng máu, vừa vặn giải quyết nỗi lo trước mắt.

Thái Ất nháy mắt nhìn thấu bộ mặt của Thanh Long, đạo: "Tứ chu tiên khí nhiễu quanh, lấy đâu ra nguy hiểm, đạo hữu bảo ta cứu, phải cứu thế nào?" Thanh Long trong lòng vui mừng, hiển nhiên đây là một kẻ tu vi cao thâm nhưng hào vô kinh nghiệm, một tên mao đầu tiểu tử.

Như vậy chính hảo, đỡ phải tốn nhiều tâm tư.

"Trên lưng ta có chín cây Khốn Long Đinh, chỉ cần nhổ chúng ra là có thể cứu mạng ta, xin đạo hữu phát tâm thiện lành." Lời vừa dứt, thân thể khổng lồ của Thanh Long khẽ động, lộ ra chín cây Khốn Long Đinh.

Khốn Long Đinh phủ đầy đạo văn Thiên Đạo, tuy rằng chỉ lớn tầm vài trăm vạn trượng nhưng lại tạo thành hình dáng một tòa trận pháp đinh trên thân y, một cỗ đạo vận nồng đậm tán phát ra.

Hiển nhiên Thanh Long không thể rời đi là bởi vì đại trận do Khốn Long Đinh tổ chức đã khóa y tại Đông Cực chi địa.

Chỉ cần nhìn qua là biết, trận văn do Thiên Đạo ngưng thành kia một khi bị nhổ ra, tất nhiên phải có người thay thế Thanh Long trấn thủ nơi này.

Diễn kịch phải diễn trọn bộ, Thái Ất giả vờ như kẻ mới vào đời, chắc chắn phải diễn tiếp vở kịch này.

"Đạo hữu, Khốn Long Đinh này vô cùng huyền diệu, uẩn hàm lực

lượng thiên địa.” Thái Ất nói đoạn tiến gần Thanh Long, tựa như muốn quan sát sự huyền diệu của Khốn Long Đinh.

Thân thể Thanh Long vô cùng bàng đại, Khốn Long Đinh lớn vài trăm vạn trượng cũng chỉ bằng một cái huyệt khiếu, đại bộ phận cây đinh lộ ra ngoài cơ thể.

“Đạo hữu mau nhổ nó ra, Long tộc chí bảo sẽ thuộc về ngươi.” Thanh Long tin rằng chỉ cần lấy Long tộc chí bảo làm mồi nhử chắc chắn sẽ ép được Thái Ất nhổ Khốn Long Đinh ra, để y có thể tiêu dao thiên ngoại, không cần phải trấn áp tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần nữa.

Thái Ất khóe miệng hơi nhếch, chu thân pháp lực mạnh mẽ bạo phát, một chưởng vỗ Khốn Long Đinh lún sâu vào thể nội Thanh Long.

“Ngang!” Một đạo thảm khiếu xé rách thiên địa làm chấn động hư không, Thanh Long trong mắt tràn đầy tơ máu, khóe miệng rỉ máu, hiển nhiên bị trọng thương.

Vất vả lắm mới bức ra được một tia Khốn Long Đinh, hiện tại bị Thái Ất đánh lún toàn bộ vào trong, trong lòng y vô cùng bạo nộ.

Tiểu tử này vốn là giả bộ để khiến y lơ là cảnh giác.

Thanh Long trong lòng bạo nộ muốn đánh sát Thái Ất.

Đáng tiếc thân thể quá bàng đại lại bị trọng thương, ngay cả sợi lông của Thái Ất cũng không chạm tới được.

“Ba!” Thái Ất sớm đã ghi nhớ vị trí Khốn Long Đinh, liên tục ra tay đem những cây Khốn Long Đinh còn lại toàn bộ đóng sâu vào thể nội Thanh Long.

“Ngang!” Một tiếng rên rỉ truyền ra, pháp lực trong thể nội Thanh Long như bị bế tắc, thân thể khổng lồ kịch liệt run rẩy, trong nháy mắt rơi xuống đại lục.

Khốn Long Đinh do Thiên Đạo ngưng tụ thành, chuyên môn khắc chế Long tộc.

Lại thêm việc Thái Ất toàn lực đánh xuống, uy lực của Khốn Long Đinh tăng mạnh, trực tiếp đánh cho Thanh Long trọng thương.

Nếu Thái Ất và Thanh Long chính diện giao chiến chắc chắn sẽ là một trận ác chiến.

Y không sợ Thanh Long nhưng chắc chắn sẽ tốn nhiều công sức, không biết chừng sẽ phát sinh biến cố khác.

Lược thi tiểu kế, Thanh Long đã bị lừa gạt, nếu không phải tận mắt chứng kiến Thái Ất tuyệt đối không tin lão quái vật sống vô số hội nguyên lại có tâm trí thấp kém như vậy.

Người có thể tu luyện tới Chuẩn Thánh có nhân vật nào đơn giản, chỉ có Long tộc cuồng vọng tự phụ, coi người khác đều là kẻ ngốc mà đối đãi.

"Đạo...

đạo hữu khoan động thủ, có gì từ từ nói." Thanh Long tuy bị đánh trọng thương nhưng nhục thân cường hoành, bị Thái Ất liên tiếp đánh chín cái vẫn chưa chết.

Nhưng y không thể cấu thành uy hiếp với Thái Ất được nữa vì kinh lạc trong người đã bị đánh đứt hết rồi.

Tiểu tử này nhìn không lớn mà ra tay thật độc ác, trực tiếp đánh nát xương sống rồng, muốn khôi phục không mất vài vạn năm chắc chắn không xong.

Khốn Long Đinh tuy chỉ có chín cây nhưng đều đinh tại những huyệt khiếu mấu chốt nhất, xương sống của Thanh Long trực tiếp bị đánh gãy, chạy trốn là không thể nào.

“Đạo hữu cư ngụ lâu ngày tại Đông Cực chi địa, đối với tình huống ở đây vô cùng am hiểu, có thể giảng cho bần đạo nghe chút không?” Thái Ất tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, với những sự tình thông thường chỉ cần bấm ngón tay là biết.

Nhưng Đông Cực chi địa có chút đặc thù, có sức mạnh Thiên Đạo bình tế mọi khí cơ, bất luận thôi diễn thế nào cũng chỉ thấy một mảnh hỗn độn không thể tham tri lịch sử, đành phải hỏi Thanh Long.

Dù sao trấn áp Đông Cực chi địa lâu như vậy chắc chắn y biết được một số bí tân.

Thanh Long biết người có thể chạy tới Đông Cực chi địa chắc chắn là vì tàn niệm của Hỗn Độn Ma Thần kia.

Với thương thế hiện tại chạy cũng không thoát, chi bằng để đạo nhân trước mắt này thân tử đạo tiêu, bị Hỗn Độn Ma Thần kia giết chết y cũng cam lòng.

Chỉ cần trì hoãn thêm chút thời gian, đợi tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần phá khai phong ấn, đạo nhân này tất tử vô nghi.

Hai người mỗi người một ý đồ, đều đang tính kế đối phương.

“Đạo hữu có điều không biết, Đông Cực chi địa này do tàn thi của Hỗn Độn Ma Thần hóa thành...” Thái Ất từ miệng Thanh Long được biết, Đông Cực chi địa do tàn thi của vài vị Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, diện tích thậm chí còn rộng lớn hơn cả biển cả.

Với tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của Thanh Long, phi hành toàn tốc cũng phải mất mấy năm mới đi hết một vòng.

Chỉ vì có đại trận do thiên địa hình thành trấn áp tàn niệm của vài vị Ma Thần nên bấy lâu nay vẫn bình an vô sự.

Chương 194

Nhưng thời gian trước phong ấn bắt đầu lỏng lẻo, ma khí tràn ra đã đánh y trọng thương.

Thái Ất hai mắt hơi híp lại, nhìn dáng vẻ Thanh Long thao thao bất tuyệt trong lòng thấy kỳ quái.

Một người đang lâm vào nguy cơ làm sao có thể thong dong kể lại bí tân như vậy, chắc chắn có dự mưu.

"Đạo hữu còn có điều giữ lại, cảm thấy bần đạo dễ gạt sao?" Lời vừa dứt, trong mắt Thái Ất hàn mang lóe lên, hiển nhiên đã động sát cơ với Thanh Long.

Một Chuẩn Thánh lâu đời, chỉ còn một bước là có thể đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, loại người này tuyệt đối không cam tâm bị đùa giỡn.

Cộng thêm việc Thanh Long muốn tính kế y, sớm đã khiến Thái Ất động sát niệm, chỉ vì y còn chút giá trị sử dụng nên mới chưa động thủ.

Cái đầu rồng khổng lồ của Thanh Long lắc lư, hai mắt có chút hoảng trương nhưng trong nháy mắt đã trở nên hoan hỷ.

"Oanh!" Một đạo âm thanh phá toái hư không truyền ra, một đạo uy áp khủng khiếp trùng kích tứ chu.

"Ha ha, Thái Ất ngươi xong đời rồi, tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần đã phá khai phong ấn, chạy không thoát đâu." Thái Ất nhíu mày, hiển nhiên có thể cảm ứng được chỉ riêng uy áp vô hình này đã biết tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần có khí thế Chuẩn Thánh viên mãn.

Mạnh hơn Thanh Long gấp vạn lần không chỉ, cách Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên chỉ còn một bước chân.

Nhưng chính cái 'một bước chân' này khiến Thái Ất bình tĩnh lại.

Chỉ cần không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên y hào vô úy cụ, thực sự không được thì triệu hoán Luân Hồi Đạo Nhân đến tương trợ, an toàn của y không cần lo lắng.

Nhưng việc cấp bách hiện tại là sát, nếu không trì hoãn thời gian tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần chưa chắc đã phá khai được phong ấn.

"Thương!" Một đạo xích ảnh khổng lồ bay tới, khí Hồng Mông mang theo uy năng bành trướng trực tiếp trảm hạ đầu rồng của Thanh Long.

Đối mặt với Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Thanh Long đang bị trọng thương căn bản không có sức chống đỡ.

Một đạo nguyên thần khổng lồ từ thể nội Thanh Long bay ra hướng về phía xa chạy trốn.

Nhục thân bị hủy chỉ cần nguyên thần thoát được vẫn có thể tái sinh lần nữa.

"Khóa!" Thái Ất là Địa Đạo chi chủ, bất luận nguyên thần hay linh hồn cường đại thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay y.

Theo tiếng quát nhẹ của Thái Ất, hư không ngưng tụ vô số sợi tỏa liên trực tiếp cấm cố nguyên thần Thanh Long, mặc cho y giãy giụa thế nào cũng vô dụng.

"Không, ta hận..." Dù sao cũng là một nguyên thần tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, vận dụng tốt có thể trấn thủ Địa Phủ.

Ngay lập tức Thái Ất thu lấy thi thân và nguyên thần của Thanh Long.

"Phanh!" Một tiếng nổ tung từ lòng đất truyền tới, chỉ thấy trên

mặt đất tràn ra ma khí vô cùng, ngưng tụ thành một tôn khu thể Ma Thần vạn vạn trượng.

Khu thể Ma Thần này có chút quái dị, mọc ra ba cái đầu lâu theo hình dáng ma khuyển, mỗi cái đầu đều to bằng tinh thần.

Toàn thân lông lá như từng con Hỗn Độn ma xà, thôn thổ Hỗn Độn chi khí, đuôi như một chiếc lôi tiên nhấp nháy lôi mang tím ngắt.

Uy áp Chuẩn Thánh viên mãn lan tỏa như muốn chấn nát thiên địa.

Tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần đó nhìn như hình dáng Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển.

Lúc trước Thanh Long nói Đông Cực chi địa do tàn thi của vài vị Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, chắc chắn lưu lại vài đạo tàn niệm.

Hiện tại chỉ xuất hiện một con Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển, hiển nhiên các tàn niệm đã dung hợp làm một mới biến thành dáng vẻ này.

"Ngao ô..." Một tiếng tê hống khiến thiên địa như sắp băng hoại, đại địa phân phân chấn động.

Tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần bị trấn áp vô số hội nguyên, nhìn thấy Thái Ất liền nháy mắt phát cuồng, ánh mắt đỏ ngầu tán phát sát ý vô cùng.

Hiển nhiên nó đã mất đi thần trí, một lòng chỉ muốn sát phạt, trở thành một cỗ máy giết chóc, hèn chi Thiên Đạo phải trấn áp nó, nếu để nó chạy tới lục địa Hồng Hoang chắc chắn sẽ là một trận tai nạn.

"Hô!" Một tiếng xé gió cắt đứt tư tự của Thái Ất.

Chỉ thấy ba cái đầu của Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển mỗi cái phun ra một đạo quang mang.

Ngọn lửa rực cháy tiêu dung mọi thứ, cương phong vô kiên bất tồi, hắc động vô tận thôn phệ vạn linh đều ngưng thành một đạo

quang trụ vạn vạn trượng tập kích Thái Ất.

Hư không nháy mắt phá toái, Hỗn Độn chi khí hung dũng di mạn, một cỗ uy áp hạo hãn chấn động tứ phương, đại địa phân phân khai liệt lộ ra vực sâu tối đen.

Tinh thần trên cửu thiên đồng thời trụy lạc xuống biển cả, bạo phát những tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Thiên địa vào lúc này biến sắc, trật tự đảo lộn, Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển như một vị chí tôn chưởng khống hết thảy tại Đông Cực chi địa.

Hỗn Độn Ma Thần có truyền thừa riêng, mỗi một kích đều mang theo quy tắc thiên địa.

Bốn phía Thái Ất nháy mắt hóa thành hỏa hải, phong vực và bóng tối, tựa như bị Hỗn Độn thôn phệ.

Phải nói rằng tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần quá khủng khiếp, một kích này vượt xa Chuẩn Thánh viên mãn thông thường.

May mà Thái Ất có chí bảo trong tay nên không sợ nguy cơ trước mắt.

"Hoa!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay vung lên, giữa thiên địa xuất hiện một đạo quang mang vạn vạn trượng xé rách bóng tối vô tận.

"Đang đang!" Hỏa hải Hỗn Độn bị đánh tan trực tiếp, cương phong vô tận phân phân phá toái, tứ chu tức thì xuất hiện một dải chân không vạn trượng.

Đừng nhìn Thái Ất ứng đối nhẹ nhàng, một khi tu vi đạt tới cấp bậc Chuẩn Thánh, thứ họ sử dụng không còn là pháp lực mà là chí lý thiên địa, đạo pháp vô thượng.

Dù chỉ là một giọt nước trong tay Chuẩn Thánh cũng uẩn hàm đại đạo vô thượng.

Đây không phải là tỷ thí pháp thuật mà là cuộc giác lượng về 'Đạo'.

Thái Ất lĩnh ngộ Luân Hồi đại đạo, trong tay lại có Hậu Thiên chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích nên bộc phát đạo vận tịch quyển thiên địa.

Phản quan Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển, tuy rằng do tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần ngưng tụ thành, nhưng mỗi tàn niệm có đạo nghĩa riêng, một khi ngưng tụ lại một chỗ sẽ trở nên không thuần tịnh.

Trên người nó có Hỏa chi đại đạo, Phong chi đại đạo, Ám chi đại đạo, thậm chí có cả Lôi chi đại đạo đan xen vào nhau.

Nhìn thì có vẻ tu luyện nhiều đại đạo, nhưng mỗi loại đều biến thành không thuần tịnh, khó lòng bộc phát uy lực mạnh nhất.

Nếu đối phó với tu sĩ khác, Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển có lẽ có thể dễ dàng giải quyết, nhưng đối mặt với Thái Ất thì có chút khó khăn rồi.

Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển mất đi thần trí chỉ biết giết chóc, thấy một kích không thành liền dựng đứng lông tơ, vô số độc xà đồng loạt phun ra một ngụm độc cương.

Chương 195

Độc cương ngưng thành hình kiếm, tán phát khí tức hủ thực cường liệt, hư không trong nháy mắt hóa thành hư vô.

"Hưu hưu!" Vô số độc kiếm phi xuất, cả một vùng thiên địa đều nhuộm màu xanh lục khiến người ta tê dại da đầu, tựa như một thế giới độc dược đang bao phủ lấy y.

Đại đạo ba ngàn mỗi loại đều khác nhau, Độc là một trong số đó, vô cùng quỷ dị, thậm chí khiến người ta khó lòng phòng bị.

Thái Ất trong tay liên tục vung động Hồng Mông Lượng Thiên Xích, vô số đạo quang hoa diệu nhãn nhấp nháy trên hư không.

"Đang đang!" Tiếng kim qua va chạm kèm theo hỏa quang vô cùng nhuộm màu sắc rực rỡ cho vùng thiên địa này, năng lượng khủng khiếp hóa tác khói súng che lấp thiên khung.

Độc là thứ quỷ dị nhất thế gian, dùng đạo nghĩa thiên địa ngưng thành độc cương lại càng không thể coi thường.

Dù là Chuẩn Thánh nếu dính phải một giọt cũng sẽ bị độc sát vô tình.

Bởi vì nó được ngưng thành từ đạo văn chứ không phải chất độc thông thường.

Độc kiếm bị Thái Ất đánh nát trong nháy mắt bộc phát năng lượng độc tính mạnh mẽ hơn, hóa thành từng con độc xà chui vào thể nội.

Phải biết Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên chí bảo, mỗi một kích đều uẩn hàm đạo vận vô cùng mà vẫn không thể hủy diệt được độc cương, hiển nhiên độc uẩn uẩn hàm trong đó vô cùng khủng khiếp.

Muốn lực phòng ngự cường đại, Thái Ất sử dụng Hồng Mông Lượng Thiên Xích có thể phá khai nó, nhưng độc cương nhìn thì có hình có tướng, kỳ thực vô căn vô nguyên.

Muốn chống đỡ độc cương chỉ dựa vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích chắc chắn không được.

"Tật!" Thái Ất ngón tay điểm nhẹ, trước mặt xuất hiện một mặt cờ nhỏ hoa văn xanh thẫm tán phát đạo vận nồng đậm, một đạo quang mạc bằng không xuất hiện, che chắn hư không vạn dặm.

Đạo Tổ ban cho Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Thái Ất vẫn luôn ít khi sử dụng, giờ đây đối mặt với đạo pháp quỷ dị của Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển không thể không tế nó ra.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một khi tế ra có thể làm mờ mịt càn khôn, che trời lấp đất, vạn pháp bất xâm, chư tà không dám cận thân.

Quả nhiên Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ vừa xuất hiện, đám độc xà quỷ dị kia đều bị ngăn cản bên ngoài, tiếng va chạm không ngừng truyền tới chỉ có thể khiến quang mạc hiện lên từng đạo gợn sóng.

Pháp bảo cường đại có thể bù đắp sự thiếu hụt về tu vi, đạo pháp của Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển dù quỷ dị thế nào vẫn không địch lại sự cường thế của pháp bảo.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Thái Ất đã nắm bắt được thực lực của Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển nên trong lòng hào vô úy cụ.

Lông mày nhướng lên, đạo văn trên Hồng Mông Lượng Thiên Xích toàn bộ sáng rực, uy áp khủng khiếp trực trùng thiên tế tựa như muốn chẻ đôi vùng thiên địa này, chấn nát tinh thần trên cửu thiên.

"Oanh!" Một đạo xích ảnh đủ để gánh vác thiên địa chém xuống,

cả vùng Đông Cực chấn động, vô số ngọn núi bị khí nhận vô hình chém nát.

Đại địa tứ phân ngũ liệt, khe rãnh dọc ngang, vết sẹo như vực sâu khiến Đông Cực chi địa hiện ra vô cùng dữ tợn.

"Keng!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích chém trên thân Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển, bùng phát hỏa quang vô cùng, tiếng kim qua va chạm truyền khắp bốn phương.

"Ngao!" Một tiếng rên rỉ át hết mọi âm thanh khiến nước biển phía xa cũng phải hung dũng, có thể thấy nó bị thương nặng cỡ nào.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích không chỉ là Hậu Thiên chí bảo mà trong đó còn uẩn hàm lực lượng công đức.

Với tư cách là Hỗn Độn Ma Thần bị Thiên Đạo trấn áp, thứ nó sợ nhất chính là lực lượng công đức.

Giờ đây có uy năng của Hậu Thiên chí bảo cộng thêm lực lượng công đức, một kích hạ xuống đủ để trọng sang Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển.

Nhưng một màn quỷ dị đã xuất hiện trước mắt Thái Ất.

Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển thực sự bị đánh thương, thậm chí cả hai cái đầu khổng lồ đều bị chém nát, nhưng lại không có tiên huyết chảy ra, chỉ có ma khí nồng đậm phiêu đãng tứ phương.

Quỷ dị nhất là từ lòng đất tràn ra thêm nhiều ma khí, tu phục lại hai cái đầu đã nát, Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển tựa như không hề chịu bất kỳ tổn thương nào.

Tàn thi Hỗn Độn Ma Thần hóa thành Đông Cực chi địa, tàn niệm ngưng thành Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển.

Hiển nhiên việc tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần phá hư rồi tu phục kỳ

tích như hiện tại chắc chắn là có dị bảo hộ thể.

Hèn chi Thiên Đạo phải trấn áp chứ không trảm sát, bởi vì cổ ma niệm này khó lòng tiêu trừ, chỉ có thể dựa vào sức mạnh thiên địa để mạn mạn tiêu ma.

Như vậy, nhất định phải tìm ra nguồn gốc của hỗn độn ma niệm mới có thể triệt để tiêu diệt nó, nếu không Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển sẽ luôn được tu phục.

Cả vùng Đông Cực chi địa đều do tàn thi Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, tán phát khí tức Hỗn Độn, muốn tìm ra nó không phải là chuyện dễ dàng.

"Ngao!" Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển gầm lên giận dữ, há to cái mồm máu đỏ lòm đớp về phía Thái Ất.

Một đạo thôn phệ tuyền qua khủng khiếp sinh ra trong hư không, hiển nhiên muốn nuốt chửng y trong một cái đớp.

Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển tuy không có thần trí nhưng lại biết chỉ cần nuốt chửng Thái Ất sẽ mang lại lợi ích cực đại cho nó, đó là một loại phản ứng bản năng.

Thái Ất là tàn thi Luân Hồi Ma Thần hóa hình, nếu bị Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển nuốt chửng sẽ giúp nó tăng mạnh thực lực.

Đáng tiếc ý đồ đó cuối cùng cũng thất bại.

Thái Ất không dễ bị nuốt chửng như vậy.

"Rắc!" Một tiếng rắc giòn tan thu hút sự chú ý của Thái Ất.

Trong nháy mắt, Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển cắn trên quang mạc, xuất hiện từng đạo vết răng khổng lồ.

Dù sao cũng là thực thể kết hợp của vài tôn tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần, một cái đớp hạ xuống còn mạnh hơn công kích của Cực phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo, trực tiếp phá khai phòng ngự của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Phải thừa nhận đây là đối thủ mạnh nhất Thái Ất từng gặp, may mà Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển không tế ra pháp bảo, nếu không với thực lực đó tuyệt đối sẽ là một trận ác chiến.

Nhưng hiện tại?

Trong mắt Thái Ất lóe sát ý, Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay bộc phát công đức chi khí cường đại.

Khói sương vô cùng bốc lên, oanh kích về phía con Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển đang lao tới.

Lực lượng công đức đối với tà ma yêu đạo có lực sát thương cực mạnh, qua sự gia trì của Hồng Mông Lượng Thiên Xích uy lực bộc phát đến mức tối đa.

"Hoa!" Ánh sáng chói mắt nhuộm đẫm cả thiên địa, năng lượng khủng khiếp trực tiếp xé nát Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển thành từng mảnh vụn.

Ma khí Hỗn Độn vô lượng phiêu tán giữa thiên địa, dần dần dung nhập vào lòng đất.

Hiển nhiên dị bảo giúp Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển phục sinh nằm ở sâu trong Đông Cực chi địa, phải mau chóng tìm thấy nó, nếu không một lát nữa Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển lại sẽ trọng sinh.

"Phanh!" Ngay khi Thái Ất định tìm kiếm dị bảo, một đạo ma quang từ sâu trong lòng đất vọt ra, chạy trốn về phía xa.

Chương 196

Đó là một viên châu tử tán phát ma khí Hỗn Độn, ma văn vô số đan xen vào nhau, uy áp khủng khiếp phá nát thời không.

Hiển nhiên đó mới là bản thể tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần, còn con Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển lúc trước chỉ là hư thể do tàn niệm cụ tượng hóa mà thành.

Hỗn Độn Ma Châu cảm nhận được thực lực cường đại của Thái Ất, định phá khai thời không viễn độn vào hư vô.

Tàn niệm của Ma Thần cụ tượng hóa thành hư thể, vốn có thực lực Chuẩn Thánh viên mãn, nếu để Ma Châu tu luyện thêm vạn cá hội nguyên, chẳng lẽ không thể đột phá Hỗn Huyên Đại La Kim Tiên?

Hiển nhiên, tuyệt đối không thể để Ma Châu đào tẩu.

"Đang!" Ý niệm vừa động, một đạo tiếng chuông như vọng về từ thời viễn cổ.

Giữa hư không xuất hiện một tôn cổ chung to lớn hạo đại, trên thân chung khắc họa nhật nguyệt tinh thần, hư tượng địa phong thủy hỏa, ngũ sắc hào quang chiếu diệu chư thiên, hỗn độn thánh uy trấn áp vũ nội.

Theo một tiếng vang lớn của Hỗn Độn Chung, phiến thiên địa này hoàn toàn bị cấm cố, không gian và thời gian ngưng đọng, ngay cả dũng đạo bị Ma Châu đâm vỡ cũng đang dần khép lại.

"Hỗn Độn Chung!

Không...!" Bên trong Hỗn Độn Ma Châu truyền ra một thanh âm tê tâm liệt phế, dường như tràn đầy sợ hãi đối với Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung vốn do lưng rìu của Bàn Cổ Phủ hóa thành, ba

nghìn Ma Thần đều mang nỗi sợ hãi khó có thể tưởng tượng với nó.

Những cảnh tượng bị Bàn Cổ Phủ chém giết năm xưa hiện lên trong não hải, tàn niệm của Hỗn Độn Ma Thần không ngừng run rẩy.

Thái Ất tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, chân đạp Hỗn Độn Chung, tựa như một vị đế vương tuyệt thế, ý khí phong phát, quanh thân đạo vận bay múa.

"Trấn!" Thái Ất khẽ nhả đạo pháp, hàng tỷ tinh thần trên Hỗn Độn Chung đồng thời tỏa sáng, sơn xuyên địa mạch rung động điên cuồng.

Chúng từ trong Hỗn Độn Chung bay ra, hiển hóa vô cùng đạo pháp giữa hư không, mang theo thánh uy vô lượng trấn áp thiên địa.

Tinh thần chi lực và đại địa chi lực đan xen vào nhau, đồng thời đánh thẳng vào Hỗn Độn Ma Châu.

"A!

Đạo hữu tha cho ta một..." Lời cầu xin chưa dứt, tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần đã bị Hỗn Độn Chung trực tiếp chấn tán.

Thái Ất ý niệm vừa động, viên Ma Châu kích thước như hạt tinh thần rơi vào tay hắn, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Tàn niệm của Hỗn Độn Ma Thần tuy đã bị chấn tán, nhưng vẫn bị Hỗn Độn Ma Châu hấp thu, nếu không hủy đi, thời gian dài vẫn sẽ sinh ra linh trí mới.

Đáng tiếc, với tu vi của hắn, cộng thêm uy lực của Hỗn Độn Chung và Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cũng không thể hủy diệt được Hỗn Độn Ma Châu này.

"Xem ra chỉ có thể để Luân Hồi Đạo Nhân thử một phen." Lời vừa dứt, hư không xuất hiện một tòa Lục Đạo Luân Hồi bàn khổng lồ, Luân Hồi Đạo Nhân mặc tử bào bước ra.

“Kiến qua Bản tôn!” “Đạo hữu bất tất đa lễ, hãy xem Hỗn Độn Ma Châu này, với tu vi của ngài có thể hủy đi không.” Thái Ất tuy không thể hủy đi, nhưng Luân Hồi Đạo Nhân với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, muốn hủy đi Ma Châu này thì không có vấn đề gì.

“Muốn hủy Ma Châu thì thập phần đơn giản, nhưng tốt nhất đừng hủy đi.” Trong thoáng chốc, Thái Ất đã hiểu ý đồ của Luân Hồi Đạo Nhân.

Hỗn Độn Ma Châu cường đại là không cần bàn cãi, nếu có thể tận dụng tốt, tuyệt đối có thể tăng thêm một đại trợ lực cho Địa Phủ.

Hỗn Độn Ma Châu tuy hung ác, đầy rẫy ma khí, nhưng nếu cho nhập luân hồi, trước khi linh trí sinh ra mà giáo hóa hướng thiện thì có thể độ hóa được.

Thế gian vốn không có căn nguyên thiện ác, chỉ tại tâm người.

Cho dù quanh thân ma khí, nhưng chỉ cần tích lũy công đức, nhất tâm hướng thiện, vẫn có thể được thiên địa công nhận.

“Hưu!” Thái Ất đưa tay thu lấy Hỗn Độn Ma Châu, chuyện chuyển thế luân hồi không gấp, hiện tại có chính sự cần làm.

Vùng Đông Cực này vốn do tàn thi Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, vậy thì thu đi cùng lúc luôn.

Dù sao nơi này ức vạn hội nguyên cũng không có người lui tới, để lại chi bằng dung nhập vào tiểu thế giới.

“Hoa!” Một đạo luân hồi quang hoa lóe lên, Luân Hồi Ma Phiên xuất hiện trước mặt hai người, trong nháy mắt biến thành khổng lồ ức vạn trượng, chống đỡ cả thiên địa.

Đạo văn trên mặt cờ đồng thời tỏa sáng, luân hồi đạo vận nhuộm đẫm chư thiên, vòng xoáy không gian khổng lồ tỏa ra sức hút vô tận.

Luân Hồi Đạo Nhân phất tay áo rộng, vùng Đông Cực bao la hơn đại hải vạn lần bị thu vào Luân Hồi Ma Phiên.

Đông Cực chi địa được ngưng tụ từ vài bộ tàn thi Ma Thần, một khi dung hợp vào tiểu thế giới, đủ để thăng cấp nó lên một bậc.

Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất đồng thời tiến vào tiểu thế giới.

Muốn dung hợp Đông Cực chi địa vào đây không hề dễ dàng, cần hợp lực của cả hai để luyện hóa.

Trong tiểu thế giới, hàng tỷ tinh thần treo cao trên thiên khung, tỏa ra hào quang vô tận, trên mặt đất linh căn vô số, tỏa ra từng luồng linh thể, hấp thu linh khí từ hỗn độn hư không tràn vào.

Địa phong thủy hỏa vận chuyển có thứ tự, một khối đại lục bàng đại huyền phù giữa hư không, chính là Đông Cực chi địa.

Tiểu thế giới vốn có sơn xuyên địa mạch, muốn dung nhập Đông Cực chi địa cần phải liên kết địa mạch lại với nhau.

"Lạc!" Đại thủ đè xuống, Đông Cực chi địa rơi vào phương Đông của tiểu thế giới, tiếng va chạm nhẹ vang vọng khắp nơi.

Những linh căn vừa mới sinh ra linh trí đều bị dọa cho kinh hãi.

Việc liên thông địa mạch không đơn giản như nối hai sợi dây thừng, cần sử dụng thiên địa chi lực từ từ sơ lý, đợi linh khí có thể vận chuyển lưu loát mới coi là thành công.

Hai người đồng thời vận chuyển luân hồi chi lực, tại nơi tiếp giáp giữa Đông Cực chi địa và đại lục không ngừng sơ lý.

Đạo vận vô cùng tràn ngập tứ phương, từng cái đạo văn liên tục dung nhập vào những điểm liên kết.

Cùng lúc đó, trên cửu thiên, từ Nam Thiên Môn bay xuống hai đạo kim quang, hướng về Hồng Hoang đại lục.

Người đi phía sau là một nữ tử nhan sắc vô song, mặc tiên quần hồng hà thải, đầu đội ngọc tinh quan, khí tức Thái Ất Kim Tiên lan tỏa khắp nơi.

“Tam Thủ Giao, mau theo bản cung trở về mới mong thoát tội chết.

Nếu để ca ca ta biết ngươi trộm bảo châu tư tự hạ giới, nhất định sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán.” “Dao Cơ tiên tử, nhân gian phồn hoa đa dạng, thú vị hơn thiên đình buồn tẻ nhiều.

Chi bằng để ta ở nhân gian khoái hoạt một phen, chẳng phải tự do hơn làm thần tiên sao, hà tất phải so đo chuyện bảo châu.” Tam Thủ Giao vốn là thiên thần canh giữ Trấn Điện Long Châu ở Lăng Tiêu Bảo Điện, lại nảy sinh lòng tham, lấy trộm bảo châu hạ giới, bị Dao Cơ tiên tử phát hiện.

Đây chính là màn truy đuổi vừa rồi.

“Trộm Trấn Điện Long Châu là phạm thiên điều, còn dám cổ hoặc bản cung, hôm nay tất phải bắt ngươi quy án, tống vào thiên lao.” Lời vừa dứt, Dao Cơ tế ra một chiếc phi vân kim thoa, trong nháy mắt biến thành mười vạn trượng, xé không lao thẳng về phía Tam Thủ Giao.

Chương 197

Nơi nó đi qua sơn băng địa liệt, tứ hải phiên đằng, uy năng Thái Ất Kim Tiên lộ rõ không nghi ngờ.

Nguy cơ trước mắt, Tam Thủ Giao lắc mình hiện ra bản thể.

Thân hình triệu trượng che khuất cả ánh mặt trời, đầu giao khổng lồ đầy dữ tợn.

Nó không chọn đối đầu trực diện với Dao Cơ, quất mạnh đuôi một cái rồi lao thẳng xuống Hồng Hoang đại lục.

Phi vân kim thoa đánh vào hư không, Dao Cơ cau mày tiếp tục truy đuổi.

Trong mắt nàng, nhất định phải bắt được Tam Thủ Giao quy án mới có thể quay về thiên đình.

Tam Thủ Giao không chỉ ham mê nữ sắc mà còn vô cùng giảo trá, biết Dao Cơ sẽ không buông tha, nên khi chạy trốn đã sớm thiết kế tất cả, chỉ đợi Dao Cơ lại gần sẽ giáng một đòn chí mạng, sau đó mặc sức tiêu dao...

Dao Cơ thấy tốc độ của Tam Thủ Giao chậm lại, lập tức bay lên phía trước định bắt giữ.

"Ngao!" Tam Thủ Giao đột nhiên quay người, móng vuốt khổng lồ như muốn xé rách thiên địa, trong chớp mắt chộp thẳng vào tim của Dao Cơ.

Do không kịp phòng bị, trái tim của Dao Cơ trực tiếp bị bóp nát.

"Phốc!" Dao Cơ phun ra một ngụm tiên huyết, thân hình không tự chủ được mà rơi xuống.

Nàng không ngờ Tam Thủ Giao lại đột nhiên tập kích, hận thay mạng này không còn bao lâu.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên, dù trái tim bị vỡ vẫn còn giữ được một hơi thở, nhưng muốn giữ mạng trừ phi có người hiến dâng trái tim mới cứu được.

Thật trùng hợp, khi Dao Cơ sắp chết, nàng lại được một phàm nhân cứu giúp.

Đúng là đại nạn không chết tất có hậu phúc.

Trong Luân Hồi Ma Phiên, Đông Cực chi địa và đại lục của tiểu thế giới đã tiếp giáp, linh khí thuận lợi lưu chuyển, thậm chí tỏa ra từng tia hỗn độn chi khí.

Từng sợi luân hồi pháp tắc phủ khắp nội bộ Đông Cực chi địa, phác họa thành văn lộ, dung làm một thể với tiểu thế giới.

"Oanh long!" Trong tiểu thế giới đột nhiên vang lên tiếng lôi minh, một cỗ ý chí yếu ớt bao trùm toàn bộ thiên địa, uy áp khủng bố quét qua thiên khung.

Vô số sinh linh đều có thể cảm giác được, nơi này đã sinh ra một tồn tại khủng bố, một niệm có thể khiến vạn vật tiêu tan, một niệm có thể khiến thiên địa phục tô.

Theo sự dung nhập của Đông Cực chi địa, cộng thêm bản nguyên của Tinh Thần Lão Tổ, thi thân Kim Ô, Phù Tang Thụ cùng với dũng đạo thông với hỗn độn hư không, cuối cùng tiểu thế giới đã thăng lên cấp bậc Tiểu Thiên Thế Giới, có thể dung nạp nhiều sự vật hơn, để sinh linh tiến vào tu luyện.

Tấn thăng thành Tiểu Thiên Thế Giới đồng nghĩa với việc có thể hấp nạp ba nghìn tiểu thế giới khác, từng bước trưởng thành thành Đại Thiên Thế Giới, thậm chí là Hỗn Độn Thế Giới cấp cao hơn.

Quan trọng nhất là tiểu thế giới đã sinh ra một tia ý chí, tuy còn yếu ớt nhưng có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Luồng khí tức thuộc về Địa Đạo đó vô cùng thuần chính, sau khi không ngừng lớn mạnh, chắc chắn có thể triệt để chưởng khống sức mạnh Địa Đạo.

Phàm là sinh linh trong Tiểu Thiên Thế Giới đều chịu sự quản lý của ý chí này, nhưng Thái Ất lại có thể giao tiếp với nó.

"Y nha!" Tuy Thái Ất không biết ý chí này muốn nói gì, nhưng lại cảm nhận được một tia thiện ý.

Luân Hồi Ma Phiên là pháp bảo của Thái Ất, mọi thứ bên trong đều do hắn quản hạt, đương nhiên tiền đề là tu vi của hắn phải đạt đến trình độ nhất định.

Bởi lẽ ý chí trong Tiểu Thiên Thế Giới có liên quan đến Địa Đạo, không phải Thái Ất hiện tại có thể hoàn toàn chưởng khống.

Nhưng có một điểm không nghi ngờ, khi tu vi Thái Ất đủ cao, hắn có thể triệt để chưởng khống đạo ý chí này, thậm chí chưởng quản Địa Đạo.

"Hô!" Một đạo thanh phong thổi qua, ý chí yếu ớt kia ẩn vào hư không, ngay cả tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân cũng khó lòng thăm dò, chỉ có thể đợi nó tự hiện thân.

Theo sự thăng cấp của thế giới, trong lòng Thái Ất chợt có cảm ngộ, minh ngộ được một tia chấp niệm của bản thân.

Đúng vậy, chấp niệm.

Minh ngộ thiện niệm thì trảm Thiện thi, ngưng tụ ác niệm thì trảm Ác thi.

Chỉ khi hiểu rõ chấp niệm trong lòng mới có thể trảm xuất Chấp

Niệm thi.

Trong tam thi, Chấp Niệm thi là khó trảm nhất.

Từ sau khi trảm được Ác thi, hắn vẫn luôn tìm kiếm chấp niệm của mình nhưng không có manh mối.

Hiện tại nhờ thế giới tấn cấp, khí vận gia thân, Thái Ất cuối cùng cũng minh ngộ được một tia chấp niệm.

Một tia này khiến hắn nhìn thấy quang minh vô hạn.

Thái Ất lập tức khoanh chân tọa thiền ngay trong Tiểu Thiên Thế Giới để minh ngộ chấp niệm.

Luân Hồi Đạo Nhân mỉm cười, thân hình nhoáng một cái đã ra khỏi tiểu thế giới.

Minh ngộ bản thân là việc người khác không thể giúp đỡ, dù là Luân Hồi Đạo Nhân cũng không xong, chỉ có thể kỳ vọng hắn thuận lợi trảm ra Chấp Niệm thi.

Giờ khắc này, tâm Thái Ất vô cùng ninh tĩnh, như trở về hành tinh xanh thẳm năm nào.

"Cái gương cũ này mà đòi hai triệu, ông chủ tưởng tôi là gà mờ sao, trong cổ tịch căn bản không có ghi chép về Luân Hồi Phiên." "Không biết nhìn hàng, thấy đồ người khác giả thì đừng mua." Những cảnh tượng ngày cũ hiện lên trước mắt, Thái Ất hết lần này đến lần khác nhìn lại tiền thế của mình.

"Ta là Nguyên Thủy Thiên Tôn, có duyên sư đồ với ngươi, đặc biệt thu đồ." "Chu Thái Ất bái kiến Sư tôn!" Tiền thế, kim sinh, luân hồi vãng phục, giúp Thái Ất nhìn rõ tất thảy.

Như trong một thoáng, lại như trải qua vô số hội nguyên, quang âm không đếm xuể bay lướt trước mắt.

Chấp niệm?

Chấp niệm của hắn là gì?

Tiền thế thu thập đồ cổ, đa phần là tiên gia bảo điển, pháp khí tiên nhân, ngay cả Luân Hồi Phiên đó cũng vì tin rằng luân hồi chuyển thế không phải lời hư truyền mà dốc sạch tích góp để mua.

Chuyển thế thành đệ tử Xiển giáo, thuận thiên ứng nhân, vì để chứng đắc đại đạo, vĩnh thế bất diệt.

Thành tiên?

Thành thần?

Chứng đạo?

Không, là vì bất tử bất diệt.

Chương 198

Giờ khắc này tâm Thái Ất thông suốt vô cùng, như có hàng tỷ đạo quang hoa chiếu diệu bản thân.

Tiền thế thu thập đồ cổ, hy vọng thành tiên tác thần để có thể trường sinh bất tử.

Kim thế thành tiên tu luyện, chứng vô thượng đại đạo, vì để bất tử bất diệt.

Thái Ất minh ngộ chấp niệm của mình: Bất tử bất diệt.

"Hô!" Từng sợi chấp niệm từ cơ thể Thái Ất trào ra, ngưng thành một thân thể trong suốt, uy áp khủng bố chấn động tứ phương.

Chấp niệm của mỗi người mỗi khác, người cầu thành tiên tu đạo, kẻ chấp chước vào thân phận nhân tộc, thảy đều không giống nhau.

Nhưng không nghi ngờ gì, chỉ cần minh ngộ được chấp niệm trong lòng là có thể trảm ra Chấp Niệm thi.

"Hưu!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích xoay quanh trước mặt Thái Ất, trong nháy mắt bay vào trong thân thể chấp niệm.

Dùng một kiện Hậu Thiên Chí Bảo làm vật trung gian cho chấp niệm là hoàn toàn xứng đáng.

"Trảm!" Ý niệm như đao, trực tiếp chém đứt chấp niệm của bản thân.

"Oanh!" Linh khí trong Tiểu Thiên Thế Giới bạo động trong thoáng chốc, điên cuồng dung nhập vào Chấp Niệm thi, uy áp khủng bố chấn động khắp nơi.

Dũng đạo nối với hỗn độn hư không không ngừng rót vào hỗn độn

chi khí, thảy đều bị Chấp Niệm thi thôn phệ.

Hơn nửa tháng sau, Chấp Niệm thi cuối cùng cũng ngừng hấp thu khí hỗn độn, thân thể ngưng thực vô cùng.

Chỉ thấy dung mạo giống Thái Ất đến chín phần, kiếm mi tinh mục, anh tuấn tiêu sái, quanh thân tỏa ra khí thế Chuẩn Thánh viên mãn.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là khí tức của y mang lại cảm giác bất tử bất diệt.

Tuy không phải thật sự bất tử bất diệt, nhưng muốn đánh giết y, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng phải tốn không ít công sức, hiển nhiên là có bảo mệnh chi pháp đặc thù.

"Bần đạo Bất Tử kiến qua Bản tôn." Chấp niệm của y là bất tử bất diệt, nên Chấp Niệm thi lấy tên là Bất Tử Đạo Nhân.

"Ta vốn là một thể, không cần đa lễ." Bất Tử Đạo Nhân mỉm cười hóa thành một đạo lưu quang chìm vào cơ thể Thái Ất.

"Oanh!" Trảm được Chấp Niệm thi, tu vi Thái Ất đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ cần tam thi hợp nhất là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên muốn tam thi hợp nhất là vô cùng khó khăn, thậm chí khó hơn trảm Chấp Niệm thi gấp vạn lần, chỉ có thể chờ đợi cơ duyên xuất hiện mới mong chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hồng Hoang đại lục, trước Kim Hà động ở Ngọc Tuyền sơn, một đạo kim quang bay tới.

Chỉ thấy một đạo nhân mặc đạo bào huyền ngân sắc, dáng vẻ phấn diện lang quân, đạp tường vân bay đi xa.

Đặc biệt nhất là giữa lông mày có một con mắt đứng, nửa đóng

nửa mở, thỉnh thoảng lóe lên kim quang, tay cầm một thanh Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao, sắc mặt có chút tiêu cấp.

Người này chính là đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân - Dương Tiễn.

Sau khi mẫu thân là Dao Cơ bị Tam Thủ Giao đánh trọng thương, may nhờ Dương Thiên Hữu cứu mạng.

Hai người tiên phàm thông hôn, sinh ra ba anh em Dương Giao, Dương Tiễn và Dương Thiền.

Đáng tiếc cả nhà bị thiên đình truy sát, Dương Giao và Dương Thiên Hữu chết tại chỗ, Dương Tiễn được Ngọc Đỉnh Chân Nhân cứu thu làm đệ tử, Dương Thiền được Nữ Oa cứu đi.

Dao Cơ bị Cự Linh Thần bắt về thiên đình, trấn áp dưới núi Đào Sơn.

Hiện tại đã trăm năm trôi qua, Dương Tiễn cuối cùng cũng tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên, có thể đến Đào Sơn cứu mẫu thân, trong lòng tự nhiên vô cùng nóng vội.

Muốn cứu mẫu thân, ngoài tu vi Kim Tiên còn cần đến Khai Sơn Phủ.

May mắn có Hà Bá giúp đỡ giúp hắn lấy được rìu khai sơn, Dương Tiễn lập tức không chút do dự, dùng tốc độ nhanh nhất bay về hướng Đào Sơn.

Mất vài tháng, Dương Tiễn cuối cùng cũng đến gần Đào Sơn.

Chỉ thấy một ngọn núi cao hình dáng như bàn đào tọa lạc giữa bốn ngọn kỳ phong cao chọc trời, vạn danh thiên binh thiên tướng mặc kim giáp, tay cầm kim tiên ngân kích canh giữ xung quanh.

Trong đó còn có một tòa đại trận bao phủ tứ phương, hiển nhiên là

để đề phòng có người đến cứu Dao Cơ.

"Đây là cấm địa, hạng người không phận sự mau chóng rời đi." Sự xuất hiện của Dương Tiễn lập tức thu hút sự chú ý của thiên binh thiên tướng, họ đồng loạt chỉ ngân kích vào hắn, ý bảo phải rời đi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bình thường ít nói nhưng làm việc kín kẽ, Dương Tiễn cũng kế thừa phong cách này.

Cứu mẹ thoát nạn chắc chắn sẽ không công khai thân phận, chỉ cần để những người này biết hắn là Dương Tiễn, tuyệt đối sẽ có một đám đông xông lên.

Ngay lập tức Dương Tiễn không nói hai lời, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay tỏa ra hào quang vô tận, như một lưỡi đao trời giáng xuống.

Đao quang bay đến đâu, đất đá vỡ vụn, cổ đằng lão thụ hóa thành tro bụi.

Hàng ngàn thiên binh thiên tướng trước mặt bị nhất kích tất sát, kim huyết vung vãi hư không.

Vài ngàn binh sĩ này chỉ là một phần nhỏ trong quân số canh giữ Đào Sơn.

"Không xong, có kẻ cứu Dao Cơ tiên tử, mau bắt lấy hắn!" Ngọc Đế đã hạ lệnh, nếu để Dao Cơ bị cứu đi, tất cả bọn họ đều phải lấy cái chết tạ tội.

Bất kể kẻ trước mặt là ai, dám xông vào cấm khu Đào Sơn nhất định phải đánh giết.

Hàng vạn thiên binh thiên tướng đồng thời ra tay, kim quang gào thét, thiên địa trong nháy mắt được thắp sáng bởi những luồng sáng rực rỡ chói mắt.

Dương Tiễn lâm nguy không loạn, nhìn hàng vạn đạo kim quang đánh tới có vẻ cường đại không thể né tránh, nhưng thực chất chỉ là hư trương thanh thế, trong lòng hắn không chút hoảng loạn.

Quan trọng nhất là trong tay Dương Tiễn có thần binh lợi khí, đảm bảo tính mạng vô ưu.

Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao vốn do Tam Thủ Giao hóa thành, từ trăm năm trước đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Sau khi bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân bắt giữ đã biến thành vũ khí, ban cho Dương Tiễn để hộ thân.

"Đang đang!" Dương Tiễn liên tục múa thanh đao trong tay, đao quang bắn ra, tiếng kim loại va chạm vang lên không ngớt.

Thiên binh thiên tướng số lượng đông đảo, dù thực lực Dương Tiễn cường đại cũng khó lòng chống đỡ hết các đợt oanh kích.

Trong thời gian ngắn còn có thể chống đỡ, nhưng lâu dần bắt đầu thấy lúng túng, mệt mỏi ứng phó.

Quả nhiên muốn cứu mẫu thân không đơn giản như vậy, hèn gì Sư tôn yêu cầu phải đột phá Kim Tiên mới được đi cứu người.

Chương 199

Nếu không nhờ có đạo pháp Xiển giáo hỗ trợ, chỉ với tu vi Kim Tiên, e là sau vài trăm hiệp đã bị bắt hạ.

"Nhị ca đừng hoảng, tiểu muội đến giúp huynh." Dương Thiền dưới sự dạy bảo của Nữ Oa cũng đạt đến tu vi Kim Tiên, tay cầm Bảo Liên Đăng từ từ đáp xuống.

"Oanh oanh!" Bảo Liên Đăng vừa xuất hiện, hào quang vô tận nhuộm sáng xung quanh, mỗi một đòn đánh đều khiến hàng ngàn thiên binh thiên tướng bị tiêu diệt.

Áp lực của Dương Tiễn giảm mạnh, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao múa lượn như nước chảy mây trôi, đi đến đâu không ai địch nổi, kim huyết nhuộm đỏ đại địa.

Hai anh em phối hợp vô cùng ăn ý, đối mặt với hàng vạn thiên binh thiên tướng mà vẫn tỏ ra thập phần khinh tùng.

"Phanh!" Từ hư không giáng xuống một chiếc búa khổng lồ, suýt chút nữa đã chém chết Dương Thiền.

Nàng kinh hãi nhìn lên, thấy giữa hư không xuất hiện một tôn cự nhân, chỉ riêng cái đầu đã to như ngọn núi, uy áp Thái Ất Kim Tiên chấn động tứ phương.

"Dương Tiễn, Dương Thiền, trăm năm trước để các ngươi chạy thoát, hiện tại vừa vặn bắt lại đem đến trước mặt Bệ hạ thỉnh thưởng." Kẻ này chính là thiên đình đệ nhất mãnh tướng Cự Linh Thần, vốn là một khối hỗn độn ngoan thạch hóa hình, trước hội Bàn Đào đã được Hạo Thiên thu làm tâm phúc.

Trăm năm trước khi vây bắt gia đình Dao Cơ, hắn dẫn binh làm

việc không xong, để Dương Tiễn và Dương Thiền chạy thoát, nên bị Hạo Thiên phạt canh giữ Dao Cơ tại đây.

"Cự Linh Thần thực lực cường đại, muội sẽ ngăn hắn lại, Nhị ca mau cứu mẫu thân ra!" Mục đích chính lần này là cứu người chứ không phải tử chiến, Dương Tiễn lập tức không trì nghi, lắc mình lao xuống Đào Sơn.

"Chạy đâu!" Cự Linh Thần cầm Huyên Hoa Phủ định chém Dương Tiễn, nhưng lại bị vô số đóa hoa sen chặn lại.

Bảo Liên Đăng trong tay Dương Thiền phẩm cấp không tầm thường, vốn là một hạt sen chưa chín của Hỗn Độn Thanh Liên dựng dục qua vô số hội nguyên mới thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy với tu vi của nàng không thể phát huy toàn bộ uy lực của linh bảo, nhưng để ngăn cản Cự Linh Thần thì hoàn toàn có thể làm được.

Cự Linh Thần đã ra tay, thời gian vô cùng khẩn bách, Dương Tiễn không còn giữ sức, con mắt giữa trán bỗng nhiên mở bừng, một đạo hỗn độn thần quang bắn ra, trực tiếp nghiền nát đám thiên binh chặn đường thành tro bụi.

Thiên nhãn giữa mày một khi mở ra có thể phóng ra phá diệt thần quang, trừ phi là pháp bảo đỉnh cấp, hầu như không gì có thể ngăn cản.

Đương nhiên hiện tại hắn chưa thể sử dụng thuần thục, uy lực phát huy có hạn, dù sao tu vi cũng chỉ mới Kim Tiên.

Không còn ai ngăn cản, Dương Tiễn thuận lợi lên được đỉnh Đào Sơn, trong tay xuất hiện một chiếc búa khổng lồ, những đạo văn thâm ảo trên đó khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

Khai Sơn Phủ này do Thái Ất luyện chế, với kỹ thuật luyện khí tinh trạm, mỗi món đều là tinh phẩm.

Dù Đào Sơn có đại trận trấn giữ, với tu vi Kim Tiên của Dương Tiễn toàn lực thôi động Khai Sơn Phủ cũng đủ để chém khai.

"Khai!" Dưới sức mạnh toàn lực, Dương Tiễn bổ một rìu xuống, hư không xuất hiện ảnh rìu khổng lồ, đạo vận vô cùng mang theo rìu mang sắc lẹm chém thẳng vào Đào Sơn.

"Oanh!" Một tiếng vang điếc tai truyền đến, một cột sáng kinh thiên thấu trời, Đào Sơn trực tiếp nứt làm đôi, chấn động dữ dội.

Tuy một rìu đã bổ khai Đào Sơn, nhưng hổ khẩu của Dương Tiễn cũng bị nứt toác.

Phải biết hắn tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công, nhục thân vô cùng cường hãn, vậy mà vẫn bị lực phản chấn làm bị thương, đại trận quả nhiên cường đại.

"Đào Sơn đã mở, không biết mẫu thân thế nào!" Dương Tiễn trong lòng đại hỉ, vội vàng xông vào thâm xứ Đào Sơn để tìm Dao Cơ.

"Đào Sơn bị phá rồi?

Không thể nào!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên cảm nhận đại trận bị phá thì vô cùng chấn kinh.

Đại trận trên Đào Sơn do chính tay lão bố hạ, vậy mà mới trăm năm đã bị phá.

"Hưu!" Hạo Thiên phất tay, trước mặt xuất hiện một tấm bảo kính, hiển thị cảnh tượng tại Đào Sơn.

"Dương Tiễn, một Kim Tiên sao có thể phá được đại trận của trẫm." Trong gương, Dương Tiễn đang dìu Dao Cơ và Dương Thiền rời khỏi Đào Sơn, bay đi xa.

Nếu không bắt bọn họ lại, thiên đình còn mặt mũi nào nữa, Hạo Thiên vô cùng giận dữ.

Phất tay áo thu bảo kính, thân hình lão nhoáng một cái đã hướng về phía Hồng Hoang đại lục.

Đã cho cơ hội rồi mà còn dám coi thường pháp độ thiên đình, xem ra chỉ có thể đánh giết để nghiêm minh pháp kỷ.

Gần Đào Sơn, Dương Tiễn đưa Dương Thiền và Dao Cơ vội vã chạy xa, phía sau là Cự Linh Thần dẫn theo thiên binh thiên tướng truy đuổi gắt gao.

"Tiễn nhi, con cứu ta ra, Cữu cữu sẽ không để yên đâu." "Sát hại phụ thân, lại trấn áp mẫu thân dưới Đào Sơn, hạng cữu cữu gì chứ, còn độc ác hơn kẻ thù." Trong lòng Dương Tiễn, Ngọc Đế không còn là cữu cữu nữa mà là kẻ thù giết cha không đội trời chung.

Dao Cơ lo lắng, với tính cách của ca ca nàng, nhất định sẽ vì thể diện mà giết chết tất cả, không biết kiếp này có độ nổi không.

"Dương Tiễn tư tự bổ núi Đào Sơn, vi phạm thiên điều, án luật đáng trảm." Một giọng nói hùng hồn truyền đến khiến ba người sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy Hạo Thiên mặc cửu long đế bào, tóc đen bay múa, đôi mắt đầy nộ ý, uy áp khủng bố bao trùm cả vùng thiên địa.

"Dương Tiễn, Dương Thiền còn nhỏ dại không hiểu chuyện, xin hãy nể tình chúng còn thơ dại mà đừng chấp nhất." "Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của muội muội, bất cứ hình phạt nào muội cũng nguyện ý gánh chịu." Dao Cơ muốn một mình gánh hết tội lỗi, nhưng Hạo Thiên căn bản không cho cơ hội.

Lão đã nảy sinh sát ý, tuyệt đối không tha cho Dương Thiền và Dương Tiễn.

"Xúc phạm thiên điều, không ai có thể miễn xá, tất cả đều phạm tội chết, đừng trách Bản tọa." Lời vừa dứt, Hạo Thiên phất tay, một

bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, uy áp khủng bố chưa kịp chạm đất đã khiến núi non xung quanh vỡ vụn.

Hiển nhiên Hạo Thiên muốn nhất kích giết chết cả ba, còn thiên điều chỉ là cái cớ để che đậy thể diện.

Ba người tuyệt vọng, nhìn Hạo Thiên với ánh mắt đầy hận thù.

Ngay khoảnh khắc đại chưởng sắp rơi xuống, một thanh Trảm Tiên Kiếm tỏa ra kiếm mang vô tận, nghịch lưu xông lên đâm xuyên bàn tay đó.

"Oanh!" Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, các đỉnh núi xung quanh sụp đổ, đại địa nứt toác.

Trảm Tiên Kiếm uy năng vô cùng, Đại La Thần Tiên cũng có thể bị trảm sát, phá khai đại chưởng của Hạo Thiên không thành vấn đề.

"Ngọc Đế muốn đánh giết đệ tử của bần đạo, chẳng lẽ không nên cho một lời giải thích?" Trong làn khói bụi mịt mù, tiếng nói bình tĩnh của Ngọc Đỉnh Chân Nhân truyền ra.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân biết Dương Tiễn bổ núi thì Hạo Thiên nhất định xuất hiện, với tu vi của đệ tử sao chống nổi nhất kích của Chuẩn Thánh.

Vì vậy ông đã có mặt kịp thời để ra tay.

"Muốn Bản tọa cho một lời giải thích?

Hừ!" Thân là chủ tể thiên đình, lại bị một Kim Tiên đòi giải thích, nếu truyền ra ngoài chẳng phải mất sạch mặt mũi.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, Hạo Thiên chộp mạnh vào hư không.

Linh khí giữa trời đất bạo động, đạo văn ngưng tụ thành một bàn tay kình thiên, che lấp cả mặt trời, uy áp Chuẩn Thánh lộ rõ không nghi ngờ.

Chương 200

Hiển nhiên Hạo Thiên đã bị Ngọc Đỉnh Chân Nhân chọc giận, muốn nhất kích giết sạch.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, dù phối hợp với Trảm Tiên Kiếm cũng không thể chống lại đòn đánh đầy phẫn nộ của Hạo Thiên.

Dẫu sao khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên là quá lớn, không phải một thanh kiếm có thể bù đắp được.

Thế nhưng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vẫn phong khinh vân đạm, gương mặt không chút hoảng loạn.

Dương Tiễn biết Sư tôn làm việc thường liệu địch tiên cơ, chiếm giữ chủ động, minh biết không chống nổi Hạo Thiên mà vẫn một mình tới đây thì chắc chắn đã có chuẩn bị.

"Hưu!" Một đạo bảo quang như mặt trời mọc lên từ tay Ngọc Đỉnh Chân Nhân, tỏa ra đạo vận vô cùng.

Đó là một chiếc ngọc như ý tỏa ra tam sắc bảo quang, thánh uy hỗn nguyên như thủy triều chấn nhiếp thiên địa.

Bàn tay kình thiên trong nháy mắt tan vỡ, vạn vật tiêu tan, giữa trời đất như chỉ còn lại Tam Bảo Ngọc Như Ý đang tỏa sáng rực rỡ.

Nhật nguyệt tinh thần đứng trước nó đều mất đi màu sắc.

Tam Bảo Ngọc Như Ý là pháp khí chứng đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thuộc hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, một khi tế ra sẽ mang theo thánh uy hỗn nguyên.

Nhìn thấy Tam Bảo Ngọc Như Ý như nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân biết Dương Tiễn cứu mẹ vô cùng hung hiểm, nên đã đặc biệt thỉnh pháp khí chứng đạo của Sư tôn tới đây.

Chỉ cần có Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay, dù tu vi Hạo Thiên có mạnh đến đâu cũng phải để họ an nhiên rời đi.

"Tam Bảo Ngọc Như Ý!" Hạo Thiên thấy pháp khí trên đầu Ngọc Đỉnh Chân Nhân thì kinh hô.

Phải biết pháp khí của Thánh nhân xưa nay không bao giờ rời thân, hiện tại Ngọc Đỉnh Chân Nhân tế ra nó, chẳng lẽ là phụng pháp chỉ của Thánh nhân.

Tuy là chủ tể thiên đình, thống ngự tam giới, nhưng chung quy cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh, vẫn phải khuất phục dưới quyền Thánh nhân.

"Dương Tiễn không đành lòng thấy mẫu thân chịu khổ nên mới bổ núi cứu người, thực là đại hiếu." "Nếu Ngọc Đế muốn trách phạt, chỉ cần báo cho Sư tôn ta một tiếng, bần đạo lập tức đem hắn đến thiên đình cho ngài xử trí." "Đồ nhi, chúng ta đi thôi." Lời vừa dứt, Ngọc Đỉnh Chân Nhân phất tay áo rộng, đưa mọi người tiêu sái rời đi.

Hạo Thiên tuy muốn giữ Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại, nhưng nhìn thấy Tam Bảo Ngọc Như Ý, lão đành phải từ bỏ ý định.

Đến trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn kiện cáo đệ tử của ông ta?

Với cái tính hộ đoản nổi tiếng đó, đến Côn Luân sơn lý luận chắc chắn sẽ bị đánh cho một trận, mặt mũi cũng chẳng còn.

"Cậy vào sự che chở của Thánh nhân, ngay cả đệ tử tứ giáo cũng dám đè đầu cưỡi cổ Bản tọa, thật đáng hận!" Hạo Thiên nộ khí trùng trùng, hóa thành một đạo kim quang bay về Lăng Tiêu Bảo Điện.

Trên không trung Địa Phủ, kim long khí vận dài hàng vạn trượng

đang nuốt mây nhả khói, công đức chi khí tỏa khắp nơi.

Thái Ất nhìn về hướng Đào Sơn, có chút xuất thần.

Khí tức của Tam Bảo Ngọc Như Ý hắn có thể cảm ứng được, hiển nhiên đệ tử Xiển giáo lại nảy sinh mâu thuẫn với Hạo Thiên, nên pháp khí chứng đạo của Sư tôn mới xuất thế.

Dương Tiễn bổ núi cứu mẹ sẽ triệt để dẫn phát sự bất mãn trong lòng Hạo Thiên, chẳng bao lâu nữa lão sẽ lên Tử Tiêu Cung cáo trạng, một cuộc Lượng kiếp mới sắp bắt đầu.

Phong Thần Lượng Kiếp tuy diễn ra ở nhân gian, nhưng lại lôi kéo cả đệ tử tứ giáo vào cuộc, cuối cùng ngay cả Thánh nhân cũng ra tay, suýt chút nữa khiến thiên địa phải tái lập.

Đạo Tổ muốn mượn Phong Thần để gia tốc sự hưng thịnh của Thiên Đạo, Địa Phủ cũng có thể mượn dịp này để sắc phong Địa Tiên, giúp Địa Đạo trưởng thành nhanh chóng.

Đây không chỉ là cơ hội của Thiên Đình mà còn là cơ duyên của Địa Phủ, việc sắc phong Địa Tiên là điều tất yếu.

"Hưu!" Ý niệm vừa động, Luân Hồi Đạo Nhân xuất hiện trước mặt hắn.

"Đạo hữu thân tại Địa Phủ, là chủ tể Địa Đạo, có một số việc chỉ ngài mới có thể đứng ra." "Không lâu nữa Tử Tiêu Cung lại mở, chúng ta hãy làm thế này..." Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân bàn bạc điều gì không ai hay biết.

Ba mươi ba tầng trời ngoại, giữa hỗn độn hư không, một đạo kim quang bay thẳng lên cao.

Đệ tử tứ giáo quấy nhiễu hội Bàn Đào, trước đó lại bị bêu rếu mặt mũi, Hạo Thiên trong lòng vô cùng không cam tâm.

Sau khi bàn bạc với Dao Trì, lão đã nghĩ ra một diệu kế.

Đó là lên Tử Tiêu Cung cáo trạng, nhờ Đạo Tổ trừng trị đệ tử tứ giáo.

Đạo Tổ đứng trên các vị Thánh nhân, lời của ngài không ai dám không nghe.

"Đồng tử Hạo Thiên có việc cầu kiến Lão gia!" Hạo Thiên mặc đạo bào của đồng tử, hướng về hỗn độn hư không quỳ lạy.

Tử Tiêu Cung ở ngoài ba mươi ba tầng trời, không ai có thể tìm thấy, nhưng lão từng theo hầu bên cạnh Đạo Tổ nhiều năm, nên có thể dựa vào một tia khí cơ trong lòng để cảm ứng vị trí đại khái.

Hạo Thiên tin rằng Tử Tiêu Cung đang ở trước mắt, chỉ là Đạo Tổ chưa hiển hóa chân thân.

Hỗn độn hư không chỉ có gió lốc gào thét, không có bất kỳ phản hồi nào.

Hạo Thiên cau mày, chẳng lẽ cảm ứng sai, Đạo Tổ không có ở đây?

Ngay khi định thất vọng thì hư không lóe lên một đạo sáng.

Một cây cầu ngọc tử kim bay ra từ luồng sáng, kéo dài đến chân Hạo Thiên.

Hạo Thiên trong lòng vui mừng, bước lên cầu ngọc, đi về phía luồng sáng, trong chớp mắt đã vào đến Tử Tiêu Cung.

"Hạo Thiên bái kiến Lão gia." Hạo Thiên tuy là chủ tể thiên đình, nhưng trước mặt Hồng Quân vẫn chỉ là một tiểu đồng tử.

Hồng Quân tiên khí phiêu miểu, đạo vận hộ thể, như hòa làm một với thiên địa.

Đôi mắt nhắm nghiền bỗng mở ra, vô số tinh quang ẩn tàng bên

trong, thần phù thiên đạo bay lượn xung quanh.

“Không ở Thiên Đình cai quản tam giới cho tốt, chạy tới Tử Tiêu Cung có việc gì?” Với tu vi của Đạo Tổ, hầu như không chuyện gì có thể giấu được ngài.

Nhưng ngài không quan tâm mọi việc, trừ phi Hồng Hoang gặp tai họa diệt vong mới lưu tâm.

“Khởi bẩm Lão gia, đệ tử đảm nhận chức chủ Thiên Đình, tận tâm trị lý Hồng Hoang nhưng nhân thủ không đủ, không thể để thiên địa vận chuyển bình thường.” “Thêm vào đó, đệ tử Thánh nhân kẻ nào cũng không phân tôn ti, quấy nhiễu an ninh tam giới.” “Khẩn xin Sư tôn cho đệ tử tứ giáo lên Thiên Đình nhậm chức, chịu sự ước thúc của thiên điều.” Hồng Quân cau mày, đệ tử tứ giáo tuy tâm tính khác nhau, nhưng không đến mức quấy nhiễu an ninh tam giới.

Hiển nhiên Hạo Thiên gặp phiền phức nên cố ý nói quá lên.

“Chuyện này ta đã biết, ngươi lui ra đi.” Hạo Thiên không dám phản ứng, lẳng lặng rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Không biết thái độ của Đạo Tổ thế nào, trong lòng lão thắc thỏm không yên.

Chương 201

Thành hay bại đều phụ thuộc vào một câu nói của Đạo Tổ, có sốt ruột cũng vô dụng.

Thu hồi tư tự, Hạo Thiên nhảy vọt lên, quay về Lăng Tiêu Bảo Điện chờ đợi tin tức.

Không lâu sau khi Hạo Thiên rời đi, từng đạo tiên phù bay khỏi Hồng Hoang đại lục, hướng về Thủ Dương sơn, Côn Luân sơn, Kim Ngao đảo và Tây Phương Linh Sơn để thu hồi ngọc phù của Hồng Quân.

"Tử Tiêu Cung mở lại, các ngươi mau đến ngay." Các vị Thánh nhân mắt sáng rực, lần trước nghị sự tại Tử Tiêu Cung đã giúp đệ tử trong giáo kiếm được không ít công đức.

Lần này mở lại chắc chắn có chuyện lớn.

"Hưu hưu!" Các vị Thánh nhân lần lượt hóa thành kim quang bay ra ngoài ba mươi ba tầng trời, trong lòng mỗi người đều có những toan tính riêng.

Ở Địa Phủ, Luân Hồi Đạo Nhân cũng nhận được lệnh triệu tập, mời đến Tử Tiêu Cung nghị sự.

Hồng Hoang chuẩn bị trải qua Lượng kiếp, với tư cách là chủ tể Địa Đạo, Luân Hồi Đạo Nhân nhất định phải tham dự.

Luân Hồi Đạo Nhân bước lên Lục Đạo Luân Hồi bàn, trong nháy mắt đã đến hỗn độn hư không.

Tử Tiêu Cung đứng sừng sững giữa hư không, tử khí nồng đậm bao phủ xung quanh.

Luân Hồi Đạo Nhân mắt lóe tinh quang, chậm rãi bước vào điện.

“Kiến qua chư vị đạo hữu!” Khi Luân Hồi Đạo Nhân vào cung, Tam Thanh, Nữ Oa và Tây Phương nhị thánh đều đã có mặt.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thấy Luân Hồi Đạo Nhân xuất hiện, thân hình bất giác lùi lại một chút.

“Cảm vấn Luân Hồi đạo hữu, Tử Tiêu Cung mở lại lần này, ngài có biết là vì chuyện gì không?” Luân Hồi Đạo Nhân mỉm cười lắc đầu, trong lòng tuy rõ mười mươi nhưng chắc chắn không thể nói ra.

Khi Thái Thanh đạo nhân định hỏi tiếp thì Hồng Quân xuất hiện lặng lẽ, cả Tử Tiêu Cung tràn ngập đạo vận nồng nàn.

“Đệ tử bái kiến Sư tôn.” “Kiến qua Hồng Quân đạo hữu.” Luân Hồi Đạo Nhân là chủ tể Địa Đạo, xưng hô Hồng Quân là đạo hữu cũng không có gì không ổn.

“Ân!” “Trước đó Hạo Thiên đến Tử Tiêu Cung khóc lóc, nói rằng đệ tử môn hạ các ngươi hành sự quái trương, quấy nhiễu an ninh tam giới.” “Ngỏ ý muốn đệ tử tứ giáo lên Thiên Đình nhậm chức để tiện sai bảo.” Tam Thanh cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt biến đổi, để đệ tử mình lên Thiên Đình chẳng phải là để người ta nô dịch sao?

Ai mà chẳng hy vọng đệ tử mình dày công dạy dỗ sẽ được tự do, thay vì bị kẻ khác hô phong hoán vũ.

Trong lòng họ đều hận thấu Hạo Thiên, chẳng qua chỉ là một buổi tiệc Bàn Đào thôi, có đáng để lên Tử Tiêu Cung cáo trạng rầm rộ như vậy không.

Đạo Tổ không quan tâm đến thái độ của họ, nói tiếp: “Vừa vặn Hồng Hoang sắp bùng phát Lượng kiếp, đệ tử tứ giáo trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế đã nhuốm phải sát kiếp, vì thế lập ra Phong Thần Bảng để sắc phong thiên thần.” Mỗi lần Lượng kiếp giáng xuống đều là một lần Thiên Đạo thanh tẩy sinh linh Hồng Hoang, lần này đệ tử

tứ giáo là những kẻ đứng mũi chịu sào.

Phong Thần Lượng Kiếp lần này e là không dễ dàng độ qua.

Đệ tử dấn thân vào Lượng kiếp, phúc báo nghiệp lực tan biến, cuối cùng phải chịu sự nô dịch của Hạo Thiên, các vị Thánh nhân đều cảm thấy không đành lòng.

"Lần Phong Thần này chia làm ba đẳng: kẻ đạo vận thâm hậu có thể thành Tiên đạo, kẻ đạo vận kém hơn thành Thần đạo, kẻ đạo vận bạc nhược thành Nhân đạo, nhập luân hồi chuyển thế." "Ngay cả phàm nhân chỉ cần đạo vận thâm hậu cũng có thể thành tiên thành thần." "Vì vậy việc thượng bảng Phong Thần cũng có cái lợi cái hại, đưa đệ tử môn hạ lên bảng cũng không mất đi một lối thoát." Lời vừa dứt, ánh mắt Đạo Tổ liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái.

Đệ tử Tiệt giáo đa phần là yêu tộc, hành sự không có quy tắc, chứng đạo vô vọng, nếu được phong làm thiên thần thì có thể tu thành chính quả.

Đương nhiên cái liếc nhìn của Đạo Tổ vô cùng kín đáo, không ai nhận ra.

"Cảm vấn Sư tôn, cần bao nhiêu người thượng bảng mới có thể hoàn tất sắc phong?" Cốt yếu của Lượng kiếp lần này nằm ở việc Phong Thần, chỉ cần điền đầy đủ quân số là Lượng kiếp sẽ qua đi.

Nếu số lượng không nhiều, điền một vài cái tên cũng chẳng sao.

"Thiên thần chia làm tám bộ, tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, hai nghìn phó thần, và tám vạn bốn nghìn thiên binh thiên tướng." "Đây là Phong Thần Bảng, các ngươi hãy bàn bạc rồi điền tên đệ tử môn hạ vào." Vừa dứt lời, một đạo kim quang từ tay Hồng Quân bay ra, từ từ trải ra giữa hư không.

Chỉ thấy một bản danh sách kim quang rực rỡ, do hai con cửu trảo

kim long kéo về hai phía, lộ ra diện mạo thật sự.

Vô số đạo văn ngưng tụ thành ba chữ lớn 'Phong Thần Bảng', có kim long thải phượng vờn quanh, tỏa ra uy áp thiên địa.

Phong Thần Bảng cùng với Đả Thần Ti vốn do màng ngăn thiên địa ngưng kết thành Thiên Thư, thuộc hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dùng để sắc phong chư thần.

Chỉ cần nắm giữ Phong Thần Bảng coi như nắm giữ mạng mạch của chư thần thiên đình.

Đả Thần Ti có thể đánh phạt thiên thần, ngay cả Ngọc Đế cũng phải kính nể ba phần.

Có điều Đả Thần Ti vẫn nằm trong tay Đạo Tổ, chưa xuất hiện.

Các vị Thánh nhân không tâm trí đâu quan tâm đến Phong Thần Bảng, họ đều đang lo lắng làm sao điền đủ thần vị.

Chính thần cộng với phó thần và thiên binh thiên tướng, số lượng vượt xa đệ tử tứ giáo.

Dù đưa hết đệ tử lên bảng cũng không đủ.

Đạo Tổ nhìn thấu tâm tư mọi người, lại nói: "Đệ tử tứ giáo chỉ cần điền đủ ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, số còn lại sẽ lấy phàm nhân để thượng bảng." Lời này vừa nói ra, mọi người mới thấy nhẹ nhõm đôi chút.

Tuy chỉ cần điền ba trăm sáu mươi lăm vị chính thần, nhưng với bốn giáo thì...

Không, nếu là Tiệt giáo, chỉ cần đưa một phần nhỏ đệ tử lên bảng là đã thừa sức lấp đầy ba trăm sáu mươi lăm vị trí đó.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Thông Thiên, ý đồ quá rõ ràng: muốn đệ tử Tiệt giáo thượng bảng hết.

“Hừ!” Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, kiếm khí quanh thân tung hoành.

Lão sao lại không nhìn ra ý đồ của đám người này.

Không nỡ để đệ tử mình thượng bảng, định để Tiệt giáo gánh thay sao, đâu có dễ dàng như vậy.

Kiếm ý vừa xuất, mọi người lẳng lặng thu hồi ánh mắt.

Trong tay Thông Thiên có Tru Tiên Kiếm Trận, nếu dồn ép quá mức chắc chắn sẽ có một trận ác chiến.

“Việc điền tên vào Phong Thần Bảng các ngươi hãy tự bàn bạc.” Lời vừa dứt, Hồng Quân định rời đi.

Luân Hồi Đạo Nhân vội vàng lên tiếng: “Đạo hữu dừng bước.” Đạo Tổ nghĩ thầm, Thiên Đình sắc phong thiên thần không ảnh hưởng đến Địa Phủ, Luân Hồi Đạo Nhân còn chuyện gì nữa.

“Địa Phủ nhân viên ít ỏi, khó lòng vận chuyển, trẫm muốn nhân lúc Lượng kiếp sắc phong Địa Tiên, xin đạo hữu chấp thuận.” Việc Địa Phủ sắc phong Địa Tiên hoàn toàn có thể không cần hỏi Hồng Quân, nhưng để đề phòng bất trắc, Luân Hồi Đạo Nhân cảm thấy cần sự đồng ý của Đạo Tổ.

Nếu trong lúc sắc phong mà gặp kẻ cản trở thì không hay.

Hồng Quân cau mày nhưng nhanh chóng giãn ra.

Nếu Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, khí vận sẽ tăng mạnh, thậm chí đẩy nhanh sự trưởng thành của ý chí Địa Đạo, điều này bất lợi cho việc kiểm soát Hồng Hoang.

Chương 202

Nhưng ngài không thể ngăn cản, vì Thiên Đạo, Địa Đạo và Nhân Đạo đều phải hưng thịnh mới có thể bình an vượt qua Vô Lượng Lượng Kiếp.

Quan trọng nhất là để ngăn Luân Hồi Đạo Nhân phá hỏng chuyện Phong Thần.

Nếu không đáp ứng cho Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, e là Luân Hồi Đạo Nhân sẽ cản trở Thiên Đình Phong Thần.

"Đạo hữu là chủ tể Địa Đạo, việc sắc phong Địa Tiên có thể tự mình xử lý." Lời vừa dứt, bóng dáng Đạo Tổ biến mất.

"Sư muội không lập giáo phái, không liên quan đến Phong Thần, xin cáo từ trước." Nói đoạn, Nữ Oa hóa thành kim quang rời Tử Tiêu Cung.

Trong điện giờ chỉ còn Tam Thanh, Tây Phương nhị thánh và Luân Hồi Đạo Nhân.

Hiện tại Thiên Đình muốn phong thần, Địa Phủ muốn phong tiên, khiến Lượng kiếp trở nên quy mô hơn, mọi người trong lòng ngược lại có chút mừng thầm.

Vì đã có thêm một lựa chọn.

Nếu đệ tử bị phong thần lên Thiên Đình sẽ phải chịu sự sai bảo của Hạo Thiên.

Nếu phong tiên sẽ được vào Địa Phủ, lúc nào cũng có thể kiếm công đức, thực lực thăng tiến nhanh chóng.

Hiển nhiên đãi ngộ vào Địa Phủ làm tiên tốt hơn lên Thiên Đình làm thần gấp vạn lần.

Thậm chí nếu được phong tiên trước, có thể tránh được việc dấn thân vào Lượng kiếp, không cần phải thượng bảng Phong Thần, ngược lại là một tràng cơ duyên.

"Cảm vấn Luân Hồi đạo hữu, Địa Phủ sắc phong Địa Tiên như thế nào, và cần bao nhiêu người?" Thái Ất đang nhậm chức tại Địa Phủ, giúp Xiển giáo chia sẻ một phần khí vận, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn từ lâu đã muốn đưa đệ tử vào đây.

Đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội, lần phong tiên này nhất định phải chiếm vài chỗ.

Tây Phương nhị thánh sắc mặt nóng vội, do có nhiều mâu thuẫn với Luân Hồi Đạo Nhân nên giờ hối hận không thôi.

Nếu sớm biết Địa Phủ sẽ sắc phong Địa Tiên, họ đã cố gắng xây dựng quan hệ tốt với hắn rồi.

"Hồng Quân đạo hữu nói thiên địa Lượng kiếp sắp đến, Địa Phủ phong tiên chỉ mở ra trong Lượng kiếp, khi đó kẻ có đức tự nhiên có thể vào Địa Phủ thành Địa Tiên." "Về nhân số, Địa Phủ đang thiếu Tứ đại phán quan, Thập phương quỷ vương, Thất mươi hai động chủ, Ba mươi sáu phủ chủ và hàng vạn quỷ binh quỷ tướng." Nghe Địa Phủ còn nhiều chức vị trống, ai cũng muốn đưa đệ tử mình vào.

Đáng tiếc việc chọn Địa Tiên chỉ diễn ra trong Lượng kiếp.

"Chư vị, hãy lo việc điền tên vào Phong Thần Bảng trước đi, tránh để Đạo Tổ quở trách, ai cũng khó thoát tội." Luân Hồi Đạo Nhân mỉm cười nói.

Địa Phủ nhiều lợi lộc, ai cũng muốn thành Địa Tiên.

Phong Thần Bảng trong mắt các Thánh nhân giờ đây trở nên vô cùng chướng mắt.

"Phong Thần Bảng có gì mà điền, theo ta thấy cứ để đệ tử vào Địa

Phủ thành tiên hết đi." Thông Thiên thẳng tính, nói ra tâm thanh của mọi người.

Đệ tử Tiệt giáo đông đảo, muốn vượt Lượng kiếp thì chỉ có cách vào Địa Phủ, nếu không chắc chắn sẽ bị kẻ khác tính kế.

"Địa Phủ quan hệ trọng đại, sao có thể tùy tiện được.

Đừng có hễ thấy chuyện gì là lại tống đệ tử Tiệt giáo vào Địa Phủ, làm phiền Luân Hồi đạo hữu." "Chuyện Tiệt giáo không cần Xiển giáo lo, quản tốt việc của mình đi." Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức đấu khẩu, cãi vã đến đỏ mặt tía tai.

Với nhân phẩm đệ tử Tiệt giáo, Luân Hồi Đạo Nhân chắc chắn không dễ dàng cho họ vào Địa Phủ.

"Hai vị đừng cãi nữa, việc điền tên vào Phong Thần Bảng là cấp thiết." "Không điền!" "Không điền!" Nếu không có việc Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, có lẽ họ sẽ miễn cưỡng viết vài cái tên, nhưng giờ đã có lựa chọn tốt hơn, không ai muốn thượng bảng Phong Thần nữa.

Viết tên vào là bị nô dịch, không viết thì có cơ hội thành tiên vào Địa Phủ, ai cũng nhìn rõ điều đó.

"Nếu đã không ai nguyện ý viết tên, vậy hãy để đệ tử môn hạ tự mình vào kiếp, thành tiên hay thành thần đều dựa vào cơ duyên của mỗi người." Đạo Tổ không biết xuất hiện từ lúc nào, một lời định đoạt chương trình Phong Thần và Phong Tiên.

"Đệ tử tuân mệnh Sư tôn." "Khi Phong Thần bắt đầu, người mang tướng phi hùng sẽ là người được chọn để sắc phong chư thần." "Kẻ đó bái vào giáo nào thì Phong Thần Bảng sẽ rơi vào tay giáo đó, hiện tại tạm giao cho Thái Thanh quản lý." Lời vừa dứt, Phong Thần Bảng tự động bay vào tay Thái Thanh Đạo Nhân.

"Còn việc Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, do Luân Hồi đạo hữu tự

mình xử lý, nhưng hãy nhớ: tiểu thế có thể đổi, đại thế bất khả cải." Lời của Hồng Quân rõ ràng là cảnh cáo Luân Hồi Đạo Nhân, sắc phong Địa Tiên thì được nhưng không được phá hoại kế hoạch, không được làm trái đại thế thiên địa.

"Đa tạ đạo hữu!" "Được rồi, các ngươi lui ra đi." Chuyện Phong Thần đã định, Đạo Tổ lại lặng lẽ biến mất.

Luân Hồi Đạo Nhân chắp tay chào mọi người rồi bước lên Lục Đạo Luân Hồi bàn quay về Địa Phủ.

Năm vị Thánh nhân mỗi người một tâm tư, nhìn nhau một cái rồi hóa thành kim quang bay về đạo trường của mình.

"Đang!" Trên núi Côn Luân vang lên một hồi chuông vang dội, đệ tử Xiển giáo đồng loạt tập trung tại Ngọc Hư Cung.

Xiển giáo Thập Nhị Kim Tiên xếp thành một hàng, cuối cùng là Vân Trung Tử và Nam Cực Tiên Ông.

Đứng sau Ngọc Đỉnh Chân Nhân là Dương Tiễn.

Thương Hiệt tuy là đệ tử Thái Ất, nhưng vì phải trấn thủ Địa Phủ nên không có mặt.

Có vài danh đồng tử đứng hai bên đại điện, cúi đầu im lặng.

Tiếng chuông Ngọc Hư Cung vang lên chắc chắn có đại sự xảy ra, cả đại điện chìm trong tĩnh lặng.

Đương nhiên Thái Ất biết chuyện gì, người đi Tử Tiêu Cung tuy là Luân Hồi Đạo Nhân nhưng thực chất là do ý niệm của hắn điều khiển.

Mọi chuyện ở Tử Tiêu Cung Thái Ất đều nắm rõ.

"Hưu!" Trên thủ tọa lóe lên ngọc thanh tiên quang, Nguyên Thủy Thiên Tôn lặng lẽ xuất hiện, sắc mặt có chút ưu tư.

Đệ tử môn hạ dấn thân vào Lượng kiếp, làm sao ông không lo cho được.

"Bái kiến Sư tôn (Sư tổ)!" Tiếng chào đồng thanh vang dội, mọi người tề tựu quỳ lạy.

"Các ngươi không cần đa lễ." "Vài ngày trước Tử Tiêu Cung mở lại, có một tin xấu truyền đến: thiên địa Lượng kiếp sắp tới, Thiên Đình sẽ sắc phong thiên thần, đệ tử tứ giáo đều nằm trong Lượng kiếp." "Thiên địa Lượng kiếp?

Sao lại đối mặt với Lượng kiếp nhanh như vậy?" Mọi người đều lộ vẻ kinh hoàng.

Lượng kiếp trước, hai đại bá chủ Hồng Hoang suýt chút nữa tuyệt diệt.

Lần này đến lượt họ nhập kiếp, chẳng phải có nguy hiểm mất mạng sao.

Trong số các đệ tử, chỉ có Thái Ất và Ngọc Đỉnh Chân Nhân là giữ được bình tĩnh.

Lượng kiếp tuy đáng sợ nhưng không phải không có cách né tránh, với thần thông của Thánh nhân chắc chắn có thể che chở mọi người.

Hơn nữa Xiển giáo vốn thuận thiên ứng nhân, trong Phong Thần Lượng Kiếp nắm giữ chủ động, việc độ kiếp so với các giáo phái khác chắc chắn có phần chắc chắn hơn.

Chương 203

"Cảm vấn Sư tôn, Lượng kiếp đến có cách nào độ qua không?" "Cách thì tự nhiên có.

Thứ nhất có thể đóng cửa không ra, tĩnh tụng Hoàng Đình vài quyển để không vướng nhân quả, lánh đời để không nhập kiếp." "Nhưng điều này trái với giáo nghĩa của chúng ta, không thể làm theo." "Vài ngày sau, các ngươi hãy xuống núi thu đồ, tăng cường thực lực, đợi Lượng kiếp giáng xuống tự khắc sẽ có người thay các ngươi thượng bảng." Thượng bảng không nhất định phải là người Xiển giáo, có thể là giáo phái khác.

Mọi người nghe xong, tâm trạng xao động mới bình tĩnh lại.

"Đa tạ Sư tôn chỉ điểm mê tân!" "Thái Ất ở lại, những người còn lại giải tán." Mọi người hành lễ rồi quay về đạo trường, chuẩn bị cho việc chiêu thu đệ tử.

Cung điện rộng lớn giờ chỉ còn Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thái Ất, lộ ra nụ cười hiếm hoi.

"Đồ nhi, trong các đệ tử, ngươi là người khiến vi sư yên tâm nhất.

Hôm nay có chuyện quan trọng muốn hỏi ngươi." "Sư tôn muốn hỏi chuyện Địa Phủ sắc phong Địa Tiên phải không?" Việc có thể khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiêm túc đối đãi chỉ có thể là chuyện này.

Sở dĩ không nói cho mọi người biết là vì sợ họ lơ là, không nghiêm túc đối mặt với Lượng kiếp.

"Không sai.

Vi sư biết Thiện thi của ngươi đang ở Địa Phủ, đảm nhận chức Thập Điện Diêm La.

Liệu có thể để đệ tử Xiển giáo vào nhậm chức ở Địa Phủ để tránh Lượng kiếp không?" Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn, việc đưa đệ tử vào Địa Phủ là đáng tin cậy nhất.

Vì vậy ông mới giữ riêng Thái Ất lại, bởi có Địa Phủ thì việc giúp đệ tử Xiển giáo né tránh kiếp nạn là chuyện dễ dàng.

Thái Ất có chút phân vân.

Đạo Tổ đã nói tiểu thế có thể đổi nhưng đại thế bất khả cải, nếu tất cả đệ tử Xiển giáo đều gia nhập Địa Phủ làm thay đổi đại thế thì chắc chắn không xong.

Hơn nữa theo tiền thế hắn biết, Từ Hàng, Phổ Hiền, Câu Lưu Tôn sau này sẽ phản bội Xiển giáo sang Tây Phương, nếu cho họ vào Địa Phủ, ai biết họ có phản đồ không.

Hiển nhiên không thể để tất cả vào Địa Phủ.

"Người tu tiên đa phần thích tự do tự tại, đi Địa Phủ e là các sư đệ sẽ không quen." "Thêm vào đó, có đệ tử tọa trấn ở Địa Phủ, dù xảy ra ý ngoại đều có thể đảm bảo các sư đệ không phải lên Phong Thần Bảng." "Bởi vậy chưa cần thiết phải để các sư đệ nhập trú Địa Phủ lúc này." Đúng vậy, với tu vi Chuẩn Thánh viên mãn hiện tại, lại có Địa Phủ trong tay, ngay cả khi họ tử trận, Thái Ất vẫn có thể thu nạp nguyên thần của họ vào Địa Phủ, không lo bị lên bảng.

Nếu tính toán kỹ, thậm chí đệ tử Xiển giáo có thể không cần phải chết.

Nhập trú Địa Phủ tuy kiếm được công đức nhưng dù sao cũng bị gò bó, cứ để họ tự mình nhập kiếp đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trí tuệ hơn người, trong thoáng chốc đã

phân định được lợi hại.

“Thôi được, chuyện này tạm gác lại, dù sao Lượng kiếp vẫn chưa thực sự nổ ra, còn nhiều thời gian.” “Ngươi về trước đi, việc Địa Phủ sắc phong Địa Tiên chắc hẳn cần phải chuẩn bị nhiều thứ.” “Đệ tử cáo thối.” Dứt lời, Thái Ất bay về phía Địa Phủ.

Việc sắc phong không đơn giản như lời nói, chắc chắn phải bố trí tinh vi.

Tại Phong Đô thành, Thái Ất, Luân Hồi Đạo Nhân, Huyền Minh, Hậu Thổ cùng Trấn Nguyên Tử tề tựu.

“Không lâu nữa thiên địa Lượng kiếp sẽ đến, chính là lúc Địa Phủ một lần nữa quật khởi.” “Huyền Minh, Hậu Thổ hãy dẫn dắt Vu tộc xây dựng Phong Tiên Đài.

Đến lúc đó trẫm sẽ bố hạ Chiêu Hồn đại trận để hấp nạp vong hồn tử nạn trong Lượng kiếp.” Vu tộc sức mạnh vô biên, lại giỏi rèn đúc, là người thích hợp nhất để xây dựng Phong Tiên Đài.

“Trấn Nguyên Tử trong tay có Địa Thư, sẽ là người chủ trì việc phong tiên.

Đợi Phong Tiên Đài dựng xong, ngài hãy lên đài thực hiện sắc phong.” “Tuân pháp chỉ của Đạo chủ!” Mọi người nhận lệnh, bận rộn triển khai tại Địa Phủ.

Vu tộc hiện tại đông đúc, ai nấy sức mạnh vô song, họ tìm kiếm vô số thiên tài địa bảo để xây dựng đài phong tiên tại Phong Đô thành.

Trên bầu trời Địa Phủ, thông đạo Lục Đạo Luân Hồi lấp lánh đạo vận, vô số vong hồn đổ về để đầu thai chuyển thế.

“Hưu!” Thái Ất lấy ra viên Hỗn Độn Ma Châu lấy được ở Đông Cực, trong lòng có chút cảm ngộ.

Viên Ma Châu này hẳn có duyên với hắn, nếu không sao lại tình cờ đoạt được như vậy.

Hiển nhiên kiếp trước của Ma Châu này có duyên làm đồ đệ của Thái Ất.

"Thiên ý khó cưỡng, hôm nay bần đạo đưa ngươi vào luân hồi.

Sau này nếu có thể tẩy tâm cách diện, nhất tâm hướng thiện, cũng là một tràng cơ duyên." "Bằng như vẫn thiện ác bất phân, bần đạo tất sẽ trấn áp ngươi tại Vô Gian Địa Ngục, vĩnh thế không được siêu sinh." Hỗn Độn Ma Châu tỏa ra ma khí ngút trời, nếu cứ thế đưa vào luân hồi nhất định sẽ sinh ra một ma đồng.

Cần phải dùng pháp bảo trấn áp ma khí mới có thể cho đầu thai.

"Tật!" Thái Ất chỉ tay một cái, vài kiện pháp bảo hiện ra giữa hư không.

Càn Khôn Quyển tỏa ra càn khôn chi khí, Hỗn Thiên Lăng giải phóng hỗn nguyên chi khí, Hỏa Tiêm Thương xoay tròn tỏa ra ngọn lửa hừng hực bao trùm lấy Ma Châu.

"Hưu hưu!" Thái Ất liên tục điểm ra từng đạo luân hồi đạo văn, trong nháy mắt phủ kín hư không, đạo vận lan tỏa.

Uy áp khủng bố chấn động thiên địa, từng gợn sóng xung kích tỏa ra, Hỗn Độn Ma Châu chịu áp chế điên cuồng rung động.

Thái Ất lấy Càn Khôn Quyển, Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương làm trận nhãn, lấy hàng tỷ luân hồi đạo văn làm trận cơ, bố hạ Phong Ma đại trận để phong ấn ma khí.

"Phong!" Những đạo văn luân hồi liên kết với nhau như hàng tỷ tinh thần tỏa sáng.

Một chữ 'Phong' khổng lồ phong ấn ba kiện pháp bảo cùng Ma

Châu lại với nhau.

Ma khí ngút trời ngay lập tức bị ép ngược vào trong châu, trên mặt hiện lên những trận văn luân hồi thâm ảo, hình thành một vòng quang lóa mắt bảy màu.

Nhìn qua, Hỗn Độn Ma Châu giờ chỉ như một viên châu bình thường, chỉ cần pháp bảo không mất, đại trận không phá thì ma khí sẽ không bao giờ thoát ra được.

Ma khí của Hỗn Độn Ma Châu bị phong ấn, Thái Ất vung tay một cái, đưa nó vào trong Nhân đạo, luân hồi chuyển thế.

Chỉ cần chờ đợi Na Tra xuất thế, lại tiến tới thu đồ, dạy dỗ tử tế một phen là có thể giúp Địa Phủ thêm một trợ lực lớn.

Đại Vũ lập ra nhà Hạ, nhân tộc từ đó bước vào thời kỳ triều đại, trở nên phú túc an khang.

Nhà Hạ truyền được mười bốn đời, kéo dài hơn bốn trăm năm khí vận thì bị nhà Thương tiêu diệt.

Nhà Thương nhiều lần dời đô, cuối cùng xây dựng đô thành tại đất 'Ân', nên còn gọi là Ân Thương.

Cha truyền con nối, nhà Thương trải qua mấy trăm năm, trước sau truyền được mười bảy đời.

Nay đang lúc Đế Tân đảm nhiệm quân chủ nhà Thương, hay còn gọi là Trụ Vương.

Chương 204

Trong điện Cửu Gian tại thành Triều Ca, Đế Tân thân mặc đế bào huyền hắc, tùy ý ngồi trên long ỷ.

Hiện giờ khí vận nhà Thương hùng hậu, bốn phương không có chiến sự, Đế Tân chỉ biết hưởng thụ, vô cùng tán mạn. "Có việc thì tấu, không việc thì bãi triều." "Thần Thương Dung tấu trình, ngày mai là thánh đản của Nữ Oa nương nương, khẩn thỉnh Đại vương dẫn lĩnh văn võ bá quan đi tới miếu Nữ Oa cầu phúc cho bách tính." Thương Dung là Thừa tướng Ân Thương, trung tâm vì quốc, có thể nói là lao khổ công cao.

Đế Tân đôi mắt khép hờ, chậm rãi nói: "Cô là tôn quý Thiên tử, Nữ Oa có đức có năng gì mà xứng để ta đi tế bái?" Trong mắt Đế Tân, Thiên tử là chí cao vô thượng, thay trời hành phạt, không ai xứng để hắn tế bái.

Nhà Thương quốc thái dân an, càng không cần cầu phúc. "Đại vương thận ngôn!

Nữ Oa nương nương là Thánh mẫu của nhân tộc, có đại công đức bổ thiên.

Tiên tổ mỗi phùng thánh đản đều sẽ tới miếu Nữ Oa tế bái, cầu phúc cho lê dân bách tính, đó là quy củ tổ tông truyền lại." Đế Tân nghe vậy có chút phiền táo, tùy ý phu diễn đáp: "Nếu tiên tổ đã định hạ, việc này giao cho khanh làm đi.

Bãi triều!

Bãi triều!" Ngày thứ hai, Đế Tân dẫn theo văn võ bá quan, trống chiêng vang trời, cờ xí phấp phới đến miếu Nữ Oa.

Chỉ thấy miếu Nữ Oa kim bích huy hoàng, huyễn lệ đoạt mục, một luồng khí đàn hương lan tỏa khắp bốn phía.

Trong miếu có một tôn điêu tượng Nữ Oa, hình dáng sống động như thật, một luồng tín ngưỡng chi lực vây quanh, hiển hiện kim quang rực rỡ.

Đáng tiếc diện dung bị dải lụa che khuất, không cách nào nhìn rõ diện mạo, nhưng từ thân hình mạn diệu kia có thể cảm giác được chắc chắn là dung nhan tuyệt thế.

Đế Tân tay cầm nén hương dài, dẫn đầu văn võ bá quan quỳ bái hành lễ, cầu cho quốc thái dân an, phong điều vũ thuận.

Chính lúc định rời đi, một trận tà phong tràn vào đại điện, thổi khiến chúng nhân không mở nổi mắt.

Dải lụa che mặt Nữ Oa bị thổi rơi trực tiếp.

Đợi tà phong tan đi, Đế Tân mê ly nhìn ngắm dung nhan Nữ Oa, ngẩn ngơ xuất thần. "Lấy bút mực tới!" Thương Dung không biết Đế Tân muốn làm gì, vội vàng gọi người mang bút mực đến.

Đế Tân đón lấy bút mực, ánh mắt quét qua bốn phía, dừng lại trên một bức tường vách, lập tức viết: "Phượng loan bảo trướng cảnh phi thường, Tẫn nê kim xảo dạng trang.

Khúc khúc viễn sơn phi thúy sắc, Phiên phiên vũ tụ ánh lê hoa.

Lê hoa đái vũ tranh kiều diễm, Thược dược lung yên sính mị trang.

Đãn đắc yêu nhiêu năng cử động, Thủ hồi Trường Lạc thị quân vương." Đế Tân viết xong bài thơ dâm mỹ một mạch không ngừng.

Thương Dung bên cạnh sợ tới mức đại kinh thất sắc. "Đại vương không thể!

Tiết độc Thánh nhân như thế sẽ bị giáng tội!

Người đâu, mau xóa đi!" "Cô là tán mỹ dung nhan tuyệt mỹ của Thánh nhân, sao có thể giáng phạt?

Ai cũng không được xóa!" Đế Tân vui vẻ cười lớn, rời khỏi miếu Nữ Oa, trong ánh mắt vẫn còn một tia thần sắc nhập mê.

Thương Dung lập tức tìm người xóa sạch vết mực, mới dẫn chúng nhân đuổi theo Đế Tân. "Hưu!" Một đạo phật quang lóe lên trong miếu Nữ Oa, vết mực lại khôi phục bình thường, một đạo nhân ảnh hướng về phía Tây phương bay đi. "Đế Tân thật lớn gan, dám điếm nhục bản cung!" Trong cung Oa Hoàng, Nữ Oa cảm thụ được hết thảy trong miếu, tâm trung vô cùng phẫn nộ.

Nhưng sau đó nàng nhận ra điều bất thường, Đế Tân dù gan lớn đến đâu cũng không dám tiết độc Thánh nhân, khẳng định có kẻ bày mưu kế. "Bất kể thế nào, chung quy Đế Tân đã phạm sai lầm lớn, chỉ có thể tính nhân quả lên đầu hắn." Nữ Oa bấm ngón tay tính toán, phát hiện khí vận nhà Thương chỉ còn mấy chục năm, không lâu sau sẽ có Phượng minh Kỳ Sơn, triều đại thay đổi. "Ý trời muốn diệt nhà Thương, vậy cũng trách không được bản cung." Dứt lời, trước mặt Nữ Oa xuất hiện một cán bảo phiên.

Trên đó phủ đầy yêu tộc văn tự, ngũ thải tân phân, hơi lay động liền có các loại hư ảnh bay múa.

Đó là Chiêu Yêu Phiên, do Thanh Hồ Lô trên Tiên Thiên Hồ Lô Đằng luyện chế thành Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chứa nạp vô số chân linh của yêu tộc.

Chỉ cần nhẹ nhàng lay động là có thể triệu hoán yêu tộc tới trước mặt. "Đinh linh!" Âm thanh vui tai truyền ra, Chiêu Yêu Phiên bắn ra ba đạo quang hoa hướng về phía Hồng Hoang đại lục.

Chẳng mấy chốc, ba con yêu thú rơi xuống trước mặt Nữ Oa.

Chỉ thấy một con Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh, một Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh và một Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh, đều lộ vẻ kinh hoàng. "Tiểu yêu bái kiến Oa Hoàng!" Ba yêu cư ngụ ở mộ Hiên Viên, nên gọi là Hiên Viên Phần Tam Yêu, sớm đã nghe danh Oa Hoàng nhưng chưa từng được kiến diện.

Hôm nay đột nhiên bị triệu hoán tới cung Oa Hoàng, tâm trung thập phần thỏ thẻ. "Bản cung hôm nay gọi các ngươi tới để ban cho một trận cơ duyên.

Thành Thang khí số đã tận, thiên hạ sẽ đổi chủ, Phượng minh Kỳ Sơn, ba người các ngươi hãy ẩn đi yêu hình, trà trộn vào hậu cung mê hoặc Trụ Vương.

Chờ đến khi chân chủ công thành danh toại, các ngươi có thể tới cung Oa Hoàng tu hành, sớm ngày chứng đạo, các ngươi có nguyện ý không?" Tam yêu mộ Hiên Viên mặt lộ vẻ cuồng hỉ.

Phải biết cung Oa Hoàng là hành cung của Nữ Oa, linh khí nồng đậm, nếu có thể tu luyện ở đó, lắng nghe đạo pháp, chắc chắn sẽ sớm ngày chứng đạo.

Còn về việc mê hoặc Trụ Vương, đối với bọn chúng chỉ là chuyện nhỏ.

Nữ Oa liếc mắt liền nhìn thấu pháp thuật của tam yêu, phất ống tay áo, ba đạo tạo hóa chi khí rơi xuống thân bọn chúng.

Lưu quang chuyển động, yêu khí trên người tam yêu lập tức bị che giấu, thân hình biến ảo thành những nữ tử xinh đẹp tuyệt trần, dáng vẻ ấy đủ để mê đảo vạn thiên tiên sĩ. "Đa tạ Oa Hoàng ban cho tạo hóa, chúng tiểu yêu nguyện ý đi tới đó." "Ghi nhớ, lần này chỉ được mê hoặc Trụ Vương, không được làm loạn tạo sát nghiệt, nếu không dưới sự thanh toán của Thiên đạo, hậu quả tự chịu." "Chúng tiểu yêu cẩn ký giáo hối của Oa Hoàng." Nữ Oa khẽ gật đầu, vung tay một cái,

tam yêu mộ Hiên Viên hóa tác lưu quang bay về hướng Hồng Hoang đại lục.

Theo việc tam yêu hạ giới, giữa thiên địa phiêu đãng vô cùng kiếp khí, một trận hạo kiếp lại sắp giáng lâm.

Tại phủ Tĩnh ở Trần Đường Quan, vô số hạ nhân bận rộn chạy đôn chạy đáo, Lý Tĩnh càng gấp tới mức toát mồ hôi hột.

Phu nhân Ân thị mang thai ba năm, hôm nay cuối cùng cũng đến lúc lâm bồn, sinh hạ đứa con thứ ba.

Chương 205

Lý Tĩnh thuở nhỏ từng theo một tán tu ở Tây Côn Luân là Độ Ách Chân Nhân tu hành đạo pháp, đối với những chuyện cổ quái cũng có năng lực tiếp thụ nhất định.

Nếu không thì Ân thị mang thai ba năm, y đã sớm bảo người đánh bỏ rồi. "Chỉ hy vọng phu nhân bình an, không xảy ra chuyện quái dị là tốt rồi." Mang thai ba năm mới lâm bồn, khẳng định là bất đồng tầm thường, dù Lý Tĩnh đã có dự liệu nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo âu, vì hai đứa con trước đều không gặp chuyện như thế này.

Đột nhiên, Lý phủ dị tượng sinh ra, chỉ thấy trên chín tầng trời lôi vân mật bố, cuồng phong gào thét, nhật nguyệt không còn ánh sáng, thiên địa biến sắc, tứ hải kình đào hải lãng cuồng phong hung dũng.

Sắc mặt Lý Tĩnh lập tức đại biến, trời sinh dị tượng thế này, lẽ nào là yêu nghiệt?

Nếu không sao lại giống như sắp độ lôi kiếp.

Mang thai ba năm mới sinh, lại đúng lúc lôi kiếp giáng thế, Lý Tĩnh vô cùng lo lắng, thậm chí hạ định quyết tâm, chỉ cần đứa trẻ sinh ra có gì bất thường, vậy thì...

Trong mắt Lý Tĩnh lóe lên một tia sát ý, tuyệt đối không thể để uy danh một đời của Lý gia bị đứa trẻ này phá hủy. "Lão gia!

Lão gia!

Phu nhân sinh rồi!" Tiếng gọi của nha hoàn khiến Lý Tĩnh hồi thần, sấm sét trên chín tầng trời tiếng lớn mưa nhỏ rồi dần tan đi, có thể thấy một đạo Ngọc Thanh tiên quang dao động trong hư không. "Phu nhân sinh rồi, tốt, tốt lắm." Dứt lời, tim Lý Tĩnh lại thắt lại, đứa

trẻ xuất sinh sao lại không có tiếng khóc?

Không đúng!

Chân mày nhíu chặt, Lý Tĩnh sải bước đi vào trong phòng, chỉ thấy bà đỡ đã hôn mê bất tỉnh dưới đất.

Một cục thịt ngũ sắc lăn tròn trên mặt đất, mắt thấy sắp lăn đến cạnh mình.

Trong não Lý Tĩnh như có tiếng sét đánh giữa trời quang, tâm trung vô cùng kinh sợ.

Nhục cầu?

Phu nhân sinh ra một cái nhục cầu, rõ ràng là yêu nghiệt, hèn chi trước đó lôi kiếp giáng lâm, phong vân biến sắc.

Lý Tĩnh dù sao cũng là luyện khí sĩ, đảm lược cực lớn, lập tức rút trường đao bên hông, sát ý xông thẳng lên não, vung đao định chém về phía nhục cầu.

Ngay tại khoảnh khắc đó, một đạo Ngọc Thanh tiên quang bao quanh đại điện, không gian xung quanh như bị cấm cố, động tác vung đao của y bị định cách, chỉ có đôi mắt là có thể chuyển động.

Chỉ thấy một vị đạo nhân thân mặc đạo bào trắng khiết, đầu đội mũ Bạch Hạc, tay cầm phất trần xuất hiện trước mắt.

Đạo nhân toàn thân Ngọc Thanh tiên quang lưu chuyển, khí tức phiêu miểu vô tung, nhìn như ở ngay trước mắt nhưng lại như cách xa ức vạn thế giới, khiến người ta không thể chạm tới.

Lý Tĩnh biết, thực lực của người này vô cùng khủng khiếp, nếu không sao có thể nhất niệm cấm cố thời không.

Người này chính là Thái Ất, tới để thu Na Tra làm đồ đệ.

Khối thịt ngũ sắc kia thực chất là phong ấn do Thái Ất thiết lập,

nếu để Lý Tĩnh phá hoại một phần, ma tính của Na Tra sẽ nặng thêm một phần, cho nên hắn mới ra thủ ngăn cản. "Đông đông!" Cục nhục cầu kia nhảy tới dưới chân Thái Ất, một tiếng 'băng' vang lên, nó hấp thu luồng quang đoàn ngũ sắc bên ngoài, biến thành một tiểu oa oa trắng trẻo hồng hào.

Trên thân cậu bé có Hỗn Thiên Lăng quấn quanh, Càn Khôn Quyển treo trên cổ, một đôi mắt to tròn long lanh vô cùng trong suốt, trên cánh tay có một hình xăm Hỏa Tiêm Thương, giữa lông mày có một vệt chu sa ấn Luân Hồi.

Lý Tĩnh vẫn còn đang giơ bảo đao, thấy nhục cầu biến thành hài đồng thì tâm trung vô cùng kinh kỳ, đáng tiếc bị cấm cố không thể nói chuyện.

Thái Ất ý niệm động một cái, giải trừ cấm chế, hết thảy xung quanh khôi phục bình thường. "Bần đạo Thái Ất của Xiển giáo, kiến quá Lý tướng quân." Lý Tĩnh trấn thủ Trần Đường Quan, đảm nhiệm chức vị Tướng quân, Thái Ất tới thu đồ, gọi một tiếng tướng quân càng hiển lễ mạo. "Nguyên là Thượng tiên của Xiển giáo, thất lễ rồi." Lý Tĩnh tu hành ở Tây Côn Luân, cách Xiển giáo chỉ một ngọn núi, đối với đại danh của Thái Ất càng là như sấm bên tai.

Y có chút hiếu kỳ vì sao Thái Ất lại tới Lý phủ. "Bần đạo lần này tới Lý phủ là để thu Na Tra làm đồ đệ." Ngay từ trước khi xuất thế, Lý Tĩnh đã định danh cho đứa con thứ ba là Na Tra, với tu vi của Thái Ất, biết được tên cậu bé không phải chuyện khó, quan trọng là thu đồ.

Na Tra xuất sinh chuyện quái dị liên liên, hiện tại lại có Thượng tiên tới thu đồ, khiến tâm thần Lý Tĩnh đại loạn.

Bản thân y căn cốt không tốt, thời gian tu hành ở Tây Côn Luân ngắn ngủi, nếu Na Tra có thể bái Thái Ất làm sư thì cũng là một lối thoát.

Quan trọng nhất là Na Tra quá quỷ dị, với tu vi của y sợ rằng khó lòng áp chế, đi theo Thái Ất có thể giúp Lý phủ tránh bị liên lụy. "Khuyển tử có thể bái Thượng tiên làm thầy, tự nhiên là vô cùng hoan hỉ.

Không biết Thượng tiên định đưa Na Tra về đạo trường dạy dỗ, hay là ở lại Lý phủ chúng tôi?" Trong lòng Lý Tĩnh mong còn không được Na Tra sớm rời đi, đừng ở lại Lý phủ sinh sự. "Con trai tôi còn nhỏ, khẩn thỉnh Thượng tiên ở lại trong phủ, chờ Na Tra trưởng thành hơn sẽ theo ngài về tiên sơn tu luyện." Ân thị nghe tin Na Tra phải bái sư, vội vàng lên tiếng.

Dẫu sao con mình vừa mới sinh ra, người làm mẹ nào nỡ để con rời đi. "Phu nhân yên tâm, bần đạo tạm thời ở lại Lý phủ dạy dỗ Na Tra, có một đoạn nhân quả vẫn chưa chấm dứt." Thái Ất nói xong, ánh mắt nhìn về phía Na Tra.

Tiểu Na Tra đôi mắt to tròn đảo liên tục, có chút nghe không hiểu, chỉ là khi ánh mắt nhìn về phía Lý Tĩnh thì tràn đầy ác ý.

Bất cứ ai vừa sinh ra đã bị cha mình đòi chém chết đều sẽ đầy ác ý, huống chi Na Tra là Hỗn Độn Ma Châu chuyển thế.

Nếu không nhờ Thái Ất dùng ba kiện pháp bảo thiết hạ Phong Ma đại trận, e rằng Na Tra đã bạo tẩu đánh cho Lý Tĩnh một trận rồi.

Na Tra tuy ma tính chưa tan nhưng cực kỳ thông minh, những gì Thái Ất dạy hầu như chỉ một lần là biết.

Tại vùng biển sâu ven biển Đông Hải, vô số cột trụ lớn cao hàng ức vạn trượng trấn áp dưới đáy biển, sắp xếp chặt chẽ như một tòa phong ấn đại trận.

Trên mỗi cột Trấn Hải Thần Trụ đều treo xích sắt khổng lồ, khóa chặt những con cự long đủ loại màu sắc ở bên trong. "...Ma khí." Một

giọng nói già nua vang lên, trong vùng biển sâu tối tăm không ánh mặt trời bừng sáng từng đôi mắt đỏ ngầu tinh hồng. "Răng rắc!" Theo việc ức vạn Long tộc thức tỉnh, tiếng xích sắt ma sát không ngừng truyền ra, đại hải sóng đào hung dũng, thiên địa cũng vì đó mà chấn động. "Lão tổ, ma khí nảy sinh ở Trần Đường Quan, chính là lúc Long tộc chúng ta xuất thế." Thuở xưa tam tộc Tiên Thiên bị Ma Tổ La Hầu hãm hại, Long tộc gánh chịu nghiệp lực vô cùng, cả tộc bị trấn áp tại tứ hải.

Nếu không có gì bất ngờ, bọn họ sẽ vĩnh viễn bị nhốt dưới đáy biển.

Nay ma khí xuất hiện tại Trần Đường Quan, vừa hay có thể mượn danh nghĩa trừ ma để cả tộc xuất hải, từ đó thoát khỏi vận mệnh trấn áp hải nhãn.

Chương 206

Tại nơi sâu nhất dưới đáy biển, một con kim long dài hàng vạn vạn dặm mở đôi mắt đã bụi phủ từ lâu, một luồng sát ý ngút trời xông thẳng chín tầng mây.

Ức vạn Long tộc không nhịn được mà run rẩy trước sự tồn tại chí cao vô thượng ấy: Long Vương. "Ma khí xuất hiện ở Trần Đường Quan là cơ hội trời ban, vận dụng tốt có thể khiến Long tộc thoát khỏi xiềng xích vận mệnh." "Phốc!" Long Vương nhả ra một quả trứng rồng khổng lồ, thất thải đạo vận như một mặt trời rực rỡ chiếu sáng biển sâu. "Xuy!" Ức vạn Long tộc đồng loạt nhả ra một đạo quang hoa, thúc động trứng rồng sinh trưởng.

Trứng rồng tụ tập vô lượng linh khí, dần dần bắt đầu nở ra, một hình bóng rồng vui vẻ bay lượn bên trong. "Bành!" Một tiếng nổ vang lên, một con Ngũ Trảo Kim Long phá xác xuất thế, ngao du trong biển sâu. "Ngao Quảng, đứa trẻ này là hy vọng quật khởi của Long tộc ta, nhất định phải phò tá tốt, chém giết ma đồng kia để cứu chúng ta thoát ly khổ hải." Dứt lời, một con hắc long từ phía trên bơi xuống, khí tức Đại La Kim Tiên ở trong biển sâu này lại vẻ vô cùng nhỏ bé.

Chỉ có những con rồng đạt tới chín trảo mới có tư cách trấn áp tứ hải.

Loại Ngũ Trảo Hắc Long như Ngao Quảng chỉ có thể tiềm phục ở vùng biển nông, thống lĩnh tôm binh cua tướng.

Long tộc muốn quật khởi, nhất định phải khiến các lão tổ đang trấn áp hải nhãn thoát ly khổ hải mới có thể khôi phục huy hoàng năm xưa. "Lão tổ yên tâm, Ngao Quảng nhất định sẽ phò tá tốt Tam thái tử, hạ gục ma đồng, cứu tiên tổ ra ngoài." Nói xong, Ngao Quảng dẫn

theo Ngao Bính còn đang ngây ngô bơi hướng về phía vùng biển nông.

Trong Lý phủ ở Trần Đường Quan truyền ra từng trận tiếng nổ ầm ầm, khói bụi mịt mù xông thẳng chân trời.

Không ít nha hoàn, binh sĩ bị đánh bay ra ngoài. "Na Tra lại nghịch ngợm gây họa, hôm nay phạt không được ăn cơm!" Lý Tĩnh vô cùng khổ não.

Từ khi Na Tra học được pháp thuật, hết dỡ tường lại nổ phòng, ra ngoài gây sự khiến bách tính Trần Đường Quan thi nhau cáo trạng.

Nếu không phải đánh không lại Na Tra, y đã sớm lấy roi ra quất rồi.

Sớm biết thế này, lúc đầu chẳng thà không để nó tu tiên, giờ thì hay rồi, biến thành vô pháp vô thiên.

Na Tra cao nửa người, mặc đồng bào màu đỏ, Hỗn Thiên Lăng quấn từ tay trái sang tay phải phấp phới theo gió.

Càn Khôn Quyển treo trên cổ thỉnh thoảng phát ra tiếng đinh đang.

Đôi mắt to tròn ranh mãnh lóe lên tia sáng xảo trá. "Sư tôn có nói, tu sĩ chúng ta không ăn khói lửa nhân gian, dăm ba cái cơm rau đạm bạc đó ai mà thèm." Dứt lời, Na Tra tung người nhảy một cái, tiến vào trong một tòa đại điện. "Đồ nhi bái kiến Sư tôn!" Na Tra thay đổi hẳn thái độ, khi diện kiến Thái Ất không có chút vẻ tinh quái nào, lời lẽ vô cùng quy củ. "Nói đi, hôm nay lại dỡ phòng nhà ai rồi?" "Ách, pháp thuật Sư tôn dạy con mạnh quá, lỡ tay khiến mấy con phố bị hủy rồi.

Con đã nỗ lực khống chế nhưng ma khí trong cơ thể cứ rò rỉ ra." Na Tra biết mình mang trong người Hỗn Độn ma khí và đang nỗ lực chưởng khống nó.

Nhưng ma khí quá bá đạo, một khi thoát ra sẽ xâm thực thần trí, hủy diệt mọi thứ xung quanh.

Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Dưới sự dạy dỗ của Thái Ất, Na Tra một lòng hướng thiện, tuy thường xuyên bị ma khí quấy nhiễu nhưng đã dần giảm bớt.

Thái Ất tin rằng sẽ có một ngày Na Tra chưởng khống được ma khí của bản thân, thu phóng tự như, lúc đó ma khí lại trở thành trợ lực. "Hôm nay vi sư truyền cho con tâm pháp chí cao của Huyền môn là Thanh Tâm Chú.

Khi ma khí sắp mất khống chế, hãy mặc niệm chú này, có thể bài trừ tà ma quấy nhiễu, giữ cho linh đài minh tĩnh." "Đại đạo vô hình, sinh dục thiên địa, Đại đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt..." Na Tra nhắm mắt lại, đi theo Thái Ất niệm tụng Thanh Tâm Chú, tâm trí trở nên minh tĩnh, không nhiễm một hạt bụi.

Một vầng hào quang kim sắc bao quanh cậu bé, vô cùng thánh khiết.

Thái Ất không chỉ truyền lại Thanh Tâm Chú mà còn dạy cả chú ngữ Càn Khôn Quyển.

Chỉ cần Càn Khôn Quyển nới lỏng, ma khí sẽ thoát ra, việc này là để Na Tra triệt để chưởng khống sức mạnh, chứ nếu chỉ dựa vào áp chế thì không xong.

Chỉ khi Na Tra triệt để thuần phục ma khí mới có thể hậu hoạn vô ưu.

Một ngày nọ, tiết trời oi bức, Na Tra không có tâm trí tu luyện, một mình chạy ra Đông Hải.

Cảm nhận được sự mát mẻ của nước biển, Na Tra vui vẻ nhảy xuống. "Quả nhiên đại hải thật thoải mái, Sư tôn mà cũng tới tắm một cái thì tốt biết mấy.

Suốt ngày ngồi thiền tu luyện, khó khăn lắm mới có lúc rảnh rỗi,

thật sướng quá đi." Na Tra nổi tính ham chơi, Hỗn Thiên Lăng trong tay tùy ý múa may, lập tức nước biển sôi trào, sóng đào ngút trời, vô số bọt sóng ngưng tụ thành thủy long bay lượn khắp nơi.

Hỗn Thiên Lăng là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy Na Tra chưa thể phát huy toàn bộ uy lực nhưng việc khuấy đảo biển cả là vô cùng dễ dàng. "Hừ!

Kẻ nào dám ở Đông Hải hưng phong tác lãng, làm cho Long cung rung chuyển thế này?" Ngao Bính dưới sự dạy dỗ của Ngao Quảng đã đạt tới tu vi Kim Tiên, cộng thêm nhục thân cường đại của Long tộc, ở Đông Hải hiếm có đối thủ.

Cảm nhận được Đông Hải đang sôi trào, Ngao Bính không chút do dự xông ra khỏi Long cung.

Ngao Bính thân mặc kim lân giáp, tay cầm đôi đồng chùy màu xanh thẫm, đôi mắt giận dữ nhìn quanh.

Chỉ thấy một đứa trẻ năm ba tuổi tay cầm dải lụa đỏ đang quấy đảo Đông Hải. "Một đứa trẻ con mà dám náo loạn Đông Hải, thật đúng là không biết sống chết!

Đi!" Long tộc có tài hành vân bố vũ, Ngao Bính vung đồng chùy, nước biển phô thiên cái địa cuốn về phía Na Tra.

Thanh thế to lớn chấn động thiên địa, âm thanh ầm ầm đinh tai nhức óc.

Người tâm trí không kiên định chắc chắn sẽ bị cảnh tượng này dọa cho bỏ chạy trối chết. "Đại hải nổi giận rồi, xem ta đây!" Na Tra không thấy sóng biển trước mắt nguy hiểm, ngược lại vô cùng hoan hỉ.

Hỗn Thiên Lăng trong tay mãnh liệt quấn động, sóng biển ngút trời bị khí cơ dẫn dắt, xoay chuyển theo động tác của cậu bé.

Cả vùng biển Đông Hải như bị lật ngược lại, vòng xoáy khủng bố đủ sức thôn phệ hết thảy. "Vui quá!

Chương 207

Vui quá!" Hỗn Thiên Lăng vung mạnh vào hư không, sóng dữ cuồn cuộn ngưng thành một con thủy long sống động như thật bay thẳng lên trời, xé rách tầng mây, rồi thủy long lao xuống, vừa vặn nhắm thẳng vào Ngao Bính.

Trong mắt Ngao Bính, Na Tra chỉ là một đứa trẻ có chút bản lĩnh nhưng không thể chống lại sức mạnh của biển cả.

Nhưng không ngờ dải lụa hồng kia vung lên một cái, lại đánh ngược trở lại.

Long tộc khống thủy, ở trên biển căn bản không lo lắng các cuộc tấn công thuộc tính thủy.

Ngao Bính tung người nhảy lên, cưỡi trên con thủy long xoay vần giữa hư không, từ trên trời giáng xuống lao thẳng vào Na Tra.

Đồng chùy trong tay lấp lánh kim mang rực rỡ, mang theo uy áp đủ để băng sơn liệt địa.

Na Tra biết trận hải khiếu trước đó là do Ngao Bính gây ra, nay y lại không phân biệt trắng đen đã ra tay sát hại, tâm trung liền bùng nổ phẫn nộ. "Oanh!" Khí tức trên người Na Tra lan tỏa, uy áp Chân Tiên va chạm bốn phương.

Thời gian tu luyện còn ngắn, dù được Thái Ất tận tình chỉ điểm cũng mới chỉ có tu vi Chân Tiên.

Hư không lóe lên ánh sáng chói mắt, Hỏa Tiêm Thương xuất hiện trong tay Na Tra, ngọn lửa cháy rực bao phủ toàn thân.

Trong sát na, mái tóc lửa tung bay, liệt diễm hùng hùng thiêu đốt, thần văn xích kim tràn ngập khắp nơi.

Khoảnh khắc này Na Tra như một vị tiểu Hỏa Thần, nhiệt độ rực cháy thiêu đốt đến vặn vẹo hư không. "Đang!" Chỉ trong nháy mắt, đồng chùy và Hỏa Tiêm Thương va chạm vào nhau, bộc phát tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Ngao Bính như Thủy Thần, khí thế bàng bạc, mang theo sức mạnh dời núi, chiêu chiêu ngoan lạt vô tình.

Một trận giao phong giữa thủy và hỏa, tiếng kim loại va chạm không ngừng truyền ra, hỏa quang đi kèm với hơi nước bốc lên nghi ngút.

Na Tra tuy còn nhỏ, tu vi không bằng Ngao Bính, nhưng Hỗn Thiên Lăng và Hỏa Tiêm Thương trong tay đều không phải vật phàm, đủ để bù đắp khoảng cách giữa hai người.

Ngao Bính tuy tu vi mạnh hơn nhưng tâm tính cao ngạo, phẩm cấp pháp bảo trong tay không cao.

Nhất thời hai người đấu mấy trăm hiệp vẫn bất phân thắng bại.

Nguyên bản trong tay Na Tra còn có Càn Khôn Quyển, nhưng đó là mấu chốt để trấn áp ma khí.

Một khi tế ra, ma khí chắc chắn sẽ bạo động, với thực lực hiện tại của Na Tra không thể chưởng khống toàn bộ ma khí.

Cho nên Càn Khôn Quyển không thể tùy tiện động dụng. "Nhật nguyệt đồng sinh, Thiên linh trọng nguyên, Thiên địa vô lượng Càn Khôn Quyển, khai!" Theo chú pháp vừa xuất, đạo văn trên Càn Khôn Quyển sáng lên một nửa, từng luồng ma khí từ trong cơ thể Na Tra tràn ra, nhuộm đen chư thiên.

Càn Khôn Quyển chỉ mở một nửa, giải phóng ra một nửa ma khí.

Toàn thân Na Tra như hòa nhập vào bóng tối, liệt diễm hỏa hồng càng thêm mấy phần bá khí.

Đôi mắt to tròn dần bị ma khí thôn phệ nhưng trong chớp mắt lại khôi phục bình thường, vệt chu sa ấn luân hồi giữa lông mày khi mờ khi tỏ.

Một luồng uy áp không thua kém gì Kim Tiên quét sạch bốn phương.

Ma khí tuy làm con người lạc mất tâm trí nhưng cũng có thể tăng cường thực lực bản thân.

Na Tra thầm niệm Thanh Tâm Chú, không sợ tà ma xâm nhiễm, ma khí chỉ có thể chịu sự sai khiến của cậu bé. "Ma khí!" Ngao Bính từ khi sinh ra đã được Long tộc đặt lên vai hy vọng, chỉ cần chém chết ma đồng là có thể giúp Long tộc trở lại lục địa, hoàn thành bá nghiệp. "Nguyên lai là ma đồng, hôm nay chắc chắn sẽ chém giết ngươi tại đây!" Đồng chùy trong tay Ngao Bính phóng to vạn lần, hư không lôi điện đan xen, mây đen mật bố.

Một con lôi long vạn trượng hung tợn xông ra, phía dưới là một con thủy long xanh thẫm gầm thét giận dữ.

Nơi đi qua thiên tháp địa hãm, vạn vật băng liệt, cuồng phong kẹp theo uy áp vô cùng đánh thẳng vào Na Tra.

Đòn đánh này Ngao Bính không hề lưu thủ, một khi đánh trúng, không chết cũng mất nửa mạng.

Diện dung ấu nộn của Na Tra không chút kinh hoảng, trong mắt lóe lên ý vị sát phạt, cậu bé ghét nhất hai chữ 'ma đồng'.

Hỏa Tiêm Thương bị ma khí bao phủ hoàn toàn trở nên đen kịt, sát khí đằng đằng như một cây ma thương. "Sát!" Na Tra không lùi mà tiến, ma thương trong tay cực tốc vung vẩy như muốn đâm thủng cả thiên địa, tỏa ra ma uy vô tận.

Chỉ một kích đã đánh nát vụn thủy long thành băng tuyết rải rác

khắp biển.

Tay trái vung Hỗn Thiên Lăng khuấy đảo thiên địa, cuồng phong lôi vũ đều im bặt.

Lôi long bị Hỗn Thiên Lăng trói chặt phát ra tiếng gào thảm thiết, theo cú kéo của Na Tra liền hóa thành lôi linh tiêu tán giữa hư không.

Có ma khí gia trì, thực lực Na Tra bạo trướng, uy lực pháp bảo càng thêm cường đại.

Có đi mà không có lại sao được?

Na Tra vốn là tiểu ma đồng, sát tâm cực trọng, hễ ra tay là lôi đình vạn quân, phân định sinh tử. "Hưu!" Tốc độ Na Tra cực nhanh, hóa thành một đạo hắc quang như xé rách bình minh, trong phút chốc đã áp sát Ngao Bính.

Một điểm hàn mang lóe lên, sau đó thương ra như rồng.

Ma thương trong tay hàn mang lấp lánh, sát tâm khủng bố khiến đối phương nảy sinh ý thối lui.

Ngao Bính thấy đối thủ tuy nhỏ nhưng sát ý cực nặng, muốn giết tuyệt không phải chuyện dễ, tránh né phong mang là hơn. "Đang!" Đồng chùy chặn đứng ma thương, Ngao Bính phi thân triệt thoái, nào ngờ Na Tra đột nhiên tung kỳ chiêu, một cước đá trúng hạ bộ khiến y đau tới mức toàn thân run rẩy, suýt nữa không cầm nổi đồng chùy.

Na Tra vốn cổ linh tinh quái, đủ loại âm chiêu đều có thể sử ra, khiến Ngao Bính đau đớn không muốn sống. "Ngao!" Một tiếng rồng ngâm xé tan tầng mây, Ngao Bính hiện ra chân thân.

Chỉ thấy một con Ngũ Trảo Kim Long dài mấy vạn trượng, lân giáp toàn thân kim quang rực rỡ, lợi trảo đủ sức bóp nát cự sơn, chỉ có phần đuôi là đỏ rực vì bị sưng to.

Đôi mắt to như lồng đèn tỏa ra thần sắc kinh hoảng, nếu đánh tiếp nữa e rằng tính mạng khó bảo toàn.

Nhóc con này quá thâm hiểm, nhỏ tuổi không học tốt toàn dùng âm chiêu.

Chương 208

Ngao Bính không nói hai lời, tung mình muốn lặn xuống biển.

Tiếc rằng Na Tra sát tâm đã nổi, không chết không thôi, sao có thể để y chạy thoát. "Đi!" Hỗn Thiên Lăng trong tay đột nhiên vung ra, quấn chặt lấy đuôi Ngao Bính, Na Tra nhảy vọt lên ngồi thẳng trên cổ kim long. "Đánh người xong định chạy, đâu có dễ thế!" Cơn giận của Na Tra kẹp theo ma tính, bàn tay nhỏ nhắn như hố đen thôn phệ hư không, đấm thẳng một quyền vào đầu rồng. "Đang!" Nhục thân Long tộc cường đại, một số pháp bảo mạnh cũng không chắc phá nổi, tay Na Tra ẩn ẩn đau nhức.

Nhưng đừng khinh tay Na Tra nhỏ, lực đạo đánh ra còn nặng hơn vạn vạn tòa cự sơn, Ngao Bính đau tới mức đầu óc choáng váng, thậm chí xuất hiện nội thương. "Ngao!" Tiếng gầm giận dữ vang lên, Ngao Bính lộn nhào lên xuống muốn hất Na Tra xuống. "Đang đang!" Ma thương trong tay liên tục nện xuống người Ngao Bính, hỏa quang tứ xạ, những vết nứt không ngừng lan rộng.

Dưới sự kiên trì không ngừng của Na Tra, Ngao Bính cuối cùng không chống đỡ nổi, lao thẳng xuống dưới. "Bành!" Thân thể khổng lồ đâm nát một mảng lớn cự sơn, đá vụn bay mù mịt.

Nhục thân Long tộc quá mạnh khiến Na Tra cũng có chút mệt mỏi, thở dốc không thôi.

Ngao Bính còn khổ hơn, toàn thân co giật, không còn chút khí lực nào, hơi thở thoi thóp sắp chết. "Lân giáp Long tộc thật cứng, đem về cho Sư tôn làm bộ áo giáp, gân rồng đại bổ, đem về cho phụ thân tẩm bổ thân thể." Na Tra lấy thương làm đao, phân thây Ngao Bính, từng miếng lân giáp bị cạo xuống, một sợi gân rồng dài vạn trượng tỏa ra

linh khí nồng đậm.

Hoàng hôn xuống, một bộ thi hài tàn phá nằm lại bên bờ, Na Tra dùng gân rồng quấn lấy lân giáp, vui vẻ trở về Trần Đường Quan. "Ngao nhi chết rồi?

Sao có thể!" Ngao Quảng cảm nhận được Ngao Bính đã chết, sắc mặt đại biến, vội vàng tới bờ biển, chỉ thấy một cái xác bị đào rỗng, tâm trung vô cùng phẫn nộ.

Đôi mắt y trở nên đỏ ngầu, khí tức hỗn loạn. "Kẻ nào giết chết Ngao nhi của ta!" Ngao Quảng vung tay, một mặt quang kính xuất hiện, từng cảnh Na Tra giao chiến với Ngao Bính hiện ra trước mắt. "Con trai của Lý Tĩnh là Na Tra?

Ma đồng?

Nợ máu trả bằng máu, cả Trần Đường Quan đều phải chôn cùng con trai ta!" Dứt lời, Ngao Quảng nhảy xuống biển sâu. "Nghịch tử!

Ngươi đã làm cái gì thế này?

Kim lân long giáp, vạn trượng long cân, bảo cốt long huyết...

Ngươi đi đồ long rồi sao?" Trong Lý phủ, Lý Tĩnh nhìn đống lân giáp, xương máu trước mắt mà tâm trung tuyệt vọng.

Đó là rồng đấy, bị Na Tra giết mất rồi, nếu Long tộc tìm tới cửa thì ai đỡ nổi. "Phụ thân thường năm chống cự yêu tộc, rồng cũng là yêu vì sao không được sát?

Gân rồng này là con đặc biệt để lại cho người." Na Tra cảm thấy ấm ức, vốn định dùng gân rồng làm dịu quan hệ cha con, ai dè lại rước lấy trận mắng chửi thậm tệ. "Long tộc có thể giống như các loại yêu tộc khác sao?

Ngươi đã gây ra đại họa cho Trần Đường Quan rồi!" "Lão gia, Tra

nhi còn nhỏ không hiểu chuyện, nó cũng là có hảo tâm, hà tất phải tức giận." Ân thị tiến lên khuyên ngăn, trái lại khiến Lý Tĩnh càng thêm phẫn nộ. "Hiểu chuyện?

Nó không gây sự đã là tốt lắm rồi!" Na Tra thất vọng tràn trề đối với Lý Tĩnh.

Phụ thân của người khác đều yêu thương bảo bọc con cái, còn cha mình thì hết đánh lại mắng, nếu không có Sư tôn che chở e rằng vừa sinh ra đã mất mạng rồi. "Họa con gây ra con tự gánh, sẽ không liên lụy tới bách tính Trần Đường Quan." Nói xong, Na Tra lẳng lặng rời khỏi đại điện.

Ba ngày sau, nước biển gần Trần Đường Quan dâng cao đột ngột, sóng biển cuồn cuộn hung dũng phô thiên cái địa tràn vào trong thành.

Trên hư không mây đen mật bố, tiếng sấm ầm ầm, không khí áp bách tràn ngập cả thành, thiên địa ám nhiên thất sắc, nhật nguyệt ẩn mình.

Mọi người trong thành đều cảm nhận được một trận hạo kiếp sắp giáng lâm, ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng. "Răng rắc!" Tiếng sấm vang lên khiến Lý Tĩnh vội vàng chạy ra xem xét. "Xong rồi, chung quy vẫn không trốn thoát." Từ khi Na Tra giết chết Long tộc, y đã biết sẽ có ngày này. "Lý Tĩnh dung túng con trai hành hung, sát hại Tam thái tử Long tộc, hôm nay không giao ma đồng Na Tra ra, ta sẽ dìm chết cả thành Trần Đường Quan, khiến bách tính phải chôn cùng!" Tiếng Ngao Quảng vang lên từ hư không, cùng lúc đó có thể thấy hàng ngàn con rồng đủ màu sắc đang uốn lượn trong lôi vân.

Ngoài thành Trần Đường Quan càng có đông đảo Long tộc, tôm binh cua tướng nghiêm trận dĩ đãi.

Ngao Bính chết, Long Vương lập tức phái Long tộc xuất động, hành vân bố vũ, mượn danh nghĩa trừ ma để tái hiện Hồng Hoang.

"Long Vương bớt giận, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của Na Tra, không liên quan tới bách tính Trần Đường Quan, xin ngài khoan thứ." Một người chết có thể cứu vạn dân, Lý Tĩnh không chút do dự xá khí Na Tra.

Thái Ất đã rời Trần Đường Quan mấy ngày trước, y sao có thể chống lại sự tấn công của Long tộc, chỉ có thể để Na Tra chịu thiệt thòi. "Sát nhân thường mệnh, chỉ cần giao Na Tra ra, chúng ta có thể tha cho bách tính Trần Đường Quan." Hiện nay nhân tộc là thiên địa nhân vật chính, Long tộc không dám khinh suất giết người, nếu lại dính phải nghiệp lực sẽ vĩnh thế không được xoay thân.

Ngao Quảng chỉ là mượn lòng hộ dân của Lý Tĩnh để ép Na Tra xuất hiện mà thôi.

Na Tra đứng từ xa nghe được lời của Lý Tĩnh thì vô cùng đau lòng.

Phụ thân, ngoài huyết mạch ra, cha trao cho con cái gì?

Chỉ có nhục mạ, trách mắng và chán ghét. "Sư tôn nói không sai về phụ thân ta, Na Tra hiểu rồi." Na Tra bi thương bước ra, nhìn Ngao Quảng trên hư không mà không hề sợ hãi. "Một người làm một người chịu, muốn giết muốn chém, một mình Na Tra ta gánh vác!" "Đang!" Na Tra cắm thẳng Hỏa Tiêm Thương xuống đất, tiếng vang ong ong, mặt lộ vẻ kiên cường.

Ngao Quảng trong mắt lóe lên sát ý, thân hình khổng lồ mãnh liệt lao xuống.

Chương 209

Nơi đi qua hư không vỡ vụn, uy áp Đại La Kim Tiên triển lộ vô di, cái miệng đỏ lòm đủ sức nuốt chửng cả thiên địa.

Đối mặt với nguy cơ, Na Tra hạ quyết tâm, nếu không ai cứu sẽ mở Càn Khôn Quyển, để vô lượng ma khí nhập thể, kéo theo một Đại La Kim Tiên chết cùng cũng không lỗ.

Ngay khi Na Tra định mở Càn Khôn Quyển, một giọng nói vang dội chấn nhiếp thiên địa vang lên: "Phóng tứ!" Một tiếng nộ quát, thiên địa truyền tới uy áp khủng bố, lôi vân trực tiếp bị đánh tán, nước biển ngút trời bị trấn áp.

Ngao Quảng bị khí thế đáng sợ chấn lui, toàn thân run rẩy, mắt lộ vẻ không thể tin nổi.

Na Tra thấy Thái Ất xuất hiện thì tâm trung đại định, có Sư tôn ở đây, không ai có thể thương tổn cậu bé. "Đạo hữu là ai, dám quản việc của Long tộc?" Thái Ất tuy bộc phát khí thế cường đại nhưng có bảo lưu, trong mắt Ngao Quảng thì cũng không mạnh hơn y bao nhiêu.

Sau lưng y có hàng ngàn Long tộc, lẽ nào không địch nổi? "Long tộc đã lụi bại, không còn xưng bá Hồng Hoang được nữa, dám mượn chuyện đệ tử bần đạo để gây sự, Ngao Quảng gan ngươi lớn thật đấy." Với tu vi của Thái Ất, muốn biết mưu kế của Long tộc chẳng tốn chút công sức nào.

Dám tính kế đồ đệ hắn, Long tộc này nên bị diệt vong.

Đừng nói là Long tộc đã lụi bại, dù là Long tộc thời toàn thịnh, Thái Ất cũng không sợ. "Na Tra giết Tam thái tử Long tộc chúng ta, các hạ là sư tôn, lý ứng gánh vác đại bộ phận tội trách.

Bày Vạn Long Trận, diệt sát sư đồ bọn chúng!" Dứt lời, vạn con cự long bay lượn, long ảnh xuyên thoi khắp bốn phía, một tòa đại trận hình thành trong phút chốc.

Uy áp khủng bố chấn sập hư không, lôi mang cuồn cuộn chiếu sáng cả thiên địa.

Na Tra có chút hoảng loạn, đó là đại trận do vạn con rồng tổ thành, mỗi con rồng đang trấn áp đáy biển đều có thực lực phi phàm, Sư tôn có thể an nhiên vượt qua không? "Ngao!" Vạn long nộ hống, âm thanh khủng bố xé rách thiên địa, uy thế bá chủ triển hiện vô di.

Một đạo lôi mang dài hàng ức trượng ngưng thành hình lôi long xuyên thấu thời không, trực tiếp oanh kích về phía Thái Ất.

Những người dân nhân tộc bên dưới đều lộ vẻ kinh hoàng, đó là lôi đình, sức mạnh chí cương chí dương giữa thiên địa.

Khóe miệng Thái Ất khẽ nhếch, đại trận do hàng vạn con rồng cấp bậc Đại La Kim Tiên tổ thành, Long tộc quả nhiên có chút nội hàm.

Nhưng trước mặt một tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn, bao nhiêu Đại La Kim Tiên cũng vô dụng, chỉ có 'Đạo' cao thâm mới thể hiện được sự cường đại của Chuẩn Thánh. "Diệt!" Đạo tùy ngôn xuất, hư không hiện ra vô cùng đạo vận, một luồng sức mạnh vô hình trực tiếp bóp nát lôi long hóa thành linh khí tiêu tán.

Cả vùng trời như bị đạo vận bao phủ, trên đầu vạn con rồng treo một luồng uy áp khủng bố.

Loại uy áp đáng sợ này Ngao Quảng mới chỉ cảm nhận được trên người các lão tổ, không ngờ đạo nhân trước mắt lại sở hữu thực lực Chuẩn Thánh viên mãn.

Trong khoảnh khắc, y vô cùng hối hận vì đã đụng tới một tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn. "Bành!" Dưới sự chèn ép của đạo vận khủng

bố, từng con cự long nổ tung thân thể, tiên huyết rải khắp hư không nhuộm đỏ cả Đông Hải.

Hàng vạn con rồng trong phút chốc hóa thành sương máu, bầu trời biến thành màu đỏ rực.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, không ai dám tin vào điều này.

Na Tra lúc này mới biết Sư tôn của mình mạnh đến thế, sao trước đây không nói cho cậu bé biết, hại cậu lo lắng muốn chết.

Thái Ất không muốn Na Tra cậy mình có Sư tôn mạnh làm chỗ dựa mà làm xằng làm bậy, tứ vô kỵ đạn.

Hắn muốn cậu bé trải nghiệm tình đời nóng lạnh để tu tiên chứng đạo tốt hơn. "Thượng tiên tha mạng!

Ngao Quảng có mắt không tròng mạo phạm Thượng tiên, khẩn thỉnh cho tiểu long một cơ hội chuộc tội!" Ngao Quảng biến sắc, vội vàng cầu xin tha thứ.

Kẻ dám làm hại và tính kế đệ tử Thái Ất tuyệt đối không thể phóng thích, dù là Long tộc cũng không được ngoại lệ.

Thái Ất phất ống tay áo, Ngao Quảng trực tiếp hóa thành tro bụi.

Bầu trời đỏ rực khôi phục lại vẻ quang minh, không nhiễm một hạt bụi, mọi chuyện trước đó như chưa từng xảy ra. "Nhân quả của Na Tra đã liễu đoạn, theo vi sư về Địa Phủ tu hành thôi." "Thỉnh Sư tôn đợi một lát." Na Tra trải qua biến cố này, tâm tính đã có sự thay đổi, không còn nghịch ngợm như trước, đã hiểu rõ chỉ có thực lực mạnh mới là căn bản. "Hài nhi sẽ theo Sư tôn tu hành, mẫu thân bảo trọng." Na Tra hướng về Ân thị tam quỵ cửu bái cảm tạ ơn sinh thành, đối với Lý Tĩnh không thèm nhìn một cái.

Không phải tuyệt tình, mà là Lý Tĩnh quá khiến cậu thất vọng, căn

bản không tận trách nhiệm người cha, khi lâm nguy đã không do dự tống tiễn con mình đi chết.

Nếu không có Sư tôn, có lẽ cậu đã sớm bỏ mạng rồi.

Thái Ất cũng không có hảo cảm với hạng người như Lý Tĩnh.

Tại vùng núi Côn Luân, một người một thú đồng hành, trông vô cùng quỷ dị.

Phải biết nhân tộc và yêu tộc có tử thù không thể hóa giải, nhưng hai người này lại có vẻ khá hòa mục. "Tử Nha nhanh lên chút, sắp tới chân núi Côn Luân rồi." "Ngươi đi nhanh quá, ta theo không kịp." Một người chính là Khương Tử Nha, còn con thú kia đương nhiên là Thân Công Báo.

Bọn họ gặp nhau trên đường, đều muốn bái vào Xiển giáo nên kết bạn tới Côn Luân sơn. "Đây là thánh cảnh Côn Luân, các ngươi tới có việc gì?" Bạch Hạc đồng tử đứng trước núi Côn Luân hỏi. "Bái kiến Thượng tiên, chúng tôi muốn bái vào Xiển giáo học tập đạo pháp, xin ngài thành toàn." Nếu là người thường tới bái sư, chắc chắn không được vào.

Nhưng cả hai đều mang phi hùng chi tướng, nên Nguyên Thủy Thiên Tôn mới sai Bạch Hạc đồng tử ra đón.

Hai người theo Bạch Hạc đồng tử vào cung Ngọc Hư, Nguyên Thủy Thiên Tôn ngồi ở vị trí thủ tọa. "Khương Tử Nha (Thân Công Báo) bái kiến Thánh nhân, khẩn thỉnh Thượng tiên thu nhận làm đệ tử!" Cả hai đồng thời quỳ bái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hé mở đôi mắt, nhìn vào Khương Tử Nha, phát hiện tuy là nhân tộc nhưng tư chất không tốt, thậm chí có thể nói là kém.

Điểm đáng mừng duy nhất là mang phi hùng chi tướng, có khả

năng trở thành người được chọn để Phong Thần.

Nếu Xiển giáo nắm giữ Phong Thần Bảng có thể chiếm được tiên cơ, phân chia lợi ích lớn nhất.

Nguyên bản với tính cách của Nguyên Thủy, tư chất kém thế này sẽ không thu làm đồ đệ, nhưng vì tiền đồ đệ tử Xiển giáo, ngài vẫn thu Khương Tử Nha lại.

Chương 210

"Khương Tử Nha, ngươi có duyên sư đồ với bản tọa, hãy ở lại núi Côn Luân đi." Khương Tử Nha vui mừng khôn xiết, vội vàng bái tạ.

Thân Công Báo thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn thu Khương Tử Nha liền sốt ruột: "Khẩn thỉnh Thánh nhân thu con làm đồ đệ!" Tư chất của y mạnh hơn Khương Tử Nha nhiều, lại có tu vi nhất định, ngài chắc chắn sẽ thu nhận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thân Công Báo, chân mày nhíu lại.

Thân Công Báo tuy có tư chất nhưng lại là yêu tộc, lại mang nghệ bái sư, phạm vào đại kỵ của ngài.

Nhưng Thân Công Báo cũng mang phi hùng chi tướng, nếu đuổi đi mà y chạy sang Tiệt giáo thì sẽ ảnh hưởng tới việc Phong Thần của Xiển giáo, nên giữ y trong tay vẫn hơn. "Đã thành tâm bái vào Xiển giáo thì hãy ở lại núi Côn Luân, nhưng ghi nhớ không được vi phạm môn quy, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi sư môn." "Đa tạ Sư tôn!" Thân Công Báo vội vái tạ. "Đã là đệ tử Xiển giáo thì ta truyền cho công pháp tu luyện, Ngọc Thanh Tiên Quyết phải hảo hảo tu luyện, đừng để mất danh tiếng sư môn." Một đạo kim quang bắn vào lông mày cả hai.

Cảm nhận được sự thần kỳ của Ngọc Thanh Tiên Quyết, hai người vô cùng hoan hỉ.

Bạch Hạc đồng tử đưa hai người về thiên điện ở.

Lúc này một tấm bảng vàng rực và một cây roi dài ba thước sáu tấc năm phân rơi xuống trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đó chính là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên. "Có Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên trong tay, đệ tử Xiển giáo chắc chắn sẽ an nhiên vô ưu." Tại cung Bích Du trên đảo Kim Ngao, Thông Thiên Giáo Chủ cảm nhận được Phong Thần Bảng bay vào núi Côn Luân, tâm trung minh ngộ.

Chắc chắn người Phong Thần đã bái vào Xiển giáo.

Nắm giữ Phong Thần Bảng tương đương nắm giữ mệnh mạch đệ tử tứ giáo.

Nếu giáo phái khác nắm giữ thì còn đỡ, nhưng Xiển giáo và Tiệt giáo luôn bất hòa.

Nay Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm quyền, chắc chắn sẽ tìm mọi cách đưa đệ tử Tiệt giáo lên bảng. "Đệ tử Tiệt giáo tốc tốc tới cung Bích Du, vi sư có chuyện hệ trọng cần cáo tri." Theo pháp chỉ truyền xuống, đệ tử Tiệt giáo lũ lượt tập hợp. "Hiện nay lượng kiếp sắp tới, Xiển giáo nắm giữ Phong Thần Bảng.

Để tránh bị cuốn vào lượng kiếp, từ hôm nay tất cả hãy về đạo trường bế quan tu luyện, tĩnh tụng Hoàng Đình.

Nếu ai không nghe khuyên cáo, tự tiện xuống núi dấn thân vào lượng kiếp, vi sư cũng không thể cứu mạng, hậu quả tự chịu." "Chúng con cẩn ký giáo hối của Sư tôn!" Mọi người đều biết lượng kiếp không phải chuyện đùa.

Huống chi Xiển giáo nắm Phong Thần Bảng, với mâu thuẫn giữa hai giáo, người lên bảng đầu tiên chắc chắn là đệ tử Tiệt giáo.

Nhưng vẫn có những kẻ ta ý mình, cậy bản sự lớn mà coi thường lượng kiếp.

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn lo âu.

Tiệt giáo hào xưng vạn tiên triều bái, nhưng tâm tính đệ tử không

đồng nhất, khó tránh khỏi kẻ bị lừa xuống núi độ kiếp.

Ngài không thể đích thân dạy bảo từng người vì không đủ thời gian và tinh lực, chỉ đành phó mặc cho số phận.

Từ khi Đế Tân nhìn thấy chân dung Nữ Oa, hắn ăn không ngon ngủ không yên, ngày đêm tơ tưởng mỹ nhân.

Phí Trọng thấy Đế Tân khổ muộn liền dâng tấu, bảo các lộ chư hầu tiến cống mỹ nữ.

Đế Tân đại hỉ, phong Phí Trọng làm Đại phu, đốc thúc việc này.

Các lộ chư hầu biết Phí Trọng tham tài liền hối lộ để tránh họa, chỉ có Ký Châu hầu Tô Hộ cương trực không chịu.

Phí Trọng nổi giận, tâu với Đế Tân rằng con gái Tô Hộ là Tô Đát Kỷ có nhan sắc trầm ngư lạc nhạn.

Đế Tân lập tức ép Tô Hộ dâng con.

Tô Hộ không chịu nổi áp lực đại quân áp cảnh, đành đưa con gái đi để đổi lấy tính mạng bách tính trong thành.

Đoàn xe hộ tống Tô Đát Kỷ đi tới gần thành Triều Ca.

Đêm đó, khi nghỉ chân tại quán trọ, Cửu Vĩ Hồ Ly Tinh đã ra tay đoạt xá nhục thân của Tô Đát Kỷ để trà trộn vào cung theo lệnh Nữ Oa.

Khi vào cung, tiếng nói đầy mị hoặc của Đát Kỷ đã khiến hồn phách Đế Tân bay bổng. "Ngẩng đầu lên cho cô xem diện mạo." Tô Đát Kỷ chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt mị hoặc tỏa sáng khiến Đế Tân lập tức mê muội.

Từ đó Đế Tân bỏ bê triều chính, xây đài lộc, đào ao rượu rừng thịt, nghe lời sàm nịnh của Phí Trọng, Vưu Hồn và Đát Kỷ mà làm nhiều chuyện thất đức.

Văn võ bá quan đều biết Đát Kỷ là yêu tinh nhưng không ai dám chỉ trích vì sợ tội mưu phản.

Khương Hoàng hậu định trừ Đát Kỷ nhưng bị hại chết.

Cha của Hoàng hậu là Khương Hoàn Sở nắm trọng binh, Đế Tân sợ ông phản loạn nên triệu tập bốn đại chư hầu về Triều Ca định tội.

Đông Bá hầu Khương Hoàn Sở, Nam Bá hầu Ngạc Sùng Vũ, Bắc Bá hầu Sùng Hầu Hổ đều bị giết.

Chỉ có Tây Bá hầu Cơ Xương nhờ đại thần che chở nên thoát tội chết nhưng bị tống giam.

Chứng kiến sự tàn bạo của Trụ Vương, Cơ Xương thầm quyết tâm phải lật đổ nhà Thương.

Tại cung Ngọc Hư trên núi Côn Luân, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Khương Tử Nha mà lòng không vui.

Từ khi bái sư đã bốn mươi năm, tốn bao nhiêu tài nguyên mà Tử Nha mới tu luyện tới cảnh giới Chân Tiên, tốc độ chậm đến kinh người.

Ngài thậm chí còn nghi ngờ y có phải người Phong Thần không, vì thực sự quá mất mặt. "Tử Nha, ngươi theo ta tu luyện bao lâu rồi?" "Hồi bẩm Sư tôn, đã hơn bốn mươi năm." "Đồ nhi, ngươi không có tiên duyên, chỉ có thể hưởng thụ phú quý nhân gian, hôm nay hãy xuống núi đi." Hiện giờ lượng kiếp đã mở, chân chủ Tây Kỳ đang gặp nạn, chính là lúc Khương Tử Nha xuất sơn.

Nhưng Tử Nha lại tưởng bị đuổi khỏi sư môn nên sợ hãi cầu xin.

Nguyên Thủy giải thích rằng y mang đại nhiệm Phong Thần, sau khi công thành viên mãn có thể lại lên núi Côn Luân, bấy giờ Tử Nha mới vui vẻ vâng mệnh.

Thân Công Báo thấy Sư tôn giao đại nhiệm cho Khương Tử Nha thì bất phục.

Y tự thấy mình tu vi Kim Tiên, mọi mặt đều hơn Tử Nha, tại sao Sư tôn lại thiên vị?

Y tức giận rời khỏi Côn Luân, tuyên bố phản xuất Xiển giáo.

Chương 211

Nhưng với trí tuệ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chuyện này hẳn có bí mật không thể cho ai biết.

Khương Tử Nha rời núi Côn Luân, không biết đi đâu, đành về thành Triều Ca tìm người bạn cũ là Tống Dị Nhân.

Tống Dị Nhân giúp đỡ Khương Tử Nha thành gia lập nghiệp, lại giúp làm ăn kinh doanh.

Đáng tiếc Khương Tử Nha làm việc gì cũng không thành, chỉ có thể bày quầy bói toán cho người ta.

Khương Tử Nha tuy rằng tu vi không cao, nhưng ở Côn Luân sơn tu hành nhiều năm, học được không ít bản lĩnh, xem bói là việc dễ như trở bàn tay.

Danh khí dần dần truyền xa, tuy không phải ngày tiến đấu vàng, nhưng ăn no mặc ấm không thành vấn đề.

Một ngày nọ, Khương Tử Nha như thường lệ bày quầy bói quẻ, một vị nữ tử xinh đẹp nhất quyết muốn xem mệnh.

Nữ tử này là Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh biến hóa thành, vốn định vào cung diện kiến Trụ Vương, thấy Khương Tử Nha bói toán chuẩn xác, liền muốn xem thử tiền đồ của mình thế nào.

Khương Tử Nha dù sao cũng ở Côn Luân sơn tu luyện hơn bốn mươi năm, nhãn lực phi phàm, trong nháy mắt đã nhìn ra chân thân của Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

Người tu hành hàng yêu trừ ma, cộng thêm Nhân tộc và Yêu tộc vốn có tử thù, thấy Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh giở trò trêu chọc, Khương Tử Nha lập tức bóp chặt mệnh mạch của y.

“Hảo một con yêu tinh, dám trêu chọc bần đạo, hôm nay sẽ đánh ngươi hồn phi phách tán.” Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh không ngờ Khương Tử Nha liếc mắt một cái đã nhìn thấu thân phận của mình, trong lòng có chút hoảng loạn, nhưng trong nháy mắt lại khôi phục bình thường.

“Lão già không biết xấu hổ, giữa ban ngày ban mặt lại điều hí lương gia phụ nữ, nếu không buông tay, ta sẽ đập nát quầy hàng của ngươi.” “Mọi người mau xem này, đạo sĩ điều hí phụ nữ!” Một tiếng hô hoán làm người xung quanh bị thu hút, từng người chỉ chỉ trỏ trỏ, đều mắng Khương Tử Nha là trâu già gặm cỏ non.

Chúng nhân nhục nhãn phàm thai sao phân biệt được yêu quái, mặc cho giải thích thế nào cũng không có một ai nguyện ý nghe.

“Sào sào nháo nháo thành thể thống gì, Võ Thành Vương ở đây, mau mau tản ra.” Võ Thành Vương tuần tra chính hảo nhìn thấy cảnh này, sau khi biết rõ sự tình, vẻ mặt đầy nộ khí nhìn Khương Tử Nha.

“Võ Thành Vương, nữ tử này là yêu quái biến hóa, tuyệt đối không được bị biểu tượng mê hoặc.” Võ Thành Vương làm sao chịu tin, trực ngôn bảo Khương Tử Nha phóng người, bách tính bên cạnh cũng hùa theo quát tháo làm Khương Tử Nha vô cùng não hỏa.

“Phanh!” Khương Tử Nha nhất nộ chi hạ, cầm lấy nghiên đài bên cạnh đập chết nữ tử, chúng nhân một phen xôn xao.

“Khương Tử Nha dám giữa đám đông hành hung, người đâu bắt lấy cho ta!” “Khoan đã, nữ nhân này là yêu quái hóa thành, bần đạo chỉ cần thi triển Tam Muội Chân Hỏa thiêu ra chân thân của y, thỉnh Võ Thành Vương làm chứng.” Khương Tử Nha tế ra Tam Muội Chân Hỏa, tiêu tốn đại bán ngày thời gian mới thiêu ra chân thân Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh.

Võ Thành Vương đại hỉ, đem bản sự của Khương Tử Nha cáo tri

cho Đế Tân.

Trụ Vương biết được Khương Tử Nha là tu sĩ Côn Luân sơn, đạo pháp cao thâm, thập phần hoan hỉ, phong chức Khâm Thiên Giám Giám Chính.

Tô Đát Kỷ biết được Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh bị Khương Tử Nha thiêu thành nguyên hình, một đời tu vi hóa thành hư không, trong lòng âm thầm ghi hận.

Cùng lúc đó, Thân Công Báo tới Triều Ca thành, hiến lên đồ chỉ Trích Tinh Lâu, giành được sự yêu thích của Đế Tân, được phong làm Quốc sư.

Thân Công Báo nhất tâm muốn cùng Khương Tử Nha phân cao thấp, cùng làm quan ở Thương triều.

Y lấy sự tinh minh hợp mưu với Tô Đát Kỷ, bắt Khương Tử Nha trong vòng ba năm phải xây xong Trích Tinh Lâu, nếu không sẽ bị sát đầu.

Khương Tử Nha biết Thân Công Báo muốn hại mình, liên đêm đào thoát khỏi Triều Ca thành, lại nghe danh Cơ Xương có đức tính nhân từ, vì thế lên đường tới Tây Kỳ chờ đợi minh chủ trở về...

Thời gian trôi mau, chuyển nhãn chi gian thất niên đã qua, Cơ Xương thoát khỏi tai kiếp ngục tù.

"Khởi bẩm Đại vương, tử tự của Tây Bá Hầu là Bá Ấp Khảo cầu kiến." Đế Tân đang ôm ấp Đát Kỷ, cũng không thèm để ý.

"Đại vương, Bá Ấp Khảo có danh hiệu Cầm Thánh, gặp thử xem sao." Nữ Oa ra lệnh Phượng Minh Kỳ Sơn, nhưng không biết là ai lĩnh đầu, hiện tại Bá Ấp Khảo tới Triều Ca, khẳng định phải gặp chân nhân xem thế nào.

"Hảo, nghe theo ái phi, tuyên Bá Ấp Khảo." Được Trụ Vương

đồng ý, Bá Ấp Khảo rốt cuộc tiến điện, quỳ bái đạo: "Thần Bá Ấp Khảo bái kiến Đại vương, nguyện Đại vương thọ dữ thiên tề.

Thần vừa có được mấy kiện bảo vật, muốn hiến tặng cho Đại vương." Dứt lời, có người khiêng lên một giá bảo xa.

Xe tên Thất Hương Xa, người ngồi trên đó không cần người đẩy hay kéo, muốn đi hướng đông liền hướng đông, muốn đi hướng tây liền hướng tây, truyền thuyết là Hiên Viên chinh chiến Xi Vưu lưu lại.

Bá Ấp Khảo trong tay lại có một tấm chiếu rượu, bất kể người ta uống say cỡ nào, chỉ cần nằm lên trên đó, không tiêu phiến khắc có thể thanh tỉnh.

Phía sau y còn có một con Bạch Diện Viên Hầu, tinh thông ba ngàn tiểu khúc, tám trăm đại khúc, có năng lực ca múa, lại có thể nhìn thấu yêu ma quỷ quái thế gian.

Bạch Diện Viên Hầu thấy Tô Đát Kỷ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra yêu tinh, chỉ vì Bá Ấp Khảo ở bên cạnh nên không dám xông lên.

Đế Tân chưa từng thấy sự vật thần kỳ như vậy, trong lòng thập phần hoan hỉ.

"Hảo, ba kiện bảo vật cô thu hạ, có yêu cầu gì cứ việc nói, bản vương sẽ trọng thưởng." Bá Ấp Khảo vì muốn chiếm được lòng tin của Trụ Vương mới có thể cứu phụ thân ra ngoài.

"Khởi bẩm Đại vương, phụ thân thần tuổi già sức yếu, lâu ngày không về Tây Kỳ.

Xin Ngài cho người về Tây Kỳ di dưỡng thiên niên, thần nguyện ý lưu lại Triều Ca thường bạn quân vương tả hữu." Nói trắng ra là muốn đổi lấy Cơ Xương trở về.

Đế Tân song nhãn hơi nheo lại, Cơ Xương đã già rồi, giữ lại Triều

Ca cũng vô dụng, không bằng đưa về Tây Kỳ, bớt việc ngày đêm canh giữ.

"Sự tình này cô chuẩn, cho người đưa Cơ Xương trở về đi." "Đại vương, Tây Kỳ lộ đồ diêu viễn, thần Hoàng Phi Hổ nguyện ý hộ tống trở về." Đế Tân không có ý kiến mà đồng ý luôn.

Tô Đát Kỷ định cùng Đế Tân rời đi, Bạch Diện Viên Hầu đột nhiên bộc phát hành hung, làm mặt nàng trầy xước.

"A, Đại vương!" "Bá Ấp Khảo lang tử dã tâm, hại ái phi của ta, lôi ra ngoài chém!" Võ Thành Vương thấy Trụ Vương chấn nộ, biết sự tình phiền toái rồi.

Vì thế vội vàng rời khỏi đại điện, trước khi Trụ Vương kịp phản ứng đã đưa Cơ Xương từ đại lao ra ngoài, đưa tới Tây Kỳ.

Cuối cùng chân long thoát khốn, Phượng Minh Kỳ Sơn loạn thiên hạ.

Cơ Xương về tới Tây Kỳ, biết Bá Ấp Khảo vì cứu mình mà chết, trong lòng đại vi bi thống, lập tức chiêu binh mãi mã.

Mộng thấy Phi Hùng tương trợ Tây Kỳ, cho nên khắp nơi bái phỏng năng nhân dị sĩ, hy vọng có thể tìm được người tài.

Trải qua thiên tân vạn khổ, Cơ Xương cuối cùng cũng tìm được Khương Tử Nha, thân tự kéo xe tám trăm bước mới thỉnh được vào Tây Kỳ bái quan phong tướng.

Có Khương Tử Nha tương trợ, Cơ Xương phất cờ khởi nghĩa, phản bạn Ân Thương, các lộ chư hầu phân phân hưởng ứng.

Một trận đại chiến thay đổi triều đại sắp sửa kéo khai màn che.

Trong thành Phong Đô ở Địa Phủ, Thái Ất cảm thụ kiếp khí trong hư không biến nên nồng đậm, biết được Phong Thần chi chiến sắp

sửa bắt đầu.

"Chân long xuất thế Phượng Minh Kỳ Sơn, Phong Thần Lượng Kiếp rốt cuộc bắt đầu rồi.

Na Tra, đến đại điện một chuyến." Xiển giáo bảo vệ chân chủ thành đế nghiệp, chỉ dựa vào Khương Tử Nha khẳng định không pháp chống đỡ đại quân Ân Thương.

Phải biết rằng đệ tử Tiệt giáo đại bộ phận đều làm quan ở Thương triều, đó là căn bản khí vận ngưng tụ của Tiệt giáo.

Chương 212

Họ sẽ không để Thương triều suy bại, khẳng định sẽ có người tương trợ Trụ Vương thảo phạt Tây Kỳ.

"Hưu!" Một đạo hồng quang hạ xuống, Na Tra xuất hiện trong đại điện.

Vẫn là mô dạng hài đồng, nhưng thực lực đột phi mãnh tiến, đạt tới Thái Ất Kim Tiên.

Na Tra trảm đoạn nhân quả tiền thế, minh ngộ tự thân, lại có được Hỗn Độn ma khí cộng thêm vô lượng khí vận của Địa Phủ gia trì, tu luyện tới Thái Ất Kim Tiên không có bất kỳ vấn đề gì.

"Sư tôn triệu hoán đệ tử, không biết có chuyện gì." Na Tra đã bỏ đi tính cách nóng nảy, tâm tính trở nên trầm ổn hơn, nhìn nhận sự việc lâu dài hơn.

Biết Thái Ất tìm mình khẳng định có chuyện trọng đại.

"Sư thúc Khương Tử Nha đang tương trợ Tây Kỳ thảo phạt Ân Thương.

Nhưng thực lực còn thiếu hụt, khó lòng chống đỡ đại quân Ân Thương, ngươi hãy đi tới Tây Kỳ tương trợ." Xiển giáo thuận thiên ứng nhân, đệ tử môn hạ khẳng định không thể lánh đời, tự mình nhập kiếp mới là chính đạo.

"Đệ tử cẩn tuân sư tôn pháp chỉ, định sẽ hảo hảo phụ tá sư thúc." Thái Ất gật đầu, lấy ra Phong Hỏa Luân, tán phát ra liệt diễm khủng bố.

"Đây là Phong Hỏa Luân, thượng thiên nhập địa không gì không thể, tung hoành thiên hạ không có trở ngại, tốc độ kỳ nhanh vô cùng.

Hiện giờ sát kiếp đã tới, trong khi chinh chiến khó tránh khỏi rơi vào nguy cơ, có Phong Hỏa Luân có thể giúp ngươi đào thoát lúc mấu chốt.

Nhớ kỹ, tất cả phải lấy tính mạng làm trọng, đánh không lại thì chạy, đừng có ý khí dụng sự." Tuy rằng tâm tính Na Tra có sự biến hóa, nhưng Thái Ất vẫn có chút lo lắng, dù sao trong Lượng Kiếp chuyện gì cũng có thể xảy ra, không thể chu toàn mọi mặt.

"Đồ nhi hiểu rõ." Na Tra thu hồi Phong Hỏa Luân, cưỡi tường vân bay về hướng Tây Kỳ.

Phong Thần chi chiến sắp bắt đầu, nhưng Thái Ất còn có việc quan trọng phải làm.

"Khởi bẩm Đạo chủ, Phong Tiên Đài đã xây xong, Hậu Thổ Tổ Vu thỉnh ngài lên phía trước xem xét." Địa Phủ muốn phong tiên, quan trọng nhất là Phong Tiên Đài.

Hiện tại đài đã xong, cần bố hạ đại trận.

Thái Ất phi thân một cái đã tới không trung Địa Phủ.

Chỉ thấy một tòa tiên đài cao ức trượng sừng sững, thẳng tắp tận mây xanh, toàn thân đúc bằng Thất Thải Linh Ngọc Tiên Thạch, có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm bậc thang, tán phát địa đạo khí tức.

Trên đỉnh tiên đài, Luân Hồi Đạo Nhân, Hậu Thổ, Huyền Minh, cùng với Trấn Nguyên Tử đều đang chờ đợi.

"Phu quân, tiên đài đã xây xong, chàng xem thử đi." Thái Ất khẽ gật đầu, đại tụ vung lên, địa đạo luân hồi chi lực lung tráo toàn bộ Phong Tiên Đài, thất thải đạo vận hoàn nhiễu tứ chu.

Chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín cây Chiêu Hồn Phiên cắm trên các tường thành Phong Đô, tán phát ra làn khói dày đặc.

Từng cái trận văn phát ra cùng một tần suất, toàn bộ Địa Phủ đều đang kịch liệt rung động.

"Oanh!" Một đạo quang mạc hình thành từ thất thải quang hoa bao phủ toàn bộ Địa Phủ, vô số vong hồn đều cảm thụ được một lực khiên dẫn.

Đều có thể cảm thụ được chỉ cần tiến vào Phong Tiên Đài sẽ nhận được chỗ tốt cực lớn, đáng tiếc mặc cho va chạm thế nào cũng không vào được.

Phong Tiên Đài không phải linh hồn hay nguyên thần bình thường nào cũng vào được.

Phải là bậc hữu đức chi sĩ, thân mang đại khí vận đủ để gánh vác xưng hiệu 'Tiên' mới có thể tiến vào.

"Trấn Nguyên Tử tọa trấn Phong Tiên Đài, vì Địa Phủ sách phong Địa Tiên." Trong tay y có Địa Thư, sách phong địa tiên tại đó.

"Đa tạ Đạo chủ!" Trấn Nguyên Tử biết được có thể thay mặt Địa Phủ sách phong tiên nhân là Thái Ất đối với y thập phần tín nhiệm.

"Hoa!" Trấn Nguyên Tử vung tay áo, Địa Thư bay lên hư không, chậm rãi triển khai, từng cái tiên vị đều chưa để lại tính danh, hiển nhiên đang đợi sách phong.

Cùng với Địa Thư xuất hiện, Phong Tiên Đài có vẻ càng thêm thần bí, một luồng đạo vận nồng đậm cùng khí tức Trấn Nguyên Tử tương liên.

Sau khi sách phong Địa Tiên có thể nhận được không ít công đức, trong lòng Trấn Nguyên Tử thập phần hoan hỷ.

Chiêu Hồn đại trận đã bố hạ, nhưng Thái Ất còn muốn tăng cường phòng ngự Địa Phủ.

Tuy rằng Địa Phủ có Luân Hồi Đạo Nhân tọa trấn, nhưng nếu Thánh nhân muốn tiến vào Địa Phủ vẫn có thể làm được.

Cho nên cần phải gia cường phòng ngự.

Ngày trước Đạo Tổ ban cho Thái Ất Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lại ở trong tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân đoạt lấy Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cộng thêm trong bàn đào thịnh hội Dao Trì tặng cho Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Trong tay Thái Ất hiện có ba kiện Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, có thể bố trí ra Ngũ Hành đại trận.

Ngũ Hành đại trận cần dùng năm kiện Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ bố trận, uy lực toàn bộ bộc phát có thể khốn trụ năm vị Thánh nhân.

Hiện tại Thái Ất có ba kiện, tuy không thể phát huy toàn bộ uy lực nhưng vây khốn ba vị Thánh nhân là quá đủ.

Nếu ở Địa Phủ bố hạ Ngũ Hành đại trận, vài vị Thánh nhân cùng tới cũng không lật nổi sóng gió.

"Hưu hưu!" Thái Ất phất tay, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tọa lạc phương đông, tán phát xá lợi hào quang chiếu diệu một phương thiên địa.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ tọa lạc phương bắc, khí tức mông lung nhiễm chư thiên, càn khôn đạo quang thời ẩn thời hiện.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ tọa lạc phương tây, tức khắc mây mù thăng đằng che phủ thiên khung, ức vạn đạo quang hoa kích đãng hư không.

Ba kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vừa ra, tinh thần trên cửu thiên đều bị dẫn động.

Thái Ất toàn thân Luân Hồi quy tắc di mạn, địa đạo thần uy dừng trên ba lá cờ.

“Ngang!” Một con Thanh Long hư ảnh dài ức ức ức vạn trượng từ trong tay Thái Ất bay ra, rơi phía trên Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, tán phát uy áp Chuẩn Thánh viên mãn.

Thái Ất ở Đông Cực chi địa chém giết Thanh Long, cấm cố nguyên thần, hiện tại bố hạ Ngũ Hành đại trận chính hảo có thể dùng đến.

Thanh Long bản thuộc phương đông, cộng thêm Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ gia trì, uy lực càng thêm cường đại.

“Thương Hiệt quy vị!” Thương Hiệt là Thượng cổ di chủng Huyền Vũ chuyển thế, do y chưởng khống đại trận có thể bộc phát uy năng cường đại hơn.

Phương bắc thuộc Huyền Vũ, thích hợp nhất để trấn áp.

Thương Hiệt cảm thụ triệu hoán, lập tức đứng trên Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Huyền Vũ tứ chi hóa tác tứ cực chống đỡ thiên địa, Thương Hiệt hấp thu vô lượng công đức, hiện tại có thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dưới sự thôi động của y, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bộc phát khí thế kinh thiên động địa, thẳng trùng thiên tế.

Chương 213

"Ngũ Hành đại trận." Tuy rằng thiếu mất hai kiện Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ nhưng đại trận vẫn có thể vận chuyển, tiếng ầm vang hưởng triệt thiên địa không ngừng truyền ra.

Toàn bộ Địa Phủ bị uy áp khủng bố bao trùm, một luồng chiến ý sát phạt vô song ngưng thành cột sáng chiếu diệu cả vùng trời.

Sinh linh Hồng Hoang đại lục đều có thể thấy được trên không Địa Phủ dâng lên hào quang lóa mắt, Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Kỳ Lân, hư ảnh ngũ đại thần thú vây quanh Phong Tiên Đài gào thét hướng ngũ phương.

"Đại trận này có thể bộc phát khí thế chấn động Hồng Hoang." "Luân Hồi đạo hữu kiến tạo Phong Tiên Đài, bố hạ Ngũ Hành đại trận là để không cho Thánh nhân chúng ta nhúng tay vào Địa Phủ đây mà." Tây Phương nhị thánh cùng Tam Thanh liên liên tán thán, đều đối với đại trận xuất hiện ở Địa Phủ cảm thấy kinh ngạc.

"Thương Hiệt, Ngũ Hành đại trận giao cho ngươi chưởng quản." Với thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ của Thương Hiệt, đủ để chưởng khống Ngũ Hành đại trận.

Nhật sau tìm cơ hội từ chỗ Thái Thanh đạo nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn lấy lấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là có thể bố hạ hoàn chỉnh Ngũ Hành đại trận.

Lúc đó tất phải có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có thể chưởng khống.

"Đệ tử đa tạ sư tôn." Thương Hiệt vẻ mặt hoan hỷ, Ngũ Hành đại trận dùng để hộ vệ Địa Phủ, để y chưởng quản đại trận hiển nhiên là ký thác kỳ vọng cao.

Kể từ khi Cơ Xương rời Triều Ca, phản lại Thương triều, Đế Tân hạ đạt quân lệnh, dán hoàng bảng chiêu tuyển năng nhân dị sĩ, cử quốc thảo phạt Tây Kỳ.

Không ít đệ tử Tiệt giáo tới thành Triều Ca bái phỏng Văn Thái sư.

Một trận Phong Thần chi chiến bắt đầu triển khai.

Ở một nơi không xa địa giới Tây Kỳ, hai đạo kim quang bất kỳ nhi ngộ.

"Cảm vấn tiểu hữu, Tây Kỳ thành có phải ở phía trước?" Na Tra nghe tiếng liền quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mặc ngân bào ngân giáp, tay cầm Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao hàn mang lấp lánh, giữa mày có một con mắt đứng hiện lên cách ngoại thần kỳ.

Bên cạnh đi theo một con hắc khuyển, đôi mắt quắc thước nhìn mình.

Nhìn mô dạng người này thập phần tương tự với Dương Tiễn mà sư tôn nói tới.

Na Tra nhập môn muộn, cho nên Thái Ất đem diện mạo mọi người trong Xiển giáo cáo tri cho y, miễn cho sau này gặp đồng môn lại động thủ thì không hay.

"Cảm vấn đạo hữu có phải Dương Tiễn sư huynh?" Dương Tiễn trong lòng kỳ quái, người trước mắt biết tên mình, đồng thời tán phát ra Ngọc Thanh tiên khí.

Lúc bái nhập Xiển giáo, tam đại đệ tử không có mấy người, hiện tại lòi ra một vị sư đệ, khẳng định là đệ tử của vị sư thúc sư bá nào đó.

"Bất thác, ta chính là Dương Tiễn, phụng mệnh sư tôn đi tới Tây Kỳ tương trợ Tử Nha sư thúc, ngươi là ai?" "Ta là Na Tra, sư thừa Thái Ất Chân Nhân, đồng dạng muốn đi Tây Kỳ trợ trận, không ngờ

lại gặp sư huynh ở đây.” Thái Ất là đại sư huynh Xiển giáo, tu vi thông thiên triệt địa, Dương Tiễn thấy Na Tra có tu vi Thái Ất Kim Tiên thì trong lòng thập phần chấn kinh.

Không hổ là đệ tử của sư bá, tu vi không hề thua kém mình, không biết thần thông thế nào.

Dương Tiễn tức khắc nổi lên chiến ý, nhưng hiện tại không phải lúc thiết tha, chỉ có thể tạm thời đè xuống.

Hai người nhàn liêu một phen, đồng thời bay về hướng Tây Kỳ, suốt chặng đường nói cười vui vẻ, thập phần dung hiệp.

Trong phủ Thừa tướng ở thành Tây Kỳ, Khương Tử Nha nhìn bản đồ trước mắt, trong lòng mưu tính làm sao công hạ các thành trì của Ân Thương, chân mày hơi nhíu lại.

Thành trì Ân Thương có đông đảo năng nhân dị sĩ thủ hộ, nhưng Tây Kỳ chỉ có mỗi mình y biết chút pháp thuật.

“Nếu đệ tử Xiển giáo có thể tương trợ, việc công thành lược địa chẳng phải dễ như trở bàn tay sao.” “Khởi bẩm Thừa tướng, ngoài môn có hai người tự xưng là sư điệt của ngài, đến đầu quân cho Tây Kỳ.” Sư điệt?

Chẳng lẽ vị sư huynh nào thấy mình thế yếu nên đặc biệt phái đệ tử tới tương trợ.

“Mau mau mời vào phủ!” Khó khăn lắm mới có người tương trợ, Khương Tử Nha không dám đãi mạn.

Không tiêu phiến khắc, Na Tra và Dương Tiễn một trước một sau vào phủ.

“Sư điệt Dương Tiễn (Na Tra) kiến quá sư thúc.” “Hai vị sư điệt mau mau miễn lễ.” Khương Tử Nha thấy cả hai đều là Thái Ất Kim Tiên, trong lòng thập phần hoan hỉ.

Một chân tiên như y chỉ có thể ở hậu phương bày mưu tính kế, điều binh khiển tướng.

Có Dương Tiễn và Na Tra là hai viên đại tướng, thực lực Tây Kỳ đại tăng, không cần sợ hãi tu sĩ Ân Thương nữa.

"Báo!

Thừa tướng không ổn rồi, đại quân địch đánh tới rồi, có bốn quái vật cao lớn hù người." Dương Tiễn đôi mắt lóe lên tinh quang, không chút do dự đạo: "Chúng ta tấc công chưa lập, chính hảo đem bốn người này bắt lấy làm đầu danh trạng." "Hảo hảo, vất vả hai vị sư điệt, ta điểm tề binh mã, xem thử là yêu nghiệt phương nào." Khương Tử Nha trong lòng thập phần hoan hỷ, có Dương Tiễn và Na Tra ở đây, cảm giác đã khác xưa, tự tin hơn hẳn.

Chỉ có Na Tra thầm lắc đầu, ngay cả người cũng chưa thấy mà đã đòi bắt người ta, Dương Tiễn sư huynh so với mình còn nóng nảy hơn.

Thực ra không phải Dương Tiễn tâm cấp, mà là tâm tính Na Tra đã phát sinh biến hóa, gặp chuyện không vội không vàng, có chủ trương riêng.

Chỉ thấy ngoài thành Tây Kỳ, cát vàng đầy trời bay múa, một đội ngũ dài dằng dặc xếp hàng chỉnh tề.

Đi đầu đội ngũ có bốn người cưỡi mãnh thú khổng lồ: Bệ Ngạn, Toan Nghê, Hoa Ban Báo, Tranh Nanh, đồng thời nộ hống làm hư không chấn động.

"Chúng ta là Cửu Long Đảo tứ tu sĩ, phụng mệnh Văn Thái sư tới thảo phạt Tây Kỳ, Khương Tử Nha mau ra đây nói chuyện." Cửu Long Đảo Tứ Thánh phân biệt là Dương Sâm, Cao Hữu Càn, Lý Hưng Bá, Vương Ma, đều là đệ tử ngoại môn Tiệt giáo, không có

danh tiếng gì lớn, tu vi cũng chỉ là Kim Tiên.

Nhưng trong mắt Khương Tử Nha thì như lâm đại địch, dù sao y chỉ có tu vi Chân Tiên, đối mặt bốn vị Kim Tiên căn bản không có năng lực chống đỡ.

Lại thêm bốn con tọa kỵ hung mãnh dị thường, tu sĩ tầm thường đều không chống nổi, Khương Tử Nha đâu dám tiến lên.

"Hai vị sư điệt, xem kìa..." "Sư thúc chớ hoảng, bốn người đó giao cho ta và Dương Tiễn sư huynh đối phó, còn đám binh sĩ Ân Thương kia làm phiền ngài vậy." Khương Tử Nha tinh thông binh pháp, đối phó binh sĩ tầm thường thì tín tâm mười phần.

"Muốn thảo phạt Tây Kỳ, xem Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay bần đạo có đồng ý hay không!" Dứt lời, Dương Tiễn đằng vân giá vũ, phi thân một cái tới trước mặt bốn người, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao nở rộ quang hoa diệu nhãn.

Vương Ma thấy Dương Tiễn giết tới, đánh ra một viên Khai Thiên Châu như một vẫn thạch khổng lồ lao tới.

Lý Hưng Bá cảm thụ được Dương Tiễn cường đại, đánh ra Phan Hoàng Châu, tức khắc cát vàng đầy trời bay múa.

"Đang đang!" Dương Tiễn tả vung hữu chém, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao trong tay chấn khai Khai Thiên Châu và Phan Hoàng Châu.

Phải biết rằng y có tu vi Thái Ất Kim Tiên, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao lại không phải phàm phẩm.

Chấn khai hai kiện pháp bảo là việc dễ như trở bàn tay.

Cao Hữu Càn và Dương Sâm thấy thực lực Dương Tiễn quá mạnh, muốn ra tay trợ giúp.

Thực lực Dương Tiễn thực sự mạnh, nhưng muốn một mình đấu

với bốn vị Kim Tiên thì có chút khó khăn.

Na Tra và Dương Tiễn quen biết tuy không lâu nhưng không muốn thấy y rơi vào nguy cơ.

Lập tức đạp Phong Hỏa Luân xông vào chiến trường.

"Hô hô!" Phong Hỏa Luân cực tốc chuyển động, Na Tra trong nháy mắt đã tới trên đỉnh đầu Cao Hữu Càn, Hỏa Tiêm Thương trong tay phóng ra lửa cháy bừng bừng, một con hỏa long phun lửa bay ra.

Chương 214

Cao Hữu Càn đang định giúp Vương Ma, không ngờ Na Tra đột nhiên xông tới, lập tức tế ra Hỗn Nguyên Châu hấp thu vô cùng liệt hỏa.

Dương Sâm trong lòng có chút kinh hoảng, liền tế ra Phách Địa Châu, nơi đi qua đại địa đều nứt ra, đánh về phía Na Tra.

Sáu người hỗn chiến, hư không liên tục nổ vang, cát đá bay mù mịt, đại địa tứ phân ngũ liệt, từng tiếng va chạm đao thương truyền ra.

Trong khói bụi mịt mù lóe lên lửa quang vô cùng, đao ảnh thương mang bảo khí, các loại pháp bảo tứ tán phân phi.

Na Tra và Dương Tiễn đều là Thái Ất Kim Tiên, mỗi người đối mặt với hai vị Kim Tiên vẫn du nhận hữu dư, có vẻ thập phần khinh tùng.

"Đang!" Tiếng kim loại va chạm truyền ra, Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao của Dương Tiễn trong nháy mắt chém đứt đầu Vương Ma, tươi máu văng khắp đất.

Chiến huống thay đổi trong chớp mắt, sinh tử chỉ trong một nháy mắt.

Lý Hưng Bá thấy Vương Ma chết, liền vội vàng đào tẩu, đáng tiếc bị Dương Tiễn chém làm hai nửa.

Phía bên kia, Hỗn Thiên Lăng trói chặt Cao Hữu Càn và Dương Sâm, Hỏa Tiêm Thương đâm một phát, hai người trực tiếp hóa thành than cháy, ngay cả toàn thây cũng không giữ được.

Giết hai cái Kim Tiên đối với y mà nói không khác gì trò chơi.

“Hảo, truyền quân lệnh của ta, tiễu diệt Thương quân!” Khương Tử Nha thấy bốn tên đầu lĩnh đều bị giết, lập tức hạ lệnh quân đội Tây Kỳ xuất chinh.

Nhất thời quân đội Ân Thương bại thối thảm hại, bắt sống hàng vạn binh sĩ.

Cửu Long Đảo Tứ Thánh chết đi, nhưng pháp bảo của họ vẫn phát quang trong hư không.

Thái Ất sớm dặn dò Na Tra, nếu thấy pháp bảo loại hạt châu thì phải thu thập lại, sau này có đại dụng.

Phải biết rằng Thái Ất luôn muốn phục hồi Định Hải Thần Châu thành Hỗn Độn Châu, cho nên các loại bảo châu đều không bỏ qua.

Na Tra lập tức thu lấy Hỗn Nguyên Châu, Phách Địa Châu, Khai Thiên Châu và Phan Hoàng Châu.

Phủ Thái sư ở Triều Ca, Văn Thái sư nhận được tin tức từ tiền tuyến truyền về, trong lòng đại chấn.

“Cửu Long Đảo Tứ Thánh vừa mới ra quân đã bị chém giết.

Một hài đồng, một tam nhãn thần tướng đã giết chết họ, xem ra phải thỉnh đệ tử nội môn Tiệt giáo xuống núi giúp đỡ thôi.” Bốn vị Kim Tiên bị hai người giết chết, tu vi khẳng định đạt tới Thái Ất Kim Tiên, tu sĩ tầm thường không thể chống đỡ, đi bao nhiêu cũng chết bấy nhiêu.

Văn Thái sư phất tay, Mặc Ngọc Kỳ Lân đưa y đằng không phi hành, hướng tới Kim Ngao Đảo.

Tuy rằng làm quan ở Triều Ca, nhưng nhân duyên của y ở Tiệt giáo cực tốt, chỉ cần khuyên bảo chắc chắn có thể mời được không ít hảo thủ.

Trong các đệ tử ngoại môn Tiệt giáo, Thập Thiên Quân là mạnh nhất, Văn Thái sư lần này muốn mời họ.

Tần Hoàn, Triệu Giang, Đổng Toàn, Viên Giác, Kim Quang Thánh Mẫu, Tôn Lương, Bạch Lễ, Diêu Tân, Vương Biến, Trương Thiệu cộng xưng Thập Thiên Quân.

Điểm lợi hại nhất không phải ở tu vi, mà là ở trận pháp.

Mười người này quanh năm nghiên cứu đại trận, mỗi người có thể bố hạ một tòa tuyệt trận, thống xưng Thập Tuyệt Trận.

Chỉ cần mời được họ bố hạ đại trận, tuyệt đối có thể dễ dàng hạ được Tây Kỳ.

Cùng lúc đó, Khương Tử Nha dẫn lĩnh đại quân Tây Kỳ hạo hạo đãng đãng tiến phát về phía Thương triều, các lộ chư hầu đồng thời hưởng ứng.

Nhất thời Thương triều tứ diện thụ địch, chiến hỏa không ngừng, vô số năng nhân dị sĩ triển hiện thần uy.

Khương Tử Nha có Na Tra và Dương Tiễn tương trợ nên một lộ cao ca mãnh tiến, đồng thời Kim Tra, Mộc Tra, Hoàng Thiên Hóa cũng tới tương trợ, thực lực Tây Kỳ tăng cao.

"Báo, báo cáo Thừa tướng, phía trước có một tòa đại trận ngăn cản đường đi, đại quân không thể tiến lên." Khương Tử Nha nghe báo cáo, trong lòng chấn động, phía trước không xa là Kim Kê Lĩnh, bố hạ đại trận ở đó khẳng định là thủ bút của Thương quân.

"Na Tra, ngươi đi xem trước một chút rốt cuộc là ai ngăn lộ." Thám mã là binh sĩ tầm thường không dám đến quá gần, phải là tu vi như Na Tra mới có thể thám thính rõ ràng.

Na Tra tiếp quân lệnh, đạp lên Phong Hỏa Luân bay vào hư không.

Chỉ thấy phía trước không xa, các tòa đại trận tương liên, trong đó thiên lôi câu địa hỏa, cát đỏ cuộn trào, lửa cháy kèm theo máu đặc tán phát khí lạnh âm u, cuồng phong thổi động kim quang bao phủ bốn phương.

"Thập Tuyệt Trận!" Na Tra kinh hô một tiếng.

Thái Ất tinh thông trận pháp, cũng đã dạy cho Na Tra, cho nên y có thể nhìn ra đại trận trước mắt là Thập Tuyệt Trận.

Na Tra biết trận pháp vốn đã cường đại, mười tòa đại trận cùng bày ra, uy lực càng thêm phi phàm.

Thiên Tuyệt, Địa Liệt, Phong Hống, Hàn Băng...

Hồng Thủy, Hồng Sa, mỗi một tòa đều đầy rẫy nguy cơ.

Chỉ riêng việc xông vào một trận pháp cũng đủ để một đi không trở lại, huống chi là mười trận, ngay cả Đại La Kim Tiên vào đây e rằng cũng phải vẫn lạc.

"Phía trước có phải Na Tra không, mau gọi lão gia hỏa Khương Tử Nha tới sấm trận, Thập Thiên Quân chúng ta đang chờ đây." "Cáp cáp, nếu sợ rồi thì mau cút về Tây Kỳ sớm ngày đầu hàng, miễn cho chúng ta tốn công tốn sức." Thập Thiên Quân bày ra Thập Tuyệt Trận, căn bản không sợ người khác quan sát, đại trận thiên biến vạn hóa, không nhìn ra vài điểm yếu thì không thể phá.

Na Tra không nói hai lời, phi thân trở về quân trung, đem những gì thấy được báo lại cho Khương Tử Nha.

"Thập Tuyệt Trận!

Với số người và tu vi của chúng ta bây giờ, muốn phá Thập Tuyệt Trận không khác gì si tâm vọng tưởng." "Na Tra, sư tôn ngươi có thể tới không?" Khương Tử Nha lo lắng hỏi.

Thái Ất là người mạnh nhất trong các đệ tử Xiển giáo, nếu ngài tới thì trận pháp này có thể tùy tay phá bỏ.

"Sư tôn có việc gấp phải làm, tạm thời không thể tương trợ." Na Tra không nói dối, Thái Ất thực sự có việc.

Na Tra trong lòng có chút không vui, sư tôn dù sao cũng là tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn, đi phá đại trận của đám Thái Ất Kim Tiên này, truyền ra ngoài chẳng phải làm người ta cười rụng răng sao.

Khương Tử Nha biết mình lỡ lời, vội vàng chuyển đề tài: "Dương Tiễn sư điệt, sư tôn ngươi có thời gian không, có thể liên hệ không?" Đúng lúc này, hư không truyền đến từng đạo âm thanh: "Tử Nha sư đệ chớ hoảng, chúng ta tới trợ ngươi phá trận." Chỉ thấy Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử, Linh Bảo Đại Pháp Sư cùng mười một người xuất hiện.

Mỗi người đều có tu vi Đại La Kim Tiên, khí tức toàn thân cuộn trào.

"Kiến quá chư vị sư huynh." "Kiến quá sư tôn (sư thúc)." "Vô nhu đa lễ, chúng ta đi xem Thập Tuyệt Trận này rốt cuộc huyền diệu thế nào trước đã." Dứt lời, mọi người tới trước Thập Tuyệt Trận, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đệ tử Tiệt giáo tinh thông trận pháp, Thập Thiên Quân càng là kẻ tài giỏi, Thập Tuyệt Trận này làm mọi người Xiển giáo liên tục tán thán.

"Trận pháp quả thực hung hiểm, chư vị sư đệ có cách gì phá bỏ không?" Quảng Thành Tử vừa hỏi, mọi người đều lắc đầu, hiển nhiên không biết làm sao để phá trận.

"Xiển giáo mười hai Kim Tiên mà đến mười một vị cũng không phá được trận, theo ta thấy thì sớm cuốn gói đi thôi, kẻo lại mất mặt

xấu hổ.” Tần Hoàn thấy mọi người không có cách phá trận, vô cùng đắc ý, vẻ mặt khinh khỉnh.

Chương 215

Đệ tử Xiển giáo tâm tính trầm ổn, không hề dao động.

Tranh cãi vô nghĩa không có tác dụng gì, quan trọng là tìm cách phá trận.

"Chư vị sư thúc, sư tôn, nếu gặp Thập Tuyệt Trận, phải có người xả thân thủ nghĩa mới phá được trận." Thái Ất sớm biết mọi người sẽ gặp Thập Tuyệt Trận, nên đã nói trước phương pháp phá giải cho Na Tra để truyền đạt lại.

Mọi người sáng mắt ra, xả thân thủ nghĩa chẳng phải là phải có người đi vào trận thám thính trước sao.

Trong ký ức tiền thế, Xích Tinh Tử sấm Lạc Hồn Trận nhưng lại bị vây khốn, cuối cùng phải bỏ lại Thái Cực Đồ mới giữ được mạng.

Có thể thấy Thập Tuyệt Trận hung hiểm thế nào, nếu không tìm được mấu chốt của trận pháp, dù mười một người cùng vào cũng không phá được.

Còn về mấu chốt, phải có người chết trong trận thì việc phá giải mới trở nên dễ dàng.

Bởi vì Thập Tuyệt Trận là đại hung chi trận, hung sát vô cùng, cần dùng tinh huyết người sống để chống lại âm sát chi khí thì mới phá được.

Đó là điều kiện tất yếu, nếu không Đại La Kim Tiên vào cũng chết.

Câu Lưu Tôn khóe miệng khẽ nhếch, chậm rãi đạo: "Tử Nha sư đệ, hãy phái một số năng nhân dị sĩ vào thám lộ trước, chúng ta sau đó sẽ phá trận." Lời này vừa nói ra, không ít người nhíu mày, bắt người

ta đi chịu chết như vậy thật khó chấp nhận.

Phổ Hiền thấy Quảng Thành Tử do dự, liền lên tiếng: "Sư huynh hà tất phải chấp nhất, tử đạo hữu bất tử bần đạo, đánh trận sao mà không có người chết được." "Phải đó sư huynh, đồng ý đi." Từ Hàng tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa hối thúc.

Quảng Thành Tử chịu không nổi áp lực số đông, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Thập Tuyệt Trận quá hung hiểm, không có người chết là không được.

Na Tra đứng một bên không nói gì nhưng thầm ghi nhớ trong lòng.

Phổ Hiền ngay cả câu 'tử đạo hữu bất tử bần đạo' cũng nói ra được, sau này nên tránh xa một chút cho bớt phiền phức.

Sư tôn quả nhiên nói không sai, Từ Hàng, Phổ Hiền khác hẳn với các đệ tử Xiển giáo khác, không biết có nhị tâm hay không.

Không lâu sau, một đám 'cảm tử đội' bị đưa vào Thập Tuyệt Trận, tiếng kêu khóc thảm thiết vang tận trời, máu tươi tung tóe.

"Chúng ta mau vào trận thôi, đợi tinh huyết tan hết thì bọn họ chết uổng đấy." Dứt lời, mọi người đằng vân giá vũ bay vào trận, ngay cả Dương Tiễn, Na Tra cũng không ngoại lệ.

Đã có người hiến tế ngăn được âm sát chi khí, dù là Thái Ất Kim Tiên vào trận cũng có thể phá được.

Nhưng Thập Tuyệt Trận không dễ phá như vậy, dù có mười một vị Đại La Kim Tiên cộng thêm Na Tra, Dương Tiễn cũng phải tốn không ít công sức.

Mọi người chia nhau vào từng tòa đại trận, Na Tra vào Liệt Diễm Trận, xung quanh đều là lửa cháy ngùn ngụt, nhiệt độ cao làm hư

không bị nung nóng đến vặn vẹo.

Liệt Diễm Trận do Bạch Lễ thiên quân thủ hộ, trong đó có Tam Muội Chân Hỏa, Không Trung Hỏa, Thạch Trung Hỏa, có ba lá cờ đỏ.

Người một khi bước vào trận, cờ đỏ lay động, tam hỏa cùng bay ra, dính phải một chút là hóa thành tro bụi.

"Hô hô!" Na Tra vừa vào trận, ba lá cờ đỏ đồng thời lay động, Tam Muội Chân Hỏa, Không Trung Hỏa, Thạch Trung Hỏa đồng loạt ập tới.

Na Tra quanh năm dùng Hỏa Tiêm Thương nên có khả năng kháng lửa nhất định, cộng thêm trước đó có người chết trong trận, tinh khí nồng đậm chống đỡ âm sát chi khí, cho nên y không hề sợ hãi.

"Hưu!" Hỗn Thiên Lăng trong tay lay động, ngọn lửa trong hư không đều bị khiên dẫn bay tản ra xung quanh.

"Hảo tiểu tử, có chút bản lĩnh, xem Bạch Lễ sư huynh giáo huấn ngươi thế nào." Dứt lời, Bạch Lễ tay cầm một thanh hỏa hồng bảo kiếm lao tới Na Tra.

Bạch Lễ tuy là Thái Ất Kim Tiên nhưng chỉ là đệ tử ngoại môn Tiệt giáo, căn bản không được Thông Thiên giáo chủ chỉ điểm trọng điểm.

Ngược lại Na Tra dưới sự dạy bảo tận tình của Thái Ất, không chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên mà các phương diện đều thăng tiến, thực lực không thể chỉ luận qua tu vi.

"Đang!" Hỏa Tiêm Thương và hỏa kiếm va chạm, bộc phát kim quang, hư không rung động.

Hai người đánh nhau vô cùng quyết liệt, đại địa nứt toác, hư không nổ vang liên hồi.

Ân Thương không chỉ đối mặt với chiến hỏa từ Tây Kỳ, mà các phía đông, bắc, nam cũng đều có chiến sự.

Khi đệ tử Xiển giáo đang sấm Thập Tuyệt Trận, Tam Sơn Quan đón tiếp một vị đại địch.

"Khởi bẩm Tổng binh, ngoài quan có một người vô cùng mạnh mẽ, thỉnh ngài ra xem thử." Tam Sơn Quan đã qua nhiều đời tổng binh, hiện tại Khổng Tuyên đang trấn thủ.

Nói đến Khổng Tuyên, hầu như không ai là không biết.

Ngày trước Tiên Thiên tam tộc đại chiến, Phượng tộc gánh chịu nghiệp lực vô cùng, sau đó nhiễm phải âm dương chi khí và ngũ hành chi khí, sinh hạ hai quả trứng phượng.

Khổng Tuyên là Nguyên Phượng nhiễm ngũ hành chi khí sinh ra, hiện tại có thực lực Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn một bước là chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Một mình dám đến Tam Sơn Quan, bản tọa muốn xem thử kẻ nào gan lớn như vậy." Dứt lời, Khổng Tuyên ra khỏi quan.

Chỉ thấy trên hư không có một bóng người đứng sững, mặc đạo bào trắng tinh, đầu đội mũ Bạch Hạc, khí tức Ngọc Thanh tiên khí bao phủ, uy áp khủng bố trấn áp bốn phương.

"Bần đạo Thái Ất, biết Khổng Tuyên đạo hữu ở Tam Sơn Quan nên đặc biệt tới mời ngươi đến Địa Phủ một chuyến." Người tới chính là Thái Ất.

Ngũ Hành đại trận ở Địa Phủ đang thiếu Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thái Ất liền tìm tới Khổng Tuyên - người được xưng là kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân.

Khổng Tuyên là con khổng tước đầu tiên của Hồng Hoang, mang trong mình huyết mạch Phượng tộc, thực lực vô cùng mạnh mẽ, thậm

chí ngay cả Chuẩn Đề đạo nhân cũng từng bị Ngũ Sắc Thần Quang vây khốn.

Nếu có thể đưa y về Địa Phủ, không chỉ tăng cường uy lực Ngũ Hành đại trận mà còn làm thực lực tổng thể của Địa Phủ tăng lên một bậc.

"Đạo hữu là người trong Xiển giáo, mời ta đến Địa Phủ e rằng có mưu đồ khác." Khổng Tuyên trong lòng hiểu rõ, Thái Ất tới đây khẳng định không đơn giản như vậy.

"Đạo hữu đường đường là con trai của Nguyên Phượng mà lại đi phò tá Trụ Vương, hành động nghịch thiên như thế chỉ mang lại tai họa cho Phượng tộc, không bằng cùng ta tới Địa Phủ, biết đâu Phượng tộc lại có cơ hội xuất thế." Khổng Tuyên lập tức hiểu ra, thì ra Thái Ất muốn chiêu lãm mình.

Đi Địa Phủ cũng không tệ, có thể kiếm được vô lượng công đức, tẩy sạch nghiệp lực, biết đâu Phượng tộc thực sự có thể tái thế.

Đáng tiếc y đã thọ ơn Ân Thương quá lớn, không thể thấy chết mà không cứu.

"Ân Thương đối với bần đạo có ơn, không thể rời đi, đạo hữu cứ tự nhiên." Dứt lời, Khổng Tuyên muốn rời đi.

"Đạo hữu trung nghĩa, bần đạo rất bội phục, nhưng không thể thấy ngươi sa chân vào khổ hải." Trong tiền thế, Khổng Tuyên chống đỡ Tây Kỳ, bị Chuẩn Đề đạo nhân bắt về phương tây làm tọa kỵ, Thái Ất sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nếu chậm chân sẽ bị phương tây cướp mất.

"Hô!" Thái Ất phất tay, hư không xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn, vô số xiềng xích bay về phía Khổng Tuyên.

Nơi đi qua hư không trực tiếp vỡ vụn, đại địa xuất hiện các khe

rãnh dọc ngang.

Chương 216

Khổng Tuyên cảm thụ được uy áp, nhíu mày, không phải vì Thái Ất đột ngột tấn công.

Y cảm thấy uy áp không quá mãnh liệt, không có vẻ gì là muốn dồn mình vào chỗ chết, mà giống như đang dẫn dắt.

Thực ra Khổng Tuyên vì ơn huệ của Ân Thương mới ở lại Tam Sơn Quan, hiện tại Thái Ất dẫn dắt y rời đi để không bị ân tình ràng buộc.

"Đạo hữu thực lực cao siêu, bần đạo xin được thử tài." Dứt lời, Khổng Tuyên thuận thế lao ra, sau lưng Ngũ Sắc hào quang bay tới Thái Ất.

Thanh, vàng, đỏ, đen, trắng - năm loại hào quang này có thể quét đi vạn vật ngũ hành, bất kể là pháp bảo hay thần thông.

Chuẩn Đề đạo nhân là Tiên Thiên Canh Kim Chi Khí hóa hình cũng không thoát được Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên.

Đáng tiếc lần này y gặp phải Thái Ất.

"Đang đang!" Ngũ sắc hào quang va chạm vào xích sắt luân hồi phát ra tiếng vang lanh lảnh, lửa quang bắn tung tóe, hư không rạn nứt.

Đại địa bên dưới trực tiếp nứt ra, Tam Sơn Quan bị hủy hoại trong chốc lát, hai người hóa thành kim quang bay lên hư không.

Trận chiến của tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn thì đại địa không thể chịu đựng nổi.

"Thu!" Một tiếng hót vang lên, chỉ thấy trên hư không xuất hiện một con khổng tước dài ức ức ức vạn trượng, lông vũ thất thải chiếu

sáng chư thiên, khí thế bành trướng làm thiên địa rung chuyển.

Khổng Tuyên không chỉ có Ngũ Sắc Thần Quang lợi hại mà thực lực bản thân cũng cực mạnh, tu sĩ tầm thường căn bản không chống đỡ được.

"Hưu hưu!" Trên hư không vô số lông vũ thất thải bay lượn, cả thiên địa được chiếu sáng, thời không vỡ vụn.

Trong mắt chỉ thấy hào quang vô tận và đạo vận vô cùng.

Khổng Tuyên không hổ danh là kẻ mạnh nhất dưới Thánh nhân, tùy ý tung một chiêu cũng mang theo chí lý thiên địa vô lượng.

Thái Ất toàn thân Luân Hồi chi khí cuộn trào như một Luân Hồi Đại Đế, sau lưng Lục Đạo Luân Hồi mở ra, trong đó Súc Sinh Đạo tỏa sáng rực rỡ.

Chỉ thấy một tòa luyện ngục đẫm máu xuất hiện, từng sợi xích đỏ tươi khóa lấy vô số sinh linh, trong đó không thiếu Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc.

Tuy rằng đều tồn tại dưới dạng linh thể nhưng vẫn bị trấn áp trong luyện ngục.

Súc Sinh Đạo trấn áp vô số yêu quỷ linh thể, có sức áp chế cực lớn đối với Yêu tộc.

Đối phó với Khổng Tuyên, dùng sức mạnh Súc Sinh Đạo sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Huyết sắc luyện ngục rộng ức ức ức vạn vạn trượng như một phương tiểu thế giới, bên trong truyền ra những tiếng kêu gào làm Khổng Tuyên không nhịn được mà run rẩy.

Đó là sự áp chế từ tận xương tủy, bẩm sinh đã bị sức mạnh này chưởng khống.

“Đang đang!” Trên hư không vô số lông vũ va chạm vào huyết sắc luyện ngục phát ra hỏa quang diệu nhãn, tiếng va chạm liên tục truyền đến.

Không gian đan xen giữa sáng và tối, năng lượng bành trướng xé rách thời không, vô cùng hỗn độn chi khí cuồng dũng ra ngoài, không kịp tu phục hư không đã vỡ.

Khổng Tuyên không hiểu vì sao sức mạnh trấn áp này lại có thể cấm cố cả Long, Phượng, Kỳ Lân cùng lúc, chẳng lẽ là sức mạnh Thiên Đạo.

Lục Đạo Luân Hồi chưởng quản sinh tử của vạn linh, bất kể chủng tộc cường đại thế nào cũng phải chịu sự ước thúc của địa đạo.

Hiện tại sức mạnh Súc Sinh Đạo triển hiện, Khổng Tuyên mang huyết thống Phượng tộc lập tức bị áp chế, ngay cả thực lực bản thân cũng không thể phát huy hoàn toàn.

“Khai!” Thái Ất hạ lệnh, huyết sắc luyện ngục mở toang, sức mạnh Súc Sinh Đạo ngưng thành hàng ức bàn tay máu khổng lồ, vô số đạo văn trải khắp bên trong tán phát đạo vận lóa mắt.

Trong nháy mắt thiên địa biến thành màu máu, nhật nguyệt tinh thần ẩn mình, tứ hải in bóng bàn tay khổng lồ cuộn trào không định.

Sơn xuyên hà lưu trở nên nhỏ bé, thiên khung như một lớp màng mỏng có thể rách bất cứ lúc nào.

Khổng Tuyên biến sắc, y cảm thụ được mỗi bàn tay máu đều chứa đựng ‘đạo lý’ vô thượng, huyền diệu vô cùng.

Không phải sức người có thể chống đỡ, trừ phi lĩnh ngộ được ‘Đạo’ tầng thứ cao hơn mới có thể phá bỏ.

Vô số bàn tay máu như những ngọn núi ‘Đạo’ đè xuống.

Thời gian không có nhiều, phải nhanh chóng quyết định có chống đỡ hay không.

Tính cách Khổng Tuyên cao ngạo, khẳng định sẽ không đào chạy, vậy chỉ có thể chống đỡ.

Sau lưng ức vạn lông vũ xòe ra, Ngũ Sắc Thần Quang chiếu sáng chư thiên, diễn sinh ra năm con dị thú khổng lồ.

Một con rùa xanh khổng lồ có ba chân, đuôi như cá ngao, thân đầy gai nhọn lăng giác, nhắm chặt mắt phải, thân hình che kín cả trời đất.

Một con mèo rừng màu vàng đất toàn thân phủ đầy cát, đạo văn trên người ngưng thành chú ấn hoa tử la lan, một chiếc đuôi dài đầy gai nhọn có thể đánh nát cả tinh thần.

Một con vượn đỏ ức vạn vạn trượng diện mạo dữ tợn, toàn thân rực lửa như một vị Hỏa Thần, bốn chiếc đuôi dày có thể thiên biến vạn hóa.

Một con dị thú màu trắng có đầu cá heo sừng hươu, kéo theo năm chiếc đuôi nặng nề chạy trên hư không, mỗi bước chân đều có khói sương bay tán.

Một con đại bàng đen kịt như mực, sải cánh bao quát cả thiên địa, đôi mắt vàng như tinh thần tỏa ra sát ý khủng bố.

Ngũ đại thần thú vừa ra, địa phong thủy hỏa cuồng bạo hung dũng, đạo vận vô biên nhuộm bầu trời thành năm màu sắc.

Những điều này nói thì dài nhưng thực ra ngũ đại dị thú xuất hiện chỉ trong nháy mắt.

Đây là con bài chưa lật lớn nhất của Khổng Tuyên, dùng Ngũ Hành Thần Quang ngưng thành dị thú thực thể để tăng cường uy lực lên mức tối đa.

Nếu một chiêu này không đỡ được thì y sẽ phải đối mặt với thất bại, còn chuyện chạy trốn là không thể nào.

Thái Ất chỉ biết Ngũ Sắc Thần Quang của Khổng Tuyên cái gì cũng quét đi được, chứ không ngờ y còn có thể ngưng thành năm con dị thú, quả thực làm người ta kinh ngạc.

Kinh ngạc thì kinh ngạc nhưng Thái Ất tuyệt đối không thủ hạ lưu tình, dù sao đó cũng là Ngũ Sắc Thần Quang, không thể khinh địch.

"Oanh!" Vô số bàn tay máu xuyên thủng thời không, va chạm với năm con dị thú bộc phát tiếng nổ chấn động thiên địa.

Năng lượng bàng bạc hóa thành khói bụi ngưng thành hình nấm che kín vùng không gian này.

Chỉ thấy huyết ảnh bay loạn, dị thú va chạm nộ hống kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Tinh thần trên cửu thiên bị chấn lạc, đại địa xuất hiện các vực sâu rớm máu, thêm vào những vết sẹo dữ tợn cho Hồng Hoang.

Mỗi bàn tay máu đều là thể hiện trực tiếp nhất của sức mạnh địa đạo, về tầng thứ 'Đạo' là hoàn toàn nghiền ép Ngũ Sắc Thần Quang.

Chương 217

Dù Khổng Tuyên có ngưng ra năm dị thú cũng không phải đối thủ của Thái Ất.

Không phải Khổng Tuyên yếu mà là bị sức mạnh Lục Đạo Luân Hồi áp chế, nếu là người khác thì đã không bị động như vậy.

Bàn tay máu khủng bố trong nháy mắt tóm chặt năm con dị thú.

"Thu!" Dứt lời, vô số bàn tay máu kéo năm con dị thú lui về huyết sắc luyện ngục.

Huyết sắc luyện ngục là nơi trấn áp vô thượng của Súc Sinh Đạo, làm năm con dị thú lộ vẻ kinh khủng, gào thét muốn thoát ra.

Đáng tiếc bàn tay máu đã xuyên tận xương tủy, không thể chạy thoát.

Khổng Tuyên mặt mũi trắng bệch, năm con dị thú là do y cảm ngộ mới ngưng tụ được, nếu bị kéo vào luyện ngục trấn áp thì toàn bộ cảm ngộ về Ngũ Sắc Thần Quang cũng sẽ bị trấn áp theo, trừ phi Thái Ất thả ra, nếu không tu vi của y sẽ không thể tinh tiến, đây là ấn ký quan trọng liên quan đến đại đạo sau này.

Tuyệt đối không thể để Thái Ất trấn áp chúng.

"Thỉnh đạo hữu thủ hạ lưu tình, bần đạo nhận thua." Dù Khổng Tuyên cao ngạo thế nào cũng phải cúi đầu, vì đó là hy vọng chứng đạo của y.

Không thể chứng đạo thì còn khó chịu hơn cả cái chết.

Mục đích lần này của Thái Ất là chiêu lãm Khổng Tuyên, đương nhiên sẽ không ép quá chặt, thấy đối phương nhận thua thì không cần đánh tiếp.

Quan trọng nhất là hai người chỉ thiết tha so tài chứ không phải sinh tử tương bác, nếu không Khổng Tuyên sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy.

"Bần đạo tới đây là để mời đạo hữu tới Địa Phủ nhậm chức, mong đạo hữu cân nhắc." "Đạo hữu thần thông quảng đại, Khổng Tuyên bội phục, nguyện ý gia nhập Địa Phủ, còn về dị thú của ta..." Thái Ất mỉm cười, phất tay một cái, các bàn tay máu buông ra, luyện ngục tan vào Súc Sinh Đạo.

Khổng Tuyên là người nói lời giữ lời, đã đáp ứng gia nhập Địa Phủ thì khẳng định không nuốt lời.

Điểm này Thái Ất rất tin tưởng.

"Đạo hữu hãy đến Địa Phủ ở một thời gian, đợi Lượng Kiếp kết thúc, bản tọa tự sẽ phong chức cho ngươi." Khổng Tuyên thu hồi ngũ dị thú, tâm thần định lại, chắp tay với Thái Ất: "Đa tạ đạo hữu!" Thực lực của Thái Ất làm Khổng Tuyên thấy được một tia hy vọng chứng đạo.

Cả hai cùng là Chuẩn Thánh viên mãn nhưng y lại bị Thái Ất nghiền ép, chỉ một chiêu đạo pháp đã làm y không có sức hoàn thủ.

Nếu cộng thêm pháp bảo thì chắc chắn y sẽ bại trận trong tích tắc.

Nếu không phải Thái Ất tiếc tài thì sợ rằng y đã sớm tử đạo tiêu.

Sau này gia nhập Địa Phủ không chỉ kiếm được công đức mà còn được học đạo pháp vô thượng, khoảng cách tới chứng đạo lại gần thêm một bước, tội gì không làm.

Quan trọng nhất là có thể lánh được Lượng Kiếp, không lo bị ghi tên lên Phong Thần Bảng.

Khổng Tuyên thu liễm tâm tư, hóa thành kim quang bay về phía Địa Phủ.

Thái Ất chiêu lãm được Khổng Tuyên thì vô cùng hoan hỷ.

Đó là tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn, cả Hồng Hoang cũng không có nhiều, hiện tại đều tập trung ở Địa Phủ.

Đợi Lượng Kiếp kết thúc, chắc chắn có thể tăng mạnh khí vận Địa Phủ, thậm chí đột phá cũng không phải chuyện không thể.

"Không biết chiến huống của Na Tra thế nào." Tuy Thái Ất có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn nhưng trong Lượng Kiếp thiên cơ mông muội, không thể tính ra tung tích của người khác, nhưng nghĩ chắc không vấn đề gì.

Khi Thái Ất thu phục Khổng Tuyên thì trận chiến trong Thập Tuyệt Trận cũng đi vào hồi kết.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn, Na Tra toàn thân ma khí cuộn trào, khí thế vượt xa Thái Ất Kim Tiên, Hỏa Tiêm Thương trong tay đầy ma khí hóa thành từng đạo ma văn.

Bạch Lễ thiên quân bị Na Tra đâm xuyên tim, đôi mắt lộ vẻ không thể tin nổi, trong nháy mắt bị ma khí xâm thực, khí tức tiêu tan, linh hồn bay về phía Phong Thần Đài ở Tây Kỳ.

Người thủ trận chết, Liệt Diễm Trận sụp đổ, các vị thiên quân khác cũng bị người Xiển giáo đánh sát, nguyên thần lên Phong Thần Bảng.

Các tòa đại trận xung quanh tan biến, chỉ còn khói bụi và mảnh đất nứt nẻ minh chứng cho trận chiến thảm liệt vừa qua.

"Thập Tuyệt Trận đã phá, đại quân tiếp tục hành quân." Quảng Thành Tử nhìn về phía Na Tra, nếu y không nói ra mấu chốt phá trận thì e rằng Thập Tuyệt Trận không dễ phá như thế.

Thập Tuyệt Trận bị phá, Văn Thái sư tự mình dẫn binh trấn giữ Kim Kê Lĩnh chặn đường đại quân Tây Kỳ.

Cùng lúc đó tại phủ Quốc sư ở Triều Ca, Thân Công Báo nghe tin chiến sự thì sắc mặt biến đổi.

Thập Thiên Quân là những kẻ mạnh nhất ngoại môn Tiệt giáo mà cũng không ngăn được bước chân Xiển giáo, vậy thì chỉ có thể mời đệ tử nội môn xuống núi.

"Đệ tử nhị đại Xiển giáo tương trợ Tây Kỳ, đã đến lúc bần đạo xuất mã rồi." Thân Công Báo nổi tiếng nhất không phải tu vi mà là cái lưỡi không xương, có thể nói sống người chết.

Thậm chí có thể làm Đại La Kim Tiên tâm phục khẩu phục, bất chấp Lượng Kiếp mà xuống núi nhập sát kiếp.

"Triệu Công Minh sư huynh tính tình hào sảng, trượng nghĩa, lại là đệ tử nội môn Tiệt giáo, tu vi cao thâm.

Nếu y trợ giúp Ân Thương một tay thì chắc chắn có thể ngăn cản bước tiến của Tây Kỳ." Dứt lời, Thân Công Báo thân hình lóe sáng, cưỡi mây bay về phía động La Phù ở núi Nga Mi.

Tuy bị đuổi khỏi Xiển giáo nhưng y đã bái nhập Tiệt giáo, tu luyện Ngọc Thanh Tiên Quyết nên phục hồi được một phần pháp lực.

Tại Linh Sơn phương tây, trong Đại Hùng Bảo Điện, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngồi ở vị trí đầu, Nhiên Đăng đạo nhân ngồi bên cạnh.

Bên dưới có Di Lặc, Dược Sư, Lục Áp đạo nhân và một đám đệ tử Tây Phương giáo đang chờ lệnh.

"Thập Thiên Quân chiến bại thân tử, nguyên thần lên Phong Thần Bảng, Ân Thương muốn chặn đại quân Tây Kỳ chỉ có thể phái đệ tử nội môn Tiệt giáo xuống núi.

Tuy đệ tử hai giáo Xiển - Tiệt là tử địch nhưng khó tránh khỏi đệ tử Xiển giáo không hạ thủ nặng tay." Đệ tử hai giáo vốn ghét nhau nhưng nếu có Thái Ất đứng giữa dàn xếp, Chuẩn Đề lo lắng họ sẽ

nương tay với đệ tử nội môn Tiệt giáo.

Ở bàn đào thịnh hội, Thái Ất rõ ràng có thể trừng phạt đệ tử Tiệt giáo nhưng vẫn không ra tay, ngược lại làm đệ tử Tây Phương trọng thương.

Qua đó có thể thấy Thái Ất không muốn giết đệ tử nội môn Tiệt giáo để tránh làm mâu thuẫn hai giáo leo thang.

Như vậy sẽ không thể để hai giáo nội đấu, gây trở ngại lớn cho sự hưng thịnh của Tây Phương.

Cho nên Chuẩn Đề mới triệu tập đệ tử, muốn đưa vài người vào Lượng Kiếp để khuấy động Phong Thần chi chiến, làm Xiển giáo và Tiệt giáo liều mạng với nhau, Tây Phương giáo mới có thể hưởng lợi.

Tiếp Dẫn đảo mắt qua mọi người, dừng lại ở Lục Áp.

Lục Áp tuy là Thái tử Yêu tộc nhưng thực chất là tàn niệm Hỗn Độn Ma Thần đoạt xá trọng sinh.

Chỉ vì năm xưa Chuẩn Đề thả mười con kim ô gây ra nhân quả, cho nên y ở Tây Phương giáo tu luyện Mộng Trung Chứng Đạo đại pháp để trả nợ.

Hiện tại Lượng Kiếp đang diễn ra, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không muốn đệ tử thân truyền của mình nhập kiếp, chỉ có thể để Lục Áp đi khuấy đảo.

Chương 218

"Lục Áp, ngươi ở Tây Phương tu luyện Mộng Trung Chứng Đạo đã nhiều hội nguyên, đạt tới tu vi Đại La Kim Tiên.

Hôm nay có việc muốn nhờ, hy vọng ngươi tận tâm làm hảo." Lục Áp nhíu mày, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều là những kẻ tinh minh, việc họ nhờ chắc chắn không phải chuyện tốt.

Nhưng dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, không cách nào phản bác, chỉ có thể nhận lời.

"Giáo chủ cứ nói, đệ tử định sẽ tận lực hoàn thành." Lục Áp chỉ bái nhập Tây Phương giáo chứ không phải đệ tử thân truyền, cho nên chỉ gọi là giáo chủ.

"Lượng Kiếp đã tới, ngươi hãy xuống núi tương trợ Tây Kỳ, sau đó..." Văn Thái sư dẫn binh chặn đại quân Tây Kỳ ở Kim Kê Lĩnh nhưng tu vi không cao.

Ngược lại mọi người bên Xiển giáo thực lực cường đại, pháp bảo nhiều vô kể, Văn Thái sư khó lòng chống đỡ, thà chết không hàng nên bị mọi người đánh sát.

Văn Thái sư nổi tiếng trung nghĩa, trong tiền thế được phong làm Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn.

Nhưng hiện tại Địa Phủ sách phong Địa Tiên, với sự trung nghĩa của y thì có tư cách làm Địa Tiên.

Cho nên nguyên thần không bay vào Phong Thần Bảng mà tiến vào Phong Tiên Đài trở thành một thành viên của Địa Phủ.

Đại quân Tây Kỳ trước ải Tị Thủy thấy một người mặc đạo bào đen tuyền, tay cầm tiên vàng, bên cạnh có một con hắc hổ khổng lồ

đang dữ tợn nhìn xuống.

Na Tra theo ánh mắt mọi người nhìn qua, trong lòng khẽ chấn động vì y nhận ra thân phận đạo nhân trên thành lâu.

Một trong tám đệ tử nội môn của Tiệt giáo - Triệu Công Minh.

"Khương Tử Nha, ngươi giết Thập Thiên Quân của Tiệt giáo ta, hôm nay bần đạo tới báo thù cho sư đệ." Dứt lời, Triệu Công Minh xoay người nhảy xuống, cưỡi hắc hổ hạ xuống thành.

"Hống!" Hắc hổ gầm lên một tiếng làm hư không rung động liên hồi.

"Triệu sư đệ khoan đã, mười vị sư đệ là do phạm vào sát kiếp mới phải lên Phong Thần Bảng.

Nếu ngươi nghịch thiên mà làm, cố tình ngăn cản thì tất có tai họa giáng xuống, nghe sư huynh khuyên một câu, mau về núi Nga Mi bế quan tu luyện để tránh kiếp nạn này." Đệ tử Xiển giáo từ thời Nhân Hoàng đã dính nhân quả nên buộc phải nhập kiếp.

Đệ tử Tiệt giáo cũng vậy, Thập Thiên Quân vì bố trí Thập Tuyệt Trận tạo sát nghiệt mới phải chết.

Giáo nghĩa Tiệt giáo là 'tiệt thủ' một đường sinh cơ, Triệu Công Minh không báo thù cho sư đệ thì tuyệt đối không dễ dàng lui bước.

"Quảng Thành Tử, giữa chúng ta không cần nói nhiều, lần trước ở bàn đào thịnh hội chưa phân thắng bại, lần này chính hảo kết thúc nhân quả." Thoại âm vừa dứt, cự hổ dưới thân Triệu Công Minh phi vồ tới, tay cầm Kim Tiên tỏa ra vô tận quang hoa, đánh về phía Quảng Thành Tử.

Sau trận chiến lần trước, Triệu Công Minh dốc lòng tu luyện, tham ngộ đạo pháp, thực lực đã có phần thăng tiến, đối mặt với Quảng Thành Tử càng thêm nắm chắc.

Lần này nhất định phải bắt giữ đối phương, rửa sạch sỉ nhục.

Chúng nhân Xiển giáo không muốn lấy đông hiếp yếu, nhưng nhìn thấy tình cảnh này cũng cảm thấy có chút không ổn, Khương Tử Nha lập tức hạ lệnh công thành.

Tại Tị Thủy Quan, ngoại trừ Triệu Công Minh, cũng có không ít năng nhân dị sĩ, Na Tra, Dương Tiễn đám người đồng loạt xông trận.

Còn Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử, Phổ Hiền đám người, thân là Đại La Kim Tiên, không tiện ra tay với kẻ yếu, bèn đứng một bên lược trận cho Quảng Thành Tử, tránh để ý ngoại phát sinh.

"Đang!" Quảng Thành Tử và Triệu Công Minh vốn đã quá hiểu rõ thực lực của nhau, vừa ra tay căn bản không có ý tứ thử dò xét, ý niệm vừa động đã là đại sát chiêu cường đại.

Chỉ thấy Kim Tiên trong tay Triệu Công Minh tỏa ra kim quang lóa mắt, biến lớn vạn vạn trượng như kình thiên chi trụ đánh xuống.

Kim Tiên đi tới đâu, hư không vỡ nát tới đó, quần sơn tuấn lĩnh trực tiếp băng phi, sông ngòi đứt đoạn thành vô số khúc, đạo vận xen lẫn khí tức khủng bố, gào thét đánh xuống.

Quảng Thành Tử nhíu mày, lần giao chiến trước Triệu Công Minh không có thực lực cường đại như vậy, vài trăm năm không gặp, thực lực đã đột phi mãnh tiến.

"Hưu!" Thư Hùng Song Kiếm xuất hiện trước thân Quảng Thành Tử, kiếm ý khủng bố trùng kích tứ phía, ức vạn binh bảo kiếm chồng chất lên nhau tạo thành kiếm trụ trực chỉ thiên khung.

Liệt diễm và kim quang quấn quýt lấy nhau, toàn bộ thiên địa đều có thể nhìn thấy kiếm trụ thông thiên này.

"Trảm!" Một niệm chém xuống, kiếm ý hoành tảo thiên quân, hư không bị khuấy động như muốn đảo lộn, thiên địa trong phút chốc

mất đi màu sắc, nhật nguyệt tinh thần như sợ hãi mà ẩn trốn.

Giữa thiên địa dường như chỉ còn kiếm trụ và Kim Tiên, trong nháy mắt va chạm vào nhau.

Thanh âm chấn thiên động địa truyền ra, dư chấn đáng sợ quét qua đại địa, đá vụn băng phi phát ra những tiếng oanh hưởng liên miên.

Quảng Thành Tử bản thân thực lực không yếu, cùng là Đại La Kim Tiên, không hề kém cạnh Triệu Công Minh.

Một kích va chạm này kinh thiên địa khiếp quỷ thần, khiến chúng nhân Xiển giáo đứng ở xa cũng phải liên tục tán thán.

Trong tiền thế, Triệu Công Minh nhờ vào hai mươi bốn hạt Định Hải Thần Châu mới đánh bại được Thập Nhị Kim Tiên.

Ở đời này, Thái Ất xuất thế sớm hơn, đã thu Định Hải Thần Châu vào tay mình, khiến thực lực Triệu Công Minh có phần sụt giảm.

Tuy không thể chiến thắng Thập Nhị Kim Tiên, nhưng muốn kích bại Quảng Thành Tử vẫn có khả năng.

"Linh linh linh!" Trong khói bụi vang lên tiếng phong linh, một luồng ma âm huyền diệu khuếch tán ra tứ phía.

Quảng Thành Tử đã có kinh nghiệm lần trước, biết Triệu Công Minh ra tay nhanh như điện, ý thức tiên hạ thủ vi cường rất mạnh, nên ngay lúc giao chiến đã tế ra Lạc Hồn Chung.

Lạc Hồn Chung không tổn thương nhục thân, chỉ nhắm vào nguyên thần, chỉ cần nhẹ nhàng lay động có thể khiến người ta hồn lìa khỏi xác, thất hồn lạc phách.

Triệu Công Minh đang định tế ra Phược Long Tác, bị tiếng linh hồn lay động khiến não hải một trận quay cuồng, đầu váng mắt hoa vô cùng lợi hại.

Đừng nói là tế ra Phược Long Tác, ngay cả Kim Tiên trong tay cũng sắp cầm không vững.

Lạc Hồn Chung quả thực lợi hại, hơi rung nhẹ một cái ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó lòng chống đỡ.

Triệu Công Minh ý thức siêu phàm, biết đối phương nhất định sẽ thừa cơ phản kích, cưỡng ép bản thân trấn định lại, đến khi mở mắt ra lần nữa, hai thanh sát phạt bảo kiếm mang theo sát ý bành trướng đã rơi xuống trước mặt.

Nếu là tu sĩ khác lâm vào nguy cơ kinh hiểm này, ngay cả trốn cũng không kịp.

Nhưng Triệu Công Minh thì khác, dù thực lực sụt giảm nhưng luận về tốc độ phản ứng, chúng nhân Xiển giáo đều không theo kịp.

"Đang!" Triệu Công Minh vung tiên đánh rơi bảo kiếm, đồng thời trong tay xuất hiện một đạo dây thừng vàng óng, xuyên vân phá không bay về phía Quảng Thành Tử.

Tốc độ cực nhanh, mang theo thế sấm sét không kịp bịt tai, chuyển nháy mắt đã tới trước thân.

Chiến huống thay đổi trong chớp mắt.

Quảng Thành Tử không ngờ rằng trong cơn nguy biến, Triệu Công Minh vẫn có thể chống đỡ bảo kiếm công kích, thậm chí còn phát động phản kích, khiến y nhất thời trở tay không kịp.

"Hưu hưu!" Không phải ai cũng có tốc độ phản ứng như Triệu Công Minh, chỉ trong nháy mắt, Quảng Thành Tử đã bị Phược Long Tác trói chặt.

Chương 219

Phược Long Tác ngay cả rồng cũng trói được, pháp lực trong cơ thể Quảng Thành Tử bị một luồng sức mạnh huyền bí phong tỏa, trực tiếp từ tầng mây rơi xuống.

"Bành!" Đại địa bị nện ra một hố sâu vạn vạn trượng, may mà nhục thân Quảng Thành Tử kiên cố, nếu không đã bị rơi chết không nghi ngờ.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, đến khi chúng nhân phản ứng lại thì Quảng Thành Tử đã nằm dưới đất.

Với nhân quả giữa chúng nhân và Thập Thiên Quân của Tiệt giáo, Triệu Công Minh khẳng định sẽ không tha cho Quảng Thành Tử.

"Hưu!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân lập tức xông ra, Trảm Tiên Kiếm trong tay trực tiếp chặn đứng Triệu Công Minh.

Những người khác vội vàng kéo Quảng Thành Tử về, chỉ có điều Phược Long Tác kia chỉ nghe lệnh Triệu Công Minh, người khác căn bản không thể cởi ra được.

"Đại ý rồi, Triệu Công Minh ra tay quá nhanh." Quảng Thành Tử hối hận khôn nguôi, sớm biết vậy đã cẩn thận hơn một chút.

"Đang đang!" Trên hư không truyền đến thanh âm kim thiết giao minh, Ngọc Đỉnh Chân Nhân thay thế Quảng Thành Tử chiến đấu với Triệu Công Minh.

Ngọc Thanh tiên quang và Thượng Thanh tiên pháp điên cuồng va chạm, đánh đến vô cùng hăng hái.

"Nhị sư huynh, hai người họ ai có thể thắng, hay là để đệ giúp Ngọc Đỉnh sư huynh một tay." "Triệu Công Minh đã tiêu hao không ít

pháp lực, hiện nay lại mất đi một kiện pháp bảo, khẳng định không phải đối thủ của Ngọc Đỉnh sư đệ, chúng ta chỉ cần thúc giục Na Tra công thành là được." "Tư tư!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân cầm Trảm Tiên Kiếm chỉ thẳng thương khung, theo nhát kiếm chém xuống, thiên địa băng sụp, vạn linh kinh sợ, một đạo quang mang chói mắt từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng vào Triệu Công Minh.

"Đang!" Kình Kim Tiên ngăn cản Trảm Tiên Kiếm, một lực lượng vạn quân truyền tới, thân hình Triệu Công Minh mạnh mẽ rơi xuống phía dưới.

Sức mạnh của Trảm Tiên Kiếm quá đỗi cường đại, dù là Triệu Công Minh cũng không thể chống đỡ, nháy mắt rơi vào hạ phong.

"Phụt!" Một ngụm nghịch huyết phun ra, khí tức Triệu Công Minh trở nên uể oải, trong mắt lóe lên vẻ không cam lòng.

Nếu là đấu đơn, lão không sợ bất kỳ ai ở đây, nhưng lại không chịu nổi chiến thuật xa luân chiến, pháp lực cuối cùng cũng tiêu hao hết.

Liên tục khổ chiến, pháp lực không được bổ sung, cộng thêm thực lực Ngọc Đỉnh Chân Nhân cường đại, lão mới rơi vào hạ phong.

Quan trọng nhất là pháp bảo trong tay có hạn, nếu có thể mượn được Kim Giao Tiễn, chúng nhân Xiển giáo đều không phải là đối thủ của lão.

Nghĩ đến đây, Triệu Công Minh cảm thấy cần thiết phải tới Tam Tiên Đảo, hướng Tam Tiêu mượn Kim Giao Tiễn, để xem khi đó đám người kia còn có thể kiêu ngạo được bao lâu.

Ý niệm vừa động, Triệu Công Minh hóa thành một đạo hắc quang bay về phía Tam Tiên Đảo.

Chúng nhân Xiển giáo không hề truy đuổi, dù sao nhiệm vụ chủ

yếu là giúp Tây Kỳ đánh bại quân đội Ân Thương, chứ không phải là đồ sát đệ tử Tiệt giáo.

Hơn nữa, Triệu Công Minh là đệ tử nội môn của Tiệt giáo, nếu bị đánh giết, Thông Thiên sư thúc nhất định sẽ trả thù, nói không chừng tất cả đều phải lên Phong Thần Bảng.

Triệu Công Minh bị đánh chạy, thủ tướng Tị Thủy Quan lại bị Na Tra, Dương Tiễn đánh bại, đại quân Tây Kỳ lại chiếm lĩnh thêm một tòa thành trì.

Đại quân thắng lợi, đêm đó trong thành mở tiệc ăn mừng, khao lao tam quân.

Mọi người uống mỹ tửu giai hào, nhìn vầng trăng sáng trên hư không, vô cùng vui vẻ.

Chỉ có đệ tử Xiển giáo là có chút lo âu, bọn họ biết Triệu Công Minh lần này bại tẩu nhất định là tới Tam Tiên Đảo mượn pháp bảo.

Đợi khi lão quay lại, sẽ lại là một trận ác chiến.

"Hưu!" Một đạo kim hồng rơi xuống trước mặt chúng nhân, tất cả đều đứng dậy cảnh giác.

"Đạo hữu tới doanh trướng Tây Kỳ ta có việc gì quý cán?" "Bần đạo Lục Áp, phụng mệnh tới tương trợ Tây Kỳ." Người tới chính là Lục Áp Đạo Nhân, nghe tin chúng nhân Xiển giáo đánh bại Triệu Công Minh mà không giết chết, bèn vội vàng chạy tới.

Quả nhiên như giáo chủ đã nói, chúng nhân Xiển giáo không muốn giết đệ tử nội môn Tiệt giáo, hạnh hảo Triệu Công Minh sẽ quay lại.

Đến lúc đó chỉ cần thi triển thủ đoạn, có thể khiến mâu thuẫn giữa Xiển giáo và Tiệt giáo bùng phát đến mức không thể hóa giải.

Khương Tử Nha nghe Lục Áp tới giúp, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

“Đạo hữu tương trợ Tây Kỳ, thật là đáng mừng, vừa vặn chúng ta đang mở tiệc khánh công, mời đạo hữu uống vài ly.” Chỉ cần không giúp đỡ Tiệt giáo thì mọi người đều không phản đối, thêm một người giúp Tây Kỳ là chuyện tốt.

Chỉ có Na Tra nhíu mày chặt chẽ, sư tôn từng dặn Lục Áp không phải người tốt, gặp phải nhất định phải tránh xa để khỏi dính xui xẻo.

Na Tra tin tưởng tuyệt đối vào lời của Thái Ất, đệ tử phương Tây chạy tới giúp Tây Kỳ, nhìn thế nào cũng thấy có mưu đồ, hơn nữa trên người Lục Áp còn thấu lộ ra một luồng yêu khí khiến người ta chán ghét.

“Chư vị đạo hữu, bần đạo vừa tới chưa lập công trạng, biết mọi người đang phiền não vì Triệu Công Minh.

Ta có một bảo vật tên gọi Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, có thể giết người vô hình, đối phó Triệu Công Minh là quá dư xài.” Chúng nhân trong lòng đều kinh hãi, pháp bảo này nếu dùng để đối phó mình, chẳng phải sẽ chết trong vô hình sao?

“Chư vị đạo hữu đừng hoảng, thuật này thi triển cần tế bái trong hai mươi mốt ngày mới có thể giết người, nếu trong thời gian đó có sai sót thì người sẽ không chết được.” “Đạo hữu có đạo thuật thần kỳ như vậy, hãy mau mau thi triển, để Triệu Công Minh kia bỏ mạng đi thôi.” Câu Lưu Tôn mặt đầy ý cười nói.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân không vui liếc nhìn Câu Lưu Tôn, loại pháp thuật âm tà như vậy mà cũng dùng được, Lục Áp này liệu có kế mưu gì không?

Khương Tử Nha một lòng muốn công phá thành trì Ân Thương, nếu bị Triệu Công Minh ngăn cản sẽ hỏng đại sự, hiện giờ có bảo thuật tương trợ tuyệt đối không thể bỏ qua, binh bất yếm trá, vì thắng lợi có thể không từ thủ đoạn.

“Đạo hữu cần gì cứ việc nói thẳng, bần đạo đều đáp ứng.” Chúng nhân Xiển giáo chỉ tương trợ Khương Tử Nha, mọi chuyện nghe theo lão hành sự, nên khi lão muốn dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư, họ cũng không ngăn cản.

Lục Áp lập tức kiến tạo một tòa đài trong thành, kết thảo nhân, viết tên Triệu Công Minh lên đó, trên đầu và dưới chân mỗi chỗ đặt một ngọn đèn xanh, mỗi ngày đốt bùa chú vái lạy ba lần.

Triệu Công Minh từ Tam Tiên Đảo trở về, trong lòng vô cùng khó chịu vì Tam Tiêu không chịu cho mượn Kim Giao Tiễn.

Thông Thiên Giáo Chủ đã sớm cảnh giới đệ tử Tiệt giáo không được xuống núi dính líu nhân quả.

Ba chị em Tam Tiêu lo lắng Triệu Công Minh phạm phải sát kiếp nên không chịu cho mượn, còn khuyên lão về động phủ bế quan tu luyện, khiến lão vô cùng phẫn nộ.

Với sức một mình lão không thể chống lại chúng nhân Xiển giáo, nên không dám tới cửa khiêu khích, chỉ có thể cố thủ trong thành trì Ân Thương.

Kỳ lạ là Ân Thương và Tây Kỳ trong mười ngày qua đều không có động tĩnh gì, như thể tạm thời đình chiến.

Trong đại doanh Tây Kỳ, Lục Áp lên tiếng: “Hai mươi mốt ngày đã đủ, Triệu Công Minh xong đời rồi.” Dứt lời, mũi tên gỗ trong tay Lục Áp bắn thẳng vào ngực thảo nhân, lập tức máu tươi đỏ thẫm cả một mảng.

Triệu Công Minh đang ở trong Giới Bi Quan đột nhiên cảm thấy tim đau nhói.

“Oa!” Một búng máu đen phun ra, sắc mặt Triệu Công Minh trắng bệch như người chết, trong lòng đau đớn vô cùng.

“Ai?

Kẻ nào hại ta!” “A!” Chỉ trong nháy mắt, mắt, tai, miệng, mũi của Triệu Công Minh đều chảy máu đen, dáng vẻ dữ tợn vô cùng đáng sợ, quân lính xung quanh không ai dám lại gần.

“Lục Áp, ngươi sẽ không được chết tử tế!” Lời vừa thốt ra, Triệu Công Minh triệt để tắt thở, một luồng nguyên thần mang theo tà khí bay về phía Phong Thần Đài của Tây Kỳ.

Tại Tam Tiên Đảo ngoài Đông Hải, ngay lúc Triệu Công Minh tử vong, trong lòng Tam Tiêu đồng thời đau nhói.

Chương 220

"Ách!" "Tỷ tỷ..." "Không cần nói nữa, huynh trưởng đã mất, hai vị muội muội đi theo ta." Cái chết của Triệu Công Minh khiến Tam Tiêu vô cùng bi thống, bất chấp cấm lệnh của Thông Thiên, thân hình hóa thành kim quang bay về phía Giới Bi Quan.

Tam Tiêu tới Giới Bi Quan, nhìn thấy bộ dạng thảm tử của Triệu Công Minh thì vô cùng bi thiết, đồng thời từ miệng binh sĩ biết được cái tên cuối cùng mà lão hét lên chính là Lục Áp.

"Lục Áp giết huynh trưởng ta, mối thù này không báo thề không làm người, nhất định phải băm vằm hắn ra vạn mảnh." Dung nhan tuyệt mỹ của Tam Tiêu dần trở nên dữ tợn.

Nếu Triệu Công Minh thua về đạo pháp, họ sẽ không oán hận, vì đó là sát kiếp.

Nhưng Lục Áp dùng tà thuật hại chết huynh trưởng, tuyệt đối không thể tha thứ.

Ba người nhìn nhau một cái rồi bay về phía Tị Thủy Quan.

Tị Thủy Quan đã bị đại quân Tây Kỳ chiếm lĩnh.

"Báo, khởi bẩm Thừa tướng, ngoài thành có ba nữ tử muốn kiến Lục Áp thượng tiên." Lục Áp nhíu mày, nữ tử tìm mình có chuyện gì?

"Lục Áp đạo hữu, ta ra ngoài xem sao." Chúng nhân Xiển giáo và Lục Áp đứng trên tường thành, thấy ba nữ tử tuyệt mỹ từ xa đi tới, dáng người yểu điệu, nhưng trong mắt lại tỏa ra sát ý nồng đậm.

"Lục Áp giết huynh trưởng ta, mau mau ra đây chịu chết!" Bích Tiêu bị thù hận làm mờ mắt, không màng hình tượng, lời nói không chút che đậy.

Lục Áp sau khi giết Triệu Công Minh đã biết sẽ bị Tam Tiêu báo thù, không thể né tránh.

"Ba vị tiên tử hà tất phải đại động can hỏa, Triệu Công Minh đạo hữu thân phạm sát kiếp, lên Phong Thần Bảng làm thiên đình chính thần, chẳng phải là chuyện tốt sao?" Vân Tiêu sắc mặt không đổi, không nói lời nào mà phất tay một cái, một tôn kim đấu khổng lồ xuất hiện trên hư không, như muốn thu nạp cả thiên địa.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong chứa đựng tam tài thiên địa nhân, có danh hiệu "chứa hết càn khôn sạch tứ hải, bao nhiêu bảo vật thảy thu vào".

Đây chính là trận nhãn của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

"Lên!" Ba đôi tay ngọc của Tam Tiêu đồng thời huy động, Thượng Thanh tiên quang ngưng thành từng đạo trận văn bao phủ hư không.

Từ trong Hỗn Nguyên Kim Đấu tuôn ra vô lượng kim sa, che trời lấp đất quét tới tứ phía, đạo vận mang theo uy áp khủng bố, chấn động tinh thần trên cửu thiên như muốn rơi xuống.

Một con hoàng hà dài ức vạn vạn dặm từ viễn cổ tinh không bay tới, chín khúc mười tám quanh bao bọc lấy Tam Tiêu, ẩn hiện trong trận pháp.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận là một trong mười đại trận pháp của Hồng Hoang, uy năng vô cùng cường đại.

Một khi thi triển, cuồng phong gào thét xé rách thiên không, thiên lôi địa hỏa nổ vang tứ phương, hoàng sa ngập trời như muốn thôn phệ cả Hồng Hoang.

Chúng nhân nhìn đến ngây người, đệ tử Tiệt giáo ai nấy đều tinh thông trận pháp, vừa mới phá được Thập Tuyệt Trận lại tới một cái lợi hại hơn.

“Lục Áp đạo hữu thần thông quảng đại, chi bằng vào thám thính trận pháp xem uy lực thế nào.” Lục Áp lập tức cạn lời, bảo lão đi thám trận, lão không đi.

Quảng Thành Tử thấy Lục Áp không tình nguyện, sắc mặt trầm xuống: “Ngươi hại chết Triệu Công Minh mới chọc giận Tam Tiêu, phần nhân quả này lẽ nào lại muốn người khác gánh thay?” Nếu không phải Lục Áp dùng Đinh Đầu Thất Tiễn Thư thì đã không nhiều rắc rối thế này, bảo lão thử trận có gì sai?

Lục Áp tuy không muốn bị người ta mượn đao giết người, nhưng nợ nhân quả phải trả, không ai gánh thay được.

“Hưu!” Lục Áp phi thân tới gần trận pháp, không ngừng quan sát.

Chỉ thấy bên trong hoàng sa cuồn cuộn, gió âm lạnh lẽo, khí phá diệt vô cùng mãnh liệt, căn bản không nhìn ra manh mối gì.

Lục Áp chơi xấu thì giỏi nhưng trận pháp thì mù tịt, muốn nhìn thấu Cửu Khúc Hoàng Hà Trận là chuyện không tưởng.

“Oanh!” Lúc này hư không dị tượng đột biến, một tôn kim đấu vạn vạn trượng tỏa ra ức vạn đạo kim quang, hỗn nguyên chi khí ngưng thành vòng xoáy bao trùm hư không, thiên địa đều tối sầm lại.

Một luồng lực hút khủng bố sinh ra, mọi thứ xung quanh như núi cao, sông dài đều trở nên nhỏ bé, bị hút vào trong đó.

Nháy mắt, Hỗn Nguyên Kim Đấu đánh về phía Lục Áp.

Đối mặt cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Lục Áp lập tức hiển hóa bản thể, một con Tam Túc Kim Ô vạn vạn trượng, toàn thân bốc ra Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt hư không nghe răng rắc.

“Thu!” Một tiếng kêu dài, ức vạn sợi lông vũ mang theo Thái Dương Chân Hỏa xuyên thấu hư không như những ngôi sao băng đánh về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Thái Dương Chân Hỏa được mệnh danh là thứ lửa chí cương chí dương thiêu cháy vạn vật, uy lực cực mạnh.

Nhưng trước mặt Hỗn Nguyên Kim Đấu, nó lại có phần lép vế.

"Hô!" Kim đấu bộc phát lực hút, trực tiếp hút hết ức vạn lông vũ vào trong.

Không chỉ lửa, ngay cả pháp bảo cũng có thể bị hút mất.

"A!" Lục Áp vốn nhờ Trảm Tiên Phi Đao và Đinh Đầu Thất Tiễn Thư mà có chút danh tiếng, nay trước mặt Hỗn Nguyên Kim Đấu liền bị hút vào trong.

Vân Tiêu thấy đã bắt được Lục Áp, liền ném vào trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Lục Áp rơi vào trận pháp, sợ tới mức sắc mặt đại biến, bên trong có thứ có thể làm mê hoặc tiên đan, khóa chặt tiên quyết, tiêu diệt tiên phách, hãm hại tiên hình, làm tổn thương nguyên bản và chi thể của thần tiên.

Đại La Thần Tiên vào đây cũng bị gọt mất tam hoa trên đỉnh, tán đi ngũ khí trong lồng ngực.

Chúng nhân Xiển giáo thấy Lục Áp chưa đầy một hiệp đã bị bắt, ném vào trận pháp, đều kinh hãi.

"Sư huynh, trận pháp này thật lợi hại, chúng ta phải phá thế nào?" "Theo ý ta, hơn mười người chúng ta cùng lên, đoạt lấy Hỗn Nguyên Kim Đấu thì đại trận sẽ tự phá." Dứt lời, chúng nhân Xiển giáo đồng loạt bay ra, tế ra đủ loại pháp bảo tỏa ra uy năng khủng bố đánh về phía kim đấu.

Ức vạn đạo quang hoa rơi xuống, hư không vỡ nát, uy năng bành trướng chấn động thiên địa.

Tiếc là Hỗn Nguyên Kim Đấu có hỗn nguyên chi khí thủ hộ, bên trong chứa thế tam tài, đạo pháp của họ không có tác dụng gì, thảy đều bị hút vào trong.

"Tại sao mười mấy người chúng ta ra tay mà không có hiệu quả?" "Không xong, là Hỗn Nguyên Kim Đấu!" Vừa rồi ai nấy đều thấy Lục Áp bị hút đi, tốc độ của Kim Ô cực nhanh vẫn không thoát nổi, bọn họ càng không tránh được.

Chỉ trong nháy mắt, mười một vị Đại La Kim Tiên đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo đều bị hút đi, ném vào Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Lực tiêu tiên, uy hãm tiên, khí tổn tiên lập tức bao phủ, tam hoa trên đầu dần tiêu dung, ngũ khí trong lồng ngực từ từ tán loạn.

Chúng nhân sắc mặt đại biến, nếu bị gọt mất tam hoa, tán đi ngũ khí, chẳng phải tu vi bao năm qua tan thành mây khói sao?

Lúc này họ mới biết thứ đáng sợ nhất của trận pháp này không phải kim đấu, mà là sức mạnh hóa giải tu vi.

"Chư vị đạo hữu cứ ở lại, bần đạo đi trước." Trước mặt họ xuất hiện một người, chính là Lục Áp.

Tuy bị nhốt vào trận nhưng lão có một luồng sức mạnh huyền diệu hộ thân, không sợ sức mạnh quỷ dị này.

"Hưu!" Lục Áp thi triển Kim Ô Hóa Hồng thuật, nháy mắt xông ra khỏi đại trận.

Biết rõ trận pháp quỷ dị mà dám xung phong vào thám trận, khẳng định là có bảo vật hộ thân.

Chương 221

Lục Áp đâu có ngu, không có át chủ bài sao dám tùy tiện vào trận.

Chúng nhân lúc này mới biết mình bị lừa.

"Bành!" Lục Áp vừa phi ra khỏi trận, hư không xuất hiện một bàn tay khổng lồ vỗ xuống, như bị ức ức vạn quân trọng kích, xương cốt toàn thân vỡ vụn, nện xuống khiến đại trận cũng rung chuyển.

Trên thân xuất hiện vô số vết nứt, tiên huyết màu vàng tung tóe đại địa.

Chúng nhân Xiển giáo run rẩy, vừa mới ra ngoài đã bị đánh xuống, nhìn bộ dạng này e là không sống nổi.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận mạnh đến vậy sao?

Không phải trận mạnh, mà là người ra tay quá mạnh.

Tam Tiêu nhíu mày nhìn lên hư không, thấy một đạo nhân mặc đạo bào trắng tinh, đầu đội mũ bạch hạc, hơi thở luân hồi phiêu miểu xuất hiện.

Người tới chính là Thái Ất, từ sau trận chiến với Khổng Tuyên, y luôn quan sát động tĩnh của nhóm Khương Tử Nha.

Khi biết Lục Áp hãm hại chúng nhân Xiển giáo, Thái Ất không do dự giáng xuống một chưởng.

Lục Áp chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, đúng ra không đáng để Thái Ất ra tay, nhưng kẻ dám tính kế đệ tử Xiển giáo thì không thể để sống sót rời đi.

Còn chuyện lên Phong Thần Bảng hay hồn quy phương Tây, Thái Ất không quan tâm, Địa Phủ cũng không cần hạng người như Lục Áp.

“Tam Tiêu sư muội, Triệu Công Minh sư đệ bị Lục Áp giết, nay hắn đã đền mạng, không liên quan đến đệ tử Xiển giáo, hãy thả họ ra đi.” “Ca ca chết dưới tay Lục Áp, nhưng là do đệ tử Xiển giáo dung túng, trận này nhất định không triệt.” Bích Tiêu không do dự từ chối, triệt trận đâu có dễ dàng vậy, nhất định phải bắt đệ tử Xiển giáo trả giá đắt.

Thái Ất biết Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lợi hại, nếu để lâu tam hoa bị gọt, ngũ khí tiêu tán, tu vi một đời sẽ phế bỏ.

Nay Tam Tiêu không chịu triệt trận, y chỉ có thể cường hành phá trận.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận với người khác thì mạnh, nhưng trong mắt Thái Ất không chịu nổi một kích.

Khí tức quanh thân Thái Ất tung hoành, luân hồi đạo văn tỏa ra đạo vận nồng đậm che lấp thiên địa.

Khí tức của Thái Ất vừa xuất hiện, hư không sương mù thăng đằng, địa phong thủy hỏa đồng loạt bạo động.

Tinh thần trên cửu thiên bị chấn động như muốn rơi xuống, âm dương chi khí xen lẫn càn khôn tạo hóa nhuộm đẫm chư thiên.

Uy thế khủng bố trấn áp đại địa Hồng Hoang, thời không trước mặt như một tờ giấy mỏng, dễ dàng bị phá vỡ.

Uy áp Chuẩn Thánh viên mãn vừa xuất hiện, Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bị ảnh hưởng, nháy mắt tan rã một nửa, lộ ra Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh đám người bên trong.

“Phá!” Thái Ất tùy ý chỉ một ngón tay xuống, thiên khung xuất hiện ngón tay ngưng tụ từ luân hồi đạo văn, mang theo sức mạnh hủy diệt thế giới nghiền ép xuống.

“Đang!” Hỗn Nguyên Kim Đấu dù chứa được càn khôn sạch được

tứ hải cũng không thể chống lại thần uy của ngón tay này, trực tiếp bị đánh bay, thậm chí còn xuất hiện một vết nứt như sắp vỡ.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận lấy kim đấu làm trận nhãn, theo việc Thái Ất đánh bay nó, đại trận dần dần tiêu tán.

Không phải kim đấu không mạnh, cũng không phải trận yếu, mà là "đạo" mà Thái Ất lĩnh ngộ quá thâm ảo.

Dù chỉ là một ngón tay bình thường cũng uẩn hàm vô thượng áo nghĩa, căn bản không phải cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể chống đỡ.

"Phụt!" Kim đấu bị Thái Ất chỉ một cái nứt ra, Vân Tiêu bị phản phệ phun ra ngụm nghịch huyết, sắc mặt trắng bệch, khí tức yếu ớt cực điểm.

Nhát đánh tùy ý của Chuẩn Thánh viên mãn căn bản không thể chống lại, hiện giờ chỉ bị phản phệ trọng thương đã là may mắn, nếu đánh trực tiếp lên người e là đã mất mạng.

Đại trận tan đi, cuồng phong phi sa, thiên lôi địa hỏa đều dần biến mất, lộ ra chúng nhân Xiển giáo đang bị vây khốn.

Quảng Thành Tử đám người thấy đại trận biến mất, tâm thần dần ổn định, lập tức tới bên cạnh Thái Ất.

"Đa tạ Đại sư huynh cứu mạng." Thái Ất liếc mắt nhìn qua, thấy Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử đám người tuy tam hoa trên đầu và ngũ khí trong lồng ngực bị tiêu tán một phần nhỏ, nhưng không tổn thương căn cơ, không ảnh hưởng thực lực, vẫn giữ được tu vi Đại La Kim Tiên.

Chỉ cần bế quan một thời gian là có thể ngưng tụ lại, không ảnh hưởng lớn đến việc chứng đạo sau này.

Vì Thái Ất ra tay kịp thời cứu họ ra, mới giúp họ tránh được một

kiếp.

Còn Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng và Câu Lưu Tôn thì tam hoa ngũ khí tiêu tán khá nặng, hơn nửa đã bị hao tổn, thương tổn căn cơ, thậm chí tu vi rớt xuống Kim Tiên.

Tuy Thái Ất phá trận kịp thời, nhưng cơ sở thực lực mỗi người mỗi khác.

Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử đám người cơ sở vững chắc, đạo pháp thâm hậu nên khả năng chống đỡ tốt hơn.

Ngược lại Phổ Hiền, Từ Hàng đám người căn cơ không sâu, vào trận chưa được bao lâu tam hoa ngũ khí đã tiêu tán không ít, cộng thêm việc ra khỏi trận sau cùng nên tu vi mới trở nên thảm hại như vậy.

"Chư vị sư đệ không sao là tốt rồi, Thái sư bá có Cửu Chuyển Kim Đan, đủ để các đệ khôi phục tu vi." Từ Hàng, Phổ Hiền nghe vậy tâm thần hơi an, chỉ cần tu vi còn là có thể chứng đạo.

Nhưng họ không biết rằng Cửu Chuyển Kim Đan chỉ khôi phục được tu vi, chứ không thể tu phục được tam hoa đã tổn hại, từ nay về sau e là chứng đạo vô vọng.

"Ngang!" Một tiếng rồng ngâm cao vút ngắt quãng tư duy của mọi người.

Chỉ thấy phía dưới bay lên hai con giao long, toàn thân vảy vàng lấp lánh lưu chuyển nhật nguyệt quang hoa, phần đuôi quấn chặt vào nhau thành hình cái kéo lao về phía Thái Ất.

Một luồng phong mang sắc bén trực tiếp xé toạc hư không, thiên địa bị chia làm hai.

Thái Ất nhìn qua liền nhận ra đó là Kim Giao Tiễn hóa thành.

Kim Giao Tiễn cũng là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, do hai con giao long âm dương hóa thành, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt mà luyện thành.

Một lần cắt xuống, Đại La Thần Tiên cũng bị đứt làm đôi.

Nhưng trong mắt Thái Ất, nó cũng chỉ bình thường thôi, lật tay một cái là có thể phá diệt.

Trong mắt Thái Ất lóe lên hàn ý, một đạo thất thải quang hoa vạn vạn trượng bắn ra, mang theo uy lực bành trướng như muốn đâm xuyên thế giới, phá toái thời không, chấn động hỗn độn, trong nháy mắt đánh trúng Kim Giao Tiễn.

"Ngao!" "Bành!" Một tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên, hai con giao long trực tiếp bị quang hoa đánh thành mảnh vụn, vô số vảy vàng hóa thành kim sa tiêu tán.

Kim Giao Tiễn tuy là cực phẩm linh bảo nhưng lực phòng ngự không mạnh, bị Thái Ất một kích đánh nát.

"Phụt!" Pháp bảo bị oanh toái, Bích Tiêu phun ra búng máu đen, áo lụa thất thải bị nhuộm đỏ, thân hình lảo đảo suýt ngã.

Trong đôi mắt trừ sự kinh hoàng hận ý, hiển nhiên không có một chút sám hối nào.

Không nghi ngờ gì nữa, người vừa ra tay chính là Bích Tiêu.

Chương 222

Nàng ta vốn vô pháp vô thiên, một lần hai lần Thái Ất không chấp nhất, dù sao cũng là đệ tử thân truyền của Tam Thanh, mâu thuẫn lớn đến mấy cũng không tới mức sinh tử tương bác.

Nhưng lần này khác, Tam Tiêu bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Trận suýt nữa hủy đi căn cơ chứng đạo của chúng nhân Xiển giáo, nay Bích Tiêu lại thừa cơ tập kích, có tính khí tốt đến đâu cũng không thể nhẫn nhịn.

"Vân Tiêu, đã bại rồi thì đừng làm loạn nữa, mau về Tam Tiên Đảo đi, kẻo lại dính vào sát kiếp." Thái Ất cuối cùng vẫn mủi lòng, định tha cho Tam Tiêu một lần cuối.

Nếu họ vẫn không biết điều thì đó là tự tìm đường chết.

Vân Tiêu vốn đã muốn rút lui, đại trận bị phá, Kim Giao Tiễn vỡ nát, Hỗn Nguyên Kim Đấu hư hỏng nặng, đạo văn mờ nhạt.

Căn bản không còn thủ đoạn nào đối địch, thậm chí sẽ thân tử đạo tiêu, lên Phong Thần Bảng kia.

Thái Ất bằng lòng buông tha khiến nàng vô cùng hoan hỉ, nhưng nháy mắt hy vọng đó đã bị dập tắt.

"Mèo khóc chuột giả từ bi, với ân oán hai giáo trong lượng kiếp này, ai chịu tha cho ai, cứ ra tay đi, chúng ta chẳng sợ gì hết." Quỳnh Tiêu vẻ mặt đầy nghĩa chính ngôn từ, như nhìn thấu tâm tư của Thái Ất.

Thái Ất trong lòng thở dài, đệ tử Tiệt giáo luôn dùng tâm tư đó suy đoán người khác, cuối cùng chỉ hại người hại mình.

Bây giờ Thái Ất buộc phải ra tay, nếu còn nhẫn nhịn thì ngay cả đệ

tử Xiển giáo bên cạnh cũng nhìn không nổi.

“Thái Ất sư huynh, chậm đã!” Vân Tiêu kinh hô.

Tiếc là đã muộn, Thái Ất không quan tâm lời nàng định nói.

Y đã cho họ cơ hội sống nhưng họ không trân trọng, thậm chí không có chút hối cải, đã muốn tìm cái chết thì người khác cũng chịu.

“Oanh!” Lật tay một cái, một bàn tay khổng lồ che trời đầy đạo vận vỗ xuống khiến đại địa sụp đổ, dấu tay bao phủ ức vạn dặm, nhục thân Tam Tiêu trực tiếp vỡ nát.

Thời gian, không gian xung quanh vặn vẹo điên cuồng, địa phong thủy hỏa, âm dương càn khôn chi khí tuôn trào như một tiểu thế giới đang được luyện lại.

Chúng nhân Xiển giáo hít một ngụm khí lạnh, Đại sư huynh một khi nổi giận quả thực vô cùng khủng bố.

Trong hư không bạo loạn, có ba luồng nguyên thần đang phiêu tán không rõ phương hướng.

Tam Tiêu thân tử, nhưng nguyên thần có sức mạnh thiên đạo che chở nên không dễ dàng tiêu tán.

Trong tiền thế, Tam Tiêu không tránh khỏi cái chết và vận mệnh lên Phong Thần Bảng, đời này cũng vậy, xem ra thiên ý đã định.

Tam Tiêu tính cách khác nhau, đôi khi mục trung vô nhân, nhưng đó là do Thông Thiên không để tâm giáo dỗ, để họ tùy tính hành sự mới gây ra đại họa.

Nếu có thể ước thúc tốt, vị tất không phải là một trợ lực lớn cho Địa Phủ.

Nay Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, với tư chất của Tam Tiêu, họ có tư cách đảm nhiệm.

Chỉ cần trở thành người của Địa Phủ, Thái Ất có cách khiến họ thay đổi, trở thành trợ thủ đắc lực.

"Hưu!" Thái Ất phất tay áo thu lấy nguyên thần của Tam Tiêu.

Lúc này hư không đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy tử khí đông lai vạn vạn dặm, thụy thải vạn đạo thăng đẳng trên thương khung, địa dũng kim liên ức vạn đóa tỏa ra hào quang thất thải, trên quang mang lại sinh kim liên tạo thành một con đường vàng óng.

Thông Thiên mặc đạo bào vàng thẫm chậm rãi bước ra, hỗn nguyên thánh uy chấn động thiên địa, sóng xung kích khủng bố quét sạch thương khung.

Chúng nhân Xiển giáo sắc mặt biến đổi, trong mắt đều hiện lên vẻ hoảng loạn.

Thông Thiên hiện thân chắc chắn là vì nguyên thần của Tam Tiêu, nếu không ông ta sẽ không dễ dàng rời Kim Ngao Đảo.

Với thực lực của họ, muốn chống lại Thánh nhân chẳng khác nào si tâm vọng tưởng.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Thái Ất, chỉ có y là người mạnh nhất, có lẽ có thể chống đỡ đôi chút.

"Kiến quá Thông Thiên sư thúc!" Thái Ất dẫn đầu chúng nhân hành lễ.

Dù hai giáo tranh đấu nhiều nhưng lễ số vẫn không thể bỏ.

Ánh mắt Thông Thiên rơi lên người Thái Ất, phát ra hàn mang vô tận, sắc mặt thấp thỏm như đang suy tính điều gì.

"Đã nhận ta là sư thúc thì hãy giao nguyên thần Tam Tiêu ra đây." Giọng nói của Thông Thiên tuy bình thản nhưng mang theo ý chí

không thể kháng cự, hoàn toàn là một mệnh lệnh.

Sắc mặt ông ta bình tĩnh nhưng nội tâm phẫn nộ vô cùng.

Đệ tử bị giết, nguyên thần bị thu đi, ngọn lửa giận dữ trong lòng ông ta đủ để hủy diệt thiên địa.

Tam Tiêu dính vào sát kiếp chết dưới tay Thái Ất, ông ta hận không thể đánh chết y.

Nhưng nguyên thần trong tay Thái Ất, nếu đòi lại được có lẽ vẫn còn một tuyến sinh cơ.

Trong tiền thế tại Vạn Tiên Trận, Chuẩn Đề đánh giết đệ tử Tiệt giáo, thu nguyên thần về phương Tây, dùng Bát Bảo Công Đức Trì đúc lại nhục thân, thoát khỏi vận mệnh lên Phong Thần Bảng.

Nay nguyên thần Tam Tiêu chưa lên bảng, có cơ hội trọng tố nhục thân.

Nhưng Thái Ất đã định đưa Tam Tiêu vào Địa Phủ, chắc chắn không giao ra.

Trong lượng kiếp đệ tử bốn giáo kết thúc nhân quả, Tam Tiêu đã chết thì nhân quả tiền thế tiêu tan, thành tiên hay làm thần đều không còn do Thông Thiên quản nữa.

"Tam Tiêu sư muội dấn thân vào lượng kiếp, nhiễm phải vô cùng kiếp khí, nay đã thân tử, nguyên thần vốn phải lên Phong Thần Bảng.

Nhưng sư điệt không đành lòng để họ chịu sự quản thúc của Hạo Thiên, nên mới thu nguyên thần lại, đưa vào Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, hưởng thụ địa đạo quả vị." Nói đoạn, tâm thần Thái Ất hơi động, y đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn một thời gian, chỉ còn thiếu một chút khế cơ là đột phá Hỗn Nguyên.

Nay gặp Thông Thiên Giáo Chủ, y đột nhiên muốn mượn áp lực

của đối phương để đột phá, dù có chọc giận ông ta thì đã có Luân Hồi Đạo Nhân ở đó, cũng không cần sợ.

Thông Thiên nộ khí càng thịnh, lông mày dựng ngược: "Tam Tiêu tiêu dao quen rồi, không chịu làm tiên, không muốn hưởng địa phủ khí vận, sư điệt giao ra đi.

Đừng để ta phải động thủ, người ta lại bảo sư thúc khi phụ vãn bối." Bất kể thành thần hay tiên đều chịu sự chưởng khống của người khác, ông ta không muốn Tam Tiêu gia nhập Địa Phủ.

Hưởng thụ quả vị, kiếm công đức sao bằng tiêu dao tự tại, chẳng lẽ tu luyện ở Tiệt giáo lại kém hơn Địa Phủ sao?

"Sư tổ từng nói: Đại thế không thể cải, Tam Tiêu sư muội dấn vào sát kiếp là sự thật, sư thúc cố chấp nghịch thiên hành sự chỉ mang lại tai nạn khôn lường, nguyên thần này đệ tử đoạn không thể giao." Thái Ất đáp lời bất ti bất kháng, nhưng trong mắt người khác, Đại sư huynh dám đối đầu với Thánh nhân thật khiến họ kinh ngạc vạn phần.

Thông Thiên biết Thái Ất chắc chắn không giao người, lý lẽ không thông thì chỉ có thể dùng sức mạnh.

Thái Ất giết Tam Tiêu khiến ông ta bất mãn, nay đòi nguyên thần lại bị từ chối, thánh nhân nhan diện mất sạch, lửa giận trong lòng đã bùng nổ.

Chương 223

"Hô!" Thánh nhân nổi giận, chu thiên sát khí bao phủ thương khung, hỗn độn chi khí lan tỏa, hỗn nguyên thánh uy ngưng thành cột sáng vạn vạn trượng xông thẳng lên trời.

Tóc đen bay ngược, toàn thân kiếm khí tung hoành xé rách mây mù, sát ý ngập tràn.

Toàn bộ Hồng Hoang đều cảm nhận được uy áp ngập trời đang hình thành.

"Đi!" Thông Thiên Giáo Chủ chỉ một ngón tay, hỗn độn chi khí ngưng thành ức ức vạn thanh cự kiếm, mỗi thanh đều đủ sức xuyên thấu tinh thần, phá diệt đại hải, uy lực hủy thiên diệt địa.

Nên biết đòn đánh của Thánh nhân luôn mang theo thánh uy và đạo vận vô cùng.

Trong mắt Thông Thiên, đòn này đủ để lấy mạng Thái Ất.

Dưới thánh nhân đều là kiến hôi, Chuẩn Thánh viên mãn thì đã sao, cũng chỉ là con kiến lớn hơn một chút thôi.

Kiếm cương vỡ vụn thiên không đánh về phía Thái Ất.

Đi tới đâu hư không vỡ tới đó, địa phong thủy hỏa bạo động, thiên địa mất sắc, nhật nguyệt ẩn quang.

Đại địa phía dưới khai liệt, ngang dọc khe rãnh dữ tợn.

Chúng nhân Xiển giáo sắc mặt đại biến, đó là đòn đánh của Thánh nhân, Đại La Kim Tiên như họ ngay cả hơi thở cũng không chống nổi, nói gì đến kiếm cương phá vỡ vạn vật kia.

Họ nhìn Thái Ất đầy lo lắng, lúc này chỉ có Đại sư huynh mới cứu

được họ.

"Đi!" Tình thế nguy cấp, Thái Ất nháy mắt tống chúng nhân Xiển giáo đi.

Nếu không đẩy họ ra, họ chắc chắn sẽ bị uy áp của Thông Thiên trấn sát.

"Oanh!" Họ vừa rời đi, khí tức quanh thân Thái Ất bùng nổ, luân hồi chi khí như ngọn lửa bao phủ toàn thân, uy áp Chuẩn Thánh viên mãn ngưng thành cột sáng trùng thiên.

Thực lực Thánh nhân mạnh là không cần bàn cãi, đạo pháp họ lĩnh ngộ mang theo thiên đạo thần uy.

Nhưng Thái Ất không hề sợ hãi, y đã trảm Tam Thi, chỉ thiếu một bước là Tam Thi hợp nhất, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy còn khoảng cách với Thông Thiên nhưng đó là do sự lĩnh ngộ về "Đạo" chưa đủ.

Một khi ngộ đạo, y có thể phá vỡ xiềng xích thiên địa.

Nhưng ngộ đạo không dễ, y hy vọng trận chiến này sẽ giúp mình minh ngộ chìa khóa hợp nhất Tam Thi.

"Oanh!" Trên hư không xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn vạn vạn trượng, luân hồi khí tức hóa thiên địa thành đạo trường, quần phong địa mạch đều bị hút vào trong.

"Rắc!" Sức mạnh địa đạo ngưng thành ức ức vạn sợi xích trật tự múa lộn trên hư không, thời không trường hà bị đánh thành mảnh vụn, đánh về phía cự kiếm.

Thông Thiên không ngờ Thái Ất dám dùng đạo pháp đối chọi trực diện.

Đạo pháp Thánh nhân và Chuẩn Thánh không cùng đẳng cấp, dù

có địa đạo gia trì cũng không thể bù đắp được khoảng cách đó.

"Oanh!" Hai bên va chạm, nổ vang trời đất, dư chấn trực tiếp làm sụp đổ quần sơn, đại địa nứt toác như mạng nhện lan khắp lục địa.

Dung nham từ lòng đất phun trào, hóa xung quanh thành biển lửa.

Năng lượng bao la biến thành khói bụi mù mịt che khuất thiên không, bên trong vang lên tiếng kim thiết va chạm, thỉnh thoảng phun ra hỏa long vạn trượng.

Thái Ất dù có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn và địa đạo gia trì, nhưng uy lực bộc phát vẫn không thể vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có một cái xiềng xích ngăn cản uy lực đó.

Lần so tài đạo pháp này, Thông Thiên vẫn chiếm thượng phong.

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên không phải chỉ dùng sức mạnh địa đạo là khỏa lấp được, vì Thái Ất điều động sức mạnh địa đạo có hạn, đạo pháp lĩnh ngộ cũng chưa đủ.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan vang lên, xích sắt trật tự bị cự kiếm chém đứt, hóa thành luân hồi chi khí phiêu tán.

Thái Ất gặp phải đối thủ mạnh nhất từ trước tới nay, và cũng là lần đầu thất bại về đạo pháp.

Nhưng y không nản lòng, Thánh nhân là đỉnh phong ở Hồng Hoang, dùng sức một mình chống đỡ được đòn đánh của Thánh nhân đã đủ tự hào, dù không ngăn được hoàn toàn.

Cự kiếm chỉ bị phá hủy một phần nhỏ, đại bộ phận vẫn lao về phía y.

Duy nhất may mắn là uy năng cự kiếm đã giảm, tốc độ cũng chậm lại.

Thái Ất dù sao cũng là Chuẩn Thánh viên mãn, luân hồi chi đạo của y là thể hiện trực tiếp nhất của sức mạnh địa đạo, tuy không bằng "Đạo" của Thánh nhân nhưng vẫn hóa giải được một phần uy lực.

Thấy cự kiếm chậm lại, Thái Ất liền né tránh.

Biết rõ không chống nổi mà còn đứng im thì đó là tìm chết.

Thánh nhân đối chiến cũng không đứng yên một chỗ, huống hồ là tu sĩ Chuẩn Thánh.

Thái Ất vọt đi, vô số kiếm vũ sượt qua người, cảm nhận được kiếm mang sắc bén làm da thịt đau nhói.

Hiểm, quá nguy hiểm, chỉ chậm một chút thôi là bị cự kiếm oanh trúng.

"Bành!" Ức vạn cự kiếm oanh kích đại địa, hàng vạn dặm hóa thành tro bụi, hư không nóng rực, dư uy bộc tạc lan tỏa.

Nháy mắt, bốn biển sôi sục, sóng dữ ngập trời, núi lửa ngủ yên ức vạn năm cũng phun trào dung nham đỏ rực cả tinh thần.

Cương phong xé toác thời không, để lộ hỗn độn chi khí.

Thanh thế to lớn kinh động vô số đại năng Hồng Hoang, họ phân phân phóng thần niệm tới thám tra.

"Thông Thiên và Thái Ất sư điệt đánh nhau rồi, quan trọng là y còn né được." Tại Thủ Dương Sơn, Thái Thanh đạo nhân cảm nhận thánh uy bạo động, thần niệm thám tra liền hiểu rõ sự tình.

Điều khiến ông kinh ngạc là Thái Ất né được đòn của Thông Thiên.

Dù chỉ là một kích của Thánh nhân cũng không phải Chuẩn Thánh có thể né được.

"Nhị đệ quả thực thu được một đồ đệ tốt, hy vọng Thông Thiên

biết điểm dừng, đừng gây ra chuyện lớn." Dứt lời, Thái Thanh đạo nhân lại nhắm mắt dưỡng thần.

Ông thanh tĩnh vô vi, chỉ cần không chạm tới lợi ích Nhân giáo, ông sẽ không ra tay, dù Thái Ất đang nguy nan ông cũng chẳng màng.

"Thông Thiên thật vô sỉ, khi phụ tiểu bối." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất đánh nhau với Thông Thiên, vừa giận vừa lo.

Chương 224

Đó là Thánh nhân đó, đồ nhi dám giao thủ sao?

“Không đúng, Thái Ất muốn...” Nguyên Thủy Thiên Tôn mắt sáng lên, nhận ra mục đích của Thái Ất.

Thái Ất coi Thông Thiên như đá mài đao, mượn uy áp của Thánh nhân trong lúc nguy cấp để cảm ngộ bản thân, tìm cơ hội đột phá.

Việc này cần bản lĩnh và cơ duyên cực lớn, nếu không cảm ngộ được, kết cục duy nhất là bị Thông Thiên chém giết.

“Đồ nhi có đảm phách như vậy, vi sư sẽ giúp ngươi một tay.” Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn biến mất.

Tại Địa Phủ, Luân Hồi Đạo Nhân tay cầm Luân Hồi Ma Phiên, địa đạo chi lực cuộn trào, sát ý trong mắt bùng phát.

Luân Hồi Đạo Nhân là thân ngoại hóa thân của Thái Ất, cảm nhận được mọi thứ.

Nếu Thái Ất không ngăn cản, y đã tế ma phiên ra đánh với Thông Thiên một trận rồi.

“Thôi vậy, bản tôn đã muốn đánh thì ta chỉ cần tận tâm thủ hộ, một khi có nguy cơ, dù lộ thân phận cũng phải cứu về.” Tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cười tươi như hoa, hôm nay là ngày vui nhất của họ.

“Tốt lắm, Thông Thiên và Thái Ất đánh nhau, tốt nhất là đánh chết nó đi, lúc đó Xiển giáo và Tiệt giáo liều mạng, phương Tây ta mới có cơ hội quật khởi.” “Sư đệ, đệ không thấy Thái Ất kia quỷ dị sao?

Một Chuẩn Thánh viên mãn mà né được đòn của Thánh nhân.” “Sư huynh đa lự rồi, chắc chắn Thông Thiên nương tay, nếu không

Thái Ất chết lâu rồi.” Tiếp Dẫn lắc đầu, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, Thái Ất chắc chắn có mưu đồ khác.

Một Chuẩn Thánh mưu tính Thánh nhân, chuyện này thật không đúng.

Thái Ất không biết trận chiến này gây ra phản ứng khắp nơi, mà có biết y cũng chẳng quan tâm.

Trước mắt là đại nguy cơ, ai hơi đâu lo kẻ đứng xem.

Thông Thiên thấy Thái Ất né được đòn của mình, vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ.

Một Chuẩn Thánh viên mãn mà né được đòn của mình, chẳng phải để các Thánh nhân khác cười chê sao?

Thông Thiên vốn cao ngạo, bị Thái Ất vô hình trung làm mất mặt, lửa giận trong lòng như muốn nổ tung.

“Kiếm Trận!” Dứt lời, Thông Thiên một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, kiếm khí chấn động bát hoang.

Trong đôi mắt đỏ ngầu tỏa ra sát ý vô tận, thánh uy triển lộ không còn dư lại chút gì.

Dưới thân ông ta xuất hiện trận bàn vạn vạn dặm, vô số đạo văn ngưng thành hình tinh thần tỏa sáng rực rỡ.

Ức ức vạn binh khí sắc bén đầy khí sát lục được sắp xếp có thứ tự, chỉ một tia phong mang cũng đủ xé rách hư không.

Kiếm trận vừa bộc phát uy năng, thiên địa tối tăm sầm uất, nhật nguyệt tinh thần vỡ nát, càn khôn âm dương loạn lạc.

Mọi quy tắc trong một phương thiên địa này đều bị Thông Thiên sửa viết, trật tự thiên đạo được thiết lập lại, ông ta là chủ tể trong kiếm trận.

Thái Ất cảm nhận uy áp trên hư không, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Thông Thiên giỏi nhất là kiếm đạo và trận đạo, nay hai thứ hợp làm một, chứng tỏ ông ta đã thực sự nổi giận, tiếp theo y phải đối mặt không phải là cái chết mà là sự hủy diệt.

Chỉ cần một chút sơ sẩy y sẽ hồn xiêu phách tán...

à không, hồn tiêu phách tán là không thể, y vẫn còn thân ngoại hóa thân, chưa kể Luân Hồi Đạo Nhân luôn sẵn sàng ra tay.

Đó là lý do y dám dùng Chuẩn Thánh viên mãn đối đầu Thông Thiên.

"Đi!" Thông Thiên chỉ tay, ức vạn lợi nhận xếp chặt chẽ ngưng thành một con kiếm long khổng lồ lao về phía Thái Ất.

Kích này muốn khiến Thái Ất hồn tiêu phách tán, ngay cả cơ hội lên Phong Thần Bảng cũng không có.

Không chỉ báo thù cho Tam Tiêu mà còn vì danh dự.

Không giết Thái Ất không thể tiêu hận.

Mỗi mảnh vảy rồng là một thanh lợi nhận, tạo nên con kiếm long sống động như thật, uy năng đủ để đánh nát đại lục Hồng Hoang.

Hỗn độn chi khí không kịp tu phục hư không và đại địa bị kiếm long xé nát.

Đối mặt với kiếm long chí mạng, tâm Thái Ất vô cùng ninh tĩnh và trấn định, đạt tới trạng thái không linh, toàn thân được bao bọc bởi đạo vận vô thượng, tỏa ra vô lượng luân hồi thần văn.

"Hưu!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích xuất hiện, hồng mông thánh uy chấn động hư không, nhuộm đẫm cửu thiên thập địa, khí càn khôn tạo hóa phá vỡ ức vạn tinh thần.

Vô lượng đạo vận bao phủ xung quanh thành thế giới "Đạo", trật tự thiên địa bị Thái Ất sửa viết.

Quy tắc kiên cố bị thước đo chấn vỡ.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là hậu thiên công đức chí bảo, một khi tế ra khiến thực lực Thái Ất tăng vọt vạn vạn lần, khí tức chỉ còn thiếu một chút là đạt tới thánh uy.

Thông Thiên dùng kiếm trận, y chỉ có thể dùng thước này chống đỡ.

Hỗn Độn Chung dù mạnh nhưng nếu tế ra sẽ lộ quan hệ với Luân Hồi Đạo Nhân.

Hơn nữa có chuông hộ thể sẽ không tạo được áp lực lớn để đột phá, nên vạn lần không thể dùng.

Dù có thước gia trì, thực lực Thái Ất vẫn kém Thông Thiên, chỉ có thể bị động chống đỡ kiếm long.

"Ngang!" Nói thì chậm nhưng diễn ra rất nhanh, kiếm long xuyên thấu thời không giáng xuống đầu Thái Ất.

Nháy mắt y rơi vào nguy cơ, nếu không đỡ được sẽ vẫn lạc.

Sự nguy cấp của Thái Ất khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Luân Hồi Đạo Nhân cũng phải thót tim, suýt nữa ra tay.

"Hưu hưu!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích vạn vạn trượng xoay cực tốc như kim la bàn, hồng mông chi khí xen lẫn tạo hóa ngưng thành vô số đạo văn huyền diệu: Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu, Kỷ, Canh, Tân, Nhâm, Quý.

Tý, Sửu, Dần, Mão, Thìn, Tỵ, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi.

Các thần văn chồng chất lên nhau, ức vạn trận cơ hiện ra trên hư không, vô số tinh thần hư tượng từ thước bay ra.

Một tòa Thập Nhị Nguyên Thần Thủ Hộ Đại Trận nháy mắt xuất hiện.

Không chỉ Thông Thiên tinh thông trận pháp, Thái Ất cũng nghiên cứu rất sâu, nên dùng thước làm trận nhãn bày ra đại trận này.

Để đối phó trận pháp thì chỉ có cách dùng trận pháp.

Chương 225

Có đại trận này, lực phòng ngự của Thái Ất tăng vọt.

Tuy nói thì dài dòng nhưng từ lúc Thông Thiên dùng kiếm trận đến khi Thái Ất bày trận chỉ chưa đầy vài nhịp thở.

"Oanh!" Kiếm long đâm sầm vào đại trận phòng thủ, nổ vang trời đất.

Sóng xung kích như lưỡi đao quét ra tám hướng.

Khe rãnh rộng vạn dặm lan xa không thấy điểm dừng.

Tiếng va chạm chát chúa vang vọng hư không.

Lúc này vô số người thầm nghĩ Thái Ất chắc chết rồi, vì kiếm trận của Thánh nhân đủ sức phá hủy tất cả.

Tiếc là Thái Ất lại khiến họ thất vọng, y vẫn sống tốt dù tình cảnh có chút gian nan.

Y cảm giác như đang gánh trên lưng ức vạn thế giới, chịu đựng cú va chạm nổ tung của vũ trụ, toàn thân run rẩy.

Đại trận thủ hộ tuy mạnh nhưng không ngăn được hết công kích của kiếm trận.

Thái Ất khổ sở chống đỡ, từng khúc xương, thớ thịt đều đang phát huy tối đa công năng.

Nhục thân dù thống khổ nhưng nguyên thần đang thăng hoa, một cảm giác gần như "Đạo" đang sôi sục trong não hải.

Sát na gian, sát khí trên người Thái Ất bùng nổ, một luồng ác niệm hiện ra, đôi mắt dần đỏ ngầu, khí thế tăng vọt.

"Khai!" Thái Ất thịnh nộ vận đủ pháp lực, hỗn độn chi khí lan tỏa,

thước đo trên đầu lấp lánh quang hoa màu huyết sắc, trực tiếp đánh bay kiếm long.

"Oanh!" Không còn kiếm long ép xuống, khí thế bành trướng của Thái Ất ngưng thành cột sáng trùng thiên.

Tóc đen phi dương, ác niệm ngưng thành thực chất trong đôi mắt.

Thông Thiên thấy Thái Ất đánh lùi được kiếm long thì vô cùng kinh ngạc.

Kiếm trận ngưng tụ từ pháp lực Thánh nhân mà bị đánh lui, chẳng lẽ y có sức mạnh cấp Hỗn Nguyên?

Điều khiến Thông Thiên kỳ quái là Thái Ất vẫn là Chuẩn Thánh viên mãn, thứ thay đổi duy nhất là đạo vận trên người.

"Chẳng lẽ là..." Đúng lúc này, trên người Thái Ất lóe sáng, hai đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện.

Một người sát khí đằng đằng, tóc đen như thác, mắt đỏ ngầu tỏa ra ác niệm và tà khí.

Người kia tỏa ra khí tức khó nắm bắt, như bất tử bất diệt, từng luồng hỗn độn chi khí phun trào.

"Hưu!" Trên hư không mấy đạo hồng quang bay tới, Thập Phương Cứu Khổ Thiên Tôn tay bưng Sổ Sinh Tử rơi xuống trước mặt Thái Ất.

Ba người diện mạo cực kỳ giống Thái Ất, hiển nhiên là Tam Thi hóa thân.

Tam thi do thiện niệm, ác niệm và chấp niệm trảm ra, tuy lĩnh ngộ đạo pháp khác nhau nhưng đều cùng một thể với Thái Ất, về bản chất là như nhau.

Giống như một người có ba loại tính cách, nhưng thực chất mỗi

loại đều là chính mình.

Thông Thiên nhìn thấy Tam thi của Thái Ất, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng ngay cả các Thánh nhân cũng chỉ trảm ra một thi hoặc hai thi, sau đó phải nhờ vào công đức mới chứng đạo thành Thánh.

Còn như Thái Thanh Thánh nhân "Nhất Khí Hóa Tam Thanh" là thần thông thuật pháp, không phải trảm Tam thi.

Thái Ất có thể hoàn toàn trảm ra Tam thi, chứng tỏ thiên phú và tư chất của y mạnh mẽ đến mức hiếm thấy.

Nhìn thế trận hiện tại, chẳng lẽ y định Tam thi hợp nhất sao?

Đạo Tổ từng nói: Chứng đạo có ba pháp, gồm dĩ lực chứng đạo, Tam thi chứng đạo và công đức thành Thánh.

Pháp Tam thi chứng đạo chỉ có Đạo Tổ thực hiện được, sau này không còn ai có thể theo pháp này chứng đạo vì thực sự quá khó.

Nhưng hiện tại, Thái Ất muốn Tam thi hợp nhất, chứng đạo Hỗn Nguyên, làm sao không khiến người ta kinh ngạc cho được.

Nếu để y chứng đạo thành công, Xiển giáo sẽ có hai tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chẳng phải sẽ áp đảo Tiệt giáo một đầu sao?

Thông Thiên không muốn thấy cảnh này, tất phải ra tay ngăn cản, nếu không đợi đến khi Tam thi hợp nhất thì mọi chuyện đã muộn.

Thông Thiên đang định ra tay, dị tượng trên hư không đột biến.

Chỉ thấy tử khí đông lai vạn vạn lý, thụy thái điềm lành ngập trời, tường vân che phủ, kỳ lân thụy thú đạp sóng băng không.

Địa dũng kim liên trải thành đại đạo kim quang, vạn vật bị phá toái

lần nữa được phục hồi, đạo vận nồng đậm mạn thiên phi vũ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khí chất ung dung nhã nhặn đang bàn tọa trên tường vân, mục quang biến hóa, có hỷ có nộ.

Thái Ất sắp tham ngộ Tam thi hợp nhất, chứng đạo Hỗn Nguyên khiến ông vô cùng hoan hỷ.

Còn Thông Thiên không màng mặt mũi ra tay với vãn bối, chiêu chiêu độc ác, khiến trong lòng ông vô cùng phẫn nộ.

Hiện tại Thái Ất sắp ngộ đạo, hắn lại ra tay ngăn cản, thực sự là khả ác chí cực.

Thông Thiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, sắc mặt tuy bình tĩnh nhưng trong lòng có chút bất cam.

Hiện tại ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định sẽ ngăn cản, thậm chí y sẽ bị người đời cười chê, bất đắc dĩ Thông Thiên chỉ có thể bình tức nộ hỏa, ngừng việc ngăn cản Thái Ất chứng đạo.

Thái Ất cảm ứng được Nguyên Thủy Thiên Tôn xuất hiện, trong lòng an định lại, có Sư tôn hộ đạo, không cần lo lắng Thông Thiên sẽ ra tay nữa, như vậy có thể yên tâm dung hợp Tam thi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên ngay cả một câu chào hỏi cũng không có, trong lòng có chút không vui, dù sao cũng là huynh trưởng, có nổi nóng thế nào thì khi anh em gặp mặt, một tiếng hỏi thăm tổng phải có chứ.

Tức thì nộ khí đối với Thông Thiên càng thịnh, lập tức mắng: "Ngày trước Đạo Tổ có lời, để đệ tử tứ giáo tự hành độ kiếp, ngươi lại cưỡng ép can dự, là trái mệnh thầy.

Thậm chí còn bất chấp liêm sỉ, ra tay độc ác với vãn bối, hiện tại lại muốn ngăn cản đệ tử bản tọa chứng đạo.

Thông Thiên, ngươi có biết xấu hổ là gì không?" Phong Thần lượng kiếp là để đệ tử tứ giáo kết thúc nhân quả, một Thánh nhân ra tay can dự thì sao gọi là độ kiếp được nữa?

Hiện tại lại ngăn cản đệ tử chứng đạo, chẳng lẽ muốn bất tử bất hưu hay sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn không màng hình tượng mà mắng to, không phải tâm tính ông không ổn định, mà là những gì Thông Thiên làm quá mức quá đáng, không mắng không đủ tiêu tan cơn giận.

Chương 226

Thông Thiên biết mình đuối lý, bị mắng đến á khẩu không trả lời được, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, hướng mắt nhìn về phía Thái Ất.

Nhưng trong lòng y vẫn không phục, đừng cậy vào thân phận huynh trưởng mà chỉ tay năm ngón, quản cho tốt môn hạ của mình đi, kẻo bị Thiên Đạo diệt sát.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nộ mạ, mục quang rơi trên người Thái Ất, trong mắt thoáng hiện tia lo âu, dù sao muốn chứng đạo Hỗn Nguyên cũng không dễ dàng như vậy.

Khí tức của Thái Ất bỗng khác biệt, một loại vận vị gần như "Đạo" bao quanh toàn thân, từng tia hỗn độn chi khí phun trào ra ngoài. "Hưu hưu!" Tam thi lần lượt hóa thành đạo quang hoa dung nhập vào trong cơ thể, đột nhiên thiện niệm, ác niệm, chấp niệm đan xen vào nhau, hình thành thất thải quang vựng.

Khí tức trên thân không ngừng biến hóa, tần suất biến hóa ngày càng nhanh, đủ loại khí tức đồng thời tán phát.

Trong thiện có ác, trong ác có thiện, chấp niệm nhất sinh, bách chuyển thiên hồi. "Oanh!" Chu thân Thái Ất ngưng tụ đạo vận, vô số thần văn phù hiện xung quanh, một đạo quang trụ cao vạn vạn trượng xông thẳng lên trời.

Có gông xiềng do Thiên Đạo thần văn ngưng thành khóa chặt Thái Ất lại, nhưng dưới sự đánh kích của đạo vận kia trực tiếp bị chấn vỡ.

Sát na gian, thiên địa biến sắc, cuồng phong quét sạch thời không, trên cửu thiên lôi vân dày đặc, nhật nguyệt tinh thần lần lượt ẩn giấu, một trận hạo kiếp giáng lâm.

Thái Ất dung hợp Tam thi, muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tất phải kinh qua Thiên Đạo khảo nghiệm.

Chứng đạo Hỗn Nguyên sẽ không còn chịu sự chưởng khống của Thiên Đạo, ý chí Thiên Đạo không cho phép chuyện như vậy xảy ra, cho nên giáng xuống Hỗn Độn lôi kiếp để trừng phạt tu sĩ mạo phạm thiên uy.

Hiện tại Thái Ất muốn phá vỡ gông xiềng thiên địa, đối kháng với một tia ý chí của Thiên Đạo, tuyệt đối sẽ dẫn tới Hỗn Độn lôi kiếp.

Thân ngoại hóa thân của Thái Ất cũng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng là nhờ vào khí tức của Hồng Mông Tử Khí nên đã tránh được Hỗn Độn lôi kiếp.

Thêm vào đó Luân Hồi Đạo Nhân thân hóa Lục Đạo Luân Hồi, nếu bị Hỗn Độn lôi kiếp đánh chết, Lục Đạo Luân Hồi sẽ sụp đổ.

Vì vậy Thiên Đạo để bổ toàn tự thân, để Lục Đạo Luân Hồi thuận lợi xuất thế mới không giáng xuống Hỗn Độn lôi kiếp. "Oanh long!" Hư không lôi đình nổ vang, điện chớp chập chờn, toàn bộ Hồng Hoang chìm trong bầu không khí áp bách, vô số đại năng lộ vẻ kinh khủng.

Đó là Hỗn Độn lôi kiếp, thứ chuyên thuộc về Thiên Đạo chưởng khống, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không thể sử dụng loại sức mạnh lôi phạt này. "Hưu!" Vô lượng đạo văn trên hư không ngưng thành một con mắt khổng lồ, bên trên phủ đầy Thiên Đạo phù văn, trông vô cùng dữ tợn, một luồng uy áp khủng khiếp trấn động toàn bộ Hồng Hoang. "Thiên Đạo Chi Nhãn!" Thiên Đạo Chi Nhãn là ý chí của Thiên Đạo, một trong những thủ đoạn giám sát chúng sinh Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh suất đối thị.

Nhưng Thái Ất muốn phá vỡ gông xiềng thiên địa, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuyệt đối sẽ phải đối đầu với Thiên Đạo

Chi Nhãn.

Thái Ất không hề sợ hãi, đôi mắt nhìn thẳng vào Thiên Đạo Chi Nhãn, một ý chí bất khuất từ trong cơ thể phóng ra, ngưng thành quang trụ vạn vạn trượng xông thẳng lên trời.

Ở cùng bọn người Hậu Thổ, Huyền Minh thuộc Vu tộc lâu ngày, lại ở trong Bàn Cổ điện cảm ngộ dấu ấn khai thiên của Bàn Cổ, Thái Ất cũng đã lây nhiễm ý chí bất khuất ấy.

Nếu ngay cả một tia ý chí của Thiên Đạo cũng không thể chiến thắng, thì nói gì đến việc chứng đắc Đại Đạo. "Oanh!" Thiên Đạo Chi Nhãn cảm thụ được khí tức của Thái Ất, đột nhiên nổi giận, hỗn độn chi khí trên hư không ngưng tụ, lôi mang hung dũng phát ra tiếng xì xì.

Trong mắt ý chí Thiên Đạo, Thái Ất chỉ là con kiến hôi, hiện tại lại muốn châu chấu đá xe, đúng là không biết sống chết.

Thiên Đạo vừa giận, địa phong thủy hỏa bạo động, Hỗn Độn lôi kiếp tức thì ngưng thành.

Sát na gian, hư không biến thành một vùng hỗn độn, chỉ có lôi đình hỗn độn điên cuồng bay múa, một luồng ý chí Thiên Đạo đè xuống, tức thì thiên băng địa liệt, tứ hải sôi trào.

Những tu sĩ tu vi thấp trực tiếp bị ép thành huyết vụ, hồn quy đại địa.

Thái Ất sắc mặt có chút ngưng trọng, bác đấu với ý chí Thiên Đạo không nghi ngờ gì chính là liều mạng.

Một khi không thể vượt qua sẽ thân tử đạo tiêu, tu vi một sớm tan thành mây khói.

Thông Thiên hận không thể để Thái Ất bị Hỗn Độn lôi kiếp đánh chết, như vậy y không cần ra tay báo thù cho Vân Tiêu nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì vẻ mặt lo âu, ngay cả ông cũng không thể tùy ý vượt qua Hỗn Độn lôi kiếp, liệu Thái Ất có trụ vững được không? "Răng rắc!" Trên cửu thiên, lôi vân lóe lên lôi quang chói mắt, một đạo lôi đình hỗn độn vạn vạn dặm hóa thành Hỗn Độn Lôi Long.

Từng mảnh vảy do lôi đình hỗn độn ngưng thành sống động như thật, tán phát uy năng hủy thiên diệt địa, đôi sừng rồng khổng lồ đủ để rạch nát hư không hỗn độn.

Đầu rồng dữ tợn mang theo uy lực xé nát tất cả.

Nơi nó đi qua, địa phong thủy hỏa đều bị xé rách, quy tắc thiên địa bị phá diệt, diễn hóa thành hư vô.

Uy áp khủng bố giáng xuống, đại địa bị phá toái không còn hình thù, lần lượt hóa thành tro bụi.

Trong lòng Thái Ất chấn động, Hỗn Độn lôi kiếp quả nhiên không dễ vượt qua như vậy.

Chỉ một đạo lôi đình đầu tiên đã có uy lực khủng bố nhường này, những lôi kiếp phía sau phải làm sao đây?

Bất kể Hỗn Độn lôi kiếp mạnh mẽ thế nào, y đều phải vượt qua cơn nguy cơ này, một khi vượt qua, từ nay về sau Hồng Hoang mặc sức ngao du. "Hưu!" Toàn thân Thái Ất đạo vận lưu chuyển, trên hư không xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn vạn vạn trượng, đạo vận nồng đậm nhiễm thấu chư thiên.

Trong phạm vi vạn vạn dặm xung quanh đều tràn ngập khí tức Lục Đạo Luân Hồi, trật tự và quy tắc đều bị Thái Ất viết lại, giống như vị chúa tể của một phương thiên địa.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn vừa xuất hiện, có ba đạo quang mang từ đó bay ra, rơi vào tay Thái Ất, đó là ba mặt kỳ xí tán phát đạo vận khác nhau.

Muốn bình an độ qua Hỗn Độn lôi kiếp, hiển nhiên không thể chỉ dựa vào Lục Đạo Luân Hồi, cuối cùng phải dựa vào pháp bảo.

Sát na gian, chỉ thấy trong Lục Đạo Luân Hồi, A Tu La đạo ầm vang mở ra, một thân thể khổng lồ vạn vạn trượng từ đó bước ra.

Chỉ thấy kẻ đó ba đầu sáu tay, mỗi một thớ cơ nhục đều to như núi lớn, tầng tầng lớp lớp như bộ giáp máu.

Tu La Sát Thần toàn thân đỏ rực, hàm răng nanh đủ để xé nát thiên địa, một đầu hỏa phát xông thẳng lên trời, chấn nát vạn vạn tinh thần, gương mặt dữ tợn đầy sát khí.

Đôi mắt như hai vầng thái dương tỏa ra ánh sáng xuyên thấu hỗn độn, sáu cánh tay như giao long mỗi tay cầm một thanh Tu La Kiếm.

Kiếm mang sắc bén đầy đạo vận khiến Thông Thiên nhìn thấy cũng phải rùng mình, tỏ ra vô cùng kích động.

Thông Thiên tinh thông kiếm đạo, Tu La Kiếm có thể khiến y kích động, hiển nhiên là pháp bảo bất khả đa đắc.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn chưởng quản Thiên đạo, Nhân đạo, A Tu La đạo, Súc sinh đạo, Địa ngục đạo.

Chương 227

Tu La Sát Thần trấn áp thần linh A Tu La đạo, toàn thân đầy sát khí Tu La, cả thiên địa bị chấn vỡ quá nửa.

Nói thì dài nhưng ngay lúc Hỗn Độn Lôi Long hạ xuống, Tu La Sát Thần đã xuất hiện.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hỗn Độn Lôi Long và Tu La Sát Thần chiến đấu cùng một chỗ.

Một bên là Hỗn Độn Lôi Long do ý chí Thiên Đạo ngưng thành, một bên là Tu La Sát Thần do sức mạnh Địa Đạo hình thành.

Đây không đơn thuần là Hỗn Độn lôi kiếp và Thái Ất giao phong, mà còn là Thiên Đạo và Địa Đạo bác đấu. "Oanh!" Hai bên va chạm phát ra tiếng nổ vang trời, luồng khí kình khủng bố khiến mọi thứ xung quanh tan rã.

Thiên địa trong phút chốc sụp đổ, vạn vạn tinh thần bị kình khí đâm thành phấn vụn, lôi đình kẹp theo địa phong thủy hỏa điên cuồng cuộn trào trong hư không.

Năng lượng bao la cuồng loạn, khói bụi mịt mù như một bức màn đen kịt che lấp chư thiên, che đậy thiên cơ, khiến người ta không thể thăm dò cảnh tượng bên trong.

Hỗn Độn lôi kiếp tuy mạnh khiến Thánh nhân cũng phải tiểu tâm ứng đối, nhưng đòn này chỉ là đạo lôi đình đầu tiên, uy lực nhỏ nhất.

Ngược lại Thái Ất Tam thi hợp nhất chỉ còn thiếu nửa bước là có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sự chưởng khống đối với sức mạnh Địa Đạo đã đạt tới đỉnh phong.

Triệu hoán ra Tu La Sát Thần là tồn tại mạnh nhất của A Tu La

đạo, chống đỡ một đạo Hỗn Độn Lôi Long là chuyện không cần bàn cãi. "Đang đang!" Sáu thanh Tu La Kiếm trong tay Tu La Sát Thần với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai vung ra, vạn vạn đạo hàn mang phơi thiên cái địa chém về phía Hỗn Độn Lôi Long.

Theo những tiếng leng keng không ngừng truyền ra, từng mảnh vảy do lôi đình hỗn độn ngưng thành lần lượt rơi xuống hư không, nện xuống đại địa thành vạn vạn hố sâu khổng lồ.

Đại lục Hồng Hoang chấn động mạnh mẽ như sắp vỡ tan.

Một lần đối chọi không thua kém gì Thánh nhân giao thủ.

Trong chớp mắt, Tu La Sát Thần như một Ma thần diệt thế đồ sát lôi long, trực tiếp phân thây Hỗn Độn Lôi Long, hóa thành hỗn độn chi khí phiêu tán vào hư vô.

Thông Thiên có chút trợn mắt hốc mồm, đó là Hỗn Độn lôi đình mà lại bị Thái Ất dễ dàng hóa giải như thế, dù chỉ là một đạo thì uy lực cũng không phải tu sĩ Chuẩn Thánh có thể chống đỡ.

Đạt tới Chuẩn Thánh, thực lực không dùng tu vi để đong đếm mà so bì sự thâm ảo của Đạo.

Lĩnh ngộ Đạo càng sâu, thực lực càng mạnh.

Cho nên tu vi của Thái Ất nhìn như cấp bậc Chuẩn Thánh, nhưng lĩnh ngộ Đạo đã đạt tới cấp bậc Hỗn Nguyên mới có thể chống đỡ Hỗn Độn lôi kiếp.

Hỗn Độn Lôi Long bị Tu La Sát Thần đánh vỡ, Thiên Đạo Chi Nhãn trên hư không truyền ra một luồng cảm xúc phẫn nộ.

Ngay cả Thiên Đạo thần văn trong đó cũng như vẩn vện tơ máu, trở nên tinh hồng.

Một luồng ý niệm sát phạt truyền ra, lôi vân trên hư không kịch

liệt cuồn cuộn, vô số Hỗn Độn Lôi Long gào thét dữ tợn.

Chỉ riêng âm ba xé rách thiên khung ấy cũng đủ để tiêu diệt Chuẩn Thánh trong nháy mắt.

Nhưng có Tu La Sát Thần ở đó, âm ba chỉ tới trước mặt Thái Ất vạn vạn dặm đã dừng lại, không thể tiến thêm mảy may.

Bị một tồn tại như kiến hôi phá đi một đạo Hỗn Độn Lôi Long, ý chí Thiên Đạo chấn nộ.

Sát na gian, hàng trăm đạo lôi đình hỗn độn trên hư không ngưng thành quân đoàn lôi thú lao về phía Thái Ất.

Hỗn Độn Lôi Bằng, Hỗn Độn Lôi Phượng, Hỗn Độn Lôi Hưu, hàng trăm con lôi thú hỗn độn đồng thời xuất hiện khiến tinh không vô tận nổ tung.

Lôi kiếp tầm thường tối đa chỉ có tám mươi mốt đạo lôi đình, ngay cả Tử Tiêu lôi kiếp cũng vậy.

Nhưng Hỗn Độn lôi kiếp thì khác, bất kể uy lực hay số lượng đều tăng trưởng gấp bội.

Hỗn Độn lôi kiếp có chín trăm chín mươi chín đạo lôi đình, ám hợp với đại thiên chi số.

Thái Ất chọc giận ý chí Thiên Đạo, trong nháy mắt giáng xuống hàng trăm đạo lôi đình.

Toàn bộ hư không hóa thành biển lôi đình, từng con lôi thú hỗn độn tán phát sức mạnh hủy diệt thế giới, thời gian và không gian đều bị ngó lơ, trong nháy mắt đã tới trước mặt Thái Ất.

Thông Thiên nhìn lôi thú hỗn độn rơi xuống từ hư không, trong lòng vừa căng thẳng vừa hoan hỷ.

Hàng trăm đạo lôi đình giáng xuống, dù đạo pháp có mạnh đến đâu

cũng khó lòng chống đỡ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt lo âu, trong mắt lóe lên vô số hình ảnh độ kiếp, suy tính tỷ lệ sống sót của Thái Ất.

Ông phát hiện, dù Tu Tu La Sát Thần có chống đỡ thế nào cũng không thể kháng trụ sự tấn công của hàng trăm đạo lôi đình hỗn độn, tỷ lệ Thái Ất sống sót không tới một phần trăm.

Đối mặt với nguy cơ cực đại, gương mặt Thái Ất trái lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, như thể không nhìn thấy biển lôi đình trước mắt. "Oanh!" Hàng trăm con lôi thú hỗn độn xuyên phá thời không rơi xuống đỉnh đầu Tu La Sát Thần, uy năng ngợp trời đánh xuống, phát ra âm thanh chấn động tứ hải bát hoang.

Ngọn lửa rực nóng xé rách cương phong hư không, thai mô trấn áp thiên khung cũng tan biến trong nháy mắt, quy tắc thiên địa lúc này trở nên yếu ớt khôn cùng.

Vô cùng đạo vận tán phát các loại quang hoa như một bức bình phong, trên nối liền tinh không hỗn độn, dưới tiếp giáp u minh la sát, vạn vật Hồng Hoang đều bị bao phủ bên trong.

Vô số tu sĩ lòng người bàng hoàng, vô cùng hoảng loạn.

Không hổ là lôi kiếp mạnh nhất dưới Thiên Đạo, thanh thế khủng bố nhường này, e là Thái Ất đã thân tử rồi.

Vô số tu sĩ đều nghĩ Thái Ất không chống đỡ nổi, nhưng thực tế không phải vậy.

Hỗn Độn lôi kiếp tuy mạnh nhưng Thái Ất không yếu thế đến thế, y vẫn còn nhiều thủ đoạn chưa thi triển.

Chỉ thấy Tu La Sát Thần gian nan chống đỡ, Tu La Kiếm trong tay điên cuồng huy động, chống lại hàng trăm con lôi thú hỗn độn.

Kiếm quang xen lẫn tiếng kim loại va chạm, ngọn lửa bao trùm tứ phương, lôi đình tung hoành giao thoa.

Hư không vỡ nát thành chiến trường hỗn độn, hỗn độn chi khí cuồn cuộn mịt mù.

Tu La Sát Thần tuy là do sức mạnh Địa Đạo ngưng tụ, nhưng hiện tại Địa Đạo chưa hoàn thiện, sức mạnh phát huy ra có hạn, không thể so bì với sức mạnh Thiên Đạo.

Nếu trong thời gian ngắn, Tu La Sát Thần có thể chống đỡ lôi long, nhưng hiện tại hàng trăm đạo cùng rơi xuống, sự chống đỡ đã tới cực hạn.

Đúng như mọi người thấy, hàng trăm lôi thú hỗn độn xé xác Tu La Sát Thần, từng mảnh đạo vận đỏ rực phiêu tán trong hư không, Tu La Kiếm lần lượt vỡ vụn, xuyên thấu tứ hải bát hoang.

Tu La Sát Thần chung quy là do đạo pháp ngưng thành, khó lòng chống đỡ thiên đạo thánh uy, dưới sự oanh kích của hàng trăm lôi thú dần dần bị tan rã.

Chương 228

Thậm chí ngay cả Lục Đạo Luân Hồi Bàn do đạo pháp ngưng tụ cũng bị lôi thú xé rách, hóa thành luân hồi đạo vận phiêu đãng trên hư không.

Đối với việc Tu La Sát Thần bị phá vỡ, Thái Ất đã sớm dự liệu, không hề thấy bất ngờ.

Y đã sớm chuẩn bị hậu thủ để chống đỡ những con lôi thú chưa tiêu tán.

Tu La Sát Thần tuy bị xé nát nhưng cũng đã làm suy giảm uy lực của lôi thú, thậm chí không ít con bị trảm phá, số lượng giảm đi đáng kể.

Uy lực chỉ còn lại một nửa so với lúc mới rơi xuống, nhưng vẫn vô cùng mạnh mẽ, không phải nhục thân Thái Ất có thể kháng cự.

Đối mặt với những con lôi thú tiếp tục oanh kích, toàn thân Thái Ất tuôn trào vô lượng công đức, trong nháy mắt tràn ngập hư không, ngưng thành tường vân, chiếm cứ vạn vạn dặm bầu trời.

Tường vân công đức vừa xuất hiện, vô số đại năng lần lượt trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đó là tường vân công đức, tu sĩ tầm thường có được vạn mẫu đã là cao lắm rồi, vậy mà Thái Ất có tới vạn vạn dặm công đức.

Thật là nghịch thiên.

Phải biết rằng Địa Phủ mỗi giây mỗi phút đều có linh hồn chuyển thế, kiếm được vô cùng vô tận công đức, Thái Ất lại là Địa Đạo Chi Chủ, đại bộ phần công đức đều nắm trong tay y.

Số lượng sinh linh chết đi ở Hồng Hoang là vô số, công đức kiếm

được từ việc linh hồn chuyển thế càng không thể tính hết.

Cho dù đã chia ra một phần để các thành viên khác ở Địa Phủ nâng cao tu vi, Thái Ất vẫn nắm giữ một lượng lớn công đức.

Giờ đây Hỗn Độn lôi kiếp giáng lâm, Thái Ất sử dụng vạn vạn dặm công đức để chống đỡ lôi kiếp, tỏ ra vô cùng xa xỉ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn tường vân công đức trên hư không, trong lòng cảm thán, có nhiều công đức như vậy thì sớm đã có thể dùng công đức chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hà tất phải mạo hiểm độ kiếp để đột phá Hỗn Nguyên.

Công đức đúng là có thể nâng cao tu vi, nhưng như vậy sẽ nợ Thiên Đạo nhân quả, bị Thiên Đạo hạn chế.

Hơn nữa dùng công đức chứng đạo so với việc Tam thi hợp nhất đột phá Hỗn Nguyên, thực lực của hai bên hoàn toàn khác biệt.

Mạnh như lục vị Thánh nhân đều là công đức thành Thánh, còn Thái Ất thì dùng Tam thi chứng đạo, không mượn công đức, sau khi đột phá Hỗn Nguyên sẽ còn mạnh mẽ hơn bọn họ.

Thái Ất trong tay có vô lượng công đức, nếu không dùng chẳng phải đáng tiếc sao, giờ đây nguy cơ trước mắt, y không chút do dự tế ra công đức để độ kiếp.

Sức mạnh công đức là sức mạnh Thiên Đạo, một khi ban xuống sẽ không còn thuộc quyền chưởng quản của ý chí Thiên Đạo, hiện tại Thái Ất dùng sức mạnh Thiên Đạo đối kháng Thiên Đạo, có thể nói là mượn lực đánh lực.

Thiên Đạo dùng công đức để tu sĩ nợ nhân quả, y dùng công đức trả nhân quả, tiêu diệt Hỗn Độn lôi kiếp, khiến Thiên Đạo tự chuốc lấy cay đắng.

Tường vân công đức vừa xuất hiện, lôi thú hỗn độn trên hư không

trở nên có chút ngốc trệ.

Thông thường thiên kiếp không đánh người có công đức thân, vì họ đều có cống hiến cho Hồng Hoang, không tiện đánh chết.

Hiện tại Thái Ất được tường vân công đức bao bọc, lôi thú không biết có nên đánh hay không.

Đánh thì vi phạm quy tắc Thiên Đạo, không đánh thì Thái Ất sẽ đột phá gông xiềng Thiên Đạo, thực sự là tiến thoái lưỡng nan.

Thiên Đạo Chi Nhãn thấy Thái Ất dùng sức mạnh công đức để đối phó mình liền trở nên vô cùng cuồng bạo, một luồng ý niệm lập tức truyền ra.

Đánh, đánh chết hắn.

Sắp bị chính sức mạnh của mình oanh kích, bất luận là ai thấy cảnh này cũng sẽ vô cùng phẫn nộ. "Ngang!" Một tiếng gầm giận dữ truyền ra, lôi thú hỗn độn lần nữa oanh xuống, ngay cả những đạo lôi đình vốn đang chờ đợi trong lôi vân cũng đồng loạt đánh xuống.

Chín trăm chín mươi chín đạo lôi đình đồng thời rơi xuống, toàn bộ tinh không đều là lôi điện, bao phủ toàn bộ Hồng Hoang vào trong.

Vô lượng lôi đình hỗn độn như những sợi xích sắt tung hoành giao thoa lan tỏa khắp bốn phía.

Trước mắt là một thế giới lôi đình mang theo ý chí diệt thế phơi thiên cái địa áp xuống.

Hiển nhiên Thiên Đạo đã nổi giận, không giết Thái Ất không đủ để tiết hận, ngay cả một tia ý chí của bản thân cũng đã giáng xuống. "Ực!" Trong tường vân công đức phát ra một tiếng động như có thứ gì đó đang thôn phệ công đức, diện tích tường vân dần thu nhỏ lại nhưng hào quang tán phát ra càng thêm chói mắt.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có thể nhanh chóng hấp thụ công đức, bộc phát uy năng vô cùng.

Chỉ trong nháy mắt, vạn vạn dặm công đức trực tiếp bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích hấp thụ, hồng mông chi khí ngưng thành một đạo quang trụ vạn vạn dặm xông thẳng lên trời.

Trong sát na đã diệt sát hàng trăm con lôi thú hỗn độn, từng tiếng kêu thảm thiết vang vọng cửu thiên thập địa.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích công phạt vô song, ngó lơ mọi phòng ngự, dưới sự gia trì của vạn vạn công đức, uy lực đã đột phá cực hạn của Hậu Thiên Chí Bảo. "Oanh!" Theo một xích vung ra, một đạo xích ảnh vạn vạn trượng trấn động bát phương, hoành tảo lục hợp.

Nơi nó đi qua, quy tắc Thiên Đạo bị trảm đoạn, trật tự thiên địa quy về hư vô, thời không hỗn độn vỡ nát.

Trước mặt xích ảnh không gì có thể ngăn cản, gặp thần sát thần, gặp ma diệt ma.

Chín trăm chín mươi chín con lôi thú hỗn độn lần lượt bị đánh thành mảnh vụn, tiếng kêu la thảm thiết khiến lòng người phát hoảng.

Ngay cả Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe thấy cũng cảm thấy tê dại cả da đầu.

Đó là lôi kiếp mạnh nhất dưới Thiên Đạo, vậy mà bị một kích hủy đi, nếu không tận mắt chứng kiến tuyệt đối sẽ không tin nổi.

Trong lòng họ càng thêm kinh thán, Thái Ất thật là có phách lực, sử dụng vạn vạn dặm công đức chỉ để chống đỡ Hỗn Độn lôi kiếp.

Nếu có nhiều công đức như vậy, sớm đã để đệ tử môn hạ chứng đạo rồi, dùng để độ kiếp thực sự quá lãng phí.

Đáng tiếc công đức không thể cho mượn, Thiên Đạo ban cho ai thì chỉ người đó mới có thể sử dụng.

Công đức trong mắt người khác vô cùng trân quý, nhưng trong mắt Thái Ất dùng để độ kiếp không có gì là đáng tiếc.

Một người giữ mỏ vàng mỏ bạc sẽ không quan tâm đến việc tiêu vài triệu tờ tiền.

Có Địa Phủ không ngừng kiếm công đức, Thái Ất không quan tâm mình dùng hết bao nhiêu.

Công đức vốn thuộc về sức mạnh Thiên Đạo, cộng thêm sự gia trì của Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, uy lực bộc phát của Hồng Mông Lượng Thiên Xích vượt xa uy năng lôi đình hỗn độn nên mới có thể đánh tan nó chỉ trong một kích.

Tuy nhiên lôi thú đã bị chém giết nhưng vẫn còn một tia ý chí Thiên Đạo chưa tiêu tán, đó mới là thứ khó chống đỡ nhất.

Hỗn Độn lôi kiếp tuy mạnh nhưng chung quy là do đạo pháp diễn biến, quan trọng nhất chính là tia ý chí Thiên Đạo kia.

Chương 229

Chỉ cần chống đỡ được tia ý chí đó mới triệt để độ kiếp thành công.

Một tia ý chí Thiên Đạo rơi xuống như muốn xẻ đôi Hồng Hoang, một đạo hào quang chói mắt mang theo thánh uy trấn áp hỗn độn lao thẳng xuống đại địa Hồng Hoang.

Thần tiên đánh nhau tiểu quỷ gặp nạn, tia ý chí Thiên Đạo rơi xuống khiến vô số tu sĩ nhục thân nổ tung, hồn quy đại địa, kiếp khí vô cùng cuồn cuộn điên cuồng.

Ý chí Thiên Đạo xem chừng vô hình vô tướng nhưng lại có uy năng vô lượng, dù có Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng không thể chống đỡ toàn bộ uy lực.

Thái Ất độ kiếp khẳng định sẽ chuẩn bị chu toàn.

Ngay từ khi Hỗn Độn lôi kiếp xuất hiện, thông qua Lục Đạo Luân Hồi Bàn, y đã triệu hoán Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đang trấn giữ ở Địa Phủ về.

Giờ đây đối mặt với tia ý chí Thiên Đạo, y không chút do dự tế ra ba món pháp bảo. "Hưu hưu!" Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ chiếm cứ phương Bắc, khí càn khôn mờ ảo thiên địa, tạo hóa thần tú che lấp nhật nguyệt, vạn vạn đóa liên đài màu xanh thẫm xoay tròn cực tốc trên hư không, chiếu rọi tứ phương.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tọa lạc phương Đông, hào quang xá lợi nhuộm thấu chư thiên, một con thanh long vạn vạn trượng từ trong kỳ xí bay ra, giận dữ bay lượn trên hư không.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ chiếm giữ phương Tây, khói mây vô lượng

tràn ngập thiên khung, tường vân kết thành thất thải che khuất nhật nguyệt.

Ba món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vừa xuất hiện đã rung động cực tốc, vạn vạn mai luân hồi trận văn trên hư không tương trợ lẫn nhau, một tòa Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận từ từ thành hình.

Uy áp thiên địa tức thì nhẹ bớt, Thái Ất có cảm giác như bị cách biệt với thế giới.

Thông Thiên nhíu mày, Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ vốn ở trong tay Đạo Tổ, có hai món lần lượt ban cho Thái Ất và Dao Trì, ba món còn lại ở Phân Bảo Nham bị đại huynh, nhị ca và Tiếp Dẫn Đạo Nhân của Tây Phương lấy đi.

Hiện tại Thái Ất có thể lấy ra ba món Tiên Thiên đúng là ngoài dự liệu.

Nhìn thế trận này, Thái Ất hiển nhiên muốn dùng Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận để chống đỡ tia ý chí kia.

Kẻ này quả nhiên phi đồng phàm hưởng, mọi chuyện đều tính kế chu toàn, không để sót một chút nào.

Trước đó mượn sức ép của Thánh nhân để ngộ đại đạo của bản thân, thừa cơ đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã thấy lợi hại rồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhìn ra được Thái Ất muốn bày ra Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận để chống đỡ tia ý chí Thiên Đạo.

Trong tay ông có một món Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ là Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng không quan trọng bằng tính mạng của Thái Ất, đã có duyên với Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ thì tặng cho y thì có làm sao. "Hưu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất

tay một cái, một mặt kỳ xí tán phát mậu thổ chi khí đón gió phình to.

Trong nháy mắt, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ to vạn vạn trượng vững vàng rơi trên đỉnh đầu Thái Ất.

Sát na gian, trên đỉnh đầu Thái Ất xuất hiện vạn vạn đóa kim liên phá khai hư không hỗn độn, rải xuống vô số kim quang rơi trên người y.

Lúc này toàn thân Thái Ất như được đúc bằng vàng ròng, mã não hổ phách lưu ly huyền quang chiếu rọi cửu thiên thập địa.

Không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại tặng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cho mình, Thái Ất trong lòng vô cùng cảm kích.

Có Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thái Ất nắm giữ bốn món Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, bày ra Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận uy lực đột nhiên tăng mạnh, lực phòng ngự đại đại đề thăng.

Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ là do năm cánh hoa của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành.

Hiện giờ bốn món tụ lại một chỗ, trên hư không xuất hiện hư ảnh một đóa Hỗn Độn Thanh Liên vạn vạn trượng.

Hỗn Độn Thanh Liên nửa nở nửa khép bao bọc Thái Ất vào trong, bên trên thấp thoáng có thể thấy đại đạo thần văn lưu động, tỏ ra vô cùng thánh khiết.

Lúc này Thái Ất vô cùng an tường, dường như có một luồng sức mạnh huyền diệu đang tẩy rửa nguyên thần, không sợ bất kỳ tà túy nào tập kích.

Nói thì dài nhưng mọi chuyện đều xảy ra trong nháy mắt khi tia ý chí Thiên Đạo hạ xuống. "Oanh!" Tia ý chí Thiên Đạo trực tiếp va chạm vào hư ảnh Hỗn Độn Thanh Liên, bộc phát tiếng nổ phá diệt thế giới.

Chỉ riêng kình khí dư uy sản sinh từ vụ va chạm đã hủy diệt mọi thứ xung quanh, tinh thần trên cửu thiên sớm đã hóa thành tro bụi phiêu tán vào hư vô.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên cũng không thể không nhanh chóng né tránh.

Phải biết rằng trong Hồng Hoang, Thiên Đạo là chúa tể tuyệt đối, một tia ý chí của nó ngay cả Thánh nhân cũng phải tiểu tâm ứng đối.

Ý chí Thiên Đạo mạnh mẽ là điều không cần bàn cãi, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh suất trêu chọc.

Nhưng chung quy cũng chỉ giáng xuống một tia ý chí, không phải toàn bộ ý chí của Thiên Đạo.

Ngược lại Thái Ất dùng bốn món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bày ra Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, lực phòng ngự dù vài vị Thánh nhân liên thủ cũng khó lòng phá vỡ trong thời gian ngắn, việc chống đỡ một tia ý chí Thiên Đạo là chuyện không thành vấn đề.

Tiên Thiên Ngũ Phương Đại Trận tuy có thể chống đỡ tia ý chí Thiên Đạo nhưng không cách nào phá hủy được nó.

Ý chí ư?

Trong thế giới Hồng Hoang, nói về ý chí thì tuyệt đối là ý chí của Bàn Cổ mạnh nhất, ngay cả Thiên Đạo cũng phải khuất phục.

Ý chí bất khuất của Vu tộc kế thừa từ Bàn Cổ, Thái Ất lại ở trong Bàn Cổ điện cảm ngộ được sức mạnh của ý chí ấy. "Oanh!" Một luồng ý chí ngợp trời ngưng thành thực chất, một vị cự nhân vạn vạn trượng tay cầm cự phủ như muốn khai thiên lập địa, một rìu chém xuống.

Vô số đại năng sớm đã chấn kinh đến mức không thể thốt nên lời, đôi mắt trở nên ngốc trệ. "Một tia ý chí của Bàn Cổ, sao có thể... y lại

có thể tham ngộ được một tia ý chí của Bàn Cổ." Không chỉ Thông Thiên và Nguyên Thủy Thiên Tôn, ngay cả Nhị Thánh Tây Phương cùng Thái Thanh Đạo Nhân vốn luôn không màng thế sự cũng vì khí tức của tia ý chí này mà lộ ra vẻ mặt khó tin.

Đó là ý chí của Bàn Cổ, dù chỉ là một tia cũng không phải người thường có thể lĩnh ngộ được, không những cần cơ duyên mà còn cần ngộ tính cực cao.

Có một tia ý chí của Bàn Cổ, không sợ ý chí Thiên Đạo, việc Thái Ất độ lôi kiếp đã không còn là vấn đề. "Thái Ất sư điệt an nhiên độ qua lôi kiếp, Xiển giáo sẽ đón chào vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thứ hai, nhị đệ đúng là hảo phúc khí." Sau khi bình xét ngắn gọn, Thái Thanh Đạo Nhân khẽ mỉm cười, nhắm mắt dưỡng thần, không còn quan tâm đến tình hình độ kiếp của Thái Ất nữa.

Theo việc Thái Ất phóng ra ý chí khai thiên của Bàn Cổ, tia ý chí Thiên Đạo bất cam bị chém rụng, Hỗn Độn lôi kiếp cuối cùng cũng tiêu tán.

Lôi vân trên hư không dần dần tản đi, để lộ ra nhật nguyệt tinh thần sáng sủa chiếu rọi bốn phương đại địa đổ nát.

Vô số tu sĩ thở phào một hơi nhẹ nhõm, con tim đang loạn nhịp mới dần dần bình tĩnh lại.

Chương 230

Lần độ kiếp này của Thái Ất đã dọa sợ không ít người, suýt chút nữa họ đã bị liên lụy hóa thành tro bụi phiêu tán.

Trong Hồng Hoang chưa từng có ai độ Hỗn Độn lôi kiếp, Thái Ất là người đầu tiên.

Mọi người cảm thán sự mạnh mẽ của lôi kiếp, đồng thời cũng kinh thán trước vô số thủ đoạn của Thái Ất.

Không những lĩnh ngộ đạo pháp cao thâm, có nhiều pháp bảo, thậm chí ngay cả công đức Thiên Đạo cũng nhiều không đếm xuể, thực sự khiến người ta hâm mộ.

Đừng nhìn Thái Ất độ Hỗn Độn lôi kiếp có vẻ dễ dàng.

Đó là vì y có nhiều pháp bảo, lại có vô lượng công đức, càng nhờ cơ duyên mà lĩnh ngộ được một tia ý chí của Bàn Cổ mới có thể bình an độ kiếp.

Nếu đổi lại là người khác độ kiếp, e là khi đạo lôi đình hỗn độn thứ hai giáng xuống đã vẫn lạc rồi.

Cùng với việc Thái Ất độ qua Hỗn Độn lôi kiếp, phá vỡ gông xiềng Thiên Đạo, trên cửu thiên truyền đến tiếng nổ vang kịch liệt.

Toàn bộ đại lục Hồng Hoang chấn động như thể một trận tai nạn nữa lại sắp giáng xuống. "Chuyện gì vậy, lẽ nào lại có lôi kiếp nữa?" Vô số đại năng đã bị lôi kiếp dọa sợ, trở nên thấp thỏm lo âu, tâm kinh đảm chiến.

Thứ khiến thế giới động đãng không phải lôi kiếp, mà là Thái Ất đột phá triệu hoán hỗn độn khí lưu.

Phải biết rằng Hồng Hoang bị Hỗn Độn lôi kiếp quấy nhiễu đến

mức hỗn loạn, linh khí tạp loạn, căn bản không đủ để Thái Ất nâng cao tu vi.

Cho nên chỉ có thể dẫn động hỗn độn chi khí để nâng cao tu vi. "Oanh!" Vô cùng hỗn độn chi khí từ trên cửu thiên đổ xuống, phơi thiên cái địa quán nhập vào trong Hồng Hoang.

Đại bộ phận hỗn độn chi khí đều được Thái Ất hấp thụ, dung nhập vào bản thân để nâng cao tu vi, một phần hỗn độn chi khí hóa thành tiên thiên linh khí phục hồi sơn xuyên địa mạch đổ nát.

Cùng với vô lượng hỗn độn chi khí gột rửa nhục thân và nguyên thần, chu thân Thái Ất tán phát đạo vận nồng đậm, vạn vạn đạo thất thải hà quang từ trong cơ thể xông ra.

Trên đỉnh đầu Tam hoa nở rộ, ở giữa có một viên Đại La Đạo Quả tràn ngập vô cùng luân hồi đạo ấn, đang điên cuồng hấp thụ vô lượng hỗn độn chi khí.

Cùng với việc vô cùng hỗn độn chi khí được hấp thụ, Đại La Đạo Quả tràn ngập khí tức hỗn độn, tiến hóa thành Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Đại La Kim Tiên có Đại La Đạo Quả, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Chỉ cần Hỗn Nguyên Đạo Quả không tiêu tán thì có thể bất tử bất diệt.

Cùng với việc Thái Ất chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, toàn thân tán phát một luồng đạo ý bao la, ý niệm vừa động đã có thể bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, một ánh mắt có thể thấu suốt quá khứ, hiện tại và vị lai.

Trên hư không tử khí đông lai vạn vạn dặm, thụy thái ngàn điều thăng đẳng, địa dũng kim liên phun trào vô cùng hà quang.

Có dị tượng tiên nữ bưng lẵng hoa rải hoa, bát bảo tiên âm du

dương truyền đến.

Giữa thiên địa xuất hiện thêm một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giáng xuống vô tận điềm lành và dị tượng để chúc mừng Thái Ất tấn thăng Hỗn Nguyên quả vị.

Đại địa đổ nát trước đó nhờ vào việc Thái Ất chứng đạo Hỗn Nguyên mang theo vô cùng hỗn độn chi khí mà dần dần khôi phục nguyên mạo.

Thái Ất Tam thi hợp nhất, độ Hỗn Độn lôi kiếp mới chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực so với Thái Thanh Đạo Nhân còn mạnh hơn không ít, đạt tới tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tam thi chứng đạo và công đức chứng đạo có sự khác biệt, vừa đột phá Hỗn Nguyên đã có thực lực hậu kỳ.

Tu luyện vô số hội nguyên chính là vì chứng đạo Hỗn Nguyên, hiện tại cuối cùng đã có tư bản để so tài cao thấp với Thánh nhân, trong lòng y có chút vui mừng thầm kín.

Thái Ất thu liễm khí tức quanh thân, mục quang rơi trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nếu không có Sư tôn hộ đạo, Thông Thiên tuyệt đối sẽ thừa cơ ra tay, lúc đó đừng nói là đột phá tu vi, có thể giữ được một mạng hay không cũng chưa biết chừng. "Đệ tử đa tạ Sư tôn hộ đạo!" Thái Ất tuy đã chứng đạo Hỗn Nguyên nhưng vẫn cung kính hành lễ. "Đồ nhi không cần đa lễ, hiện tại ngươi đã chứng đạo Hỗn Nguyên, có thể ngồi ngang hàng với vi sư, những hư lễ ngày trước cứ bãi bỏ đi." Việc tu vi Thái Ất đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, người vui mừng nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phải biết rằng trong đệ tử tứ giáo, những người khác tối đa cũng

chỉ là tu vi Đại La Kim Tiên, Thái Ất đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là cùng cấp bậc với các vị Thánh nhân.

Điều này đủ để chứng minh năng lực giáo đạo đệ tử của ông mạnh hơn các Thánh nhân khác rất nhiều.

Quan trọng nhất là Xiển giáo có hai tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, khí vận ngưng tụ vượt xa các giáo phái khác.

Nếu không dùng tới pháp bảo, thực lực của Xiển giáo tuyệt đối là mạnh nhất trong tứ giáo.

Vô hình trung, Thái Ất đã khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn nở mày nở mặt, trong lòng ông vui mừng không xiết.

Thông Thiên thấy Thái Ất bình an độ qua Hỗn Độn lôi kiếp, trong lòng vừa kinh ngạc vừa khó chịu.

Phải biết rằng y và Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn không hòa hợp, thực lực Xiển giáo tăng mạnh khiến Thông Thiên thế nào cũng không vui nổi, thậm chí là vô cùng biệt khuất.

Rõ ràng có cơ hội có thể một kích giết chết Thái Ất, kết quả trái lại dưới áp lực cực lớn y lại chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không có gì khiến người ta tức giận hơn thế này.

Chẳng khác nào giúp Thái Ất chứng đạo, giúp đỡ kẻ địch, tâm lý y như bị dao cắt. "Thông Thiên sư thúc, trận chiến trước đó của chúng ta chưa kết thúc, có cần tiếp tục không?" Tuy Thông Thiên trước đó bất chấp mặt mũi Thánh nhân mà ra tay với mình, nhưng dù sao cũng đã giúp mình chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu Thông Thiên không chiến nữa, y sẽ lập tức mang theo nguyên thần của Tam Tiêu về Địa Phủ.

Nếu còn muốn chiến, y cũng chẳng hề sợ hãi.

Cả hai đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điểm khác biệt duy nhất là nguyên thần của Thông Thiên ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Còn Thái Ất không được Thiên Đạo che chở, có thể sẽ thân tử đạo tiêu.

Nhưng tu vi của Thái Ất hiện tại mạnh hơn Thông Thiên, nếu không dùng tới pháp bảo thì y căn bản chẳng hề sợ hãi.

Lời nói của Thái Ất lọt vào tai Thông Thiên khiến y cảm thấy như một sự sỉ nhục.

Không những không thể báo thù cho Tam Tiêu mà còn để Thái Ất chứng đạo, hiện tại lại bị hỏi có muốn chiến tiếp hay không, chẳng khác nào một cái tát vô hình tát vào mặt y.

Thông Thiên chưa bao giờ sợ chiến đấu, ý tứ của ngươi là gì, chẳng lẽ nghĩ rằng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là có thể khiến ta sợ hãi sao?

Đáng tiếc Thái Ất không có ý đó, là Thông Thiên quá cao ngạo nên nghĩ y đang sỉ nhục mình.

Sắc mặt Thông Thiên trầm xuống, đôi mắt bộc phát nộ hỏa ngút trời: "Giữa chúng ta phi chiến bất khả, hoặc là để lại nguyên thần Tam Tiêu, hoặc là để lại mạng của ngươi." Thái Ất tuy đã chứng đạo Hỗn Nguyên nhưng trong mắt Thông Thiên y vẫn sẽ phải chết.

Chương 231

Hôm nay y muốn chém giết một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên để báo thù cho Tam Tiêu, đồng thời gột rửa nỗi sỉ nhục của mình.

Lời vừa dứt, toàn thân Thông Thiên bộc phát khí tức, uy áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ ngưng thành một đạo quang trụ vạn vạn trượng xông thẳng lên trời.

Thông Thiên nổi giận, tóc đen bay múa, đôi mắt đầy sát ý, từng đạo kiếm cương đột nhiên bộc phát, hư không trực tiếp vỡ nát.

Khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ chấn nát tinh thần trên cửu thiên, uy áp khủng bố khiến tứ hải sôi trào, cuồn cuộn quét thẳng lên thiên khung.

Vô số đại năng cảm ứng được khí thế bộc phát của Thông Thiên, trong lòng thầm mắng, Hỗn Độn lôi kiếp vừa mới đi, giờ lại muốn đánh đến sống chết.

Thật là không cho người khác sống mà.

Một trận chiến của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất định sẽ bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, mọi sinh linh đều có khả năng bị vạ lây dẫn đến thân tử đạo tiêu.

Đúng là: Thiên địa bất nhân coi vạn vật như chó rơm, Thánh nhân bất nhân coi bách tính như chó rơm.

Thông Thiên chẳng quản sự sống chết của đám kiến hôi kia, y chỉ muốn báo thù cho Tam Tiêu và đòi lại thể diện.

Trận chiến này nhất định phải diễn ra, bất kỳ lý do gì cũng không thể khiến y nhượng bộ.

Thái Ất hiện tại mới vừa đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên,

chưa kịp thích nghi với thực lực tăng vọt, vừa hay có thể nhờ vào cơ hội đại chiến với Thông Thiên để giúp y nhanh chóng chưởng khống luồng sức mạnh này.

Khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhếch, mục quang đảo qua đảo lại giữa Thông Thiên và Thái Ất.

Cả hai đều có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bất kỳ ai muốn giết đối phương đều vô cùng khó khăn.

Nếu Thái Ất có thể đánh bại Thông Thiên, tự nhiên sẽ nở mày nở mặt, nếu không thể đánh bại cũng chẳng có tổn thất gì.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn an tâm nhìn Thái Ất và Thông Thiên giao chiến, nếu thực sự có bất trắc ông có thể kịp thời ra tay. "Hưu!" Một tiếng xé gió truyền ra, chỉ thấy Thông Thiên trực tiếp tế ra Thanh Bình Kiếm, tán phát uy năng mạnh mẽ xé rách hư không hỗn độn.

Vô cùng kiếm khí tung hoành bay múa, từng đạo hàn mang bắn ra bốn phía, trong phạm vi vạn vạn dặm, quy tắc thiên địa đều bị viết lại, hóa thành một vùng kiếm vực tràn ngập kiếm ý vô lượng.

Hiện tại Thái Ất đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thậm chí tu vi còn cao hơn y một tiểu cảnh giới, thi triển đạo pháp sẽ không có hiệu quả quá lớn.

Vì vậy Thông Thiên trực tiếp tế ra chứng đạo pháp khí là Thanh Bình Kiếm.

Thanh Bình Kiếm là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cùng với Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn và Bàn Long Biển Quải của Thái Thanh Đạo Nhân đều do Ba Mươi Sáu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên phân hóa thành. "Hồng hoa bạch ngẫu thanh hà diệp, tam giáo nguyên tổng nhất gia" chính là vì duyên do này.

Hiện tại mâu thuẫn giữa Xiển giáo và Tiệt giáo không ngừng gia tăng, không biết Tam Thanh có thể duy trì được tình nghĩa anh em hay không. "Đi!" Thông Thiên chỉ tay một cái, kiếm ý vô cùng trên hư không hóa thành từng thanh lợi nhận như muốn khai thiên lập địa, xuyên thấu thời không lao về phía Thái Ất.

Nơi nó đi qua, đại địa bị vạch thành từng rãnh sâu vạn vạn trượng, đan xen có thứ tự, tinh thần trên cửu thiên như những quân cờ lần lượt rơi rụng.

Đối mặt với đòn tấn công mạnh mẽ của Thông Thiên, Thái Ất vẫn bình thản, trong lòng không chút gợn sóng, đạo vận toàn thân tràn ngập cửu thiên thập địa.

Nếu là Chuẩn Thánh tuyệt đối không thể chống đỡ đòn này, nhưng hiện tại y có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lĩnh ngộ đạo pháp vô thượng, có thể nhẹ nhàng ứng phó.

Thông Thiên tế ra Thanh Bình Kiếm, Thái Ất tuy có thể nhẹ nhàng ứng phó nhưng không dám đại ý, trực tiếp cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay.

Khí Hỗn Nguyên như những con sóng dữ dội tràn vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, những đạo văn phức tạp trên đó đồng thời sáng rực, một luồng uy áp phá diệt thiên địa ầm ầm phun trào cao vạn vạn trượng.

Xích ảnh khổng lồ như muốn chống đỡ thiên địa, tung hoành tứ hải bát hoang.

Hồng mông chi khí như những con tử long bàn hoàn quanh quẩn trên hư không, sức mạnh công đức vô lượng nhuộm thấu chư thiên.

Theo Thái Ất phất tay một cái, vạn vạn đạo xích ảnh khổng lồ xuyên thấu thời không, hình thành vô số đường hầm thất thải như

những vầng thái dương chiếu rọi toàn bộ Hồng Hoang. "Oanh!" Kiếm cương và xích ảnh trong nháy mắt va chạm, bộc phát tiếng nổ khiến cả thế giới hỗn độn cũng phải động dung, toàn bộ Hồng Hoang rơi vào hoảng loạn, vô số tu sĩ lần lượt né tránh.

Cả hai đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mỗi một đòn đều chứa đựng đạo pháp vô cùng, quy tắc và trật tự thiên địa bị đánh nát, thế giới như trải qua luân hồi vô tận không ngừng nứt toác.

Ánh lửa từ vụ va chạm như vạn vạn tinh thần đang nhấp nháy, địa phong thủy hỏa điên cuồng bạo động, thiên lôi từng trận nổ vang như một trận kiếp nạn giáng lâm.

Cuộc chiến của tu sĩ Hỗn Nguyên là một trận hạo kiếp đối với Hồng Hoang, lửa cháy kẹp theo kiếm cương, xích ảnh bắn về các nơi trong Hồng Hoang.

Ngay cả Nam Thiên Môn trên cửu thiên cũng bị kiếm cương xuyên thấu, Hạo Thiên sợ đến mức không dám bước ra khỏi Linh Tiêu Bảo Điện.

May mà mỗi một kiến trúc ở Địa Phủ đều được xây dựng bằng pháp bảo mạnh mẽ nên không bị ảnh hưởng bởi đại chiến.

Cuộc chiến giữa các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn, huống hồ chỉ là một đòn, đôi bên đều đang thăm dò thực lực của nhau.

Cương phong thổi bay khói bụi vô tận, để lộ ra hư không tàn phá, chỉ thấy cả hai đều không hề hấn gì, vẫn phong khinh vân đạm, chỉ có đạo vận nồng đậm đang va chạm loạn xạ trong hỗn độn chi khí.

Đúng là: Có đi mà không có lại thì không phải phép.

Trước khi chưa chứng đạo Hỗn Nguyên đã bị Thông Thiên áp chế, chỉ có thể liều chết phòng ngự.

Hiện tại chứng đạo rồi, khẳng định phải đòi lại nhân quả, để Thông Thiên nếm thử mùi vị bị áp chế.

Ý niệm vừa động, khí tức quanh thân Thái Ất bộc phát, luân hồi đạo vận ngưng thành từng con tử long bàn hoàn trên hư không.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích xoay chuyển cực nhanh, phun trào hồng mông chi khí ngợp trời bao trùm cả một phương thế giới, từng đạo khí càn khôn bắn lên cửu thiên liên kết với vạn vạn tinh thần.

Mỗi một ngôi sao trên hư không đều phủ đầy khí càn khôn, từ hư không liên kết với Hồng Mông Lượng Thiên Xích, sức mạnh tinh thần vô lượng bị lôi kéo rải xuống.

Trước kia Đế Tuấn sử dụng Hà Đồ Lạc Thư mượn sức mạnh tinh thần bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều có thể có sức mạnh địch lại Thánh nhân.

Hiện tại Thái Ất muốn mượn Hồng Mông Lượng Thiên Xích dẫn động sức mạnh tinh thần để bày ra Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận, tuyệt đối có thể bộc phát sức mạnh mạnh mẽ hơn, để cho Thông Thiên biết thế nào là lợi hại của trận pháp chi đạo.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Chí Bảo, lại có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Thái Ất làm nguồn sức mạnh, đủ để dẫn động vạn vạn ngôi sao trong hư không hỗn độn. "Oanh!" Cùng với việc khí tức Thái Ất bộc phát, những ngôi sao trong hư không hỗn độn rải xuống sức mạnh tinh thần vô biên vô tận, ngưng thành biển sao cuồn cuộn đổ xuống.

Toàn bộ thiên địa như bị một lực lớn va chạm, suýt chút nữa thiên phiên địa phúc, tứ hải đảo lộn, có thể thấy dòng chảy biển sao mà Thái Ất dẫn động khủng bố đến mức nào.

Sức mạnh tinh thần bao la và hồng mông chi khí vô biên đan xen

vào nhau, diễn hóa thành một tinh bàn vạn vạn trượng, bên trên phủ đầy tinh thần trận văn, hồng mông khí tức lưu chuyển trong đó tăng thêm vài phần thần bí.

Sự lĩnh ngộ của Thái Ất đối với trận pháp không hề thua kém Thông Thiên, thậm chí còn mạnh hơn, tùy ý ra tay đã có thể hái nhật nguyệt tinh thần để sử dụng.

Chương 232

Tùy với Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận vận hành, hư không xuất hiện một điều hồng mông tinh hà, vô số tinh thần đều đang tán phát các sắc đạo quang hoa, khủng bố uy áp tương thiên địa thai mô băng toái.

Thông Thiên diện sắc biến đắc ngưng trọng, song nhãn vi mị, tượng yếu khán xuyên hồng mông tinh thần đại trận quan kiện sở tại.

Tinh thông trận pháp, tối năng cảm thụ xuất hồng mông tinh thần đại trận uy lực, na khả hồng mông chi khí gia thượng vô số tinh thần vi trận cơ bố hạ đích đại trận.

Canh dĩ hỗn nguyên đại la kim tiên pháp lực thôi động đại trận, bạo phát uy lực thánh nhân đô yếu tiểu tâm ứng đối, sảo hữu bất thận tất định hội tước khứ bán điều tính mệnh. "Lạc!" Pháp chỉ nhất xuất, Thái Ất thủ trung Hồng Mông Lượng Thiên Xích liên liên huy động, vạn vạn đạo quang hoa đồng thời phi xuất.

Mỗi một đạo quang hoa đều là một khỏa vạn vạn bình phương công lý đại tiểu đích tinh thần hướng trứ Thông Thiên đả khứ.

Vô số cự đại đích tinh thần tương thiên không đô tắc mãn, tương hỗ ma sát trứ cổn cổn lạc hạ, sát na gian lôi quang giáp tạp liệt diễm quát toái liệt không gian cương phong.

Một cỗ vô biên đích hậu trọng cảm chấn đãng chỉnh cá Hồng Hoang, ngũ hồ tứ hải kịch liệt phiên đằng, bành phái đích cự lãng bị dư uy chấn thượng cửu thiên Lăng Tiêu.

Như quả nhất kích vô nhân để đáng, Hồng Hoang đại lục đô hội bị tạp toái, khủng phố đích uy áp một lạc hạ hữu bất thiếu sinh linh bị chấn tử.

Hảo tại phong thần lượng kiếp trung, bất nhiên quang bằng nhất kích hội sản sinh vô cùng nghiệp lực.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tại nhất bàng khán đích tâm kinh đảm chiến, tấn thăng vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bạo phát uy lực quả nhiên bất đồng.

Ý niệm nhất động tượng vạn vạn tiểu thế giới lạc hạ, yếu bất na tinh thần một hữu sinh linh khẳng định hội phát xuất vô số ai hào thanh.

Thông Thiên chu thân kiếm khí tung hoành, thủ trung Thanh Bình Kiếm bính xạ vạn vạn đạo kiếm linh tại hư không huyền phù ngưng thành trận cơ.

Hỗn độn chi khí tượng thao thiên đích vương dương trùng phá thời không hối tụ Thông Thiên tứ chu.

Thông Thiên tinh thông trận pháp tùy thủ năng bố hạ đại trận, thủ trung đích Thanh Bình Kiếm canh cực phẩm tiên thiên linh bảo, tá dụng hỗn độn chi khí vi nguyên tuyền khả dĩ bố hạ Thanh Bình kiếm trận.

Thanh Bình Kiếm tượng xanh thiên địa liên bồng dạng tán phát thúy thanh sắc đạo vận, nhất tọa vạn vạn công lý đại tiểu đích tạo hóa thanh liên hư ảnh tại hư không ngưng thành thực chất.

Thanh liên tán phát vô cùng tạo hóa kiếm khí tung hoành giao thác xuyên toa tại thời không trường hà trung, vô lượng đích đạo vận bố mãn thiên khung tượng diễn hóa xuất nhất phương tạo hóa thế giới dạng.

Lưỡng nhân đô tại thuấn gian bố hạ trận pháp, Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận chủ công, Thanh Bình kiếm trận chủ thủ.

Nhất thứ trận pháp đích giao phong bỉ bính đích trận pháp thượng

áo nghĩa.

Thông Thiên kiếm đạo bị Thái Ất khinh tùng để đáng, hiện tại hựu bỉ bính trận pháp.

Hiển nhiên yếu tại Thông Thiên tinh trạm lãnh địa nội tương kỳ đả đắc hào vô thủ chi lực. "Oanh long!" Nhất thanh oanh minh truyện, khủng phố đích khí nhận liên y hướng trứ tứ chu trùng kích, đại địa bị vô tình đích nhất thốn thốn hiên phi, nhất tọa tọa cao tủng nhập vân kỳ phong băng thành nhất lạp lạp sa trần phiêu tát hư không.

Kiếm mang hòa tinh thần tương hỗ bính chàng bạo hóa thế giới sí nhiệt liệt diễm tương thời không trường hà đô thiêu thành tứ phân ngũ liệt nan dĩ duy trì nguyên trạng.

Quang sung mãn đạo vận nùng yên túc dĩ tương chuẩn thánh tu sĩ sát tử, nhất đãng năng quát phá thời gian bích luỹ.

Hư không trung bất đoạn truyện chấn lung phát hội oanh minh, số tu sĩ thụ bất liễu âm ba đích trùng kích thất khiếu lưu huyết vong.

Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận sử dụng công đức chí bảo vi trận nhãn, vạn vạn tinh thần vi trận cơ bạo phát uy lực bỉ Chu Thiên Tinh Đấu đại trận đô yếu cường thượng số ức bội.

Thanh Bình Kiếm chích cực phẩm tiên thiên linh bảo hữu hỗn độn chi khí tác vi nguyên tuyền đại trận bạo phát uy lực hòa Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận tương bỉ chung cứu nhược thượng nhất ti. "Ca sát!" Nhất thanh thúy hưởng truyện, Thông Thiên nhãn bì nhất khiêu, đại trận yếu phá liễu, khả năng trận pháp tạo nghệ kham xưng Hồng Hoang đệ nhất nhân bỉ bất thượng Thái Ất trận pháp thâm áo.

Tịnh phi Thông Thiên trận pháp tạo nghệ bất như Thái Ất, thực tại Thái Ất tại pháp bảo thượng chiêm cư nhất định đích ưu thế.

Hựu tá dụng vạn vạn tinh thần chi lực tài năng tương Thông Thiên

bố hạ đích đại trận oanh xuất nhất ti liệt phùng.

Tùy trứ tạo hóa liên đài xuất hiện nhất đạo tế vi đích phùng khích trục tiệm đích mạn diên chỉnh cá đại trận.

Tung hoành giao thác liệt văn tại thuấn gian bạo khai vô số kiếm khí tứ tán phân phi.

Hạ phương sơn xuyên địa mạch hà lưu hồ bạc đô bị khủng phố kiếm khí xạ thành si tử hình thành nhất điều điều thâm bất kiến để đích vực sâu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm trung ám tự khiếu hảo, Thái Ất tại trận pháp thượng thắng Thông Thiên vô hình trung lạc liễu đích diện bì.

Na phạ chích thắng nhất thứ Thông Thiên lạc bại đô sự thực.

Yếu tri đạo Hồng Hoang vô số tu sĩ đô tại ám trung quan chú trứ lưỡng nhân giao chiến, Thông Thiên tại trận pháp bỉ bính thượng lạc bại vô số nhân tâm trung hoa nhiên.

Thông Thiên diện sắc âm trầm, nhất song tinh hồng đích nhãn mâu phún thổ hùng hùng liệt diễm.

Nguyên bản dĩ vi Thái Ất tại trận pháp thượng tạo nghệ bất thâm, bất nhất niệm chi soa tại trận pháp thượng lạc bại.

Như hà năng dung nhẫn.

Tiếp liên bị Thái Ất lạc liễu diện bì, Thông Thiên tâm trung đích nộ khí hóa tác thực chất trực trùng thiên tế.

Hồng Hoang tu sĩ đô năng cảm thụ một cỗ thao thiên đích nộ khí tại hư không mạn diên.

Thánh nhân thịnh nộ Hồng Hoang tương yếu tao thụ diệt đỉnh chi tai. "Tru Tiên Kiếm Trận!" Thoại âm cương lạc, tứ bính sung mãn vô

cùng sát ý hòa oán khí đích tuyệt thế hung kiếm tọa lập tại thiên địa tứ phương.

Tru tiên kiếm trận do Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm hòa Tru Tiên trận đồ tổ thành.

Chích kiến đông phương cao huyền Tru Tiên Kiếm tán phát phá toái vạn vật Tru Tiên kiếm khí.

Lục Tiên Kiếm trấn áp nam phương di mạn xuất một cỗ tử vong khí tức vô cùng sát lục hòa oán khí tại tê hống hách đắc nhân hồn phi phách tán.

Tây phương bị vô cùng hồng quang chiếu diệu nhất bính Hãm Tiên Kiếm tại kỳ trung tung hoành phi dược.

Bắc phương sát khí sâm sâm âm phong táp táp Tuyệt Tiên Kiếm tại kỳ trung biến huyễn vô cùng tê toái thiên địa kiếm ý hồi xuyên toa.

Tru tiên kiếm trận nhất chỉnh cá Hồng Hoang thượng không đô bố mãn oán khí hòa sát phạt kiếm ý vô số tinh thần đô thụ ảnh hưởng phân phân điệt lạc.

Một cỗ trấn áp Hồng Hoang uy thế lung tráo tại mỗi nhất cá nhân đầu đỉnh.

Thông Thiên bị Thái Ất tại tối cường lãnh địa lạc liễu diện bì nhất nộ chi hạ trực tiếp tế xuất Tru Tiên kiếm trận.

Bất yếu bỉ bính trận pháp mạ khán như hà đả phá Tru Tiên kiếm trận.

Chương 233

Tru tiên kiếm trận hào xưng phi tứ thánh bất khả phá.

Bất tín liễu bằng nhất kỷ chi lực năng cú tương Tru Tiên kiếm trận phá khứ.

Thái Ất mi đầu vi trứu Tru tiên kiếm trận uy danh Hồng Hoang vô nhân bất tri vô nhân bất hiểu.

Phi đồng phi thiết diệc phi cương, tằng tại Tu Di sơn hạ tàng.

Bất dụng âm dương điên đảo luyện, khởi vô thủy hỏa thối phong mang?

Tru tiên lợi, lục tiên vong, hãm tiên xử hồng quang.

Tuyệt tiên biến hóa vô cùng diệu, đại la thần tiên huyết nhiễm thường.

Đích chính Tru tiên kiếm trận lịch dĩ cập trận pháp đích uy lực.

Nhậm bằng tu vi tái cao thủ đoạn tái đa đô bất nhất nhân năng cú để đáng Tru Tiên kiếm trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kiến Tru tiên kiếm trận tâm trung hỉ ưu tham bán.

Vô cùng cao hứng, Thái Ất ép tới mức Thông Thiên không đắc không tế xuất Tru Tiên Kiếm Trận.

Lo lắng Tru Tiên Kiếm Trận một khi xuất hiện, phi tứ Thánh bất khả phá, nhượng Thái Ất một mình hắn làm sao có thể chống đỡ.

Không được, tất yếu phải ra tay can dự, nếu không Thái Ất khẳng định sẽ thụ trọng sang.

"Ông!" Tru Tiên tứ kiếm đồng thời chấn động, phát ra tiếng ong

minh chấn vỡ hư không, vô lượng sát phạt kiếm khí tung hoành tứ hải bát hoang, thiên địa đều bị thế giới của kiếm bao phủ.

Ức ức vạn trượng Tru Tiên kiếm tán phát Tru Tiên chi khí, ngưng thành vô số chuôi lợi kiếm đầy rẫy cả hư không, hướng về phía Thái Ất mà oanh kích.

Lợi nhận phi dược qua lại, trực tiếp đem đại địa cắt thành vô số đạo khe rãnh sâu không thấy đáy, địa phong thủy hỏa cuồng bạo chuyển động.

Thiên địa quy tắc bị Thông Thiên phấn toái, nơi đi qua một mảnh hỗn loạn bất kham, hỗn độn chi khí tứ tán phân phi.

Nhất kích uy lực này viễn siêu chí bảo uy năng, vô cùng sát phạt lợi nhận với thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ, nháy mắt vọt tới trước thân Thái Ất.

Cảm thụ phong duệ hàn mang, trên trán Thái Ất toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Đó chính là Hồng Hoang đệ nhất sát trận, mỗi một chuôi sát kiếm đều là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại càng từ trước thời Long Hán Lượng Kiếp đã lây dính vô cùng sát ý và oán niệm.

Tùy ý một chuôi sát kiếm bộc phát uy lực đều có thể kham tỷ với chí bảo uy năng.

Tại dưới đại trận thôi động, uy thế càng thêm ức bội tăng phúc.

Cho dù Thái Ất có Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận gia trì đều phải cẩn thận ứng đối.

Phải biết rằng Tru Tiên Kiếm Trận có bốn chuôi sát kiếm, mới chỉ thôi động một kiện mà thôi.

"Oanh!" Tinh bàn lớn nhỏ ức ức vạn công lý mãnh liệt phun ra vô

cùng Hồng Mông chi khí, từng khỏa tinh thần ngưng thành tinh hải hiện lên trong hư không.

Vô số tinh thần mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, cuồn cuộn hung dũng hướng về phía Tru Tiên kiếm oanh khứ.

"Bành!" Vô số tinh thần và cự lượng Tru Tiên kiếm khí va chạm, bộc phát ra tiếng nổ hỗn độn, khí nhận khủng bố xuyên thủng tứ hải, quét ngang bát hoang.

Vô lượng hỗn độn chi khí không kịp tu phục đại lục bị phá toái đã bị dư uy vụ nổ chấn tán.

Toàn bộ Hồng Hoang đều đang chấn đãng, giống như muốn nứt ra, thiên địa trật tự toái phiến phiêu tán khắp nơi.

Ngay cả nồng yên cũng tràn ngập vô cùng đạo vận che lấp thiên khung.

Thanh âm va chạm của hai bên không có đình chỉ, hư không lại truyền đến một đạo tiếng xé gió.

Chỉ thấy Lục Tiên kiếm đầy rẫy sát lục chi khí và sát khí, mang theo uy năng phá toái hỗn độn hư không, giống như muốn bổ đôi thiên địa mà trảm xuống hướng Thái Ất.

Thái Ất chống đỡ một chuôi Tru Tiên kiếm hoàn toàn không có vấn đề, hiện tại lại thêm Lục Tiên kiếm, tức khắc áp lực đại tăng.

Thậm chí ngay cả Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận đều có chút khó có thể chống đỡ, chấn động dao động hoảng hốt, suýt nữa bị phá khai.

"Hưu!" Trong hư không phi ra một đạo hỗn độn tiên quang, nhất lực nhuộm đẫm chư thiên hạo vũ.

Sát na gian Hỗn Nguyên động loạn, càn khôn mông tế, trong phạm

vi ức vạn lý xung quanh Lục Tiên kiếm tràn ngập vô cùng hỗn độn trật tự, tương kỳ trở ngăn bên ngoài.

Một đạo hỗn độn tiên quang này đương nhiên là Nguyên Thủy Thiên Tôn đánh ra.

Không thể nào để Thái Ất độc tự một mình đối kháng Tru Tiên Kiếm Trận.

Tuy rằng Thái Ất thực lực cường đại, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nào khi đồ nhi hãm vào nguy hiểm mà khoanh tay đứng nhìn, khẳng định phải thi triển viện thủ.

Cho nên tại thời điểm Lục Tiên kiếm phát sinh dị động, lập tức tế xuất Bàn Cổ Phiên.

Bàn Cổ Phiên là do lưỡi búa của Bàn Cổ Phủ hóa thành, thuộc về cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo, công kích lực tại Hồng Hoang vị cư đệ nhất.

Một khi tế xuất, sở hữu uy lực tê liệt Hồng Mông hỗn độn, sức mạnh phấn toái chư thiên thời không.

Có thể tạo hóa vô cực chi đạo, thống ngự thế gian vạn pháp áo nghĩa.

Có thể khai tịch thiên địa vũ trụ, thao túng thiên địa chi uy, công phạt và tạo hóa đều vị liệt đệ nhất Hồng Hoang.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặc phát phi dương, trong tay cầm Bàn Cổ Phiên dài ức ức vạn trượng tán phát vô cùng phá diệt chi khí, kẹp tạp hỗn độn tiên quang bao lãm thiên địa vạn vật.

Tùy theo Bàn Cổ Phiên bộc phát tiên quang, Lục Tiên kiếm trực tiếp bị ngăn trở, khó có thể tiến thêm phân hào.

Thông Thiên nhíu mày, có chút không thích nhìn về phía Nguyên

Thủy Thiên Tôn.

Hai người giao chiến, Nguyên Thủy lại ra tay can thiệp.

Thông Thiên nguyên bản chỉ cùng Thái Ất giao thủ, nhưng cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn tính tình hộ độc tử, môn hạ đệ tử gặp nguy cơ thì hào không do dự sẽ ra tay.

Hai tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì đã sao, bản tọa chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận, cũng có thể trấn áp.

Cho dù thêm một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nữa, y nhiên không sợ, vẫn có thể lập tại bất bại chi địa.

Thái Ất thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn ra tay, trong lòng thập phần cảm kích, đừng nhìn bản thân có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ lại có Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận gia trì, nhưng cũng vô pháp chống đỡ uy năng toàn bộ của Tru Tiên Kiếm Trận.

Chương 234

Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ Thánh bất khả phá, một người muốn chống đỡ kiếm trận không khác gì si nhân thuyết mộng.

"Hưu hưu!" Thông Thiên thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn gia nhập chiến trường, liền thôi động Hãm Tiên kiếm và Tuyệt Tiên kiếm đồng thời phá không phi xuất.

Hai đạo quang hoa huyễn thải lọt vào tầm mắt, vô cùng sát phạt kiếm ý ngưng thành hai điều thao thiên kiếm long dài ức vạn trượng chấn không phi xuất.

Một cỗ uy áp thế bất khả đương sậu nhiên tập kích, thiên địa vạn vật đều trong nháy mắt băng toái.

Thái Ất trong tay Hồng Mông Lượng Thiên Xích liên liên huy động, vô số tinh thần từ tinh bàn vọt ra, vạch ra những ngân tích quỷ dị xuyên thủng thời không trường hà hướng về phía Tuyệt Tiên kiếm và Tru Tiên kiếm oanh khứ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tay Bàn Cổ Phiên quang mang đại tác, ức vạn đạo khai thiên khí nhận phi xuất.

Một cỗ ý chí khai thiên tích địa truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, uy năng thao thiên tịch quyển thương thiên hướng về phía Lục Tiên kiếm và Hãm Tiên kiếm đánh tới.

Ba người đều có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại đều thôi động vô thượng chí bảo, toàn bộ Hồng Hoang đều phải chịu vô cùng kiếp nạn.

May mắn chúng nhân đều ở trong hư không giao chiến, đối với đại địa phá hoại có chỗ hạn chế, không đến mức thực sự hủy đi đại lục,

nếu không Đạo Tổ khẳng định sẽ hiện thân ngăn cản.

"Băng!" Thanh âm băng toái thiên địa truyền đến, nhật nguyệt tinh thần đều bị va chạm đến mức phân phân toái liệt, hỗn độn hư không thụ trùng kích suýt nữa phá liệt.

Ba người bộc phát đại chiến, hết thảy xung quanh đều bị hủy đi.

Tru Tiên Kiếm Trận xác thực cường đại nhượng Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phân chiêu giá.

Nhưng thực lực hai người đồng dạng không yếu, một người sử dụng Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo bố hạ Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận, tuy rằng vô pháp kích phá Tru Tiên Kiếm Trận nhưng muốn chống đỡ hai chuôi sát kiếm là có thể làm được.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tay có Bàn Cổ Phiên, sức phá hoại đương thuộc đệ nhất Hồng Hoang, muốn ngự hai chuôi sát kiếm cũng không phải là chuyện khó.

Nhất thời gian, song phương đánh đến nhiệt hỏa triêu thiên nhưng ai cũng vô pháp làm gì được ai.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy hào xưng phi tứ Thánh bất khả phá, nhưng Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn phòng ngự tự thân khẳng định không có bất luận vấn đề gì.

Có điều muốn phá trận pháp thì xác thực có chút khó khăn.

Thái Ất thấy song phương giao chiến đều không có thành hiệu, cứ tiếp tục đánh xuống vẫn là bất phân thắng bại.

Quan trọng nhất là bản thân đã quen thuộc với thực lực bạo tăng, đạt được mục đích rồi thì không cần thiết phải cùng Thông Thiên dây dưa nữa.

Chẳng bằng tiết kiệm công phu, đánh tiếp cũng không có hảo xứ,

hà tất phải khổ khổ tương đấu.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhận ra Thái Ất không muốn chiến tiếp, trong lòng đồng dạng sinh ra thối ý.

Chỉ cần Thái Ất không bị thương, hiện tại ba người giằng co không xong, đều không thể làm gì được đối phương, đánh tiếp nữa cũng không có ý nghĩa.

Chi bằng tạm thời hưu chiến, quang bằng hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xác thực phá không nổi Tru Tiên Kiếm Trận.

Muốn phá trận cần phải tìm thêm giúp thủ, tụ tề bốn vị Hỗn Nguyên tu sĩ mới có thể phá được.

Khổ nhất là Thông Thiên, trước đó đã bị lạc diện bì, hiện tại bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận mà không hạ được Thái Ất, thực sự là biệt khuất.

Tuy rằng không thể hạ được Thái Ất nhưng đồng dạng cũng đánh ra uy danh.

Hai tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều vô pháp tạo thành một tia tổn thương cho y, cho dù bố hạ Hồng Mông Tinh Thần Đại Trận và tế xuất Bàn Cổ Phiên, Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Điều này đủ để minh chứng khi bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, thực lực bộc phát của Thông Thiên là mạnh nhất trong các Hỗn Nguyên tu sĩ.

Chúng nhân giao chiến nhìn qua thì là hòa nhau, nhưng thực tế Thông Thiên lược chiếm thượng phong, nhan diện đã bảo trụ được rồi, những thứ khác đều có vẻ không còn quan trọng nữa.

"Đang!" Thái Ất đánh bay Tru Tiên kiếm trước mặt, thân hình nhất hoảng rời khỏi phạm vi Tru Tiên Kiếm Trận, chậm rãi nói: "Thông Thiên sư thúc trận pháp cao tuyệt, sư điệt bội phục.

Chỉ vì ta vừa mới đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới, tu vi chưa ổn định nên mới chiến thành bình thủ.

Đợi ngày sau cảnh giới bình ổn, ta sẽ lại cùng sư thúc nhất giác cao hạ, ý sư thúc thế nào?" Lời này vừa nói ra, Thông Thiên lộ ra một tia cười trào phúng, tu vi chưa ổn định chẳng qua là cái cớ để hưu chiến.

Nhưng y không nói gì, tuy rằng có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay nhưng nếu Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất quyết muốn đi, y khẳng định không giữ lại được.

Thay vì cưỡng ép giao chiến, chẳng bằng cứ thế bỏ qua, tránh việc bị kẻ khác nói là hẹp hòi, khi phụ người khác tu vi chưa củng cố, truyền ra ngoài danh tiếng của bản tọa sẽ không tốt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thập phần hiểu rõ Thông Thiên, y thập phần tự ngạo, không bao giờ để kẻ khác vào mắt, chỉ cần khích một câu khẳng định sẽ tạm thời hưu chiến.

"Thông Thiên, hôm nay ngươi ỷ vào pháp bảo mới miễn cưỡng chiến thành bình thủ với đồ nhi của ta.

Có phải ngươi lo lắng sau khi Thái Ất củng cố tu vi thì không phải đối thủ nên mới do dự không?

Nếu không chịu tạm thời hưu chiến, hôm nay chúng ta lại làm một trận." Dứt lời, khí tức quanh thân Nguyên Thủy Thiên Tôn bạo động như muốn tái chiến.

Thái Ất cũng đi theo phóng ra uy áp, trong lòng thầm cười, quả nhiên Sư tôn cao minh hơn, như vậy Thông Thiên không đắc không tạm thời hưu chiến.

"Hanh, bản tọa chưa từng sợ ai.

Nếu đã muốn cải nhật tái chiến, hôm nay ta tạm tha cho các ngươi.

Ngày sau tái chiến, đừng trách trong Tru Tiên Kiếm Trận không giảng tình diện huynh đệ." Dứt lời, Thông Thiên đại tụ nhất huy thu lại Tru Tiên Kiếm Trận, thân hình nhất hoảng hướng về phía Kim Ngao đảo phi khứ.

Chỉ mới phi được một nửa, đột nhiên tỉnh ngộ, y tới đây là để báo thù cho Tam Tiêu, đòi lại nguyên thần.

Hiện tại trải qua một trận giao chiến hồ đồ rồi lại quay về.

"Không xong, trúng kế của Nguyên Thủy rồi." Tuy rằng Thông Thiên biết mình trúng kế, nhưng đã đáp ứng tạm thời hưu chiến, chỉ có thể bất cam rời đi.

Thái Ất thấy Thông Thiên rời đi, trong lòng thở phào một cái, hảo Sư tôn đã khích tướng khiến y rời đi, nếu không e rằng không dễ dàng bãi thủ như vậy.

"Sư tôn, Thông Thiên sư thúc tạm thời rời đi nhất định sẽ không thiện bãi cam hưu, Tru Tiên Kiếm Trận y nhiên là một cái ẩn họa cực lớn, xem ra phải xử lý thế nào đây?" "Đồ nhi chớ gấp, vi sư trước tiên đi tới Thủ Dương sơn, sau đó sẽ cùng ngươi thương lượng." Đúng vậy, thương lượng.

Hiện tại Thái Ất là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nâng thân phận và địa vị của hắn lên ngang hàng với mình.

Chuyện của Xiển giáo đều cần hai người cùng thương nghị.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Thái Ất còn có việc cần làm, cho nên mới một mình tới Thủ Dương sơn trước để thương nghị cùng Thái Thanh đạo nhân về việc cộng phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn hóa tác kim quang hướng về phía Thủ Dương sơn phi khứ.

Thái Ất mục tống Nguyên Thủy Thiên Tôn rời đi, trong lòng biết Sư tôn đi chuyến này khẳng định có thể thỉnh được Thái Thanh đạo nhân tương trợ, có điều có khả năng sẽ phải trả ra một cái giá nhất định.

Chương 235

Phải biết Thái Thanh đạo nhân thanh tĩnh vô vi, Thông Thiên và Nguyên Thủy đều là thân đệ đệ của y, thủ tâm thủ bối đều là nhục, giúp bên nào cũng không tốt.

Nếu không có lợi ích liên quan, khẳng định y sẽ không giúp bên nào.

Đương nhiên, những việc này không cần Thái Ất phải thao tâm, chỉ cần chờ đợi là được.

"Ngã đẳng bái kiến Đại sư huynh!" Từng tiếng hô hoán đánh đoạn tư tự của Thái Ất.

Chỉ thấy chúng nhân Xiển giáo ánh mắt hỏa nhiệt vọng tới, trong nhãn thần tràn đầy kính ý và khâm bội.

Phải biết Thái Ất hiện tại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ tu vi, địa vị phát sinh biến hóa phiên thiên phúc địa, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không dám tùy ý mệnh lệnh hắn làm việc.

Trước đó lại cùng Thông Thiên giáo chủ đánh đến như hỏa như đồ, suýt chút nữa đem Hồng Hoang đánh nát, nếu không né tránh kịp thời, thậm chí bọn họ cũng có thể bị liên lụy.

Trong lòng chúng nhân Xiển giáo trừ bỏ khâm bội và hướng vãng thực lực của Thái Ất, đồng thời cũng có một tia lo âu.

Đại sư huynh thực lực bạo tăng, địa vị sùng cao, không biết liệu có còn như trước đây xử xử chiếu cố bọn họ hay không.

Chính sở vị: Thánh nhân chi hạ giai lâu nghĩ.

Chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi hậu, nhìn ai cũng là lâu nghĩ.

Những sư đệ này mới chỉ có Đại La Kim Tiên tu vi, liệu có thể nói chuyện được với Thái Ất hay không còn là chuyện khác, huống chi là chỉ điểm tu luyện hay ban tứ cơ duyên.

"Chư vị sư đệ an nhiên vô dạng, sư huynh yên tâm rồi." Trước đó cùng Thông Thiên giao chiến, uy lực bộc phát thực sự quá mạnh, Thái Ất thực sự lo lắng chúng nhân Xiển giáo bị liên lụy mà ý ngoại thân tử.

Dù chỉ là một tia uy áp của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có thể khiến bọn họ tử vong.

Chúng nhân thấy Thái Ất quan tâm an nguy của mình, trong lòng thập phần hoan hỷ.

Tuy rằng tu vi phát sinh biến hóa, nhưng Đại sư huynh vẫn là Đại sư huynh, một điểm cũng không đổi.

"Đa tạ Đại sư huynh quan tâm, ngã đẳng vô sự." Thái Ất gật gật đầu lại nói: "Chư vị sư đệ, sư huynh có chút việc cần tạm thời rời đi, các ngươi tiếp tục thảo phạt Tây Kỳ.

Đoạn thời gian tới sẽ có đại chiến phát sinh, thiết ký không được lỗ mãng hành sự." Tuy rằng Thông Thiên tạm thời triệt hồi Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng khẳng định sẽ lại một lần nữa bày trận.

Đến lúc đó, mâu thuẫn giữa Xiển, Tiệt lưỡng giáo sẽ bộc phát đến đỉnh điểm.

"Sư huynh yên tâm, ngã đẳng sẽ đa chú ý, tuyệt đối không lỗ mãng hành sự." Thái Ất hơi gật đầu, đại tụ nhất huy, nguyên bản đại địa phá toái lại một lần nữa được tu phục, quần sơn địa mạch hoàn hảo như sơ.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ cần ý niệm nhất động là có thiên đạo biến hóa, vô cực vô lượng, vô sinh vô diệt, quy tịch hư

không, có thể tụ có thể tán.

Thế giới phá toái tùy thủ là có thể phục nguyên.

Thái Ất nhìn đại địa đã hoàn hảo liền mãn ý cười, trước thân xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn, chậm rãi bước vào trong đó.

Trong Phong Đô thành của Địa Phủ, từng đạo nguyên thần với đủ loại màu sắc từ Hồng Hoang đại lục phi tới, mười phần thì có đến tám chín phần đều bị chặn ở bên ngoài Phong Tiên Đài.

Chỉ có cực thiểu bộ phận nguyên thần mới có thể tiến vào Phong Tiên Đài, phong đắc địa tiên chi vị.

Tại đỉnh đoan Phong Tiên Đài, một bản thư sách dài ức vạn trượng tán phát nồng đậm địa đạo chi khí che lấp cả thiên địa.

Trên từng trang kim bạc viết các chức vị của Địa Phủ nhưng lại chưa có nhân danh.

Phía trước Địa Thư, từng đạo nguyên thần đang trầm thụy, hiển nhiên khi chưa sắc phong Địa Tiên thì bọn họ không thể tỉnh lại.

Thái Ất cùng Thông Thiên giao chiến chính là vì tranh đoạt nguyên thần của Tam Tiêu.

Hiện tại chiến đấu kết thúc, đương nhiên phải trước tiên đem nguyên thần Tam Tiêu phóng vào Địa Thư trong Phong Tiên Đài.

"Đạp!" Thái Ất bước vào Phong Tiên Đài, chỉ thấy Trấn Nguyên Tử một mình trấn thủ bốn phương trên đỉnh đài.

"Bái kiến Đạo chủ." Trấn Nguyên Tử thấy Thái Ất xuất hiện liền vội vàng hành lễ vấn hảo, nhãn thần thập phần cung kính, mang theo một tia khâm bội.

Trận đại chiến trước đó cùng với dị tượng độ kiếp, Hồng Hoang không ai không biết không ai không hiểu.

Trong lòng Trấn Nguyên Tử càng thêm vô cùng chấn kinh, Thái Ất của ngày trước hiện tại đã có thể kháng hành cùng Thông Thiên mà không rơi xuống hạ phong.

Thuở sơ khai khi lần đầu gặp Thái Ất, hắn mới chỉ có Đại La Kim Tiên tu vi, hiện tại ngược lại nhảy vọt vượt qua, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Năm đó gia nhập Địa Phủ quả nhiên là một lựa chọn thập phần minh trí, chỉ cần đi theo Thái Ất, sau này khẳng định có cơ hội chứng đạo.

Thái Ất không biết Trấn Nguyên Tử đang nghĩ gì, nếu không định sẽ nói một câu: Ngày chứng đạo không còn xa nữa đâu.

"Trấn Nguyên Tử bất tất đa lễ, hiện giờ số người lên Tiên Đài có bao nhiêu, có thể bổ tề số lượng Địa Tiên không?" Trở về Địa Phủ, không chỉ để đưa nguyên thần Tam Tiêu vào Địa Thư mà còn cần biết tiến độ sắc phong Địa Tiên.

Việc sắc phong dùng đến Địa Thư nên chỉ có Trấn Nguyên Tử mới biết còn thiếu bao nhiêu người.

"Quỷ binh quỷ tướng, Thổ Địa Sơn Thần, Hà Bá Hà Thần, Tam Thập Lục Động Chủ, Thất Thập Nhị Phủ Chủ cơ bản đã tề toàn.

Chỉ có Thập Phương Quỷ Vương, Tứ Đại Phán Quan là chưa có nhân tuyển thích hợp.

Khổng Tuyên đảo là có thể đảm nhiệm Quỷ Vương, những người khác thì còn khiếm khuyết." Thấy Thái Ất tuân vấn, Trấn Nguyên Tử liền vội vàng hồi đáp.

Có thể gom đủ bấy nhiêu nhân tuyển đều là công lao của Thái Ất.

Một trận chiến với Thánh nhân đã diệt sát không ít tu sĩ Hồng Hoang, nguyên thần cứ thế mà ồ ạt chạy tới Địa Phủ, may mà có

Phong Tiên Đài ngăn cản, nếu không thực sự phải thủ mang cước loạn.

"Chỉ quản sắc phong những Địa Tiên khác, Thập Phương Quỷ Vương và Tứ Đại Phán Quan sau này ắt sẽ có người đảm nhiệm." Phong Tiên không giống Phong Thần, Phong Thần là do thiên đạo sức mạnh chưởng khống, chủ yếu theo định số.

Địa đạo chủ bình hành, có thể điều động linh hoạt, Phong Tiên không có định số mà phải xem có tư cách đảm nhiệm hay không.

Dứt lời, Thái Ất đại thủ nhất huy, ba đạo nguyên thần trực tiếp dung nhập vào Địa Thư, đồng thời sau chức vị Thập Phương Quỷ Vương xuất hiện tên của Tam Tiêu.

Trấn Nguyên Tử trong lòng hơi chấn động, hiển nhiên Tam Tiêu đảm nhiệm chức vị Thập Phương Quỷ Vương, còn về xưng hiệu Quỷ Vương thì tạm thời chưa điền.

Tam Tiêu chỉ là Đại La Kim Tiên mà có thể đảm nhiệm Quỷ Vương, vậy Khổng Tuyên với tu vi Chuẩn Thánh viên mãn lẽ nào muốn đảm nhiệm Quỷ Đế.

Trấn Nguyên Tử biết hiện tại chỉ có Hậu Thổ và Huyền Minh hai người đảm nhiệm Ngũ Phương Quỷ Đế.

Nếu Khổng Tuyên thắng nhậm chức vị Quỷ Đế, há chẳng phải sẽ trở thành tâm phúc của Đạo chủ sao.

"Địa Tiên danh hào nên chuẩn bị cho tốt, lượng kiếp không bao lâu nữa sẽ triệt để bộc phát, đến lúc đó tránh cho thủ mang cước loạn." "Đa tạ Đạo chủ cáo giới!" Thái Ất hơi gật đầu, mục quang vọng hướng Côn Luân sơn, không bao lâu nữa một trận đại chiến lại sẽ bắt đầu, đó mới thực sự là hạo kiếp.

Chương 236

Tại Kim Ngao đảo bên bờ Đông Hải, Thông Thiên giáo chủ trở về Ngọc Hư cung lập tức triệu tập môn hạ đệ tử.

Nội môn đệ tử chỉ còn lại Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh ba vị Thánh Mẫu.

Ngoại môn đệ tử đảo cũng có không ít, chỉ là tu vi đều không cao.

Thần sắc ai nấy đều thập phần khẩn trương, Thái Ất đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khiến thực lực Xiển giáo bạo tăng, lại vừa vặn tứ giáo đệ tử đều đang ở trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Điều này khiến chúng nhân Tiệt giáo lo lắng, hoàng hoàng bất khả chung nhật.

May mắn Sư tôn có Tru Tiên Kiếm Trận có thể ổn ổn áp chế Xiển giáo, hai tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giúp Tiệt giáo có thể sinh tồn trong khe hở.

"Sư tôn, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ba vị sư muội bị Thái Ất đả sát, Triệu Công Minh sư đệ bị tà thuật mưu hại.

Đệ tử khẩn thỉnh Sư tôn vì các sư đệ sư muội báo thù." Rất nhiều đệ tử Tiệt giáo xuống núi trợ giúp nương nhờ Ân Thương đều bị đệ tử Xiển giáo sát hại.

Ngay cả Triệu Công Minh và Tam Tiêu cũng không tránh khỏi thân tử.

Đa Bảo đạo nhân cùng Tam Tiêu cảm tình thâm hậu, minh tri Xiển giáo thực lực đại trướng nhưng vẫn thỉnh Thông Thiên ra tay báo thù cho chúng đệ tử Tiệt giáo.

Sư tôn trước đó bày ra Tru Tiên Kiếm Trận có thể ổn áp Thái Ất

và Nguyên Thủy Thiên Tôn, tuyệt đối có năng lực đả sát một số đệ tử Xiển giáo.

Không cầu giết được Thái Ất, chỉ cầu có thể giết được các đệ tử khác của Xiển giáo để báo thù cho Tam Tiêu là tâm mãn ý túc rồi.

Thông Thiên chậm rãi mở đôi mắt đang nhắm chặt, một cỗ sát ý bùng phát khiến đại điện chấn động đông dao tây hoảng.

"Vi sư đã sớm cáo giới các ngươi phải bế quan tu luyện, không được xuống núi, tại sao không nghe khuyến cáo?" Thông Thiên há chẳng muốn báo thù cho Tam Tiêu, nhưng trước đó ra tay trấn áp Thái Ất lại không thành công.

Lẽ nào lại để một vị Thánh nhân ra tay đối với những vãn bối tu vi chưa đến Chuẩn Thánh của Xiển giáo sao.

"Sư tôn có chỗ không biết, Thân Công Báo xảo ngôn thiện biến đã lừa các sư đệ xuống núi, ngay cả Tam Tiêu và Triệu Công Minh cũng bị liên lụy nên mới thảm tao độc thủ." Thông Thiên nhíu mày, Thân Công Báo bị đuổi khỏi Xiển giáo rồi bái nhập Tiệt giáo, sau đó lại mời chúng nhân xuống núi, e rằng sớm đã có dự mưu.

Nhị ca tinh thông mưu kế, hay là cố ý đuổi Thân Công Báo ra khỏi Xiển giáo.

Thông Thiên trước đây chỉ nghĩ Tam Tiêu nhập kiếp là do mệnh, không ngờ phía sau lại ẩn tàng kế sách của Xiển giáo.

Hiện tại nghĩ lại mới phát hiện Thân Công Báo bái nhập Tiệt giáo không hề đơn giản như vậy.

Đa Bảo đạo nhân thấy Thông Thiên có chút dao động lại nói tiếp: "Hiện tại đệ tử trong giáo nhân tâm hoàng hoàng, nếu Sư tôn còn không ra tay ngăn chặn âm mưu của Xiển giáo, đệ tử Tiệt giáo e rằng đều sẽ bị lừa lên Phong Thần Bảng." Nếu môn hạ đệ tử đều lên

Phong Thần Bảng, Tiệt giáo sẽ mất đi truyền thừa đạo thống, Thông Thiên không đắc không thậm trọng khảo lự.

Phải nói bản sự nắm bắt nhân tâm của Đa Bảo đạo nhân thập phần lão luyện, chỉ trong nháy mắt đã bắt được tâm tư của Thông Thiên.

"Hanh, vì sự hưng thịnh của giáo phái, vì các đệ tử Tiệt giáo, đã bất nhân thì chớ trách ta bất nghĩa.

Đa Bảo, vi sư mệnh ngươi đi tới Giới Bài quan bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận ngăn cản đại quân Tây Kỳ, gặp được đệ tử Xiển giáo không cần lưu thủ, trực tiếp chém giết." Dứt lời, hư không xuất hiện bốn chuôi sát kiếm sát khí đằng đằng và một tấm trận đồ huyền diệu, sát ý khủng bố đem thời gian và không gian đều phá khai.

Lần này bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, nếu không giết được đệ tử Xiển giáo thì tuyệt đối sẽ không khinh dị thu hồi.

Đã muốn tính kế đệ tử Tiệt giáo thì cũng chớ trách thủ đoạn ngoan lạt, trước tiên đem đệ tử Xiển giáo tống lên Phong Thần Bảng.

"Đa tạ Sư tôn!" Đa Bảo đạo nhân thấy Thông Thiên ban xuống Tru Tiên Kiếm Trận trong lòng thập phần hoan hỷ.

Quảng Thành Tử và những người khác sau khi kiến thức uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận thì với tu vi của mình không dám lại gần, chỉ có thể để Thái Ất một mình tiến lên.

"Các sư đệ hãy lui xa một chút, một lát nữa sẽ có kinh thiên đại chiến phát sinh, tránh để bị dư uy chiến đấu ba cập." Chúng nhân sắc mặt biến đổi, vội vàng rời xa chiến trường, nghe lời Đại sư huynh chắc chắn không sai, Tru Tiên Kiếm Trận một khi khai triển, không chạy là chết.

"Binh qua kiếm qua, chẩm thoát Tru Tiên họa, tình ma ý ma, phản

vô minh hỏa, kim nhật nan, tử sinh tại ngã.

Ngọc Hư cung chiêu tai nhạ họa, xuyên tâm bảo tỏa, hồi đầu tài tri vãng sự ngoa, chỉ xích phong ba.

Chẩm đào đóa, tự ỷ phương năng, tảo vãn tao chiết tỏa." Một đạo tiếng ca vang lên đánh đoạn tư tự của Thái Ất, chỉ thấy từ trong Tru Tiên Kiếm Trận bước ra một người.

Thân mặc đạo bào màu bảo lam, tay cầm một tòa bảo tháp, chính là Đa Bảo đạo nhân.

"Thái Ất sư huynh đã tới trước Tru Tiên Kiếm Trận, sao không vào trong xem một chút?" "Tru Tiên Kiếm Trận quá hung ác, lây dính vô tận sát kiếp, Đa Bảo sư đệ hãy sớm triệt đi, tránh để nhân quả gia thân mà phải lên Phong Thần Bảng kia." "Hanh, sư huynh tu vi cao thâm, sao không phá Tru Tiên Kiếm Trận đi?" Thông Thiên có thể dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận áp chế Thái Ất, Đa Bảo nghĩ rằng có trận pháp gia trì thì có thể bù đắp khoảng cách giữa hai người.

Tiền thế trong Vạn Tiên Trận, Đa Bảo đạo nhân còn dám vung kiếm hướng về phía Thái Thanh đạo nhân, hiện tại có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì thì hào không úy cụ thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Thái Ất.

Dứt lời, Đa Bảo đạo nhân trong miệng lẩm bẩm, chỉ thấy Tru Tiên kiếm cuồng phong chấn động.

Vô cùng Tru Tiên chi khí ngưng thành ức vạn đạo kiếm cương, mang hình dáng kim long thôn phệ thiên địa hướng về phía Thái Ất mà đánh tới.

Nơi đi qua, hư không giống như đậu hũ bị phá toái, hình thành vô số điều thời không liệt phùng thôn thổ hỗn độn chi khí.

Đại địa trực tiếp khai liệt, diên thân ức vạn công lý không thấy

điểm dừng.

Sát phạt kiếm ý chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta tâm kinh đảm chiến, huống chi là uy áp khủng bố chấn rụng cả tinh thần tạo thành vô số hố lớn.

Đa Bảo đạo nhân chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên, nhưng dưới sự gia trì của Tru Tiên Kiếm Trận, đòn công kích đánh ra đã đạt tới cấp bậc Chuẩn Thánh.

Nhưng so với Thái Ất y nhiên có khoảng cách khó có thể vượt qua.

Tru Tiên tứ kiếm mỗi một chuôi đều có thể bộc phát uy lực của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tứ kiếm tề xuất thì viễn siêu Tiên Thiên Chí Bảo.

Khả tiếc là tu vi của Đa Bảo đạo nhân hữu hạn, chỉ có thể điều động một chuôi sát kiếm.

"Định!" Pháp chỉ vừa xuất, trong hư không xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn dài ức vạn trượng, uy áp khủng bố như muốn chấn sập thiên địa.

Thời gian và không gian xung quanh đều bị cấm cố, ngay cả đạo vận cũng vô pháp lưu động.

Sát phạt kiếm ý khủng bố giống như gặp phải khắc tinh, bị cố định trong hư không không thể động đậy phân hào.

Đa Bảo đạo nhân sắc mặt đại biến, nguyên bản nghĩ rằng có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì có thể kháng hành cùng Thái Ất, không ngờ vẫn không địch lại.

Mới vừa ra tay đã bị định trụ, thực lực của Thái Ất rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Thái Ất chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lời ra là pháp,

cho dù Tru Tiên Kiếm Trận có mạnh đến đâu, với tu vi của Đa Bảo đạo nhân cũng vô pháp kháng hành cùng hắn.

"Diệt!" Pháp chỉ lại xuất, ức vạn đạo Luân Hồi tỏa liên trực tiếp xuyên thủng thời không, đem thiên địa diễn hóa luân hồi, nháy mắt va chạm vào Tru Tiên kiếm.

"Đang đang!" Tiếng kim loại va chạm lanh lảnh vang lên, ức vạn kiếm cương trong hư không phân phân phá toái hóa tác kiếm ý tiêu tán.

Tru Tiên kiếm trực tiếp bị đánh bay, đảo ngược trở lại Tru Tiên Kiếm Trận.

Chương 237

Những gợn sóng khủng bố bao phủ Đa Bảo đạo nhân, khiến toàn thân y đầy rẫy vết thương, tiên huyết màu vàng giống như suối phun trào ra, khí tức nuy mị đến cực điểm.

Đạo bào màu bảo lam bị nhuộm thành màu đỏ, vẻ ngoài vô cùng thứ nhãn.

Nếu không phải Thái Ất thủ hạ lưu tình, chỉ cần ý niệm nhất động là có thể khiến Đa Bảo thân tử hồn tiêu.

"Oanh!" Ngay lúc này hư không dị tượng đột biến.

Chỉ thấy một con đường đen kịt xuất hiện, vô số kiếm quang đâm thủng màn đêm, tử khí đông lai vạn vạn lý, tường vân thất thải cuộn trào bôn tập, thụy thái ngưng thành thụy thú nhảy nhót trên không trung.

Có thể có dị tượng thần kỳ như vậy chỉ có thể là Thánh nhân giá lâm.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Thông Thiên rồi.

"Thái Ất sư điệt tu vi cao thâm, lại đi khi phụ tiểu bối sao?" Thanh âm hùng hồn truyền đến, Thông Thiên giáo chủ chậm bước bước ra, chuyển nháy mắt đã tới bên cạnh Đa Bảo.

Một đạo quang đoàn lóe lên, thương thế của Đa Bảo đạo nhân nháy mắt khôi phục như sơ.

"Thông Thiên sư thúc, cũng không thể trách sư điệt, Đa Bảo chấp ý ngăn cản đại quân Tây Kỳ, ta chỉ là lược thi trừng phạt một phen." "Nếu đã nhận ta là sư thúc, hãy gọi Sư tôn của ngươi ra đi." Trong mắt Thông Thiên, Thái Ất không thể nào một mình phá trận, Nguyên

Thủy Thiên Tôn khẳng định đang ở gần đây, thậm chí còn có Thánh nhân khác.

Thái Ất chỉ là người đánh trận đầu, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh đạo nhân đều đang ẩn tàng trong hư không, thời khắc quan chú tình huống xung quanh.

"Ngang!" Tùy theo một tiếng long ngâm cao kháng truyền đến, hư không kim liên trải thành đại đạo, phun nuốt ức vạn đạo hà quang, nhân uân thất thải che lấp thiên khung, từ phương đông có chín con kim long kéo Trầm Hương Liễn cực tốc bay tới.

Nguyên Thủy Thiên Tôn diện sắc bình tĩnh đoan tọa trong Cửu Long Trầm Hương Liễn, hiển được đại khí bàng bạc và vô cùng ưu nhã.

"Sư tôn!" Thái Ất khẽ tiếng hô hoán vấn hảo Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật gật đầu, mục quang vọng hướng Thông Thiên nói: "Thành Thang khí số đã tận, Đại Chu thuận thiên xuất thế, Tam đệ tại sao lại một lần nữa bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, dung túng môn nhân ngăn cản Khương Thượng?

Có biết hành động này là trái với thiên đạo, sẽ mang lại vô cùng họa hoạn cho Tiệt giáo hay không?" Chính sở vị: Thuận thiên giả xương, nghịch thiên giả vong.

Xiển giáo thuận ứng thiên ý trợ giúp Tây Kỳ, đệ tử Tiệt giáo lại ngăn cản, lây dính sát kiếp, nguyên thần lên Phong Thần Bảng thì cũng chớ trách người khác.

"Giáo nghĩa Tiệt giáo nằm ở việc vì vạn linh tiệt thủ một tuyến sinh cơ, môn hạ đệ tử của ta chấp hành đạo nghĩa của bản thân thì có gì sai?

Ngươi hãy lo cho môn hạ đệ tử của mình đi, đừng hòng để người của Tiệt giáo lên bảng, hà tất phải nghĩa chính ngôn từ như vậy." Trong tâm của Thông Thiên giáo chủ, Xiển giáo muốn đệ tử Tiệt giáo lên bảng, nếu không sẽ không niệm tình huynh đệ mà xử xử hạ hận thủ.

Khả tiếc là y không biết khổ tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Phải biết ngoại môn đệ tử Tiệt giáo đều là yêu tộc, các cá tàn bạo vô độ, thị sát ẩm huyết.

Những đệ tử như vậy chỉ làm bại hoại danh tiếng của Thông Thiên, tổn hao khí vận Tiệt giáo.

Hiện giờ đang lúc Phong Thần Lượng Kiếp, chỉ cần đem ngoại môn đệ tử Tiệt giáo tống lên bảng là có thể khử đi phần tạp chất, bảo lưu tinh anh đệ tử.

Như vậy Tiệt giáo sau Phong Thần vẫn có thể một lần nữa đại hưng.

Khả tiếc Thông Thiên không chịu hảo hảo quản giáo đệ tử, ngay cả nội môn đệ tử cũng tâm tính cao ngạo, làm xằng làm bậy.

Thái Ất đã nhiều lần khuyến cáo nhưng vẫn chứng nào tật nấy nên mới lây dính sát kiếp.

Làm sao có thể quái tội Xiển giáo tâm ngoan, thực sự là bị bức vô nại mới phải tống bọn họ lên bảng.

"Lời không cần nhiều, chỉ cần phá được Tru Tiên Kiếm Trận thì mặc các ngươi đi, nếu không phá được thì tự mình quay về đi." Thông Thiên tin tưởng, chỉ dựa vào Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối không phá nổi Tru Tiên Kiếm Trận, cho dù có thêm Huynh trưởng thì vẫn vô dụng.

"Tam đệ, hà tất phải chấp trước, sớm triệt đi Tru Tiên Kiếm Trận,

tránh để tổn thương tình nghị huynh đệ của chúng ta." Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy rằng có nắm chắc phá trận nhưng vẫn muốn Thông Thiên tự hành triệt trận, cảnh huynh đệ tương tàn là điều y không muốn thấy.

"Nhị ca hà tất nói nhiều, nếu Huynh trưởng đã tới, sao không hiện thân nhất kiến?" Dứt lời, trong hư không truyền đến một tiếng trâu kêu.

"Muuuu!" Chỉ thấy mây tầng trong hư không tán khai, ức vạn kim quang chiếu diệu thiên địa, tường thụy thất thải nhuộm đẫm bốn phương.

Thái Thanh đạo nhân tay cầm Bàn Long Biển Quải, cưỡi Thanh Ngưu đạp tường vân hạ xuống.

"Tam đệ, mê đồ tri phản vẫn chưa muộn, hãy triệt đại trận đi thôi." Người không muốn thấy huynh đệ tương tàn nhất chính là Thái Thanh đạo nhân, cả hai đều là đệ đệ của y, tổn thương ai cũng không tốt.

Vô nại chi hạ, chỉ có thể thuận ứng thiên ý trợ giúp Tây Kỳ, để Cơ Phát trở thành nhân tộc quân vương, kết thúc chiến loạn và Phong Thần Lượng Kiếp.

"Ta tuân theo đạo nghĩa mà hành sự, không có gì sai.

Nếu Đại ca đã đứng ở phía đối lập thì không cần phải giả vờ nhân từ.

Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ Thánh bất khả phá, có cần phải thỉnh hai vị ở phương Tây xuống đây không?" Thông Thiên nói rồi mục quang vọng hướng hư không, có thể cảm thụ được nơi đó có hai người đang ẩn tàng, hiển nhiên là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn thực sự thỉnh Chuẩn Đề và Tiếp

Dẫn tương trợ thì y sẽ thập phần tâm thống.

Ba người đánh nhau dữ dội đến mức nào cũng là chuyện trong nhà, nếu để phương Tây xen chân vào thì đừng trách y không màng tình nghĩa huynh đệ.

"Sư huynh, ta có cần xuống dưới không?" Tiếp Dẫn lắc đầu nói: "Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã cự tuyệt ta tương trợ thì khẳng định y có chuẩn bị khác.

Chỉ cần chờ bọn họ đánh đến lưỡng bại câu thương, ta sẽ ra tay sau." Cả hai đều đang chờ đợi, đợi đến lúc đại trận bị phá sẽ ra tay tranh đoạt Tru Tiên tứ kiếm, đó chính là vô thượng chí bảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh đạo nhân đều biết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn của phương Tây đang quan chiến ở một bên nhưng không hề để ý.

Mục quang của hai người đều vọng hướng Thái Ất, thâm ý trong đó không cần phải nói.

Thái Ất hơi gật đầu, sau thân xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn khổng lồ, tức khắc tường vân trong hư không trải thành đại đạo, đất mọc kim liên phun ra hà quang thất thải, địa đạo khí tức nhuộm đẫm chư thiên.

Một vị đạo nhân mặc tử sắc đạo bào là Luân Hồi Đạo Nhân chậm rãi bước ra, diện sắc bình tĩnh không chút gợn sóng.

"Kiến chư vị đạo hữu!" Luân hồi đạo nhân đứng sau thân Thái Ất, dáng vẻ thập phần cung cẩn nhưng cũng không mất đi sự ngạo khí, mục quang chớp chớp nhìn Thông Thiên.

"Hảo hảo, Thái Ất sư điệt giấu thật sâu, ngay cả bản tọa cũng bị lừa rồi." Đến lúc này Thông Thiên mới nhìn ra quan hệ giữa Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân, đôi mắt tinh quang lấp lóe lộ ra thần sắc thập

phần ngưng trọng.

Phải biết lúc trước khi Luân Hồi Đạo Nhân chứng đạo thì Thái Ất mới chỉ là Chuẩn Thánh tu vi.

Ai có thể nghĩ một tu sĩ Chuẩn Thánh lại có một thân ngoại hóa thân với tu vi Hỗn Nguyên đại viên mãn, điều này không chỉ cần cơ duyên mà còn cần dũng khí và phách lực.

Thái Ất vẫn luôn ẩn giấu quan hệ với Luân Hồi Đạo Nhân, thậm chí không tiếc từ bỏ cơ duyên chứng đạo sớm hơn.

Chính là vì ngày hôm nay, để ba người bọn họ tự giải quyết chuyện trong nhà mà không cần Tây phương giáo nhúng tay vào.

Nếu không tại sao phải bỏ qua cơ duyên chứng đạo mà khổ khổ đề thăng tu vi để gạt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ra khỏi cục diện.

Chương 238

May mắn công phu không phụ lòng người, hắn và Luân Hồi Đạo Nhân song song chứng đạo, có tư cách cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn phá Tru Tiên Kiếm Trận.

"Nếu người đã đủ, vậy phá trận thôi." Tuy rằng có bốn tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất hiện nhưng Thông Thiên y nhiên không sợ, Tru Tiên Kiếm Trận đã bày ra, nếu chưa bị phá thì tuyệt đối không thu.

Điều duy nhất khiến y hân hoan là Nguyên Thủy Thiên Tôn không thỉnh ngoại nhân phá trận, giữa họ chỉ là 'đạo tranh đoạt', vẫn có thể giữ lại một tia tình nghị huynh đệ.

Chính là: Đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Một tiếng cười dài vang lên, thân hình Thông Thiên nhất hoảng rơi vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, uy áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hướng bốn phía xung kích, đạo vận khủng bố nhuộm đẫm thiên địa.

"Ông ông!" Tùy theo khí tức của Thông Thiên bùng phát, Tru Tiên tứ kiếm cuồng phong chấn động, hỗn độn chi khí đem các đạo văn trong sát kiếm kích hoạt toàn bộ.

"Oanh!" Lúc này Tru Tiên Kiếm Trận đã hoàn toàn 'sống' dậy!

Trước đó Đa Bảo chưởng quản Tru Tiên Kiếm Trận tuy thanh thế cường đại nhưng so với việc Thông Thiên tự mình thôi động thì đúng là một trời một vực.

Chỉ thấy Tru Tiên tứ kiếm giống như những cột trụ chống trời tỏa ra sát niệm vô cùng, toàn bộ Hồng Hoang đều bị bao phủ bên trong.

Trong trận pháp hoàng vụ di mạn che thiên tế nhật, cuồng phong

cùng kiếm ý gào thét, vô số đạo hỗn độn liệt phùng phong tỏa hư không, tiếng thiên lôi câu địa hỏa nổ tung chấn kinh hồng vũ.

Sát khí đằng đằng hỗn hợp với máu tanh nồng đậm biến thiên địa thành một biển máu đỏ rực.

Phải biết Ma Tổ La Hầu vì để tế luyện Tru Tiên Kiếm Trận đã giết hại vô số tộc nhân Tiên Thiên tam tộc, lây dính vô cùng ác niệm và oán khí.

Hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận được Thông Thiên thôi động, uy áp khủng bố nháy mắt bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, ngay cả những tinh thần trên cửu thiên và Địa Phủ xa tận huyết hải cũng bị chấn động.

Lúc này Hồng Hoang giống như đang đối mặt với tai nạn, tứ hải phiên đằng sóng cuộn thương khung, mặt đất quy liệt với những khe rãnh đan xen cắt rời đại lục.

Tất cả sinh linh Hồng Hoang đều lộ ra biểu tình kinh khủng, ngay cả trong mắt các Thánh nhân cũng lưu lộ thần sắc ngưng trọng.

"Sư tôn, Tru Tiên Kiếm Trận đã mở, chúng ta cần sớm phá trận, nếu không đợi đến lúc trận pháp vận chuyển tới đỉnh phong e rằng sẽ khó lòng chống đỡ." Bốn người nhìn nhau, đều thấy được sự ngưng trọng của đối phương.

Tru Tiên Kiếm Trận không hổ danh là phi tứ Thánh bất khả phá, trong đó nguy hiểm trùng trùng, biến hóa đa đoan, sơ sẩy một chút là có thể vẫn lạc.

Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn đã từng xông qua Tru Tiên Kiếm Trận một lần nên có sự hiểu biết nhất định về uy lực của nó.

"Chư vị cẩn thận, trong Tru Tiên Kiếm Trận biến hóa khôn lường, lần trước hai thầy trò ta phá trận, ngay cả một nửa uy lực cũng chưa bộc phát ra hết." Lần trước giao chiến vì chỉ có hai người phá trận nên

Thông Thiên chưa dẫn phát hết uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận.

Lần này bốn người cộng phá đại trận, y khẳng định sẽ không còn bảo lưu.

Chúng nhân mỉm cười gật đầu, mỗi người chọn một cửa để tiến vào.

Tru Tiên Kiếm Trận có Tru Tiên môn, Lục Tiên môn, Hãm Tiên môn, Tuyệt Tiên môn ứng với Tru Tiên tứ kiếm.

Thái Ất chọn Hãm Tiên môn, Luân Hồi Đạo Nhân chọn Tuyệt Tiên môn, Thái Thanh đạo nhân chọn Tru Tiên môn, còn lại Lục Tiên môn do Nguyên Thủy Thiên Tôn trấn áp.

Bốn người đồng thời tiến vào đại trận.

Thái Ất tiến vào Hãm Tiên môn, chỉ thấy hư không bị một màu huyết hồng bao phủ, hoàn toàn giống như một thế giới máu, sát khí cuồn cuộn mang theo kiếm ý sắc bén bay múa khắp nơi.

"Hưu hưu!" Từng tiếng xé gió truyền đến, chỉ thấy Hãm Tiên chi khí kết hợp cùng sát phạt kiếm ý ngưng thành ức vạn chuôi hung kiếm dày đặc khắp thiên địa đánh về phía Thái Ất.

Mỗi một chuôi sát kiếm đều dài ức vạn trượng, đồng loạt rơi xuống giống như một biển kiếm xuyên thủng thời không.

Chỉ thấy trong mắt toàn là huyết kiếm với uy năng phá nát tất cả, kẹp tạp vô lượng đạo vận đồng loạt oanh xuống.

Nguy cơ trước mắt, Thái Ất không chút do dự trực tiếp tế xuất Hỗn Độn Chung.

Hiện tại quan hệ với Luân Hồi Đạo Nhân đã bại lộ nên không cần phải che giấu nữa, các loại thủ đoạn đều có thể thi triển.

Chỉ thấy một chiếc chuông khổng lồ dài ức vạn trượng cổ phác và

hạo hãn xuất hiện trước thân hắn.

Trên thân chuông, các đồ án nhật nguyệt tinh thần, địa phong thủy hỏa, sơn xuyên địa mạch cùng Hồng Hoang vạn tộc đồng loạt sáng lên.

Hào quang ngũ sắc rực rỡ chiếu diệu chư thiên, Hỗn Độn thánh uy khủng bố trấn áp Hồng Mông hạo vũ.

Hỗn Độn Chung vừa xuất, trong phạm vi ức vạn trượng quanh thân Thái Ất, thời gian và không gian đều bị cấm cố, ngay cả thiên đạo thần vận cũng không thể làm tổn thương mảy may.

Trong khu vực này Thái Ất là chúa tể tuyệt đối, tất cả mọi thứ đều bị chưởng khống, muốn làm hắn bị thương thì trước hết phải phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo, một khi tế xuất sẽ có tạo hóa vô cùng, có thể cấm cố thời gian và trấn áp không gian.

Nó có thể phản phản lại bất kỳ đòn tấn công nào từ pháp bảo, giúp người sử dụng luôn đứng ở thế bất bại.

"Đang!" Tiếng chuông vang lên chấn động Hồng Mông hạo vũ, thiên địa thất sắc, càn khôn khí động dao, tinh thần trên cửu thiên chao đảo muốn rụng, chí bảo thần uy được triển lộ vô di.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, đạo pháp và thuật pháp đều không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào phòng ngự của pháp bảo cường đại.

Có Hỗn Độn Chung trong tay, Thái Ất hào không úy cụ những huyết sắc sát kiếm đang rơi xuống.

"Phanh!" Sát na gian ức vạn chuôi huyết sắc sát kiếm đồng thời va chạm vào xung quanh Hỗn Độn Chung.

Tiếng nổ chấn động chư thiên hạo vũ vang lên, những gợn sóng

hạo hãn xung kích tứ phương khiến hư không nháy mắt phá toái hóa tác một vùng đen kịt như thời không hỗn độn.

Huyết sắc sát kiếm do Hãm Tiên chi khí ngưng tụ tuy thập phần cường đại, thậm chí kích phá cả thời không nhưng trước mặt Hỗn Độn Chung y nhiên vẫn có chỗ bất túc.

Phải biết Hỗn Độn Chung là do lưng búa Bàn Cổ Phủ hóa thành, có thể nói là pháp bảo kiên cố nhất trong thế giới hỗn độn.

Dưới sự thôi động của vô cùng đạo vận từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Thái Ất, uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo càng được phát huy linh ly tận trí không có chút bảo lưu nào.

Chỉ dựa vào huyết sắc sát kiếm ngưng tụ thì vô pháp đánh phá phòng ngự của Hỗn Độn Chung.

Nhưng đồng dạng Thái Ất muốn đoạt lấy Hãm Tiên kiếm cũng không phải dễ dàng như vậy.

Treo Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu xác thực có thể an nhiên vô dạng trong Hãm Tiên môn nhưng đoạt kiếm là cực kỳ khó khăn.

Chẳng trách năm xưa Hồng Quân cùng Âm Dương lão tổ, Càn Khôn lão tổ, Dương Mi lão tổ bốn người cộng phá Tru Tiên Kiếm Trận mà cũng không thể kích phá nó.

Cuối cùng phải nhờ vào việc hai vị lão tổ tự bạo mới có thể khiến La Hầu bị thương.

Hồng Quân đã phải sử dụng rất nhiều pháp bảo và tế xuất Tam Thi mới tạm thời áp chế được Tru Tiên Kiếm Trận.

Hiện giờ Thái Ất đã minh bạch sự khủng bố của Tru Tiên Kiếm Trận, trận chiến với Thông Thiên trước đó căn bản chưa phát huy hết toàn bộ uy lực.

Chương 239

Tru Tiên Kiếm Trận khủng bố là điều không cần bàn cãi, nhưng Thái Ất hào không úy cụ, hắn có nắm chắc nhất định có thể lấy được Hãm Tiên kiếm.

"Đang!" Một đạo tiếng chuông hạo hãn truyền ra, Hỗn Độn Chung bắn ra ức vạn đạo hỗn độn tiên quang ngưng thành từng tòa hư ảnh Hỗn Độn Chung dày đặc khắp bầu trời.

Lúc này Thái Ất giống như hóa thân vào thế giới chuông, ức vạn đạo tiếng chuông tuyên cổ đồng loạt vang lên truyền khắp chư thiên hạo vũ.

Toàn bộ Hồng Hoang từ trên tới Tam Thập Tam Thiên Ngoại Thiên, dưới tới Địa Ngục Vô Gian điện đều có thể nghe thấy tiếng chuông Hỗn Độn Chung ngân vang.

Sát na gian trong vòng ức vạn công lý, thiên địa bị chấn vỡ, thời không bị nữu khúc.

Tuy đang ở trong Hồng Hoang thế giới nhưng không gian nơi Thái Ất đang đứng lại tiếp giáp với thời không hỗn độn, thao thiên hỗn độn chi khí hóa tác từng con thương long lượn lờ quanh thân thể hắn.

"Khứ!" Thái Ất đại thủ hơi điểm, ức vạn tòa hư ảnh Hỗn Độn Chung xuyên thủng thời không hình thành vô số đường hầm đen kịt đánh về phía Hãm Tiên kiếm trong tinh không.

Thông Thiên tuy đang tọa trấn trong Tru Tiên trận đồ nhưng thần thức của y chia làm bốn, phân biệt thôi động Tru Tiên tứ kiếm.

Hãm Tiên môn nhìn qua như không có ai chưởng quản nhưng thực tế bên trong có thần thức của Thông Thiên đang thi triển thần uy

giống như bản thân y đang thao túng vậy.

Khi Thông Thiên cảm nhận được hư ảnh Hỗn Độn Chung phi tới, trong lòng hơi có chút kinh ngạc.

Từ khi Hỗn Độn Chung hiện thế tới nay thế nhân chỉ biết dựa vào tiếng chuông để đối địch, chưa có ai có thể đem hỗn độn tiên quang ngưng thành hình dáng của Hỗn Độn Chung.

Hiển nhiên Thái Ất đã hoàn toàn tế luyện Hỗn Độn Chung và có thể bộc phát toàn bộ uy năng.

Đó chính là Hỗn Độn Chung hóa thành từ lưng búa Bàn Cổ Phủ, không chỉ phòng ngự đệ nhất mà ngay cả công kích cũng không kém cạnh Bàn Cổ Phiên.

Ức vạn tòa hư ảnh Hỗn Độn Chung đồng loạt đánh tới khiến toàn bộ thời không hỗn độn đều bị va chạm vỡ nát.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy được bố trí tại Hồng Hoang nhưng một khi trận pháp khởi động hư không đã sớm phá toái, đại trận dung nhập vào trong thời không hỗn độn.

Đối mặt với đòn công kích cường đại, Thông Thiên trong nháy mắt thôi động Hãm Tiên kiếm.

"Khanh thương!" Hãm Tiên kiếm kịch liệt chấn động, vô lượng sát khí và oán niệm cuồng phong cuồn cuộn bao phủ toàn bộ hư không hỗn độn.

Hãm Tiên kiếm khí xuyên thủng thời không tung hoành bát hoang tứ hải, ức vạn tinh thần đều bị bắn nát vụn.

Vô lượng kiếm khí, oán niệm và sát khí giao chức lại với nhau thành một đạo thân ảnh vĩ ngạn khủng bố xuất hiện trong hư không hỗn độn.

Thân thể cao tới ức vạn trượng, thể hình giống như một con ác hổ hung sát dị thường, diện dung vô cùng tranh nanh với cái mỏ nhọn và hàm răng sắc bén có thể cắn nát cả bình chướng thiên địa.

Cự trảo sắc bén hơi chấn động đem thời không hỗn độn xé rách, oán niệm đen kịt trên người rung động khiến quy tắc hỗn độn cũng phải chao đảo.

Một đôi mắt tinh hồng tỏa ra hàn mang hủy diệt thế giới, bất kỳ tu sĩ nào bị nhìn thấy cũng có thể cảm nhận được một cỗ sát niệm tuyệt thế.

Uy lực khủng bố khiến thiên địa cũng phải động dung, ngay cả thần thượng hải cũng phải khóc lóc.

Thái Ất nheo mắt lại, nhận ra con ác thú trong hư không hỗn độn kia chính là thượng cổ hung thú Đào Ngột.

Tru Tiên Kiếm Trận nguyên bản bị trấn áp dưới núi Tu Di tổ mạch phương Tây, sau bị Ma Tổ La Hầu mượn dụng linh mạch và địa khí phương Tây, cùng với tinh huyết và oán khí của vô số tộc nhân Tiên Thiên tam tộc để tế luyện mới phá khai được phong ấn của Bàn Cổ thiết hạ.

Sát khí và oán niệm uẩn hàm trong Tru Tiên tứ kiếm đủ để bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Hiện tại lại ngưng thành chân thân của thượng cổ hung thú Đào Ngột thì uy lực bộc phát lại càng thêm cường đại.

"Hống!" Một tiếng nộ hống truyền đến, ức vạn tinh thần trong hư không trực tiếp bị nuốt chửng, thiên địa tức khắc trở nên hôn ám, nhật nguyệt vô quang, càn khôn biến đổi lớn.

"Đạp đạp!" Thượng cổ hung thú Đào Ngột dài ức vạn trượng phá không phi tới, nơi đi qua để lại từng đạo vết móng vuốt xé rách thời

không hỗn độn.

Nói thì dài nhưng từ lúc Thái Ất ngưng xuất ức vạn tòa hư ảnh Hỗn Độn Chung đến khi Đào Ngột đạp không phi dược chỉ diễn ra trong vài nhịp thở.

"Oanh!" Hai bên nháy mắt va chạm bộc phát tiếng nổ phá vỡ thế giới, những gợn sóng khủng bố làm băng toái ức vạn tinh thần.

Trong làn khói bụi đầy rẫy đạo vận đó lóe lên ngọn lửa vô biên vô tận cùng những tia lôi đình rực rỡ hơn cả thái dương.

Sự va chạm của hai bên bộc phát thanh thế khả sợ khiến toàn bộ Hồng Hoang đều phải run rẩy.

Ngay cả Tam Thập Tam Thiên cũng xuất hiện từng tia liệt phùng, địa phong thủy hỏa cuồng bạo chuyển động.

Đại lục Hồng Hoang chịu dư uy xung kích tạo thành những vực sâu khe rãnh dài ức vạn công lý giao chồng lên nhau, vô số tu sĩ bị ba cập khiến nhục thân phá toái hồn quy đại địa.

Các đại năng Hồng Hoang đều thầm mắng trong lòng, trận chiến trước đó đã giết hại vô số tu sĩ mới qua chưa bao lâu nay lại bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.

Đây là muốn sát quang toàn bộ tu sĩ hay sao.

Trong trận hạo kiếp này người duy nhất có thể mỉm cười chính là chúng nhân Địa Phủ.

Thái Ất đã bày ra Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận tại Địa Phủ đủ để tí hộ mọi người không bị dư uy chiến đấu ảnh hưởng.

Phải nói tầm nhìn xa trông rộng thập phần hữu dụng, mặc kệ thiên địa băng tháp hay sơn hải chấn toái, Địa Phủ vẫn không hề hấn gì.

Chỉ có thể thấy từng tia gợn sóng hơi lóe lên trên màn quang mạc

của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Điều duy nhất khiến bọn họ phiền não là linh hồn tới Địa Phủ quá nhiều, chỉ mình Trấn Nguyên Tử căn bản không ứng phó nổi.

Vô nại chi hạ mọi người đành phải phân nhau giúp đỡ thu thập ức vạn vong hồn.

Tiếng nổ trong Hãm Tiên môn còn chưa dứt thì trong Tru Tiên môn lại truyền đến tiếng kim qua giao minh lanh lảnh.

Chỉ thấy trong Tru Tiên môn, Thái Thanh đạo nhân tế xuất Thái Cực Đồ che lấp ức vạn công lý hư không.

Âm dương nhị khí ngưng thành đồ án âm dương ngư ngao du xung quanh, diễn hóa thành một phương âm dương thế giới bao bọc Thái Thanh đạo nhân bên trong.

Âm dương thế giới này ám hợp tam tài chi thế, ngưng tụ tứ tượng thần uy và bố hạ ngũ hành biến hóa vô cùng diệu pháp.

Mượn dụng lục hợp, thất tinh định bát quái, cửu hành cung lý bao dung thiên địa vạn vật.

Thái Cực Đồ trong tay Thái Thanh đạo nhân được diễn hóa tới đỉnh phong cực điểm, ám hợp thiên đạo tự nhiên uẩn tàng vô cùng biến hóa chi pháp.

Thái Cực Đồ vốn là cán búa Bàn Cổ Phủ hóa thành, thuộc về Tiên Thiên Chí Bảo, lực phòng ngự không hề kém cạnh Hỗn Độn Chung.

Nó có uy lực bình định địa phong thủy hỏa, chuyển hóa âm dương ngũ hành chi lực và có thể phân lập thiên đạo huyền cơ bao la đại thiên vạn tượng.

Thái Cực Đồ vừa xuất, địa phong thủy hỏa xung quanh đều an định, khí tức khủng bố không thể lại gần mảy may.

Chương 240

Diện dung của Thái Thanh đạo nhân tỏ ra thập phần du nhàn, thân thể được Thái Thanh tiên quang bao phủ tỏa sáng tứ phương giống như một vị thần minh.

"Đang đang!" Tru Tiên kiếm khí phá vỡ vạn giới chỉ có thể oanh kích ở vùng phụ cận ức vạn công lý của Thái Cực Đồ, tạo ra hỏa quang vô cùng và những gợn sóng như sóng triều xung kích tứ phương.

Tru Tiên kiếm khí tuy cường đại nhưng so với Thái Cực Đồ thì vẫn có chỗ bất túc.

Thái Thanh đạo nhân có Thái Cực Đồ hộ thân liền không sợ hãi điều gì mà bước tới phía trước.

Nhưng vừa bước ra một bước y tức khắc biến sắc.

Chỉ thấy Tru Tiên kiếm giống như được khiên dẫn cuồng phong chấn động, phun ra vô cùng sát khí và oán niệm gào thét cuộn dâng trong hư không.

Vô số Tru Tiên kiếm khí hỗn hợp cùng sát khí và oán niệm ngưng thành một tôn hung thú hung mãnh dị thường.

Thân hình giống như vượn hầu, lông trắng chân đỏ, thân thể cao tới ức vạn trượng, mặt đỏ răng nhọn hiển được vô cùng tranh nanh.

Cánh tay cơ bắp như rồng cuốn chứa đựng sức mạnh có thể xé nát vạn vật, tay cầm một thanh xà cừ lớn hơi rung nhẹ đã đánh nát ức vạn tinh thần.

Gương mặt đang điềm tĩnh của Thái Thanh đạo nhân khẽ biến, đó chính là thượng cổ hung thú Chu Yếm với tiên quang lưu chuyển toàn

thân khiết bạch vô cấu.

Không chỉ có sức phá hoại khủng bố mà lực phòng ngự của nó còn mạnh hơn cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dưới sự gia trì của Tru Tiên kiếm uy năng bộc phát của nó cực kỳ cường đại.

Ngay cả khi có Thái Cực Đồ cũng phải cẩn thận ứng đối.

Trước đây khi Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn cộng phá Tru Tiên Kiếm Trận, Thái Thanh vẫn luôn quan chú và nguyên bản nghĩ rằng uy lực của trận pháp không quá mạnh.

Hiện tại mới phát hiện ra mình đã lầm to.

Tru Tiên Kiếm Trận hào xưng phi tứ Thánh bất khả phá, làm sao mà chỉ có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể chống đỡ được.

Hiển nhiên là Thông Thiên cố ý làm vậy để nhử mồi.

Có thể trở thành Thánh nhân thì trí thương của Thông Thiên chắc chắn thập phần cao siêu, y tuyệt đối sẽ không tung hết bài tẩy ra một lần.

Sớm biết sẽ có người mưu đồ Tru Tiên Kiếm Trận nên khi giao thủ với Thái Ất y đã có phần bảo lưu, vì để đến lúc mọi người cộng phá đại trận sẽ đánh cho một vố bất ngờ.

Thời gian không cho phép Thái Thanh đạo nhân suy nghĩ nhiều, Chu Yếm đầy sát khí đã phi tới, y tất yếu phải thi triển thủ đoạn để diệt điệu nó.

Đúng vậy, là diệt điệu.

Thái Thanh đạo nhân có tín tâm có thể diệt điệu Chu Yếm, dù sao nó cũng chỉ được ngưng thành từ đạo vận chứ không phải thượng cổ hung thú thật sự.

Cho dù thượng cổ hung thú có hàng lâm thật đi chăng nữa thì với Thái Cực Đồ y vẫn có thể diệt sát nó.

"Oanh!" Thái Thanh đạo nhân một chỉ điểm xuất, Thái Cực Đồ rộng ức vạn công lý oanh nhiên chấn ra.

Hai con âm dương ngư dài ức vạn trượng ngao du xuyên thủng thời không hỗn độn không ngừng diễn hóa thiên địa đạo pháp.

Tam tài chi thế, tứ tượng hư ảnh, ngũ hành thần thú, lục hợp Thánh tôn, thất tinh thiên thần, bát quái trận đồ, cửu hành thần cung trong nháy mắt hình thành một tòa đại trận.

Đại trận tán phát uy áp vô cùng ngưng tụ rất nhiều dị tượng và ức vạn đạo quang hoa nhuộm đẫm chư thiên hạo vũ trấn áp xuống Chu Yếm.

Lấy Thái Cực Đồ bố hạ đại trận uy năng bộc phát đủ để trấn áp vũ trụ hỗn độn và bình định địa phong thủy hỏa, chư thiên hạo vũ trước mặt nó đều có vẻ thập phần miểu tiểu.

"Oanh!" Đại trận diễn hóa từ Thái Cực Đồ nháy mắt va chạm với Chu Yếm bộc phát tiếng nổ phá vỡ vũ trụ.

Vô số tinh thần bị dư uy xung kích rơi xuống đại địa Hồng Hoang tạo thành ức vạn hố lớn sâu không thấy đáy.

Đạo vận khủng bố ngưng thành cầu vồng thất thải che lấp thiên địa khiến người ta khó lòng nhìn rõ chiến huống bên trong.

Vô số đại năng chỉ có thể nghe thấy những tiếng nổ liên tiếp không ngừng từ hư không truyền tới mà không cách nào biết được chuyện gì đang xảy ra trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang trốn ở xa xa mới miễn cưỡng thấy được tình hình trong đại trận.

“Tru Tiên Kiếm Trận quả nhiên khủng bố, Thông Thiên lấy một địch bốn mà vẫn tỏ ra khí định thần nhàn.” “Thật may là chúng ta không vào trong trận, nếu không chỉ dựa vào pháp bảo trong tay e rằng không thể chống đỡ được uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận.” Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có một tia khánh hạnh, may mà Nguyên Thủy Thiên Tôn không đồng ý để bọn họ xông trận.

Nếu không chỉ dựa vào những cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay thì làm sao chống đỡ nổi uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận.

Những vị như Thái Thanh đều phải tế xuất Tiên Thiên Chí Bảo mới có thể tí hộ tự thân không bị thương hại.

Nếu sử dụng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì khẳng định trong nháy mắt sẽ bị vô cùng kiếm khí đánh nát.

Ở một bên khác trong Lục Tiên môn, trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn là Chư Thiên Khánh Vân rộng ức vạn trượng với vô số kim đăng, anh lạc, thùy châu, mã não từ trong khánh vân rơi xuống như mưa.

Bảo quang châu quang vô cùng chiếu sáng thiên địa, hào quang ngũ sắc nhuộm đẫm chư thiên, tiên âm bát bảo vang triệt hạo vũ.

Chư Thiên Khánh Vân là do hạo nhiên chính khí trên toàn thân của Bàn Cổ ngưng tụ thành.

Một khi tế xuất thì chư tà lui tránh, vạn pháp không dính, vô thị bất kỳ công kích nào từ bảo vật kỳ binh, giúp người sử dụng lập tức đứng ở thế bất bại.

Tuy có Chư Thiên Khánh Vân che chở, nhưng thần sắc của Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn có chút ngưng trọng.

Bởi vì trong hư không không xa, có một con thượng cổ hung thú Thao Thiết cao hàng vạn vạn trượng.

Chỉ thấy hình dáng y như cự dương, cao tới vạn vạn trượng, mặt người, mỏ nhọn răng dài vô cùng khủng khiếp.

Tứ chi thô tráng như những cột trụ chống trời, thôn phệ chi lực tràn đầy toàn thân, cả vùng hỗn độn hư không dường như đều sắp bị nó nuốt chửng.

Ngay cả hạo nhiên chính khí tỏa ra từ Chư Thiên Khánh Vân cũng bị Thao Thiết nuốt mất không ít.

Bảo quang tiên khí có phần giảm sút, khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể không cẩn thận ứng phó.

Nếu là Lục Tiên kiếm khí tầm thường, y tuyệt đối không sợ, nhưng hiện tại kiếm khí ngưng thành thượng cổ hung thú Thao Thiết, sát lục chi khí càng thêm trầm trọng.

Thôn phệ quy tắc phiêu đãng khắp nơi, khiến xử cảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn trở nên có chút nguy hiểm.

Chư Thiên Khánh Vân vốn do hạo nhiên chính khí của Bàn Cổ ngưng thành, thuộc về Hậu Thiên Chí Bảo, lực phòng ngự vô cùng cường đại, nhưng lại cần dùng hạo nhiên chính khí để thúc động.

Nếu mặc cho Thao Thiết thôn phệ hạo nhiên chính khí, uy năng của Chư Thiên Khánh Vân sẽ dần dần suy yếu.

Thế nên tất phải nhanh chóng diệt sát Thao Thiết, nếu không tình thế sẽ càng lúc càng bất lợi.

Chương 241

Thế nhân đều biết Chư Thiên Khánh Vân phòng ngự vô song, thậm chí không kém gì Thái Cực Đồ, nhưng lại không biết công kích lực của nó cũng chẳng hề yếu.

Chư Thiên Khánh Vân dù sao cũng là Hậu Thiên Chí Bảo, không chỉ có thể phòng ngự, mà còn có thể thúc động hạo nhiên chính khí để tiến hành công kích.

"Hừ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, một luồng hạo nhiên chính khí ngút trời từ trong cơ thể bộc phát ra.

Thế nhân đều cho rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn cao ngạo, thực ra không phải, đó là vì toàn thân y tràn đầy chính khí, mới có vẻ cao cao tại thượng, ngạo nhiên tự lập.

Cộng thêm Thánh nhân không giận mà uy, càng lộ rõ chính cốt ngạo nhiên.

Luồng hạo nhiên chính khí ấy hun đúc nên ngạo cốt, hoàn toàn khác với sự cao ngạo thông thường.

Từ đầu tới chân, mỗi một khúc xương, mỗi một sợi tóc, mỗi một giọt tinh huyết của Nguyên Thủy Thiên Tôn đều đang tỏa ra hạo nhiên chính khí vô cùng vô tận.

Chúng ngưng thành một đạo quang trụ vạn vạn trượng, xông thẳng lên trời xanh.

Chư Thiên Khánh Vân điên cuồng hấp thu hạo nhiên chính khí nồng đậm trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó bộc phát ra uy áp ngập trời, ngay cả hỗn độn hư không cũng phải lung lay sắp đổ.

Theo lượng lớn hạo nhiên chính khí được hấp thu, trong hư không

xuất hiện một đóa thất thải tường vân rộng vạn vạn trượng.

Đừng xem thường chỉ là một đóa thất thải tường vân, bên trong lại tràn ngập đạo vận vô lượng, được vô số đạo văn phác họa thành những đồ án huyền diệu.

Một luồng uy năng trấn áp thiên khung và hàn mang sắc bén phá toái vạn vật từ trong đó truyền ra.

Thất thải tường vân đi tới đâu, thiên băng địa liệt tới đó, không có bất kỳ sự vật gì có thể ngăn cản được quang mang sắc bén ấy.

"Ngang!" Trong mắt Thao Thiết, thất thải tường vân kia giống như vật đại bổ, nó nộ hống một tiếng, lao tới muốn một hớp nuốt chửng.

Đáng tiếc còn chưa kịp tới gần, vạn vạn đạo thất thải thần quang đã chiếu diệu chư thiên, Thao Thiết trong nháy mắt bị quang hoa xuyên thấu.

Trên thân nó xuất hiện vô số lỗ hổng khổng lồ, Lục Tiên kiếm khí và oán niệm từ đó phiêu tán ra.

Phải biết rằng Thánh nhân chỉ cần một hơi thở cũng có thể hủy diệt thế giới, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ngưng tụ hạo nhiên chính khí qua ức vạn hội nguyên, cộng thêm sự gia trì của Chư Thiên Khánh Vân mới luyện ra thất thải tường vân, uy lực bạo phát vô cùng vô tận.

Dù Thao Thiết có mang trong mình thôn phệ pháp tắc, lại có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì, vẫn khó lòng chống đỡ.

"Oanh!" Một tiếng oanh minh vang lên, thất thải tường vân bao phủ Thao Thiết vào bên trong, từ từ thu nhỏ lại.

"Ngang!" Một tiếng tê hống không cam lòng vang lên, Thao Thiết điên cuồng giãy giụa, lợi trảo xuyên thấu thế giới không ngừng vỗ đập vào thất thải tường vân.

“Keng keng!” Tiếng kim loại va chạm vang dội truyền ra, nhiệt độ nóng bỏng đủ để thiêu rụi thế giới bao phủ quanh thất thải tường vân, trong nháy mắt hóa thành một biển lửa.

Dư uy của những cú va chạm đánh nát cả tinh thần trên cửu thiên, đại địa vạn kiếp bất diệt hóa thành tro bụi.

Từ vực sâu vạn vạn trượng dưới lòng đất trào lên dung nham có thể hòa tan vạn vật.

Mỗi một lần vỗ đập đều như muốn hủy diệt cả thiên địa này...

Cùng lúc đó, trong Tuyệt Tiên Môn, Luân Hồi Đạo Nhân tay cầm Luân Hồi Ma Phiên, Lục Đạo Luân Hồi bàn cao vạn vạn trượng nối liền hai bờ thiên địa, tỏa ra trật tự luân hồi vô tận.

Luân Hồi Ma Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, năng lực phòng ngự không kém Thái Cực Đồ, công kích lực còn mạnh hơn Bàn Cổ Phiên, thậm chí sở hữu năng lực khiến cả thế giới đều phải luân hồi.

Luân Hồi Ma Phiên vừa xuất, thiên sập địa hãm, vạn vạn thanh Tuyệt Tiên cự kiếm do diệt tuyệt chi khí ngưng thành đều bị hút vào Lục Đạo Luân hồi.

Thời không xung quanh bị luân hồi chi khí bao phủ, đồng hóa thành Luân Hồi đạo trường.

Có thể nói trong Tru Tiên Kiếm Trận, Luân Hồi Đạo Nhân là người thong dong nhất.

Tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, lại có Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, y có thể dễ dàng ngự trị mọi tình huống đột phát.

Ngay cả khi trước mặt xuất hiện một con Long Điệt cao vạn vạn trượng, y vẫn không hề lay chuyển.

Chỉ thấy thân hình nó như loài cáo, cao vạn vạn trượng, có chín

cái đầu, răng dài đỏ rực vô cùng dọa người.

Chín cái đuôi khổng lồ dài dằng dặc có thể che lấp thiên địa, toàn thân lông vàng tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Đáng sợ nhất là mười tám con mắt đỏ ngầu, tựa như u minh dưới địa ngục.

Long Điệt do Tuyệt Tiên kiếm khí ngưng thành tỏa ra oán khí ngập trời, nhe răng trợn mắt như muốn nuốt chửng vạn vật.

"Gào gào!" Từng tiếng nộ hào vang lên, Long Điệt quất mạnh chín cái đuôi khổng lồ, tựa như chín dải ngân hà xuyên phá thời không, tạo thành những đường hầm hỗn độn đen kịt.

Cả thiên địa trở nên u ám, không còn một tia ánh sáng, chỉ có mười tám con mắt khổng lồ huyết hồng như muốn thôn phệ vạn vật, nhiếp nhân tâm phách.

Trong mắt Luân Hồi Đạo Nhân, con Long Điệt vạn vạn trượng này chẳng khác nào một con cáo nhỏ.

Đừng quên rằng, Luân Hồi Đạo Nhân chưởng quản Lục Đạo Luân Hồi, trong đó có Súc Sinh đạo.

Long Điệt dù là thượng cổ hung thú thì cũng thuộc loài súc sinh, tự nhiên bị sức mạnh của Lục Đạo Luân Hồi áp chế.

Ý niệm vừa động, Súc Sinh đạo ầm ầm mở ra, một tòa huyết sắc luyện ngục vạn vạn trượng xé rách hư không bay ra.

Một luồng uy áp trấn áp Hồng Mông vũ trụ truyền khắp tứ phương, tinh thần trên cửu thiên lũ lượt rơi rụng.

"Ngang!" Trong huyết sắc luyện ngục, vô số sinh linh đang kêu gào thảm thiết, oán khí xông thẳng lên ba mươi ba tầng trời, chạm tới hỗn độn hư không.

Long Điệt nghe thấy tiếng thảm khiếu, sợ hãi vội vàng bỏ chạy, tòa huyết sắc luyện ngục kia có sự áp chế cực mạnh đối với nó, nếu không chạy chắc chắn sẽ bị tiêu tán tại đây.

Tuyệt Tiên kiếm nhiễm phải oán niệm vô cùng, ngưng tụ ra Long Điệt vốn có một tia ý niệm, nên nó cảm thụ được khí tức khủng bố của huyết sắc luyện ngục.

Luân Hồi Đạo Nhân mỉm cười nhạt, trong Tuyệt Tiên Môn này, Long Điệt vốn là tồn tại chí cao vô thượng, vậy mà lại sợ hãi huyết sắc luyện ngục.

Chuyện này mà để Thông Thiên biết, e rằng cũng phải kinh ngạc một phen.

"Thu!" Tuy Long Điệt không hoàn toàn là thực thể, nhưng có thể ngưng tụ ra một tia ý niệm là điều vô cùng không dễ dàng.

Luân Hồi Đạo Nhân đương nhiên không để nó dễ dàng tiêu tán.

Từ huyết sắc luyện ngục bay ra vạn vạn đạo huyết thủ, xuyên thấu thời không, trực tiếp tóm chặt lấy Long Điệt...

"Ngao!" Trong Tru Tiên Kiếm Trận truyền ra tiếng thảm khiếu của Long Điệt, khiến trái tim của vô số đại năng thắt lại.

Tiếng quỷ khóc sói gào dọa người đến mức hồn phách muốn bay ra ngoài, tim đập thình thịch liên hồi.

Chương 242

Thông Thiên ngồi xếp bằng trên Tru Tiên trận đồ, nhìn xuống từ trên cao, có thể thấy rõ cảnh tượng trong Tru Tiên môn, Lục Tiên môn, Hãm Tiên môn và Tuyệt Tiên môn.

Sau khi thấy bốn tôn thượng cổ hung thú lần lượt bị diệt, trong lòng Thông Thiên vô cùng chấn kinh.

Đúng vậy, bốn tôn hung thú Thao Thiết, Chu Yếm, Thao Thiết, Long Điệt lần lượt bị Thái Ất, Thái Thanh Đạo Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Luân Hồi Đạo Nhân diệt sát.

Bốn người gần như cùng lúc chém giết hung thú, khoảng cách thời gian chỉ trong vài nhịp thở.

Trong tay họ đều có chí bảo, phát huy uy năng chém giết hung thú là chuyện không ngoài ý muốn, chỉ là tốn thêm chút công sức mà thôi.

Thông Thiên thúc động Tru Tiên tứ kiếm ngưng thành bốn tôn hung thú, vốn tưởng rằng có thể ngăn cản được bốn người, không ngờ chưa đầy vài hiệp đã bị giết sạch.

Trong lòng y vô cùng kinh ngạc, phải biết rằng Tru Tiên tứ kiếm đã ngưng tụ vô số tinh huyết và oán khí của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân thời tiên thiên.

Dưới sự thúc động của Tru Tiên trận đồ, chúng có thể bộc phát uy lực cấp bậc chí bảo, vậy mà vẫn không ngăn được thế công của bốn người.

Chẳng lẽ tụ tập đủ bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì thực sự có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận?

Không, y không bao giờ tin vào những quy tắc do thiên định.

Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá, dù có đủ bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì cũng phải khiến họ mang nhục mà về.

Thông Thiên ý niệm vừa động, tóc đen tung bay, hỗn độn chi khí quanh thân dũng động, Tru Tiên trận đồ dưới thân đột nhiên phình to ra vạn vạn lần.

Những đạo văn phức tạp trở nên thâm thúy hơn, trận văn tung hoành giao thác lấp lánh quang trạch huyền diệu.

Ngay cả Hỗn Nguyên Thánh nhân cũng không thể nhìn thấu sát cơ ẩn tàng trong đó.

Cùng lúc đó, một luồng kiếm ý ngút trời xông thẳng lên mây xanh, va chạm khiến ba mươi ba tầng trời cũng phải lung lay.

Tru Tiên Kiếm Trận rung chuyển mạnh mẽ, kiếm khí khủng bố tràn ngập tấn công phá diệt mọi thứ xung quanh.

Ngay lập tức, uy lực của kiếm trận lại tăng lên một bậc, bốn thanh sát kiếm như những cột trụ chống trời tỏa ra sát phạt chi ý vô cùng vô tận.

Vô số tu sĩ Hồng Hoang đều cảm giác được một luồng sát ý ngút ngàn treo lơ lửng trên đầu, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ bị kiếm ý oanh sát.

"Sư huynh, Tru Tiên Kiếm Trận thay đổi rồi, hình như..." "Không sai, Tru Tiên Kiếm Trận trở nên không có quy tắc, không có trật tự, không có bất kỳ quỹ tích nào để tìm kiếm, giống như một mảnh hỗn độn, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát nguy cơ." Tru Tiên Kiếm Trận có thể thiên biến vạn hóa, việc ngưng tụ ra bốn tôn hung thú trước đó chỉ là một trong số đó.

Hiện tại, trong cơn thịnh nộ, Thông Thiên đã thay đổi tất cả mọi

thứ trong kiếm trận, không còn quỹ tích nào để lần theo, ngay cả quy luật vận chuyển của trận pháp cũng trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Chỉ dùng một chữ để miêu tả: Loạn.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận hỗn loạn vô cùng, không ai biết nguy hiểm sẽ đến từ đâu.

Có thể là Tru Tiên kiếm khí, Lục Tiên kiếm khí, hay thậm chí là chính bản thân Thông Thiên.

Tru Tiên Kiếm Trận phát sinh dị biến, lòng mọi người trầm xuống, muốn phá trận tất phải biết quy luật vận hành.

Hiện tại ngay cả quỹ tích vận hành và tung tích của Tru Tiên tứ kiếm đều không tìm thấy thì phá trận làm sao?

Muốn phá trận, nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ.

Chỉ cần đoạt lấy Tru Tiên tứ kiếm hoặc Tru Tiên trận đồ là có thể phá trận.

Còn việc hạ gục Thông Thiên thì trận pháp chưa chắc đã tan biến.

Mọi người đều hiểu rõ điểm mấu chốt, liền chia nhau tìm kiếm tung tích của Tru Tiên tứ kiếm.

Hiện tại trong trận pháp tràn ngập hỗn độn chi khí và kiếm khí vô cùng, căn bản không thể phân biệt phương hướng, chứ đừng nói đến việc tìm kiếm tứ kiếm và trận đồ.

Tru Tiên Kiếm Trận biến ảo, bốn thanh sát kiếm bị ẩn giấu trong đại trận, nhất thời mọi người đều khó tìm thấy.

Không khí áp bách càng lúc càng nặng nề, dường như sắp có một đợt xung kích mới.

Thái Ất đầu đội Hỗn Độn Chung, bước đi trong trận pháp, một mặt tìm kiếm tứ kiếm, một mặt phòng bị Thông Thiên tập kích.

Khí tức áp bách trong hư không khiến người ta vô cùng khó chịu, y biết không bao lâu nữa, Thông Thiên chắc chắn sẽ bộc phát công kích một lần nữa.

Khi đó, thứ phải đối mặt e rằng không chỉ là một thanh Hãm Tiên Kiếm.

"Bản tôn, cẩn thận." Khi Luân Hồi Đạo Nhân vừa truyền lời gọi, hư không ầm ầm mở ra một đường hầm, Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm vạn vạn trượng đồng thời giáng xuống.

Tốc độ nhanh đến mức khó có thể dùng ngôn ngữ diễn tả.

Chỉ thấy hai đạo kiếm mang chói mắt, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng oanh minh kịch liệt.

"Boong!" Trong sát na, Thái Ất bị tiếng oanh minh chấn thiên động địa làm cho đầu váng mắt hoa, trong não hải một trận long trời lở đất.

Không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm đã va chạm vào Hỗn Độn Chung, âm thanh khủng bố bộc phát khiến nguyên thần tạm thời thất thủ.

Phải biết rằng một thanh sát kiếm dưới sự thúc động của Tru Tiên trận đồ có thể phát huy uy lực của chí bảo.

Hai thanh cùng lúc oanh kích, uy năng bộc phát không đơn giản là một cộng một bằng hai, mà tuyệt đối là tăng lên gấp bội.

May mà Hỗn Độn Chung phòng ngự vô song, có thể phản chấn mọi đòn tấn công từ bảo vật, nên y không bị trọng sang.

Tuy nhiên, dù có Hỗn Độn Chung che chở không bị thương, Thái Ất vẫn bị hai thanh sát kiếm đánh bay vạn vạn dặm, khí tức toàn thân có chút hỗn loạn.

"Hưu!" Luân Hồi Đạo Nhân lập tức tế ra Luân Hồi Ma Phiên, một

tôn Tu La Sát Thần vạn vạn trượng xuất hiện giữa hư không.

Sáu cánh tay đều cầm Tu La kiếm, chiến đấu kịch liệt với Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm.

Ngọn lửa vô tận tràn ngập bầu trời, xung quanh là một biển lửa, tiếng kim loại va chạm khiến thời không băng toái, uy lực khủng bố làm lòng người kinh hoàng.

Khi Tru Tiên Kiếm Trận phát sinh dị biến, Thái Ất đã biết sẽ có biến cố, nên để Luân Hồi Đạo Nhân nhanh chóng hội hợp.

Không ngờ hai người vừa mới giáp mặt, hai thanh sát kiếm đã đột nhiên tập kích, đánh cho trở tay không kịp.

Thái Ất định thần lại, nhìn Luân Hồi Đạo Nhân một cái, rồi cả hai cùng lao về phía Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm giữa hư không.

Khó khăn lắm mới tìm thấy tung tích của sát kiếm, tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát trước mắt.

"Hưu!" Một tiếng phá không vang lên, trong tay Thái Ất xuất hiện một thanh cự xích.

Chương 243

Hồng Mông chi khí hóa tác như tử sắc cự long, Càn Khôn chi khí cuộn trào mãnh liệt như muốn diễn hóa thiên địa.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay vung lên, vạn vạn đạo xích ảnh nối liền thiên địa hoành khóa bát hoang, quét sạch lục hợp.

Vô số xích ảnh xuyên thấu hư không, đi tới đâu địa phong thủy hỏa bạo động tới đó, thiên lôi địa hỏa lan tràn khắp bầu trời.

Trong sát na, vô số xích ảnh va chạm với Tru Tiên Kiếm, bộc phát tiếng kêu vang trời dậy đất.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, công kích lực chỉ kém Bàn Cổ Phiên một chút, dùng để ngăn chặn Tru Tiên Kiếm hoàn toàn không có vấn đề.

Tru Tiên Kiếm bị Thái Ất ngăn cản, áp lực của Luân Hồi Đạo Nhân giảm mạnh, y điều khiển Tu La Sát Thần đối đầu trực diện với Tuyệt Tiên Kiếm, muốn đoạt lấy nó...

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân cùng nhau ngăn chặn Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm, áp lực giảm đi rất nhiều.

Hỗn Độn Chung, Luân Hồi Ma Phiên, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, ba kiện chí bảo cùng xuất, muốn đoạt lấy hai thanh sát kiếm này vốn không phải vấn đề gì lớn.

Điểm mấu chốt là Thông Thiên sẽ không dễ dàng để họ đoạt mất Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm.

"Boong!" Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm lần lượt đánh bay Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Tu La kiếm của Tu La Sát Thần.

Theo sự rung chuyển điên cuồng của hai thanh sát kiếm, chúng

đồng thời lao vào dòng sông thời gian, tung tích lại một lần nữa biến mất.

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân nhíu mày, trong lòng vô cùng tiếc nuối, mắt thấy sắp đoạt được Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm lại để chúng trốn thoát vào thời không.

"Không đúng, giương đông kích tây, Sư tôn gặp nguy hiểm rồi." Thái Ất trong nháy mắt giác sát ra điều dị thường, Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm xuất hiện quá đột ngột, biến mất lại càng quỷ dị hơn.

Thậm chí ngay cả khi y dùng Hỗn Độn Chung trấn áp thời không mà chúng vẫn thoát được, tuyệt đối là tình huống không bình thường.

Giải thích duy nhất là Thông Thiên giả vờ tập kích hai người, thực chất mục đích chính là muốn phá vỡ cục diện phá trận của bốn người.

Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá, hiện tại bốn người tề tụ, tuyệt đối có thể phá tan trận pháp.

Để trận pháp không bị phá, Thông Thiên chỉ có thể chọn cách đánh tan từng người một.

Nhìn vào tu vi của mọi người, Luân Hồi Đạo Nhân tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, Thái Ất và Thái Thanh Đạo Nhân đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn là trung kỳ, chắc chắn là mục tiêu hàng đầu của Thông Thiên.

Nếu để một người phải đối mặt với Tru Tiên tứ kiếm, chắc chắn khó tránh khỏi cái chết.

Thái Ất trong lòng vô cùng tiêu cấp, vung tay một cái, dòng sông thời gian xuất hiện trước mặt, hai người không chút do dự lao vào trong đó.

Giờ đây trong Tru Tiên Kiếm Trận, nơi nơi đều là thời không đoạn lưu, không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân đang ở tầng thời không nào...

"Boong!" Nguyên bản Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Chư Thiên Khánh Vân để ngăn cản Lục Tiên Kiếm, không ngờ Hãm Tiên Kiếm đột nhiên bắn tới, không kịp trở tay bị đánh cho lảo đảo.

Hiện tại trong Tru Tiên Kiếm Trận loạn thành một đoàn, Lục Tiên môn có Hãm Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm, chẳng lẽ các sát kiếm khác cũng sẽ bay tới sao.

"Nhị đệ cẩn thận." Thái Thanh Đạo Nhân thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn gặp nguy hiểm, kinh hô một tiếng, lập tức tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Bảo tháp hiện ra chín tầng, cao vạn vạn trượng, toàn thân tỏa ra huyền hoàng chi khí, từng luồng công đức chi lực lan tỏa tứ phương.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là Hậu Thiên Chí Bảo, lực phòng ngự chỉ kém Thái Cực Đồ một chút, một khi tế ra có thể lập tức đứng ở vị trí bất bại.

Bảo tháp vừa xuất hiện liền treo lơ lửng trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cùng lúc đó, thời không trên đỉnh đầu nổ tung, Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm vạn vạn trượng mang theo uy lực diệt thế đồng thời giáng xuống.

Trong sát na, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn đại biến, nếu cả bốn thanh sát kiếm đồng thời giáng xuống, chỉ dựa vào Chư Thiên Khánh Vân chắc chắn không đỡ nổi.

Trong đại trận quả nhiên hung hiểm, sơ suất một chút là sẽ táng mạng, may mà huynh trưởng đi trước một bước tế ra Thiên Địa

Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nếu không thì nguy hiểm rồi.

"Boong!" Lại một tiếng va chạm vang lên, Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm đánh bay Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Lực phòng ngự của bảo tháp tuy mạnh, nhưng không thể đồng thời ngăn cản được uy lực của cả hai thanh sát kiếm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy bảo tháp bị đánh bay, thân thể vội vàng lui lại, nhưng vẫn bị kiếm ý khủng bố chém mất một mảng vạt áo.

Phải biết rằng đạo bào y đang mặc là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bị kiếm ý chém rách đủ thấy đòn tấn công vừa rồi mạnh đến nhường nào.

Hiển nhiên Thông Thiên muốn nhất kích tất sát.

"Hô!" Thật nguy hiểm, nếu không phải huynh trưởng tế ra pháp bảo ngăn cản một phần uy năng thì e rằng đã vẫn lạc.

Tuy Thánh nhân bất tử bất diệt, nhưng vẫn lạc một lần cần tiêu tốn lượng lớn thời gian để khôi phục nguyên khí, như vậy cuộc vây hãm Tru Tiên Kiếm Trận lần này sẽ kết thúc trong thất bại.

"Nhị đệ, uy lực Tru Tiên Kiếm Trận tăng vọt, đừng bảo lưu thực lực nữa, toàn lực chiến đấu đi." Thái Ất có thể đoán ra mục đích của Thông Thiên, Thái Thanh Đạo Nhân cũng vậy, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn về phía Tru Tiên tứ kiếm trong hư không.

Hai người sắp phải đối mặt với bốn thanh sát kiếm, chỉ dựa vào một kiện Hậu Thiên Chí Bảo chắc chắn không ngăn nổi.

Ngay cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng bị Tru Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm đánh bay, hiển nhiên Chư Thiên Khánh Vân cũng không thể chống đỡ được lâu.

“Bành!” Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay áo, một lá Bàn Cổ Phiên tràn đầy hỗn độn chi khí xuất hiện trước mặt.

Bàn Cổ Phiên cao vạn vạn trượng, vô số đạo văn phức tạp cùng lúc sáng lên, một luồng thánh uy phá diệt hỗn độn quét sạch thiên khung, trấn áp thời không tứ phương.

Tuy Bàn Cổ Phiên có uy lực xé rách Hồng Mông hỗn độn, nhưng đối mặt với cả bốn thanh sát kiếm, vẫn có chút lúng túng.

“Hưu hưu!” Trong sát na, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm đồng thời oanh kích xuống.

Bốn đạo quang trụ khổng lồ nối liền thiên địa tỏa ra sát khí vô tận, đánh thẳng về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Uy áp khủng bố khiến thiên địa băng toái, vạn vạn tinh thần hóa thành bụi phấn bay tán loạn.

Để không cho phá trận, Thông Thiên chỉ có thể tập trung toàn bộ sức mạnh, trước tiên đánh sát Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Chỉ cần có một người vẫn lạc, y có thể dựa vào đại trận lập ở vị trí bất bại, lời đồn Tứ Thánh mới có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận cũng sẽ bị đập tan.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt đại biến, y biết Thông Thiên chắc chắn sẽ “chăm sóc” trọng điểm, nhưng không ngờ lại dồn toàn bộ sức mạnh của kiếm trận xuống như vậy.

Hiển nhiên là muốn lấy mạng y mà.

Thời gian không kịp suy nghĩ nhiều, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân tụ lại một chỗ, đồng thời tế ra pháp bảo trong tay.

Chương 244

Chư Thiên Khánh Vân, Thái Cực Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đồng thời tỏa ra quang hoa rực rỡ, bao phủ trên đỉnh đầu hai người.

Đạo vận nồng đậm kiên cố không thể phá vỡ tràn ngập xung quanh, trong phạm vi vạn vạn dặm bị một đạo quang mạc thất thải bao phủ.

Bàn Cổ Phiên bộc phát dao động vô cùng mãnh liệt, phá chi áo nghĩa và diệt chi áo nghĩa đồng thời giải phóng.

Vạn vạn đạo hỗn độn tiên quang trong nháy mắt bay ra, đi tới đâu thời không hỗn độn bị xé rách tới đó, vô số thế giới phá diệt.

"Oanh!" Tru Tiên tứ kiếm và hỗn độn tiên quang va chạm, bộc phát tiếng oanh minh kinh thiên động địa, dòng sông thời gian xung quanh lần lượt tan vỡ, phiêu đãng khắp nơi.

Bàn Cổ Phiên tuy là chí bảo công phạt đệ nhất, nhưng so với Tru Tiên Kiếm Trận vẫn có phần không đủ.

Hiện tại Tru Tiên tứ kiếm mang theo uy năng của cả đại trận giáng xuống, vạn vạn đạo hỗn độn tiên quang trong nháy mắt bị sát phạt kiếm ý vô lượng chém nát.

Tru Tiên tứ kiếm phá tan công kích của Bàn Cổ Phiên, uy năng không giảm đánh thẳng xuống hai người, va chạm mạnh mẽ vào quang mạc do ba kiện chí bảo tạo thành.

"Băng!" Tiếng va chạm như hai thế giới đụng nhau truyền khắp mọi ngõ ngách thiên địa, ngay cả đại lục Hồng Hoang cũng liên tục rung chuyển, suýt chút nữa thì long trời lở đất...

Dư uy khủng bố từ cuộc va chạm lan tỏa ra xung quanh, đi tới đâu thiên băng địa liệt tới đó, tứ hải sôi trào, địa phong thủy hỏa bạo động, xé nát mọi thứ thành mảnh vụn.

Thiên đạo linh vận trong khoảnh khắc đó cũng tiêu tán, quy tắc thiên địa và vách ngăn không gian vỡ vụn thành hư vô.

Uy lực va chạm của hai bên quá đỗi cường đại, không thể dùng ngôn ngữ diễn tả, hoàn toàn giống như một trận hạo kiếp giáng lâm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân tuy thi triển nhiều kiện chí bảo, bộc phát lực phòng ngự cường đại, nhưng câu nói Tru Tiên Kiếm Trận phi Tứ Thánh bất khả phá không phải là lời nói suông.

Nếu chỉ dựa vào vài kiện chí bảo mà có thể ngăn được uy lực của trận pháp này, Đạo Tổ đã chẳng nói câu đó.

Hiển nhiên, mấu chốt để phá Tru Tiên Kiếm Trận nằm ở số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứ không phải phẩm cấp pháp bảo cao bao nhiêu là có thể bù đắp được khoảng cách đó.

"Rắc!" Một tiếng rắc giòn giã vang lên, quang mạc do ba kiện chí bảo tạo thành xuất hiện một vết nứt, rồi lan rộng khắp hư không với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Băng!" Một tiếng nổ vang, quang mạc cuối cùng cũng tan vỡ, Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt trở nên trắng bệch, hiển nhiên đã chịu xung kích không nhỏ, ba kiện chí bảo lần lượt bay về tay.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy nói phi Tứ Thánh bất khả phá, nhưng không có nghĩa là cứ đủ bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là chắc chắn phá được.

Đó chỉ là có khả năng phá trận, bên trong còn nhiều biến số, thắng

bại cuối cùng còn tùy vào cách vận hành của hai bên.

"Ha ha, hai vị huynh trưởng muốn cùng phá Tru Tiên Kiếm Trận, quả là khí phách, đáng tiếc cuối cùng vẫn kém một nước, xem kiếm!" Từ hư không truyền đến tiếng cười ngạo nghễ của Thông Thiên, chỉ thấy y ngồi trên Tru Tiên trận đồ, ý cười nồng đậm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân.

Dứt lời, Tru Tiên tứ kiếm tựa như bốn con kiếm long quấn quýt lấy nhau, bộc phát uy lực phá toái thế giới, oanh kích về phía Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong khoảnh khắc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng mong đợi Thái Ất có thể xuất hiện.

Chỉ dựa vào hai người bọn họ, trong thời gian ngắn có lẽ còn tạm thời ngăn được uy năng của kiếm trận, nhưng thời gian dài chắc chắn sẽ vẫn lạc.

"Hưu!" Một tiếng phá không vang lên, chỉ thấy Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân đồng thời từ trong dòng sông thời gian bay ra.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đang trong tình thế nguy hiểm, ngay khi xuất hiện, Thái Ất lập tức rót toàn bộ luân hồi đạo vận vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Những đạo văn vô lượng phân phân sáng rực, năng lượng khủng bố khiến thiên địa sụp đổ.

Một đạo xích ảnh xuyên suốt cổ kim đánh về phía Hãm Tiên Kiếm trên hư không, uy áp hạo hãn tung hoành vũ trụ chiếu sáng chư thiên, đủ để hủy diệt cả thế giới.

"Oanh!" Hai bên va chạm trong sát na, bộc phát thần uy hủy thiên diệt địa, những gợn sóng khí nhận đáng sợ liên tục chấn động, phá tan thương khung.

Thai mô thiên địa đều bị đánh nát thành mảnh vụn, hỗn độn chi khí tràn ra, một trận hạo kiếp thế giới lập tức giáng lâm.

Hãm Tiên Kiếm tuy là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng dưới sự thúc phát của Tru Tiên trận đồ đã phát huy ra uy lực Tiên Thiên Chí Bảo.

Khoảnh khắc hai bên va chạm, cả Hồng Hoang từ trên Cửu Thiên Lăng Tiêu điện xuống đến U Minh Hoàng Tuyền lộ đều chao đảo hạ trầm.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, công kích lực chỉ dưới Bàn Cổ Phiên, có thể không nhìn mọi phòng ngự.

Một cuộc giao phong sát phạt, tiếng va chạm hủy diệt và tiếng kim loại va nhau tựa như những khúc tiên âm êm tai vây quanh cả thiên địa.

Sắc mặt Thông Thiên trầm xuống, không ngờ Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân lại đuổi tới kịp, xem ra định số là y không giữ được Tru Tiên Kiếm Trận rồi.

Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân xuất hiện, lòng tin tăng mạnh, quyết tâm tái chiến vô cùng kiên định.

Lần này tuyệt đối không thể để Thông Thiên chạy thoát, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đoạt lấy Tru Tiên tứ kiếm, phá bỏ trận pháp.

Luân Hồi Đạo Nhân rung mạnh Luân Hồi Ma Phiên trong tay, địa đạo thần văn ngưng thành, từng luồng trật tự địa đạo xuyên qua hư không, trong phạm vi vạn vạn dặm diễn hóa thành một phương Luân Hồi thế giới.

Trong thế giới đó diễn hóa ra Lục Đạo Luân Hồi bàn, sinh ra sáu con đường thông đạo như kết nối sáu tiểu thế giới.

Thiên đạo, Nhân đạo, A Tu La đạo, Ngạ Quỷ đạo, Súc Sinh đạo, Địa Ngục đạo đồng thời mở ra, sức mạnh thế giới làm thiên địa đổi dời, rèn luyện lại nhật nguyệt tinh thần và địa phong thủy hỏa.

Lục Đạo Luân Hồi bàn tỏa ra thất thải quang hoa, bộc phát sức mạnh luân hồi đủ để khiến cả hỗn độn chuyển thế, đạo vận vô tận nhuộm đẫm chư thiên vũ trụ.

"Hưu hưu!" Từ Lục Đạo Luân Hồi bàn bay ra vô số đạo luân hồi tỏa liên, xuyên thấu thời không, trực tiếp quấn chặt lấy Tuyệt Tiên Kiếm.

"Ong ong!" Tuyệt Tiên Kiếm rung động điên cuồng, muốn chống lại sự lôi kéo của luân hồi tỏa liên, thậm chí còn truyền ra một đạo ý niệm sợ hãi.

"Thu!" Luân Hồi Ma Phiên trong tay rung lên, lực hút khủng bố đột nhiên tăng vọt, Tuyệt Tiên Kiếm không thể chống đỡ, trong nháy mắt bị xích sắt kéo vào Lục Đạo Luân Hồi bàn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân cùng lúc lóe lên tinh quang trong mắt, không chút do dự đánh ra pháp bảo trong tay.

Chỉ thấy Thái Cực Đồ to lớn vạn vạn dặm diễn hóa thành một tòa Bạch Ngọc Kim Kiều nối liền thánh uy thiên đạo, xung quanh diễn hóa hỗn độn hư không.

Trực tiếp định trụ địa phong thủy hỏa và hỗn độn thời không, khiến Tru Tiên Kiếm không còn chỗ ẩn mình, dù rung động điên cuồng vẫn bị trấn áp.

Bàn Cổ Phiên thi triển 'Cấm' chi áo nghĩa, vạn vạn đạo Hỗn Nguyên tiên quang đồng thời bắn ra.

Từng lớp bình chướng thế giới xuất hiện, tầng tầng lớp lớp chặn đứng dòng sông thời gian, cấm cố Lục Tiên Kiếm.

Mặc cho Lục Tiên Kiếm va chạm thế nào, chỉ có thể bắn ra hỏa quang vô tận chứ không thể thoát ly.

Hiện giờ, Tuyệt Tiên Kiếm đã bị Luân Hồi Đạo Nhân thu vào Lục Đạo Luân Hồi bàn.

Tru Tiên Kiếm bị Thái Cực Đồ trấn áp, Lục Tiên Kiếm bị Bàn Cổ Phiên 'Cấm' chi áo nghĩa cấm cố.

Chỉ còn lại Hãm Tiên Kiếm vẫn đang đối oanh với Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Chương 245

Ba thanh sát kiếm bị đoạt, Hãm Tiên Kiếm cũng sắp đối mặt với nguy cơ bị trấn áp, Tru Tiên Kiếm Trận coi như đã bị phá, Thông Thiên trong lòng vô cùng bất cam.

Bố hạ đại trận, thiết kế chém giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ còn một bước nữa là thành công, không ngờ lại bị Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân phá hỏng.

Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm bị trấn áp, nhưng Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn không lập tức thu lấy chúng, mà ngược lại đồng thời lao về phía Thông Thiên.

Trước đó Thông Thiên thúc động toàn bộ uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận để chém giết hai người, hiển nhiên đã không còn màng đến tình nghĩa huynh đệ.

Hỗn Nguyên Thánh nhân tuy có thể bất tử bất diệt, nhưng vẫn không thể nhẫn nhịn được việc Thông Thiên muốn hạ sát thủ với mình.

Thế nên họ mới bỏ mặc Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm, lao về phía Thông Thiên ngay lập tức.

Luân Hồi Đạo Nhân chỉ trợ trận, giờ Tru Tiên Kiếm Trận đã phá, y đương nhiên không đuổi đánh Thông Thiên làm gì.

Thay vào đó, y dời ánh mắt sang Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm đang bị cấm cố.

Trong tay đã có một thanh Tuyệt Tiên Kiếm, nếu thu thêm hai thanh này nữa, cộng thêm Thái Ất trấn áp Hãm Tiên Kiếm, là có thể tập hợp đủ Tru Tiên tứ kiếm.

Chờ đại chiến kết thúc, tìm thêm Tru Tiên trận đồ là có thể sở hữu Hồng Hoang đệ nhất sát trận.

Dù sao Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều không để ý tới hai thanh sát kiếm này, thu chúng trước sẽ giúp họ rảnh tay đối phó Thông Thiên, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao...

Luân Hồi Đạo Nhân rung nhẹ Luân Hồi Ma Phiên, hai sợi luân hồi tỏa liên trực tiếp thu lấy Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm.

Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều biết hành động của Luân Hồi Đạo Nhân nhưng không hề ngăn cản.

Mối quan hệ sư đồ giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Ất đã quá rõ ràng, Lục Tiên Kiếm rơi vào tay Luân Hồi Đạo Nhân thì cũng coi như nằm trong tay Xiển giáo, chỉ là đổi người giữ mà thôi.

Thái Thanh Đạo Nhân tuy trấn áp được một thanh Tru Tiên Kiếm, nhưng đó cũng chỉ là một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không đủ bộ Tru Tiên Kiếm Trận thì tác dụng chẳng được bao nhiêu.

Thay vì làm rùm beng không vui, chi bằng làm một cái thuận nước đẩy thuyền, để Thái Ất tập hợp đủ Tru Tiên tứ kiếm phát huy uy lực mạnh hơn.

Thế nên họ đều mặc kệ Luân Hồi Đạo Nhân lấy đi hai thanh sát kiếm.

Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên không còn phải trấn áp sát kiếm, lại quay về tay hai người để tiếp tục truy kích Thông Thiên.

Theo sự tan vỡ của Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm khí vô tận trong hư không tản đi, vô số trận văn lần lượt biến mất.

Thân hình mọi người hiện ra trước mắt.

Chỉ thấy Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đang

thúc động Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, liên tục truy đánh Thông Thiên.

Thông Thiên ngồi trên Tru Tiên trận đồ, Thanh Bình kiếm trong tay tỏa ra quang hoa vô tận, sắc mặt có chút trắng bệch, vội vàng đỡ đòn tấn công của hai người.

Không còn Tru Tiên Kiếm Trận nhưng có trận đồ, phòng ngự cũng không kém, nhưng đối mặt với hai vị Thánh nhân vẫn tỏ ra có phần thua sút.

Thái Ất thúc động Hồng Mông Lượng Thiên Xích trấn áp Hãm Tiên Kiếm, mắt thấy sắp đoạt được nó.

Hãm Tiên Kiếm chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không có kiếm trận gia trì thì uy lực không mấy mạnh mẽ.

Dựa vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích hoàn toàn có thể trấn áp nó.

Còn Luân Hồi Đạo Nhân thì thong dong thu lấy Tru Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm.

"Sư huynh, Tru Tiên Kiếm Trận đã phá, chỉ còn thanh Hãm Tiên Kiếm chưa bị lấy đi." "Chúng ta cùng ra tay, nhất định có thể nhanh chân hơn cướp lấy Hãm Tiên Kiếm." Một thanh sát kiếm trong mắt Thái Thanh Đạo Nhân chẳng đáng là bao, nhưng với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì đó là vô thượng chí bảo.

Phải biết pháp bảo trong tay họ cấp bậc cao nhất cũng chỉ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sự kích động trong lòng họ lúc này chẳng khác nào Thánh nhân thấy được chí bảo.

Nếu có thể cướp được Hãm Tiên Kiếm, tuyệt đối có thể đại tăng thực lực của hai người.

Hiện tại Thái Ất sắp đoạt được nó rồi, nếu không ra tay thì sẽ lỡ mất cơ duyên.

Pháp bảo dụ hoặc trước mắt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không chút do dự ra tay.

Thực lực Thái Ất mạnh thì đã sao, họ chỉ cần lấy pháp bảo rồi chạy, không cần giao thủ.

Tru Tiên tứ kiếm là pháp bảo của Thông Thiên, họ cướp Hãm Tiên Kiếm chẳng liên quan gì tới Thái Ất.

Nếu y ra tay chậm không cướp được thì chẳng thể trách ai.

"Băng!" Một tiếng oanh vang lên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đồng thời chấn nát dòng sông thời gian.

Phía trên Hãm Tiên Kiếm đột nhiên rách ra một khe nứt thời không, hai bàn tay khổng lồ đồng thời chộp về phía bảo kiếm.

Thái Ất không cần đoán cũng biết đó là tay của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Trong Hồng Hoang này, số người có khả năng xé rách dòng sông thời gian chỉ có vài vị, mà các đại nhân vật đều đang tập trung ở đây.

Chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là vừa có năng lực vừa thích làm cái trò "nhặt hớt" này.

Khó khăn lắm mới phá được Tru Tiên Kiếm Trận, nếu để họ hưởng lợi thì chẳng hóa ra tính khí y quá tốt sao.

"Oanh!" Ý niệm Thái Ất vừa động, Hồng Mông Lượng Thiên Xích bộc phát uy áp không gì sánh nổi, như cột trụ chống trời tỏa ra thất thải hỗn độn quang hoa.

Trong sát na, một đạo xích ảnh rộng vạn vạn dặm chém về phía Hãm Tiên Kiếm.

Đi tới đâu thai mô thiên địa bị chém nát tới đó, thiên đạo trật tự tan biến dưới xích ảnh, từng đạo gông xiềng trở nên không chịu nổi một kích.

“Keng!” Xích ảnh khổng lồ chém trúng Hãm Tiên Kiếm, bắn ra tiếng kim loại va chạm, đánh bay nó đi.

Thật khéo làm sao, Hãm Tiên Kiếm bay thẳng về phía Thái Ất, được y nắm gọn trong tay.

Đoạt được Hãm Tiên Kiếm, suýt chút nữa bị hớt tay trên, y liền muốn cho họ nếm thử uy lực của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Chiến huống thay đổi chỉ trong chớp mắt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vừa ra tay thì Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã đánh bay Hãm Tiên Kiếm, khoảng cách chưa đầy một nhịp thở.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, sau khi đánh bay kiếm xong uy thế vẫn không giảm, lao thẳng về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

“Không ổn!” Trong khoảnh khắc đó, Tiếp Dẫn cảm nhận được nguy cơ cực lớn, thanh Hồng Mông Lượng Thiên Xích đang bay tới như một chiếc búa khổng lồ phá nát thiên địa, một khi giáng xuống đủ để lấy đi nửa mạng của họ.

“Hoa!” Giữa lúc nguy cấp, Tiếp Dẫn vội vàng tế ra pháp bảo.

Chương 246

Chỉ thấy một tòa Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên nửa đóng nửa mở phun ra công đức chi khí vô tận, ngưng thành một đạo quang mạc thất thải.

Quang mạc có hình dáng như đài sen, cao vạn vạn trượng, bao bọc lấy cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bên trong.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự chỉ kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp một chút, một khi tế ra có thể đứng ở vị trí bất bại.

Lực phòng ngự của nó thực sự mạnh, nhưng Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, có thể không nhìn mọi phòng ngự.

Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên căn bản không ngăn được đòn tấn công của nó.

"Oanh!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong nháy mắt chém trúng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, bộc phát tiếng oanh minh chấn thiên động địa, hư không vỡ vụn như sóng triều lan rộng vạn vạn dặm.

Hỗn độn chi khí vô tận nhấn chìm thân hình hai người, địa phong thủy hỏa bạo động điên cuồng gào rít xung quanh.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, Thái Thanh Đạo Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới ra tay trấn áp Thông Thiên thì phía sau đã truyền đến tiếng nổ kịch liệt.

Hai người ngoái đầu lại nhìn, phát hiện ra nhị thánh phương Tây định cướp đoạt pháp bảo và nảy sinh xung đột với Thái Ất.

Cùng phá Tru Tiên Kiếm Trận, với tính cách của hai người phương Tây chắc chắn sẽ tìm cách kiếm lợi.

May mà Thái Ất bây giờ đã khác xưa, muốn chiếm lợi trong tay y chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân chỉ quan tâm đôi chút rồi không màng tới nữa, tiếp tục trấn áp Thông Thiên.

Pháp bảo trong tay họ lấp lánh quang hoa vô tận, chiếu sáng khắp cửu thiên thập địa.

"Rắc!" Một tiếng giòn giã vang lên, quang mạc thất thải do Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tạo ra xuất hiện một vết nứt lớn, trong chớp mắt đã lan khắp bình chướng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt đại biến, phòng ngự của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vậy mà bị đánh nát trực tiếp, uy lực của Hồng Mông Lượng Thiên Xích thật quá khủng khiếp.

"Băng!" Một tiếng nổ vang vọng hư không, quang mạc thất thải tan vỡ, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên bị đánh bay tức khắc.

Sắc mặt Tiếp Dẫn trở nên trắng bệch, Chuẩn Đề thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Pháp bảo trong tay họ chỉ có tòa sen này là phòng ngự mạnh nhất mà vẫn không đỡ nổi Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Nếu tiếp tục ở lại, với tính cách không chết không thôi của Thái Ất, họ tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Vốn tưởng có thể thuận lợi đoạt lấy Hãm Tiên Kiếm rồi xé rách không gian rời đi, không ngờ trong tích tắc đã bị Thái Ất phát hiện, thậm chí còn bộc phát công kích mạnh mẽ khiến họ chịu chấn động không nhỏ...

“Chạy!” Chuẩn Đề hộ vệ Tiếp Dẫn, thân hình loáng một cái định phá không phi độn.

Đáng tiếc, Luân Hồi Đạo Nhân đứng xem chiến bấy lâu đã sớm đề phòng họ bỏ chạy.

Có lợi thì tới chiếm, có họa thì muốn chạy, đâu có chuyện dễ dàng như thế.

Luân Hồi Ma Phiên trong tay rung lên, luân hồi đạo văn vô tận phiêu tán ra, ngưng thành từng mảnh trận văn huyễn thải, tỏa ra đạo vận vô lượng bao bọc lấy hư không vô tận.

Vạn vạn đạo luân hồi tỏa liên ngưng thành trật tự bao phủ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vào trong.

Trong sát na, một tòa Luân Hồi Đại Trận xuất hiện giữa hư không, mọi thứ xung quanh đều rơi vào vòng luân hồi, trật tự và quy tắc đều bị Luân Hồi Đạo Nhân viết lại.

Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân trở thành chúa tể của phương Luân Hồi thế giới này, mọi thứ đều bị kiểm soát.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt kinh biến, Luân Hồi Đại Trận vừa ra, ngay cả dòng sông thời gian cũng rơi vào luân hồi vô hạn.

Dù có chui vào dòng sông thời gian thì dưới tác động của đại trận, họ vẫn sẽ quay lại trong trận, căn bản không thể trốn thoát.

Bây giờ họ chẳng khác nào chim vàng anh bị nhốt trong lồng, chỉ còn nước mặc người xẻ thịt.

Phải biết Luân Hồi Ma Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, cai quản Lục Đạo Luân Hồi.

Với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn của Luân Hồi Đạo Nhân làm nguồn tiếp dẫn, Luân Hồi Đại Trận bố hạ đủ để vây

khốn Thánh nhân.

Ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Thiên Đạo Thánh nhân cũng không thể rời đi.

"Hai vị đạo hữu hà tất phải vội vã rời đi như vậy, để ta cùng các ngươi thanh toán nhân quả cho thật tốt." Chuẩn Đề hận không thể chửi đổng lên, không cướp pháp bảo nữa thì lấy đâu ra nhân quả, mấu chốt là chưa kịp cướp mà giờ đã bị nhốt trong trận rồi.

Đáng lo nhất là tu vi của Luân Hồi Đạo Nhân và Thái Ất đều cao hơn họ rất nhiều, e rằng lần này khó tránh khỏi việc phải vẫn lạc một phen.

Nguy cơ trước mắt, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chắc chắn không chịu khoanh tay chịu trói, lập tức thúc động toàn bộ pháp lực.

Chỉ thấy phật khí tung hoành quanh thân hai người, huyền quang thất thải lưu ly chiếu sáng tứ phương, sau lưng mỗi người đều xuất hiện một tôn cự đại Cẩu Đà kim thân.

Chuẩn Đề tỏa ra phật quang vô lượng ngưng thành một tôn Cẩu Đà vạn vạn trượng, có hai mươi bốn mặt, mười tám cánh tay.

Mỗi khuôn mặt đều to bằng một tinh tú, hoặc dữ tợn khủng bố, hoặc từ bi tường hòa, hay phẫn nộ bạo tàn, gom đủ mọi biểu cảm trên thế gian.

Mỗi cánh tay đều cuồn cuộn như cầu long, mang theo uy lực chấn vỡ thế giới, mỗi tay cầm một kiện pháp bảo.

Các loại ánh sáng tỏa ra uy áp khác nhau, công kích ra xung quanh.

Tiếp Dẫn tỏa ra phật uẩn vô tận, một luồng khí tức tịch diệt nhuộm đẫm chư thiên, ngưng thành tôn Cẩu Đà vạn vạn trượng.

Kim thân Cẩu Đà được đúc từ lưu ly hổ phách, quầng sáng thất

thải tràn đầy khí tức thánh khiết.

Sau lưng là một vòng Công Đức Kim Luân vạn vạn trượng, đầy rẫy đạo văn kinh phật đang chậm rãi xoay tròn, rải xuống phật quang vô lượng.

Giữa kim luân có một chữ 'Vạn' khổng lồ tỏa ra phật uy vô tận, chấn động tứ phương.

Dưới chân Cẩu Đà, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên tỏa ra luồng khí khiến y trông vô cùng thần thánh.

Ở kiếp trước, sau khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Tiếp Dẫn phản ra Huyền môn, tự lập Phật môn, sáng lập Đại Thừa Phật giáo.

Phật pháp được diễn hóa hoàn thiện, mở ra một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới.

Giờ đây đại địch trước mắt, hai người không chút kiêng dè mà tế ra phật pháp kim thân, hiển nhiên đã sớm định chủ ý phản ra Huyền môn.

Hèn gì năm xưa Đạo Tổ tại Tử Tiêu Cung chỉ chịu nhận làm đệ tử ký danh, e rằng đã sớm thấy trước ngày này.

Kiếp trước lời đồn phật pháp mạnh mẽ ra sao, ẩn chứa vô thượng huyền diệu, hôm nay vừa hay được chứng kiến một phen.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, kém Thái Ất tận hai tiểu cảnh giới.

Chương 247

Một mình Thái Ất đã đủ đối phó hai người, còn Luân Hồi Đạo Nhân thì đứng bên cạnh lược trận, đồng thời duy trì Luân Hồi Đại Trận vận chuyển để tránh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề phá không chạy trốn.

"Keng!" Một tiếng kim loại vang lên, Hồng Mông Lượng Thiên Xích bộc phát uy năng phá toái thiên địa.

Vạn vạn đạo Hồng Mông tiên quang xen lẫn Luân Hồi tiên khí, vượt qua luân hồi vô tận, trong chớp mắt giáng xuống đỉnh đầu hai tôn kim thân.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt có chút biến hóa, ánh mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Cảnh tượng Hồng Mông Lượng Thiên Xích phá tan Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên vẫn còn rành rành trước mắt.

Hiện tại vạn vạn đạo quang hoa đánh tới, khiến họ vô cùng lo lắng không biết có chống đỡ nổi không.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đồng thời thúc động xá lợi tử trên đỉnh đầu tỏa ra phật quang vô lượng.

Kim thân khổng lồ sau lưng hai người bộc phát uy áp phá nát thiên khung, pháp bảo trong tay đánh về phía xích ảnh giữa không trung.

"Oanh!" Hai bên va chạm trong tích tắc, bộc phát tiếng oanh minh kinh thiên động địa, cả Luân Hồi Đại Trận đều rung chuyển, vô số trật tự luân hồi bị đánh nát.

May mà có Luân Hồi Đạo Nhân cầm Luân Hồi Ma Phiên ổn định đại trận, nếu không chỉ một cú va chạm này đã phá nát thời không luân

hồi rồi.

"Keng keng!" Trong luồng đạo vận nồng đậm liên tục truyền ra tiếng va chạm, từng đạo hỏa quang biến xung quanh thành biển lửa, hư không vỡ vụn liên tục được tu phục.

Tu vi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không bằng Thái Ất, pháp bảo trong tay tuy tốt nhưng không sánh được uy lực của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Trong thời gian ngắn họ còn có thể dựa vào ưu thế của hai vị Thánh nhân để tạm thời chống đỡ.

Nhưng thời gian dài ra, họ rơi vào thế hạ phong, căn bản không thể cản nổi uy lực của chí bảo.

"Băng!" Một tiếng nổ vang lên, từ trong đạo vận che khuất thiên khung bay ra mấy cánh tay tàn phế, pháp bảo trong tay vỡ vụn thành hàng nghìn mảnh bắn tứ tán.

Công Đức Kim Luân chỉ còn lại một nửa, va nát hư vô vô tận, lăn lóc rơi vào thời không luân hồi.

Trong hư không phiêu tán vô số mảnh vỡ kim giáp, Luân Hồi Đại Trận trở nên vàng rực lấp lánh, vô cùng chói mắt.

Cơn cuồng phong vô tận thổi đi đạo vận, chỉ thấy hai tôn kim thân vạn vạn trượng đã trở nên tàn tạ không chịu nổi.

Màu sắc lưu ly huyền quang trên kim thân trở nên xám xịt như đất hoang, ngay cả đạo vận cũng biến mất.

Đạo bào trên người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sớm đã rách nát không thành hình, những vết thương chằng chịt phun ra tiên huyết màu vàng kim.

Khí tức hai người uể oải đến cực điểm, hiển nhiên đã chịu trọng

sang.

“Phụt!” Một ngụm ô huyết phun ra, trong mắt hai người hiện rõ vẻ kinh hãi.

Dù sao cũng là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy mà đồng thời đối mặt Thái Ất chỉ có thể chống đỡ ngắn ngủi.

Thực lực này thật quá khủng khiếp.

Phải biết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là nhờ công đức chứng đạo thành thánh.

Ngược lại Thái Ất là Tam Thi hợp nhất, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong Hồng Hoang này, chỉ có Đạo Tổ mới làm được việc Tam Thi hợp nhất chứng đạo Hỗn Nguyên.

Thực lực của Thái Ất e rằng chỉ đứng dưới Đạo Tổ Hồng Quân.

Nếu mượn thêm sức mạnh của địa đạo, thực lực bộc phát còn cường đại hơn nữa.

Trong Luân Hồi Đại Trận, y là chúa tể duy nhất, lại có Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo gia trì, việc đánh bại hai vị Thánh nhân này hoàn toàn không có vấn đề gì...

Không chỉ đơn giản là đánh bại, Thái Ất muốn đánh chết cả Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Thánh nhân đối với tu sĩ Hồng Hoang là đỉnh phong không thể chạm tới.

Nhưng Thái Ất qua nỗ lực không ngừng cũng đã đứng ở tầm cao đó, có năng lực chém giết Thánh nhân thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đồ Thánh, chuyện này chưa từng xảy ra trong Hồng Hoang, thậm chí chưa ai dám nghĩ tới.

Thứ nhất là vì tu vi Thánh nhân cao cường, đứng trên chúng sinh; thứ hai là được Thiên đạo che chở.

Một khi có người đánh giết Thánh nhân, Thiên đạo nhất định sẽ giáng xuống trừng phạt.

Hiện tại Thái Ất không chỉ có thực lực diệt sát Thánh nhân, mà còn đang trong thời kỳ lượng kiếp, ngay cả Thiên đạo cũng không thể ngăn cản y thực hiện hành động chấn động thiên cổ này.

Sát ý lóe lên trong mắt Thái Ất, Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu ngân vang một tiếng, một chiếc chuông khổng lồ vạn vạn trượng mang theo uy áp hủy diệt thiên địa, xuyên thấu thời không đánh về phía Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Hỗn Độn Chung vừa xuất hiện, thiên địa đều đóng băng, nhật nguyệt tinh thần vỡ vụn, ngay cả thiên đạo thần uy cũng bị trấn áp.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắc mặt trắng bệch, nhìn Hỗn Độn Chung đang trấn áp xuống mà sợ hãi đến mức hồn siêu phách lạc.

Chỉ một thanh Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã đánh họ không còn sức chống trả, thân thụ trọng sang.

Giờ lại thêm Hỗn Độn Chung, Thái Ất hoàn toàn không nể tình, hiển nhiên là muốn đánh chết họ mới thôi.

Tuy nguyên thần Thánh nhân gửi vào Thiên đạo có thể bất tử bất diệt, bị đánh chết vẫn có thể phục sinh.

Nhưng Thánh nhân bị đánh chết là chuyện vô cùng mất mặt, huống hồ cả hai tôn cùng bị giết thì mặt mũi coi như vứt hết.

Thánh nhân quan trọng nhất là thể diện, Thái Ất muốn đánh chết họ chẳng khác nào tát vào mặt.

Giờ không thể chạy thoát, lại sắp bị Hỗn Độn Chung đánh chết,

tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Thay vì bị giết, chi bằng tự sát.

Đằng nào cũng không thoát khỏi vận mệnh vẫn lạc, thà tự bạo biết đâu còn phá vỡ được Luân Hồi Đại Trận để một người có thể an nhiên rời đi.

May mắn thì có khi còn kéo được Thái Ất chết chung.

Nghĩ tới đây, Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề, ánh mắt tràn đầy sự kiên định.

"Sư đệ, đại trận mà phá thì hãy mau chóng rời đi." "Bạo!" Dứt lời, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên treo trên đầu Chuẩn Đề tỏa ra hào quang vô tận.

Tiếp Dẫn nở một nụ cười hiếm hoi, khí tức toàn thân bành trướng mãnh liệt, chấn động phá tan thiên địa từ trong cơ thể truyền ra.

Chương 248

"Băng!" Một tiếng nổ vang, vạn vạn đạo quang vầng bùng nổ khủng khiếp lan tỏa ra xung quanh.

Tức thì thiên tháp địa hãm, tinh hải chấn vỡ, bình chướng thiên địa do trật tự luân hồi ngưng thành bị xé toạc trong tích tắc, những mảnh vỡ thời không luân hồi bay khắp trời.

Sức mạnh đỉnh phong của Thánh nhân một khi tự bạo đủ để hủy diệt cả một phương thế giới.

Dù thế giới luân hồi do Luân Hồi Đạo Nhân dùng Luân Hồi Ma Phiên tạo ra có mạnh đến đâu cũng không trụ nổi trước uy lực tự bạo của Thánh nhân.

Ngay cả Thái Ất cũng phải triệu hồi Hỗn Độn Chung hộ thân để tránh bị xung kích.

"Keng keng!" Dư uy vô tận va chạm vào Hỗn Độn Chung bộc phát tiếng oanh minh lay động trời đất, Thái Ất chỉ cảm thấy não hải ong ong, một trận long trời lở đất.

Thánh nhân tự bạo, dù có Tiên Thiên Chí Bảo vẫn phải chịu xung kích nhất định, khí tức toàn thân rối loạn.

Đợi đến khi chuỗi tiếng nổ biến mất, Thái Ất cuối cùng cũng định thần lại, chỉ thấy hư không xung quanh hỗn loạn vô cùng.

Hỗn độn chi khí xen lẫn các mảnh vỡ thai mô thiên địa, vách ngăn thế giới, đạo vận tàn phá phiêu tán khắp nơi.

Chuẩn Đề đã sớm biến mất không còn tăm hơi, chỉ để lại từng giọt tiên huyết vàng kim dũng động trong hư không vô tận.

Xung quanh là một cảnh tan hoang.

Thánh nhân xuất thế thiên địa đồng khánh, Thánh nhân vẫn lạc thiên địa đồng bi.

Trong khoảnh khắc Tiếp Dẫn tự bạo, thiên địa trào dâng một nỗi bi thương bao phủ lên tâm trí mỗi tu sĩ Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ đều cảm thấy lòng buồn vô hạn, như thể vừa mất đi một thứ trân quý nhất.

Thánh nhân vẫn lạc, thiên địa lượng kiếp tăng nặng, kiếp khí vô lượng bốc lên từ khắp nơi trong Hồng Hoang, hiển nhiên việc vượt qua lượng kiếp sẽ càng thêm gian nan.

"Tiếp Dẫn bị Thái Ất bức đến mức phải tự bạo, tốt, thật quá tốt." Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm ứng được Tiếp Dẫn Đạo Nhân tự bạo, trong lòng vô cùng kinh hỉ.

Phương Đông và phương Tây vốn mâu thuẫn không ngừng, chiến đấu thường xuyên xảy ra, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề xảo quyệt như cáo, đánh không lại là chạy nhanh hơn bất kỳ ai.

Hiện tại họ lại thảm bại trong tay Thái Ất khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng hoan hỉ, như thể phương Đông đã chiến thắng phương Tây vậy.

"Nhị đệ, chuyên tâm đối địch." Thái Thanh Đạo Nhân lên tiếng nhắc nhở, Nguyên Thủy Thiên Tôn định thần lại, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, Bàn Cổ Phiên trong tay tỏa ra quang hoa vô tận.

"Oanh!" Vạn vạn đạo hỗn độn tiên quang bay ra bao trùm cả hư không, trong nháy mắt đánh về phía Thông Thiên.

Thông Thiên ngồi trên Tru Tiên trận đồ, chống đỡ Thái Cực Đồ của Thái Thanh Đạo Nhân vốn đã rất gian nan.

Giờ lại bị Bàn Cổ Phiên oanh kích, sắc mặt lập tức kinh biến, ánh mắt lộ rõ một tia thoái chí.

Đúng vậy, thoái chí, y không muốn tiếp tục giao thủ với hai người nữa, không có Tru Tiên Kiếm Trận thì căn bản y đánh không lại hai vị huynh trưởng.

Tru Tiên trận đồ phòng ngự tuy mạnh, nhưng rốt cuộc cũng không chịu nổi sự oanh kích luân phiên của Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên.

"Băng!" Vạn vạn đạo hỗn độn tiên quang oanh kích vào quang mạc do Tru Tiên trận đồ tạo ra, bộc phát tiếng đổ vỡ vang động thiên địa.

Những vết nứt khổng lồ phủ kín quang mạc rồi tan vỡ trong tích tắc.

Uy nghiêm khủng bố đánh bay Thông Thiên, đạo bào trên người y tan tành, những vết thương chằng chịt phun ra kim huyết vô tận, nhuộm vàng cả hư không.

"Phụt!" Một ngụm ô huyết phun ra, Thông Thiên chỉ có thể dựa vào Thanh Bình kiếm để chống đỡ, ánh mắt thoáng hiện vẻ không cam lòng.

Nắm giữ Hồng Hoang đệ nhất sát trận mà vẫn bị mọi người phá giải.

Thế lực Tiệt giáo bàng đại nhưng bị mọi người tính kế, môn hạ đệ tử lần lượt lên bảng Phong Thần.

Hai vị huynh trưởng còn hợp sức bắt nạt y, thật khiến người ta không cam tâm.

Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, đừng tưởng Tiệt giáo đã thua, y vẫn còn một quân bài tẩy cuối cùng.

Chỉ cần vận dụng tốt, vẫn có thể lật ngược thế cờ, một đòn trọng sang Tam giáo.

Trong sát na, Thông Thiên đã quyết định cách đối diện với cục diện trước mắt, không nói hai lời, thân hình ẩn vào dòng sông thời gian lao về phía đảo Kim Ngao để chuẩn bị hậu thủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân thấy Thông Thiên rời đi cũng không truy đuổi.

Ba người đều là huynh đệ ruột thịt, họ sẽ không thực sự đuổi cùng giết tận, chỉ cần Thông Thiên không ngăn cản Tây Kỳ thảo phạt Ân Thương thì không cần phải làm khó y.

"Bái kiến Sư tôn, Sư bá." Một tiếng gọi cắt đứt dòng suy nghĩ của Thái Thanh Đạo Nhân.

Thái Thanh Đạo Nhân thấy Thái Ất đã chứng đạo Hỗn Nguyên mà vẫn hành lễ với mình, trong lòng vừa hài lòng vừa có chút không thỏa đáng.

Hai người tuy là quan hệ sư điệt - sư bá, nhưng đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, địa vị có thể coi là ngang hàng.

Sau này gặp mặt không thể xưng hô theo hàng vãn bối nữa, nếu không sẽ thất lễ, dùng cách xưng hô đạo hữu sẽ thỏa đáng hơn. "Sư điệt không cần đa lễ, chính là có câu: nghe đạo có trước có sau, kẻ đạt được trước chính là thầy." "Chúng ta đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ba cái thứ hư lễ đó cứ bỏ đi cũng được." "Nếu không chê, xưng hô một tiếng đạo hữu cũng chẳng sao." Thái Thanh Đạo Nhân không có nịnh nọt Thái Ất.

Y tiên trảm thi, sau đó lấy công đức chứng đạo thành Thánh.

Thực lực trong sáu vị Thánh nhân đương thuộc hàng mạnh nhất.

Phản quan Thái Ất, trực tiếp Tam Thi Hợp Nhất, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thực lực có thể sánh với Hồng Quân trước khi thân hợp Thiên

Đạo.

Từ một mức độ nào đó, Thái Ất còn mạnh mẽ hơn, lại có tư cách đảm nhận xưng hô sư bá.

Không cần dính quang của Nguyên Thủy Thiên Tôn mới được tôn xưng một tiếng sư bá.

Nếu dựa trên thực lực, ai cũng phải gọi Thái Ất một tiếng đạo hữu.

Có thể cùng Thái Thanh Đạo Nhân trở thành đạo hữu, Thái Ất tự nhiên sẽ không từ chối, chỉ là nhất thời có chút không sửa miệng được.

Xưng hô sư bá suốt mấy cái hội nguyên, đột nhiên biến thành đạo hữu, nhậm là ai cũng không thể lập tức đổi khẩu khí.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn ra tâm tư của Thái Ất, nhưng lại không phát biểu ý kiến.

Đối với việc xưng hô Thái Ất là đệ tử hay đạo hữu, thực ra cũng không trọng yếu, chẳng qua chỉ là một cái xưng hô.

Chương 249

Chỉ cần đều là người Xiển giáo là được. "Hưu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phất mạnh tay áo, Tru Tiên Trận Đồ từ hư không rơi vào tay Thái Ất. "Đồ nhi, con đã tụ tề Tru Tiên Tứ Kiếm, chỉ thiếu Tru Tiên Trận Đồ mới có thể chưởng khống hoàn chỉnh Tru Tiên Kiếm Trận." "Chỉ là sát phạt chi khí của đại trận này quá nặng, bất đắc dĩ vạn phần thì đừng tùy tiện sử dụng." Muốn bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận, tất phải có Tru Tiên Tứ Kiếm và Trận Đồ, đơn nhất phân khai thì uy lực không mấy mạnh mẽ.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn mới đem Tru Tiên Trận Đồ giao cho Thái Ất.

Dẫu sao tạo nghệ trận pháp của y cũng không kém Thông Thiên, càng có thể thỏa đáng bảo quản Tru Tiên Kiếm Trận.

Quan trọng nhất là Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn tăng cường thực lực cho Thái Ất, có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, hầu như không ai có thể đánh bại y.

Thái Ất vui mừng thu hạ Tru Tiên Trận Đồ, hướng Nguyên Thủy Thiên Tôn bày tỏ sự cảm tạ.

Có Tru Tiên Kiếm Trận, thực lực lại được đề thăng, nếu có một ngày Thái Thanh Đạo Nhân đứng ở phía đối lập với Xiển giáo, y vẫn không hề sợ hãi. "Tru Tiên Kiếm Trận đã phá, lão đạo cũng nên trở về, hai vị cáo từ." Thái Thanh Đạo Nhân nhận lời phá trận, hiện tại trận đã tan, Thông Thiên hoảng hốt bỏ chạy, không cần thiết phải nán lại.

Vi vi chắp tay, Thái Thanh Đạo Nhân bước lên Thái Cực Đồ diễn hóa thành cầu vàng, hướng về Thủ Dương Sơn mà đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Ất cũng lần lượt trở về đạo tràng,

các đệ tử Xiển giáo giúp đỡ Khương Tử Nha tiếp tục dẫn dắt đại quân Tây Kỳ thảo phạt Ân Thương.

Một trận hạo kiếp thịnh đại tạm thời khép lại một đoạn.

Nhưng kiếp khí cuồn cuộn khắp nơi trong Hồng Hoang khiến vô số tu sĩ dự cảm thấy một trận kiếp nạn to lớn hơn sắp sửa giáng xuống...

Bên bờ Đông Hải, đảo Kim Ngao mây mù lượn lờ, trong cung Bích Du.

Thông Thiên vừa về đến đảo Kim Ngao lập tức triệu tập tất cả đệ tử Tiệt giáo.

Bất kể nội môn hay ngoại môn, bất luận ký danh, chỉ cần là môn nhân Tiệt giáo, dù là một tên tạp dịch cũng đều tập hợp trong cung Bích Du.

Đôi mắt Thông Thiên phát ra hàn mang quét qua chúng nhân, phát hiện đại bộ phận đệ tử Tiệt giáo đều còn đó, chỉ có một phần nhỏ đã lên Phong Thần Bảng, trong lòng thầm than một tiếng vạn hạnh.

Nhưng nghĩ đến Thái Thanh và Ngọc Thanh không màng tình nghĩa huynh đệ, hợp sức ức hiếp, nộ khí trong lòng y lại lần nữa bùng phát. "Xiển giáo khinh người quá đáng, đánh sát đông đảo đệ tử Tiệt giáo ta, bản tọa sáng tạo ra một trận pháp, gọi là Vạn Tiên Trận." "Từ hôm nay trở đi, theo bản tọa diễn luyện Vạn Tiên Trận, không lâu sau đó sẽ quyết nhất tử chiến với Xiển giáo." Lời vừa dứt, một luồng sát ý ngút trời lao thẳng lên tầng mây, sinh linh xung quanh đảo Kim Ngao đều dạt ra xa.

Đệ tử Tiệt giáo đều là hạng tâm tính cao ngạo, nghe tin sắp quyết chiến với Xiển giáo, ai nấy đều như được tiêm máu gà, vô cùng hưng phấn.

Vạn Tiên Trận không đơn thuần chỉ là một tòa đại trận, nó bao hàm Thái Cực Trận, Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận, trong đó biến hóa vạn thiên, quỷ dị phi phàm.

Lại dựa vào pháp lực của chúng đệ tử Tiệt giáo để thúc động đại trận, có thể trong nháy mắt đề thăng thực lực của Thông Thiên, mượn cơ hội này để chống đỡ vài vị Thánh nhân.

Trọng yếu nhất chính là trong Vạn Tiên Trận có một kiện dị bảo: Lục Hồn Phiên.

Tương truyền Lục Hồn Phiên là Thiên Đạo dị bảo, cùng một mạch với Vẫn Thánh Đan, là dị bảo ngưng kết từ oán niệm không thể tiêu tan sau khi ba ngàn Ma Thần vẫn lạc.

Dưới lá cờ có sáu cái đuôi, dạng hình tam giác, chỉ cần viết tên họ và ngày giờ sinh của đối phương lên đó, vẽ thêm phù chú, sáng tối bắt quyết niệm chú.

Đợi kẻ đó tiến vào trong trận, chỉ cần lắc nhẹ Lục Hồn Phiên là lập tức chết ngay tại chỗ, dù là Thiên Đạo Thánh nhân cũng phải mất mạng.

Đệ tử Tiệt giáo diễn luyện Vạn Tiên Trận, Lục Hồn Phiên tạm thời do Trường Nhĩ Định Quang Tiên chưởng quản, ngày đêm tế bái tại vách núi Tử Chi.

Trên đó đã viết tên và bát tự của Thái Thanh Đạo Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Ất và Luân Hồi Đạo Nhân.

Thận trọng hơn, Thông Thiên thậm chí còn thêm cả tên của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Đến lúc đó, chỉ cần Vạn Tiên Trận mở ra, tiến vào trong trận tất nhiên sẽ bị Lục Hồn Phiên gây tổn thương đạo thể.

Có pháp lực của chúng đệ tử Tiệt giáo trợ giúp, tuyệt đối có thể

đem đám người Nguyên Thủy Thiên Tôn hốt trọn một mẻ, một lần vãn hồi đổi thế.

Chính là người tính không bằng trời tính, vận mệnh Tiệt giáo đã sớm định trước, dù Thông Thiên có tính toán giỏi đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ xuất hiện một sơ hở...

Trong Đại Hùng Bảo Điện tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề đang tọa trấn tại vị trí đầu điện để khôi phục thương thế.

Còn về Tiếp Dẫn, sau khi tự bạo, tuy có Thiên Đạo hộ trụ nguyên thần nhưng nhục thân cần phải trọng tố.

Vì vậy y đang ở trong Bát Bảo Công Đức Trì để đúc lại nhục thân, tạm thời không thể hiện thân. "Hưu!" Một đạo Thượng Thanh tiên quang ngưng tụ thành đoàn quang lạc trước mặt Chuẩn Đề, lơ lửng trên dưới, tán phát đạo vận nồng đậm.

Chuẩn Đề mở bừng đôi mắt đang nhắm chặt, nhìn thấy Thượng Thanh tiên quang trước mặt liền lộ ra một tia cười hiếm hoi.

Phải biết Thượng Thanh tiên quang nhất định phải là đệ tử Tiệt giáo mới có.

Với mâu thuẫn không thể hóa giải giữa hai giáo, đạo tiên quang này chắc chắn không phải đến để cầu cứu.

Có lẽ là có bí mật không thể cho ai biết. "Hưu!" Chuẩn Đề nhẹ điểm ngón tay, Thượng Thanh tiên quang hiển hóa thành một đạo nhân ảnh, mang dáng dấp của một tiên nhân thỏ, đồng thời truyền ra một giọng nói. "Khởi bẩm Giáo chủ, Thông Thiên sắp sửa bày hạ Vạn Tiên Trận để quyết nhất tử chiến với Xiển giáo, mệnh cho con chấp chưởng Lục Hồn Phiên để tàn hại tính mạng của các vị Thánh nhân." "Cảm vấn Giáo chủ, con nên hành sự thế nào?" Giọng nói này chính là của Trường Nhĩ Định Quang Tiên để lại.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên trước khi bái vào Tiệt giáo vốn là đệ tử phương Tây.

Chỉ vì tư chất hữu hạn, nên Chuẩn Đề mới để y bái vào Tiệt giáo làm quân cờ ngầm, vào thời khắc mấu chốt sẽ âm thầm truyền đi tin tức trọng yếu.

Hiện tại Thông Thiên sắp bố hạ Vạn Tiên Trận, trên Lục Hồn Phiên thậm chí có cả tên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, Trường Nhĩ Định Quang Tiên không thể không thận trọng cân nhắc.

Vì vậy y mới hiển hóa một đạo Thượng Thanh tiên quang để báo cho Chuẩn Đề, nhờ Giáo chủ đưa ra chủ ý.

Chuẩn Đề sau khi biết ngọn ngành sự việc liền lâm vào trầm tư.

Tiệt giáo và Xiển giáo quyết nhất tử chiến là điều y mong muốn.

Nhưng nếu Xiển giáo thất bại, dựa vào hơn mười vị đệ tử dưới tòa Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn không thể điền đầy Phong Thần Bảng.

Đến lúc đó sẽ cần đệ tử phương Tây điền vào chỗ trống của Phong Thần Bảng.

Vì thế trong trận chiến này, Xiển giáo không thể bại.

Chỉ có Tiệt giáo thất bại mới có thể điền đầy Phong Thần Bảng, phương Tây mới có thể thừa dịp hai giáo đại chiến mà kiếm lợi từ đó.

Chương 250

Tuy rằng Chuẩn Đề trong lòng vẫn ghi hận việc Thái Ất ép Tiếp Dẫn phải tự bạo, nhưng vì đại hưng phương Tây, y không thể không tạm thời đè nén xuống.

Chỉ có đợi đến lượng kiếp sau, phương Tây đại hưng mới có thể tìm lại nhân quả trước kia. "Trường Nhĩ Định Quang Tiên, ngươi hãy làm thế này..." Chuẩn Đề lầm bầm vài câu, đem kế hoạch trong lòng báo cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên...

Kể từ khi Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Hồng Hoang khắp nơi cuồn cuộn vô lượng kiếp khí, một trận hạo kiếp khổng lồ lại lần nữa giáng xuống.

Tại Địa Phủ, Thái Ất nhìn kiếp khí bốc lên ngùn ngụt trong hư không, đôi mày hơi nhíu lại.

Trong kiếp trước, Thông Thiên bày hạ Vạn Tiên Trận muốn quyết nhất tử chiến với Xiển giáo.

Không ngờ Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản bội Tiệt giáo, trộm lấy Lục Hồn Phiên đem tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy rằng việc phản giáo là thật, nhưng đem Lục Hồn Phiên tặng cho Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn là chiêu gắp lửa bỏ tay người của phương Tây.

Mục đích là để Thông Thiên cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn tính kế Tiệt giáo, khiến tình huynh đệ giữa hai người triệt để tan vỡ.

Thiên địa đều có định số, hai người sớm muộn gì cũng phải tuyệt liệt, người ngoài dù có ngăn cản cũng không thể chống lại Thiên Đạo tính kế.

Thái Ất thở dài một tiếng, ánh mắt hướng về Luân Hồi Ma Phiên trong tay.

Thiên Đạo ý chí muốn chưởng khống Hồng Quân, Hồng Quân muốn mượn sức mạnh Thiên Đạo để chưởng khống Hồng Hoang.

Sau cùng chỉ có thể làm áo cưới cho người khác, hiện tại trong Luân Hồi Ma Phiên đã đản sinh Địa Đạo ý chí, chỉ cần đợi khí vận Địa Phủ bạo trướng là có thể hiện thế trước mắt người đời.

Lúc đó sẽ là lúc cùng Thiên Đạo so tài cao thấp. "Sắp rồi, một lần Phong Thần Lượng Kiếp này không chỉ là kiếp nạn của tu sĩ, mà còn là kiếp nạn của Hồng Hoang." Chúng đệ tử Tiệt giáo diễn luyện Vạn Tiên Trận suốt mấy tháng, sau đó lập tức bày đại trận trên con đường tất yếu của Tây Kỳ.

Chỉ thấy trong hư không, hàng vạn đệ tử Tiệt giáo ngồi xếp hàng có thứ tự, pháp lực trên người chuyển động nhịp nhàng, từng cái trận văn huyền diệu lơ lửng trước mặt chúng nhân. "Hưu hưu!" Theo sau hàng vạn đạo quang hoa liên kết thành một dải, một tòa đại trận chậm rãi vận chuyển.

Chỉ thấy Ô Vân Tiên, Cầu Thủ Tiên làm trận nhãn, hàng ngàn đệ tử làm trận cơ, diễn hóa Thái Cực Trận.

Linh Nha Tiên trấn thủ Lưỡng Nghi Trận, Kim Quang Tiên trấn thủ Tứ Tượng Trận, mỗi nơi đều có hàng ngàn đệ tử làm trận cơ để diễn hóa đại trận.

Trong Vạn Tiên Trận có hai luồng âm dương ngư diễn hóa ngũ hành, ẩn chứa bát quái, tụ linh của tứ tượng, thế của tam tài, biến bố cửu cung huyền diệu.

Gió lốc trong hư không thổi đứt bích lũy thiên địa, lửa cháy bừng bừng thiêu đốt đại địa phát ra tiếng nổ lách tách, trong trận đủ loại

pháp khí lóe lên huyền quang chiếu diệu tứ phương.

Vạn danh đệ tử ngưng tụ lại thành một luồng sát khí nồng đậm xông thẳng lên tiêu hán, vô cùng hung hiểm.

Ngay cả cách xa hàng vạn dặm cũng có thể cảm nhận được áp lực cường hãn và hơi thở sát lục vô cùng. "Nhị sư huynh, Vạn Tiên Trận của Tiệt giáo lợi hại quá, chúng ta đợi Đại sư huynh hoặc Sư tôn đến rồi mới lên trước thám thính nha." "Chúng ta chỉ lên xem trận chứ không phá trận, chẳng lẽ ngay cả nhìn cũng không cho nhìn?" Hiện tại Đại sư huynh đã chứng đạo Hỗn Nguyên, đâu phải lúc nào cũng xuất hiện được, việc thám trận chắc chắn phải giao vào tay chúng ta.

Tiệt giáo chẳng phải ỷ đông người sao, đệ tử Xiển giáo cũng không thiếu, xem trận pháp thì có thể giữ chúng ta lại được chắc?

Xiển giáo ngoài Quảng Thành Tử cùng các thân truyền đệ tử, còn có Dương Tiễn, Na Tra, Mộc Tra, Kim Tra, Lôi Chấn Tử, Hoàng Thiên Hóa cùng đông đảo đệ tử đời thứ ba.

Chúng nhân nghe thấy cũng có lý, liền túm tụm cùng nhau tiến lên quan sát Vạn Tiên Trận.

Chỉ thấy trong Vạn Tiên Trận kia, đệ tử Tiệt giáo toàn là lũ yêu tộc mang lông đội sừng, không chỉ chủng loại phức tạp mà ngay cả phẩm hạnh cũng không đoan chính.

Ngồi không ra ngồi, đứng không ra đứng, đâu có đức hạnh mà một người tu tiên nên có. "Một đám đệ tử thượng vàng hạ cám, bố hạ Vạn Tiên Trận này chắc là đến nộp mạng rồi." "Thái!

Lũ các ngươi chớ có cuồng vọng, đợi Mã Toại ta đến bắt lấy!" Hoàng Long Chân Nhân gặp phải nạn Kim Cô, hì hục tiến lên giao chiến với Mã Toại.

Chúng nhân thấy Hoàng Long Chân Nhân đánh với Mã Toại, không

thể không ra tay cứu viện, từng người từng người khổ chiến ở rìa Vạn Tiên Trận.

Nhất thời Vạn Tiên Trận vận chuyển, đệ tử Xiển giáo và đệ tử Tiệt giáo bùng phát một trận long tranh hổ đấu.

Theo cuộc chiến giữa hai giáo diễn ra sôi nổi, chúng nhân Xiển giáo không tự giác mà thâm nhập sâu vào trong Vạn Tiên Trận, hỏng bét rồi.

Hàng vạn đệ tử Tiệt giáo tuy có kẻ kém người giỏi, nhưng Đa Bảo Đạo Nhân cùng Kim Linh, Quy Linh, Vô Đương ba vị Thánh mẫu đều là những tay hảo thủ.

Còn có Tùy Thị Thất Tiên của Thông Thiên Giáo Chủ, tu vi đều không yếu, cộng thêm quân số Tiệt giáo chiếm ưu thế lại có Vạn Tiên Trận gia trì.

Tiệt giáo lập tức chiếm thượng phong, đại bộ phận đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo đều vẫn lạc trong trận, bọn người Quảng Thành Tử dù là thân truyền đệ tử cũng đều bị thương, máu tươi tuôn xối xả.

Nếu không có ai ra tay cứu giúp, chắc chắn tất cả đều sẽ vẫn lạc. "Rút, mau rút thôi!" Chúng nhân Tiệt giáo khó khăn lắm mới đợi được thời cơ diệt gọn đệ tử Xiển giáo, chắc chắn sẽ không để bọn họ rời đi bình an. "Oanh!" Trong phút chốc, hư không truyền đến một tiếng nổ vang, một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất chậm rãi vỗ xuống.

Khoảnh khắc này, chúng nhân Tiệt giáo đều cảm giác như một thế giới đang đè lên mình.

Áp lực khủng bố đủ để ép bọn họ thành thịt vụn, hóa thành bụi phấn.

Áp lực ngút trời này chúng nhân Tiệt giáo chỉ từng cảm nhận được trên người Thông Thiên, hiển nhiên là có Hỗn Nguyên Đại La

Kim Tiên ra tay.

Tu sĩ cấp Hỗn Nguyên của Xiển giáo ngoài Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Ất ra, chắc chắn là một trong hai người bọn họ.

Tuy rằng có vạn danh đệ tử Tiệt giáo bố hạ Vạn Tiên Trận, nhưng thực lực phát huy có hạn, căn bản không thể đối kháng với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu để mặc cho một đòn này rơi xuống, không chỉ Vạn Tiên Trận sẽ tan nát mà còn không tránh khỏi số phận bị sát hại.

Đối diện với nguy cơ vô cùng, đệ tử Tiệt giáo sắc mặt bình tĩnh, không có chút nào hoảng loạn.

Dường như đã sớm dự liệu được cảnh này sẽ xuất hiện, trong lòng càng thêm nắm chắc có thể bình an vượt qua nguy cơ. "Phá!" Một giọng nói hùng hồn truyền ra, chỉ thấy Thông Thiên xuất hiện từ trong dòng thời gian.

Theo ngón tay khẽ điểm, một đạo kiếm khí dài hàng vạn trượng tán phát kiếm ý vô cùng, lao thẳng về phía bàn tay khổng lồ trong hư không.

Một khắc này thiên địa chia làm hai màu, bầu trời vô cùng u ám như bị bàn tay khổng lồ che khuất mọi ánh sáng, đại địa lại vô cùng thấu sáng, bị ánh quang mang từ Thượng Thanh kiếm khí chiếu diệu đến ngũ quang thập sắc. "Oanh!" Hai bên va chạm trong nháy mắt, bùng phát tiếng nổ kinh thiên động địa, năng lượng khủng bố hóa thành vô lượng đạo vận treo cao trên thương khung.

Chương 251

Giống như bóng tối thôn phệ ánh sáng, lại như kiếm quang đâm xuyên bóng tối, cả hai tan biến trong nháy mắt. "Thái Ất, hôm nay chúng ta quyết nhất tử chiến tại Vạn Tiên Trận." Không sai, người tới chính là Thái Ất, nhìn thấy chúng nhân Xiển giáo lún sâu vào Vạn Tiên Trận liền lập tức muốn cứu ra.

Đáng tiếc Thông Thiên đã sớm phòng bị, Thái Ất vừa ra tay đã bị ngăn chặn.

Tuy rằng chúng nhân Xiển giáo trong trận đang liều sống liều chết, nhưng sự xuất hiện của Thái Ất không phải là không có hiệu quả.

Ít nhất khi Vạn Tiên Trận vận chuyển, đại bộ phận pháp lực của đệ tử Tiệt giáo đều rót vào trong cơ thể Thông Thiên, làm giảm đáng kể nguy hiểm cho đệ tử.

Chỉ thấy Vạn Tiên Trận hào quang rực rỡ, vạn danh đệ tử Tiệt giáo đem pháp lực của mình ngưng tụ thành những sợi xích, đồng loạt rót vào cơ thể Thông Thiên.

Hư không bị những sợi xích pháp lực đủ màu sắc nhuộm rực rỡ, Thông Thiên toàn thân tràn đầy đạo vận, khí thế bành trướng như muốn bóp nát cả thiên địa.

Thông Thiên vốn là Thánh nhân, trong vạn danh đệ tử Tiệt giáo không thiếu Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, dưới sự gia trì của trận pháp đã cưỡng ép nâng cao thực lực lên hai tiểu cảnh giới.

Đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, khí thế bùng phát còn mạnh hơn Thái Ất vài phần.

Vạn Tiên Trận gia trì không đơn giản chỉ là một cộng một bằng

hai, mà là tăng phúc gấp hàng vạn lần, khiến Thông Thiên tăng lên hai tiểu cảnh giới cũng không có gì lạ.

Thực lực Thông Thiên bạo trướng, Thái Ất trái lại không lo lắng, bởi vì còn có Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân ở đây.

Chúng nhân muốn đánh bại một Thông Thiên ở cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn không có gì khó khăn, mấu chốt là một kiện dị bảo trong Vạn Tiên Trận: Lục Hồn Phiên.

Lục Hồn Phiên chỉ cần nhẹ nhàng rung lên, tuy không làm tổn hại tính mạng nhưng cũng đủ khiến đạo thể tan nát, rơi vào hạ phong.

Quan trọng nhất là phải đoạt được Lục Hồn Phiên.

Thái Ất liếc mắt nhìn quanh, thấy ở trung tâm đại trận, Trường Nhĩ Định Quang Tiên mặc đạo bào huyền bạch đang cầm một lá cờ lớn.

Lá cờ lớn có sáu cái đuôi, dạng hình tam giác, trên đó có viết tên và bát tự của vài người.

Đa số ánh mắt người Tiệt giáo đều hướng về phía Thông Thiên, chỉ có Trường Nhĩ Định Quang Tiên ánh mắt đảo liên hồi, nhìn đông ngó tây như đang tìm đường lui.

Hiển nhiên y sắp phản bội Tiệt giáo, đang tìm thời cơ thích hợp để rút khỏi đại trận.

Thái Ất nhìn thấy cảnh này, trong lòng đại định, Vạn Tiên Trận không có Lục Hồn Phiên thì chẳng khác nào một cái xác không hồn.

Chỉ dựa vào một vị Thánh nhân như Thông Thiên chắc chắn không thể chống đỡ được chúng nhân. "Hưu!" Một tiếng xé gió truyền đến cắt đứt tư duy của Thái Ất.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện hàng vạn đạo kiếm quang thất

thải bao quát cả thiên địa, bích lũy thời không trực tiếp bị đâm nát.

Núi non sông ngòi trên mặt đất sụp đổ tan tành, những con sóng dữ dội trên bốn biển đủ để lật nhào cả đại lục Hồng Hoang.

Hàng vạn đường hầm đen kịt để lại dấu vết của thất thải kiếm cương, sát ý vô cùng phá diệt vạn vật làm chấn động hàng vạn tinh tú trên chín tầng trời.

Cùng với thực lực Thông Thiên tạm thời bạo trướng, sức mạnh phát huy ra lại càng mạnh mẽ hơn.

Quy tắc Thiên Đạo, xiềng xích vô tận, dưới kiếm khí của y lại mỏng manh như tờ giấy trắng.

Vạn Tiên Trận không hổ là con bài lật ngược thế cờ của Thông Thiên, mức độ tăng tiến tu vi cường hãn khiến người ta mở mang tầm mắt.

Nguy cơ trước mắt, Thái Ất vẫn mặt không biến sắc, đôi mắt không chút cảm xúc.

Theo một cái ấn tay, hư không xuất hiện một chiếc chuông khổng lồ hàng vạn trượng, trên đó có đồ án thần văn của nhật nguyệt tinh thần, núi sông địa mạch đồng loạt sáng rực.

Vô số hỗn độn tiên quang chiếu diệu trấn áp hồng mông hạo vũ.

Thông Thiên hiện tại thực lực bạo trướng, Thái Ất không chút do dự trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung. "Đông!" Tiếng chuông vang lên từ cổ chí kim, vô số tinh tú khổng lồ từ trong Hỗn Độn Chung bay ra, nhìn qua toàn bộ hư không đều bị vẫn tinh lấp đầy, giống như một trận tinh thần hạo kiếp.

Uy áp phá vỡ tinh không hỗn độn đè xuống hàng vạn đạo sát phạt kiếm cương, vẫn tinh đi đến đâu đều tràn ngập nhiệt độ rực nóng thiêu cháy tất cả.

Một khắc này giống như thế giới tinh tú và thế giới kiếm va chạm vào nhau, cả hai chưa kịp đến gần mà uy nghiêm bùng phát đã làm đứt đoạn thời không. "Oanh!" Một tiếng nổ vang điếc tai truyền ra, thiên địa đều bị ánh sáng vô tận bao phủ, dù mạnh như Thái Ất cũng không thể không tạm thời che mắt lại.

Ánh sáng đó thực sự quá chói mắt, ngay cả Hỗn Nguyên đạo vận cũng không thể ngăn cản.

Vô số tu sĩ bị ánh sáng rực rỡ kia trực tiếp giết chết, không chỉ nhục thân tiêu tan hóa thành linh khí, mà ngay cả nguyên thần cũng khó tránh khỏi ác vận, không có cơ hội chuyển thế.

Tiếng va chạm lách cách giống như tiếng gào thét của sinh linh viễn cổ, vô số tu sĩ bị chấn đến mức vỡ sọ mà chết vì tai họa bất ngờ.

Dư uy bao la đánh nát đại địa, trong tiếng nổ vỡ vụn liên tục truyền ra, men theo thế núi địa mạch mà lan rộng hàng vạn dặm.

Vô số tiên sơn phúc địa đều bị chấn nát sạch sành sanh, linh khí ngưng tụ qua hàng vạn nguyên hội đột nhiên bộc phát từ sâu trong lòng đất.

Duy nhất có thể hình dung được một đòn va chạm này chính là hai chữ 'Hạo Kiếp'.

Thần tiên đánh nhau, tiểu quỷ chịu tội; Thánh nhân đánh nhau, Hồng Hoang gặp nạn.

May mà đang ở trong Lượng Kiếp, bằng không chỉ riêng nhân quả đánh chết vô số sinh linh cũng sẽ phải gánh vác vô cùng nghiệp lực.

Gió lốc xé toạc thời không thổi qua, vô lượng đạo vận che phủ thiên khung bị chấn tan, lộ ra dòng chảy thời không tàn phá.

Một khắc này, Thái Ất và Thông Thiên giống như cách nhau hai thế giới, trước mặt là một dòng thời gian loạn lưu do hỗn độn chi khí

ngưng tụ thành ngăn cách cả hai.

Một đòn tuy mạnh nhưng cả hai đều không bị thương.

Sau khi đột phá Hỗn Nguyên, muốn đánh bại đối phương không phải trong thời gian ngắn có thể phân định cao thấp, dù có giao thủ hàng vạn năm cũng có thể không làm tổn thương được một sợi lông của đối phương.

Trừ phi có thực lực tuyệt đối có thể nghiền ép đối phương, bằng không sẽ là một trận chiến giằng co.

Cho nên Thông Thiên mới tế ra Lục Hồn Phiên, muốn dựa vào uy lực của dị bảo để đánh sát vài vị Thánh nhân cùng một lúc.

Có đại trận, có đồng minh, một người khó phân thắng bại thì để chúng nhân cùng phá trận. "Hai vị đạo hữu, lúc này còn không ra tay, đợi đến khi nào?" Lời vừa dứt, trong hư không mây lành cuộn sóng, tử khí di mạn hàng vạn dặm, thụy thải ngưng thành hình kỳ lân đang chạy nhảy.

Thái Thanh Đạo Nhân tay cầm Bàn Long Biển Quải, đạp trên mây lành hạ xuống bên cạnh Thái Ất.

Chương 252

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay nâng Ngọc Như Ý, diện dung ung dung nhã nhặn, thong thả hạ xuống bên phải Thái Ất.

Còn về Luân Hồi Đạo Nhân thì không thấy hiện thân.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân vẫn có thể cảm nhận được một luồng khí tức ẩn hiện đang chuyển động khắp nơi, có người đang ẩn tàng trong bóng tối.

Thông Thiên nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Nhân xuất hiện, sắc mặt không giận mà mừng.

Bày hạ Vạn Tiên Trận không phải để đối phó một mình Thái Ất, mà là muốn đánh sát cả Thái Thanh, đòi lại nhân quả trong Tru Tiên Kiếm Trận, lấy lại thể diện đã mất.

Cho nên mới đánh ngay khi Thái Ất xuất hiện, mục đích là để dẫn Nguyên Thủy Thiên Tôn ra.

Sau đó mượn dùng Lục Hồn Phiên để đánh sát tất cả bọn họ.

Đáng tiếc Luân Hồi Đạo Nhân vẫn luôn không hiện thân, chỉ có thể đòi lại một ít lợi tức từ trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn trước vậy. "Tam đệ, Tru Tiên Kiếm Trận vừa mới phá, đệ lại bày hạ Vạn Tiên Trận ngăn cản đại quân Tây Kỳ." "Hành động nghịch thiên như vậy chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt, nghe đại ca một câu khuyên, hãy giải tán Vạn Tiên Trận đi." Thái Thanh Đạo Nhân vẻ mặt đầy lo lắng, đây không phải lời giả dối, tuy rằng giáo nghĩa của Tiệt giáo nằm ở việc tìm kiếm một tia sinh cơ cho chúng sinh.

Nhưng nếu làm quá tay, ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ không thể nhìn nổi.

Tru Tiên Kiếm Trận vừa ra, vô số sinh linh đã chết.

Hiện tại lại bày hạ Vạn Tiên Trận, lại gây ra cảnh sinh linh lầm than, Thông Thiên dù là Thánh nhân không dính nhân quả nghiệp lực, nhưng nó sẽ chuyển dời lên người các môn hạ đệ tử.

Đệ tử Tiệt giáo lên bảng, không thể không trả giá thay cho Thông Thiên, Tiệt giáo bị diệt vong sẽ là chuyện sớm muộn. "Đại ca hà tất phải nói nhiều, giữa chúng ta sớm muộn gì cũng phải phân cao thấp, hà không sảng khoái đánh một trận." Có Lục Hồn Phiên trấn giữ, Thông Thiên căn bản không sợ chúng nhân tụ hội.

Cộng thêm Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, chỉ cần khẽ lắc Lục Hồn Phiên, Thiên Đạo dị bảo gia thân đủ để khiến đạo thể tan nát, thân tử hồn tiêu.

Số lượng Thánh nhân trong mắt y không có gì khác biệt, lá cờ khẽ rung, bao nhiêu người cũng phải bỏ mạng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên chấp mê bất ngộ liền khẽ lắc đầu không nói thêm gì nữa, nếu đã không chịu tỉnh ngộ thì chỉ có thể đánh một trận. "Hưu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp tế ra Bàn Cổ Phiên, vô lượng hỗn độn chi khí di mạn chư thiên, Địa Phong Thủy Hỏa đang bạo động xung quanh trong nháy mắt bị trấn áp, âm dương huyền diệu, ngũ hành biến hóa đều bị cấm cố trong tức khắc.

Thái Thanh Đạo Nhân tế ra Thái Cực Đồ, quanh thân rực rỡ vô số, thụy thải thành đàn treo cao trên thiên khung, Thiên Đạo phù lục tùy ý bay lượn trong hư không, ngũ hành bát quái biến huyễn vô cùng diệu pháp diễn hóa huyền cơ thiên địa.

Thái Ất đỉnh đầu Hỗn Độn Chung, chịu một tia khí cơ dắt dẫn tự động phát ra tiếng ngân vang, tất cả xung quanh đều bị trấn áp. "Oanh!" Trong phút chốc, ba người đồng thời thúc động Tiên Thiên Chí Bảo, mỗi người tán phát hỗn độn tiên quang đánh về phía Thông

Thiên.

Chỉ thấy một dải cầu vàng bạch ngọc dài hàng vạn trượng liên kết với Thiên Đạo thánh uy, đánh tan hàng vạn thế giới, xuyên thủng hỗn độn hư vô lao về phía Thông Thiên.

Một đạo khai thiên tiên quang xé rách hồng mông hỗn độn, kẹp theo ý chí khai thiên tích địa trong nháy mắt nghiền nát chư thiên thế giới, phá diệt Thiên Đạo vạn pháp, uy năng Tiên Thiên Chí Bảo triển lộ không chút sót lại.

Tiếng chuông cổ vang rền chấn động hồng mông hạo vũ, bóng chiều thiên địa trầm mặc, càn khôn tạo hóa tan thành tro bụi, thời không chư thiên nữu khúc chồng chất lên nhau.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo đồng loạt đánh ra, uy lực bùng phát có thể sánh với một đòn của Bàn Cổ Rìu.

Toàn bộ Hồng Hoang như bị một lưỡi rìu khổng lồ bổ khai, thiên địa đều vì thế mà kinh hoàng, thần thượng hải vì thế mà khóc lóc.

Đối diện với nguy cơ to lớn, Thông Thiên trong lòng có một tia lo lắng nhỏ, nhưng nghĩ đến Lục Hồn Phiên liền lập tức bình tĩnh lại.

Ba người bùng phát uy lực thực sự mạnh mẽ, nhưng chỉ cần Lục Hồn Phiên rung lên, ba người sẽ bị tổn thương đạo thể.

Thần uy thi triển ra có mạnh đến đâu, không có sức mạnh chống đỡ đều sẽ trở nên không chịu nổi một đòn, lúc đó chỉ có thể mặc người chém giết. "Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lắc Lục Hồn Phiên!" Theo tiếng gọi của Thông Thiên, đệ tử Tiệt giáo lần lượt hướng ánh mắt về trung tâm đại trận.

Vạn Tiên Trận có hai trận nhãn, một là Thông Thiên, cái còn lại là Lục Hồn Phiên tọa trấn chính giữa đại trận.

Nhưng khi ánh mắt chúng nhân rơi vào trung tâm đại trận, tim họ thắt lại.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã biến mất từ lâu, cùng đi với y là Lục Hồn Phiên.

Phải biết đại trận có Lục Hồn Phiên và đại trận không có dị bảo trấn giữ hoàn toàn khác biệt một trời một vực.

Hiện tại Lục Hồn Phiên không thấy đâu, chắc chắn là bị Trường Nhĩ Định Quang Tiên trộm đi rồi. "Sư tôn, Trường Nhĩ phản biến, đã trộm mất Lục Hồn Phiên rồi!" Không biết ai đã hét lên một câu đầu tiên, chúng đệ tử Tiệt giáo nhất thời hoảng loạn, không có Lục Hồn Phiên làm sao chống đỡ được đòn tấn công của mấy vị Thánh nhân?

Thông Thiên sắc mặt trầm xuống, vạn lần không ngờ tới sẽ có đệ tử Tiệt giáo phản biến, lại còn trộm đi Lục Hồn Phiên là trận nhãn của Vạn Tiên Trận.

Như vậy y không thể không đối mặt với đòn tấn công khủng bố trước mắt. "Chúng đệ tử chớ hoảng, trợ ta một tay để cùng vượt qua nan quan!" Thông Thiên lấy lại lòng tin cho chúng nhân, hàng vạn đạo xích pháp lực đồng thời dồn vào cơ thể y. "Khanh!" Một tiếng kiếm minh phá vỡ hư vô vang lên, Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên giống như một đóa sen xanh chống đỡ thế giới, vô cùng Thiên Đạo chí lý tràn ngập trong đó.

Một đóa sen trong hỗn độn vạn cổ, một kiếm chống đỡ chính là khai thiên.

Dưới sự gia trì của Vạn Tiên Trận, vô lượng đạo vận dung nhập vào Thanh Bình Kiếm, vô cùng hỗn độn chi khí diễn hóa thành một đóa sen xanh chống đỡ thiên địa.

Sen xanh nở ra mười hai phẩm, Thiên Đạo thần vận và hỗn độn

chi khí giao thoa, phác họa ra những đại đạo phù văn hư huyễn, uy áp khủng bố bóp nát thiên địa.

Bích lũy thời không vỡ thành phấn, hồng mông hỗn độn chấn động thành hư vô, một luồng ý chí xẻ đôi thiên địa truyền khắp chư thiên hạo vũ.

Một khắc này vô số đại năng dường như được chứng kiến cảnh tượng Bàn Cổ chân đạp sen xanh, bổ trời chứng đạo, trong lòng vô cùng chấn động.

Nói thì dài, nhưng khoảng cách giữa những đòn tấn công của hai bên không quá vài hơi thở, toàn bộ thiên địa nằm trong vòng tuần hoàn giữa tan vỡ và tu phục. "Oanh!" Trong phút chốc, đòn tấn công của hai bên va chạm kịch liệt, bùng phát tiếng nổ vang vượt qua giới hạn của âm thanh, đạt đến một trạng thái yên diệt.

Khi một luồng sức mạnh đạt đến cực hạn, người bình thường căn bản không thể cảm nhận được sự tồn tại của nó, đi vào trạng thái yên diệt, nhưng năng lượng khủng bố lại thực sự tồn tại.

Năng lượng khủng bố trực tiếp mẫn diệt tất cả xung quanh, diễn hóa thành hư vô, thời gian, không gian, trật tự, quy tắc đều biến mất sạch sành sanh.

Ngay cả một hạt bụi nhỏ nhất cũng bị yên diệt trong giây phút va chạm.

Tuy rằng mọi sự vật xung quanh đều hóa thành hư vô, nhưng chấn động khủng bố vẫn tồn tại, luồng năng lượng phá vỡ vạn vật đó tiếp tục lan rộng ra tứ phía.

Thông Thiên dù có Vạn Tiên Trận gia trì đạt đến tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng thực lực rốt cuộc vẫn chưa đạt tới tầng thứ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Chương 253

Không có sức mạnh cấp Thiên Đạo thì không thể đối mặt với sự oanh kích của ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, việc rơi vào hạ phong là điều tất nhiên.

Một đòn oanh kích này rõ ràng Nguyên Thủy Thiên Tôn đã thắng. "Phốc!" Một ngụm máu đen phun ra, khí tức khủng bố của Thông Thiên có phần suy yếu nhưng vẫn còn rất mạnh, trong đôi mắt bùng phát vẻ không cam lòng.

Nếu không phải Trường Nhĩ Định Quang Tiên trộm mất Lục Hồn Phiên, lần này chắc chắn Tiệt giáo đã giành thắng lợi.

Thông Thiên trong lòng đại hận, rốt cuộc là kẻ nào đã dăm lần bảy lượt phá hỏng kế hoạch của y. "Đệ tử Trường Nhĩ, vì Nguyên Thủy Thánh nhân dâng lên Lục Hồn Phiên." Không biết từ lúc nào, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt chúng nhân, giơ cao Lục Hồn Phiên trong tay như đang dâng bảo vật cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết nếu không phải Trường Nhĩ Định Quang Tiên trộm đi Lục Hồn Phiên, chúng nhân nhất định sẽ đại thương nguyên khí, thậm chí có thể vẫn lạc.

Có thể thắng trận này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên công lao không nhỏ.

Nhưng bất kể là Lục Hồn Phiên hay Trường Nhĩ Định Quang Tiên đều không thể tiếp nhận.

Một khi nhận lấy, tức là biến tướng thừa nhận việc thiết kế hãm hại Thông Thiên, khiến Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản khỏi Tiệt giáo.

Vô hình trung đã gánh tội thay cho Tây Phương giáo.

Quan trọng nhất là sẽ làm trầm trọng thêm mâu thuẫn với Thông Thiên, càng khiến thể diện mất sạch.

Cho nên Lục Hồn Phiên vạn vạn lần không thể tiếp nhận. "Hạng phản giáo mà dám hiện diện trước mặt làm xấu mặt người khác, đáng sát." Thái Ất ghét nhất là kẻ phản bội, nếu là bỏ chạy thì thôi đi.

Đằng này lại còn muốn khích bác chút tình nghĩa còn sót lại giữa Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên, thực sự đáng chết.

Thái Ất một khi nộ, nhất định sẽ có người bỏ mạng. "Oanh!" Hư không xuất hiện một đạo hỗn độn chi khí ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ che trời dài hàng vạn dặm như muốn đánh tan thiên địa, vỗ xuống Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên cảm nhận uy áp của cả một thế giới từ hư không rơi xuống, trong lòng vô cùng hoảng loạn.

Giáo chủ từng nói chỉ cần dâng Lục Hồn Phiên cho Nguyên Thủy Thánh nhân là có thể miễn được một trận tai họa.

Hiện tại trái lại biến thành một trận hạo kiếp, không đúng rồi.

Trường Nhĩ Định Quang Tiên có thể được Chuẩn Đề phái đến Tiệt giáo làm gián điệp hiển nhiên là có trí tuệ nhất định, trong chớp mắt liền hiểu ra mấu chốt nằm ở đâu.

Khích bác mâu thuẫn giữa hai đại Thánh nhân sẽ tạo thành nhân quả to lớn, Chuẩn Đề căn bản sẽ không che chở y, mà là mượn tay Xiển giáo để diệt sát y.

Chỉ cần y chết thì không còn liên quan gì đến phương Tây nữa.

Ngồi trên núi xem hổ đấu, kẻ hưởng lợi nhất chính là Tây Phương giáo.

Đã bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, đằng nào cũng không tránh khỏi cái chết, kéo theo phương Tây một phen thì đã sao. "Chuẩn Đề giáo chủ cứu con!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên trước khi chết hướng về hư không hét lớn một tiếng, thu hút ánh mắt của chúng nhân.

Chuẩn Đề?

Té ra là Chuẩn Đề thiết kế hãm hại Tiệt giáo mới khiến kế hoạch bị phá hỏng.

Thông Thiên không phải kẻ ngốc, sau khi Trường Nhĩ Định Quang Tiên hét lên tên của Chuẩn Đề, y đã đoán ra đầu đuôi sự việc.

Chuẩn Đề thấy không trốn được nữa liền phất mạnh tay áo, hư không dao động, thân hình chậm rãi xuất hiện trước mặt chúng nhân. "Thông Thiên đạo hữu bày hạ Vạn Tiên Trận, vọng tạo sát nghiệt, thực không nên." "Chuẩn Đề, đừng có giả vờ từ bi nữa, ta và ngươi bất tử bất hưu!" Lời vừa dứt, nộ hỏa của Thông Thiên bùng phát, kiếm khí quanh thân phát ra uy năng càng thêm mạnh mẽ.

Phương Tây dăm lần bảy lượt tính kế Tiệt giáo, lại còn phá hủy con bài lật ngược thế cờ của y, nộ ý của Thông Thiên đối với Chuẩn Đề đã vượt xa hận ý đối với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong phút chốc, Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên phát ra ngọn lửa rực cháy, nhiệt độ thiêu đốt cả thiên địa ngưng tụ thành thực chất đâm thủng thiên khung, y bay người vọt tới chém giết Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tính kế để Tiệt giáo và Xiển giáo nội đấu không phải chỉ một lần hai lần, hiện tại kế mưu bị bại lộ là tự chuốc khổ vào thân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Thái Ất và Thái Thanh Đạo Nhân đều không giúp đỡ Chuẩn Đề.

Thậm chí còn mong Thông Thiên và Chuẩn Đề đánh nhau để đỡ tốn công sức. "Sư tôn, chúng nhân Xiển giáo đang ở trong Vạn Tiên Trận, cần phải cứu họ ra." Trước đó bọn người Quảng Thành Tử thâm nhập sâu vào Vạn Tiên Trận, từng người lâm vào nguy cơ, hiện tại đã thoát khỏi sự dây dưa của Thông Thiên, chính là thời cơ tốt nhất để cứu người, thuận tiện giải tán Vạn Tiên Trận. "Được, đi thôi!" Ba người gật đầu, đồng thời rơi xuống Vạn Tiên Trận.

Vạn Tiên Trận trải dài hàng vạn dặm, trong trận đạo vận bao phủ, hào quang cuộn trào, đủ loại sát khí tùy ý bay tán loạn che khuất tầm mắt chúng nhân, trong đó còn có đủ loại biến hóa trận pháp.

Nếu tu sĩ bình thường tiến vào chắc chắn sẽ mất phương hướng, thậm chí bị khốn trong trận, đừng nói tới việc cứu người.

Nhưng may mà cả ba người đều có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thần niệm quét qua là có thể biết được vị trí của tất cả mọi người. "Hưu!" Thái Ất phất tay áo, một đạo thân ảnh bị hút vào tay.

Chỉ thấy người này tay cầm Hỏa Tiêm Thương, chân đạp Phong Hỏa Luân, Hỗn Thiên Lăng quấn quanh thân, một thân ma khí tỏa ra tứ phía, chính là Na Tra. "Sư tôn, người..." Na Tra vốn đang giao thủ với Ô Vân Tiên, đột nhiên bị một lực hút khổng lồ kéo đi, ngẩng đầu nhìn thấy Thái Ất liền vô cùng vui mừng. "Ân, Ô Vân Tiên kia sống không được bao lâu nữa, không cần đánh với hắn, theo ta đi trước." Trong kiếp trước, Ô Vân Tiên bị Chuẩn Đề đánh sát, nguyên thần bị thu đi, đã định trước là phải chết.

Đại bộ phận đệ tử Tiệt giáo đều sẽ bị đánh sát, đệ tử Xiển giáo không thể ở lại nơi thị phi Vạn Tiên Trận này. "Hưu hưu!" Thái Thanh Đạo Nhân trong Vạn Tiên Trận đang giúp cứu đệ tử Xiển giáo thì có vài đạo bảo quang đánh tới.

Đa Bảo Đạo Nhân nhìn thấy cảnh cứu đệ tử Xiển giáo liền vô

cùng bất mãn nên mới hàm nộ xuất kích.

Sư tôn cùng là một trong Tam Thanh, Thái Thanh Đạo Nhân chỉ biết giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn ức hiếp đệ đệ mình, khiến Đa Bảo không thể nhịn được.

Thực lực y tuy không mạnh nhưng dẫu sao cũng chịu ơn bồi dục nhiều năm của Thông Thiên, lần ra tay này chỉ vì muốn đòi lại công bằng cho Sư tôn. "Đa Bảo, chứng đạo không phải ở Tiệt giáo, uổng công lãng phí căn cốt tuyệt giai này, ngươi đã đi lầm đường rồi." "Sư bá sau này sẽ ban cho ngươi một thung tạo hóa." Dứt lời, Thái Thanh Đạo Nhân phất tay áo, Đa Bảo chỉ cảm thấy đất trời tối sầm, mất đi tri giác, mơ màng thiếp đi.

Thái Thanh Đạo Nhân thu phục Đa Bảo xong liền hài lòng gật đầu, tiếp tục cứu giúp chúng nhân Xiển giáo.

Chương 254

"Hưu hưu!" Không lâu sau đó, Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Xích Tinh Tử cùng các thân truyền đệ tử cơ bản đã được cứu ra.

Đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo chỉ còn Dương Tiễn và Na Tra sống sót, những người khác đều đã lên Phong Thần Bảng. "Oanh!" Chúng nhân vừa rời khỏi Vạn Tiên Trận, hư không bỗng xuất hiện một đạo thất thải bảo quang oanh vào trong trận, đông đảo đệ tử Tiệt giáo không may bị sát hại, nguyên thần phiêu đãng thoát ra.

Trong lúc Thái Ất cùng những người khác cứu đệ tử Xiển giáo, Chuẩn Đề và Thông Thiên đã đánh nhau kịch liệt.

Đạo thất thải bảo quang kia chính là ánh sáng từ Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề quẹt ra.

Chỉ thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, toàn thân phật quang ngang dọc, uy áp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ cuồn cuộn xung quanh.

Thất Bảo Diệu Thụ trong tay lóe sáng bảy sắc vàng, bạc, lưu ly, hổ phách... phát ra uy áp phá vỡ hư không.

Thông Thiên đôi mắt đỏ ngầu tán phát sát ý nồng đậm, tay cầm Thanh Bình Kiếm truy đuổi ráo riết, vô lượng sát phạt kiếm khí xuyên thủng hỗn độn thời không.

Thực lực Thông Thiên bạo trướng đồng thời cũng đang ở bên rìa của sự phẫn nộ, tâm tính đại loạn, chỉ muốn chém giết Chuẩn Đề.

Phản quan Chuẩn Đề tuy bị áp chế nhưng đôi mắt liên tục lóe lên tinh quang, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía đệ tử Tiệt giáo trong Vạn

Tiên Trận.

Hiển nhiên Chuẩn Đề đang thèm muốn đệ tử Tiệt giáo, muốn độ hóa bọn họ về phương Tây.

Y vừa chống đỡ Thông Thiên vừa rút lui về phía trên Vạn Tiên Trận, thu lấy nguyên thần của những đệ tử Tiệt giáo bị đánh sát. "Hưu!" Chuẩn Đề vung Thất Bảo Diệu Thụ, Ô Vân Tiên lập tức bị thu vào tay áo.

Thông Thiên vốn đã phẫn nộ, Thanh Bình Kiếm trong tay không ngừng hạ xuống, thiên địa sụp đổ trong nháy mắt, vạn vật vỡ vụn.

Ngay cả đệ tử Tiệt giáo trong Vạn Tiên Trận cũng bị vạ lây, không ít người thân tử đạo tiêu.

Phải biết Thông Thiên là Thánh nhân, một đòn của y tu sĩ tầm thường căn bản không đỡ nổi, hầu như đều phải chết.

Đệ tử bị đánh sát kiểu này e là lần đầu tiên trong lịch sử Hồng Hoang.

Không thể không nói Chuẩn Đề tâm trí như yêu, trong tình cảnh bị truy sát vẫn dám tính kế Thông Thiên, tâm tính kiểu này khiến người ta cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Chuẩn Đề giỏi về tính kế, để Thông Thiên tự tay tiễn môn hạ đệ tử lên bảng, trong lòng hô vang sướng râm ran, đồng thời tay không ngừng vung động thu lấy nguyên thần của đệ tử Tiệt giáo.

Đệ tử Tiệt giáo tuy có kẻ kém người giỏi, nhưng có một số kẻ căn nguyên không tệ, độ về phương Tây có thể gián tiếp làm hưng thịnh Tây Phương giáo.

Kim Linh Thánh mẫu, Quy Linh Thánh mẫu, cùng với Tùy Thị Thất Tiên như Kim Cô Tiên, Linh Nha Tiên, Kim Quang Tiên... căn nguyên đều không tồi.

Tất cả đều bị Chuẩn Đề Đạo Nhân thu lấy nguyên thần.

Hàng vạn đệ tử Tiệt giáo bỏ mạng đủ để lấp đầy Phong Thần Bảng, những nguyên thần dư thừa Chuẩn Đề Đạo Nhân thu sạch một mẻ.

Tuy rằng chỉ còn lại nguyên thần, nhưng phương Tây có Bát Bảo Công Đức Trì, việc đúc lại nhục thân không thành vấn đề.

Như vậy phương Tây không lâu sau đó sẽ có cơ hội đại hưng, Chuẩn Đề trong lòng không biết vui mừng đến mức nào.

Chuẩn Đề vui rồi, Thông Thiên trong lòng lại vô cùng đau đớn, đệ tử vất vả bồi dục lại bị chính tay mình tiễn lên Phong Thần Bảng, thậm chí ngay cả đạo thống cũng có thể triệt để đoạn tuyệt.

Trong lòng y tràn đầy hận ý, nộ khí, bất cam và bi lương.

Mấy loại cảm xúc đó cùng ùa lên tâm trí, đôi mắt Thông Thiên bị máu tươi nhuộm đỏ, toàn thân tỏa ra sát khí vô cùng, sống sờ sờ như một tôn Ma Thần. "Không ổn, Thông Thiên mất lý trí rồi." Trong kiếp trước, Thông Thiên vì đại thế Tiệt giáo đã mất, môn hạ đệ tử thương vong sạch sành sanh, chỉ còn lại Vô Đương Thánh mẫu dẫn theo vài tên đệ tử trốn thoát một kiếp.

Cho nên sau khi mất lý trí đã trọng luyện Địa Phong Thủy Hỏa, để thế giới Hồng Hoang quy về hỗn độn, bắt đầu lại tất cả từ đầu.

Đời này, Thông Thiên tự tay tiễn môn hạ đệ tử lên bảng, trong lòng phẫn nộ đồng thời cũng vô cùng tự trách, hiện tại mất lý trí chắc chắn sẽ diễn lại cảnh tượng của kiếp trước. "Đều tính kế đệ tử Tiệt giáo ta, vậy thì tất cả hủy diệt đi, để mọi thứ bắt đầu lại." "Đến lúc đó ta lại phân cao thấp sau." Nỗi đau lớn nhất là lòng đã chết, vào khoảnh khắc đệ tử Tiệt giáo thương vong sạch sành sanh, Thông Thiên không còn màng đến tình nghĩa huynh đệ, chỉ muốn hủy diệt thế

giới Hồng Hoang. "Oanh!" Một luồng uy áp ngút trời bùng phát, trật tự Thiên Đạo lần lượt tan vỡ, thai mô thiên địa hóa thành từng mảnh vụn bay tán loạn khắp nơi.

Vô cùng đạo vận như những lưỡi kiếm sắc bén ngang dọc va chạm vào xung quanh.

Phải biết Thánh nhân một ý niệm có thể truyền đạt đến khắp nơi trong Hồng Hoang, tùy ý một ngón tay cũng có thể làm vạn vật tan nát, dưới sự gia trì thần uy Thiên Đạo, toàn bộ Hồng Hoang đều bị vạ lây.

Từ trên ba mươi ba tầng trời cho đến điện U Minh Vô Gian bên dưới, bất kể núi sông địa mạch, nhật nguyệt tinh thần, thời không, hư vô, thậm chí ngay cả hỗn độn hư không cũng đều rung chuyển kịch liệt.

Đại địa sơn mạch lần lượt nứt vỡ, những khe rãnh sâu như vực thẳm ngang dọc va chạm nhau phát ra tiếng nổ vang trời chuyển đất.

Lửa cháy hừng hực bao phủ toàn bộ đại lục Hồng Hoang hóa thành biển lửa thiêu rụi tất cả, hư không đều bị đốt đến phát ra tiếng nổ lách tách.

Bốn biển cuộn sóng dữ dội đánh rơi hàng vạn tinh tú trên chín tầng trời, đập nát đại địa vạn cổ không tan.

Gió lốc hỗn độn vô tận quét qua khắp nơi trong Hồng Hoang và vô số thời không.

Trong phút chốc, Hồng Hoang chịu thảm họa diệt vong, Địa Phong Thủy Hỏa bạo động, trời đất đảo lộn, tai kiếp diệt thế giáng xuống đầu vô số tu sĩ.

Cảnh tượng xác phơi đầy đồng, máu chảy thành sông diễn ra khắp Hồng Hoang, từng tiếng gào khóc ai oán xé nát bầu trời.

Thánh nhân một khi nộ muốn bắt thiên địa cùng chịu chung số

phận, thực sự là vô tình.

Chúng nhân thấy Hồng Hoang chịu thảm họa diệt vong liền vội vàng thúc động pháp bảo.

Thái Cực Đồ hào quang rực rỡ tán phát vô cùng hỗn độn tiên quang diễn hóa thành hàng vạn dải cầu vàng bạch ngọc trải rộng khắp Hồng Hoang.

Trấn áp Địa Phong Thủy Hỏa đang bạo động, xoay chuyển âm dương ngũ hành, chấn chỉnh huyền cơ Thiên Đạo.

Bàn Cổ Phiên bùng phát áo nghĩa 'Cấm' định trụ hỗn nguyên càn khôn, dẹp yên Địa Phong Thủy Hỏa, tái diễn hóa quy tắc thiên địa. "Đông!" Hỗn Độn Chung ngân vang từ ba mươi ba tầng trời cho tới điện U Minh Vô Gian, toàn bộ thời gian và không gian trong Hồng Hoang đều bị trấn áp.

Ba người Thái Ất tuy kịp thời ra tay nhưng đại lục Hồng Hoang đã vỡ nát không ra hình thù gì nữa, địa mạch sâu dưới lòng đất bị đứt đoạn không ít, vô số tinh tú trên chín tầng trời sắp sửa rơi rụng.

Dựa vào sức mạnh của ba người có thể tạm thời định trụ xu thế bạo động đã là vô cùng khó khăn, muốn khôi phục toàn bộ Hồng Hoang về trạng thái cũ chắc chắn là không thể.

Chương 255

Chuẩn Đề không có chí bảo, chỉ có thể sử dụng Thất Bảo Diệu Thụ để quét đi những tinh tú đang rơi xuống.

Nếu Hồng Hoang vỡ nát thì không có lợi cho bất kỳ ai.

Đệ tử Tiệt giáo đã thương vong sạch rồi, nhưng đệ tử phương Tây vẫn sống tốt, không thể để Thông Thiên đem Hồng Hoang đi trọng luyện được. "Tam đệ, nếu trọng luyện Hồng Hoang đệ nhất định sẽ dính vô cùng nghiệp lực, thậm chí ngay cả thánh vị cũng không giữ được, mau dừng lại đi, đừng sai càng thêm sai." "Gánh vác vô cùng nghiệp lực ta cũng muốn chúng ta cùng đồng quy vu tận!" Lời vừa dứt, toàn thân Thông Thiên đỏ rực như đang thiêu đốt tinh huyết.

Phải biết một giọt tinh huyết của Thánh nhân đủ để hủy diệt vô số thế giới, nếu Thông Thiên thiêu đốt tinh huyết của mình thì sức mạnh bạo trướng đủ để biến toàn bộ Hồng Hoang thành bụi phấn.

Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác sắc mặt đại biến, khó khăn lắm mới tạm thời ổn định được xu thế vỡ nát của Hồng Hoang.

Sau khi Thông Thiên thiêu đốt tinh huyết, chỉ dựa vào ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo chắc chắn không thể ngăn cản Hồng Hoang tan vỡ.

Hiện tại người duy nhất có thể cứu vãn thế giới Hồng Hoang chỉ còn lại Đạo Tổ Hồng Quân.

Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo có quyền chưởng khống Hồng Hoang, hiện tại Lượng Kiếp trầm trọng vượt quá tưởng tượng, y chắc chắn sẽ ra tay. "Cao ngọa cửu trọng vân, bồ đoàn đạo chân." "Thiên địa huyền hoàng ngoại, ngô đương chưởng giáo tôn." "Bàn cổ sinh thái cực, lưỡng nghi tứ tượng tuần." "Nhất đạo truyền tam hữu,

nhị giáo xiển tiệt phân." "Huyền môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa hồng quân." Tiếng ca huyền diệu truyền đến, một vị lão giả xuất hiện trong hư không, chỉ thấy râu tóc trắng xóa, mặc đạo bào bát quái thái cực, khí tức huyền diệu hòa làm một với Thiên Đạo, đôi mắt không chứa đựng bất kỳ cảm xúc nào. "Tán!" Vừa dứt lời, Hồng Quân phất tay áo, thần vận Thiên Đạo hóa thành quầng sáng thất thải bay về khắp nơi trong Hồng Hoang.

Trong phút chốc Địa Phong Thủy Hỏa tan biến, đại địa nứt nẻ lại khép lại, ba mươi ba tầng trời vỡ vụn lại ngưng tụ.

Duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Huyết Hải và Địa Phủ.

Phải biết Thái Ất tại Địa Phủ đã dùng bốn kiện Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ bố hạ Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, lại có Luân Hồi Đạo Nhân tọa trấn nên hoàn toàn có thể che chở Huyết Hải và Địa Phủ khỏi hạo kiếp.

Tuy rằng Hồng Quân có quyền chưởng khống Hồng Hoang nhưng không có nghĩa là có thể khôi phục một Hồng Hoang đã vỡ nát về trạng thái cũ.

Hồng Hoang vỡ nát một lần là thương tổn đến căn cơ, có thực lực mạnh đến đâu cũng không thể tu phục.

Thậm chí địa thế Hồng Hoang còn có chút biến hóa, ba mươi ba tầng trời vẫn tiếp giáp với hỗn độn hư không, nhưng đại lục Hồng Hoang chìm xuống, Huyết Hải và Địa Phủ chiếm lấy vị trí vốn có của đại lục.

Hiện tại Hồng Hoang vỡ thành Tam Giới: Thiên Giới ở trên, Nhân Giới ở dưới, Huyết Hải và Địa Phủ ở giữa hình thành Địa Giới, hay còn gọi là U Minh Giới.

Giữa Thiên, Địa, Nhân Tam Giới có thời gian loạn lưu hình thành

bình chướng thế giới, tu sĩ tu vi không đủ sẽ không thể xuyên qua bình chướng để sang giới khác.

Hồng Hoang vỡ thành Tam Giới là điều không ai ngờ tới, hoàn toàn là một sự ngoài ý muốn.

Ngay cả người mạnh như Hồng Quân cũng không thể khôi phục Tam Giới về trạng thái cũ, chỉ có thể để mặc mỗi giới tự thành một thế giới riêng.

Hồng Hoang vỡ nát, có một bộ phận mảnh vụn đại lục cùng với các mảnh vỡ của dòng thời gian và không gian hòa hợp lại với nhau tạo thành một hành tinh xanh biếc, rơi xuống phía dưới Nhân Giới.

Trong thế giới nhỏ xanh biếc đó có một số sinh linh may mắn sống sót, vẻ mặt kinh hoàng thất thố nhìn lên bầu trời tinh tú trên đầu.

Thế giới nhỏ xanh biếc đó so với Nhân Giới chỉ lớn bằng một hạt bụi, nếu không quan sát kỹ căn bản sẽ không phát hiện ra.

Nhưng Thái Ất biết hành tinh xanh biếc kia chính là Địa Cầu, ngôi nhà của tiền thế, nơi sẽ có vô vàn ký ức và trải nghiệm cả đời của y.

Có điều hiện tại Địa Cầu mới vừa sinh ra, chưa đạt đến thời đại mà y được sinh ra.

Vô số tinh tú và hàng vạn biển sao nhìn thấy từ Địa Cầu chính là một góc băng sơn của Nhân Giới, cũng là nơi chúng nhân đang đứng.

Đạo Tổ xuất hiện đã trấn áp mọi bạo động trong tích tắc, ngay cả Thông Thiên cũng bị khuất phục. "Kiến sư tôn (sư tổ)!" Chúng nhân tuy đều có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng trước mặt Hồng Quân vẫn là vãn bối.

Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo có tu vi Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, về thực lực là nghiền ép chúng nhân.

Trên Thiên Đạo là cấp Đại Đạo, hay còn gọi là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, ngay cả Bàn Cổ đại thần cũng không thể đạt tới đỉnh phong đó.

Hồng Quân vi vi gật đầu, ánh mắt rơi trên người Thông Thiên, thần sắc trở nên âm trầm. "Thông Thiên, ngươi có biết sai chưa?" Thánh nhân giáo hóa vạn linh, nhận sự che chở của Thiên Đạo, hiện tại Thông Thiên nghịch thiên hành sự, thậm chí còn đánh vỡ cả Hồng Hoang muốn tái diễn hỗn độn.

Nếu không kịp thời ngăn chặn, Thông Thiên chắc chắn sẽ bị tước đoạt thánh vị, thậm chí là bỏ mạng.

Thông Thiên trong lòng tuy có chút không phục nhưng đối mặt với Hồng Quân không dám có một tia bất kính. "Đồ nhi biết sai rồi, nguyện ý nhận phạt." Nhân quả hủy diệt Hồng Hoang quá lớn, Thông Thiên biết không tránh khỏi một trận trách phạt. "Nếu đã nguyện ý nhận phạt, vậy thì hãy cấm túc tại Tử Tiêu Cung một vạn nguyên hội." Cấm túc một vạn nguyên hội nghe như bị giam cầm, nhưng thực chất là Hồng Quân đang chiếu cố Thông Thiên.

Phải biết Tử Tiêu Cung là đạo tràng của Hồng Quân, Thông Thiên cấm túc ở đó chẳng phải là được nghe đạo bên cạnh sao.

Không những không phải trừng phạt mà trái lại như một thung cơ duyên.

Điều này khiến người ta phải suy nghĩ lại xem liệu tất cả có phải do Hồng Quân cố ý làm vậy để mượn tay Thông Thiên phá hoại Hồng Hoang nhằm suy yếu sức mạnh Thiên Đạo hay không.

Trong mắt chúng nhân đều có một tia nghi hoặc nhưng không ai dám chất vấn Hồng Quân, ai bảo người ta tu vi cao, chỉ có thể nghe theo thôi. "Hưu!" Hồng Quân không lý hội chúng nhân, lấy ra ba viên đan hoàn.

Trên đan hoàn có đại đạo phù văn phát ra huyền quang, một luồng dị hương tỏa ra, nhưng khi ngửi vào lại không khiến tinh thần sảng khoái, thực sự có chút quái dị.

Ngay cả Thái Thanh Đạo Nhân luyện đan cả đời cũng không nhìn ra chỗ huyền diệu của nó.

Thái Ất nhìn thấy đan hoàn đó, đôi mắt co rụt lại, kinh hãi trong lòng.

Đó đâu phải thuốc tiên trị thương, trái lại là thuốc độc có thể độc chết cả Thánh nhân.

Loại đan dược độc nhất Hồng Hoang này có tên là Vẫn Thánh Đan, cùng một nguồn gốc với Lục Hồn Phiên, do một phần tinh khí thần của ba ngàn Ma Thần luyện chế thành.

Một khi độc phát có thể gây tổn thương nguyên thần Thiên Đạo Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể che chở, vô cùng âm hiểm.

Trong kiếp trước, Hồng Quân đã dỗ dành Tam Thanh ăn Vẫn Thánh Đan rồi mới nói ra tác dụng của đan hoàn.

Danh nghĩa là để hóa giải mâu thuẫn giữa Tam Thanh, nhưng nguyên nhân thực sự e rằng chỉ có mình lão rõ nhất. "Ba người các ngươi hãy uống đan hoàn này đi." Đạo Tổ lạnh lùng nói một câu, ánh mắt chằm chằm nhìn Tam Thanh đợi họ lựa chọn.

Thông Thiên phạm sai lầm lớn, chỉ bị phạt cấm túc tại Tử Tiêu Cung một vạn nguyên hội nên lão không có phòng bị gì với Hồng Quân.

Chương 256

Y cầm lấy một viên đan hoàn uống vào, phát hiện không có phản ứng gì xấu, cũng không thấy điều gì thần kỳ, không khỏi cảm thấy có chút kỳ lạ.

Thái Thanh Đạo Nhân tinh thông đan đạo nhưng không nhìn ra dược dụng của Vẫn Thánh Đan, lại thấy Thông Thiên cũng đã ăn nên trong lòng không còn lo ngại, cũng theo đó uống một viên.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy thấy hai vị huynh đệ đều đã nuốt đan hoàn nhưng vẫn có một tia cảnh giác.

Y không bị thương không đau đớn, vô duyên vô cớ ăn một viên đan dược chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài, nhưng Đạo Tổ đã ban xuống thì không thể không ăn.

Trong tình thế không thể làm gì khác, Nguyên Thủy Thiên Tôn đành cầm lấy viên đan hoàn cuối cùng.

Thái Ất trong lòng thở dài một tiếng: Sư tôn à, người mà ăn cái này là tính mạng nằm trong tay kẻ khác rồi.

Hai người dẫu sao cũng là sư đồ, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại mấy lần cứu y khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng, hiện tại Sư tôn gặp khó, với tư cách đệ tử y chắc chắn phải ra tay cứu giúp.

Bất kể có thành công hay không, ít nhất cũng phải nỗ lực. "Hưu!" Thái Ất bước tới một bước, đoạt lấy Vẫn Thánh Đan trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút ngỡ ngàng, Thái Ất muốn làm gì, viên đan hoàn đó đâu phải thứ gì tốt lành, chẳng lẽ cướp để nâng cao thực lực?

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy kỳ quái, mà ngay cả Chuẩn Đề, Thông Thiên cùng Thái Thanh Đạo Nhân cũng cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ có Hồng Quân sắc mặt trầm xuống, có chút bất mãn với hành động của Thái Ất.

Vẫn Thánh Đan chỉ có ba viên, chuyên môn chuẩn bị cho Tam Thanh.

Bất kể Thái Ất vì mục đích gì mà cướp lấy Vẫn Thánh Đan đều sẽ vô hình trung làm loạn kế hoạch của lão. "Thái Ất, đem đan dược trả cho sư tôn con." Thái Ất tuy là đồ tôn nhưng còn một thân phận khác: Địa Đạo Chi Chủ.

Lão có thể cảm ứng được Địa Đạo ý chí đang thức tỉnh, chỉ là chưa tìm thấy tung tích.

Nếu Thái Ất học theo lão mà thân hợp Địa Đạo, y cũng sẽ có thực lực Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Vì vậy Hồng Quân tuy lo lắng Thái Ất sẽ phá hỏng kế hoạch nhưng lại không dám ép quá chặt. "Sư tôn không đau không đớn không cần đến đan dược, Chuẩn Đề đạo hữu trái lại bị thương nghiêm trọng, đem đan dược cho ông ta đi." Vừa dứt lời, Thái Ất đem Vẫn Thánh Đan trong tay ném cho Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề vẻ mặt ngơ ngác, đan dược tự dưng rơi vào tay mình, chẳng phải cái này ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn sao.

Ai mà chẳng nhìn ra viên đan hoàn này không đơn giản như vẻ bề ngoài, chắc chắn có âm mưu.

Chuẩn Đề sắc mặt trầm xuống, vội vàng nói: "Cái này là Đạo Tổ ban cho Nguyên Thủy đạo hữu, ta sao có thể uống được." "Đạo hữu không cần khách khí, thương thế của ông nghiêm trọng lắm, cứ giữ

lấy đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhìn ra rồi, viên thuốc chắc chắn có vấn đề, bằng không Thái Ất đời nào tốt bụng giúp Chuẩn Đề như vậy, hiển nhiên đó không phải thứ gì tốt lành.

Hồng Quân thấy hai người đẩy qua đẩy lại, sắc mặt càng thêm khó coi, cứ thế này thì ai cũng sẽ thấy đan dược có vấn đề, tuyệt đối sẽ không phục dụng.

Thông Thiên và Thái Thanh Đạo Nhân sắc mặt lại càng khó coi hơn, bọn họ đã lỡ ăn mất rồi.

Nếu thực sự có vấn đề, e là bọn họ sẽ là những người gặp họa đầu tiên. "Chuẩn Đề đạo hữu không chịu phục dụng, chẳng lẽ sợ Sư tổ sẽ hại ông sao?" Thái Ất vừa dứt lời, Chuẩn Đề hận không thể lao vào đánh y một trận tơi bời.

Ai nấy đều nhìn ra viên đan dược kia có vấn đề, nhưng không một ai dám lên tiếng.

Hiện tại Vẫn Thánh Đan đang nằm trong tay Chuẩn Đề, lời của Thái Ất khiến lão tiến thoái lưỡng nan, bất đắc dĩ chỉ đành hướng mắt nhìn về phía Hồng Quân.

Giờ đây chỉ có Hồng Quân mới có thể quyết định số phận của viên đan dược này.

Hồng Quân thấy sự việc không thể giấu giếm được nữa, mới chậm rãi lên tiếng: “Đan này tên gọi Vẫn Thánh Đan, ngay cả Thiên Đạo Thánh nhân cũng phải vẫn lạc.

Chỉ vì ba người các ngươi tranh đấu làm Hồng Hoang tan vỡ, ta mới ban đan dược này để bình định chiến hỏa.

Chỉ cần không đồng môn tương tàn, Vẫn Thánh Đan sẽ không bộc phát.

Một khi nảy sinh tà niệm, muốn gây họa lần nữa, tất nhiên sẽ độc

phát thân vong, đến cả Thiên Đạo cũng không thể che chở." Lời này vừa thốt ra, Thông Thiên và Thái Thanh đạo nhân trong lòng đại hận.

Uống Vẫn Thánh Đan vào, chẳng phải tính mạng luôn bị đe dọa sao?

Trong phút chốc, hảo cảm đối với Hồng Quân sụt giảm, nhưng họ không dám biểu lộ ra ngoài.

Dẫu sao cũng là tình nghĩa sư đồ, muốn giải quyết mâu thuẫn huynh đệ cũng đâu cần dùng đến Vẫn Thánh Đan để hóa giải?

Nguyên Thủy Thiên Tôn toát mồ hôi lạnh, vừa rồi nếu không có Thái Ất đoạt lấy Vẫn Thánh Đan, khẳng định ông đã phải nuốt vào.

Chỉ trong một niệm sai khác, tính mệnh suýt chút nữa đã bị kẻ khác nắm thóp.

Lúc này, ông vô cùng cảm kích Thái Ất, đồng thời cũng nảy sinh một tia cảnh giác với Hồng Quân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ, lẽ nào Thái Ất đã biết trước về Vẫn Thánh Đan nên mới đoạt đan ban cho Chuẩn Đề, để lão gánh tội thay?

Chuẩn Đề bị lời của Đạo Tổ dọa cho suýt đánh rơi Vẫn Thánh Đan.

Đan dược có thể độc chết cả Thánh nhân mà Thái Ất dám tặng cho lão, rõ ràng là muốn hãm hại mà.

Hồng Quân không đoái hoài đến chúng nhân, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía Thái Ất.

Nếu không có y làm loạn, Tam Thanh đã bị khống chế chặt chẽ trong lòng bàn tay, giờ đây ai nấy đều sinh lòng oán hận.

Thái Ất biết mình vô hình trung đã phá hỏng kế hoạch của Hồng

Quân, chắc chắn sẽ khiến người không vui, liền vội vàng lên tiếng: "Khởi bẩm Sư tổ, Sư tôn của đệ tử thuận ứng thiên ý, phái môn hạ đệ tử trợ giúp Tây Kỳ thảo phạt Ân Thương, tuy có giao chiến với đệ tử Tiệt giáo, nhưng đó là để liễu đoạn nhân quả bản thân.

Thế nhưng Tây phương giáo ba lần bảy lượt khiêu khích tranh chấp giáo phái, khiến Tiệt giáo suýt chút nữa diệt vong, khiến Thông Thiên sư thúc phạm phải tội tày đình.

Đồ tôn trộm nghĩ, Vẫn Thánh Đan này nên để Chuẩn Đề đạo hữu phục dụng, mới có thể triệt để ngăn chặn chiến tranh tái diễn." Tam Thanh giao chiến là do 'Đạo' bất đồng nên mới vung đao thương, nhưng nếu không có Chuẩn Đề ly gián, tuyệt đối sẽ không đến mức Hồng Hoang tan vỡ.

Chuẩn Đề mới là thủ phạm gây ra nội chiến lần này, nếu không uống Vẫn Thánh Đan thì thật là thiên lý nan dung.

"Ta khi nào khiêu khích hai giáo nội đấu, rõ ràng là..." Chuẩn Đề định biện bạch, nhưng trong lòng lại vô cùng lo sợ, với tính khí của Hồng Quân, chỉ sợ lần này không trốn thoát được.

Thái Ất đã đổ hết nước bẩn lên người Chuẩn Đề, Hồng Quân cũng không tiện ép Nguyên Thủy Thiên Tôn uống Vẫn Thánh Đan nữa, nếu không sẽ lộ rõ ý đồ nhắm vào Tam Thanh.

Việc đó sẽ khiến lòng người phản nghịch, bất lợi cho việc chưởng quản Hồng Hoang.

"Đã là họa từ Tây phương, Chuẩn Đề, ngươi hãy uống Vẫn Thánh Đan đi." Hồng Quân biết Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sớm muộn gì cũng phản ra Huyền môn để lập Phật môn, nên cũng chẳng cần khách khí.

Chương 257

Đã có Nguyên Thủy Thiên Tôn phủi sạch quan hệ, vậy chỉ đành để Chuẩn Đề làm vật hy sinh để duy trì hình tượng thánh khiết của mình.

Chuẩn Đề hận không thể nguyền rủa Thái Ất, cái trò quỷ quái của y đã hại lão phải gánh tội thay cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, thực khiến người ta không cam lòng.

Dù không cam lòng đến mấy, lão cũng buộc phải nuốt xuống, bởi đó là pháp chỉ của Đạo Tổ.

Chỉ có thân phận đặc biệt như Thái Ất, Hồng Quân mới có thể nể mặt đôi phần.

Còn một đệ tử ký danh như lão, lại còn đang muốn thoát ly Huyền môn, chắc chắn không thể khiến Hồng Quân nhượng bộ.

"Oanh!" Một luồng uy áp cường đại lan tỏa khắp bốn phương, Chuẩn Đề kinh hãi vội vàng nuốt Vẫn Thánh Đan vào.

Nếu còn không uống, e rằng Đạo Tổ sẽ nổi giận, lúc đó trực tiếp bị đánh sát, thậm chí có thể không còn cơ hội chuyển thế.

"Hừ, lần Phong Thần lượng kiếp này, bởi vì các ngươi can thiệp mà đại lục Hồng Hoang bị đánh thành bốn mảnh, vô số sơn mạch sụp đổ, không chịu nổi đòn tấn công của Thánh nhân.

Một lát nữa hãy đi tu sửa sơn xuyên địa mạch đã phá toái, khi Phong Thần kết thúc, hãy an bài tốt sự vụ trong giáo, rồi tiến về ba mươi ba tầng trời ngoại khai tịch đạo trường, sau này không được tự ý giáng lâm đại lục Hồng Hoang nữa." Dứt lời, khí tức khủng bố của Hồng Quân phát tán ra, chư vị Thánh nhân biến sắc, không dám làm trái.

“Chúng con cẩn tuân pháp chỉ Đạo Tổ.” Hồng Quân phất tay áo, đưa Thông Thiên về Tử Tiêu cung.

Khi rời đi, ánh mắt ông nhìn về phía Thái Ất mang theo một tia địch ý.

Thái Ất là Địa Đạo Chi Chủ, chưởng quản sức mạnh Địa Đạo, còn Hồng Quân thân hợp Thiên Đạo, giữa hai người sớm muộn gì cũng có một trận chiến.

Hiện tại mâu thuẫn chưa bùng phát, nhưng sau này chắc chắn sẽ đứng ở hai đầu chiến tuyến.

Đối với địch ý của Hồng Quân, Thái Ất không hề lo lắng.

Hiện tại ý chí Địa Đạo đã sinh ra trong Luân Hồi Ma Phiên, sau khi Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, khí vận nhất định sẽ bùng nổ.

Cộng thêm việc có thể giao tiếp với ý chí Địa Đạo, mượn nhờ toàn bộ sức mạnh của Địa Đạo, y tuyệt đối có thể chiến đấu với Hồng Quân.

Đến lúc đó, Hồng Quân dù hợp Thiên Đạo cũng không thể ngăn cản Địa Đạo đại hưng, thậm chí sức mạnh Địa Đạo sẽ còn vượt xa Thiên Đạo.

Quan trọng nhất là sau vụ Vẫn Thánh Đan, Thái Thanh đạo nhân và Thông Thiên đều đã nảy sinh bất mãn với Hồng Quân.

Hoặc giả sau này có thể mượn sức mạnh của chư Thánh để đối phó Hồng Quân.

Tất nhiên đó chỉ là một khả năng, vì không phải ai cũng dám đối đầu với Đạo Tổ.

“Đồ nhi, lần này đa tạ con đã giúp vi sư vượt qua đại nạn, nếu không tính mệnh của ta đã bị kẻ khác nắm giữ rồi.” “Sư tôn gặp nạn,

đồ nhi đương nhiên phải cứu giúp, có gì đâu mà tạ.

Chúng ta đi tu sửa sơn xuyên địa mạch thôi." Giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn qua được một kiếp, Thái Ất vô cùng vui vẻ.

Trước nay đều là Nguyên Thủy Thiên Tôn giúp y, giờ cuối cùng cũng đến lượt y báo đáp.

Đại lục Hồng Hoang bị Thông Thiên đánh vỡ thành bốn mảnh, dưới sự nỗ lực của mọi người, địa mạch các nơi đã được chấn chỉnh lại, đồng thời đặt tên cho bốn đại lục mới: Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Thiệm Bộ Châu và Bắc Câu Lô Châu.

Giữa mỗi Thần Châu đều có giới bia để phân định vị trí địa lý.

Sau trận Vạn Tiên Trận, đệ tử Tiệt giáo thương vong gần hết, chỉ còn lại Vô Đương Thánh Mẫu dẫn theo vài vị sư đệ sư muội kế thừa giáo thống.

Ngược lại, Xiển giáo trừ đa số đệ tử đời thứ ba phải lên Phong Thần Bảng, những người còn lại đều bình an vô sự.

Đại quân Tây Kỳ dưới sự trợ giúp của Xiển giáo đã thuận lợi hạ được Ân Thương.

Trụ Vương tự thiêu mà chết, triều Thương sụp đổ, thiên hạ thống nhất lập ra đại Chu vương triều.

Cơ Xương lên ngôi Chu Vũ Vương, Khương Tử Nha đảm nhận chức Thừa tướng đại Chu.

Một cuộc chiến Phong Thần đến đây là kết thúc, vô số vong hồn đang chờ đợi được phong thần phong tiên.

"Hưu!" Một đạo kim quang rạch phá Huyết Hải, đáp xuống Phong Tiên Đài của Địa Phủ.

Trên Phong Tiên Đài, Thái Ất khoác tử kim đạo bào, đạo vận

quanh thân uyển chuyển, khí tức ám hợp với tự nhiên của Địa Đạo, dung nhan như ngọc, uy nghiêm không cần giận dữ.

Đứng bên cạnh y là Hậu Thổ và Huyền Minh tuyệt mỹ, Trấn Nguyên Tử cũng cung kính đứng một bên.

Dưới Phong Tiên Đài, ánh sáng huyền quang hổ phách lưu ly chiếu rọi Địa Phủ sáng rực như ban ngày, vô số đại điện tỏa ánh hào quang lộng lẫy, từng tôn Vu binh Vu tướng sừng sững như tháp sắt, ánh mắt rực cháy nhìn lên cao đài.

Vu tộc sinh sôi nảy nở tại Địa Phủ, nhân số dần khôi phục thời đỉnh cao, dưới sự nỗ lực của Thái Ất cùng hai vị Tổ Vu Hậu Thổ, Huyền Minh, tính cách của họ không còn bạo táo như trước.

Trên hư không, Địa Thư rộng vạn vạn trượng tỏa hào quang rực rỡ, chiếu sáng cả vùng không gian.

Bên dưới Địa Thư là đông đảo nguyên thần và linh hồn đang say ngủ, chờ đợi được sắc phong.

"Trấn Nguyên Tử, bắt đầu đi." Thái Ất là Địa Đạo Chi Chủ, đương nhiên không thể tự mình sắc phong Địa Tiên, chỉ cần để Trấn Nguyên Tử làm thay là được.

Trấn Nguyên Tử hơi cúi chào Thái Ất, rồi đứng trước Địa Thư.

"Tỉnh!" Giọng nói tràn đầy đạo vận vang vọng thiên địa, từng đạo nguyên thần dần tỉnh lại, ngơ ngác không biết mình đã đến Địa Phủ.

Trấn Nguyên Tử không để ý đến đám vong hồn, những kẻ có thể đứng trên Phong Tiên Đài đều là ứng cử viên đủ tư cách đảm nhiệm chức vị Địa Tiên.

"Hô!" Khí tức quanh thân Trấn Nguyên Tử rung động, uy áp Chuẩn Thánh trung kỳ lan tỏa, khiến vô số vong hồn không dám lên tiếng.

“Trấn Nguyên Tử phụng pháp chỉ Đạo Chủ, sắc phong thần tiên Địa Phủ, cáo tri thiên địa chư thần.

Nay có Khổng Tuyên thâm minh đại nghĩa, đạo hạnh cao thâm, thành tâm đầu quân, đặc phụng pháp chỉ Đạo Chủ, sắc phong làm Nam Phương Quỷ Đế, hiệu là Bất Tử Quỷ Đế.” Khổng Tuyên là con của Nguyên Phượng, tộc Phượng Hoàng lại đang bị trấn áp tại Nam Minh Bất Tử Hỏa Sơn.

Phong hiệu Bất Tử Quỷ Đế chính là hy vọng y có thể đưa tộc Phượng Hoàng ra khỏi đó, gia nhập Địa Phủ để tăng thêm khí vận.

Có thể thấy Thái Ất đặt kỳ vọng rất lớn vào Khổng Tuyên nên mới ban cho chức vị Quỷ Đế.

“Hưu!” Một đạo kim quang bay ra, đáp xuống trước hình bóng Thái Ất, cung kính hành lễ: “Đa tạ Đạo Chủ!” Thái Ất hơi gật đầu, trong tay xuất hiện Luân Hồi Ma Phiên tỏa ra vô tận luân hồi chi khí.

Địa Thư tuy là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng không đủ tư cách sắc phong Ngũ Phương Quỷ Đế, bắt buộc phải dùng Luân Hồi Ma Phiên mới được.

Khổng Tuyên đã chuẩn bị từ trước, một đạo chân linh ngũ sắc bay ra từ mi tâm, nhập vào Luân Hồi Ma Phiên.

Sau khi biết chân linh đã hòa vào Ma Phiên để có được thân thể bất tử bất diệt tạm thời, Khổng Tuyên vô cùng kích động.

“Đa tạ Đạo Chủ!” “Đều là người của Địa Phủ, không cần đa lễ.

Chương 258

Nay có Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ba người, bái dưới môn hạ danh sư, thành tâm tu đạo, nhưng chẳng may vướng phải vô lượng nhân quả, gặp phải sát kiếp.

Đặc phụng pháp chỉ Đạo Chủ, sắc phong làm Thập Phương Quỷ Vương, hiệu là Hoa Tiên Tam Quỷ Vương." Vừa dứt lời, giữa hư không hiện ra một tòa tử đài, đón nhận luân hồi tử khí vô biên.

Nguyên thần của Tam Tiêu bước lên Phong Tiên Đài, cần được trọng đúc nhục thân.

Trong liên đài tử khí chứa đầy Luân Hồi Tiên Dịch do Thái Ất kết hợp đạo vận bản thân và vô số bảo vật ngưng luyện thành, đủ để tái tạo nhục thân.

"Hoa!" Dòng suối nhỏ tưới lên nguyên thần Tam Tiêu, tỏa ra quầng sáng thất thải, sinh cơ hồi phục, từng giọt kim huyết cuồn cuộn chảy trôi.

Theo hào quang không ngừng lưu chuyển, Tam Tiêu đã khôi phục lại nhục thân.

Sau khi trải qua sinh tử đại kiếp, ba chị em đều đã trưởng thành hơn, hiểu rằng việc được sắc phong Địa Tiên là điều không hề dễ dàng.

"Vân Tiêu (Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu) bái kiến Đạo Chủ!" Cùng lúc đó, mỗi người đều có một đạo chân linh bay vào Địa Thư.

Thập Phương Quỷ Vương là thuộc hạ của Quỷ Đế, không đủ tư cách lưu danh trên Luân Hồi Ma Phiên, chỉ có thể để lại chân linh trong Địa Thư và chịu sự quản lý của Trấn Nguyên Tử.

Theo sự sắc phong của Trấn Nguyên Tử, hàng trăm hàng ngàn Thổ Địa, Sơn Thần, ba mươi sáu Động Chủ, bảy mươi hai Phủ Chủ, hàng vạn Hà Bá, Hà Thần đều đã được sắc phong hoàn tất.

Từng người một trọng đúc nhục thân, xếp hàng chỉnh tề, tỏa hào quang rực rỡ chiếu diệu thiên địa.

Phải biết rằng dù đại lục Hồng Hoang chia làm bốn mảnh, nhưng núi cao kỳ phong không đếm xuể, sông hồ khắp nơi, số lượng thần linh cần thiết là vô cùng lớn.

"Nay có Dương Tiễn chiến lực vô song, đức hạnh cao thâm, đặc phụng pháp chỉ Đạo Chủ, sắc phong làm Nhị Lang Thần Tướng, thống lĩnh ức vạn quỷ binh quỷ tướng trấn thủ Địa Phủ." Chiến lực của Dương Tiễn trong lứa đồng trang lứa gần như không có đối thủ, chỉ có Na Tra mới có thể đánh một trận, phong làm Thần Tướng trấn thủ Địa Phủ là hoàn toàn xứng đáng.

"Dương Tiễn bái tạ Đạo Chủ." Tuy Dương Tiễn có quan hệ sư điệt với Thái Ất, nhưng một khi đã nhậm chức tại Địa Phủ thì chỉ có thể xưng hô theo quan hệ quân thần.

"Khởi bẩm Đạo Chủ, sắc phong Địa Tiên đã hoàn tất." Thái Ất hơi gật đầu nhìn xuống đám Địa Tiên bên dưới, Luân Hồi Ma Phiên trong tay tỏa ra đạo vận luân hồi vô tận, y tung nó lên không trung.

"Ta là Địa Đạo Chi Chủ Thái Ất, hôm nay sắc phong Địa Tiên, chưởng quản các tiên sơn, động thiên phúc địa, sông hồ hải đảo trên khắp đại lục Hồng Hoang.

Tại nhân giới cho hưng kiến Thành Hoàng Miếu, nhận vạn linh triều bái, mong Địa Đạo giám định." Ầm ầm, Địa Đạo vang động.

Ý chí Địa Đạo sinh ra, Thái Ất với tư cách Địa Đạo Chi Chủ muốn chưởng quản đại lục Hồng Hoang, sắc phong Địa Tiên, xây dựng

Thành Hoàng Miếu.

Việc này không cần hỏi Thiên Đạo nữa, chỉ cần được sự đồng ý của ý chí Địa Đạo là đủ.

Giọng nói vang vọng của Thái Ất truyền khắp thiên địa nhân tam giới, từ Luân Hồi Ma Phiên phát ra một luồng dao động khủng bố.

Đó là một loại uy áp khiến Thánh nhân cũng phải quỳ lạy, sự tồn tại chí cao vô thượng trên cả chúng sinh.

Uy áp đáng sợ mang theo ý chí mênh mông truyền khắp tam giới, vô số đại năng phân phân quỳ lạy, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng Thiên Đạo, Địa Đạo, Nhân Đạo đều cùng một cấp bậc, không có cao thấp.

Nay Địa Đạo sản sinh ý chí, đoạt lấy quyền lợi thuộc về Địa Đạo từ tay Thiên Đạo, tỏa ra uy áp vô biên để tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang về sự hiện diện của mình.

Trong sát na, đạo vận quanh Địa Phủ cuồn cuộn, vô lượng Địa Đạo thần văn ngưng tụ thành một con Luân Hồi Nhãn đỏ như máu, lục đạo hư ảnh ẩn hiện bên trong huyết nhãn, tuần tra khắp thiên địa.

"Hưu!" Từ Lục Đạo Luân Hồi Nhãn bắn ra vạn vạn đạo Luân Hồi Tiên Quang, xuyên thủng thời không trường hà, đáp xuống các tiên sơn, động phủ, sông ngòi, hồ nước tại nhân giới.

Từng tòa Thành Hoàng Miếu nguy nga lộng lẫy mọc lên, tỏa ra khí tức Địa Đạo nồng đậm, một luồng uy áp vô hình đè nặng xuống tứ phương.

Ý chí Địa Đạo tuy không phát ra âm thanh, nhưng đã dùng hành động để bày tỏ thái độ.

"Các ngươi là tiên của Địa Phủ, phải thủ hộ đại địa Hồng Hoang,

che chở linh sinh một phương, nhận vạn tộc cung phụng.

Hôm nay bản tọa khai tịch tiên lộ, chưởng quản đại địa, kẻ nào dám phạm, dù xa cũng tất diệt." Giọng nói hùng hồn của Thái Ất truyền khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh đều cảm nhận được một luồng sức mạnh huyền diệu che chở, đồng thời cũng thu nhận từng tia khí vận trên người họ.

Địa Tiên không chỉ là thần tiên của Địa Phủ, mà còn là vị thần thủ hộ sơn xuyên hải nhạc, che chở đại địa Hồng Hoang.

Hiện tại thiên địa nhân tam giới phân cách, Thiên Đình chưa sắc phong thiên thần, Thái Ất đã đi trước một bước, chưởng quản đại lục Hồng Hoang, xây dựng Thành Hoàng Miếu để các tộc sinh linh tế bái, từ đó ngưng tụ khí vận.

Đồng thời việc này cũng cách tuyệt sự chưởng quản của Thiên Đình đối với nhân giới, từ nay về sau, đại lục Hồng Hoang sẽ do Địa Phủ quản hạt.

"Tiên lộ đã xuất, hãy đi đi." Dứt lời, vạn vạn đạo thân ảnh thuận theo Luân Hồi Tiên Quang bước vào thời không trường hà, tọa trấn tại các miếu vũ của mình.

Trên đại lục Hồng Hoang lấp lánh vạn đạo hào quang thất thải, đủ loại dị tượng hiển thánh giữa hư không.

Hà quang thất thải ngưng thành tử vân bao phủ thiên địa, thụy thái vạn điều ngưng thành Kỳ Lân thụy thú đạp mây bay lượn.

Tiên nữ rắc hoa múa lượn, bát bảo tiên âm êm tai khiến người ta như lạc vào cõi tiên, sinh linh khắp bốn phương đều cảm thấy thư thái, có một luồng đạo vận khó tả vây quanh thân mình.

Thiên địa hiển thánh, vô số sinh linh hướng về Thành Hoàng Miếu trên lục địa quỳ lạy, từng luồng nguyện niệm chi lực xen lẫn điểm

điểm khí vận bay về phía Địa Phủ.

"Ngang!" Một tiếng long ngâm vang lên, chỉ thấy một con Khí Vận Kim Long dài vạn vạn trượng hút hết nguyện niệm chi lực và khí vận từ các phương truyền tới, không ngừng lớn mạnh.

Có Thành Hoàng Miếu che chở vạn tộc, Địa Phủ có thể thu thập nguyện niệm chi khí và khí vận vô biên mọi lúc mọi nơi.

Khí Vận Kim Long càng hấp thụ nhiều khí vận, thân thể càng trở nên đồ sộ, vô số đạo văn tỏa hào quang thất thải, thậm chí ngưng tụ thành thực chất.

Vô số đại năng Hồng Hoang đều có thể thấy con Kim Long lượn lờ trên không trung Địa Phủ, tỏa ra khí tức khủng bố.

Tại hỗn độn hư không ngoài ba mươi ba tầng trời, Hồng Quân đang tọa thiền trong Tử Tiêu Cung cảm nhận được khí vận Địa Phủ tăng vọt, ý chí Địa Đạo hiển thánh, nét mặt lộ vẻ vừa mừng vừa lo.

Mừng là vì Địa Đạo sinh ý chí, quyền khống chế Hồng Hoang của Thiên Đạo sẽ bị giảm đi một nửa, ông có cơ hội khống chế ý chí Thiên Đạo.

Lo là vì ý chí Địa Đạo nảy sinh sẽ kiềm chế ý chí Thiên Đạo, khiến ông không thể chưởng quản toàn bộ Hồng Hoang.

Đây là chuyện vạn vạn lần ông không ngờ tới.

"Đại Đạo năm mươi, Thiên Đạo bốn mươi chín, độn khứ kỳ nhất...

Thôi bỏ đi, đã đi đến bước này thì cùng chưởng quản vậy..." Hồng Quân chưa nói hết câu, nét mặt bỗng trở nên dữ tợn như đang tranh đoạt với thứ gì đó.

Ý chí Thiên Đạo và Hồng Quân luôn tranh đoạt lẫn nhau để xóa bỏ

ý niệm của đối phương, nên căn bản không rảnh để ý đến Thái Ất.

Việc sắc phong Địa Tiên đã hoàn tất, ai nấy đều về vị trí của mình, tọa lạc tại các danh sơn tiên hải khắp Hồng Hoang.

Trong lúc khí vận Địa Phủ tăng vọt, tiểu thiên thế giới bên trong Luân Hồi Ma Phiên bỗng truyền đến từng tia dị động.

Nhưng Thái Ất còn việc quan trọng cần xử lý nên chưa kịp kiểm tra, chỉ đành đợi mọi việc an bài xong xuôi mới xem xét sau.

Chương 259

Phong Thần lượng kiếp cơ bản đã qua, cần phải sắc phong chư thần, với thân phận của Thái Ất, y hoàn toàn không cần phải có mặt.

Nhưng nghĩ lại, dẫu sao đệ tử Xiển giáo cũng chưởng quản việc phong thần, với tư cách Đại sư huynh, y cần phải đến để trấn áp hiện trường cho Khương Tử Nha, tránh để Hạo Thiên ức hiếp.

"Sắc phong Địa Tiên đã xong, Trấn Nguyên Tử hãy để mắt tới mạch Địa Tiên này." "Trấn Nguyên Tử cẩn ghi pháp chỉ Đạo Chủ." Địa Tiên là con đường quan trọng để Địa Phủ ngưng tụ khí vận, Thái Ất không thể không nhắc Trấn Nguyên Tử để tâm hơn.

Thái Ất dặn dò chúng nhân vài câu rồi bước vào thời không trường hà, cấp tốc đến Tây Kỳ.

Tại thành Tây Kỳ, một tòa Phong Thần Đài cao sừng sững như cột trụ chống trời, tỏa ánh kim quang rực rỡ.

Khương Tử Nha đứng trên Phong Thần Đài nhìn vào Phong Thần Bảng trước mắt, từng phù văn thần bí sáng ngời tỏa ra đạo vận nồng đậm.

Phía trước ông, từng đạo nguyên thần đang say ngủ xếp hàng, xung quanh vô số tu sĩ đang chờ đợi Thiên Đình sắc phong thiên thần.

Trong đó có Quảng Thành Tử và những người khác.

"Khương Tử Nha, chờ đợi nửa ngày rồi, rốt cuộc có phong thần hay không?" Hư không truyền đến một giọng nói phiền muộn, nhưng không ai dám phản bác.

Hạo Thiên, chủ nhân Thiên Đình, lần này đã đợi rất lâu, chiến tranh Phong Thần đã kết thúc, chỉ còn thiếu bước này.

Vậy mà Khương Tử Nha cứ trì hoãn mãi không phong thần khiến Hạo Thiên nổi giận phải lên tiếng chất vấn.

Khương Tử Nha tuy tu vi không cao nhưng đầu óc vô cùng cơ mẫn, lại thêm thế lực Xiển giáo hiện giờ đang lớn mạnh nên chẳng hề sợ hãi Hạo Thiên.

"Phong Thần Bảng ở ngay đây, nếu Ngọc Đế nôn nóng thì cứ việc phong thần, Tử Nha vừa hay được về Côn Luân sơn tu hành." Hạo Thiên biến sắc, Phong Thần Bảng ở đó nhưng lão căn bản không nhìn thấy chữ trên đó, chỉ có Khương Tử Nha mới xem được.

Nếu ông ta về Côn Luân sơn thì không ai có thể thay trời phong thần.

Còn về Thân Công Báo, không may đã gặp nạn trong lượng kiếp, nguyên thần cũng đã lên Phong Thần Bảng.

"Tử Nha khoan đã, bản tọa không vội, chỉ sợ lỡ mất giờ lành, cứ phong thần đi." Hạo Thiên vì sự hưng thịnh của Thiên Đình mà buộc phải cúi đầu trước Khương Tử Nha.

Hừ, đợi phong thần xong, ta nhất định sẽ thu thập ngươi một trận vì dám mạo phạm thiên uy.

"Hưu!" Trên hư không, tử khí đông lai vạn lý, thụy thái bốc lên, vạn vạn đóa kim liên rải thành đại lộ, thiên địa như được phân tách trong phút chốc.

Vô số dị tượng chiếu sáng thiên địa, tỏa ra đạo vận vô biên.

Thái Ất đạp không mà tới, ánh mắt quét qua chúng nhân.

"Bái kiến Đại sư huynh!" "Bái kiến Thiên Tôn!" Thái Ất là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có tư cách nhận danh hiệu Thiên Tôn.

Ngay cả Hạo Thiên là chủ nhân Thiên Đình, thấy Thái Ất cũng

phải tôn kính gọi một tiếng Thiên Tôn.

"Tử Nha, phong thần chưa kết thúc, Sư tôn đang chờ đấy." "Sư huynh chưa tới, Tử Nha không dám phong thần." Tuy là thay trời phong thần, nhưng Thái Ất là Địa Đạo Chi Chủ, đã sắc phong Địa Tiên.

Nếu trên Phong Thần Bảng có nhân tuyển nào Thái Ất ưng ý, y tuyệt đối sẽ không ngần ngại mà đưa nguyên thần đi.

Khương Tử Nha trì hoãn chính là để đợi Thái Ất xuất hiện.

"Cứ việc phong thần đi." Khương Tử Nha gật đầu, trước Phong Thần Bảng, Bách Giám đứng bên cạnh đón tiếp các đạo nguyên thần.

"Nay phụng sắc lệnh Thái Thượng Nguyên Thủy, Bách Giám có công xây dựng Phong Thần Đài, đón tiếp vong hồn, phong làm thủ lĩnh Tam Giới, đứng đầu bát bộ ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần thanh phúc." Việc Khương Tử Nha phong thần cũng không khác tiền thế là mấy, nhưng những vị được sắc phong đều là thần tiên trên trời.

Mạch Địa Tiên của Ngũ Nhạc Sơn Thần, Thiên Đình không có quyền sắc phong.

Theo sau từng thần vị được sắc phong, từng đạo nguyên thần được trọng đúc nhục thân.

Khương Tử Nha tuy chấp chưởng Phong Thần Bảng nhưng không tự phong thần cho mình.

Đừng quên rằng ông không lên Thiên Đình, hiện tại Xiển giáo thế mạnh, lại có quan hệ mật thiết với Địa Phủ, Khương Tử Nha chắc chắn sẽ không nhậm chức tại Thiên Đình.

"Phong thần đã xong, chư vị tiên gia hãy về nhậm chức đi." Dứt lời, Khương Tử Nha phất tay, Phong Thần Bảng hóa thành một đạo kim quang thu vào trong tay áo.

“Khương Tử Nha, Phong Thần Bảng là vật của Thiên Đình ta, mau giao ra đây.” Hạo Thiên thấy Khương Tử Nha thu hồi Phong Thần Bảng thì vô cùng lo lắng.

Phải biết rằng Phong Thần Bảng không chỉ sắc phong thiên thần mà còn quản lý pháp khí và quả vị của các lộ thần tiên, một khi bị Khương Tử Nha lấy đi, vận mệnh chư thần Thiên Đình sẽ bị nắm thóp.

Hạo Thiên là chủ nhân Thiên Đình, đương nhiên không muốn thuộc hạ của mình bị kẻ khác khống chế.

Tấm Phong Thần Bảng đó, dù thế nào lão cũng phải nắm trong tay, không cho phép ai chạm vào.

Còn có Đả Thần Tiên chuyên đánh thiên thần, càng không thể để thất lạc bên ngoài, chỉ có thể để lão chưởng quản.

Khương Tử Nha không thèm để ý đến Hạo Thiên, thậm chí không thèm quay đầu lại.

Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên là pháp khí, sao có thể giao vào tay kẻ khác.

Chủ nhân Thiên Đình cũng không thể cưỡng đoạt pháp bảo của người khác.

Khương Tử Nha dù chỉ có tu vi Chân Tiên nhưng không hề sợ hãi, có Đại sư huynh ở đây, dù Hạo Thiên tu vi cao đến đâu cũng không làm gì được.

Hạo Thiên thấy Khương Tử Nha phớt lờ mình, trong lòng nổi trận lôi đình, một Chân Tiên nhỏ bé mà cũng không coi lão ra gì.

Sau này Bát bộ Chính thần Thiên Đình còn ai nể mặt lão nữa, nếu không trừng phạt Khương Tử Nha thì lấy gì để hiển thị uy nghiêm Thiên Đế.

“Hô!” Khí tức quanh thân Hạo Thiên bùng nổ, một luồng uy áp thiên địa mênh mông ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ như muốn hái sao bưng trăng, che phủ cả bầu trời.

Hạo Thiên mượn nhờ tinh thần chi lực để tu luyện, hiện tại có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, giết một Chân Tiên thực sự quá dễ dàng.

Tiếc là có Thái Ất ở đây, Hạo Thiên định sẵn là sẽ thất bại.

“Phóng tứ!” Một tiếng quát giận dữ vang lên, Thái Ất tỏa ra áp lực của vạn vạn thế giới, cả vùng hư không vỡ vụn thành những luồng hỗn độn hỗn loạn.

Quy tắc thiên địa bị viết lại trong tích tắc, địa phong thủy hỏa bùng phát dữ dội, vô số sinh linh cảm giác như tai nạn đang giáng xuống.

Một Hạo Thiên luôn cao ngạo bị luồng uy áp vô lượng đè ép đến mức quỳ rạp xuống, xương cốt toàn thân kêu răng rắc, nhục thân xuất hiện vô số vết nứt, rỉ ra tiên huyết màu vàng.

Những thiên thần vừa mới có được nhục thân đa phần đều bị khí thế khủng bố đè nát, ngay cả nguyên thần cũng tiêu tán.

Thiên Đình khó khăn lắm mới phong thần được một lần, vậy mà trong phút chốc bị diệt sát một nửa, Hạo Thiên đau lòng như rỉ máu.

Thái Ất có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, ngay cả Thánh nhân cũng không dám khinh suất đắc tội.

Chương 260

Nay Hạo Thiên lại muốn giết Khương Tử Nha trước mặt Thái Ất, chẳng khác nào khiêu khích.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, một luồng khí tức của Thái Ất đủ để tiêu diệt Hạo Thiên.

"Thiên...

Thiên Tôn tha mạng, Hạo Thiên biết lỗi rồi." Hạo Thiên tuy quý vi chủ nhân Thiên Đình nhưng tu vi có hạn, đối diện với Thái Ất chỉ có thể cầu tha thứ.

Thể diện và tính mạng cái nào quan trọng hơn, bất cứ ai cũng phân biệt rõ.

"Nếu thấy chức vị chủ nhân Thiên Đình làm quá thoải mái, bản tọa không ngại thay đổi người khác đâu." Kẻ dám đe dọa thay đổi Thiên Đế, e rằng chỉ có y.

Phải biết Hạo Thiên đảm nhiệm Ngọc Đế là theo pháp chỉ Đạo Tổ, không thể nghịch chuyển.

Nhưng hiện tại ý chí Địa Đạo đã thức tỉnh, với thân phận Địa Đạo Chi Chủ, y có thể ngồi ngang hàng với Đạo Tổ, ít nhất là việc thay đổi một Thiên Đế cũng không ai dám phản bác.

Hạo Thiên sợ hãi run rẩy, nếu thực sự bị phế bỏ vị trí Ngọc Đế, không chỉ mất hết mặt mũi mà thậm chí về Tử Tiêu Cung làm đạo đồng cũng không đủ tư cách.

"Mong Thiên Tôn nương tay, xin cao nhân quý thủ." "Hừ, từ nay về sau, thần linh quản lý Thiên giới, Nhân giới không được xuất hiện bóng dáng thiên thần nữa." Thái Ất chốt hạ một câu, ngăn cách thiên

thần tại Thiên giới.

Phải biết rằng hiện tại Nhân tộc mới là nhân vật chính của thiên địa, nếu thiên thần chỉ có thể ở Thiên giới không được xuống phàm trần, họ sẽ không thể thu thập khí vận Nhân tộc.

Biến tướng là thiên thần bị nhốt tại Thiên giới, chỉ có thể dựa vào tinh thần chi lực để tu luyện, không thể nhúng tay vào việc của đại lục Hồng Hoang, thậm chí đến việc hiển thánh cũng không được phép.

Trong lòng Hạo Thiên vạn lần không cam chịu, nhưng trước mặt Thái Ất, lão buộc phải cúi đầu, ai bảo đối phương quá mạnh.

"Nhân giới đều nghe theo Thiên Tôn, Thiên Đình sẽ không can thiệp nữa." Thái Ất mỉm cười nhạt, thu hồi khí tức, phất tay dẫn theo chúng đệ tử Xiển giáo bay về phía Côn Luân sơn.

Quảng Thành Tử và những người khác nhìn y với ánh mắt sùng bái, quả nhiên Đại sư huynh lợi hại, chỉ vài câu đã trị cho Hạo Thiên ngoan ngoãn.

Hồng Hoang là thế giới cá lớn nuốt cá bé, không có thực lực chỉ có thể bị kẻ khác chèn ép, đó chính là lý do Thái Ất phải liều mạng nâng cao tu vi.

Phong Thần lượng kiếp kết thúc, bất kể là Tam Thanh hay Tây phương nhị Thánh đều phải rời khỏi đại lục Hồng Hoang, tiến về hỗn độn hư không ngoài ba mươi ba tầng trời để khai tịch đạo trường.

Tại Côn Luân sơn mây mù bao phủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Ất ngồi ngang hàng trong Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử cùng các đệ tử khác xếp hàng chỉnh tề, cung kính chờ đợi.

"Lần này Phong Thần lượng kiếp đã an nhiên vượt qua, nhưng vi sư sắp tới phải rời khỏi đại lục Hồng Hoang để đến hỗn độn khai tịch đạo trường.

Vì vậy hôm nay triệu tập các con để truyền lại chức vị Chưởng giáo.” Chưởng giáo không chỉ có thân phận tôn quý, có thể hưởng thụ toàn bộ khí vận của giáo phái để tăng tốc độ tu luyện, đối với bất kỳ ai cũng có sức hấp dẫn cực lớn.

Nếu không phải Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt buộc phải đến hỗn độn thì ông sẽ không dễ dàng từ bỏ vị trí Chưởng giáo.

Quảng Thành Tử và những người khác tuy mong đợi, nhưng đều biết rằng chức vị Chưởng giáo chắc chắn không dành cho họ.

Bởi tu vi đã bày ra đó, không ai có thể thích hợp hơn Đại sư huynh để đảm nhận vị trí này.

“Thái Ất là người xuất sắc nhất trong đám đệ tử, tu vi thậm chí đã vượt xa vi sư.

Truyền chức Chưởng giáo cho con, ta vô cùng yên tâm.” Dứt lời, Nguyên Thủy Thiên Tôn trao Tam Bảo Ngọc Như Ý vào tay Thái Ất.

Tam Bảo Ngọc Như Ý không chỉ là pháp khí chứng đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà còn là tín vật của Chưởng giáo Xiển giáo.

Nếu không có nó trong tay, ngồi lên vị trí Chưởng giáo cũng danh bất chính ngôn bất thuận.

“Đa tạ Sư tôn.” Thái Ất thản nhiên nhận lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý, lòng không vui cũng chẳng buồn.

Đừng nhìn vị trí Chưởng giáo có vẻ dễ dàng, thực chất có quá nhiều việc phải quản lý.

Nếu không có Hậu Thổ và Huyền Minh giúp trông coi Địa Phủ, y căn bản chẳng có thời gian tu luyện.

Giờ lại phải chưởng quản Xiển giáo, lo liệu việc tu hành cho mọi người, thật khó nói hết bằng lời.

Tất nhiên trong lòng Thái Ất cũng có chút vui mừng, vì có thể hưởng thụ khí vận của cả Xiển giáo gia trì.

Chỉ cần tìm người giúp quản lý giáo vụ là được.

"Mọi việc đã an bài xong, vi sư đi trước đây." "Sư tôn khoan đã!" Phổ Hiền, Văn Thù, Từ Hàng, Câu Lưu Tôn bốn người đồng thanh gọi.

Bốn người họ trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bị gọt mất Tam Hoa, tan mất Ngũ Khí trong lồng ngực.

Tuy có Thái Thanh sư bá ban cho Cửu Chuyển Kim Đan để khôi phục pháp lực, nhưng Tam Hoa trên đỉnh đầu khó lòng luyện lại, Ngũ Khí trong ngực cũng không còn thuần khiết, tu vi không cách nào tinh tiến thêm được.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn sắp rời Hồng Hoang nên họ muốn hỏi cách ngưng luyện lại Tam Hoa.

"Cảm vấn Sư tôn, Tam Hoa của chúng con đã đứt, Ngũ Khí hoán tán, tu vi khó lòng thốn tiến, không biết có cách nào để luyện lại Tam Hoa không?" Trong mắt bốn người, Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thiên Đạo Thánh nhân, chắc chắn sẽ có cách giải quyết, ánh mắt họ tràn đầy kỳ vọng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm thở dài, Tam Hoa vốn do tinh-khí-thần ngưng tụ mà thành, đời này chỉ có thể ngưng luyện một lần.

Dù tu vi mạnh đến đâu cũng không thể giúp họ ngưng tụ lại được.

Tuy đời này không thể luyện lại, nhưng không có nghĩa là không thể chứng đạo, nhất là khi có Thái Ất ở đây, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn.

"Tam Hoa đã đứt thì khó lòng nối lại, nhưng có cách để tu vi tiến thêm một bước, việc chứng đạo cũng không khó." Phổ Hiền, Từ Hàng

bốn người mừng rỡ, nhưng ngay lập tức lại bị dội một gáo nước lạnh.

"Chỉ cần nhập luân hồi, chuyển thế trọng tu, vẫn có thể trở lại đỉnh phong, nhưng quá trình sẽ có chút gian truân.

Nếu các con nguyện ý chuyển thế, có thể nhờ Thái Ất đưa vào luân hồi, sau này vẫn có thể bái nhập Xiển giáo." Sau khi luân hồi chuyển thế, mọi thứ sẽ bắt đầu lại, việc ngưng tụ Tam Hoa và luyện ra Ngũ Khí không còn là vấn đề, thậm chí chứng đạo cũng khả thi.

Đó cũng là một phương pháp.

Nhưng họ đã tu luyện vô số nguyên hội mới có được tu vi Đại La Kim Tiên, giờ chuyển thế trọng tu, ai biết được mất bao lâu mới trở lại đỉnh phong.

Thêm nữa, chuyển thế có vô số nguy hiểm, nếu xảy ra sơ suất, không ai dám đảm bảo họ có còn mạng để bái nhập Xiển giáo hay không.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy được suy nghĩ của bốn người, lắc đầu không nói gì, chỉ khẽ gật đầu với Thái Ất rồi biến mất không một tiếng động.

Rõ ràng ông đã đến hỗn độn hư không để khai tịch đạo trường.

Phương pháp đã để lại, có muốn chuyển thế hay không là tùy ý nguyện của họ, không ai ép buộc.

Thái Ất cũng nhìn thấu tâm tư của bốn người, muốn tu vi tinh tiến mà lại không muốn tốn thời gian, làm gì có chuyện dễ dàng như thế.

Xem ra không bao lâu nữa, e rằng họ sẽ phản ra Xiển giáo để đầu quân cho Tây phương.

Chương 261

Trong tiền thế, sau khi Phong Thần kết thúc, Nhiên Đăng đạo nhân đã dẫn họ phản giáo sang Tây phương.

Đời này Thái Ất đã đuổi Nhiên Đăng đi trước, không biết liệu chuyện phản giáo có xảy ra nữa không.

Bất kể kết quả thế nào, bốn người họ vẫn đang ở Xiển giáo, không thể đuổi đi, chỉ đành để sau này tính tiếp.

"Quảng Thành Tử, sự vụ Xiển giáo rất nhiều, đệ hãy tạm thời giúp ta xử lý, có vấn đề gì thì trực tiếp đến Địa Phủ tìm ta." Quảng Thành Tử vô cùng vui mừng, có pháp chỉ của Thái Ất, cả Côn Luân sơn tạm thời đều do ông quản hạt.

Bình thường ông vẫn giúp Nguyên Thủy Thiên Tôn xử lý tục sự, giờ chính là lúc phát huy năng lực.

"Đa tạ Đại sư huynh tín nhiệm." "Tuy đệ tạm thời chưởng quản Xiển giáo, nhưng nhớ kỹ không được xử sự bất công, nếu không Tam Bảo Ngọc Như Ý trong tay sư huynh sẽ không nể tình đâu." Giao Xiển giáo cho Quảng Thành Tử là sự tín nhiệm, nếu ông phụ lòng tốt này thì chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Tránh để Quảng Thành Tử cậy quyền thế mà làm bậy, như vậy thì không hay.

"Đại sư huynh yên tâm, sư đệ nhất định sẽ tận trung chức thủ, tận tâm tận lực." Thái Ất gật đầu, ánh mắt lướt qua những người còn lại rồi nói: "Phổ Hiền sư đệ, nếu muốn chuyển thế luân hồi trọng tu, cứ việc đến Địa Phủ.

Sư huynh định sẽ bảo hộ các đệ bình an, sau khi truyền thế lại

chứng đại đạo." "Đa tạ sư huynh, chúng đệ sẽ cân nhắc thêm." Bốn người ngoài miệng nói cân nhắc, thực chất là không muốn chuyển thế trọng tu, chỉ là không nỡ từ chối thẳng thừng mà thôi.

Thái Ất lắc đầu không khuyên thêm nữa, hóa thành một đạo kim quang bay về Địa Phủ.

Chúng nhân tản về thiên điện, chỉ có Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù và Câu Lưu Tôn tụ tập lại một chỗ, thì thầm bàn bạc.

Tại Tây phương Linh Sơn, trong Đại Hùng Bảo Điện, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn triệu tập môn hạ đệ tử để dặn dò mọi việc.

Chuẩn Đề đã thu nạp phần lớn nguyên thần của đệ tử Tiệt giáo, nhờ Bát Bảo Công Đức Trì để trọng đúc nhục thân, lại dùng kinh văn để tẩy não, khiến họ trung thành với Tây phương giáo.

Hiện tại số lượng đệ tử Tây phương giáo có thể coi là đứng đầu tứ giáo, hiện ra một cảnh tượng hưng thịnh.

Tất nhiên nói về khí vận thì Xiển giáo vẫn mạnh nhất, vì họ đã giúp Tây Kỳ đoạt thiên hạ nên được khí vận gia trì khổng lồ.

Cộng thêm khí vận Địa Phủ đang thịnh, Xiển giáo cũng được hưởng lợi theo, khí vận ngưng tụ cao ngất ngưởng.

"Nhiên Đăng đạo hữu, sự vụ trong giáo đã an bài ổn thỏa, vài ngày nữa ta sẽ rời Hồng Hoang tiến về hỗn độn khai tịch đạo trường.

Việc trong giáo xin nhờ Tam giáo chủ lo liệu nhiều hơn." "Đạo hữu khách khí rồi, đó là bổn phận của ta.

Chỉ có một việc cần báo cho hai vị Giáo chủ.

Xiển giáo Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù, Câu Lưu Tôn và những người khác vốn có thâm giao với bần đạo đã lâu, vài ngày trước họ có ý muốn bái nhập Tây phương giáo.

Nhờ ta dẫn dắt một phen, không biết ý hai vị Giáo chủ thế nào?" Phương pháp tu luyện của Tây phương giáo và Huyền môn có chút khác biệt, không tu Tam Hoa trên đỉnh mà chỉ cần ngưng tụ Xá Lợi Tử cũng có thể chứng đại đạo.

Cộng thêm việc nhóm Phổ Hiền luôn vãng lai với Nhiên Đăng đạo nhân nên họ mới từ chối luân hồi trọng tu để cải sang môn hạ Tây phương giáo.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mong còn không được, vui mừng nói: "Đạo hữu có chuyện tốt như vậy sao không nói sớm, mau đón họ về Tây phương, đúng lúc chúng ta tổ chức phật môn khánh điển." Họ vốn đã muốn thoát ly Huyền môn để lập Phật môn, sáng lập Đại thừa Phật giáo.

Đúng lúc Từ Hàng bái nhập Tây phương, có thể nhân dịp này tổ chức đại lễ.

Nhiên Đăng đạo nhân được sự đồng ý của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn liền lặng lẽ lẻn đến gần Côn Luân đón bốn người đi.

"Nhiên Đăng đạo hữu, hai vị Giáo chủ thực sự nguyện ý để chúng ta gia nhập Tây phương giáo sao?" Xiển giáo và Tây phương giáo từng nhiều lần phát sinh mâu thuẫn, nhóm Từ Hàng đều lo lắng sợ Chuẩn Đề không thu nạp.

"Bốn vị đạo hữu yên tâm, nhị vị Giáo chủ lòng dạ nhân hậu, không chấp nhất chuyện cũ, chỉ cần thành tâm bái nhập Tây phương tuyệt đối không có vấn đề gì.

Chúng ta đi mau thôi, kẻo vị kia biết được thì không đi nổi đâu." 'Vị kia' ở đây đương nhiên là nhắc đến Thái Ất.

Với tu vi khủng bố của y, một khi biết họ phản giáo, không chỉ là không đi được mà thậm chí còn hồn phi phách tán.

May mà có bí bảo Chuẩn Đề ban cho có thể che giấu thiên cơ, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng khó lòng tra ra hành tung của họ.

Nếu không có thủ đoạn che giấu thiên cơ này, Nhiên Đăng đạo nhân dù có tu vi Chuẩn Thánh cũng không dám một mình chạy đến Côn Luân sơn đón người.

Từ Hàng vừa nghĩ đến Thái Ất liền cảm thấy lạnh sống lưng, phản ra Xiển giáo là đường không có lối về, một khi bị phát hiện chỉ có con đường chết.

Trong lúc họ đang bay về phía Tây phương, dị tượng giữa hư không đột ngột biến đổi.

"Oanh!" Hư không bỗng dưng sấm sét nổi lên, sát khí bốn bề cuồn cuộn, vô số đạo văn ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ vạn vạn trượng.

Đạo vận vô biên tạo thành một con Luân Hồi Huyết Nhãn giữa lòng bàn tay, tỏa ra uy áp hủy thiên diệt địa giáng xuống đầu họ.

"Không ổn, bị phát hiện rồi!" Mọi người đều nhìn ra bàn tay khổng lồ kia chắc chắn là thần thông của Thái Ất thi triển.

Thái Ất tu vi cao thâm, lại có vô số Địa Tiên tọa trấn khắp Hồng Hoang, bất kỳ chuyện gì cũng không qua mắt được y.

Muốn phản ra Xiển giáo để sang Tây phương giáo đúng là si tâm vọng tưởng.

Thái Ất ghét nhất là kẻ phản giáo, năm xưa Trường Nhĩ Định Quang Tiên phản Tiệt giáo đã bị y một chưởng đánh chết, huống chi là đệ tử Xiển giáo đào tẩu, chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Thế nên vừa ra tay, y đã muốn dồn đám Từ Hàng vào chỗ chết.

Bàn tay khổng lồ giáng xuống làm sụp đổ thiên địa, vạn vật tiêu trầm, tinh tú rơi rụng, thời không vỡ vụn thành tro bụi.

Chỉ riêng uy áp tỏa ra đã khiến nhục thân của Văn Thù và những người khác xuất hiện vết nứt, rỉ máu vàng.

Ngay cả Chuẩn Thánh như Nhiên Đăng cũng không thể chống đỡ nổi một đòn tùy ý của Thái Ất.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, một niệm có thể định đoạt tính mạng.

"Phá!" Giữa hư không, một luồng thất thải bảo quang dài vạn trượng quét qua, va chạm với bàn tay khổng lồ tạo nên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Năng lượng khủng bố biến thành đạo vận vô biên che khuất bầu trời, hư không vỡ vụn thành hư vô, hỗn độn chi khí tràn ngập chư thiên.

Kẻ có thể chống lại một đòn của Thái Ất chỉ có thể là Hỗn Nguyên Thánh nhân, đó chính là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Hưu!" Một luồng thất thải bảo quang hạ xuống, Chuẩn Đề tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, ánh mắt cảnh giác nhìn lên hư không, thần sắc có chút căng thẳng.

Tuy có thể chống đỡ một đòn, nhưng thực lực vẫn còn kém cạnh.

Quan trọng nhất là Đạo Tổ có lệnh, Thánh nhân không được động thủ tại Hồng Hoang.

Một khi đánh nhau với Thái Ất chắc chắn sẽ dẫn Đạo Tổ ra, lúc đó không chỉ là chuyện không thể thu dọn mà thậm chí còn có thể thân tử đạo tiêu.

"Cộp, cộp!" Thái Ất bước đi trên hư không, ánh mắt rực cháy nhìn

xuống đám người bên dưới, thần sắc lạnh lùng không một chút cảm xúc.

Chương 262

"Từ Hàng, Phổ Hiền, các ngươi phản ra Xiển giáo, vi phạm giáo quy.

Hôm nay bản tọa thay Sư tôn chấp pháp, đánh các ngươi hồn phi phách tán." Bốn người run rẩy, ánh mắt cầu cứu Chuẩn Đề.

Lúc này chỉ có Chuẩn Đề mới cứu được họ, một khi để Thái Ất ra tay họ nhất định sẽ chết chắc.

"Khoan đã, Từ Hàng đã là đệ tử Tây phương ta, không chịu sự ràng buộc của môn quy Xiển giáo, xin đạo hữu minh xét đúng sai, đừng có dây dưa nữa." "Hừ, tiên khí Ngọc Thanh trên người họ vẫn còn lưu lộ, sao có thể là đệ tử Tây phương?

Ăn nói hàm hồ cũng nên nhìn cho kỹ chứ.

Đạo hữu mau chóng đến ngoại tầng trời khai tịch đạo trường đi, kẻo Đạo Tổ quở trách thì khó mà gánh nổi." Thái Ất không giống các Thánh nhân khác, y chứng đạo Hỗn Nguyên Tiên, lại có ý chí Địa Đạo che chở, căn bản không sợ Hồng Quân.

Tam giới mặc y tự tại, Thiên Đạo cũng chẳng quản nổi.

"Hôm nay đạo hữu ở đây, đúng lúc làm chứng luôn.

Tây phương giáo chính thức ly khai Huyền môn, đổi tên thành Phật giáo.

Ta Chuẩn Đề là Chuẩn Đề Phật của Phật giáo." "Ta Tiếp Dẫn là A Di Đà Phật." Không biết từ lúc nào Tiếp Dẫn cũng đã xuất hiện.

"Nhiên Đăng là Nhiên Đăng Cổ Phật, Từ Hàng, Phổ Hiền, Văn Thù, Câu Lưu Tôn lần lượt là Quán Thế Âm Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát, Câu Lưu Tôn Phật, mong Thiên Đạo giám định."

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn phản ra Huyền môn, đổi Tây phương giáo thành Phật giáo, lập ra hàng loạt chức vị Phật, Bồ Tát, Tôn Giả.

Hành động này khiến vô số tu sĩ chấn nộ.

Tu sĩ Hồng Hoang đa phần đều nghe Đạo Tổ giảng đạo, thuộc về một mạch Huyền môn.

Việc hai người họ phản giáo chắc chắn sẽ gây ra mối thù hận khôn lường.

"Chuẩn!" Một giọng nói trầm thấp vang lên, thiên địa biến sắc, nhóm Chuẩn Đề thay hình đổi dạng.

Đạo bào biến thành cà sa, tóc đen búi thành nhục kế, phật quang trang nghiêm thánh khiết bao phủ chư thiên.

Phật môn Tây phương xuất thế là đại thế, không ai có thể ngăn cản.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Từ Hàng có thể thoát được một kiếp.

"Đạo hữu thật lớn mật, cải đổi Phật môn không sợ trở thành công địch của Hồng Hoang sao?

Thôi được, đã nhập Phật giáo, bần đạo không chấp nhất nữa." Dứt lời, bốn người mừng rỡ nghĩ y sẽ tha cho họ, nhưng điều này hoàn toàn trái ngược với phong cách của Thái Ất.

"Đa tạ đạo..." "Đi thì cứ đi, bần đạo không cản, nhưng những gì thuộc về Xiển giáo phải để lại." Xiển giáo khổ công bồi dưỡng, dạy cách tu luyện ngộ đạo, giờ phản bội thì tu vi cả đời này phải trả lại.

Theo ý niệm chuyển động, quanh thân bốn người Phổ Hiền, Văn Thù bỗng hiện ra thời không trường hà, trực tiếp xé xác nhục thân họ thành mảnh vụn, nguyên thần cũng bị chặt làm nhiều đoạn.

Kẻ phản giáo chỉ có thể dùng tính mạng để trả nhân quả.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn còn chưa kịp nói gì Thái Ất đã ra tay, khi định thần lại thì Văn Thù đã chết.

"Thái Ất, ngươi dám giết đệ tử Phật môn ta!" "Đạo hữu nhìn cho kỹ, họ không may lạc vào thời không trường hà mà thân tử đạo tiêu, chẳng liên quan gì đến bản tọa cả." Dứt lời, hình bóng Thái Ất dần tan biến.

Văn Thù đã bị trừng phạt, y không cần để tâm thêm nữa, việc đánh nhau với Chuẩn Đề lúc này là không cần thiết.

Hiện tại đại lục Hồng Hoang do Địa Tiên chưởng quản, một khi đánh nhau với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, dù thắng thì y cũng là người chịu thiệt.

"Hai vị Giáo chủ, giờ phải làm sao?" "Đừng vội, nguyên thần mới vừa vỡ nát, hai ta cùng thi triển thần thông sẽ có một tia sinh cơ." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn vận khí, thời không trường hà hiện ra trước mặt rồi nghịch chuyển.

Từng mảnh vỡ nguyên thần tụ lại, hình bóng bốn người dần hiện ra.

Hai vị Thánh nhân nghịch chuyển thời không thu thập nguyên thần cho họ, nhưng tiếc là nguyên thần của Từ Hàng thiếu mất một phần, không cách nào tìm lại được.

"Thiên mệnh khó đoán, Từ Hàng gặp nạn này là không thể tránh khỏi." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đưa họ về Linh Sơn, dùng Bát Bảo Công Đức Trì để trọng đúc nhục thân.

Do Từ Hàng thiếu một phần nguyên thần nên từ nam tính biến thành nữ tính, thật đúng là tạo hóa trêu người.

Tại Phong Đô thành của Địa Phủ, Thái Ất đang ngồi xếp bằng,

trước mặt là Luân Hồi Ma Phiên đang rung động dữ dội như phát sinh biến hóa gì đó.

Kể từ khi sắc phong Địa Tiên, y cảm nhận được từng tia dị động từ Ma Phiên, nhưng vì bận rộn nên chưa kịp kiểm tra.

Giờ mọi việc đã xong, y cuối cùng cũng có thể an tâm xem xét.

"Hưu!" Thái Ất hóa thành kim quang nhập vào Luân Hồi Ma Phiên.

Trong tiểu thiên thế giới của Ma Phiên, vạn vạn tinh tú treo cao tỏa ánh tinh thần.

Linh sinh trên mặt đất phân bố khắp vạn tiên sơn, tham lam hấp thụ linh khí, đạo vận nồng đậm bao phủ thiên địa.

Địa phong thủy hỏa, ngũ hành chi khí, âm dương biến hóa đều vận hành trật tự trong thế giới này.

Thoạt nhìn thế giới không có thay đổi gì lớn, nhưng Thái Ất vẫn cảm nhận được sự khác biệt.

Một luồng ý chí khủng bố bao trùm cả thế giới khiến y cũng cảm thấy khó lòng chống đỡ.

May thay, luồng ý chí này không có ác ý với y, ngược lại còn tỏ ra thân cận.

Điều kỳ lạ nhất là đạo vận trong thế giới đều đang hội tụ về một hướng, không, không phải hội tụ mà là phát tán.

Trên bầu trời tinh tú có những quầng sáng thất thải tỏa đạo vận vô lượng.

Toàn bộ đạo vận trong thế giới đều bắt nguồn từ đó, tạo ra áp lực cường đại cuồn cuộn như thủy triều.

Thái Ất kinh ngạc ngưng thần nhìn kỹ, chỉ thấy một quả trứng khổng lồ vạn vạn trượng.

Toàn thân quả trứng phủ đầy đạo văn huyền diệu, tỏa hào quang rực rỡ chiếu sáng cả thế giới.

Vô số trật tự thiên địa diễn hóa thành những sợi tơ bao quanh, mỗi hơi thở của nó đều phun ra đạo vận vô biên, một ý niệm khủng bố truyền ra từ bên trong.

Thái Ất kinh hãi nhận ra, quả trứng trước mắt chính là ý chí Địa Đạo đang ngưng tụ đạo vận chuẩn bị hóa hình.

Thiên Đạo tuy sinh ra ý chí sớm nhất nhưng không có thực thể cụ thể, chỉ có thể cảm nhận chứ không thấy được bản thể.

Ý chí Địa Đạo nhờ khí vận khổng lồ của Địa Phủ gia trì mà đang ngưng thần hóa hình trong tiểu thế giới, muốn mô phỏng tu sĩ để diễn hóa đạo thể tu luyện.

Điều này khiến Thái Ất vô cùng kinh ngạc.

Chương 263

Phải biết sức mạnh của ý chí Địa Đạo sánh ngang với Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, nếu hóa hình thành công thì thực lực Địa Phủ sẽ còn bùng nổ mạnh mẽ hơn nữa.

Thái Ất mong đợi ngày ý chí Địa Đạo hóa hình, nhưng trong lòng cũng đầy lo lắng.

Nếu nó không hóa hình, mọi thứ phải phụ thuộc vào tiểu thế giới, nhưng một khi đã hóa hình, nó có thể tự do đi lại giữa các thế giới như một tu sĩ.

Đến lúc đó, ngược lại y có thể bị Địa Đạo khống chế.

Vì vậy y bắt buộc phải tạo ra mối liên hệ chặt chẽ với ý chí Địa Đạo, tốt nhất là quan hệ huyết duyên.

Nếu có quan hệ huyết duyên, dù nó hóa hình cũng sẽ không làm hại y, đó là lựa chọn duy nhất để đảm bảo an toàn.

"Hưu!" Thái Ất ép ra một giọt tinh huyết vàng rực, tỏa ra uy áp đủ sức hủy diệt vạn thế giới.

Một giọt tiên huyết của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có uy lực vô song, trấn nát vạn vạn thế giới không phải chuyện khó.

Nhưng trước mặt ý chí Địa Đạo, nó chỉ như một hạt cát nhỏ nhoi, không thể gây ra sóng gió gì, thậm chí còn có thể bị khí thế làm tan nát.

Thái Ất có chút lo lắng, vì sức mạnh của ý chí Địa Đạo là không thể kháng cự.

Nếu không thể đưa tinh huyết vào quả trứng, mọi nỗ lực sẽ đổ sông đổ biển.

“Ông ông!” Quả trứng cảm ứng được khí tức của Thái Ất trên giọt tinh huyết liền rung động dữ dội, đạo vận xung quanh tỏa uy áp khủng bố.

Ý chí Địa Đạo từ khi sinh ra luôn nằm trong Luân Hồi Ma Phiên, người duy nhất nó cảm nhận được khí tức là Thái Ất.

Có thể nói Thái Ất đã nuôi dưỡng nó từ khi sinh ra, quan hệ giữa hai bên vốn đã rất mật thiết, chỉ là chưa có sự liên kết vật chất trực tiếp.

Giờ đây ý chí Địa Đạo cảm nhận được khí tức tinh huyết của Thái Ất liền truyền ra những dao động vui mừng lan khắp thế giới.

“Hưu!” Quả trứng phát ra một lực hút, trực tiếp hút giọt tinh huyết của Thái Ất vào trong, biến mất trong nháy mắt.

Thái Ất thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần ý chí Địa Đạo dung hợp giọt tinh huyết này, sau khi hóa hình nó chắc chắn sẽ vô cùng thân thiết với y.

Không cần lo nó sẽ gây bất lợi cho y nữa.

Sau này nó có thể trở thành trợ thủ đắc lực, giúp y tự tin hơn khi đối mặt với Thiên Đạo.

Tất nhiên tư chất càng cao thì hóa hình càng khó, dù khí vận Địa Phủ đang thịnh thì việc để ý chí Địa Đạo hóa hình vẫn là một hành trình gian nan.

Trong Hồng Hoang, thời gian là thứ rẻ mạt nhất, Thái Ất có đủ kiên nhẫn để đợi ngày nó hóa hình.

Ý chí Địa Đạo chuẩn bị hóa hình khiến Thái Ất nảy sinh ý tưởng mới.

Hiện tại thế giới Hồng Hoang đã vỡ vụn thành tam giới, nếu có

thể đưa một trong các giới đó vào tiểu thế giới của y chắc chắn sẽ gia tốc quá trình trưởng thành.

Nhưng để di chuyển một phần thế giới Hồng Hoang cần thực lực cực mạnh, chỉ có thể thực hiện từng bước một.

Tuy hiện tại chưa thể di chuyển tam giới, nhưng y có cách để mở rộng thế giới của mình, chí ít là mô phỏng Hồng Hoang để diễn hóa ra một tòa Thiên Đình.

"Hưu!" Thái Ất phất tay áo, ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu hiện ra trên hư không như những vì tinh tú tỏa đạo vận nồng đậm.

Từ khi có được chúng, Thái Ất đã muốn nâng cấp chúng thành Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí là Hỗn Độn Chí Bảo.

Nhưng tiếc là y tìm mãi vẫn không thấy mảnh vỡ Hỗn Độn Châu nên đành từ bỏ.

Trong ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu ẩn chứa sức mạnh chư thiên, chỉ cần mượn nhờ Hồng Mông Lượng Thiên Xích để diễn hóa chúng thành ba mươi sáu chư thiên là có thể xây dựng Thiên Đình trong tiểu thế giới.

"Hưu!" Thái Ất cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích liên tục vung lên ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu, từng luồng sức mạnh chư thiên thất thải cuồn cuộn dâng trào.

Nó che phủ cả không gian vô tận, ánh sáng nhật nguyệt tinh thần đều bị che khuất, đạo vận vô lượng diễn hóa thành những con rồng sáng thất thải gào thét bay lượn.

Tiền thế Nhiên Đăng đạo nhân nhờ Càn Khôn Xích đã diễn hóa hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu thành hai mươi bốn Phật quốc, công đức vô lượng.

Giờ Thái Ất có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhờ Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo dẫn dắt ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu diễn hóa thành ba mươi sáu chư thiên là chuyện hoàn toàn khả thi.

"Oanh!" Khi hào quang và đạo vận đạt đến cực hạn, một tiếng nổ vang lên.

Chỉ thấy ba mươi sáu viên Định Hải Thần Châu xếp thành một hàng trên bầu trời tinh tú, mỗi viên không ngừng mở rộng ra xung quanh.

Địa phong thủy hỏa được kéo đến dung nhập vào trong đó.

Sát na gian, ba mươi sáu tầng trời dần sinh ra, bên trong có cung điện nguy nga, núi non hiểm trở, tiên trì, rừng quỳnh đầy đủ.

Đạo vận vô biên cùng hỗn độn chi khí luân chuyển trong ba mươi sáu tầng trời.

Sức mạnh chư thiên vô lượng hòa cùng ánh tinh thần rải khắp nơi.

Thiên Đình Hồng Hoang chỉ có ba mươi ba tầng trời, phía trên là hỗn độn hư không.

Còn trong tiểu thế giới của Luân Hồi Ma Phiên, Tiên Đình có tới ba mươi sáu tầng, phía trên là hỗn độn tinh không kết nối trực tiếp với thế giới hỗn độn.

Sau này muốn đến hỗn độn không cần qua Thiên giới nữa, chỉ cần từ tiểu thế giới đi xuyên qua Tiên Đình là có thể đạt tới.

Thái Ất đặt tên cho ba mươi sáu tầng trời trong tiểu thế giới là Tiên Đình.

Chỉ những kẻ thành tiên mới có thể lên Tiên Đình để nhận tiên vị.

"Hưu!" Ý chí Địa Đạo cảm nhận được ý nghĩ của Thái Ất liền

phóng ra một luồng sáng thất thải, dùng đạo văn khắc lên cổng Tiên Đình hai chữ 'Tiên Đình'.

Theo hai chữ Tiên Đình xuất hiện, toàn bộ ba mươi sáu tầng trời tràn ngập tiên uẩn.

Hỗn độn tiên khí vô tận bao phủ Tiên Đình, sinh linh trong toàn bộ tiểu thiên thế giới đều cảm nhận được khí tức tiên linh.

Đó là một loại tồn tại chí cao vô thượng, có thể khiến người ta bất tử bất diệt.

"Oanh!" Theo Tiên Đình xuất hiện, trên không Địa Phủ vọt lên một đạo quang trụ thất thải dài ức vạn trượng, trực tiếp đâm thủng thời không, vượt qua Thiên Đình, truyền đến tận Hỗn Độn hư không.

Một cỗ uy áp khủng bố mang theo khí tức 'Tiên' nồng đậm nhuộm đẫm chư thiên, lan truyền khắp toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Vô số đại năng lần lượt bị kinh tỉnh, nhưng khi định cảm thụ kỹ khí tức tiên linh kia thì nó đã biến mất không dấu vết trong nháy mắt.

"Ân, luồng khí tức này thật kỳ đặc, tựa thần phi thần, tràn đầy tiên uẩn, Thái Ất đạo hữu lại làm ra trò trống gì rồi." Tại đại lục Hồng Hoang, Lão Tử cảm thụ được khí tức 'Tiên' truyền tới từ Địa Phủ, khẽ tán thán một câu.

Chương 264

Đây chính là Thiện thi của Lão Tử Thái Thanh Đạo Nhân.

Bởi vì Thánh nhân cần phải tới ngoài ba mươi ba tầng trời khai tịch đạo tràng, Thái Thanh Đạo Nhân bất đắc dĩ chỉ có thể để Thiện thi ở lại đại lục Hồng Hoang, thay thế bản tôn âm thầm hành sự.

Lúc này chính là thời điểm Tây phương thay tên đổi họ, thành lập Tây Phương Phật Giáo, tiến hành giáo hóa.

"Hưu!" Lão Tử vung đại tụ, một đạo nhân ảnh bay ra, chính là Đa Bảo Đạo Nhân.

"Đa Bảo, Tiệt giáo đại thế đã mất, nhưng vẫn lưu lại một tia đạo thống.

Nếu muốn phục hưng Tiệt giáo, chỉ có thể tranh đoạt khí vận Tây phương, đi thôi." Tiệt giáo tuy đã phúc diệt, nhưng vẫn còn Vô Đương Thánh Mẫu và một số ngoại môn đệ tử bảo lưu đạo thống không diệt.

Không lâu sau đó Tây phương sẽ đại hưng, khí vận tăng trưởng, Đa Bảo với tư cách là đại đệ tử Tiệt giáo, có trách nhiệm phục hưng giáo môn.

Lần này Lão Tử đưa Đa Bảo nhập Tây phương là muốn đoạt lại khí vận, để Tiệt giáo một lần nữa phục hưng.

Tuy rằng biện pháp này có chút mạo hiểm, nhưng để phục hưng Tiệt giáo thì đây là cách duy nhất rồi.

Đa Bảo khẽ hành lễ, dứt khoát hướng về phía Tây phương mà đi.

Lão Tử gật đầu, đi về hướng Hàm Cốc quan.

"Ta, Đa Bảo, cảm ngộ thiên địa hữu khuyết, thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo, hóa thành Đa Bảo Như Lai, mong Thiên Đạo giám chứng." Tại Tây Ngưu Hạ Châu, Đa Bảo lập tức hóa Phật, thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo để tranh đoạt khí vận Tây phương.

Thanh âm vang dội dưới sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo truyền khắp đại lục Hồng Hoang, khiến vô số đại năng phải chú ý.

Đa Bảo là đệ tử Tiệt giáo, nay lại hóa Phật ở Tây phương, thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo.

Lẽ nào y muốn gia nhập Tây Phương Phật Giáo?

Không, Đa Bảo thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo nhưng vẫn là đệ tử Tiệt giáo, chỉ có ngoại biểu thay đổi mà thôi.

Giống như năm xưa Trường Nhĩ Định Quang Tiên tuy bái nhập Tiệt giáo nhưng thực chất là đệ tử Tây Phương giáo, vẫn được khí vận Tiệt giáo gia trì.

Đa Bảo hiện tại noi theo Trường Nhĩ Định Quang Tiên, lấy thân phận giáo chủ Tiểu Thừa Phật Giáo đoạt thủ khí vận Tây phương, nhưng thực chất vẫn là đệ tử Tiệt giáo.

"Chuẩn!" Một thanh âm khàn khàn truyền ra, công đức tường vân từ hư không hạ xuống, huyền phù trên đỉnh đầu Đa Bảo.

Cùng lúc đó, diện mạo Đa Bảo biến đổi, đạo bào trên người biến thành cà sa, mái tóc búi thành nhục kế, toàn thân phật quang lấp lánh, chiếu diệu chư thiên thập địa.

Đại địa bần tích của Tây phương phân phân nứt ra, từng tòa tháp Bà Sa mọc lên từ mặt đất, ức vạn phật quốc cùng bảo điện cao ngất lập tức xuất hiện.

"Ực!" Đa Bảo thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo, Thiên Đạo ban xuống công đức, bị y hấp thu sạch sẽ, tu vi tăng vọt, trong nháy mắt

đạt đến chuẩn thánh.

Một đạo kim luân xoay chuyển sau lưng, tỏa ra vô lượng phật quang phổ chiếu đại địa.

Đồng thời, một phần khí vận Tây phương ngưng thành khí vận kim long, lượn lờ quanh người Đa Bảo.

Tuy rằng khí vận kim long không lớn, nhưng đã đủ để chứng minh phương pháp này chính xác, chỉ cần truyền pháp tại Tây phương là có thể tranh đoạt vô lượng khí vận.

Tại Linh Sơn Tây phương, trong Đại Hùng Bảo Điện, Nhiên Đăng Cổ Phật cảm thụ khí vận trôi đi, trong lòng đại chấn.

"Đa Bảo Như Lai thật khá, thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo để phân chia khí vận Tây phương, can đảm này quả thực khiến người ta kính phục, không hổ là đại đệ tử Tiệt giáo." "Tam giáo chủ không cần lo lắng, để bần đạo đi khuyên bảo một phen, định sẽ khiến Đa Bảo quy y ngã Phật." Bồ Đề Lão Tổ nhẹ nhàng phất tay, vẻ mặt mỉm cười.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tuy khai tịch đạo tràng ngoài ba mươi ba tầng trời, nhưng cũng lưu lại Thiện thi âm thầm vận tác để phục hưng Tây phương.

Bồ Đề Lão Tổ chính là Thiện thi của Chuẩn Đề, tuy mang dáng vẻ đạo nhân nhưng không hề ảnh hưởng đến thực lực.

Bồ Đề Lão Tổ không chỉ tinh thông đạo pháp mà còn thông hiểu phật pháp, chỉ vì che mắt thế gian mới giữ hình tượng đạo nhân để tiện đi lại trong Hồng Hoang.

"Có đạo hữu xuất mã, định sẽ dễ như trở bàn tay." Bồ Đề Lão Tổ mỉm cười, hóa thành kim quang bay về hướng Tiểu Thừa Phật Giáo.

Trước Hàm Cốc quan, Lão Tử tóc râu trắng xóa, cưỡi thanh ngưu chậm rãi bước đi, chuẩn bị vào thành.

“Doãn Hỉ bái kiến thượng tiên, xin lão thần tiên ban xuống đạo pháp, truyền lại cho hậu thế.” Doãn Hỉ là thủ tướng Hàm Cốc quan, tinh thông lịch pháp, giỏi quan thiên văn và chiêm tinh thuật.

Mấy ngày trước thấy tử khí từ đông lai hướng tây, biết có thánh nhân sắp đến.

Nay thấy Lão Tử tiên phong đạo cốt, ngồi vững trên lưng thanh ngưu, khí quý phái không lời nào tả xiết, liền tiến lên hành lễ cầu tiên pháp.

Lão Tử mỉm cười, cưỡi trâu vào thành, trong miệng lẩm nhẩm: “Đạo khả đạo, phi thường đạo; danh khả danh, phi thường danh...” Đạo pháp huyền diệu truyền ra, Doãn Hỉ chìm đắm trong ‘Đạo’ vận, hồi lâu không thể thoát ra.

Cả người y như đắm mình trong đại dương Đạo pháp, xung quanh đầy rẫy đạo văn vô cùng tận.

Đến khi hồi thần, y mới phát hiện Lão Tử đã đi xa, không còn tung tích.

Doãn Hỉ đem đạo pháp Lão Tử truyền lại biên thành sách, đặt tên là «Đạo Đức Kinh» truyền cho hậu thế, hưng khởi một phương giáo phái là Đạo gia học phái.

Chu triều từ sau khi Phượng minh Kỳ Sơn, hưởng thụ tám trăm năm triều vận, nhân tộc sinh sôi nảy nở, một lần nữa đạt đến thời kỳ đỉnh phong, nhân số rải rác khắp đại lục.

Người nghiên tập Đạo Đức Kinh đếm không xuể, khiến khí vận Nhân giáo tạm thời tăng mạnh.

Thiên Đình phong thần, Thiên Đạo hưng thịnh, Địa Phủ sắc phong Địa Tiên, Địa Đạo thịnh thế hào hùng, chỉ còn Nhân Đạo chưa triệt để phục hưng.

Hiện tại Lão Tử truyền xuống Đạo Đức Kinh chính là biến tướng làm hưng thịnh Nhân Đạo, để nhân tộc dần dần cường thịnh.

Trong Phong Đô thành của Địa Phủ, Thái Ất ý niệm vừa động, cảm thụ được sự biến hóa khí vận của nhân tộc cũng như các sự việc xảy ra ở Tây phương.

Đa Bảo thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo không những không phân chia được khí vận Tây phương, ngược lại sẽ bị Bồ Đề Lão Tổ lừa gạt gia nhập Phật giáo.

Còn về việc Lão Tử truyền bá đạo pháp trong nhân tộc thì rất đáng đề xướng.

Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, chiếm giữ khí vận Hồng Hoang, tuy rằng Địa Phủ xây dựng Thành Hoàng miếu có thể đoạt lấy một phần khí vận, nhưng Xiển giáo cũng cần truyền bá giáo nghĩa để kiếm lấy khí vận, nếu không chỉ dựa vào đám người Quảng Thành Tử thì e rằng khó khiến Xiển giáo hưng thịnh.

Xiển giáo giảng cứu thuận thiên ứng nhân, hiện nay Chu triều đã kéo dài tám trăm năm khí vận, không lâu sau sẽ là thời kỳ chư hầu tranh hùng.

Các loại học phái sẽ mọc lên như nấm, có thể nói là bách hoa tề phóng, lúc đó phải xem ai có thể thống nhất quốc gia.

Trong chư tử bách gia, các học phái có sự khác biệt.

Thái Ất định dẫn dắt môn hạ đệ tử truyền bá tư tưởng đại cục, giỏi suy đoán, giỏi biện luận, cơ biến, trí dũng song toàn, mưu lược quyết đoán trong nhân tộc.

"Na Tra, Thương Hiệt, theo vi sư đi truyền pháp cho nhân tộc." Dứt lời, ba người đồng thời bay về phía đại lục Hồng Hoang.

Chương 265

Chu triều kéo dài khí vận tám trăm năm, các lộ chư hầu trỗi dậy tự lập làm vương, trong đó năm nước Tề, Sở, Tần, Tống, Tấn xưng hùng.

Trong lúc quần hùng tranh đoạt, Đạo gia, Âm Dương gia, Pháp gia, Nho gia cùng chư tử bách gia lần lượt xuất thế.

Mạnh nhất phải kể đến Tung Hoành gia, hay còn gọi là Quỷ Cốc nhất phái.

Hoặc hợp chúng yếu để đánh một mạnh gọi là Tung; hoặc thờ một mạnh để đánh các nước yếu gọi là Hoành.

Quỷ Cốc xuất thế thì chư hầu sợ hãi, Quỷ Cốc bình yên thì thiên hạ thái bình.

Hai chữ 'Quỷ Cốc' trở thành điều cấm kỵ của các lộ chư hầu, hễ xuất hiện tất có đại họa.

"Nhân tộc động loạn, chiến sự sắp nổ ra, là lúc Na Tra và Thương Hiệt phải xuất thế rồi." Quỷ Cốc nhất phái chính là do Thái Ất sáng tạo, mỗi lần đều do Na Tra và Thương Hiệt làm truyền nhân Quỷ Cốc, gây sóng gió trong nhân tộc, thúc đẩy lịch sử phát triển.

Quỷ Cốc nhất mạch tuy chỉ có hai người hiện thế, nhưng mỗi lần xuất hiện đều khiến chư hầu rung động, vô số quốc gia diệt vong.

Năm nước Tề, Sở, Tần, Tống, Tấn có thể nhanh chóng trưởng thành đều là nhờ Quỷ Cốc phái thao túng phía sau, kết thúc chiến loạn nhân tộc.

"Đồ nhi tuân mệnh!" Hai người khẽ chắp tay, thân hình biến ảo.

Na Tra mái tóc bạc xõa vai, thân mặc trường bào ám kim, tay cầm

sát kiếm Sa Xỉ, sát khí đằng đằng.

Thương Hiệt mặc bố y trắng, thánh nho chi khí cuộn trào, tay cầm thanh Uyên Hồng, hiệp khí và kiếm ý giao thoa.

Na Tra hóa danh Vệ Trang, Thương Hiệt hóa danh Cái Nhiếp, từ trong Quỷ Cốc bay ra, đi vào nhân tộc thúc đẩy lịch sử.

Quỷ Cốc vừa xuất, chư hầu khủng cụ, phân phân đoàn kết lại.

Đứng sau các quốc gia và học phái thực chất đều là các đại năng tu sĩ âm thầm duy trì.

Hiện nay Quỷ Cốc nhất phái xuất hiện, vô số đại năng tu sĩ đều kinh hãi.

"Quỷ Cốc phái thật đáng sợ, chúng ta chỉ có đoàn kết lại mới có thể vượt qua khó khăn." "Âm Dương gia nguyện ý cùng chư vị kết minh, cộng diệt Quỷ Cốc." "Nông gia chúng ta nguyện dốc sức tương trợ." "Ta..." "Vài ngày sau, Quỷ Cốc phái sẽ tới bái phỏng Nho gia tại Tiểu Thánh Hiền Trang, lúc đó chúng ta cùng tới bái phỏng, nhân lúc tửu hội mà xóa sổ hai người bọn họ." Tu sĩ của hàng chục học phái như Âm Dương gia, Đạo gia, Mặc gia, Nông gia liên thủ, định tại Tiểu Thánh Hiền Trang nhất cử tiêu diệt Quỷ Cốc nhất mạch.

Một trận tinh phong huyết vũ âm thầm triển khai.

Tại bờ biển Đông Hải, trong Tiểu Thánh Hiền Trang, các tu sĩ đã sớm ngồi vào vị trí, nâng chén chúc tụng, tiên khí phiêu miểu, khí tức lộ ra có cao có thấp.

Phục Niệm, Nhan Hồi, Trương Lương đứng ra chiêu đãi, tiếng cười nói vui vẻ.

Ba người Phục Niệm, Nhan Hồi, Trương Lương không phải người thường, trên người lượn lờ Ngọc Thanh tiên khí, hiển nhiên là đệ tử Xiển giáo.

Họ lần lượt là Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Vân Trung Tử, dưới sự chỉ thị của Thái Ất mà truyền bá tư tưởng Nho gia, hưng thịnh Xiển giáo.

"Quỷ Cốc phái Cái Nhiếp, Vệ Trang, tới bái phỏng Tiểu Thánh Hiền Trang." Dứt lời, hai đạo thân ảnh xuyên qua biển người, xuất hiện trước mặt ba người Phục Niệm.

"Cái Nhiếp (Vệ Trang) kiến quá ba vị đạo hữu." Thương Hiệt và Na Tra tuy thuộc hàng sư điệt nhưng tu vi không hề yếu hơn đám người Quảng Thành Tử.

"Hai vị không cần khách sáo, mời ngồi tự nhiên." Đều biết rõ thân phận của nhau nên lời lẽ hết sức khách khí.

Nhưng có một số người lại không như vậy.

"Nghe đồn Quỷ Cốc nhất phái thuật pháp cao siêu, kiếm thuật lại càng là một tuyệt phẩm, Lục Tinh Hồn của Âm Dương gia muốn thỉnh giáo đôi chiêu." Dứt lời, Lục Tinh Hồn bước ra một bước, khí tức quanh thân bùng nổ, Thái Dương Chân Hỏa ngưng thành hình ngôi sao, thiêu đốt hư không phát ra tiếng nổ lách tách.

Tất cả những người ở đây đều là tu sĩ, sẽ không để ý đến mấy thứ tục lễ của phàm nhân.

Một bữa yến tiệc chính là nơi để các phương giải quyết mâu thuẫn, từng người đều đang chờ xem kịch hay, ánh mắt đầy vẻ mong đợi.

"Sư đệ, kẻ gọi là Lục Áp...

à Lục Tinh Hồn đạo hữu này muốn kiến thức cao chiêu Quỷ Cốc, đệ hãy so tài với hắn đi." Lục Áp nhíu mày, Cái Nhiếp có thể nhìn thấu thân phận của y, e rằng không đơn giản như vẻ bề ngoài, xem ra phải cẩn thận.

“Hưu!” Na Tra nhảy vọt lên hư không, mỉm cười nói: “Lục đạo hữu toàn thân liệt diễm hừng hực, tinh quang rực rỡ, tất nhiên thuật pháp cao thâm, ta sẽ so tài cùng ngươi.” Lục Áp hừ lạnh một tiếng, phi thân lên, quanh thân hiện ra vô tận Thái Dương Chân Hỏa.

Lục Áp từ thời Phong Thần lượng kiếp đã có tu vi Đại La Kim Tiên, nay lượng kiếp qua đi đã đột phá Chuẩn Thánh.

Theo Thái Dương Chân Hỏa bộc phát, toàn bộ hư không phân phân vỡ nát, nhiệt độ cực cao đủ để thiêu cháy mọi thứ.

“Đi!” Ngón tay khẽ búng, vô lượng Thái Dương Chân Hỏa ngưng thành ức vạn mai kiếm vũ, đạo văn huyền diệu tỏa ra đạo vận khủng bố.

Kiếm vũ đi tới đâu hư không nứt ra tới đó, ngọn lửa cháy rực làm nóng chảy cả thời không, đạo vận vô cùng biến nơi đây thành một biển lửa.

Thái Dương Chân Hỏa là ngọn lửa chí cương chí dương, hễ dính vào là như giòi trong xương khó mà dập tắt.

Na Tra thấy ức vạn kiếm vũ bay tới nhưng thần sắc không hề biến hóa.

Tuy chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng chỉ cần giải khai phong ấn Càn Khôn Quyển, có được Hỗn Độn ma khí tăng phúc, thực lực sẽ tăng lên rất nhiều.

“Khai!” Một tiếng quát lớn, toàn thân Na Tra hiện ra Hỗn Độn ma khí đen kịt như mực, trong nháy mắt bộc phát uy áp Chuẩn Thánh tràn ra tứ phía.

Sa Xỉ trong tay xoay chuyển, diễn hóa thành ức vạn thanh sát kiếm, ma khí vô lượng cuộn trào trong đó, tỏa ra năng lượng khủng bố thôn phệ hết thảy.

Mỗi một thanh sát kiếm đều giống như một con cá mập máu khổng lồ, đi tới đâu hư không bị xé rách tới đó, ma khí vô cùng như nước biển tràn ngập trời đất.

Nhật nguyệt đều bị che khuất, không còn một tia sáng, toàn bộ thiên địa đều trở nên hôn ám.

Vô số tu sĩ chấn kinh, hai người này đều có thực lực Chuẩn Thánh, quả nhiên vô cùng khủng bố.

"Oanh!" Hai bên va chạm trong nháy mắt, tiếng nổ vang trời dậy đất bộc phát, âm ba khủng bố tàn phá đại địa tan nát, từng rãnh sâu dọc ngang xuất hiện.

Năng lượng khủng bố trực tiếp hóa thành đạo vận che lấp thiên khung, chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm không ngừng truyền ra, cùng những tia lửa và kiếm ảnh va đập bùng phát.

Những tia lửa và ma khí tuyệt thế bắn ra sát thương không ít tu sĩ bên dưới, khiến đám đông hỗn loạn, phân phân né tránh.

"Ngọc Thanh tiên khí, Hỗn Độn ma khí, Vệ Trang hẳn là đệ tử Xiển giáo hóa thành, vừa hay giải quyết nhân quả trước kia." "Nông gia Tam Nương, đã lâu nghe danh Cái Nhiếp tiên sinh kiếm pháp siêu tuyệt, xin các hạ đừng ngại chỉ giáo." Nông gia Tam Nương thực chất chính là Vô Đương Thánh Mẫu của Tiệt giáo.

Sau Phong Thần lượng kiếp, đệ tử còn lại của Tiệt giáo không nhiều, thậm chí ngay cả Kim Ngao đảo cũng trở nên hoang phàn.

Vì để phục hưng Tiệt giáo, nàng không thể không thành lập Nông gia, tranh đoạt khí vận nhân tộc, khôi phục thịnh thế năm xưa của giáo phái.

Thương Hiệt mỉm cười, Xiển giáo và Tiệt giáo vốn nhiều mâu thuẫn, vừa gặp mặt là đòi giết chóc, nay bị Vô Đương Thánh Mẫu

nhận ra thân phận đệ tử Xiển giáo, trận chiến này là không tránh khỏi.

“Nghe danh trận pháp Nông gia cao tuyệt, hôm nay ta thỉnh giáo cao chiêu của Tam Nương.” Thương Hiệt khẽ điểm chân, đạp không mà đứng, thánh nho chi khí quanh thân cuộn trào khắp thiên không.

Chương 266

Thanh Uyên Hồng trong tay run rẩy dữ dội, một cỗ hạo nhiên chính khí tràn ngập xung quanh.

Thương Hiệt là Văn Tổ nhân tộc, từ trước Phong Thần lượng kiếp đã có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, hiện tại càng tiến sát đến viên mãn.

Khí thế vừa mở, thiên địa như muốn sụp đổ, nhật nguyệt phải thoái lui vào hư không.

Giữa thiên địa như xuất hiện một thân ảnh vĩ ngạn chống đỡ cả thế giới.

Hồng Hoang không cho phép Thánh nhân ra tay, chiến lực mạnh nhất là Chuẩn Thánh, Thương Hiệt lại là kẻ xuất chúng trong đó, khí tức bộc phát trấn áp toàn trường.

Vô Đương Thánh Mẫu nhíu mày, trong đệ tử đời thứ hai của Xiển giáo, ngay cả Quảng Thành Tử cũng không có tu vi mạnh mẽ như vậy.

Cái Nhiếp này rốt cuộc là ai diễn hóa mà lại có thực lực Chuẩn Thánh viên mãn, xem ra là một trận ác chiến.

Vô Đương Thánh Mẫu vượt qua Phong Thần lượng kiếp, tu vi cũng đột phá Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với Thương Hiệt vẫn cảm thấy yếu thế.

Tuy có chút không địch lại nhưng không thể làm mất khí thế.

"Địa Trạch Nhị Thập Tứ trận pháp." Vô Đương Thánh Mẫu vừa ra tay đã trực tiếp bố hạ trận pháp, bởi vì đối thủ lần này quá mạnh, không dùng trận pháp thì căn bản không đánh nổi.

Vừa dứt lời, quanh thân Vô Đương Thánh Mẫu hiện ra ức vạn trận văn, tỏa ra đạo vận bốn màu xanh, đỏ, vàng, trắng.

Địa Trạch Nhị Thập Tứ đại trận hàm chứa chí lý thiên địa, đầy rẫy biến hóa vô cùng, không chỉ nâng cao thực lực người bố trận mà còn có thể làm suy yếu tu vi đối phương.

Quan trọng nhất, đây là trận pháp quần chiến, số người bố trận càng nhiều uy lực càng mạnh.

Hiện tại đệ tử Nông gia chiếm đại bộ phận người ở đây, vừa bố hạ Địa Trạch Nhị Thập Tứ đại trận, uy lực lập tức tăng lên hai tiểu cảnh giới.

"Hưu!" Đám đệ tử Nông gia cùng nhau bố trận, từng tòa trận bàn tỏa ra hào quang thất thải, tầng tầng lớp lớp xoay chuyển trên hư không, uy áp khủng bố truyền đi khắp nơi.

Đạo vận nồng đậm luân chuyển trong trận pháp, hàm chứa sự biến hóa của bốn mùa xuân hạ thu đông và hai mươi bốn tiết khí, uy lực lớn đến mức khiến người ta khó lòng phòng bị.

"Thu Khô!" Ức vạn luồng khí khô tịch tung hoành giao thác trong trận pháp, ngưng thành từng thanh Khô Tuyệt sát kiếm, cắt nát vách ngăn hư không thành từng mảnh vụn.

"Đi!" Vô Đương khẽ chỉ tay, ức vạn thanh Khô Tuyệt sát kiếm mang theo sát khí vô lượng xuyên thấu hư không, lượn lờ ngưng thành hình kiếm long, quét ngang đại địa.

"Ngao!" Một tiếng long ngâm truyền ra, những ngọn núi cao chọc trời xung quanh bị kiếm khí cắt nát, trên mặt đất xuất hiện những vực sâu dọc ngang.

Vạn vật dưới sự trùng kích của Khô Tuyệt kiếm khí đều khô héo hóa thành tro bụi.

Thương Hiệt khẽ nhướn mày, trong mắt lộ ra một tia tán thưởng đối với Địa Trạch trận pháp, hắn có thể cảm nhận được sau khi luồng sức mạnh khô tịch kia truyền tới, tu vi của mình có chút sụt giảm.

Phải biết rằng tu vi Chuẩn Thánh viên mãn mà còn bị trận pháp ảnh hưởng làm suy yếu thì đó là một chuyện không tưởng.

Chưa kể kiếm long ngưng tụ từ Khô Tuyệt chi khí bộc phát ra uy áp Chuẩn Thánh hậu kỳ, đủ thấy Địa Trạch Nhị Thập Tứ trận pháp cường đại thế nào.

Thương Hiệt ý niệm động một cái, hạo nhiên chính khí quanh thân tuôn trào, toàn bộ thiên địa đều cảm nhận được một cỗ khí nho nhã xung thiên, kẹp theo kiếm ý thánh khiết, nhuộm đẫm chư thiên hạo vũ.

"Kiếm!" "Ong ong!" Chỉ một chữ Kiếm, thánh kiếm Uyên Hồng rung động điên cuồng, một kiếm hóa vạn thiên, vạn thiên diễn sinh chư thiên kiếm trận.

Trong sát na, hư không xuất hiện ức vạn thanh thánh kiếm, tỏa ra hạo nhiên chính khí, một cỗ khí tức phá diệt trừ tà trấn áp thiên địa.

Chúng sinh Hồng Hoang đều có thể thấy hư không xuất hiện vô số đạo quang hoa chói mắt, như muốn biến thiên địa thành một quầng sáng khổng lồ.

"Diệt!" Dứt lời, ức vạn thanh thánh kiếm trên hư không đâm thủng trường hà thời không, phá vỡ trật tự thiên địa, chém xuống kiếm long.

Kiếm long như yêu ma nghịch thiên, thánh kiếm như thiên phạt trừng trị cái ác, cả hai va chạm trong nháy mắt, bùng phát quang hoa chói lòa.

"Oanh!" Một tiếng nổ phá toái thế giới vang lên, gợn sóng khủng bố dao động tứ phương, địa phong thủy hỏa bạo động, hóa thành các

loại đạo vận che lấp thiên không.

Trong đạo vận nồng đậm, chỉ thấy kiếm quang và long ảnh bay lượn, hỏa quang vô cùng diễn hóa thành biển lửa bao trùm xung quanh.

Vô Đương Thánh Mẫu tuy có Địa Trạch Nhị Thập Tứ đại trận gia trì, thực lực tăng cao, nhưng đối mặt với Thương Hiệt Chuẩn Thánh viên mãn thì uy lực của trận pháp vẫn có chút không đủ.

Chẳng mấy chốc nàng dần rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể bị động phòng ngự, khổ sở chống đỡ.

Tại Tiểu Thánh Hiền Trang học phái rất nhiều, chư tử bách gia gần như tề tựu đủ, trong đó Đạo gia do Huyền Đô chấp chưởng, hóa danh Tiêu Dao Tử.

Hiện tại Xiển giáo thế mạnh, Nhân giáo và Tiệt giáo tương đối bạc nhược.

Vì để tranh đoạt khí vận nhân tộc, Huyền Đô buộc phải liên thủ với Vô Đương Thánh Mẫu để đối phó Thương Hiệt.

"Các hạ tu vi cao thâm, kiếm thuật thông thần, Tiêu Dao Tử của Đạo gia xin chỉ giáo đôi chút." Dứt lời, Huyền Đô phi thân lên, Thái Thanh chi khí quanh thân tràn ngập chư thiên.

Trong Phong Thần lượng kiếp, Huyền Đô luôn bế quan không ra, nỗ lực tu luyện, hiện tại đã có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, lại thêm nhiều pháp bảo nên không hề sợ hãi Thương Hiệt.

Có Vô Đương Thánh Mẫu và Huyền Đô, lại thêm Địa Trạch Nhị Thập Tứ đại trận gia trì, Thương Hiệt dù có thực lực Chuẩn Thánh viên mãn cũng sẽ chống đỡ không nổi.

Quảng Thành Tử thấy Nhân giáo và Tiệt giáo liên thủ, trong lòng thở dài, quả nhiên trên đời không có minh hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích

vĩnh viễn.

Một khi có tranh chấp lợi ích, tử địch cũng có thể thành minh hữu.

Quảng Thành Tử và mọi người đương nhiên không để Thương Hiệt bị Vô Đương và Huyền Đô bắt nạt, dù sao cũng là hàng sư thúc, sao có thể để bọn họ bắt nạt vãn bối được.

"Nho gia mở yến tiệc là để mời chư vị, không phải để đánh nhau." "Tiêu Dao Tử đạo hữu muốn so tài, sư huynh đệ chúng ta sẽ bồi tiếp một trận." Vừa dứt lời, khí tức của Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Vân Trung Tử đồng thời bộc phát, Ngọc Thanh tiên khí ngút trời, ngăn cản Huyền Đô.

Cái gọi là hội tụ tại Tiểu Thánh Hiền Trang chẳng qua là mưu kế của Nho gia nhắm vào chư tử bách gia, nhằm đả áp bọn họ để đoạt lấy khí vận nhân tộc.

Hiện tại Nhân giáo và Tiệt giáo muốn liên thủ hiếp đáp Xiển giáo, Quảng Thành Tử tuyệt đối không đồng ý.

"Oanh!" Một tiếng nổ truyền tới, Thư Hùng song kiếm trong tay Quảng Thành Tử tỏa ra sát ý vô cùng, từng đạo kiếm minh vang tận mây xanh, vô cùng hãi hùng.

Trảm Tiên kiếm trong tay Ngọc Đỉnh Chân Nhân tỏa ra sát khí màu máu, đạo văn phức tạp đồng thời rực sáng, uy áp hạo hãn chấn động tứ hải thập địa.

Vân Trung Tử đeo Đào Hoa kiếm sau lưng, bên hông treo một hồ rượu nhỏ, khí thế anh dũng trào dâng, trong mắt hiện lên kiếm ý Đào Hoa muốn giết người.

"Trảm!" Đào Hoa kiếm trông có vẻ bình thường, nhưng ngay khi pháp chỉ của Vân Trung Tử hạ xuống, một cỗ kiếm khí ngạo nhiên xông thẳng thiên môn, ức vạn đạo kiếm ý Đào Hoa trấn áp chư thiên

vạn giới.

Kiếm ý của ba người vừa xuất, toàn bộ hư không xoay chuyển thành một tòa kiếm trận, bao vây Huyền Đô vào trong, vô số đạo kiếm khí xuyên thoi qua lại phá vỡ hư không.

Huyền Đô dù sao cũng là đại sư huynh Nhân giáo, không chỉ đạo pháp cao thâm, pháp lực tinh thuần, mà còn có rất nhiều pháp bảo, dù đối mặt với ba người Quảng Thành Tử vẫn không hề sợ hãi.

Theo ý niệm động một cái, Huyền Đô tế ra một tấm phù lục, tỏa ra hỗn nguyên chi khí và Thái Thanh tiên quang, đạo văn huyền diệu đầy rẫy đạo vận khủng bố.

Chương 267

Phù lục này không phải tầm thường, tên gọi Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, có thể dùng để bố trí Lưỡng Nghi Vi Trần Sinh Tử Huyễn Diệt Đại Trận.

Đại trận vừa mở có thể diễn hóa lục môn: Sinh, Tử, Huyễn, Diệt, Hối, Minh, có thể biến một nơi nhỏ như hạt bụi thành vũ trụ thời không.

"Trấn!" Huyền Đô vung tay lớn, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù vững vàng rơi vào hư không, tỏa ra hỗn nguyên chi khí vô lượng, sau đó diễn hóa thành âm dương nhị khí cuộn trào trên hư không.

Hỗn nguyên sinh thái cực, thái cực hóa âm dương, âm dương chuyển ngũ hành.

Sát na gian, âm dương ngũ hành chi khí trên hư không giao thoa, ức vạn trận văn phủ kín hư không, tỏa ra khí tức hãi hùng trấn áp chư thiên hạo vũ.

Sáu cánh cổng Sinh, Tử, Huyễn, Diệt, Hối, Minh xuất hiện, tỏa ra khí tức quỷ dị.

Các tu sĩ bên dưới phân phân tránh xa, từng người đều có tu vi Chuẩn Thánh, không tinh thông trận pháp thì cũng có pháp bảo cường đại.

Những kẻ có tu vi Đại La Kim Tiên nếu ở lại Tiểu Thánh Hiền Trang chắc chắn sẽ bị dư chấn trận chiến làm cho thân tử đạo tiêu.

"Hưu hưu!" Ba người Quảng Thành Tử đồng thời tế ra pháp bảo, vô số kiếm cương diễn hóa thành kiếm vũ đâm xuyên hư không vô

tận, đánh về phía Huyền Đô một cách dày đặc.

Tu vi của Vân Trung Tử và những người khác không hề yếu, lại thêm vài kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo đồng thời thôi động, kiếm vũ trên hư không rơi xuống như một tiểu thế giới.

"Diệt!" Pháp chỉ của Huyền Đô vừa ra, cổng 'Diệt' tỏa sáng rực rỡ, luồng khí hủy diệt vô cùng xông thẳng lên trời như một tôn yêu ma diệt thế, chấn nhiếp chư thiên.

"Đang đang!" Từng tiếng kim loại va chạm vang lên, hư không bị biển lửa bao phủ thiêu rọi mọi thứ, liệt diễm hừng hực khiến thời không nổ lách tách.

Từng đạo sóng nhiệt rực rỡ lan tỏa tứ phía.

Năng lượng khủng bố hóa thành đạo vận nồng đậm che khuất cả trời đất.

Ba người Quảng Thành Tử đều có tu vi Chuẩn Thánh, pháp bảo trong tay đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, uy lực bộc phát quả thực cường đại.

Tuy nhiên, Lưỡng Nghi Vi Trần Sinh Tử Huyễn Diệt Đại Trận có lực phòng ngự cực mạnh, là đại trận thủ hộ của Nhân giáo.

Lại có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Huyền Đô thôi động, uy lực bộc phát càng thêm mạnh mẽ.

Dù một mình đối mặt ba người, y vẫn ứng phó thong dong, nhưng Huyền Đô muốn đánh bại bọn họ cũng không dễ dàng, nhất thời lâm vào trạng thái giằng co.

Nhóm Quảng Thành Tử ngăn cản Huyền Đô, Vô Đương Thánh Mẫu bị áp chế dần rơi vào thế hạ phong.

"Nộ phát trùng quan bằng lan xử..." Thương Hiệt quanh thân khí

tức bộc phát, nộ khí ngút trời, kết hợp với hào tình tráng chí trong bài «Mãn Giang Hồng», từng đạo âm ba chấn nhiếp thiên địa.

Sáng tạo ra văn tự nhân tộc là để chứng đạo Chuẩn Thánh, mỗi một văn tự đều ẩn chứa chí lý thiên địa. «Mãn Giang Hồng» vừa xuất, sát ý vô lượng xông lên giữa trời đất, nhật nguyệt biến thành màu máu, xung quanh như hóa thành chiến trường, tiếng chém giết rền vang làm chư thiên run rẩy.

"Rắc!" Một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, trận văn của Địa Trạch Nhị Thập Tứ đại trận xuất hiện những vết nứt, lan rộng ra xung quanh với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ đại trận đã phủ đầy vết nứt, sắp sửa tan vỡ.

Vô Đương sắc mặt đại biến, không ngờ Thương Hiệt lại cường đại như vậy, chỉ cần đọc vài câu thơ đã có thể thi triển thần uy thiên địa, thậm chí đâm thủng đại trận, khiến nàng tâm phục khẩu phục.

"Oanh!" Địa Trạch Nhị Thập Tứ đại trận cuối cùng không chịu nổi uy lực Sư Hống Công của Thương Hiệt, vỡ tan thành từng đạo trận văn phiêu tán hư không.

"Phụt!" Vô Đương Thánh Mẫu chịu trùng kích, phun ra một ngụm máu đen, khí tức quanh thân héo rũ đến cực điểm, đạo bào tan nát, biến thành một huyết nhân.

Thương Hiệt tu vi Chuẩn Thánh viên mãn cộng thêm thần uy đạo vận của văn tự đã trực tiếp phá tan đại trận, đồng thời trọng thương Vô Đương Thánh Mẫu.

"Đạo hữu thuật pháp cao tuyệt, ngày sau sẽ lại phân cao thấp." Dứt lời, Vô Đương Thánh Mẫu hóa thành một đạo kim quang bay về hướng Đông Hải.

Thất bại rồi, đánh tiếp chỉ thêm tự rước lấy nhục, nàng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Thương Hiệt chỉ muốn tranh đoạt khí vận nhân tộc, không định đuổi tận giết tuyệt Vô Đương, dù sao cũng cùng là đệ tử Tam Thanh, có mâu thuẫn nhưng cũng không thật sự hạ tử thủ.

Hiện tại không phải thời kỳ Phong Thần, không cần liều mạng, nên khi Vô Đương Thánh Mẫu rời đi, hắn cũng không ngăn cản.

"Bảo bối xin hãy quay người." Một tiếng quát vang lên, Thương Hiệt giật mình. 'Bảo bối xin hãy quay người' là chú quyết của Trảm Tiên Phi Đao.

Lục Áp trong tay có kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo tên Trảm Tiên Hồ Lô, trong đó có một thanh Trảm Tiên Phi Đao.

Trảm Tiên Phi Đao không thương tổn nhục thân, chỉ tổn thương nguyên thần.

Một khi nguyên thần bị chém rụng, nhục thân cũng sẽ tan biến theo, nếu không có pháp bảo phòng ngự cường đại thì gần như cầm chắc cái chết.

Chỉ thấy tử hồng hồ lô trong tay Lục Áp mở ra, một đạo hào quang trắng bay vọt ra, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xuyên thấu hư không hướng về phía Na Tra.

Bạch quang mang hình dáng phi đao, có cánh, có lông mày và mắt, tỏa ra hung quang đáng sợ.

Na Tra cảm thấy mi tâm như bị đóng đinh lại, toàn bộ nguyên thần chịu áp lực to lớn, có thể bị băm nát bất cứ lúc nào.

Nguyên thần bị tiêu diệt, tu vi một đời sẽ hóa thành hư không, thân tử đạo tiêu.

Trong khoảnh khắc đối mặt với nguy cơ cực lớn, Na Tra vô cùng lo lắng.

"Đang!" Lúc nguy cấp, một tấm mai rùa khổng lồ đầy đạo vận vô lượng rơi xuống trước mặt Na Tra, ngăn cản Trảm Tiên Phi Đao, bộc phát tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tấm mai rùa này chính là mai rùa của Huyền Quy tiền thế của Thương Hiệt, ngưng tụ công đức vô cùng, hình thành nên cực phẩm tiên thiên công đức linh bảo, lực phòng ngự có thể sánh ngang cấp bậc chí bảo.

Pháp bảo tầm thường khó lòng ngăn được Trảm Tiên Phi Đao, nhưng mai rùa của Thương Hiệt chứa đựng lượng lớn công đức, nâng cao lực phòng ngự lên rất nhiều.

Không chỉ ngăn được pháp thuật và công kích vật lý, mà ngay cả quỷ thuật loại nguyên thần cũng có thể chắn được.

Na Tra thấy tấm mai rùa khổng lồ trước mặt, thở phào nhẹ nhõm, may mà có sư huynh ở đây, nếu không thì nguy rồi.

Lục Áp nhíu mày, pháp bảo mai rùa kia lại có thể chặn được Trảm Tiên Phi Đao.

Phải biết rằng nhục thân dù có mạnh đến đâu, kể cả là kim cương bất hoại chi thân vẫn sẽ bị Trảm Tiên Phi Đao giết chết, vậy mà nay không phá nổi một cái mai rùa.

Lục Áp trong lòng kinh ngạc khôn xiết, Trảm Tiên Phi Đao là át chủ bài lớn nhất của y, hễ ra tay là phải có hiệu quả.

Nay bị mai rùa của Thương Hiệt ngăn cản, y đã mất đi thủ đoạn.

Nếu bắt y cùng lúc đối mặt với Na Tra và Thương Hiệt thì chắc chắn sẽ đại bại.

Chương 268

Cách duy nhất là nhanh chóng rời đi, tránh để sau khi bại trận không còn đường chạy.

Lục Áp bỏ chạy không chỉ một hai lần, trong Phong Thần lượng kiếp y từng bị Thái Ất đánh cho suýt chút nữa hồn phi phách tán.

Nếu không nhờ Tây Phương giáo có Bát Bảo Công Đức Trì giúp khôi phục nhục thân thì có lẽ y đã sớm bỏ mạng.

Hiện tại nguy cơ lại tới, Lục Áp không ngần ngại quay đầu bỏ chạy.

Nếu để người ta đánh nát nhục thân lần nữa thì muốn khôi phục lại sẽ rất khó khăn.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, thấy Na Tra ma khí tung hoành, Càn Khôn Quyển trong tay bộc phát đạo vận vàng rực, tỏa ra uy áp khủng bố.

Na Tra suýt chút nữa bị Trảm Tiên Phi Đao của Lục Áp giết chết, sao có thể để y rời đi dễ dàng như vậy.

"Đi!" Vung tay ném Càn Khôn Quyển, trường hà thời không trong nháy mắt bị đập nát, địa phong thủy hỏa bạo động điên cuồng, càn khôn chi khí vô lượng trấn áp chư thiên.

Càn Khôn Quyển tuy là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng chí cương chí dương, kiên cố không thể phá vỡ, lực công kích vô cùng mạnh mẽ.

Tu sĩ tầm thường bị đập trúng sẽ mất mạng ngay lập tức, dù là Lục Áp bị trúng đòn nhục thân cũng sẽ tổn hại nặng nề.

"Đang!" Một tiếng nổ nhẹ, Càn Khôn Quyển đập cho Lục Áp đầu

váng mắt hoa, nửa thân thể trực tiếp vỡ nát, máu vàng bắn tung tóe khắp nơi.

Chỉ thấy Lục Áp trong sát na đốt cháy tiên huyết, hóa thành năng lượng khổng lồ giúp y né tránh kiếp nạn.

"Hưu!" Lục Áp điên cuồng đốt cháy tinh huyết, hóa thành kim hồng chạy về phía xa.

Kim Ô Hóa Hồng thuật là thuật bỏ chạy nhanh nhất Hồng Hoang, dù tu vi Thương Hiệt có mạnh cũng không ngăn nổi Lục Áp.

Trận chiến của Na Tra và Thương Hiệt đã kết thúc, nhưng Huyền Đô và nhóm Quảng Thành Tử vẫn đang giằng co.

Lưỡng Nghi Vi Trần Sinh Tử Huyễn Diệt Đại Trận có lực phòng ngự cực mạnh, dù là ba vị chuẩn thánh cũng khó lòng phá mở.

"Oanh!" Một tiếng vang lớn truyền ra, thấy Quảng Thành Tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Vân Trung Tử phân phân thối lui, khóe miệng vấy máu, hiển nhiên là đã bị thương.

Lưỡng Nghi Vi Trần Sinh Tử Huyễn Diệt Đại Trận hàm chứa biến hóa của âm dương ngũ hành.

Muốn phá trận phải tinh thông ngũ hành, đi vào từ Tử môn và ra từ Sinh môn mới có thể phá được.

Biến hóa trong đó đa dạng, nhóm Quảng Thành Tử nhất thời sơ ý đã bị trận pháp làm bị thương.

"Chư vị đạo hữu tu vi cao thâm, chi bằng cùng nhau phá trận đi." Thanh âm của Huyền Đô từ trong trận pháp truyền ra, có phần cuồng vọng.

Trận pháp dù mạnh đến đâu, nếu có vài vị chuẩn thánh cùng phá trận thì tuyệt đối có thể phá được.

Năm vị chuẩn thánh đồng thời phá trận, đây có lẽ là lần đầu tiên trong lịch sử.

Mọi người nhìn nhau rồi gật đầu, lần lượt đứng vào một cửa môn.

Trong đại trận tiếng nổ liên miên, đao quang kiếm ảnh, ma khí, Ngọc Thanh tiên quang, Thái Thanh tiên khí trộn lẫn vào nhau.

Đạo vận nồng đậm ngưng thành hình thương long bay múa, hư không xung quanh phân phân vỡ nát.

Càn khôn chi khí, hỗn nguyên nhất khí, âm dương ngũ hành đều động đãng, từng đạo cuồng phong gào thét.

"Tiêu Dao Tử, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi." Quảng Thành Tử vất vả lắm mới tìm thấy Huyền Đô, hai người lập tức lao vào đấu đá.

"Đang đang!" Tiếng kim loại va chạm vang lên liên tục, người của Xiển giáo lần lượt tìm thấy Huyền Đô, khiến tình cảnh của y vô cùng hiểm nghèo.

Phải biết rằng Huyền Đô dựa vào đại trận mới tạm thời chống đỡ được sự tấn công của bọn Ngọc Đỉnh, nay có thêm Na Tra và Thương Hiệt, y căn bản không phải đối thủ.

"Rắc!" Một tiếng động nhỏ vang lên, cánh cửa do Lưỡng Nghi Vi Trần Sinh Tử Huyễn Diệt Đại Trận hình thành xuất hiện những vết nứt lớn.

Vô cùng hỗn nguyên nhất khí tràn ra từ vết nứt, đồng thời có thể thấy Huyền Đô đang tay cầm cự đỉnh chống đỡ sự oanh kích của năm người.

"Bùm!" Một tiếng nổ tung trời, toàn bộ đại trận oanh nhiên sụp đổ, vô số mảnh vỡ bắn ra tứ phía.

Ức vạn ngọn núi cao chọc trời trực tiếp bị san bằng, mặt đất bị đập thành vô số hố sâu khổng lồ.

Các tu sĩ quan chiến từ xa né tránh không kịp, bị mảnh vỡ tinh thần rơi xuống đập chết.

"Phụt!" Huyền Đô phun ra một ngụm máu, y bào nhuộm đỏ, tóc tai rối loạn, trông vô cùng lôi thôi.

Khí tức quanh thân trồi sụt thất thường, trạng thái vô cùng bất ổn.

Nhờ vào sức mạnh trận pháp mà một mình chống đỡ sự tấn công của năm vị chuẩn thánh, Huyền Đô dù bị trọng thương vẫn đủ để tự hào.

Nếu là tu sĩ tầm thường, chưa nói đến bại trận, có lẽ đã sớm vẫn lạc từ lâu.

"Tiêu Dao Tử đạo hữu đã bại, hãy sớm rời đi, đừng can thiệp vào cuộc tranh giành khí vận nhân tộc nữa." Chư tử bách gia truyền bá đạo pháp và học thuật là vì tranh đoạt khí vận.

Nay Tung Hoành gia và Nho gia liên thủ trấn áp chư tử bách gia, không ai dám không phục.

Ngay cả Huyền Đô cũng phải thừa nhận thực lực Xiển giáo thực sự cường đại, cuộc tranh giành khí vận nhân tộc chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

"Chư vị đạo hữu thuật pháp cao siêu, Tiêu Dao Tử sẽ hẹn ngày tái ngộ." Dứt lời, Huyền Đô hóa thành một đạo kim quang bay về phía xa.

Trận chiến giữa các chuẩn thánh bộc phát khí thế cường đại, toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang đều cảm nhận được cuộc giao tranh vừa rồi.

Vô số đại năng đứng sau chư tử bách gia đều chấn kinh, Tung Hoành gia và Nho gia thực sự quá mạnh mẽ.

Không chỉ có tu vi Chuẩn Thánh mà trong tay còn có rất nhiều pháp bảo, thủ đoạn vượt xa trí tưởng tượng, khiến người ta không dám khinh suất trêu chọc.

Ngay cả Đạo gia, Nông gia, Âm Dương gia liên thủ cũng không chiếm được chút lợi lộc nào, ngược lại còn bị đánh cho chạy trối chết.

Điều này chứng tỏ thực lực của Tung Hoành gia và Nho gia vô cùng cường đại.

Qua trận chiến này, trong chư tử bách gia không còn ai dám khiêu khích Tung Hoành gia và Nho gia nữa.

Bất kể là chư hầu các quốc gia hay tu sĩ đứng sau các học phái, hễ nghe danh đệ tử Tung Hoành gia, Nho gia đều sẽ cung kính hết mực, không dám có chút mạo phạm.

Nho gia và Tung Hoành gia chiếm giữ vị trí đứng đầu chư tử bách gia, mỗi cử động đều có thể ảnh hưởng đến sự hưng suy khí vận của các nước chư hầu.

Đồng thời, tư tưởng và giáo nghĩa của Xiển giáo cũng được truyền bá rộng rãi trong nhân tộc, đoạt lấy không ít khí vận.

Chương 269

Tại Phong Đô thành của Địa Phủ, Thái Ất cảm nhận được khí vận Xiển giáo tăng trưởng, biết rằng bọn người Na Tra đã chiếm giữ vị trí quan trọng trong chư tử bách gia.

"Đạo chủ, không xong rồi, đại lục Hồng Hoang xảy ra đại sự rồi." Trấn Nguyên Tử vẻ mặt hoảng hốt chạy vào đại điện, mất đi vẻ trấn định thường ngày.

Trong ấn tượng của Thái Ất, Trấn Nguyên Tử dù gặp chuyện lớn đến đâu cũng không kinh hoàng thất thố như vậy.

Càng không giống như bây giờ, không màng lễ tiết mà xông thẳng vào đại điện.

Hiển nhiên lần này chắc chắn có chuyện lớn xảy ra nên y mới bất chấp hình tượng mà chạy tới bẩm báo.

Trấn Nguyên Tử thấy sắc mặt Thái Ất có chút không vui, biết mình đã thất lễ, vội vàng cáo tội.

"Đạo chủ thứ tội, Trấn Nguyên Tử đã đường đột rồi." "Vô phương, xảy ra đại sự gì mà khiến ngươi hoảng hốt như vậy?" Trấn Nguyên Tử dù sao cũng là tu sĩ Chuẩn Thánh, tâm tính vốn trầm ổn, dù trời sập cũng không chút gợn sóng, y liền định thần lại một chút.

"Đạo chủ, theo Địa Tiên báo lại, sâu trong lòng đất đại lục Hồng Hoang đột nhiên phun trào lượng lớn ma khí, vô số sinh linh bị nhiễm ma khí đã bộc phát thú tính." Địa Tiên tọa trấn khắp đại lục Hồng Hoang nên nắm bắt mọi sự việc vô cùng rõ ràng, sau khi biết sâu dưới lòng đất tuôn ra ma khí liền lập tức báo cho Trấn Nguyên Tử.

Phải biết rằng một khi bị nhiễm ma khí sẽ mất đi lý trí, thậm chí bị

người khác thao túng.

Kể từ khi Hồng Quân đánh bại Ma Tổ La Hầu trở thành Đạo Tổ, Ma tộc đã bặt vô âm tín trong Hồng Hoang, không còn tung tích.

Nhưng Thái Ất biết Ma tộc vĩnh viễn không bị tiêu diệt.

Năm xưa khi La Hầu tự bạo đã phát lời thề: đạo trưởng ma tiêu, đạo tiêu ma trưởng.

Ma và Đạo vốn liên hệ mật thiết, tuyệt đối không triệt để tiêu tán.

Phong Thần nhất chiến khiến không ít tu sĩ ngã xuống, đạo thống Huyền môn dần suy vi mới khiến Ma tộc rục rịch trỗi dậy.

Lần ma khí tập kích này chắc chắn không đơn giản như vẻ bề ngoài, phía sau nhất định ẩn giấu điều gì đó.

Thảo nào Trấn Nguyên Tử lại hớt hải như vậy, một khi ma khí hoành hành, cả đại lục Hồng Hoang có thể biến thành ma thế giới.

Điều khiến Thái Ất cảm thấy kỳ lạ là ma khí muốn phục hồi cũng không nên vào lúc này.

Phong Thần lượng kiếp mới qua vài trăm năm, lượng kiếp tiếp theo không nên do Ma tộc dẫn phát mới đúng.

"Trấn Nguyên Tử, đã tra rõ nguồn gốc ma khí chưa?" "Khởi bẩm Đạo chủ, tạm thời chưa tra rõ, nhưng thuộc hạ có một suy đoán, có khả năng là từ Tây phương." Địa Tiên rải rác khắp đại lục Hồng Hoang, theo điều tra được biết ma khí tuôn ra từ sâu dưới lòng đất chủ yếu tập trung tại Tây Ngưu Hạ Châu, còn Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiêm Bộ Châu và Bắc Câu Lô Châu đều không có ma khí xuất hiện.

Hiển nhiên nguồn ma khí nằm ở đại lục Tây phương.

Tây phương ban đầu chính là đại bản doanh của Ma tộc, sau khi

La Hầu bị Hồng Quân trấn áp mới do Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cai quản.

Với sự cơ trí của La Hầu, chắc chắn sẽ để lại hậu thủ, không thể nào thật sự chết đi.

Hiện tại xem ra việc ma khí phục hồi này là do La Hầu gây ra.

Trong tiền thế, sau khi Phong Thần lượng kiếp kết thúc, Tây phương đại hưng, bốn thầy trò Đường Tam Tạng đi thỉnh chân kinh khiến Phật giáo hưng thịnh.

Sau đó mới đến lúc Ma tộc trỗi dậy, Phật giáo gặp phải kiếp nạn diệt thế.

Hiện tại ma khí hoành hành có vẻ có điểm bất thường, thực sự khiến người ta thấy khó hiểu.

"Khởi bẩm Đạo chủ, Đa Bảo Như Lai đầy người là máu đang cầu kiến ngoài thành." Một tên âm ti bước vào đại điện hành lễ báo.

Thái Ất còn đang thắc mắc việc ma khí xuất hiện ở Tây phương, không ngờ Đa Bảo lại tới Địa Phủ, lại còn thương tích đầy người, càng khiến sự việc thêm kỳ quái.

Đa Bảo Như Lai hiện tại chính là người đã thành lập Tiểu Thừa Phật Giáo.

Sau khi Đa Bảo lập giáo đã bị Bồ Đề Lão Tổ lừa gạt về Đại Thừa Phật Giáo đảm nhận chức Giáo chủ, còn gọi là Vạn Phật Chi Tổ.

Thân phận địa vị của y vượt trên cả Nhiên Đăng Cổ Phật, hưởng thụ vô lượng khí vận gia trì của Phật giáo.

Nếu không có gì bất ngờ, y sẽ là người tổ chức hành trình Tây Du để hưng thịnh Tây phương.

Nhưng hiện tại xem ra Phật giáo đã xảy ra biến cố, nếu không Đa

Bảo sẽ không bị trọng thương mà chạy tới Địa Phủ.

Dù sao Tây phương và Địa Phủ vẫn còn nhiều mâu thuẫn chưa hóa giải.

Người của Phật giáo sẽ không dễ dàng tới Địa Phủ, huống hồ là Vạn Phật Chi Tổ Đa Bảo.

"Đạo chủ, Đa Bảo bị thương chắc chắn có liên quan đến ma khí Tây phương, chi bằng gặp một lần để xem tình hình ra sao." Thái Ất trong lòng đã có suy đoán, khẽ gật đầu, cho người đưa Đa Bảo vào đại điện.

Chẳng mấy chốc, Đa Bảo bước vào điện.

Thấy chiếc cà sa y mặc đã rách rưới không thành hình, toàn thân nhuốm đầy tiên huyết, nhục kế trên đỉnh đầu bị chém mất một nửa, có luồng ma khí thuần chính đang cuộn trào ngoài cơ thể.

Nếu Thái Ất không thấy ánh mắt Đa Bảo vẫn thanh triệt thì tuyệt đối sẽ coi y là một đại ma đầu.

Bởi vì ma khí tỏa ra từ người Đa Bảo thực sự quá khủng bố, cả đại điện sắp bị ma khí lấp đầy.

"Đa Bảo kiến quá Đạo chủ...

Phụt." Dứt lời, Đa Bảo phun ra một ngụm ma huyết, tỏa ra ma khí nồng đậm.

Quả nhiên, Đa Bảo tới Địa Phủ có liên quan đến ma khí tuôn ra ở Tây phương.

Nếu đoán không nhầm thì có lẽ Phật giáo đã bị phúc diệt rồi.

Đa Bảo có thể trở thành giáo chủ Phật giáo chắc chắn có thực lực trấn áp chư phật, nay bị trọng thương đến mức thổ huyết ma chứng tỏ Phật giáo không còn tồn tại nữa.

“Hưu!” Thái Ất khẽ búng tay, một đạo luân hồi tiên quang rơi trên người Đa Bảo.

Sát na gian, thương thế trên người y dần chuyển tốt, từng đạo ma khí bị ép ra ngoài cơ thể.

Tuy rằng Tây Phương giáo và Xiển giáo nhiều mâu thuẫn, nhưng Đa Bảo dù sao cũng là đệ tử Tiệt giáo, Thái Ất không thể trơ mắt nhìn y lâm vào cảnh này.

Hơn nữa, Thái Ất cũng không phải người hẹp hòi, không đến mức vì mâu thuẫn trước đây mà dồn người ta vào đường cùng.

Quan trọng nhất là chỉ có cứu sống Đa Bảo mới có thể nhanh chóng hiểu được chuyện gì đã xảy ra ở Tây phương.

“Đa tạ Đạo chủ cứu mạng.” Đa Bảo thầm cảm kích Thái Ất, chỉ có y mới biết thương thế của mình nặng thế nào.

Nếu không có người giúp ép ma khí ra thì dù có thần đan diệu dược cũng không cứu nổi tính mạng.

Chương 270

"Lời cảm tạ không cần nói nhiều, hãy kể tình hình Tây phương đi." Sắc mặt Đa Bảo trở nên ảm đạm, trong mắt lộ ra một tia sợ hãi, run rẩy nói: "Ma Tổ La Hầu phục sinh, Tây Phương Phật Giáo không còn tồn tại nữa, nếu không nhờ ta chạy nhanh thì e là đã mất mạng rồi." Từ khi đảm nhận chức giáo chủ Phật giáo, y vẫn luôn dạy bảo môn hạ đệ tử, chuẩn bị cho việc Tây phương đại hưng và phật pháp đông truyền.

Không ngờ Ma Tổ La Hầu đột nhiên dẫn theo một đám Ma tộc xông vào Đại Hùng Bảo Điện, không ít đệ tử Phật giáo đã bị giết chết.

Y thậm chí không kịp phản ứng đã bị La Hầu đánh bị thương, phải liều mạng đốt cháy tinh huyết mới thoát được một mạng.

Còn những người khác hiện trạng ra sao y cũng không kịp tìm hiểu, Phật giáo có bao nhiêu người sống sót vẫn còn là một ẩn số.

Trong Hồng Hoang, các Thánh nhân đều đã tới Hỗn Độn khai tịch đạo trường, người duy nhất có thể đối kháng với La Hầu chỉ có Thái Ất.

Vì vậy Đa Bảo mới mang tấm thân trọng thương tới Địa Phủ cầu cứu, hy vọng Thái Ất có thể giúp đỡ.

Thái Ất nghe xong dần dần minh bạch.

Quả nhiên như suy đoán, Ma Tổ đã để lại hậu thủ, mượn cơ hội Tây phương đại hưng để quay trở lại, một lần nữa xưng bá Hồng Hoang.

Hiện tại Hồng Hoang không có Thánh nhân, Hồng Quân lại không dễ dàng hiện thân.

Chỉ cần La Hầu tính toán chuẩn xác là có thể thống nhất đại lục Hồng Hoang mà không làm Hồng Quân chú ý.

Hẳn là La Hầu trước khi tự bạo đã bắt đầu bố cục, tính toán mọi thứ để có thể đột nhiên hiện thân vào thời điểm mấu chốt, đoạt lại tất cả ở Tây phương.

Chỉ tiếc là y không tính được sự trỗi dậy của Thái Ất, điều này sẽ khiến mọi thứ thay đổi.

Thái Ất có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, La Hầu có gây sóng gió lớn đến đâu vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

La Hầu có mạnh đến đâu cũng chắc chắn không đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, thậm chí có lẽ còn chưa đạt tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu không y đã chẳng cần tập kích Phật giáo.

Với tính cách kiêu ngạo của La Hầu, nếu có thực lực cường đại y sẽ trực tiếp khiến Phật giáo thần phục chứ không phải đánh giết Đa Bảo, rõ ràng thực lực của y chưa đạt tới cấp bậc Hỗn Nguyên.

Tuy tu vi La Hầu có hạn nhưng thực lực không thể coi thường, nếu để y phát triển lớn mạnh chắc chắn sẽ trở thành một ẩn họa.

Thái Ất sau này muốn thu nạp đại lục Hồng Hoang vào tiểu thiên thế giới, nếu có La Hầu ở đó chắc chắn sẽ là một trở lực lớn.

Vì vậy La Hầu nhất định phải bị loại bỏ, triệt để tiêu diệt.

"Đa Bảo, chuyện này ta đã biết, ngươi tạm thời hãy ở lại Địa Phủ đi, vừa hay có thể hàn huyên cùng Tam Tiêu." "Cảm vấn Đạo chủ, khi nào mới có thể tiễu trừ Ma tộc, Đa Bảo nguyện góp một phần sức lực." Đa Bảo không quan tâm việc Phật giáo bị phúc diệt, cũng không có ý định phục hưng Phật giáo, nhưng nhất định phải đánh chết Ma tộc.

Bởi vì y đã tận mắt chứng kiến những đệ tử mình dạy bảo bị Ma tộc giết hại.

Hận máu không báo thì Đa Bảo thành Phật chứng đạo phỏng có ý nghĩa gì, ngay cả đệ tử môn hạ cũng không bảo vệ nổi thì chứng đạo thành Phật làm chi.

Tính cách Đa Bảo có phần giống Thông Thiên, vô cùng trọng nghĩa khí, đệ tử bị giết y tự nhiên phải báo thù rửa hận.

Vì vậy Thái Ất mới để y tạm thời ở lại Địa Phủ, nếu không đã sớm tiễn y đi rồi.

"Tiễu trừ Ma tộc không thể vội vàng, cần phải kế hoạch kỹ lưỡng, ngày sau sẽ có lúc cần đến ngươi." Đa Bảo nghe xong tâm tình mới dịu lại, dựa vào sức mạnh của y chắc chắn không thể tiêu diệt Ma tộc.

Chỉ có nhờ cậy sức mạnh Địa Phủ, nghe theo sự sắp xếp của Thái Ất mới có thể giúp đệ tử báo thù rửa hận.

"Đa tạ Đạo chủ!" Đa Bảo nói lời cảm tạ rồi đi theo Trấn Nguyên Tử hướng về thiên điện.

Ánh mắt Thái Ất lấp lánh, thần niệm hướng về đại lục Hồng Hoang quét tới.

Tuy lời của Đa Bảo có căn cứ nhưng vẫn cần xác nhận tình hình thực sự của Phật giáo, tránh mắc mưu gian.

Tại Tây Ngưu Hạ Châu của Hồng Hoang, trong những dãy núi hoang vu không ngừng tuôn ra ma khí, nơi nồng đậm nhất chính là Linh Sơn.

Linh Sơn bị ma khí vô lượng bao phủ, nhìn từ xa đen kịt như mực, giống như một tôn ma thần nằm phục trên đất, mỗi nhịp hô hấp đều mang theo sát khí xung thiên.

“Thiên Ma, việc thanh lý Phật giáo tiến triển thế nào rồi?” “Khởi bẩm Ma Tổ, người của Phật giáo đã trở thành phụ dung của Ma giáo, tất cả đều bị gieo Ma Liên Tâm Chủng.” Trong Đại Hùng Bảo Điện không còn một tia phật quang, chỉ có ma khí vô cùng lượn lờ.

Ở vị trí cao nhất, La Hầu mặc ma bào ám kim, ma khí quanh thân tùy ý cuộn trào, một cỗ khí tức ẩn hiện chấn động cả đại điện.

Diện dung trang nghiêm đồng thời mang theo sự bá đạo, đôi mắt tỏa ra vẻ âm hiểm khiến người ta chỉ nhìn một cái thôi cũng đủ khiếp đảm.

Dù là Thiên Ma có tu vi Chuẩn Thánh cũng không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể cẩn thận cúi đầu, sợ La Hầu nổi giận sẽ giết chết mình.

“Kế hoạch phục hưng Ma giáo, bản tọa đã trù mưu vạn vạn nguyên hội, hôm nay cuối cùng cũng như nguyện, một lần nữa trở lại.” “Khả tiếc đại quân Ma tộc của ta còn đang ngủ say, nếu không đã có thể chiếm giữ các đại lục của Hồng Hoang.” Khi giao chiến với Hồng Quân, y đã dự đoán có thể sẽ thất bại nên để lại nhiều hậu thủ, chờ đến khi Tây phương hưng thịnh mới chiếm lấy khí vận Phật giáo, mượn cơ phục hưng Ma giáo.

Đáng tiếc thực lực đại quân Ma tộc chưa khôi phục, chỉ có thể tiếp tục ngủ say dưới đáy sâu Tây Ngưu Hạ Châu.

Hiện tại chỉ có sáu vị: Thiên Ma, Si Ma, Mị Ma, Võng Ma, Lượng Ma và Lục Ma là có thực lực.

Lại thêm một lũ ma nô chỉ có tu vi Kim Tiên, muốn xưng bá Hồng Hoang có chút khó khăn, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Chờ đại quân Ma tộc thức tỉnh mới là lúc đại chiến Hồng Hoang.

“Hiện tại trên đại lục Hồng Hoang, thế lực to lớn nhất là Địa Tiên,

giáo phái của ta sớm muộn gì cũng có ngày đối mặt với Địa Đạo Chi Chủ." "Theo Ma quân Nhiên Đăng báo lại, Địa Đạo Chi Chủ đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, với thực lực hiện tại của ta e là khó lòng chống đỡ." Thiên Ma đã sớm nắm bắt tình hình đại lục Hồng Hoang.

Dù sao đã ẩn dật vạn vạn nguyên hội, không thể nắm bắt tường tận mọi việc xảy ra.

"Đúng vậy, Địa Đạo Chi Chủ quả thực là một kình địch, nhưng không cần lo lắng, Thất Tình Lục Dục Ma Công của bản tọa sắp đột phá, chẳng bao lâu nữa có thể chứng đạo Hỗn Nguyên." "Đến lúc đó ma công đại thành, Địa Đạo Chi Chủ không còn đáng ngại." La Hầu tu luyện Thất Tình Lục Dục Ma Công, cần trảm ra bảy tôn Tình thi và sáu tôn Dục ma thi mới có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tuy tu vi hiện tại của La Hầu chưa đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đã có thực lực của cấp độ đó.

Bộ công pháp này khó ở chỗ phải trảm ra mười ba cỗ thi thể, khó hơn pháp trảm tam thi của Hồng Quân gấp vạn lần.

Nhưng sau khi thi thân dung hợp, thực lực bộc phát sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Một khi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực La Hầu có thể vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Vì vậy y mới tự tin rằng sau khi đột phá sẽ không sợ Thái Ất.

Phải biết La Hầu và Hồng Quân là nhân vật cùng thời kỳ, công pháp tu luyện vô cùng quỷ dị.

Lại thêm có Diệt Thế Hắc Liên có thể gieo Ma Liên Tâm Chủng vào trong cơ thể người khác.

Ma Liên Tâm Chủng có thể ngưng tụ toàn bộ pháp lực của túc chủ

sau khi họ chết, sau đó quay về tay La Hầu, gián tiếp giúp y nâng cao tu vi.

Dưới sự gia trì song trọng của ma công và Ma Liên Tâm Chủng, y chắc chắn có thể nhanh chóng thăng cấp, chờ đại quân Ma tộc phục hồi là có thể nhất cử chưởng khống Hồng Hoang.

Đến lúc đó có thể một lần nữa tranh phong với Hồng Quân, đòi lại nhân quả năm xưa.

Chương 271

Thiên Ma nghe xong trong lòng mừng rỡ, vội nói: "Chúc mừng Ma Tổ ma công đại thành, đến lúc đó Hồng Hoang chắc chắn nằm trong túi của chúng ta." "Ân, ngươi lui xuống trước đi." Thiên Ma vừa rời đi, sắc mặt La Hầu trầm xuống, tự lẩm bẩm: "Địa Đạo Chi Chủ đã tới rồi, sao không hiện thân gặp mặt?" La Hầu tuy có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn nhưng thực lực ngang ngửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nên có thể cảm ứng được thần niệm của Thái Ất đang thăm dò Linh Sơn.

Thái Ất chỉ thăm dò nông sâu của La Hầu chứ chưa muốn bộc phát xung đột ngay lúc này, nhưng tương lai khó tránh khỏi một trận chiến.

"Ma Tổ thật lớn khí phách, sau này chúng ta sẽ gặp lại." Dứt lời, Thái Ất thu hồi thần niệm.

Qua lần thăm dò này, Thái Ất mới biết La Hầu có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy tạm thời yếu hơn hẳn một chút, nhưng nếu La Hầu đột phá thì rất có thể sẽ vượt qua.

"Xem ra cần sớm chuẩn bị, tránh để lúc đó bị bó tay bó chân." Thái Ất là Địa Đạo Chi Chủ, được ý chí Địa Đạo gia trì, dù La Hầu chứng đạo y cũng không sợ.

Cùng lúc đó, tại Hỗn Độn hư không, một tòa phật điện lơ lửng giữa vô tận hỗn độn chi khí vang lên một tiếng quát giận dữ.

"Đáng hận, Phật giáo bị phúc diệt, bị đổi tên thành Ma giáo." Chuẩn Đề cảm nhận được khí vận Phật giáo bị Ma giáo thôn phệ, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng từ khi thành lập Phật giáo và rời khỏi đại lục Hồng Hoang mới chỉ có vài trăm năm, vậy mà Phật giáo đã bị người ta tiêu diệt.

Điều này cho thấy cơn giận và sự kinh ngạc trong lòng Chuẩn Đề lớn đến mức nào.

Nguyên bản là đại thế hưng thịnh của Tây phương, Phật giáo chẳng những không hưng thịnh mà còn bị diệt môn.

Chuẩn Đề hiểu rằng trong thời kỳ Vu Yêu lượng kiếp, do tính toán hai tộc Vu Yêu mà gánh chịu nghiệp lực vô lượng.

Đến Phong Thần lượng kiếp lại tính toán Xiển giáo và Tiệt giáo khiến lượng kiếp mở rộng, ngay cả Thánh nhân cũng bị liên lụy, thậm chí Hồng Hoang suýt chút nữa tan vỡ.

Nghiệp lực do hai phía sinh ra vô cùng to lớn, bất kỳ kẻ nào cũng khó lòng thừa thụ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là Thiên Đạo Thánh Nhân, không dính nhân quả nghiệp lực, nhưng không có nghĩa là những lỗi lầm đã phạm phải sẽ biến mất.

Toàn bộ nhân quả nghiệp lực đó đều do đệ tử Phật giáo gánh chịu.

Điều này dẫn đến việc Ma tộc xuất thế sớm hơn dự kiến, tiêu diệt Phật giáo, ngăn chặn thời kỳ Tây phương đại hưng.

"Mỗi người một quả tự có định số, sư đệ không cần tự trách, hiện tại Phật giáo tuy không còn tồn tại nhưng vẫn còn một tuyến sinh cơ." "Đa Bảo là Vạn Phật Chi Tổ, chỉ cần y không chết thì vẫn còn cơ hội." "Hiện tại nên tìm cách trừ khử La Hầu, có như vậy mới phục hưng được Phật giáo." Thánh nhân không thể xuất hiện tại Hồng Hoang đại lục, người duy nhất có khả năng trấn áp La Hầu lúc này chỉ có Thái Ất.

“Sự đã đến nước này, chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ Thái Ất, chỉ có y mới có năng lực mạt sát La Hầu.” “Nhưng Phật giáo và Xiển giáo mâu thuẫn chồng chất, y liệu có giúp chúng ta không?” “Sẽ thôi, đừng quên rằng Hồng Hoang đại lục đang do Địa Tiên quản khống, đứng ở phía đối lập thì chỉ có thể tồn tại một vị quản khống giả duy nhất.” Chuẩn Đề nghe xong, trong lòng hơi an định, chỉ cần đứng cùng trận doanh với Thái Ất, sau khi tiễu diệt Ma tộc, Phật giáo chắc chắn có thể hưng khởi trở lại.

“Hưu!” Ý niệm vừa động, thiện thi của Chuẩn Đề là Bồ Đề Lão Tổ hóa thành một đạo kim quang, hướng về phía Địa Phủ bay đi.

Không thể xuất hiện ở Hồng Hoang, Chuẩn Đề chỉ có thể để Bồ Đề Lão Tổ đi truyền đạt pháp chỉ.

Tại Phong Đô thành của Địa Phủ, lúc này đón tiếp hai vị quý khách.

“Lão Tử (Bồ Đề) kiến qua Đạo Chủ.” Thiện thi của Thái Thanh Đạo Nhân Lão Tử còn gọi là Thái Thượng Lão Quân.

Bồ Đề tự nhiên là Bồ Đề Lão Tổ.

Chỉ vì thân phận của hai người không bằng Thái Ất nên mới xưng hô bằng đạo hiệu.

“Hai vị đến Địa Phủ của ta, chắc hẳn là vì chuyện Ma tộc phục hưng rồi.” Ý đồ của Bồ Đề Lão Tổ không cần nói cũng biết, chắc chắn là muốn phục hưng Phật giáo nhưng lại không đủ thực lực, chỉ có thể nhờ cậy Địa Phủ nhất mạch trấn áp La Hầu.

Còn ý đồ của Lão Tử cũng không khó đoán.

Nếu Ma giáo hoành hành xâm chiếm Hồng Hoang đại lục, Nhân tộc chắc chắn sẽ là nơi chịu trận đầu tiên.

Với thực lực hiện tại của Nhân tộc, khẳng định không thể chống

lại bước chân của Ma giáo, khí vận của Nhân giáo sẽ theo đó mà thất thoát.

Vì vậy, để bảo vệ cơ nghiệp Nhân giáo, Thái Thanh Đạo Nhân buộc phải phái thiện thi đến Địa Phủ thương nghị chuyện cùng diệt Ma tộc.

Gọi là thương nghị, thực chất là khẩn cầu.

"Đạo Chủ nói không sai, hiện tại Tây phương Ma giáo đang hưng thịnh, không lâu sau chắc chắn sẽ họa loạn Hồng Hoang." "Thực lực của chúng ta có hạn, chỉ có thể mong chờ Đạo Chủ xuất diện chủ trì đại cục." Bồ Đề Lão Tổ cũng phụ họa theo: "Chỉ cần Đạo Chủ lập cục, ta nguyện ý dốc sức tương trợ." Thực lực của bọn họ có hạn, căn bản không thể đối phó La Hầu, chỉ có thể kỳ vọng vào Thái Ất.

Nếu Thái Ất nói một chữ 'không', bọn họ chắc chết tâm mất, thậm chí trong ánh mắt còn mang theo sự khẩn cầu.

"Ma giáo vốn là tử địch của Huyền môn, nhất tâm trừ ma, bản tọa đương nhiên sẽ không từ chối." "Chuyện này cần chúng ta cùng thương nghị mới định ra được chương trình cụ thể." Bất kể Lão Tử hay Bồ Đề đều là những hảo thủ hàng đầu, có bọn họ tham gia chống lại Ma tộc, Thái Ất đương nhiên không từ chối.

Nếu là ở tiền thế, Thái Ất tuyệt đối sẽ không liên thủ với Phật giáo.

Nhưng hiện tại vì xuất hiện biến số, cho nên mới tạm thời kết thành đồng minh, dù sao đối với y cũng không có tổn thất gì.

Lão Tử và Bồ Đề trong lòng hơi an định, chỉ cần Thái Ất đồng ý kết minh, nghe theo sự sắp xếp của y cũng không vấn đề gì, chỉ cầu có thể bảo trụ đạo thống không bị diệt vong là được.

Ở tiền thế, Phật giáo truyền bá Phật pháp sang Đông phương đại

lục mới dẫn đến Tây Du Lượng Kiếp.

Hiện tại Phật giáo đã bị diệt, Phật pháp đông truyền chắc chắn không tồn tại nữa, nhưng Tây Du Lượng Kiếp sẽ không biến mất mà vẫn y nhiên tồn tại.

Tiểu thế có thể đổi, đại thế đã định, dù Hồng Hoang có biến cố lớn đến đâu thì mỗi lần Lượng Kiếp vẫn sẽ phát sinh.

Lần Lượng Kiếp này chỉ đổi thành Tây Du Ma Kiếp, còn về thời gian bùng phát, Thái Ất chỉ có thể dự trắc đại khái.

Để an nhiên độ qua Lượng Kiếp lần này, cách của Thái Ất là phỏng theo chuyến Tây Du tiền thế, triệu tập nhân thủ, tổ chức đội ngũ hàng ma tiến về Tây phương.

Chỉ có tiêu diệt Ma tộc mới có thể khiến kiếp nạn lần này tiêu tán.

Thái Ất đem kế hoạch nói ra không chút giữ lại.

Lão Tử và Bồ Đề nghe xong liên tục gật đầu, trong mắt tỏa sáng.

Nếu thực sự như Thái Ất nói, lần Ma tộc phục tô này không chỉ mang đến tai nạn mà còn có cả cơ duyên.

Một khi Tây Du Ma Kiếp kết thúc, khí vận Nhân giáo sẽ vì Nhân tộc đại hưng mà bạo chương.

Tây phương Phật giáo có thể một lần nữa tiếp nối hương hỏa, không đi tới con đường diệt vong.

Còn Địa Phủ chắc chắn sẽ có lợi ích lớn hơn, lúc đó tất cả sẽ trở thành bàn đạp cho Địa Phủ.

"Đạo Chủ diệu kế, bần đạo thâm cảm bội phục, ta đi chuẩn bị các sự nghi liên quan đây, cáo từ." Sau khi thương nghị xong chuyện Tây Du Ma Kiếp, mọi người giải tán đi chuẩn bị.

Thái Ất thần sắc khẽ động, chậm rãi nói: "Đa Bảo, nghe đủ rồi thì

ra đi.” Đa Bảo luôn ở Địa Phủ chú ý động tĩnh của Thái Ất.

Khi thấy Lão Tử và Bồ Đề Lão Tổ đến, y đã nấp một bên nghe lén.

Chương 272

Đa Bảo biết Thái Ất không có ý né tránh, nếu không đã sớm đuổi y đi rồi.

"Đa Bảo kiến qua Đạo Chủ." Hiện tại Phật giáo bị La Hầu khống chế, Đa Bảo tuy là Vạn Phật Chi Tổ nhưng trong lòng chỉ muốn trừ ma, báo thù cho các đệ tử đã khuất.

Còn chuyện phục hưng Phật giáo y chưa để tâm tới, Ma giáo không diệt thì làm gì có cơ hội phục hưng.

"Vừa rồi ngươi đã nghe đàm thoại của chúng ta, nếu muốn gia nhập đội ngũ hàng ma, phải nghe theo sự sắp xếp của đệ tử Xiển giáo." Lần Tây Du Ma Kiếp này do Thái Ất chủ đạo, trên đường đi chắc chắn đệ tử Xiển giáo sẽ làm chủ.

Với tu vi Chuẩn Thánh của Đa Bảo, tham gia Tây Du Ma Kiếp mà phải nghe lệnh đệ tử Xiển giáo là chuyện bình thường sẽ không xảy ra.

Nhưng hiện tại là thời kỳ phi thường, Đa Bảo buộc phải chấp nhận.

"Tất cả toàn bằng Đạo Chủ định liệu, Đa Bảo chỉ cầu có thể gia nhập đội ngũ hàng ma." "Chuyện hàng ma cần chờ đợi thời cơ, lúc đó tự khắc sẽ để ngươi nhập kiếp, đi đi." Đa Bảo rời đi, Thái Ất thần sắc biến ảo, đại thủ vẩy một cái, một đạo ô quang rơi xuống trước thân.

Đó là một cái đầu lâu nhưng vẫn tỏa ra hơi thở khủng bố.

"Xi Vưu kiến qua Đạo Chủ." Cái đầu lâu đó chính là Xi Vưu.

Từ sau thất bại trong trận chiến Nhân Hoàng, nhục thân Xi Vưu bị trấn áp, chỉ có cái đầu lâu này được Thương Hiệt mang về Địa Phủ.

Hiện tại sau khi phản tỉnh qua mấy nguyên hội, Xi Vưu không còn sự xung động nhuệ khí như trước mà trở nên trầm ổn hơn.

"Xi Vưu, bản tọa muốn ngươi chuyển thế thành Nhân tộc đế vương, thống nhất thiên hạ." "Đạo Chủ đang thử thách Xi Vưu sao?

Ta biết thiên mệnh không thể trái, vị trí Nhân tộc cộng chủ không thể tranh đoạt." Xi Vưu kinh qua phản tỉnh, không còn là Xi Vưu chỉ biết muốn Vu tộc trở thành bá chủ như xưa nữa.

"Hiện tại Nhân tộc đang phân băng ly tích, các lộ chư hầu cùng nổi dậy, sát phạt không dứt, cần có một vị bá chủ kết thúc loạn thế, thống nhất thiên hạ." "Bản tọa biết đế tâm của ngươi chưa chết, vẫn muốn thành hoàng thành đế." "Hiện tại kỳ ngộ ngay trước mắt, lẽ nào ngươi muốn nhìn nó trôi qua?" Trong mắt Xi Vưu lóe lên một tia sáng rực cháy, đúng như Thái Ất nói, đế tâm của y chưa chết, một khi có cơ hội trở thành đế vương, tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Y chỉ lo Thái Ất đang khảo nghiệm mình nên mới từ chối lúc đầu.

Chuyển thế thành Nhân tộc đế vương, chỉ cần có lợi cho Nhân tộc, Thiên Đạo sẽ không giáng tội.

Xi Vưu hiện tại minh ngộ thiên ý bất khả vi, sau khi thành đế chắc chắn sẽ không làm chuyện bất lợi cho Nhân tộc, chỉ muốn sớm kết thúc chiến loạn, thống nhất thiên hạ.

Hiện tại Nhân tộc động loạn, cộng thêm Tây phương Ma tộc hưng khởi, chỉ có thể thống nhất các lộ chư hầu, xây dựng một quốc gia hoàn toàn mới mới có thể an nhiên độ qua nguy cơ trước mắt.

"Xi Vưu nguyện ý chuyển thế thành quân chủ Nhân tộc, kết thúc cục diện chư hầu loạn chiến." Thái Ất hân hoan gật đầu, vung tay lên, nguyên thần Xi Vưu rơi vào Lục Đạo Luân Hồi.

Xi Vưu là Nhân Vu, nguyên thần có thể chuyển thế trọng sinh.

Chỉ cần đợi Xi Vưu trọng sinh vào Nhân tộc, thống nhất các quốc gia là có thể bắt đầu bố cục Tây Du Ma Kiếp.

Chư tử bách gia phân tranh không dứt, các lộ chư hầu chinh chiến liên miên, cuối cùng chỉ còn lại bảy quốc gia cường đại: Tề, Sở, Yến, Hàn, Triệu, Ngụy, Tần.

Trong đó Đại Tần vốn là nhược tiểu nhất, nhưng sau khi Doanh Chính đăng cơ đã xảy ra chuyển biến to lớn.

Trước có Tung Hoành gia và Nho gia tương trợ cải biến triều chính, thực hiện biến pháp, sau có Chiến Thần Bạch Khởi dẫn lĩnh tinh binh cường tướng chinh chiến tứ phương.

Doanh Chính là Xi Vưu chuyển thế, thân mang đế tâm bất tử, nhất tâm thống nhất chư hầu, kết thúc chiến loạn.

Bạch Khởi là Vu tộc Đại Vu, thụ mệnh Huyền Minh và Hậu Thổ chỉ phái đến trợ giúp Đại Tần chinh chiến tứ phương, đưa Doanh Chính trở thành thiên hạ hùng chủ.

Đồng thời không ít Nhân Vu cũng hòa nhập vào Đại Tần, trở thành một phần của quốc gia, gia tăng đáng kể chiến lực cho quân đội.

"Bạch Khởi, chiến lực của tướng sĩ Đại Tần chúng ta được rèn luyện thế nào rồi?" Trong một đại điện tại hoàng cung Hàm Dương thành, Doanh Chính thân mặc ngũ trảo long bào, tử vi đế khí quấn quanh thân, một luồng bá đạo uy áp cuộn trào.

Bên cạnh y, có một người mặc chiến giáp, sát khí đằng đằng, khí tức còn cuồng bạo hơn Doanh Chính mấy phần, đôi mắt như tinh tú trên cửu thiên, lấp lánh phong mang sắc bén.

"Khởi bẩm Đại vương, tướng sĩ Đại Tần ta trong thất quốc chiến lực vô song, lấy một địch trăm không thành vấn đề." "Tốt, trẫm sẽ ngự giá thân chinh sau ba ngày nữa, thảo phạt lục quốc, thống nhất

thiên hạ, kết thúc loạn thế." Văn có Tung Hoành gia và Nho gia, võ có Chiến Thần Bạch Khởi và Mông Điềm, sĩ tốt võ lực siêu tuyệt, lương thực dự trữ sung túc, việc tiêu diệt lục quốc kết thúc loạn thế chỉ là chuyện sớm muộn.

Vài ngày sau, Doanh Chính ngự giá thân chinh, dẫn lĩnh ức ức vạn hùng binh chinh chiến Tề, Sở, Yến, Hàn, Triệu, Ngụy lục quốc.

Lục quốc tuy cường đại nhưng không ngăn nổi thiết kỵ Đại Tần, chiến hỏa bùng lên khắp nơi, tiếng than khóc dậy trời, thi hài chất đầy đại lục.

Nhất tướng thành danh vạn cốt khô, để đăng lên ngai vàng, ai cũng phải bước qua xác chết mới ngồi lên được vị trí đế vương.

Doanh Chính ngồi lên vị trí quân vương Nhân tộc, tiếp nạp tàn dân lục quốc vào Đại Tần.

Y còn cho biên soạn văn hóa các nước thành thư tịch, ghi chép lại sự phát triển của mỗi quốc gia để lưu truyền hậu thế.

Trong mắt Doanh Chính, Nhân tộc muốn cường đại và tồn tại lâu dài thì phải có văn hóa, bất kỳ loại văn học nào cũng nên được truyền lại cho hậu nhân kính ngưỡng.

Đương nhiên về tổng thể vẫn thôi sùng văn hóa Đại Tần, nhưng không hủy diệt văn minh các nước khác.

Chính là: Bách xuyên quy hải, hữu dung nãi đại.

Doanh Chính dù sao cũng là một đại bá chủ, tâm hung khoan hậu, không hề có chuyện phần thư khanh nho như tiền thế.

Ngược lại y còn tập hợp sở trường của bách gia, để bách tính tự do ngôn luận, nhưng lại cấm chỉ võ lực tư đấu, đề xướng tham quân nhập ngũ kiến công lập nghiệp.

Để phòng ngừa chiến sự tái phát, Doanh Chính thu thập binh khí thiên hạ, đúc thành mười hai tôn đồng nhân, chôn dưới lòng đất Đông Thắng Thần Châu.

Mỗi tôn đồng nhân cao mười hai vạn chín ngàn sáu trăm trượng, trong đó có ba trăm sáu mươi lăm huyệt khiếu làm trận cơ, có thể tự động hấp thu linh khí.

Mười hai tôn đồng nhân này sử dụng tinh huyết của mười hai vị Đại Vu của Vu tộc luyện chế thành trận nhãn, lại dựa theo phương vị của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà bố trí.

Tinh huyết Đại Vu tuy không bằng tổ vu tinh huyết, nên uy lực bộc phát của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có hạn.

Nhưng sức tấn công của nó vẫn đủ khiến Chuẩn Thánh vẫn lạc, dùng để hộ vệ Nhân tộc, chống lại yêu ma quỷ quái là quá đủ rồi.

"Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận." "Oanh long!" Một tiếng vang rền như sấm nổ, cả Thần Châu đại lục chấn động, vô cùng linh khí bị hút vào trong mười hai tôn đồng nhân, vô số đạo văn trên đó lần lượt bừng sáng.

Vô lượng đạo vận phun trào, trong hư không chậm rãi ngưng tụ, sát khí sau đại chiến bị dẫn dắt, hòa quyện cùng đạo vận tạo thành một thân hình vĩ ngạn.

Đầu đội trời, chân đạp đất, khắp người đạo văn lấp lánh, một luồng khai thiên ý chí cuộn trào, chấn nhiếp chư thiên hạo vũ.

"Phủ!" Một tiếng nộ hống, Bàn Cổ chân thân cao ức vạn trượng tay cầm cự phủ, đôi mắt vô thần nhìn vào hư không như muốn bổ đôi thiên địa.

"Đại Tần, Đại Tần..." Theo sự xuất hiện của Bàn Cổ chân thân, tướng sĩ Đại Tần nhao nhao quỳ bái, hô vang hai chữ 'Đại Tần'.

Tiếng hô vang dội tận trời xanh, chấn động cả thiên địa.

Cùng lúc đó, vô số tu sĩ đều cảm nhận được một luồng khí tức hậu trọng từ Bàn Cổ chân thân lan tỏa khắp đại lục.

Chương 273

Từ sau trận chiến Vu Yêu, các Tổ Vu vẫn lạc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đã không còn xuất hiện, không ngờ Nhân tộc lại có thể bố hạ trận pháp của Vu tộc.

Điều này khiến người ta phải kinh ngạc, Đại Tần và Vu tộc chắc chắn có quan hệ.

Tại Linh Sơn Tây phương, Thiên Ma cảm nhận được khí tức Bàn Cổ, trong lòng vô cùng chấn kinh.

“Sao có thể?

Bàn Cổ chân thân, tuy chỉ có uy áp Chuẩn Thánh nhưng khí tức lại vô cùng thuần chính.” “Xem ra phải gia tăng tốc độ thống trị Hồng Hoang, nếu không xuất hiện biến cố khác sẽ rất khó giải quyết.” Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận tuy bố trí thành công, nhưng chung quy cũng chỉ dùng tinh huyết Đại Vu đúc đồng nhân thôi động, thực lực bộc phát chỉ ở cấp Chuẩn Thánh.

Đối phó yêu ma thông thường thì được, nhưng gặp La Hầu chắc chắn sẽ không chống đỡ nổi.

Có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ở đây, không cần lo lắng Nhân tộc bị Ma tộc xâm hại.

Cùng với việc Nhân tộc được bảo hộ, Ma tộc bắt đầu gây loạn, ma khí vô lượng từ Tây phương lan tràn khắp nơi.

Phàm là sinh linh dính phải ma khí đều trở nên hung ác, mất đi lý trí, trở thành kẻ khát máu.

Khi lượng lớn ma khí tràn vào Hồng Hoang đại lục, tại một nơi gần Đông Hải chi tân thuộc Ngạo Quốc, có một khối Ngũ Thải Thần

Thạch cao mười hai vạn chín ngàn sáu trăm trượng đang tỏa ra đạo vận nồng đậm.

Trong lúc lấp lánh, ức vạn đạo thất thải hà quang chiếu diệu thiên địa, vô số tu sĩ cảm nhận được một luồng khí tức thánh khiết cuộn trào trong hư không.

Ngũ Thải Thần Thạch này chính là khối đá bổ thiên dư lại khi Nữ Oa bổ thiên.

Khối đá này qua mấy nguyên hội không ngừng hấp thu linh khí, cuối cùng cũng muốn huyễn hóa thành hình.

"Băng!" Một tiếng nổ lớn vang lên, khối Ngũ Thải Thần Thạch khổng lồ oanh nhiên vỡ vụn, một con thạch hầu tỏa ánh kim quang lộn nhào xuất thế.

Ngũ Thải Thần Thạch là đá bổ thiên, kinh qua thiên địa dựng dục sinh ra, hóa hình không cần trải qua thiên kiếp.

Quan trọng nhất là tu vi hiện tại của nó không cao, gần như không khác gì hầu tử thông thường.

Nhưng tư chất của nó thông minh tuyệt đỉnh, ngộ tính cực cao, vừa sinh ra đã có thiên địa dị tượng đi kèm.

"Sát!" Thạch hầu mở mắt, hai đạo kim quang xuyên thủng thời không bắn thẳng vào hư không, vượt qua thiên địa bình chướng đập vào Nam Thiên Môn.

"Khuông đương!" Cả thiên giới rung chuyển, Lăng Tiêu Bảo Điện suýt chút nữa sụp đổ.

"Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ, Thiên Đình xảy ra chuyện gì vậy?" "Bệ hạ, Nhân...

Nhân giới xuất hiện một con thần hầu, một đạo kim quang đánh

vào Nam Thiên Môn làm nó vỡ nát rồi.” “Nhân giới?

Thần hầu?

Thôi, nếu là Nhân giới thì không cần quản nữa, lệnh cho Tứ Đại Thiên Vương sửa lại Nam Thiên Môn đi.” Hạo Thiên vừa nghe đến Nhân giới là lập tức chùn bước.

Phải biết Nhân giới hiện tại do Thái Ất quản lý, nếu không cẩn thận chạm phải xui xẻo, không chừng cả vị trí Thiên Đế cũng mất, tốt nhất đừng quản chuyện bao đồng.

Tại Hồng Hoang đại lục, trong Ngạo Quốc, con thần hầu mới sinh đang nhảy nhót vui sướng.

“Hưu!” Một đạo kim quang rơi xuống thu hút sự chú ý của thần hầu.

Chỉ thấy một người mặc đạo bào trắng tinh, râu tóc bạc phơ, tay cầm phất trần, tiên khí quanh thân lượn lờ, hiển hiện vẻ bất phàm.

“Kiến qua thượng tiên.” Thần hầu lanh lợi biết nói, thấy Bồ Đề Lão Tổ bất phàm liền vội vàng hành lễ hỏi thăm.

“Tốt, hồ tôn ngươi quả có mấy phần cơ mẫn.” “Ta và ngươi có một đoạn sư đồ chi duyên, có nguyện ý bái sư học nghệ không?” Thần hầu mới xuất thế chưa hiểu bái sư học nghệ là gì, nhưng biết chắc chắn là chuyện tốt liền gật đầu đồng ý.

“Vi sư hôm nay ban cho ngươi tên là Tôn Ngộ Không, theo ta về Linh Đài Phương Thốn Sơn tu hành đi.” Dứt lời, Bồ Đề Lão Tổ phất trần một cái, cả hai đằng vân giá vũ biến mất.

Tôn Ngộ Không và Bồ Đề Lão Tổ định sẵn có duyên thầy trò, lại thêm Ma tộc loạn thế, Tây Du Ma Kiếp nhất định sẽ có một chỗ cho y.

Tại Phong Đô thành của Địa Phủ, Thái Ất cảm nhận được sự tình,

trong lòng không một chút gợn sóng.

Ở tiền thế, Tôn Ngộ Không bái sư Bồ Đề Lão Tổ, trong Tây Du bảo hộ Đường Tăng đi về phía Tây, cuối cùng được phong làm Đấu Chiến Thắng Phật.

Khi Phật giáo đối mặt kiếp nạn, chính Tôn Ngộ Không đã tập hợp mười tám viên xá lợi tử mới đánh bại được tàn niệm của La Hầu là Vô Thiên Phật Tổ.

Nhưng ở đời này xuất hiện nhiều biến số, Tôn Ngộ Không không trở thành Đấu Chiến Thắng Phật, Phật giáo bị diệt, thậm chí Kim Thiền Tử cũng thân tử đạo tiêu, càng không có Đường Tam Tạng.

Bất kể Tây Du Lượng Kiếp hay Ma Kiếp sau này đều có hình bóng của Tôn Ngộ Không.

Cho nên Tây Du Ma Kiếp lần này, Tôn Ngộ Không là nhân vật không thể thiếu.

"Na Tra, đến đại điện một chuyến." Dứt lời, Na Tra hóa thành một đạo kim quang xuất hiện tại đại điện.

"Kiến qua sư tôn." "Ân, lần Ma tộc hưng khởi này chính là lúc ngươi chứng đạo." "Vi sư muốn ngươi đến kinh đô của nhà Tần, tổ chức đội ngũ hàng ma, đi về phía Tây hàng yêu trừ ma, bảo vệ tôn vinh của Địa Tiên nhất mạch." Na Tra là Hỗn Độn Ma Châu chuyển thế, mang trong mình ma khí thuần chính nhất, nhưng y nhất tâm hướng thiện không dính sát lục, dẫn đến tu vi hiện tại chỉ ở mức Đại La Kim Tiên.

Nay Ma tộc hoành hành Hồng Hoang, Na Tra vừa lúc có thể hấp thu lượng lớn ma khí để nâng cao tu vi, đồng thời truyền bá đạo pháp Xiển giáo.

Đợi Ma tộc bị diệt, Hồng Hoang sẽ lưu truyền tích Na Tra dẫn đầu

hàng ma sư cứu giúp chúng sinh, có thể ngưng tụ vô lượng khí vận và danh vọng.

Có thể thấy việc Na Tra tổ chức đội ngũ hàng ma chỉ có lợi chứ không có hại.

Còn về vấn đề an toàn thì không cần lo lắng, có Thái Ất luôn quan sát động tĩnh, sẽ không có ý ngoại xảy ra.

Ngay khi ma khí Tây phương bùng phát, Na Tra đã cảm thấy cơ thể bồn chồn, hận không thể lập tức bay tới Tây Ngưu Hạ Châu nuốt chửng chỗ ma khí đó.

Nhưng nghĩ lại, Tây phương là địa bàn của Ma tộc, đến đó không khéo sẽ bị La Hầu bắt giữ.

Hiện tại sư tôn bảo y làm hàng ma sư, triệu tập đội ngũ đi Tây phương hàng ma, trong lòng vô cùng hoan hỷ.

Ma khí nồng đậm bao phủ cả Tây phương đại lục, thậm chí một phần Đông Thắng Thần Châu cũng bị ảnh hưởng.

Nếu có thể thôn phệ chỗ ma khí này chắc chắn tu vi sẽ thăng tiến nhanh chóng.

"Đệ tử tuân mệnh sư tôn, nhất định sẽ tổ chức nhân thủ tiễu diệt Ma tộc." "Hành trình hàng ma vô cùng gian khổ, đây là khảo nghiệm vi sư dành cho ngươi, trên đường phải cẩn thận, nếu không địch lại thì về Địa Phủ tìm cứu binh, chớ có gượng ép." Phải biết rằng trong Tây Du Ma Kiếp này, Ma tộc mà họ đối mặt đều có thực lực Đại La Kim Tiên, mới miễn cưỡng có khả năng tự vệ.

Thậm chí có thể gặp phải Ma tộc cấp Chuẩn Thánh, nếu chỉ dựa vào Na Tra thì không thể tiêu diệt hết được.

Vì vậy, chuyến đi này đầy rẫy khảo nghiệm, nhưng nếu vượt qua được thì ngày chứng đạo không còn xa.

“Đồ nhi ghi nhớ giáo huấn của sư tôn.” Na Tra cúi đầu bái biệt, hóa thành kim quang bay về hướng Hồng Hoang đại lục.

Chương 274

Đội ngũ hàng ma không chỉ có Na Tra, Nhân giáo và Phật giáo đều tham gia, nhưng điểm tập kết là ở Đại Tần.

Đúng thế, là Đại Tần.

Hiện tại hoàng đế Đại Tần là Doanh Chính, mà Doanh Chính lại là Xi Vưu chuyển thế, vừa lúc có thể giúp Na Tra định hình thân phận hàng ma sư.

Làm việc gì cũng cần danh chính ngôn thuận mới có thể tối đa hóa lợi ích.

Ở đời này xuất hiện nhiều biến cố, không thể cứ rập khuôn theo trí nhớ tiền thế, nếu không sẽ bị tụt hậu, để La Hầu chiếm tiên cơ.

Nhưng chỉ có Doanh Chính giúp đỡ là chưa đủ, cần có trợ lực lớn hơn để Na Tra thay mặt Nhân tộc độ qua nan quan.

"Vạn sự đã đủ chỉ thiếu gió đông, chỉ hy vọng Cổ Ma phong đừng đến quá trễ." Ma khí vô cùng bao phủ Tây Ngưu Hạ Châu, biến nơi đây thành ma vực.

Từ những ngọn núi cao chọc trời đến cây cỏ hoa lá đều tỏa ra ma khí nồng nặc.

Điều kỳ lạ là từ khi có ma khí, sinh linh ở Tây phương lại dần nhiều lên, không còn cằn cỗi như trước.

Chỉ là những Yêu tộc, Cốt tộc, Mị tộc đó đều nhiễm phải ma ý, sát khí đằng đằng xông về phía các đại lục.

"Ma nô các ngươi nghe lệnh bản tôn, tru sát sinh linh Hồng Hoang, đồ tận Nhân tộc." Theo lệnh của Thiên Ma, ức vạn ma nô gào thét xông về các hướng của Hồng Hoang đại lục.

Luồng gió ma vô lượng tràn ngập hư không, sinh linh nào chạm phải đều bị đồng hóa thành Ma tộc.

"Ngang!" Những tiếng gào thét xen lẫn tiếng kêu ai oán vang tận trời xanh, vạn tộc Hồng Hoang đang hứng chịu tai kiếp diệt đỉnh.

Ma khí quét qua Hồng Hoang, một trận hạo kiếp giáng lâm, kiếp khí bao phủ cả thiên địa.

Bên ngoài Hỏa Vân Động, núi non hiểm trở, cỏ lạ hoa quý đung đưa, hạc tiên kêu vang, tiên khí mịt mờ bao phủ tứ phương thần sơn.

Một mùi hương lạ xộc vào mũi khiến người ta say đắm.

"Ngao!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng bên ngoài Hỏa Vân Động.

Vô số ma nô như châu chấu tràn về phía Hỏa Vân Động.

Đây là đạo trường của Tam Hoàng Ngũ Đế, linh khí vô cùng nồng đậm, khí vận và đạo vận càng cường thịnh nên thu hút rất nhiều ma nô.

Ma nô tuy bao vây Hỏa Vân Động kín mít như nêm cối nhưng lại không dám lại gần.

Phải biết Tam Hoàng Ngũ Đế đều có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ riêng khí thế tỏa ra đã khiến ma nô khó lòng tiến bước, chỉ biết đứng ngoài gào thét.

"Hống!" Một tiếng nộ hống vang lên, mắt của vô số yêu ma biến thành màu đỏ tươi như huyết nguyệt, mất hết lý trí, chỉ biết sát lục.

Ức vạn yêu ma tức thì xông vào Hỏa Vân Động, ma khí ngập trời nhấn chìm cả động phủ.

"Diệt!" Một âm thanh chấn động thiên địa vang lên, ức vạn yêu ma bị Bát Quái phù ấn đánh nát, ma khí tức khắc bị đẩy lùi.

Trong sát na, ma khí bị quét sạch, đạo uẩn trùng thiên.

Cả Hỏa Vân Động như sống lại.

Những nam tử mặc thú bào chậm rãi bước ra, khí tức chấn động hư không, tử vi đế khí hóa thành kim long gào thét giữa đất trời.

"Thiên địa dị biến, Nhân tộc đối mặt nguy cơ to lớn, chúng ta nên xuất thế che chở tộc nhân." Khi chứng đạo, Tam Hoàng Ngũ Đế bị Thái Thanh Đạo Nhân nhốt trong Hỏa Vân Động, hạ cấm lệnh Nhân tộc không có việc lớn không được khinh suất xuất hiện.

Nay Thái Thanh Đạo Nhân đã đến Hỗn Độn hư không khai tịch đạo trường, không thể xuất hiện ở Hồng Hoang, cộng thêm ma khí hoành hành làm sinh linh đồ thán, đây chính là thời cơ tốt nhất để Tam Hoàng Ngũ Đế xuất thế.

"Lúc chứng đạo sư tôn đã nói ta sẽ có ngày thoát khốn, hiện tại quả nhiên ứng nghiệm." Phục Hy tuy đã chứng đạo thành Thiên Hoàng nhưng vẫn nhớ ơn giáo dưỡng của Thái Ất.

Hơn nữa Thái Ất hiện tại là Địa Đạo Chi Chủ, thân phận cao quý hơn y nhiều, xưng một tiếng sư tôn cũng không hề tổn hại thân phận.

Mọi người đều gật đầu, chính nhờ lời hứa của Thái Ất mà họ mới yên tâm chờ đợi ngày phá phong.

Hiện tại thiên địa đại biến, cuối cùng cũng khôi phục tự do, trong lòng vừa mừng rỡ vừa mang theo chút lo âu.

"Ma khí càn quét thiên địa, không biết tộc nhân có thể an nhiên vượt qua không, ta đi xem tình hình trước." Với tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, họ chỉ cần động niệm là trước thân xuất hiện lối đi nối liền với thời không khác.

Đại Tần thống nhất Nhân tộc, cương vực trải khắp Đông Thắng Thần Châu.

Trên bầu trời Hàm Dương thành, một cánh cổng khổng lồ đột nhiên mở ra, thiên địa dị tượng liên tiếp hiện lên.

Tử khí đông lai vạn vạn dặm, thụy thải ngưng tụ thành kỳ lân thụy thú gào thét trên hư không.

Thất thải hà quang chiếu diệu thiên địa, đạo vận bao phủ cả bầu trời, hương thơm ngào ngạt khiến người ta thấy thư thái, bách bệnh tiêu tan.

Cam lộ từ trời rơi xuống khắp Hồng Hoang, vạn vật bừng tỉnh như khô mộc phùng xuân, vạn vật sinh trưởng mãnh liệt, khắp nơi tràn ngập không khí vui mừng.

Vô số người ngước nhìn hư không, chỉ có Thánh nhân xuất hiện mới có dị tượng lớn như thế này.

"Thiên địa dị tượng, lẽ nào Thánh nhân quy lai?" "Không đúng, đế khí trên người ta đang bạo động, có đế hoàng giáng lâm, lẽ nào..." Doanh Chính kinh kỳ, liền xuất hiện giữa hư không.

"Đạp đạp!" Từng đạo thân ảnh bước ra từ cánh cổng khổng lồ, toàn thân tỏa ra đế vương chi khí vô cùng vô tận.

Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên, Chuyên Húc, Đế Khốc, Nghiêu, Thuấn, Vũ, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị.

Tam Hoàng Ngũ Đế và Nhân Tộc Tam Tổ đồng thời xuất hiện, khí vận vô lượng ngưng thành kim long cuộn trào trên hư không.

"Ngang!" "Bái kiến tiên tổ!" Toàn bộ Nhân tộc đều nhận ra hình bóng của Tam Hoàng Ngũ Đế và Tam Tổ.

Nhân tộc sinh sôi nảy nở, có sinh có tử, nhưng người luôn tồn tại trong tâm khảm họ chính là các vị tiên tổ này.

Thấy họ hiện thân, vô số người kích động khôn cùng.

Tiên tổ thoát khốn, Nhân tộc sẽ hưng thịnh trở lại, nguy cơ Ma tộc chắc chắn sẽ được hóa giải.

"Các ngươi không cần đa lễ, mau đứng dậy đi." Phục Hy phất tay, một luồng nhu lực đỡ mọi người dậy, ánh mắt nhìn về phía Doanh Chính.

Họ đều cảm nhận được Doanh Chính đang quản lý Nhân tộc.

Doanh Chính hiện tại là đế hoàng, còn Tam Hoàng Ngũ Đế là Nhân Hoàng, tất cả đều ngưng tụ khí vận Nhân tộc.

"Doanh Chính kiến qua tiên tổ." Tiên tổ tại thượng, bất kỳ ai cũng phải hành lễ, dù là quốc quân một nước cũng không ngoại lệ.

Chương 275

“Tần vương không cần đa lễ, Nhân tộc dưới sự thống trị của ngươi phú túc an khang, phồn vinh xương thịnh, ta rất hân hoan.” “Hãy yên tâm, vị trí Nhân tộc cộng chủ ta sẽ không tranh đoạt, lần này xuất thế là để giải quyết chuyện ma khí hoành hành.” Tam Hoàng Ngũ Đế đều mang thân đế khí, nếu thực sự muốn đoạt vị trí cộng chủ thì Doanh Chính chỉ có nước dâng lên.

Nhưng may thay họ không có ý đó, khiến tâm trạng của Doanh Chính dần bình ổn lại.

Phải biết rằng hiện tại Nhân tộc phát triển rất nhanh, không còn như thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Đảm nhiệm Nhân Hoàng lúc này không những không dẫn dắt được Nhân tộc đi lên mà còn có thể kéo lùi bước tiến, như vậy không tốt chút nào.

Điều quan trọng nhất bây giờ là xử lý xong chuyện ma khí để Nhân tộc có thể tồn tại lâu dài trên Hồng Hoang.

“Chư vị tiên tổ, chuyện tiêu diệt ma khí, ta đã có cách.” “Chỉ cần dán hoàng bảng trong Nhân tộc, chiêu thu Hàng Ma Thiên Sư, tìm kiếm năng nhân dị sĩ hàng yêu trừ ma, tai kiếp sẽ tan biến.” Thần Nông nghe xong nhíu mày, Nhân tộc hiện tại tuy có người có tu vi nhưng đa số là phàm nhân.

Chiêu mộ năng nhân dị sĩ mà tu vi không quá Kim Tiên thì đi hàng ma vô cùng nguy hiểm, không có tu vi Đại La Kim Tiên thì chỉ có thể trừ ma ở gần Đông Thắng Thần Châu.

Muốn vào Tây phương triệt để trừ khử ẩn họa Ma tộc, ít nhất phải cần tu sĩ Đại La Kim Tiên mới gánh vác nổi.

Mà số người đạt đến Đại La Kim Tiên lại ít vô cùng, có tu vi như vậy họ cũng không dễ dàng nhận chức Hàng Ma Thiên Sư.

"Kế sách của ngươi tuy tốt nhưng còn nhiều thiếu sót, xem ra chúng ta phải ra tay rồi." "Tiên tổ đừng vội, chủ ý này không phải của ta mà là do Đạo Chủ sắp xếp." Hàng Ma Thiên Sư đương nhiên là do Thái Ất sắp xếp, nếu không Doanh Chính có nát óc cũng không nghĩ ra được chủ ý này.

Mọi người nghe đến kế sách của Đạo Chủ thì mắt đều sáng lên.

Đạo Chủ không giống người thường, sắp xếp của y chắc chắn có thâm ý khác, nếu không đã không dán hoàng bảng chiêu thu ngay khi họ xuất hiện.

Doanh Chính đem kế hoạch của Thái Ất giải thích tường tận, lúc này Tam Hoàng Ngũ Đế mới hiểu ra nguyên do.

"Thì ra là vậy, Đạo Chủ quả nhiên thâm tư thục lự." "Được, chúng ta lập tức thi triển đạo pháp để tộc nhân biết đến sự tồn tại của Hàng Ma Thiên Sư." Tam Hoàng Ngũ Đế đồng thời ra tay, những đạo thất thải quang hà bùng nổ trên hư không, họa thành một tấm bảng danh sách.

"Nay ma khí động loạn thiên hạ, lúc Nhân tộc nguy nan, nên có Thiên sư xuất thế cứu giúp vạn dân khỏi cảnh lầm than." "Phàm là năng nhân dị sĩ, người có đạo hạnh cao thâm có thể đến Hàm Dương thành báo danh nhận chức Hàng Ma Thiên Sư, hàng yêu trừ ma, duy hộ chính đạo, trả lại sự bình yên cho lê dân bách tính." Theo tiếng hô vang dội của mọi người, vô số tộc nhân hưởng ứng nhiệt liệt.

"Hàng Ma Thiên Sư?

Huynh trưởng chẳng phải đang học đạo pháp ở Xiển giáo sao, mau đi báo danh đi, không chừng sẽ được làm Thiên sư đấy." "Con trai ta

học đạo pháp ở Tiệt giáo mấy năm, vừa lúc đi báo danh làm Hàng Ma Thiên Sư để rạng danh tổ tông." "Ta vừa hạ sơn đã gặp lúc chiêu thu Hàng Ma Thiên Sư, đúng là cơ hội để dương danh lập vạn." Đại ẩn ẩn vu thị, Nhân tộc nhìn thì bình thường nhưng thực tế có rất nhiều tu tiên thế gia ẩn mình trong phàm trần, nay kiếp nạn đến nên đều hưởng ứng lời kêu gọi.

Quả thực, danh xưng Hàng Ma Thiên Sư vừa đưa ra đã có vô số tu sĩ xuất hiện, tuy tu vi cao thấp khác nhau nhưng được cái số lượng đông đảo.

Không thể đi Tây phương hàng ma thì bảo vệ bách tính một phương họ vẫn làm được.

Đương nhiên không phải cứ nói là thành Hàng Ma Thiên Sư, phải có Thiên Sư Ngọc Phù do Tam Hoàng Ngũ Đế ngưng tụ mới là chính tông.

Thiên Sư Ngọc Phù do Thần Nông dùng vô số thiên tài địa bảo luyện thành tiên ngọc linh phù.

Sau đó Phục Hy khắc họa Tiên Thiên Ngũ Hành Bát Quái trận pháp, cuối cùng lồng ghép một tia khí tức của Tam Hoàng Ngũ Đế mới luyện thành, vô cùng trân quý.

Có thể nói khắp thiên hạ không ai có thể làm giả được Thiên Sư Ngọc Phù này.

"Hưu!" Một đạo kim quang rạch phá hư không rơi vào Hàm Dương thành.

"Ta là Na Tra, đến báo danh làm Hàng Ma Thiên Sư." Na Tra tuy đã đạt tu vi Đại La Kim Tiên nhưng vóc dáng và khuôn mặt vẫn như một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi.

Tu sĩ thông thường đều là bậc tráng niên hoặc tiên sĩ tóc bạc, một

thiếu niên như y xuất hiện khiến người ta có cảm giác đạo hạnh không sâu.

“Tiểu hữu, về tu luyện thêm vài năm nữa rồi hãy báo danh.” “Hàng Ma Thiên Sư không phải chuyện đùa đâu, một khi đối mặt với yêu ma e là chạy không kịp.” Na Tra thần sắc khẽ động, khí tức quanh thân bùng nổ như sóng gào cuộn trào lên chín tầng mây.

“Oanh!” Những người đứng xem xung quanh đều bị khí kình đẩy lùi ra xa.

Quan viên phụ trách báo danh thậm chí không biết đã lăn lộn đến xó xỉnh nào.

Khí tức Đại La Kim Tiên của Na Tra vừa xuất hiện đã làm chấn động cả vùng, tu sĩ báo danh đều kinh hãi tránh xa.

“Khí tức Đại La Kim Tiên?

Có cường giả đến báo danh rồi.” Dứt lời, Phục Hy phi thân tới trước mặt Na Tra.

“Ngọc Thanh tiên khí, là đệ tử Xiển giáo.” Với tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, Phục Hy liếc mắt đã nhận ra Ngọc Thanh tiên khí trên người Na Tra.

Na Tra nheo mắt, cảm nhận được tử vi đế khí trên người Phục Hy.

Thấy y mặc ngũ hành bát quái bào, đoán ngay là Thiên Hoàng.

“Na Tra kiến qua sư huynh.” Trước khi chứng đạo, Phục Hy bái sư Thái Ất, học được Ngọc Thanh Tiên Quyết, tính theo bối phận thì là sư huynh của Na Tra.

Đương nhiên việc này còn tùy Phục Hy có muốn thừa nhận mình là đệ tử Thái Ất hay không.

“Thì ra là Na Tra sư đệ, có ngươi trợ giúp Nhân tộc thật là đại hạnh, đi, theo sư huynh vào hoàng cung.” Phục Hy vung tay, cả hai đồng thời biến mất.

Vô số người kinh thán, thì ra Na Tra là sư đệ của Thiên Hoàng, hèn gì trẻ tuổi vậy đã có tu vi cường đại như thế.

Tin tức Na Tra là sư đệ Thiên Hoàng, đảm nhiệm Hàng Ma Thiên Sư đi Tây phương trừ hại nhanh chóng lan truyền khắp Nhân tộc.

Danh vọng của Na Tra tăng vọt, địa vị Hàng Ma Thiên Sư trở nên vô cùng cao quý, nhà nào cũng mong có một Thiên sư để rạng rỡ tổ tông.

Một ngày nọ, bên ngoài Hàm Dương thành đông nghịt người, chen chúc không lọt.

Hôm nay là ngày lành, Hàng Ma Thiên Sư Na Tra sẽ xuất phát đi Tây phương hàng ma, khai mở con đường trảm yêu trừ ma.

Trên cao đài, Tam Hoàng Ngũ Đế ngồi thành hàng, đế khí tung hoành.

Phía trước, Na Tra mặc đạo bào đỏ rực, tay cầm Hỏa Tiêm Thương, mình khoác Hỗn Thiên Lăng, Ngọc Thanh tiên khí nhuộm đẫm bầu trời.

“Nay có Hàng Ma Thiên Sư Na Tra, thấu hiểu nỗi khổ của bách tính khi ma khí hoành hành, phụng mệnh hoàng đế Đại Tần Doanh Chính, tây chinh hàng yêu trừ ma.” “Trao Thiên Sư Ngọc Phù.” Dứt lời, Doanh Chính cầm một tấm ngọc phù có Tiên Thiên Ngũ Hành Bát Quái bao quanh, tỏa ra tử vi đế khí nồng đậm.

Một luồng đạo vận huyền diệu ngưng tụ thành hư ảnh Tam Hoàng Ngũ Đế, hiển thị vô cùng thần kỳ.

Na Tra nhận lấy ngọc phù, cảm giác như được công nhận.

“Thiên sư!

Thiên sư!...” Vô số người hô vang, từng tia nguyện lực ngưng tụ trong cơ thể Na Tra, một luồng khí tức thánh khiết xông thẳng lên trời.

Giây phút đó Na Tra hiểu vì sao sư tôn bảo y xuất phát từ Đại Tần, vì nơi đây có thể ngưng tụ nguyện lực giúp y nâng cao tu vi nhanh chóng.

Sau khi trừ xong Ma tộc chắc chắn sẽ được vạn dân kính ngưỡng, nhận được vô lượng nguyện lực gia trì.

Chương 276

Sau đó Doanh Chính trao cho Na Tra Thiên Sư Sách để ghi lại những kiếp nạn trên hành trình Tây hành, lưu truyền hậu thế về sau.

Na Tra là người tu tiên không cần tọa kỵ, nhưng để tiêu trừ ma khí hiệu quả nhất y phải đi bộ về hướng Tây để thôn phệ hết ma khí.

Đương nhiên đi bộ thì không được, mà cưỡi trâu cưỡi hổ thì không oai phong.

Y chỉ tay vào Phong Hỏa Luân, hóa nó thành một con thất thải hỏa phượng cao ức vạn trượng.

Mỗi cọng lông của hỏa phượng đều tỏa hỏa diễm hùng hừng, hào quang bao phủ toàn thân, đôi cánh giang rộng che kín cả bầu trời.

"Thu!" Một tiếng kêu lanh lảnh, vô số người quỳ lạy trước thần thông hiển thánh này.

Na Tra phi thân lên lưng hỏa phượng, tiên tư trác tuyệt hướng về Tây phương mà đi.

Theo bước chân hàng ma của Na Tra, kiếp khí vô lượng tuôn ra, một trận Lượng Kiếp đã vô hình trung khai mở.

Một trận tinh phong huyết vũ lại sắp quét qua Hồng Hoang đại lục.

Tại Phong Đô thành của Địa Phủ, Thái Ất cảm nhận được sự thay đổi của kiếp khí, biết rằng Na Tra đã lên đường, Tây Du Ma Kiếp chính thức bắt đầu.

"Trận kiếp nạn này là khảo nghiệm đối với cả Hồng Hoang, cũng là khảo nghiệm đối với ngươi." "Na Tra, hy vọng ngươi đừng làm vi sư thất vọng." Tại Đông Thắng Thần Châu, từng sợi ma khí phiêu

đãng khắp nơi, những cây cổ thụ cao vạn trượng bị nhiễm đen ngòm, phun ra hắc khí.

Tiếng thú gầm mang theo sự uất hận vang dội đất trời.

"Tư tư!" Một tiếng động nhỏ vang lên, một con thất thải hỏa phượng khổng lồ bay lượn trên hư không.

Những sợi ma khí bị lực hút khủng bố dẫn dắt chui tợn vào người Na Tra.

Thứ ma khí mà vạn tộc Hồng Hoang né như né tà thì lại bị Na Tra tham lam hấp thu, khí thế trên người y đang mạnh dần lên.

Tuy khí tức chỉ tăng một chút, nhưng nếu hấp thu hết ma khí khắp Hồng Hoang chắc chắn tu vi sẽ thăng tiến rất nhanh.

Cách này dễ dàng và nhanh hơn bế quan tu luyện nhiều.

Na Tra là Hỗn Độn Ma Châu chuyển thế nên ma khí trong người y vô cùng thuần chính, không lo bị ma khí ăn mòn linh trí.

Ma khí chỉ là nguồn pháp lực cho y chứ không ảnh hưởng đến tư duy.

"Hưu!" Na Tra há miệng, một luồng xoáy khủng bố phát ra lực hút vô tận, hút sạch ma khí trong phạm vi ức vạn dặm vào bụng.

"Ô ô!" Ma khí vô lượng hóa thành hắc long tranh nhau bay về phía Na Tra.

Cây cối bị ma khí đồng hóa dần khô héo, cả một vùng rộng lớn trở nên tử tịch, đại địa nứt nẻ.

"Ma khí thật đáng sợ, một khi bị nhiễm phải chỉ có con đường chết." "Vạn vật hồi xuân." Na Tra phất tay, một đạo thất thải quang hà rải xuống đại địa, những mầm non lại mọc lên từ những gốc cây khô, sau đó hóa thành những cây đại thụ xanh mướt với tốc độ mắt

thường có thể thấy được.

Trong chớp mắt, núi hoang biến thành thanh sơn, đạo vận nồng đậm lan tỏa.

Na Tra hài lòng gật đầu định rời đi.

"Thái!

Con yêu ma kia, dám ở đây làm loạn, ăn của lão tôn một gậy!" Một giọng nói cuồng vọng cắt ngang suy nghĩ của Na Tra.

Nhìn lại thì thấy một con hầu tử lông vàng mặc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, đầu đội Phượng Sí Tử Kim Quan, chân đi Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, tay cầm thiết bổng vàng chói.

Nhìn qua thì con hầu tử này thật anh tuấn thần võ, nhưng nhìn kỹ lại khiến người ta thất vọng.

Hầu tử chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, quanh thân tỏa ra đạo vận nhưng lại ẩn chứa phật quang.

Đạo không ra đạo, phật không ra phật, thật kỳ quái.

Người này chính là Tôn Ngộ Không, phụng mệnh Bồ Đề Lão Tổ ở Ngũ Hành Sơn chờ đợi Hàng Ma Thiên Sư để cùng đi Tây phương trừ ma.

Chờ mãi chẳng thấy ai, giờ lại thấy một tên 'ma tu' ma khí ngút trời.

Tôn Ngộ Không lập tức vác Như Ý Kim Cô Bổng định đánh chết Na Tra.

Sư tôn đã dặn phàm là kẻ nhiễm ma khí đều là ma tu, không cần lưu tình, trực tiếp đánh chết.

Na Tra vừa hấp thu lượng lớn ma khí chưa kịp luyện hóa hết nên khiến Tôn Ngộ Không lầm tưởng là ma tu.

Đúng là Na Tra tu ma, nhưng loại ma tu này khác biệt, y biết thiện ác và không làm hại người vô tội.

Dù Tôn Ngộ Không không nói hai lời đã ra tay, Na Tra vẫn không tức giận.

"Tôn hầu tử khoan hãy động thủ, có hiểu lầm ở đây." Tôn Ngộ Không dưới sự giáo đạo của Bồ Đề Lão Tổ tuy có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ và bản lĩnh đầy mình nhưng tâm tính chưa được mài giũa.

Y chẳng sợ trời chẳng sợ đất, chỉ biết làm theo ý mình, căn bản không muốn nghe Na Tra giải thích.

Phật tu và ma tu làm gì có chuyện hiểu lầm.

Nếu có thì là do ra tay quá chậm, lẽ ra vừa gặp phải đánh chết ngay.

"Oanh!" Ý niệm vừa động, khí tức Tôn Ngộ Không bộc phát, ức vạn đạo kim quang bắn ra tứ phía, uy áp Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ chấn động thiên địa.

"Xem gậy!" Tiếng quát vừa dứt, một đạo côn ảnh vàng chói khổng lồ quét ngang tứ phương, những ngọn núi cao chọc trời đều bị đập nát.

Mặt đất nứt ra những hố sâu hun hút trải dài ức vạn dặm như những vết sẹo ghê người trên đại lục.

Côn ảnh khổng lồ tỏa ra phật khí nồng đậm, rõ ràng là thần thông Phật giáo.

Na Tra thấy côn ảnh ập tới thì khẽ nhíu mày, không phải vì thực lực của Tôn Ngộ Không mà vì tính tình y quá nóng nảy.

Ít nhất cũng phải nghe người ta nói hết đã chứ.

Thấy y mang ma khí là ra tay ngay, thảo nào hậu thế gọi là 'hầu

cấp’ (nóng vội như khỉ).

Nguy cơ trước mắt không cho phép Na Tra nghĩ nhiều, dù tu vi Tôn Ngộ Không không bằng y nhưng bị đánh trúng cũng sẽ bị thương.

“Oanh!” Na Tra không hề che giấu khí tức, uy áp Đại La Kim Tiên ngưng thành đạo kim quang xuyên thủng thiên địa.

Đại La Kim Tiên đã siêu thoát thời gian trường hà, chỉ cần không dính sát kiếp là bất tử, trường tồn cùng thiên địa.

Chương 277

Đột phá Đại La Kim Tiên có thể sử dụng quy tắc chi lực, thực lực mạnh hơn Thái Ất Kim Tiên gấp vạn lần.

Na Tra chỉ tay, vô cùng Hỏa chi quy tắc phun trào kết hợp với linh khí thiên địa tạo thành một con hỏa long dài ức vạn trượng.

Đạo vận vô lượng ngưng thành hỏa chi thần văn tạo nên những lớp lân giáp, hỏa diễm đủ thiêu cháy vạn vật bao phủ toàn thân hỏa long, khí tức Đại La Kim Tiên chấn động tứ phương.

Na Tra không chỉ lĩnh ngộ Hỏa chi quy tắc mà còn cả Ma chi quy tắc, nhưng đối phó Tôn Ngộ Không thì Hỏa chi quy tắc là đủ rồi.

"Ngang!" Một tiếng long ngâm vang lên, hỏa long khổng lồ bay lượn, đuôi rồng quét qua như đao chém búa bổ, cắt đứt hàng loạt dãy núi liên miên.

Đá vụn rơi xuống tạo thành những hố sâu trên mặt đất.

"Băng!" Côn ảnh vàng chói và hỏa long khổng lồ va chạm dữ dội tạo nên tiếng nổ kinh thiên động địa.

Những luồng khí kình như thủy triều cuộn trào về bốn phía.

Hư không bị chấn động rung lắc, những ngọn núi kỳ vĩ vỡ tan thành bụi phấn, mặt đất như bị lật tung lên từng lớp.

Năng lượng khủng bố biến thành khói bụi che kín bầu trời, ánh sáng nhật nguyệt không thể xuyên qua, vạn vật chìm trong hôn ám.

Tôn Ngộ Không mới tu vi Thái Ất Kim Tiên chỉ có thể dùng pháp lực diễn hóa thần thông thuật pháp nên uy lực có hạn.

Ngược lại Na Tra tu vi Đại La Kim Tiên, tinh thông Hỏa chi quy

tắc nên mỗi cử động đều có thể điều động sức mạnh thiên địa.

Uy lực bộc phát hoàn toàn nghiền ép Thái Ất Kim Tiên.

"Đang!" Một tiếng vang lớn, đạo côn ảnh vàng chói bị hỏa long húc bay, Như Ý Kim Cô Bổng dần thu nhỏ lại rơi về tay Tôn Ngộ Không.

Hỏa long vẫn không giảm uy thế tiếp tục lao về phía y.

Tôn Ngộ Không biến sắc, cú gậy đó nhìn thì nhẹ nhưng thực chất nặng hơn mười vạn ngọn núi gộp lại.

Bị một đạo thuật pháp hỏa long đánh bại thật khiến y không thể tin nổi.

Quan trọng hơn là người trước mắt tỏa ra Ngọc Thanh tiên khí chứ không giống ma tu.

Tôn Ngộ Không tuy nhận thấy Na Tra có điểm khác với ma tu thông thường, nhưng đã đánh rồi thì quan tâm thân phận làm gì nữa.

Dù là đạo tu hay ma tu thì cũng phải đánh bại, không, phải đánh chết mới được.

Cảm nhận được hỏa long đang lao tới, Tôn Ngộ Không biết dùng pháp thuật thần thông khó lòng chống đỡ, đành phải hiển lộ bản thể.

"Hống!" Một tiếng nộ hống, hình dáng Tôn Ngộ Không đại biến.

Y hóa thành một con vượn khổng lồ cao ức vạn trượng với những chiếc răng nanh xé toạc bầu trời, lửa cháy rừng rực quanh thân làm hư không nổ lách tách.

Đôi mắt như lửa ngục tỏa ra hàn mang nhiếp nhân tâm phách, lông tóc dựng đứng vàng óng như kim cương bất hoại chi thân.

Một luồng uy áp vượt xa Thái Ất Kim Tiên chấn động tứ phương, núi non địa mạch đều rung chuyển.

Thiên địa biến sắc, nhật nguyệt ám đạm như đang đối mặt với tai kiếp diệt thế.

Những sợi Chiến chi quy tắc chập chờn quanh thân khiến Tôn Ngộ Không càng thêm uy vũ bá khí.

Tôn Ngộ Không là Linh Minh Thạch Hầu trong Hỗn Thế Tứ Hầu, thông hiểu biến hóa, thấu hiểu thiên thời địa lợi, có thể di tinh hoán đấu.

Trong người y mang một phần tư bản nguyên của Hỗn Độn Ma Viên, sinh ra để chiến đấu, nên dù mới tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ vẫn lĩnh ngộ được nửa thành Chiến chi quy tắc.

"Hống!" Tôn Ngộ Không không chỉ hiện nguyên hình mà còn thi triển Pháp Tượng Thiên Địa, thân hình vọt cao thêm ức vạn lần, thực lực bạo chương.

Na Tra thấy thực lực Tôn Ngộ Không tăng vọt thì không giận mà mừng, thảo nào dám ra tay với y, hóa ra là có át chủ bài, y đã hơi tiểu tiều đối phương rồi.

Trong đệ tử Huyền môn đa số đều biết Pháp Tượng Thiên Địa, uy lực đương nhiên cường đại.

Nhưng đối với Đại La Kim Tiên thì chiêu này có phần hơi vô dụng, nó chỉ thích hợp cho tu sĩ dưới cấp Đại La.

Nói thì dài nhưng diễn biến chỉ trong chớp mắt, hỏa long khổng lồ tức thì đâm sầm vào Tôn Ngộ Không.

"Ngao!" Tôn Ngộ Không dù sao cũng là một trong Hỗn Thế Tứ Hầu, lại lĩnh ngộ Chiến chi quy tắc, đôi tay như rồng có thể bóp nát cả tinh tú.

Đối mặt với hỏa long, y không chút do dự vươn đôi cự chưởng rực lửa bóp chặt lấy đầu rồng như muốn bóp nát nó.

“Ngao!” Bị sức mạnh khổng lồ áp chế, hỏa long điên cuồng giãy giụa, đuôi quật mạnh phá nát vô số ngọn núi, xung quanh biến thành một biển lửa.

“Băng!” Hỏa long chung quy cũng chỉ là do Hỏa chi quy tắc ngưng tụ, không lâu sau đã bị cự viên bóp nổ, hóa thành những tia lửa tiêu tán.

Việc giết được hỏa long khiến Tôn Ngộ Không càng thêm cuồng bạo, khí tức lại tăng thêm một bậc.

Đúng là Ma Viên sinh ra để chiến đấu, mỗi trận chiến đều giúp tu vi tăng trưởng.

Na Tra nhận ra Tôn Ngộ Không bất phàm liền nảy sinh ý định thu phục.

Sư tôn bảo y tổ chức đội ngũ hàng ma đi Tây phương.

Tôn Ngộ Không này tuy mới tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ nhưng khi hiện bản thể thực lực không thua gì Đại La Kim Tiên.

Quan trọng nhất là y có thể trưởng thành trong chiến đấu, sau này đánh nhau nhiều thực lực sẽ thăng tiến rất nhanh, không chừng có ngày đột phá Đại La thậm chí Chuẩn Thánh.

Có một trợ thủ cấp Đại La thì tốt hơn nhiều so với việc đơn thương độc mã chiến đấu khổ cực.

Đương nhiên muốn Tôn Ngộ Không tâm phục khẩu phục làm trợ thủ thì phải đánh bại y mới được.

Nếu không với cái tính kiệt ngao bất tuần đó y sẽ chẳng nghe ai đâu.

Ý niệm vừa động, thất thải hỏa phượng dưới chân biến lại thành Phong Hỏa Luân, trên tay Na Tra xuất hiện một miếng Kim Chuyên

vàng óng.

Kim Chuyên nhìn nhỏ gọn nhưng lại là một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Từ khi được sư tôn ban cho y ít khi dùng đến, cũng chưa hiểu hết công dụng của nó.

Kim Chuyên không thể biến lớn để chống đỡ thiên địa, cũng không phải dược liệu luyện khí, điểm đặc biệt duy nhất của nó là cực kỳ cứng, ngay cả Càn Khôn Quyển cũng không đập vỡ được.

Giờ gặp Tôn Ngộ Không, Na Tra mới hiểu công dụng của nó.

Chương 278

Theo ý niệm, Phong Hỏa Luân dưới chân Na Tra xoay tít, lao vút về phía Tôn Ngộ Không với tốc độ chớp nhoáng, chỉ thấy một tia sáng xẹt qua hư không.

Tôn Ngộ Không chiến ý dâng trào thấy Na Tra lao tới liền không lùi mà tiến, một bàn tay khổng lồ che cả nhật nguyệt oanh nhiên giáng xuống.

Na Tra không dùng Pháp Tượng Thiên Địa nên trong mắt Tôn Ngộ Không y chỉ nhỏ như con kiến, một chưởng là đủ ép chết.

Thân hình đồ sộ hành động sẽ vụng về, còn Na Tra nhỏ nhắn lại có Phong Hỏa Luân gia trì nên tốc độ cực nhanh, dễ dàng né được cú tát.

Na Tra lách qua lách lại rồi dừng ngay trên gáy của Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không to lớn nên riêng cái đầu đã cao vạn trượng, Na Tra đứng đó chỉ như một sợi lông.

"Đại!" Chú pháp vừa niệm, Kim Chuyên bỗng biến lớn ức vạn lần như một mảnh bầu trời huyền phù ngay trên đầu Tôn Ngộ Không.

Kim Chuyên dùng để đập người là sướng nhất.

Kim cương bất hoại chi thân thì đã sao, cũng phải đập cho cái đầu này nở hoa mới được.

"Đang!" Một cú Kim Chuyên đập xuống phát ra tiếng vang chấn động cả thiên địa.

Chỉ nhìn cảnh Kim Chuyên đập xuống đã thấy rùng mình, chứ đừng nói là Tôn Ngộ Không đang hứng trọn cú đó.

Tôn Ngộ Không chỉ cảm thấy trên đầu như bị ức vạn quân cự lực đè xuống, trời đất đảo điên, đầu óc quay cuồng như bị đảo lộn.

Một cảm giác choáng váng tê dại bao trùm toàn thân, cứ như linh hồn sắp lìa khỏi xác vậy.

Tôn Ngộ Không quả không hổ danh Hỗn Thế Tứ Hầu, nhục thân cường đại thật, bị Kim Chuyên đập mạnh như vậy mà nhục thân không hề hấn gì, chỉ là trên đầu sưng lên một cục u to như ngọn núi nhỏ nhìn rất buồn cười.

Thạch hầu này nhục thân cứng thật, xem ra mình ra tay hơi nhẹ, phải đập thêm mấy phát nữa mới được.

Phải biết Kim Chuyên trong tay Na Tra là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Càn Khôn Quyển đập vào cũng không để lại dấu vết gì, vậy mà đập lên đầu Tôn Ngộ Không chỉ làm y sưng một cục u.

Điều này khiến Na Tra một phen nghi ngờ bản thân quá nhân từ, ra tay chưa đủ độc.

Hồi nhỏ Na Tra vốn là một tiểu hùng hài tử phá phách, sau khi trải qua nhiều kiếp nạn mới thu liễm tính tình.

Nay gặp Tôn Ngộ Không có kim cương bất hoại chi thân đã kích phát bản tính hùng hài tử của y trở lại.

Đập không chết thì đập cho nhừ tử, đập cho đến khi trên đầu đầy những cục u như nhục kế của Phật tổ thì coi như giúp y sớm thành phật vậy.

Nghĩ vậy Na Tra lại vung Kim Chuyên đập liên tiếp vào đầu Tôn Ngộ Không.

"Đang đang!" Những tiếng va chạm chát chúa vang lên làm chấn động cả hư không, cho thấy mỗi cú đập đều vô cùng thực tế.

Quá ác, đến cả Na Tra cũng thấy mình ra tay hơi nặng, liền vội vàng kiểm tra tình trạng của Tôn Ngộ Không.

Phải trụ cho vững, vất vả lắm mới tìm được một người giúp đỡ, đừng có dễ dàng chết như vậy.

Na Tra lo lắng nhìn lên mặt Tôn Ngộ Không, tức thì bị dọa cho giật mình.

Sắc mặt y trở nên thương bạch, diện dung gần như vặn vẹo, suýt chút nữa không còn nhìn ra hình dạng ban đầu.

Đôi nhãn mâu hôn trầm, hiển nhiên đã hôn mê bất tỉnh.

"Bùm!" Thân thể khổng lồ của Tôn Ngộ Không ầm vang đập xuống đất, bộc phát tiếng nổ kinh thiên động địa, một cái hố khổng lồ hiện ra trước mắt.

Do tạm thời mất đi ý thức, toàn bộ pháp lực đều thu hồi vào trong cơ thể, công hiệu của Pháp Tượng Thiên Địa dần tan biến, chỉ còn lại một con khỉ nhỏ nằm trong hố sâu.

Na Tra khẽ mỉm cười, đáp xuống hố sâu chuẩn bị đánh thức Tôn Ngộ Không.

Tại Phong Đô thành nơi Địa Phủ, trước mặt Thái Ất hiện ra một bức họa cảnh, chính là cảnh tượng Na Tra và Tôn Ngộ Không giao chiến.

Ở tiền thế, Tôn Ngộ Không chiến thiên chiến địa, tạo nên danh tiếng lẫy lừng, thậm chí dưới sự giúp đỡ của Thái Thượng Lão Quân mà luyện thành Kim Cương Bất Hoại Chi Thân.

Bất kể đao thương kiếm kích, thiên lôi địa hỏa đều không thể làm tổn thương mảy may, vậy mà lại bị Na Tra dùng Kim Chuyên đập cho ngất xỉu.

Nếu để Bồ Đề Lão Tổ biết được, e rằng sẽ tức đến mức Tam Thi Thần bạo nhảy.

Tôn Ngộ Không kiệt ngạo bất tuân, dù đầu đội Khẩn Cô vẫn vô pháp vô thiên, hy vọng Na Tra có thể chế phục, để dọc đường mới có thể an ổn hàng yêu trừ ma.

"Trấn Nguyên Tử, đến đại điện một chuyến." Dứt lời, Trấn Nguyên Tử tay bưng Địa Thư, chu thân khí tức phập phồng, dường như sắp đột phá, chậm rãi bước tới.

"Kiến quá Đạo Chủ." "Ân, hiện giờ Tây Du Ma Kiếp giáng lâm, Tam Hoàng Ngũ Đế đều phá phong mà ra, bản tọa hy vọng Hồng Vân đạo hữu có thể nhập trú Địa Phủ của ta, giúp ta khai đạo." Hồng Vân chuyển thế thành Thần Nông, chứng đắc địa vị Địa Hoàng, tuy tiền thế là hảo hữu lâu năm của Trấn Nguyên Tử, nhưng dù sao cũng đã đầu thai làm người, không biết có nguyện ý gia nhập Địa Phủ hay không.

Phải biết rằng, thân phận Tam Hoàng Ngũ Đế tôn quý, tượng trưng cho mệnh cách Nhân Đạo Đế Hoàng, địa vị không kém Thánh Nhân là bao.

Nếu không rời khỏi Hỏa Vân Động, có lẽ còn có khả năng gia nhập Địa Phủ, nhưng nay đã phá phong ra ngoài, ai cũng không rõ sẽ có biến số gì.

"Đạo Chủ yên tâm, bần đạo sẽ hết lòng khuyên bảo Hồng Vân, tranh thủ để y nhập trú Địa Phủ." Chỉ có tâm phúc của Đạo Chủ mới biết rốt cuộc phải làm gì, một cái Nhân Đạo Thánh Vị nhìn thì tôn quý, nhưng so với chứng đạo vĩnh sinh thì vẫn còn thiếu sót.

Trấn Nguyên Tử biết Thái Ất có cách cục xa rộng, không chỉ nằm ở Địa giới, Nhân giới, Thiên giới mà là cả Hồng Hoang.

Cộng thêm việc Địa Tiên chưởng quản Hồng Hoang đại lục, tin rằng với trí tuệ của Hồng Vân, sẽ không chỉ nhìn vào cái lợi trước mắt.

Trấn Nguyên Tử hơi hành lễ, hóa thành một đạo kim quang bay về hướng Hồng Hoang đại lục.

Thái Ất phóng tầm mắt ra xa, trong mắt lóe lên tia sáng, Thiên - Địa - Nhân Tam Hoàng nhất định phải nắm trong tay.

Không chỉ để ngưng tụ khí vận, mà còn để chỉnh đốn lại trật tự.

Tại Hồng Hoang đại lục, giữa vùng ngũ hành sơn nhạc, Tôn Ngộ Không từ từ tỉnh lại.

"Oa... ta...

á..." Tôn Ngộ Không cảm thấy đỉnh đầu như bị đại sơn đè nặng, từng lớp nhục kế khiến y trông như một con chó đổ đốn.

"Tỉnh rồi hả, ăn cái đào đi." Tôn Ngộ Không nhìn theo tiếng nói, thấy Na Tra tươi cười đưa tới một quả đào, tim đập thình thịch.

Y không quên được chính Na Tra đã đập mình ngất xỉu, trên đầu vẫn còn vết sưng chưa tan.

Nhưng nhìn quả đào mọng nước, cái bụng háu ăn lại kêu lên ùng ục.

Chương 279

Một quả đào muốn thu mua y, đâu có dễ thế.

"Không ăn à, vậy ta ăn." Na Tra vừa dứt lời, Tôn Ngộ Không liền nhanh tay giật lấy tiên đào, dù sao cũng đã bị đánh rồi, có tức giận cũng phải ăn đào cho bõ.

Đợi đó, lão Tôn ta nhất định sẽ tìm cách trả lại nhân quả này.

"Được rồi, ăn đào xong thì lên đường, ta còn phải hàng yêu trừ ma nữa." "Hàng yêu trừ ma?

Lão Tôn ta chưa có đồng ý, giờ đường ai nấy đi." "Trên người ngươi có Hàng Ma Thiên Sư phù, định sẵn là phải hàng ma, nếu còn không theo kịp, cẩn thận Kim Chuyên hầu hạ." Tôn Ngộ Không phụng mệnh chờ đợi Hàng Ma Thiên Sư, trên người đương nhiên có phù chú.

Với tính cách kiệt ngạo, y thà tiêu dao tự tại còn hơn Tây hành hàng yêu, nhưng Kim Chuyên của Na Tra đập quá đau đầu, không đi không được.

Đúng là nhất vật hàng nhất vật, Tôn Ngộ Không buộc phải khuất phục trước Na Tra, ai bảo người ta bản lĩnh cao cường.

Có Tôn Ngộ Không bầu bạn, Na Tra trên đường không hề cô đơn, lại còn không ngừng hấp thu ma khí.

Tôn Ngộ Không mới biết, thì ra Na Tra là Tiên - Ma đồng tu, không chỉ tu luyện Ngọc Thanh Tiên Pháp mà ngay cả ma khí cũng có thể thôn phệ.

Dọc đường hai người cãi cọ va chạm, quan hệ trái lại càng thêm thân mật, đúng là "không đánh không quen".

"Sư huynh, phía trước có tòa tự miếu, chúng ta vào nghỉ chân chút

đi.” Tu vi của Na Tra cao hơn Tôn Ngộ Không, lại cùng là đệ tử tứ giáo, gọi một tiếng sư huynh cũng không ngại.

Nhưng Tôn Ngộ Không lại thập phần không cam lòng, tự dưng lòi ra một gã sư huynh, ai mà chịu được.

Nếu không phải Kim Chuyên kia quá lợi hại, tuyệt đối y sẽ không gọi.

Na Tra ngưng thần nhìn tòa tự miếu trước mắt, trong lòng khẽ động.

Một tòa phật tự, từng làn khói bếp chậm rãi bay lên, trên biển cửa viết bốn chữ lớn “Quan Âm Thiền Viện”.

Phải biết rằng Phật giáo sớm đã bị Ma tộc tiêu diệt, chỉ còn lại Ma giáo.

Tự miếu trước mắt không những không lụi bại mà còn có người ở, hiển nhiên rất phản thường.

Quan trọng nhất là có thể cảm nhận được một luồng ma khí nồng đậm đang lẩn khuất dưới lòng đất.

“Ngộ Không, tự miếu này có chút quỷ dị, ta vào xem thử.” Tôn Ngộ Không thu lại vẻ mặt cười cợt, trở nên nghiêm túc, Kim Cô Bổng trong tay lóe lên phật quang, khí tức ẩn chứa không phát, đôi mắt biến thành hoàng kim đồng quan sát xung quanh.

“Nam mô hắt ra đát na...” Từng tiếng phật âm truyền ra, linh khí trong tự miếu dũng động, hào quang tỏa ra bốn phía.

“Sư huynh, tự miếu này quỷ dị quá, chẳng thấy bóng người mà lại nghe tiếng tụng kinh.” “Không ổn, mau rút!” Na Tra vừa dứt lời, tường cao của tự miếu nhanh chóng vọt lên, vô lượng ma khí hung dũng trào ra cấu thành những đạo ma văn.

“Rầm!” Theo cửa miếu đóng chặt, vô số đạo trận bàn tràn ngập ma khí sáng rực, liên kết thành một tòa trận pháp, thời gian và không gian xung quanh đều bị bao trùm như một tiểu thế giới.

“Nhất hoa nhất thế giới, phật pháp Tây phương nhưng lại dùng ma khí thôi động.” “Chẳng lẽ có vị Bồ Tát nào của Phật giáo giáng lâm?” Tôn Ngộ Không là đệ tử của Bồ Đề Lão Tổ, không chỉ học đạo pháp mà còn thông hiểu phật pháp, liếc mắt liền nhận ra đây là thần thông thiền pháp chính tông của Phật giáo.

Trong Phật giáo có Phật Tổ, Bồ Tát, Tôn Giả, Minh Vương, La Hán, Kim Cương.

Phàm là người có thể xưng Phật phần lớn đều có tu vi Chuẩn Thánh, thấp nhất cũng là Đại La Kim Tiên viên mãn.

Bồ Tát và Tôn Giả ít nhất cũng đạt tới Đại La Kim Tiên.

Thần thông Nhất Hoa Nhất Thế Giới chỉ có hàng Bồ Tát trở lên mới thi triển được.

Hiển nhiên kẻ bọn họ gặp không phải hạng tầm thường.

Quan trọng nhất là dưới sự gia trì của ma khí, tu vi phật tu sẽ tăng lên đại diện, không thể dùng lẽ thường đo lường.

Thậm chí bọn họ phải đối mặt với một Ma tu cấp bậc Chuẩn Thánh.

Cả hai nhìn thấy sự trịnh trọng trong mắt nhau, mới bắt đầu lên đường đã gặp Ma tu cấp Chuẩn Thánh, sau này chẳng phải sẽ gặp kẻ mạnh hơn sao.

“Rầm!” Một tiếng nổ lớn truyền ra, đại địa bị lật tung, một đạo thân ảnh khủng bố chậm rãi trồi lên từ lòng đất.

Thân hình cao tới vạn vạn trượng, toàn thân tràn ngập ma khí đen

kịt như mực, tóc búi trên đỉnh đầu như một chiếc ma quan.

Cà sa trên người bị ma khí xâm thực hóa thành một chiếc ma bào, uy áp Chuẩn Thánh kích đãng xung quanh.

Diện dung tuyệt mỹ vì nhuốm ma khí mà trở nên vô cùng dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu tỏa ra ma quang nhiếp hồn, sát khí nồng đậm xông thẳng lên trời.

Trên tay cầm Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình giống như đang chứa cả một thế giới ma khí, khiến người ta cảm nhận được sát khí nồng nặc.

"Quan Âm Bồ Tát!" "Ta là Sát Tâm Quan Âm, hai tiểu bối các ngươi tư chất không tồi, chỉ cần bái nhập Ma giáo là có thể đổi lấy một tia sinh cơ, bằng không dưới ma chưởng, định sẵn sẽ thân tử đạo tiêu." Sát Tâm Quan Âm chính là Quan Âm Bồ Tát của Phật giáo, do bị gieo Ma Liên Tâm Chủng mà quy y Ma giáo, trở nên thị sát nên có danh hiệu này.

Nếu gặp tu sĩ tầm thường y đã trực tiếp đánh giết, nhưng Na Tra và Tôn Ngộ Không tu vi không yếu, khiến y nảy sinh lòng ái tài.

Một khi thu phục được, chuyển hóa thành ma tu, thế lực của y sẽ tăng cường, dễ dàng được Ma Tổ thưởng thức hơn.

Trong Ma giáo, kẻ có địa vị tương đương y không ít, thậm chí còn có Gia Đa Ma Như, muốn được Ma Tổ coi trọng phải từng bước xây dựng thế lực vượt qua chúng ma.

"Ngộ Không, cẩn thận, trận chiến này không dễ đánh đâu." Cả hai đều là Hàng Ma Thiên Sư, chắc chắn sẽ không gia nhập Ma giáo, đối phương dù có tu vi Chuẩn Thánh nhưng bọn họ vẫn dám quyết chiến một trận.

Bất kể thắng thua, khí thế không thể thua.

"Oanh!" Khí thế của hai người bùng nổ, đạo vận vô lượng tràn

ngập xung quanh.

Tôn Ngộ Không tức khắc hiện ra bản thể, thân hình cao vạn trượng tỏa ra vạn trượng phật quang, toàn thân như đúc bằng vàng ròng, khí tức Đại La Kim Tiên chấn động thiên địa.

Tuy nhiên, trước mặt Sát Tâm Quan Âm, thực lực này vẫn còn quá nhỏ bé.

"Nhật nguyệt đồng sinh, thiên linh trọng nguyên, Thiên Địa Vô Lượng Càn Khôn Quyển, khai!" "Linh linh!" Càn Khôn Quyển tỏa ra vô lượng càn khôn chi khí, ầm vang mở ra, bóng dáng Na Tra biến mất.

"Oanh!" Khí tức Na Tra bùng nổ, từng luồng ma khí như oán long xông thẳng lên trời, mái tóc đen như thác đổ ngược.

Đạo bào trắng khiết nhuốm ma khí khiến y trông vô cùng bá đạo.

Uy áp Chuẩn Thánh kẹp theo ma khí cuồn cuộn xông lên mây xanh.

Nhìn qua Na Tra như một vị Ma Tôn, chỉ có đôi mắt vẫn tỏa kim quang, lưu chuyển Ngọc Thanh Tiên Khí.

Tôn Ngộ Không cảm nhận khí tức bàng đại của Na Tra mà kinh hãi.

Thì ra y có thực lực Chuẩn Thánh, hèn chi có thể dễ dàng đánh ngất mình, sau này muốn báo thù e là vô vọng.

Chương 280

Sát Tâm Quan Âm thấy Na Tra mang ma khí trong người thì vô cùng kinh ngạc.

Ma khí không phải ai cũng kiểm soát được, cần tu vi và tâm tính cực mạnh.

Quan trọng nhất là ma khí trên người Na Tra còn tinh thuần hơn cả y, thậm chí có thể sánh ngang Ma Tổ.

Na Tra vốn là Hỗn Độn Ma Châu chuyển thế, vận dụng Hỗn Độn Ma Khí, so với ma khí thường tinh khiết hơn nhiều.

Điều này khiến Sát Tâm Quan Âm nảy sinh sát tâm thực sự.

Nếu thôn phệ được Na Tra, ma khí của y sẽ càng tinh thuần, thậm chí vượt qua đại đa số Ma Như, tuyệt đối có thể trở thành tâm phúc của Ma Tổ, chiếm giữ địa vị Lục Ma Trưởng Lão.

Còn Tôn Ngộ Không chỉ là tôm tép, phất tay là có thể diệt sát.

"Oanh!" Sát Tâm Quan Âm phất tay, một đạo ma quang ngưng tụ thành vòng kim cô xuyên thấu hư không, trực tiếp lơ lửng trên đầu Tôn Ngộ Không.

Một luồng ma uy khủng bố trấn áp xuống.

Tôn Ngộ Không dù tay có thể nâng nhật nguyệt tinh thần, nhưng luồng ma uy này chứa đựng sức mạnh mênh mông như gánh vác cả một thế giới, chỉ có thể khổ sở chống đỡ.

Nên biết Sát Tâm Quan Âm tu vi Chuẩn Thánh, một đạo ma quang tùy ý cũng không phải Đại La Kim Tiên có thể thừa nhận.

"Boong!" Trong sát na, Tôn Ngộ Không trực tiếp bị vòng kim cô

trấn áp, thắt chặt vào đầu như đâm rễ, đau đớn ngã xuống đất lăn lộn.

Hàng ma quả nhiên không dễ dàng, không bị đập gạch thì cũng bị vòng kim cô khóa chặt, đúng là nghiệp chướng.

Sát Tâm Quan Âm tức khắc trấn áp được Tôn Ngộ Không, khẽ mỉm cười nhìn về phía Na Tra.

Như vậy y có thể yên tâm đối phó Na Tra mà không sợ kẻ khác làm trò sau lưng.

Na Tra thở dài, thực lực Tôn Ngộ Không vẫn còn thiếu sót, mới một đạo ma quang đã bị trấn áp, con đường Tây hành hàng ma quả nhiên gian truân.

"Trá!" Một tiếng quát khẽ, Hỏa Tiêm Thương trong tay Na Tra hấp thu vô cùng ma khí, dần biến thành một thanh ma thương tỏa ra hào quang đen kịt như muốn đâm thủng thiên địa.

"Hưu hưu!" Ma thương liên tục múa động, điểm hàn mang lóe lên, sau đó thương xuất như rồng.

Từng con hắc ma long khổng lồ với lân giáp rõ nét, sống động như thật, tỏa ra long uy chấn nhiếp thiên địa lao về phía Sát Tâm Quan Âm.

Toàn bộ hư không bị vô số ma long chiếm cứ, đuôi rồng quất qua khiến hư không vỡ nát, những vết nứt lan rộng theo Thiên Đạo thần văn.

Uy áp Chuẩn Thánh chấn động tứ phương, nhật nguyệt tinh thần đều trở nên ảm đạm, thiên địa biến sắc.

Phía dưới, vô số sơn phong địa mạch bị khí tức xung kích tan tành, đá tảng bay loạn xạ vùi lấp cả Tôn Ngộ Không.

Na Tra dưới sự gia trì của ma khí bộc phát uy năng mạnh mẽ không khiến Sát Tâm Quan Âm kinh ngạc mà lại khiến y mừng rỡ

khôn cùng.

Chỉ cần thôn phệ được Na Tra, thực lực sẽ tăng tiến, đây chính là một tràng đại tạo hóa.

"Hô!" Sát Tâm Quan Âm lật tay, từ hư không rơi xuống vạn đạo cự chưởng, trên đó ma văn dũng động tỏa ma quang vô tận.

Mỗi đạo ma chưởng đều to như tinh thần, muốn ép nổ cả thiên địa.

Ma chưởng mang theo uy áp trấn áp thiên khung rơi xuống như sao băng, đập ra những đường hầm hư không.

Khí thế Chuẩn Thánh lộ rõ không nghi ngờ, trong sát na va chạm với vô tận ma long.

Hai bên đều sử dụng ma khí, giữa trời đất ma văn tung hoành, sát khí ngút trời.

Ma long như thôn thiên cự thú nuốt chửng mọi thứ gặp phải, cự chưởng như hàng long ma chưởng trấn áp vạn tộc Hồng Hoang.

"Oanh!" Hai bên va chạm phát ra tiếng nổ rung trời, những luồng gợn sóng như khí nhận bắn ra xung quanh, cắt đôi mọi thứ trên đường đi, những ngọn núi kỳ vĩ bị chặt đứt ngang lưng.

Những vực sâu giao thoa xuất hiện trên mặt đất, trào ra ma khí nồng đậm.

Năng lượng khủng bố biến hư không thành một biển lửa với những ngọn lửa đen kịt tỏa ra ma ý vô tận.

Nhất kích này chưa phân thắng bại, cả hai đều đang dò xét hư thực của nhau.

Đều là Ma tu với đạo pháp quỷ dị, lại là trận chiến cấp Chuẩn Thánh, không thể phân định trong sớm chiều, rơi vào thế giằng co là

chuyện thường.

Qua đòn vừa rồi, Na Tra nhận ra tu vi thực sự của Sát Tâm Quan Âm chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhờ ma khí gia trì mới đạt tới Chuẩn Thánh, tình cảnh cũng giống mình.

Nhưng có điểm khác biệt, ma khí trên người Na Tra tinh thuần hơn, tăng tu vi nhiều hơn.

Sát Tâm Quan Âm dựa vào Ma Liên Tâm Chủng của Ma Tổ mới có sức mạnh tạm thời.

Một khi ma khí tiêu hao hết, tu vi sẽ tụt dốc.

Ngược lại, Na Tra có thể không ngừng thôn phệ ma khí để củng cố tu vi, càng đánh càng mạnh.

Kẻ tiêu người trưởng, Na Tra sẽ dần chiếm ưu thế.

Sát Tâm Quan Âm cũng nhận ra sự khác biệt về ma khí, nếu đánh lâu dài chắc chắn sẽ thua, chỉ có tốc chiến tốc thắng mới là vương đạo.

Ý niệm vừa động, Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình trong tay tỏa ma quang vô cùng, một dòng ma hà đầy sát khí dâng trào.

Ngọc Tịnh Bình vốn chứa cam lộ cải tử hoàn sinh, nay bị ma khí nhiễm bẩn nên chứa đầy ma ý cuồn cuộn.

Một khi tế ra sẽ hóa thành dòng sông ma, tu sĩ bình thường dính phải một giọt cũng hóa thành tro bụi.

Ngay cả Sát Tâm Quan Âm cũng không dám tùy tiện chạm vào, sợ bị ma hà phản phệ thành xương khô.

“Oanh!” Dòng sông ma cuồn cuộn trong hư không hóa thành một con ma ngạc khổng lồ, cái miệng rộng có thể nuốt chửng tinh thần với những chiếc răng nanh xé toạc thiên khung.

Gai nhọn trên lưng đâm thủng hư không, đuôi cá sấu quất nát vạn vật, san bằng vạn tòa cao sơn.

"Hống!" Một tiếng nộ hống, con quái vật bay lượn trên không, mỗi bước chân đều đạp vỡ hư vô, khiến địa phong thủy hỏa bạo động.

Na Tra nhướn mày, con ma ngạc này có đôi mắt như kết nối với u minh.

"Hưu!" Na Tra động ý niệm, Càn Khôn Quyển bừng sáng, vô lượng càn khôn chi khí tỏa ra hào quang thất thải nhuộm thắm đất trời.

Càn Khôn Quyển không chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo chí cương chí dương, mà còn có thể trấn áp ma khí.

Chương 281

Dù Na Tra là Ma Châu chuyển thế, ma khí vẫn bị Càn Khôn Quyển phong tỏa không để tiêu tán, uy lực cực kỳ cường hãn.

"Hưu hưu!" Vạn đạo càn khôn tiên quang bắn ra, hiển hóa thành vô số Càn Khôn Quyển đập về phía ma ngạc.

Càn Khôn Quyển kiên cố không gì phá nổi, là lợi khí công phạt, nay vạn đạo cùng đập xuống khiến ma ngạc dù hung tàn cũng phải gào thét đau đớn.

Thuở nhỏ Na Tra có thể đồ long, nay lại sát ma ngạc.

Càn Khôn Quyển điên cuồng nện xuống phát ra tiếng nổ kinh thiên, hỏa quang vô tận kèm theo phong mang phá vỡ vạn vật oanh kích trên đầu ma ngạc.

"Ngao!" Ma ngạc đau đớn lăn lộn, đuôi quẫy loạn xạ khiến sơn phong xung quanh vỡ vụn như đậu phụ.

Ma ngạc dù hung dữ nhưng cũng chỉ là do ma khí diễn hóa, không phải Ma tộc thực sự, lại gặp Càn Khôn Quyển có công hiệu trấn ma nên bị đập tan tành, hóa lại thành dòng sông ma.

Na Tra có thể hấp thu ma khí tăng tu vi, dòng sông này chính là liều thuốc bổ đại đạo.

"Hô!" Na Tra há miệng hút mạnh, dòng sông ma cuồn cuộn chui tọt vào bụng.

Ma khí trong Ngọc Tịnh Bình khác hẳn ma khí thường, tinh khiết hơn nhiều, mới hút một ngụm đã có cảm giác linh hồn phi thăng.

Sát Tâm thấy ma ngạc không hạ được Na Tra, lại thấy ma hà bị thôn thực thì vô cùng hoảng loạn.

Dòng sông ma này là do y tích góp vô số công lao mới đổi được Thuần Tịnh Ma Nguyên từ chỗ Ma Tổ để tu luyện.

Nếu bị Na Tra nuốt hết, không chỉ tốc độ tu luyện giảm mà còn làm đối phương mạnh lên.

Trong lúc cấp bách, y quên mất Na Tra cũng là một Ma tu.

"Thu!" Sát Tâm Quan Âm điểm tay, dòng sông ma quay ngược vào Ngọc Tịnh Bình, nhìn lại bên trong thì tức đến Tam Thi Thần bạo nhảy.

Ma khí đã bị Na Tra hút mất hơn một nửa, bảo sao không nộ.

Na Tra chẳng quan tâm y có giận hay không, chỉ cảm thấy ma khí trong người cuộn trào như lửa đốt, toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Nếu tâm tính không kiên định, suýt nữa y đã bị ma khí xâm thực tâm trí.

"Hống!" Một tiếng nộ hống, hình dáng Na Tra đại biến, mọc ra ba đầu sáu tay, ma khí hóa thành ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Tiền thế của Na Tra là Hỗn Độn Ma Châu, thực thể ngưng tụ thành hình dạng Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển.

Nay dưới sự tác động của lượng lớn ma khí, y giác tỉnh thiên phú thần thông, diễn sinh Ba Đầu Sáu Tay, ma lôi tung hoành, sát khí phún trào.

Uy áp khủng bố khiến Sát Tâm Quan Âm cũng phải kinh tâm đảm chiến.

Không ngờ sau khi hấp thu ma khí, khí tức của Na Tra lại mạnh hơn trước vạn lần.

Sát Tâm Quan Âm biến sắc, khí tức quanh thân bành trướng, vạn cánh tay từ sau lưng chậm rãi vươn ra.

Quan Âm còn gọi là Thiên Thủ Quan Âm, vì trong pháp tượng ẩn chứa nghìn cánh tay, khi đối địch có thể bộc phát uy lực cực đại.

"Rầm!" Sát Tâm Quan Âm nộ khí xung thiên, vạn đạo cự chưởng vô tình vỗ xuống, uy áp khủng bố chấn động thiên địa.

Như thể tinh thần cửu thiên đều bị đánh rơi, tiếng oanh minh vang dội, hư không tan nát.

Trước mắt chỉ còn lại những đạo cự chưởng, cả thế giới như bị ma chưởng bao trùm khiến người ta phát hoảng.

Na Tra chịu ảnh hưởng của vô lượng ma khí, sau lưng ngưng tụ một con Hỗn Độn Tam Đầu Ma Khuyển cao vạn trượng, nanh vuốt xé toạc thiên khung.

Mỗi móng vuốt đều có thể vạch rách hư không, lông tơ toàn thân lấp lánh ma lôi nổ lách tách.

"Ngao ô!" Một tiếng nộ hống, Hỗn Độn Tam Đầu Ma Khuyển lập tức xông ra.

Nó đạp phá hư không, ngược dòng mà lên, đối diện với vạn cánh tay khổng lồ mà không hề sợ hãi, há miệng máu điên cuồng cắn xé.

"Oanh!" Tiếng nổ khủng bố truyền ra, trời sụp đất nứt, tứ hải đảo điên, thiên địa pháp tắc bị chấn nát, ma uẩn nồng đậm xung kích tứ phương, che lấp thiên khung, bao trùm tinh hải.

Sát Tâm Quan Âm hạ xuống mỗi chưởng đều mang theo nộ khí và ma ý tột cùng, không hề lưu thủ.

Na Tra diễn hóa thành Hỗn Độn Tam Đầu Ma Khuyển cũng là chiến lực đỉnh phong nhất.

Một kích bạo phát bao phủ vạn vạn dặm, mọi sơn xuyên hồ bạc đều bị oanh thành tro bụi.

Những khe rãnh đứt gãy không quy luật, đại địa sụp đổ trào ra u minh chi khí nồng nặc.

Tinh thần trên cửu thiên bị uy áp làm cho chao đảo như sắp rụng.

Tiếng va chạm chấn động dù ở xa cũng nghe rõ mồn một.

"Ân, ma khí bạo động, phía trước có người giao chiến." Đa Bảo cảm thụ ma khí chấn động trong hư không, cau mày.

Hồng Hoang khắp nơi ma khí tung hoành, y dù có tu vi Chuẩn Thánh, tinh thông phật pháp có thể độ hóa ma khí, nhưng một mình cũng khó thành đại sự, lại phải tìm kiếm Hàng Ma Thiên Sư trừ ma vệ đạo nên không rảnh lo việc Ma tu đánh nhau.

"Không đúng, đó hình như là Na Tra, đệ tử của Đạo Chủ, còn có Quan Âm nữa." Đang ở Hồng Hoang tìm người, nay thấy Na Tra y rất vui mừng.

Còn Quan Âm đã bị ma khí xâm thực thành con rối của Ma tộc nên y không hề có thiện cảm.

Hiện tại hai người đang kịch chiến, Na Tra có vẻ chiếm ưu thế nhưng vẫn đang giằng co.

Nếu có người trợ giúp một tay, tuyệt đối có thể nhanh chóng hạ được Quan Âm, coi như đây là lễ ra mắt khi gia nhập đội ngũ hàng ma.

Nghĩ đoạn, Đa Bảo liền phi thân tới, miệng niệm chân ngôn: "Úm ma ni bát di hồng..." Theo Lục Tự Chân Ngôn thoát ra, chu thân Đa Bảo phật quang đại chưởng, phổ chiếu thập phương, một tòa kim thân phật tượng cao vạn trượng xuất hiện giữa hư không.

Phật tượng toàn thân như đúc bằng vàng ròng, từng phiến kim giáp tỏa ra phật vận vô cùng, tay phải nâng một tòa bảo tháp chín tầng, sau lưng là kim luân đầy đạo văn tụng kinh, tỏa ra vô lượng phật

quang.

Trời đất vốn u ám liền bị phật quang xé toạc, hào quang xua tan bóng tối mang lại ánh sáng cho vạn vật.

Phật pháp vốn có tác dụng áp chế ma khí, Đa Bảo lại tế ra phật pháp kim thân nên lực áp chế đạt mức tối đa.

Với sự xuất hiện của vô lượng phật quang, Sát Tâm Quan Âm bị áp chế mạnh mẽ, ma khí vận chuyển không thông.

Nên biết Đa Bảo là Chuẩn Thánh hàng thật giá thật nhờ tu luyện mà thành, không giống Sát Tâm Quan Âm và Na Tra phải mượn ma khí.

Khí tức của y vừa xuất hiện, Sát Tâm Quan Âm lập tức rơi vào thế hạ phong.

Chương 282

Na Tra có chút không vui nhìn Đa Bảo, đối phương hảo tâm giúp đỡ nhưng y vốn có thể chiến thắng, không cần người khác nhúng tay.

Thôi kệ, dù sao cũng cùng một hội, ma khí này là chiến lợi phẩm, Đa Bảo giúp thì giúp vậy.

"Ngao!" Hỗn Độn Tam Đầu Ma Khuyển nộ hống một tiếng, trực tiếp cắn nát pháp tượng của Sát Tâm Quan Âm, hấp thu vô cùng ma khí.

"Không!" Sát Tâm Quan Âm cảm nhận ma khí biến mất, trong lòng hoảng loạn tột độ.

Pháp lực của y đã bị ma khí đồng hóa, nếu ma khí bị hút mất thì chẳng khác nào phế nhân.

Không, thậm chí còn tệ hơn phế nhân, muốn trọng tu cũng không được.

Ma khí tan biến, đến mạng sống cũng không giữ được.

Đa Bảo đứng bên quan sát, đôi mắt lóe lên tinh quang nhưng không ngăn cản Na Tra hấp thu ma khí.

Na Tra dù hút ma khí nhưng là đệ tử của Đạo Chủ, sẽ không tàn nhẫn thị sát như Ma Tổ.

Vì vậy Đa Bảo mặc kệ cho Na Tra thôn phệ.

"Hưu!" Hỗn Độn Tam Đầu Khuyển nuốt sạch ma khí của Sát Tâm Quan Âm, thân thể trở nên to lớn khác thường, bụng căng tròn.

Na Tra động ý niệm thu hồi ma khí vào cơ thể, dùng Càn Khôn Quyển phong tỏa lại.

Ma khí của Sát Tâm Quan Âm quá lớn, thời gian ngắn không thể luyện hóa hết nên tạm thời phong ấn để trên đường Tây hành hấp thu dần.

"Sát Tâm Quan Âm tác ác đa đoan, nhuốm vô số sát kiếp, chung quy không thoát được một chữ chết, là vận mệnh sai khiến, không trách bản tọa được." "Đa Bảo Như Lai, ta..." Sát Tâm Quan Âm chưa kịp dứt lời, Đa Bảo đã vỗ một chưởng xuống, toàn bộ thân thể hóa thành tro bụi, ngay cả một tia nguyên thần cũng không thoát được.

Một khi đã thành ma nô thì không còn tư cách đảm nhiệm vị trí Bồ Tát, là đệ tử Ma giáo thì Đa Bảo chắc chắn không tha.

Na Tra không quên Lưu Ly Ngọc Tịnh Bình trong tay Sát Tâm Quan Âm chứa lượng lớn ma khí, nay y chết rồi, pháp bảo liền thuộc về mình.

Đa Bảo có nhiều pháp bảo chắc chắn không thèm nhìn tới cái bình này, ánh mắt y đặt lên người Tôn Ngộ Không.

Na Tra thu hồi Ngọc Tịnh Bình, thấy bên trong còn phân nửa ma khí thì vui mừng khôn xiết, Sát Tâm Quan Âm không nỡ dùng để tăng tu vi, giờ đều tiện nghi cho y.

Có cái bình này y không cần nuốt hết ma khí vào người, cứ chứa trong pháp bảo, lúc cần thì luyện hóa là được.

"Sư huynh, cái vòng kim cô làm ta đau đầu quá, mau nghĩ cách gỡ nó xuống đi." Tôn Ngộ Không bị một đạo ma quang của Sát Tâm Quan Âm cấm cố, vẫn luôn tìm cách gỡ cái vòng trên đầu.

Nhưng cái vòng như đâm rễ vào đầu, căn bản không gỡ ra được.

Dù Na Tra đã hút hết ma khí, trên đầu y vẫn còn một cái vòng kim cô vàng rực tỏa khí tức yếu ớt.

"Ngộ Không, đây là kiếp số của ngươi, ta cũng không gỡ ra

được.” Đa Bảo khẽ gật đầu, dù có tu vi Chuẩn Thánh, kiến thức vô số pháp bảo nhưng Kim Cô này thực sự nan giải, chỉ có thể nói là mệnh chú định.

Tôn Ngộ Không vốn không thích bị gò bó, nay trên đầu đeo vòng, dù không nguy hại nhưng cảm giác rất khó chịu.

“Lạc!” Tôn Ngộ Không tức giận kêu oai oái, hận không thể đập nát đầu mình.

“Được rồi được rồi, nhìn bộ dạng cuống cuồng của ngươi kìa, ta không gỡ được không có nghĩa là người khác không giải được.” “Sư huynh, mau nói đi, ai có thể giúp lão Tôn gỡ nó ra?” Nghe có người gỡ được, Tôn Ngộ Không mắt sáng rực, vội vàng hỏi.

“Sư tôn ta pháp lực cao thâm, đừng nói một cái kim cô nhỏ bé, nhật nguyệt tinh thần hay vạn thế giới cũng có thể dễ dàng hái xuống.

Nhưng sư tôn thần du thiên ngoại, ngay cả ta cũng không tìm được y, tu vi của ngươi càng không cần nói đến.

Có tìm được chắc gì y đã chịu giúp ngươi gỡ vòng.” Na Tra không nói đùa, thân phận của Sư tôn y đâu dễ gì ra tay gỡ một cái vòng kim cô cho kẻ khác.

Tôn Ngộ Không nghe Sư tôn của Na Tra mạnh như vậy, cũng chạnh lòng nghĩ về Sư tôn của mình.

Tuy dạy cho không ít bản lĩnh nhưng lại đuổi y khỏi sơn môn, đến lúc quay lại thì đạo trường đã lụi bại, không thấy bóng dáng đạo đồng nào.

Nếu không phải có tu vi trong người, y cứ ngỡ đó là một giấc mơ.

“Ngộ Không không cần khổ não, Na Tra Tây hành hàng ma, Sư tôn y chắc chắn sẽ luôn quan tâm.

Nếu ngươi biểu hiện tốt, biết đâu Đạo Chủ đại phát từ bi gỡ vòng cho ngươi, không phải là không thể.” Đa Bảo vừa dứt lời, mắt Tôn Ngộ Không lóe lên tinh quang.

Chỉ cần giúp đỡ Na Tra thật tốt, chờ kiếp nạn qua đi, Đạo Chủ chắc chắn sẽ giúp gỡ vòng.

Tức thì, Tôn Ngộ Không nén lại tâm tư xao động, ngoan ngoãn đi bên cạnh Na Tra.

Na Tra mỉm cười, Tôn Ngộ Không kiệt ngạo khó quản, dùng Kim Chuyên uy hiếp mãi không phải kế lâu dài, nay có Kim Cô khóa lại, coi như cũng nghe lời hơn một chút.

Còn về Đa Bảo, y không dám sai bảo.

Người ta là Chuẩn Thánh, thực lực ở tầng thứ y không nhìn thấu được, dù là lãnh đạo đội hàng ma y cũng không dám tùy ý chỉ huy.

“Đi thôi, chúng ta nên lên đường rồi.” Thu hồi tư tự, ba người cùng bước lên con đường Tây hành.

Tại Phong Đô thành nơi Địa Phủ, đón tiếp hai vị quý khách.

Một người mặc đạo bào ngũ hành bát quái, khí tức huyền diệu khó lường, tay bưng Hà Đồ Lạc Thư, uy áp Chuẩn Thánh viên mãn ẩn mà không phát.

Người còn lại mặc đế bào kim hoàng, sát phạt chi khí cuồn cuộn, Hiên Viên Kiếm trong tay tỏa hàn mang nhiếp hồn.

“Phục Hy (Hiên Viên) kiến quá Đạo Chủ.” Hai người không ai khác chính là Phục Hy và Hiên Viên.

Nhận lời mời đến Địa Phủ diện kiến Thái Ất, không biết có chuyện gì.

“Hai vị không cần đa lễ, mời tới Địa Phủ chỉ để đàm đạo.

Bản tọa còn nhớ khi Phục Hy đạo hữu chứng đạo vẫn gọi nhau là thầy trò, Hiên Viên đạo hữu cũng bái sư đệ Quảng Thành Tử của ta làm thầy.

Nay đã qua mấy nguyên hội, không biết hai vị còn nhận phần tình nghị này không?" Thái Ất nói năng bình thản nhưng ẩn chứa một luồng phong mang vô hình.

Phục Hy và Hiên Viên cau mày, dù đã chứng đạo mang mệnh cách Nhân Hoàng, nhưng so với Địa Đạo Chi Chủ thì vẫn còn kém xa.

Cộng thêm việc trước đây quả thực có quan hệ sư đồ hoặc sư bá điệt.

Điều khiến họ kỳ quái là Đạo Chủ hỏi chuyện này làm gì, chẳng lẽ có thâm ý.

Đã là Nhân Hoàng thì không ai ngu ngốc, họ không tin Thái Ất chỉ đơn thuần đàm luận chuyện cũ, chắc chắn có ý đồ khác.

Chương 283

“Ơn chứng đạo, Phục Hy tuyệt không dám quên...

Sư tôn có lời cứ việc nói thẳng.” Phục Hy tinh thông thôi diễn, khả năng không kém Thánh Nhân là bao, có thể đoán được đại khái.

Hiên Viên cùng tu luyện ở Hỏa Vân Động với Phục Hy nên rất hiểu nhau, cứ theo Phục Hy quyết định là không thiệt.

“Bảo kiếm trong tay Hiên Viên là do Sư bá ban cho, sao dám quên ơn thụ nghiệp.” Thái Ất vẻ mặt vô hỷ vô bi khiến người khác không đoán được tâm tình.

Không phải Thái Ất xem nhẹ chuyện này, mà là tâm tính y vô cùng trầm ổn, không để ngoại sự ảnh hưởng.

“Tốt, đã niệm tình cũ, bản tọa lấy thân phận Đạo Chủ chính thức mời hai vị gia nhập Địa Phủ, ý các ngươi thế nào?” Phục Hy và Hiên Viên đều là tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn, thuộc hàng đỉnh tiêm ở Hồng Hoang.

Có họ gia nhập, thực lực Địa Phủ sẽ tăng mạnh, quan trọng nhất là có thể ngưng tụ lượng lớn khí vận của Nhân tộc.

Nên biết Thiên Hoàng và Nhân Hoàng một khi nhập trú Địa Phủ, khí vận chắc chắn sẽ bạo tăng.

Phục Hy và Hiên Viên cũng nắm giữ mấu chốt của Nhân giới.

Chỉ cần nạp cả Tam Hoàng vào Địa Phủ, Nhân giới tuyệt đối nằm gọn trong lòng bàn tay.

Phục Hy và Hiên Viên chấn kinh trước lời của Thái Ất.

Nhập trú Địa Phủ?

Hiện tại họ là Đế vương Nhân tộc, địa vị sùng cao ngang hàng Thánh Nhân.

Nếu gia nhập Địa Phủ chẳng phải tự hạ thấp thân phận sao?

Đương nhiên gia nhập Địa Phủ không phải không có lợi, được khí vận Địa Phủ gia trì có thể lĩnh ngộ đạo pháp cao thâm hơn.

Tuy có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn nhưng vẫn chưa phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chưa thể tiêu dao thiên địa.

Thế gian đều biết tu sĩ gia nhập Địa Phủ tu vi ngày càng cao, không biết có bao nhiêu Chuẩn Thánh, riêng Chuẩn Thánh viên mãn đã không dưới bốn năm người.

Càng không cần nói tới hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không biết khi nào sẽ đột phá cảnh giới cao hơn.

Tu sĩ tu luyện chẳng phải để chứng đạo vĩnh sinh, không chịu thiên địa thúc buộc sao, nay Thái Ất bày cơ hội ra trước mắt.

Tin rằng bất kỳ ai cũng hiểu nên chọn thế nào.

Nhân Hoàng Nhân tộc tuy nghe oai, địa vị tôn quý, nhưng sao sánh được với cơ duyên chứng đạo Hỗn Nguyên.

Hơn nữa, gia nhập Địa Phủ vẫn là Nhân Hoàng Nhân tộc, mệnh cách không hề mất đi.

Phục Hy và Hiên Viên cân nhắc kỹ lưỡng, nhìn nhau rồi đáp: "Phục Hy (Hiên Viên) nguyện gia nhập Địa Phủ, hiệu lực cho Đạo Chủ." Họ tin rằng gia nhập Địa Phủ chỉ có lợi không có hại, biết đâu còn sớm ngày chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Tốt, có hai vị trợ giúp, việc Địa giới và Nhân giới hợp nhất chỉ còn là vấn đề thời gian." Địa giới và Nhân giới hợp nhất?

Chẳng lẽ Đạo Chủ muốn...

Tức thì, Phục Hy và Hiên Viên cảm thấy mình đã đưa ra một lựa chọn vô cùng chính xác.

Tại Hồng Hoang đại lục, Đông Thắng Thần Châu.

Na Tra, Đa Bảo, Tôn Ngộ Không ba người cùng lên đường, thanh lý ma khí trôi nổi trong hư không.

"Ngọc Tịnh Bình quả là bảo bối tốt, thu bao nhiêu ma khí mà chẳng thấy thay đổi gì." Bên trong bình chứa không gian vô tận, có thể chứa cả một tiểu thế giới, hút hết ma khí trên Hồng Hoang đại lục cũng chưa chắc đã đầy.

"Sư huynh, nếu nói về pháp bảo, ở Hồng Hoang e là không ai bì kịp Đa Bảo sư huynh đâu." Đa Bảo bản thể là Tầm Bảo Thử, giỏi tìm bảo vật, lại tinh thông luyện khí, pháp bảo trong tay còn nhiều hơn cả Thánh Nhân.

Pháp bảo do Đa Bảo luyện ra, dù là Hậu Thiên Linh Bảo cũng không kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn uy lực thực sự thì chỉ Đa Bảo mới biết.

"Pháp bảo chỉ là ngoại vật, chúng ta mau lên đường thôi." Đa Bảo chỉ thích sưu tầm pháp bảo nhưng thủ đoạn thực sự nằm ở thần thông và thuật pháp, không quá ỷ lại vào pháp bảo.

Mọi người thu lại tâm tư, tiếp tục Tây hành.

Trời dần tối, thấy phía xa có một thôn trang ánh đèn sáng rực.

Có không ít người vây thành vòng tròn, nhảy múa ca hát như đang mở tiệc lửa.

"Éc!" Một tiếng lợn kêu thảm thiết vang động trời đất.

"Lũ yêu ma các ngươi, dám ăn thịt lão Chu ta, không sợ bị dịch lợn sao?

Mau thả ta ra, không thì đợi mấy vị sư huynh hàng ma của ta tới, sẽ cho các ngươi biết tay...

Ối da!" Chu Cương Liệp chưa nói dứt câu, một con lang yêu đã vác lang nha bổng đập vào bụng hắn, làm hắn kêu oai oái.

"Đức hạnh gì cái loại Hàng Ma Thiên Sư, đúng là một con trư yêu.

Giờ lợn tinh sắp tuyệt chủng rồi, sống tới giờ thì chờ bị hấp đi." Lang yêu vừa nói vừa bồi thêm một gậy vào bụng Chu Cương Liệp.

Ba người Na Tra tu vi không thấp nên nghe rõ mồn một.

Kẻ có thể xưng Hàng Ma Thiên Sư chắc chắn không đơn giản, biết đâu là một thành viên trong nhóm.

"Ngộ Không, đi cứu con trư yêu kia xuống, tìm hiểu lai lịch xem sao." "Hưu!" Tôn Ngộ Không múa Kim Cô Bổng, nhảy vọt tới đáp xuống giữa bầy sói.

Đám lang yêu đông đảo, phần lớn ở tu vi Thái Ất Kim Tiên, đối với Tôn Ngộ Không tuy có chút áp lực nhưng để đánh bại thì vẫn làm được.

"Kẻ nào dám tới lang tộc gây sự?" "Binh binh!" "Á!" Tôn Ngộ Không không nói hai lời, Kim Cô Bổng múa hổ hổ sinh phong, vạn đạo quang hoa lóe lên, từng con lang yêu bị đánh chết, máu tươi nhuộm đất.

"A di đà phật, chúng sinh khổ ải, chết sớm siêu sinh sớm." "Hầu ca, Hầu ca mau cứu mạng, mông ta sắp bị nướng đỏ rồi." Chu Cương Liệp không hổ là đệ tử Nhân giáo, mồm mép rất dẻo, vừa thấy Tôn Ngộ Không đã gọi Hầu ca ngọt xớt.

Nói thật, Tôn Ngộ Không rất hưởng thụ, chỉ tay một cái, một đạo phật quang cứu Chu Cương Liệp xuống.

Chu Cương Liệp là đệ tử đời thứ ba của Nhân giáo, sư thừa Huyền Đô Đại Pháp Sư, chỉ vì làm vỡ đèn Bát Cảnh Cung mà bị Thái Thanh đạo nhân tống vào kiếp số.

Đương nhiên Chu Cương Liệp biết làm vỡ đèn chỉ là cái cớ, mục đích thực sự là để hắn chứng đạo.

Vì thế hắn không chút do dự xuống Hồng Hoang, không ngờ thế giới biến đổi, ma khí tung hoành, suýt chút nữa đã bị yêu ma hấp chín.

Chương 284

Mọi người đều đồng tình với cảnh ngộ của Chu Cương Liệp nên cho hắn đi cùng đội ngũ Tây hành.

"Sư đệ, tu vi của ngươi chỉ có Thái Ất Kim Tiên, Nhân giáo chẳng phải có nhiều kim đan lắm sao, ăn vài viên là đạt Đại La Kim Tiên rồi, không lẽ ngươi là hàng giả?" "Sư huynh không biết đó thôi, ta vì ăn quá nhiều kim đan, dược lực chưa luyện hóa hết, tụ lại một cục nên tu vi mới chỉ ở Thái Ất Kim Tiên, người mới béo phì thế này." Chu Cương Liệp ăn không ít kim đan, dược lực quá mạnh không hóa giải nổi, nên tuy tu vi thấp nhưng lại cực kỳ chịu đòn.

Đòn tấn công của Đại La Kim Tiên rơi lên người hắn cũng chỉ như gãi ngứa, hoàn toàn là một bao cát hình người.

Na Tra, Tôn Ngộ Không, Đa Bảo, Chu Cương Liệp tề tựu đông đủ, đội ngũ hàng ma chính thức xuất phát về phía Tây.

Đường Tây hành xa xôi, mọi người không ngại gian khổ tiến tới.

Trước mắt hiện ra một tòa tiên sơn bao quanh, cao chọc tầng mây, tường vân che lấp thiên khung, thụy thái hào quang tỏa rạng.

Nhật nguyệt soi sáng trên ngọn tiên phong, tùng bách vạn trượng xanh tốt, tiên đào linh căn mọc thành rừng, cỏ quỳnh hoa dao lay động, hương thơm dịu mát theo gió bay xa.

Từng đạo trận văn dũng động trong hư không chống lại ma khí cuồn cuộn.

Nên biết ma khí Hồng Hoang tung hoành, vô số sinh linh bị xâm thực, ngay cả danh sơn đại hải cũng biến thành ma phong.

Tiên sơn trước mắt hiển nhiên có đại năng tọa trấn, không sợ ma

khí xâm nhập.

"Sư huynh, tiên sơn này không bị ma khí xâm thực, tất có cao nhân tọa trấn, hay là chúng ta tới chiêm ngưỡng một chút, biết đâu kết được thiện duyên." "Đây là đạo trường của Địa Tiên Chi Tổ Trấn Nguyên Đại Tiên, được vô cùng địa khí thủ hộ, Ma tu Chuẩn Thánh thường không dám bén mảng tới gần." Đa Bảo chậm rãi nói, mắt nhìn về phía Na Tra.

Na Tra là người của Địa Phủ, quan hệ với Trấn Nguyên Tử rất mật thiết, Vạn Thọ sơn Ngũ Trang Quán chẳng khác gì nhà mình.

Na Tra không nói gì, bước chậm lên núi Vạn Thọ, trong mắt hiện lên tia mong chờ.

Mọi người tới trước Ngũ Trang Quán, thấy khói hương nghi ngút, mùi đàn hương thoang thoảng.

Trước cửa viết: "Trường sinh bất lão thần tiên phủ, dữ thiên đồng thọ đạo nhân gia." "Cạch!" Cánh cửa tràn đầy đạo vận chậm rãi mở ra, hai tên đồng tử bước ra ngoài.

"Các vị tiên gia ghé thăm Ngũ Trang Quán, sư tôn sai chúng ta ra đón, mời vào bên trong." Thanh Phong Minh Nguyệt là đạo đồng của Trấn Nguyên Tử, đối đãi khách khứa rất lễ phép.

Sau khi sư tôn dặn dò mấy ngày nữa có quý khách tới, không chỉ chú ý lễ nghi mà còn phải cung phụng chu đáo, ngay cả Nhân Sâm Quả cũng đem ra tặng.

Đương nhiên sư tôn chỉ dặn chiêu đãi kỹ Na Tra, còn những người khác thì mặc kệ.

Dù sao đệ tử Phật giáo, Nhân giáo cũng chẳng liên quan gì tới mạch Địa Tiên.

Cho vào đạo quán nghỉ ngơi một đêm đã là nể mặt lắm rồi.

Na Tra cảm tạ một tiếng, theo Thanh Phong Minh Nguyệt vào trong.

Đạo quán thơm ngát mùi đàn hương, đạo vận dồi dào, một cây đại thụ khổng lồ cành lá sum suê đứng sừng sững giữa sân.

Từng quả tiên hình người đung đưa trong gió, phát ra âm thanh vui tai.

"Mời tiên gia vào đại điện nghỉ tạm, tôi đi lấy tiên quả giai hào tới ngay." Nói đến ăn, Chu Cương Liệp là số một, vừa vào quán đã muốn ăn sạch mọi thứ.

Chẳng mấy chốc, Thanh Phong Minh Nguyệt bưng tiên quả quỳnh tương tới.

Các loại linh quả tỏa tiên khí nồng đậm, đặc biệt nhất là Nhân Sâm Quả.

Hình dáng như đứa trẻ chưa đầy ba tháng, tứ chi kiện toàn, ngũ quan rõ rệt.

Cây Nhân Sâm Quả là một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn, ba ngàn năm mới nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả, thêm ba ngàn năm nữa mới chín.

Tổng cộng vạn năm mới được ba mươi quả.

Người thường chỉ cần ngửi một cái là sống tới ba trăm sáu mươi tuổi, ăn một quả sống được bốn vạn bảy ngàn năm.

Tu sĩ ăn vào có thể tương đương vạn năm khổ tu, đúng là tiên quả tuyệt hảo.

Nay tặng Na Tra hai quả, thật là hiếm có.

"Sư tôn đặc biệt dặn dò phải hái hai quả Nhân Sâm Quả cho thượng tiên dùng thử." Na Tra là đệ tử Thái Ất, tiên quả không thiếu,

Nhân Sâm Quả cũng đã ăn không ít.

Bởi Trấn Nguyên Tử là người của Địa Phủ, quả chín đều gửi cho Thái Ất nếm thử, Na Tra cũng được hưởng sái.

Quả này tuy tốt nhưng chỉ quả đầu tiên có công hiệu, sau đó ăn chỉ để thỏa mãn khẩu vị.

Na Tra nhìn không chút động lòng, nhưng Chu Cương Liệp đã thèm nhỏ dãi, mắt sáng quắc như muốn nuốt chửng quả đào.

Nhân Sâm Quả với người khác không có dụng dụng, Na Tra cũng không nhường, trực tiếp cầm lấy một quả ăn luôn.

Quả vào miệng tan ngay, vị ngọt lịm tràn ngập vị giác, chưa kịp nếm kỹ đã hóa thành dòng linh tuyền chảy khắp tứ chi bách hài.

Khi nhóm Na Tra tới Ngũ Trang Quán, tại Ma Cung ở Linh Sơn phương Tây.

Si Ma, Mị Ma, Võng Ma, Lượng Ma, bốn vị trưởng lão Ma tộc đang cung kính đứng trong đại điện.

"Nhân tộc phái Hàng Ma Thiên Sư tới thảo phạt Ma giáo, hiện đã ở gần Ngũ Trang Quán, bốn vị trưởng lão ai nguyện ý xuất quân bóp chết bọn chúng tại núi Vạn Thọ?" Trong mắt Ma tộc, chỉ có Ma mới là tồn tại vĩ đại nhất, kẻ nào dám xưng Hàng Ma Thiên Sư rõ ràng là đang khiêu khích.

"Ma Tôn, Mị Ma nguyện đi một chuyến, nhất định khiến bọn chúng vùi thây tại Ngũ Trang Quán." "Trấn Nguyên Tử tu vi cao thâm, thực lực các ngươi e là không phải đối thủ, nếu không cần thiết thì đừng đụng độ y, chỉ cần trừ khử mấy tên thiên sư kia là được." Nếu không vì Trấn Nguyên Tử đi vắng không có ở quán, Thiên Ma cũng không dám cho người tới núi Vạn Thọ hành sự, vì tu vi đối phương quá cao.

Mị Ma nhếch mép, Trấn Nguyên Tử mạnh thì đã sao, Ma tộc cường đại đâu phải chuẩn thánh thường có thể địch lại.

Ma tộc kiêu ngạo, Mị Ma càng cuồng vọng, cứ như thể trên đời chỉ có Ma Tổ mới đè đầu được y vậy.

Thiên Ma biết Mị Ma không nghe vào tai, dặn dò mấy cũng bằng thừa, đành mặc kệ.

Nên biết Trấn Nguyên Tử là Địa Tiên, nắm giữ khí vận vô lượng, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ cộng thêm Địa Thư thì thực lực cực mạnh.

Một khi Mị Ma bộc phát xung đột, e là có đi không về.

"Hưu!" Mị Ma hóa thành luồng ma phong bay về phía Ngũ Trang Quán.

Trong Ngũ Trang Quán truyền ra tiếng nói: "Hầu ca bản lĩnh thông thiên, giúp sư đệ hái vài quả Nhân Sâm Quả ăn chơi đi.

Đằng nào trong vườn cũng treo đầy cây, mất một hai quả ai mà biết." "Đi đi đi, muốn ăn thì tự đi mà hái, ta không đi." Chu Cương Liệp ngửi mùi quả mà thèm nhỏ dãi, trong lòng cứ nhấp nhổm nhưng không dám hái, đành xúi giục Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không đâu có ngu, biết Trấn Nguyên Tử ra ngoài thăm bạn nhưng không biết khi nào về, lỡ bị bắt quả tang thì người xui xẻo là mình chứ không phải Chu Cương Liệp, nên nhất quyết không đi.

Chu Cương Liệp thấy không xong đành hậm hực đi ngủ.

Chương 285

Khỉ không trộm quả, lợn cũng chẳng dám trộm.

Trời đêm thăm thẳm, trăng thanh gió mát soi bóng cây Nhân Sâm Quả thêm phần diễm lệ.

"Hô!" Một luồng ma phong thổi tới, trận pháp phòng ngự của Ngũ Trang Quán lóe sáng rồi một bóng ma quỷ mị xuyên qua đại trận.

"Lũ tu sĩ đạo hạnh mọn mà dám xưng Hàng Ma Thiên Sư, để các ngươi chết thế này thì hời quá." Dứt lời, Mị Ma bay về phía đại điện nơi Tôn Ngộ Không đang ở.

Cùng lúc đó, Đa Bảo và Na Tra cùng mở mắt, lẩm nhẩm: "Ma khí." Đa Bảo tu vi Chuẩn Thánh, có phật tính hộ thể nên cảm nhận được ma khí ngay tức khắc.

Na Tra vốn là Ma tu nên cảm ứng còn nhạy hơn.

Cả hai biết Mị Ma xuất hiện nhưng không lên tiếng, âm thầm theo dõi xem y muốn làm gì.

Mị Ma vào điện, mắt tỏa ma quang đỏ rực nhìn lên người Tôn Ngộ Không.

"Hô!" Tôn Ngộ Không như trúng tà, đứng phắt dậy, từng bước đi ra vườn chỗ cây Nhân Sâm Quả.

"Không ổn, y muốn hủy cây!" Nên biết cây này là mệnh căn của Trấn Nguyên Tử, nếu bị hủy y chắc chắn sẽ lôi đình chấn nộ, lúc đó Tôn Ngộ Không khó tránh khỏi cái chết.

Tôn Ngộ Không là đệ tử Bồ Đề, cũng là người của Phật môn, Đa Bảo không thể trơ mắt nhìn y rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Hưu!” Đa Bảo phi thân tới ngăn cản nhưng đã muộn.

Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không tỏa phật quang vô lượng, khí thế hung dũng, y như cầm một mặt trời đập mạnh xuống cây Nhân Sâm Quả.

Một gậy của Kim Cô Bổng có thể đập nát núi cao, huống chi là cây cổ thụ vạn trượng này.

Tức thì cây bị bật rễ, cành lá bay tứ tung, những quả Nhân Sâm rụng xuống gặp đất liền chui tọt vào trong.

Quả này gặp kim thì rụng, gặp hỏa thì tiêu, gặp thủy thì hóa, gặp mộc thì khô, gặp thổ thì nhập, vô cùng thần kỳ.

“Đạn đảm yêu ma, dám cổ hoặc đệ tử Phật giáo ta, đáng đánh!” Đa Bảo hét lớn, tay cầm một cái kim linh tỏa phật quang xé toạc bóng tối.

“Boong!” Tiếng linh vang vọng, từng đạo phật quang xung kích xung quanh.

Phật pháp chỉ để hàng ma nên cảnh vật không bị ảnh hưởng, người duy nhất chịu trọng thương là Tôn Ngộ Không.

Một đạo ma khí đen kịch từ trong người y bay ra, ngưng tụ thành một bóng ma giữa không trung.

Toàn thân đen như mực, khoác ma y, ẩn hiện khó lường.

Chỉ có đôi mắt ma đỏ ngầu mới chứng minh sự tồn tại của y.

“Mị Ma Nguyên!” Mặt Đa Bảo trở nên dữ tợn, năm xưa La Hầu dẫn đầu Thiên Ma, Si Ma, Mị Ma, Võng Ma, Lượng Ma sát hại vô số đệ tử ở Đại Hùng Bảo Điện.

Nay thấy kẻ thù trước mắt, Đa Bảo vốn trầm ổn cũng đỏ mắt như muốn nhỏ huyết.

“Thì ra là Đa Bảo Như Lai, mạng ngươi lớn thật, bị Ma Tổ đánh nát gân cốt mà vẫn sống được, chắc là nhờ vị Đạo Chủ kia cứu mạng nhỉ?” Kẻ bị Ma Tổ đánh thương chưa ai sống sót, Đa Bảo còn sống chỉ có một khả năng là Địa Đạo Chi Chủ ra tay.

“Thì đã sao, hôm nay bản tọa sẽ báo thù cho môn hạ đệ tử!” Dứt lời, phật vận của Đa Bảo thông thiên, một tòa kim thân phật tượng cao vạn trượng sừng sững, phật quang vô lượng xé toạc bóng tối.

Kim luân sau lưng xoay chuyển cực nhanh, uy áp trấn áp thiên địa hóa thành Đại Uy Thiên Long chấn phá cửu tiêu.

Mị Ma lộ vẻ chán ghét từ tận xương tủy.

Hình ảnh phật tượng cao lớn kia là thứ y ghét nhất, hận không thể hủy diệt ngay lập tức.

“Hô!” Một luồng ma phong chấn động, Mị Ma cười khà khà, ma khí diễn hóa thành vạn thiếu nữ xiêm y vũ mị, bay múa dập dìu.

Từng âm thanh câu hồn đoạt phách truyền ra khiến đạo tâm vạn năm không đổi cũng phải lung lay.

Mị Ma giỏi nhất không phải tu vi mà là bản lĩnh mê hoặc lòng người.

Một điệu Thiên Ma Mị Vũ có thể khiến phật tu mất tâm, dù mạnh như Đa Bảo cũng bị mị âm xâm thực.

Một khi phật tâm thất thủ, tu vi có cao đến mấy cũng sẽ bị Mị Ma nắm thóp không thể thoát ra. "Nương tử, ta tới đây." Chu Cương Liệp tâm tính kém nhất, loại ma âm loạn nhân tâm thần này vừa xuất hiện, hắn liền thần hồn điên đảo, một lòng hướng về mỹ sắc.

Chỉ thấy đôi mắt hắn mê ly, lục thần vô chủ tiến về phía Mị Ma.

Đa Bảo cau mày, dù sao cũng là đệ tử Nhân giáo, tâm tính lại kém

cỏi như thế, hèn chi bị phái đi độ kiếp. "Hô!" Một cự chưởng Phật Đà phía sau vỗ tới, trực tiếp đánh bay Trư Bát Giới.

Để hắn ở lại chỉ vướng chân vướng tay, không bằng đuổi đi xa một chút, miễn cho bị ba cập. "Sát!" Đa Bảo giận dữ hét lên, kim thân Phật Đà vạn trượng phía sau bỗng nhiên mở bừng Phật nhãn, hai đạo kim quang xuyên thấu thời không hoành tảo hư không.

Những hư ảnh Mị Ma đang phiêu vũ xung quanh trực tiếp tiêu tán, hóa thành ma khí cuồn cuộn tứ phương.

Từ khi Đa Bảo bị La Hầu đánh trọng thương, vẫn luôn ở Địa Phủ tiềm tu Phật pháp, tìm kiếm vô thượng pháp môn để phá trừ ma khí.

Qua thời gian tâm huyết tu luyện, cuối cùng Phật pháp đại thành, mới có thể phá tan Thiên Ma Mị Vũ của Mị Ma.

Nếu là Phật tu tầm thường, sớm đã bị Mị Ma mê hoặc tâm tính, từ Phật hóa Ma.

May mà Tôn Ngộ Không đã bị Đa Bảo đánh ngất từ trước, nếu không chắc chắn sẽ cuồng tính đại phát.

Mị Ma thấy thần thông tự hào của mình bị phá, trong ánh mắt quyến rũ hiện lên một tia kinh ngạc khó nhận ra.

Khi đi theo Ma Tổ đánh hạ Đại Lôi Âm Tự, bao nhiêu Phật Đà đều bị làm loạn tâm tính, chỉ có Đa Bảo là có thể chống đỡ đôi chút.

Vậy mà mới qua bao lâu, y đã có thể dùng Phật pháp phá giải thần thông này.

Nếu cho y thêm thời gian, không chừng ngay cả các trưởng lão cũng phải cam bái hạ phong.

Họa hoạn trước mắt, sát ý trong mắt Mị Ma lóe lên, toàn thân ma khí bạo tăng, một luồng chuẩn thánh uy áp lao thẳng lên trời đất.

Mị Ma không giống những yêu ma bị ma khí xâm thực kia, nàng là Ma tộc chính tông, là một Chuẩn Thánh thực thụ. "Oanh!" Ma khí ngập trời che lấp thiên địa, nhật nguyệt càn khôn đều bị bao phủ bên trong.

Chương 286

Một con Cửu Vĩ Ma Hồ vạn trượng xuất hiện như muốn làm loạn thế gian, tỏa ra ma ý hạo hãn.

Chín cái đuôi hồ ly tùy ý vung vẫy khiến hàng vạn tinh thần trực tiếp băng toái, từng đạo khe nứt thời không đen kịt treo cao trên thiên khung.

Một trảo quét qua, đại địa khe rãnh dọc ngang, vô số kỳ sơn tuyệt phong bị đánh thành phấn vụn.

Trong phút chốc, ma kiếp giáng lâm, vô số sinh linh trốn tránh không kịp bị khí tức bàng đại chấn nát.

Ngay cả những yêu ma bị ma khí xâm thực cũng không dám tới gần, đồng loạt tránh xa.

Mị Ma hiện ra bản thể Cửu Vĩ Ma Hồ, đôi mắt huyết hồng tỏa ra sát ý đáng sợ. "Hưu!" Chín cái đuôi khổng lồ đủ sức xuyên thấu thiên địa như những con ma long tỏa ra ma ý hạo hãn, lao thẳng về phía Đa Bảo.

Đuôi khổng lồ đi tới đâu, thiên địa băng liệt, vật chất tiêu tan, trật tự Thiên Đạo bị đánh nát, các loại quy tắc lực hội tán sạch sành sanh.

Từ khi Ma Tổ bị đánh bại, Ma tộc còn được gọi là Vực Ngoại Thiên Ma, bản thể của chúng có uy năng xuyên thủng vách ngăn thế giới, dù chỉ là một sợi lông cũng chứa đựng sức mạnh vô cùng.

Đa Bảo chỉ cảm thấy như có chín cái thế giới áp bách lên thân mình, một luồng ý chí Ma đạo từ trên trời giáng xuống.

Phật pháp tuy cao thâm nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới đại thành, phá trừ Thiên Ma Mị Vũ thì không vấn đề, nhưng muốn đối phó

bản thể Mị Ma thì cần sức mạnh cường đại hơn. "Úm, Ma, Ni, Bá, Mễ, Hồng." Theo Lục Tự Chân Ngôn vang lên, kim thân phía sau Đa Bảo như sống lại, cửu tầng bảo tháp trong tay xoay tròn cực tốc, như một vầng thái dương tỏa ra vô lượng Phật quang. "Đi!" Đa Bảo chỉ tay một cái, bảo tháp trong tay kim thân ầm ầm bay ra, nhanh chóng biến lớn, sát na gian như cột trụ chống trời trấn áp xuống Cửu Vĩ Ma Hồ.

Đa Bảo Tháp là pháp bảo cộng sinh của Đa Bảo, thuộc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trải qua vô số nguyên hội tế luyện, sở hữu vô thượng Phật uy. "Đang!" Chín cái đuôi khổng lồ và Đa Bảo Tháp va chạm, bộc phát âm thanh kinh thiên động địa, cả Vạn Thọ Sơn đều rung chuyển.

Nếu không nhờ hộ sơn đại trận chống đỡ, chỉ sợ nơi này sớm đã bị san thành bình địa.

Ma khí và Phật quang va chạm trong quầng sáng vô lượng, hỏa quang vô tận hóa thành biển lửa nhuộm đỏ thiên khung. "Nhật nguyệt đồng sinh, thiên linh trọng nguyên, Thiên Địa Vô Lượng Càn Khôn Quyển, trấn!" Theo tiếng của Na Tra vang lên, Càn Khôn Quyển biến thành vạn vạn trượng, xoay tròn cực tốc giữa hư không hóa thành một vầng thái dương trấn áp thiên địa, tỏa ra vô lượng Càn Khôn chi khí và kim quang hủy diệt vạn vật.

Càn Khôn Quyển tuy nhỏ nhưng ẩn chứa Càn Khôn chi khí của một tiểu thế giới, đối với việc trấn áp ma khí có hiệu quả tuyệt giai.

Đa Bảo và Mị Ma giao chiến kịch liệt, Na Tra sớm đã đứng quan chiến bên cạnh, đợi thời cơ tốt nhất mới ra tay.

Hiện tại hai người đang trong thế giằng co, khó phân thắng bại, nhất định phải có người phá vỡ cục diện này.

Vì vậy Na Tra hào không do dự chọn ra tay.

Càn Khôn Quyển xoay tròn cực tốc, vô lượng Càn Khôn chi khí ngưng thành từng đạo Minh Thần Môn chiếm trọn hư không. "Lạc!" Na Tra vung tay đại thụ, vạn đạo Minh Thần Môn trên hư không ầm ầm rơi xuống, trực tiếp đập về phía Mị Ma. "Oanh!" Mị Ma chỉ thấy một luồng Địa Đạo uy áp truyền tới, hết thảy trước mắt bị những môn hộ khổng lồ thay thế, đè ép xuống.

Mỗi một đạo Minh Thần Môn đều mang uy năng Chuẩn Thánh, lại có sức mạnh khắc chế ma tộc.

Trong phút chốc Mị Ma như đối mặt với nguy cơ tử vong, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Rõ ràng đòn tấn công trước mắt không đủ chí mạng, nhưng tại sao lại có cảm giác rơi vào tử vong?

Mị Ma đang giao chiến với Đa Bảo nên không thể phân thân, càng không thể trốn chạy, Minh Thần Môn rơi xuống từ hư không khiến nàng không cách nào chống đỡ. "Băng!" Vạn đạo Minh Thần Môn đồng thời oanh xuống, cố định chặt chẽ thân thể Cửu Vĩ Ma Hồ.

Đồng thời một đạo trận pháp huyền diệu vận chuyển theo Minh Thần Môn.

Na Tra mượn Minh Thần Môn không phải để trực tiếp đánh sát Mị Ma, mà là để hấp thu vô lượng ma khí.

Mị Ma mất đi ma khí cũng giống như tu sĩ mất hết pháp lực, chỉ có thể mặc người chém giết. "Thu!" Na Tra tay cầm Ngọc Tịnh Bình, vô cùng pháp lực ngưng thành một vòng xoáy khổng lồ kết nối với vạn đạo Minh Thần Môn.

Tức thì một luồng lực hút khủng khiếp bộc phát, vô lượng ma khí giữa hư không hóa thành những con hắc long chui tạt vào Ngọc Tịnh Bình. "Không, sức mạnh của ta đang trôi mất." Mị Ma cuối cùng cũng

hoảng loạn, một khi tu vi bị rút cạn, nàng chắc chắn không đấu lại Đa Bảo.

Khó khăn lắm mới tỉnh lại từ giấc ngủ dài, nàng không muốn quay lại thế giới u ám kia nữa.

Với Mị Ma, dù pháp lực tiêu tán hết vẫn có thể giữ được mạng, nhưng kết cục thảm nhất là lại rơi vào trầm thụy.

Đa Bảo thấy sức mạnh Mị Ma giảm sút, toàn thân Phật quang đại thịnh, một chưởng khủng bố ầm ầm giáng xuống. "Bành!" Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể Mị Ma trực tiếp bị đánh nát, hóa thành vô lượng ma khí cuộn trào giữa hư không.

Nhục thân tan vỡ, ma khí mất kiểm soát đều bị Na Tra thu sạch vào Ngọc Tịnh Bình.

Theo ma khí dần bị thu vào bình, hư không khôi phục quang minh, nhật nguyệt tinh thần lại chiếu diệu đại địa, khí tức âm hàn bị xua tan.

Một trận tai kiếp tưởng như đã kết thúc, nhưng một đạo ma âm đột nhiên vang lên khiến hai người tâm thần chấn động. "Đa Bảo, Na Tra, đạo cao một thước ma cao một trượng, chúng ta sẽ còn gặp lại." Giữa hư không, một đạo nguyên thần hư ảo đang phiêu đãng, nếu Mị Ma không lên tiếng thì căn bản không ai phát hiện được.

Đánh nát nhục thân, thậm chí làm tổn thương nguyên thần mà vẫn không giết được nàng.

Điều này khiến Đa Bảo và Na Tra vô cùng kinh hãi, nếu Ma tộc đều khó giết như Mị Ma thì chuyến tây hành hàng ma này sẽ vô vàn khó khăn, thậm chí công dã tràng.

Ngay cả Hải Sát cũng không giết nổi, lại thêm Hàng Ma Thiên Sư.

Mị Ma tỏa ra ánh mắt đầy oán hận, định rời khỏi Vạn Thọ Sơn, nhưng không ngờ một đạo đạo âm hùng hồn trấn áp xuống. "Đại đảm

Mị Ma, dám ở đạo quán của bản tọa tát dã, đánh đổ Nhân Sâm Quả Thụ, hôm nay định cho ngươi hồn phi phách tán." Theo đạo âm hùng hồn giáng xuống, thiên địa trong vòng vạn vạn dặm, bất kể thời gian, không gian, trật tự và quy tắc đều bị cấm cố.

Ngay cả Thiên Đạo thần văn cũng bị vây hãm, không thể động đậy mảy may.

Mị Ma tức khắc sắc mặt kinh biến, đôi mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Đạo trường Ngũ Trang Quán của Trấn Nguyên Tử, chỉ có ông ta mới có bản lĩnh cường đại như thế, một niệm cấm cố một phương thiên địa.

Chương 287

Chỉ thấy giữa hư không vô tận, hai người chậm rãi bước ra.

Một người mặc kim hoàng sắc đạo bào, đầu đội Nhật Nguyệt Tinh Thần Quan, tay cầm một thanh phất trần trắng như bạc, khí tức Chuẩn Thánh hậu kỳ dập dềnh như sắp đột phá.

Người còn lại mặc hỏa hồng sắc đạo bào, tay bưng một cuốn sách, diện sắc tường hòa nhưng không kém phần bá khí.

Từng đạo Tử Vi Đế Khí ngưng thành kim long hư tượng quấn quanh thân thể, uy áp Chuẩn Thánh viên mãn ẩn hiện.

Người đi trước chính là Trấn Nguyên Tử đại tiên, người phía sau là hảo hữu Hồng Vân.

Tất nhiên, hiện tại nên gọi là Thần Nông.

Đạo hữu mà Trấn Nguyên Tử đi bái phỏng chính là Hồng Vân chuyển thế Thần Nông, muốn mời ông gia nhập Địa Phủ.

Không ngờ vừa lúc gặp Mị Ma xuất hiện tại Ngũ Trang Quán, lại còn đánh đổ Nhân Sâm Quả Thụ, khiến Trấn Nguyên Tử vô cùng phẫn nộ.

Phải biết rằng, Nhân Sâm Quả Thụ không đơn thuần là một cây linh căn, mà còn chứa đựng vô số ký ức tuế nguyệt với Hồng Vân.

Hiện tại cây bị đánh đổ, bên ngoài Ngũ Trang Quán lại hỗn loạn tơi bời, đủ để thấy cơn thịnh nộ trong lòng Trấn Nguyên Tử.

Thêm vào đó, Ma tộc và Địa Tiên nhất mạch vốn là tử địch, hễ gặp nhau là bất tử bất hưu.

Tu sĩ tầm thường không diệt được Ma tộc, nhưng Trấn Nguyên

Tử nào phải hạng người tầm thường. "Thu!" Trấn Nguyên Tử nắm tay lại, vô số Địa Đạo quy tắc ngưng thành xích sắt trật tự xuyên thấu dòng sông thời không, phong tỏa huyền cơ vũ trụ, xuyên thủng nguyên thần hư ảo của Mị Ma. "Phốc!" Một tiếng động khẽ vang lên, nguyên thần Mị Ma trực tiếp tan biến, đến một mảnh vụn cũng không để lại.

Na Tra ở Địa Phủ lâu năm nên biết Trấn Nguyên Tử cường đại.

Nhưng Đa Bảo của Phật giáo chỉ biết Trấn Nguyên Tử tu vi cao thâm, chứ không ngờ thần thông lại khủng bố đến mức này.

Bọn họ phí hết thủ đoạn mới đánh tan nhục thân, đối với nguyên thần thì thúc thủ vô sách.

Trấn Nguyên Tử tùy ý một kích đã diệt sát Mị Ma, đủ thấy đạo pháp cao thâm đến nhường nào.

Đa Bảo thầm cảm thấy, dù có cùng cảnh giới với Trấn Nguyên Tử thì mình cũng không phải đối thủ, tuyệt đối sẽ rơi vào hạ phong.

Diệt sát xong Mị Ma, phương thiên địa này lại khôi phục bình thường, đạo vận vận chuyển trôi chảy. "Na Tra (Đa Bảo) kiến qua Trấn Nguyên Tử đại tiên." Đa Bảo tuy là Vạn Phật Chi Tổ, nhưng Phật giáo đã bị diệt, tu vi lại không bằng Trấn Nguyên Tử nên chỉ có thể hành lễ vấn an.

Na Tra và Trấn Nguyên Tử cùng thuộc Địa Phủ nhất mạch, là đệ tử của Thái Ất, gặp bậc trưởng bối đương nhiên phải hành lễ. "Hai vị không cần đa lễ, lần này hộ vệ Ngũ Trang Quán có công, bần đạo lát nữa sẽ tạ ơn sau." Nếu không có Na Tra và Đa Bảo, e rằng toàn bộ đạo đồng Ngũ Trang Quán đã bị giết sạch.

Còn về Nhân Sâm Quả Thụ, đó là một kiếp nạn trong vận mệnh.

Trấn Nguyên Tử sớm biết cây sẽ bị đánh đổ mà không có cách nào ngăn cản, chỉ có thể để nó tự mình độ kiếp.

Đặt vào chỗ chết rồi mới sống lại, chỉ có trải qua kiếp nạn này, Nhân Sâm Quả Thụ mới có thể tiếp tục trưởng thành. "Hưu!" Trấn Nguyên Tử vung tay một cái, đưa mọi người trở về Ngũ Trang Quán.

Nhân Sâm Quả Thụ tuy bị đánh đổ, cành lá cũng hư hại nhiều, nhưng không phải không còn cơ hội sống. "Hưu!" Trấn Nguyên Tử lấy ra một bình ngọc, bên trong chứa vài giọt Tam Quang Thần Thủy.

Năm xưa Hồng Vân lão tổ tự bạo chỉ còn sót lại một tia nguyên thần, nhờ Thái Ất giúp đỡ ban cho Tam Quang Thần Thủy, hiện tại chỉ còn lại bấy nhiêu.

Tam Quang Thần Thủy là liệu thương thánh dược đệ nhất Hồng Hoang, có thể chữa trị mọi thương thế, nhục bạch cốt, hoạt tử nhân là chuyện nhỏ.

Muốn cứu trị Nhân Sâm Quả Thụ chỉ có thể dùng Tam Quang Thần Thủy. "Đinh!" Một giọt Tam Quang Thần Thủy rơi lên cây Nhân Sâm Quả Thụ tàn phá, sát na gian chồi non nảy lộc, cành lá gãy nát lại điên cuồng sinh trưởng, từng quả Nhân Sâm Quả rơi xuống đất lại bay ngược lên, đậu vững vàng trên cành. "Oanh!" Cây Nhân Sâm Quả vốn chỉ cao vạn trượng, trong chớp mắt đã cao vạn vạn trượng, che lấp cả Ngũ Trang Quán, tỏa ra sắc xanh nồng đậm.

Một luồng sinh cơ bừng bừng tràn ngập khắp Vạn Thọ Sơn, từng con tiên hạc đáp xuống ngọn cây, phát ra tiếng hót vui tai.

Nhân Sâm Quả Thụ phục sinh, Trấn Nguyên Tử vô cùng vui mừng, ngay cả Thần Nông cũng lộ ra nụ cười. "Thanh Phong Minh Nguyệt, hái Nhân Sâm Quả xuống, ta muốn cùng mọi người thưởng thức." Nhân Sâm Quả Thụ mất mà tìm lại được, Trấn Nguyên Tử hoan hỷ hái mấy quả đãi khách.

Trong đại điện, Trấn Nguyên Tử và Thần Nông ngồi vị trí chủ tọa, Na Tra, Đa Bảo, Tôn Ngộ Không, Chu Cương Liệp lần lượt ngồi theo

thứ tự, trước mặt bày biện mỹ tửu giai hào.

Từng quả Nhân Sâm Quả tỏa ra hương vị dụ người khiến người ta thèm thuồng.

Chu Cương Liệp mắt sáng rực, nếu không có Trấn Nguyên Tử và Thần Nông ở đây, hẳn chắc chắn đã nhào tới cướp lấy quả. "Chư vị không cần khách khí, cứ tự nhiên thưởng thức Nhân Sâm Quả." Chu Cương Liệp chỉ chờ có câu này, lập tức ăn ngấu nghiến.

Đa Bảo thân là Vạn Phật Chi Tổ, thân phận tôn quý nhưng cũng chưa từng ăn qua Nhân Sâm Quả nên cũng bắt đầu thưởng thức.

Tôn Ngộ Không thì càng khỏi nói, trước giờ chưa bao giờ khách khí với ai.

Chỉ có Na Tra là đang đàm đạo với Trấn Nguyên Tử và những người khác về các đại sự trong Hồng Hoang.

Rượu qua ba tuần, thức ăn năm món, sau khi thưởng thức Nhân Sâm Quả, tu vi mọi người đều có chút tinh tiến, tinh thần sảng khoái.

Ăn xong Nhân Sâm Quả, mọi người lại lên đường tiếp tục hành trình tây hành hàng ma.

Trấn Nguyên Tử và Thần Nông hóa thành kim quang bay về phía Địa Phủ.

Hồng Hoang đại lục, để Hồng Vân gia nhập Địa Phủ, nay đã đàm thỏa, đương nhiên phải về Địa Giới một chuyến.

Tại Phong Đô thành trong Địa Phủ, Trấn Nguyên Tử và Thần Nông cùng xuất hiện trong đại điện. "Trấn Nguyên Tử (Thần Nông) kiến qua Đạo chủ." "Hai vị không cần đa lễ." Thái Ất thấy hai người xuất hiện liền biết chuyện đã thành.

Thần Nông là Hồng Vân lão tổ chuyển thế, dù mang mệnh cách

Địa Hoàng nhưng vẫn giữ được chút tính cách tiền thế.

Phải biết Hồng Vân có thể chứng đạo Địa Hoàng hoàn toàn là nhờ Thái Ất giúp đỡ, cộng thêm mối quan hệ mật thiết với Trấn Nguyên Tử, việc mời Hồng Vân gia nhập Địa Phủ không hề khó khăn.

Chương 288

Thái Ất chỉ hơi do dự, hiện tại là Địa Hoàng, hay Thần Nông, Hồng Vân, sau này cũng nên có cái tên để xưng hô. "Đạo hữu gia nhập Địa Phủ thật khiến nơi này bồng tất sinh huy, chỉ là không biết nên xưng hô là Hồng Vân hay Thần Nông?" "Hồng Vân, Thần Nông, ta vẫn quen với cái tên Hồng Vân hơn." Thái Ất gật đầu, tuy chỉ là xưng hô nhưng hắn biết Hồng Vân vẫn còn nhân quả chưa dứt với Chuẩn Đề và Côn Bằng.

Hiện tại tự xưng Hồng Vân, chắc chắn là còn vướng bận nhân quả tiền thế.

Muốn tìm Chuẩn Đề vốn đã ra ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời khai tịch đạo trường thì hơi khó, vả lại Hồng Vân cũng không đánh lại Chuẩn Đề.

Nhưng Côn Bằng thì Thái Ất đã sớm phong ấn, đợi ngày Hồng Vân nhập trú Địa Phủ. "Hồng Vân đạo hữu nhập trú Địa Phủ, bần tọa có một món quà gặp mặt muốn tặng cho ngươi." Quà do chính tay Đạo chủ tặng chắc chắn không phải vật tầm thường, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều vô cùng hiếu kỳ. "Hưu!" Thái Ất chỉ tay một cái, một khối tinh cầu đen sẫm tỏa ra luân hồi chi khí xuất hiện trong tay.

Đây là Địa Bạo Thiên Tinh mà Thái Ất mượn lực lượng Lục Đạo Luân Hồi ngưng tụ, bên trong phong ấn nhục thân và nguyên thần của Côn Bằng.

Lúc trước đòi Hà Đồ Lạc Thư không được, Thái Ất đành phong ấn lão vào Địa Bạo Thiên Tinh.

Nay Hồng Vân gia nhập, giao Côn Bằng cho y xử trí là hợp lý nhất. "Thái Ất đạo hữu, xin hãy thả ta ra, Côn Bằng nguyện ý làm tọa

kỵ cho ngài." Côn Bằng cảm ứng được khí tức xung quanh thay đổi, vội vàng kêu gào mong Thái Ất thả ra.

Trong Địa Bạo Thiên Tinh chỉ có bóng tối vô tận, không có linh khí bổ sung.

Côn Bằng đã luân hồi vô số lần trong không gian vô hạn, sắp phát điên rồi.

Chỉ cần được ra ngoài, bắt làm gì cũng được. "Giọng nói này... là Côn Bằng." Hồng Vân nghe giọng Côn Bằng, tâm trạng vốn trấn định bỗng trở nên phức tạp.

Phải biết tiền thế ông bị Côn Bằng ép đến mức tự bạo, chỉ còn sót lại một tia tàn niệm nguyên thần, nếu không có Thái Ất trợ giúp thì ngay cả cơ hội chuyển thế cũng không có.

Hiện tại Hồng Vân có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, là tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Từ khi rời khỏi Hỏa Vân Động, việc ông muốn làm nhất là tìm Côn Bằng báo thù.

Nhưng Côn Bằng như bặt vô âm tín, không để lại chút tung tích nào.

Vốn tưởng không tìm thấy nữa, nào ngờ vừa đến Địa Phủ, Đạo chủ đã tặng một món đại lễ để ông kết thúc nhân quả tiền thế. "Đạo chủ, xin hãy thả Côn Bằng ra, ta muốn cùng lão quyết nhất tử chiến." Hồng Vân khổ công tìm kiếm bấy lâu, nay kẻ thù trước mắt, hận không thể trực tiếp giết chết.

Côn Bằng nghe được âm thanh bên ngoài, biết Hồng Vân chưa chết thì vô cùng chấn kinh.

Rõ ràng Hồng Vân đã tự bạo mà vẫn sống được, nay còn chứng đạo Chuẩn Thánh viên mãn.

Một khi ra ngoài chắc chắn sẽ bị truy sát, không, tuyệt đối không được ra ngoài. "Đạo chủ, Côn Bằng nguyện ý ở mãi trong Địa Bạo Thiên Tinh, cầu ngài đừng thả ta ra." Thế gian có nhân quả, dù tu vi cao thâm đến đâu cũng sẽ có một sức mạnh chỉ dẫn hai người gặp lại. "Côn Bằng, tiền thế là nhân, hôm nay là quả.

Năm xưa bản tọa phong ấn ngươi vì nhân, nay phá phong là quả.

Tự giải quyết cho tốt đi." Dứt lời, Thái Ất chỉ nhẹ một cái, Địa Bạo Thiên Tinh khổng lồ từ từ rạn nứt, từng đạo luân hồi phong ấn tiêu tán. "Oanh!" Một tiếng nổ vang lên, giữa hư không xuất hiện một bóng người.

Một con đại bàng khổng lồ dang đôi cánh che trời, như có thể tự do tung hoành nhưng trong mắt lại tỏa ra tia sáng oán hận. "Côn Bằng, nạp mạng đi!" Kẻ thù gặp mặt đỏ mắt, Hồng Vân giận dữ hét lên lao thẳng về phía Côn Bằng. "Đạo chủ, Côn Bằng tâm tính xảo quyệt, liệu Hồng Vân có chịu thiệt không?" "Không cần lo lắng, Hồng Vân tất thắng." Phải biết Côn Bằng bị phong ấn trong Địa Bạo Thiên Tinh, tu vi mười phần không còn nổi năm, không phát huy được bao nhiêu chiến lực.

Ngược lại Hồng Vân đã chứng đạo Chuẩn Thánh viên mãn, lại trải qua kiếp nạn sinh tử, muốn bắt giữ hay diệt sát Côn Bằng đều vô cùng dễ dàng.

Tin rằng không bao lâu nữa Hồng Vân sẽ báo được đại thù.

Trên hư không vang lên những tiếng nổ như sấm rền, thiên địa băng liệt, huyết hải ngập trời cuộn trào, vô số linh hồn thi nhau trốn tránh.

Trận chiến Chuẩn Thánh phá hoại lực quá lớn, nhưng thời gian chiến đấu không dài.

Chỉ trong chốc lát, Hồng Vân đã một mình trở về, mặt tươi cười, khí tức trên người dập dềnh như sắp đột phá. "Đa tạ Đạo chủ đã giúp Hồng Vân liễu đoạn nhân quả." Hồng Vân đã dứt nhân quả, trong lòng không còn vướng bận, bất kể nhục thân hay nguyên thần đều được thăng hoa, khí tức mới có dấu hiệu đột phá như thế. "Chúng ta đều là người của Địa Phủ, hà tất phải tạ ơn.

Ta thấy khí tức đạo hữu thăng trầm, chắc chắn không lâu nữa sẽ chứng đạo.

Trấn Nguyên đạo hữu, hãy đưa Hồng Vân tìm một tòa thiên điện, tĩnh tâm bế quan đi." Trấn Nguyên Tử gật đầu, đưa Hồng Vân đi tu luyện.

Hiện tại Thiên, Địa, Nhân Tam Hoàng đều đã nhập trú Địa Phủ, khí vận Nhân giới đang dần hội tụ về đây.

Chỉ cần đợi Tây Du ma kiếp kết thúc, mượn sức ba vị Nhân Hoàng cộng thêm thủ đoạn của hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là có thể hòa nhập Nhân giới vào tiểu thiên thế giới, nâng tầm phẩm cấp thế giới. "Nhiều việc đều đang tiến hành ổn định, bản tọa nhân dịp này vào Hỗn Độn một chuyến, biết đâu lại tìm được cơ duyên." Phải biết Hồng Hoang tuy lớn nhưng thế giới Hỗn Độn còn lớn hơn, chứa đựng vô số đại thiên, trung thiên, tiểu thiên thế giới.

Biết đâu lại tìm được cơ duyên khó tưởng tượng.

Không nói tới pháp bảo lưu lạc trong Hỗn Độn, chỉ cần gặp được tiên tài linh căn cũng là một mối cơ duyên.

Biết đâu trong Hỗn Độn lại gặp được những Hỗn Độn Ma Thần còn sống sót, nếu có thể kéo họ về Địa Phủ thì sẽ là trợ lực không nhỏ.

Tất nhiên đó chỉ là suy nghĩ nhỏ, vì Hỗn Độn Ma Thần còn sống

sót tu vi đều không yếu, không dễ dàng thần phục dưới chân kẻ khác. "Hưu!" Thái Ất thân hình khẽ động, hóa thành một đạo hỗn độn tiên quang xuyên thấu dòng sông thời không, tiến thẳng vào Hỗn Độn.

Thế giới Hỗn Độn đầy rẫy nguy cơ, chỉ có tu vi như Thái Ất mới có thể tự do đi lại.

Hồng Hoang đại lục, nơi giao giới giữa Đông Thắng Thần Châu và Tây Ngưu Hạ Châu.

Chương 289

Ngũ Trang Quán nằm ở nơi giao giới này.

Na Tra và những người khác rời khỏi Vạn Thọ Sơn, tiến vào địa giới Tây Ngưu Hạ Châu.

Bốn người một lộ tây hành, mỗi khi đi qua một nơi, Na Tra lại hấp thu ma khí phiêu tán giữa hư không, đồng thời luyện hóa ma nguyên trong Ngọc Tịnh Bình, tu vi tăng dần.

Tôn Ngộ Không thông qua chiến đấu kích phát tiềm năng trong cơ thể, chiến ý ngập trời.

Chu Cương Liệp là sướng nhất, dù bị ăn đòn cũng có thể tăng tu vi, cộng thêm việc ăn Nhân Sâm Quả giúp kinh mạch được sơ thông, hấp thu không ít dược lực, thực lực đang ổn định thăng tiến. "Phía trước có luồng sát khí nồng nặc, rất nặng và tà ác." Đa Bảo có cảm tri lực cực mạnh, cách xa vạn dặm vẫn có thể tham tra ra các loại khí tức.

Tu Phật là tu tâm, trong hành trình gian nan này, Đa Bảo luôn tu luyện Phật tâm.

Dù nhắm mắt y vẫn có thể dựa vào Phật tâm cảm nhận nguy cơ phía trước.

Mọi người ngưng thần nhìn qua, chỉ thấy phía dưới là một ngọn núi khổng lồ chống trời, có vô số luồng âm phong rít gào, khiến thiên địa biến sắc.

Ma vân dày đặc bao phủ đại địa, tầng tầng lớp lớp đè nặng khung đỉnh.

Những cây cổ thụ trên núi đều bị ma khí nhuộm đen, vô số bạch

cốt chất thành núi dựa vào vách đá, trông vô cùng khủng khiếp.

Ma khí và sát khí hòa quyện vào nhau, lượn lờ trên đỉnh núi khổng lồ như một con cự hổ đang rình rập. "Hầu ca, sát khí thật nồng nặc, đệ đứng xa thế này mà vẫn cảm thấy sát khí ngút trời.

Những đống bạch cốt kia cứ cảm giác như còn sống vậy." Chu Cương Liệp nhìn về phía đống bạch cốt, mắt lộ vẻ kinh hoàng, đôi đồng tử dần trợn trừng. "Sống rồi, sống rồi, bạch cốt thật sự sống lại rồi!" "Ca sát!" Một tiếng động lớn vang lên, chỉ thấy từ ngọn núi cao chọc trời kia bỗng nhiên vươn ra một cánh tay được đúc bằng tinh thạch trắng như ngọc.

Cánh tay dài vạn vạn trượng, lớp xương kết tinh tỏa ra ma khí đen kịt như mực, oán niệm vô cùng nhuộm đỏ cả thiên địa. "Ngao!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên, mọi người mới phát hiện cánh tay kia chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, còn một cơ thể khổng lồ hơn đang bị vùi lấp sâu dưới lòng đất. "Một con Bạch Cốt Tinh... không, là Cốt Ma!" Cốt Ma ngoài toàn thân là xương khô ra còn có ma khải do ma khí ngưng thành, mỗi tấc xương đều có giáp bảo vệ.

Mỗi vị trí huyệt khiếu đều có vòng xoáy trận văn tỏa ra vô lượng ma khí, như một đại trận bao phủ khắp thân thể.

Nơi duy nhất không có giáp phòng ngự chính là đôi mắt thị sát, tỏa ra tinh mang nhiếp nhân tâm phách. "Cốt Ma khát máu, đã mất đi ý chí.

Ngộ Không, lão Chu, hai người hãy ra tay thử sức để tăng tu vi, tránh gặp yêu ma mạnh hơn lại không đối phó được." Suốt dọc đường toàn Na Tra và Đa Bảo ra tay, Tôn Ngộ Không và Chu Cương Liệp nếu không bị đánh ngất thì cũng nấp phía sau.

Nay gặp lúc Cốt Ma mất trí chỉ biết giết chóc, chính là cơ hội để họ luyện tập thực lực.

Tôn Ngộ Không vốn hiếu chiến, lập tức vung Kim Cô Bổng xuống núi chiến đấu với Cốt Ma.

Chu Cương Liệp thì sợ chết, nhìn trái nhìn phải không chịu cử động. "Để ta tiễn ngươi một đoạn." Na Tra thực sự nhìn không nổi nữa, đá một cái cho Chu Cương Liệp bay tới bên cạnh Cốt Ma.

Chu Cương Liệp chưa kịp kêu khổ thì một cái chân khổng lồ đã mãnh liệt giẫm xuống.

Cốt Ma tuy mất trí nhưng mỗi khúc xương đều vô cùng kiên cố, thậm chí mạnh hơn cả pháp bảo.

Một khi bị giẫm trúng, không chết cũng trọng thương.

Chu Cương Liệp vốn sợ đau sợ ngứa, bị giẫm trúng chắc nát thành tám mảnh. "Oanh!" Chân khổng lồ giẫm xuống, trực tiếp tạo ra một hố sâu vạn dặm trên đại địa, núi non xung quanh rung chuyển dữ dội, đá vụn lăn lông lốc.

Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không lóe sáng Phật quang, uy năng Đại La Kim Tiên tung hoành tứ phương, khí tức khủng bố nhuộm đẫm thiên địa. "Đang đang!" Những tiếng kim loại va chạm vang lên liên hồi, Tôn Ngộ Không và Chu Cương Liệp cùng vung binh khí, thậm chí hiện ra bản thể đại chiến Cốt Ma.

Hai người tuy hiện bản thể, lại thi triển thần binh lợi khí và các loại thần thông, nhưng xương cốt và giáp của Cốt Ma quá cứng, dù bị đánh ngã vẫn không hề bị trọng thương.

Bị đánh nát thì lại có ma khí phục hồi, muốn triệt để diệt sát, xóa tan ma tính thì dựa vào Tôn Ngộ Không và Chu Cương Liệp căn bản không làm được. "Ông!" Đúng lúc này, hư không vang lên một tiếng ông minh, một vòng xoáy xé toác thời không, khí tức tà sát khủng bố trấn áp thiên địa tứ phương.

Sắc mặt Đa Bảo và Na Tra biến đổi, đều cảm nhận được như có vật khổng lồ sắp xuất hiện.

Chỉ thấy trong vòng xoáy xuất hiện một chiếc quan tài khổng lồ, chia làm ba tầng cao vạn vạn trượng, tỏa ra vô cùng ma khí che lấp thiên khung.

Có thể lờ mờ thấy trên quan tài điêu khắc Hồng Hoang vạn tộc, hư ảnh của vạn vạn tinh thần, vô số đạo văn biến thành ma văn tỏa ra ma uẩn nồng đậm. "Quan tài này tỏa ra khí tức tịch diệt hết thảy.

Chẳng lẽ là Táng Thiên Quan?" Đa Bảo không chỉ thu thập nhiều pháp bảo mà còn biết về một số dị bảo ẩn thế.

Chiếc quan tài trước mắt tỏa ra khí tức mục nát, khô tịch như muốn chôn vùi vạn vật.

Táng Thiên Quan là Thiên Đạo dị bảo, cùng mạch với Vẫn Thánh Đan và Lục Hồn Phiên, do tàn niệm bất tử của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ngưng tụ thành hung sát dị bảo.

Đây là dị bảo đáng sợ chuyên nhắm vào Thiên Đạo Thánh Nhân, một khi Thánh nhân bị thu vào quan, mọi thần thông đều mất hiệu lực.

Chỉ cần qua chín chín tám mươi mốt ngày, Thánh nhân sẽ bị trấn áp trong Táng Thiên Quan.

Thậm chí có truyền ngôn nói rằng khi Táng Thiên Quan phát huy đến cực hạn, cả thiên địa cũng có thể bị chôn vùi.

Đa Bảo vốn tưởng Táng Thiên Quan chỉ là truyền thuyết, không ngờ nó thực sự tồn tại.

Nhưng điều y cảm thấy kỳ quái là tại sao Táng Thiên Quan lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ có liên quan đến con Cốt Ma này?

Chẳng lẽ Cốt Ma trước mắt không phải bị ma khí xâm thực mà

bản thân chính là Ma tộc?

Vậy thì Táng Thiên Quan chẳng phải đang bị nó chưởng khống sao? "Không xong, Tôn Ngộ Không có nguy hiểm!" Đa Bảo lần đầu lộ ra vẻ hoảng loạn, Na Tra biết lần này đùa hơi quá trớn rồi.

Chương 290

"Hống!" Theo sự xuất hiện của Táng Thiên Quan, mắt Cốt Ma đột nhiên bộc phát tinh quang như linh trí trở về. "Mở!" Một âm thanh chói tai phát ra từ miệng Cốt Ma, Táng Thiên Quan từ từ mở ra. "Oanh!" Táng Thiên Quan chỉ mới mở ra một khe nhỏ, vô cùng oán khí đã phun trào ra ngoài, cả thiên địa như bị oán niệm bao phủ, biến thành một màu huyết hồng.

Ngay cả nhật nguyệt tinh thần cũng hóa thành màu máu, đại địa như ngâm trong máu, một luồng khí tức trầm trọng tràn ngập hư không.

Cốt Ma tuy có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn nhưng không thể phát huy toàn bộ uy lực của Táng Thiên Quan, chỉ có thể mở ra một khe hở nhỏ.

Thiên Đạo dị bảo quá mạnh, chỉ cần một khe hở cũng đủ khiến thiên địa biến sắc, trật tự quy tắc băng hoại. "A!" Tôn Ngộ Không thét lên một tiếng thảm thiết, trực tiếp bị hút vào Táng Thiên Quan.

Khe hở của Táng Thiên Quan trông thì nhỏ nhưng lại bộc phát lực hút khủng bố.

Tôn Ngộ Không ở gần nhất nên trực tiếp bị ma quang cuốn vào.

Chu Cương Liệp thực lực không bằng Tôn Ngộ Không nhưng lại giỏi tránh né nguy hiểm, khi thiên địa xảy ra dị biến đã sớm lùi xa Cốt Ma.

Nhờ vậy mới tránh được ma quang thôn phệ, nhưng lưng hắn vẫn bị quét trúng, lộ ra xương trắng sâm sâm. "Sư huynh mau cứu đệ!" Chu Cương Liệp sợ đến mức tim sắp nhảy ra ngoài, vốn tưởng chỉ đánh một con Cốt Ma, ai ngờ lại lòi ra một cái quan tài, suýt chút nữa

đã tống tiễn hắn đi rồi. "Hưu!" Đa Bảo và Na Tra đồng thời đáp xuống hư không, đứng vững vàng.

Hiện tại Tôn Ngộ Không bị nhốt trong Táng Thiên Quan, Chu Cương Liệp thì không trông cậy được, chỉ còn dựa vào hai người để đánh bại Cốt Ma.

Cốt Ma thực lực không mạnh nhưng Táng Thiên Quan thì khó đối phó, một khi bị hút vào thì e rằng khó thoát. "Oanh!" Hai người đồng thời tỏa ra vô lượng quang hoa, một tôn Phật Đà kim thân tay bưng bảo tháp xuất hiện sau lưng Đa Bảo, vạn đạo Phật quang chiếu khắp chư thiên.

Quanh thân Na Tra ma khí tung hoành ngưng thành một bộ ma khải, từng đạo liệt diễm đỏ thẫm cuộn trào trong áo giáp.

Táng Thiên Quan vô cùng quỷ dị nên Na Tra vừa ra tay đã hiển hóa ba đầu sáu tay, tay cầm Hỗn Thiên Lăng, Hỏa Tiêm Thương, Càn Khôn Quyển, Kim Chuyên, Chấn Thiên Cung...

Hai người đều tỏa ra khí tức Chuẩn Thánh ngưng thành cột sáng lao thẳng lên trời. "Đi!" Cốt Ma phát ra âm thanh như máy móc, Táng Thiên Quan rung chuyển dữ dội, bắn ra mấy đạo ma quang.

Mỗi đạo ma quang diễn hóa thành một bộ xương khô với thân thể khổng lồ.

Năm bộ xương khô chỉ còn khung xương, toàn thân bao phủ ma khí tạo thành nhục thân, lần lượt phát ra năm màu: hồng, lam, tím, đen, trắng.

Khuôn mặt do ma khí diễn hóa trông vô cùng dữ tợn, mình mặc ma khải, tay cầm các loại binh khí, ma ý ngập trời khiến người ta nhìn qua là nguyên thần thất thủ. "Na Tra tốc chiến tốc thắng, Ngộ Không đang ở trong Táng Thiên Quan!" Từ việc Cốt Ma triệu hoán ra năm bộ

xương khô, Đa Bảo biết nếu bị hút vào Táng Thiên Quan, kết cục cuối cùng chắc chắn là hóa thành lâu la xương khô. "Vạn Phật Triều Tông!" Dứt lời, Đa Bảo một tay chống trời, lòng bàn tay xuất hiện chữ 'Vạn' tỏa ra vô lượng Phật quang.

Phía sau y xuất hiện hàng vạn hư ảnh Phật Đà, vị nào cũng trang nghiêm, thần uy hạo đãng, Phật quang chiếu rọi thiên địa.

Đồng thời từng đạo phạm âm huyền diệu vang lên, ma khí giữa thiên địa đồng loạt thối lui.

Đa Bảo là Vạn Phật Chi Tổ, tuy Phật giáo đã diệt nhưng y vẫn có thể triển hiện uy năng Vạn Phật Triều Tông. "Oanh long!" Hàng vạn kim thân Phật Đà đồng thời bay ra, siêu độ hết thảy, xua tan bóng tối.

Trong phút chốc, những bộ xương khô vừa xuất hiện lộ vẻ kinh hoàng, cao cử binh khí pháp bảo đánh về phía Đa Bảo.

Đa Bảo thi triển Phật pháp kim thân, lực phòng ngự còn mạnh hơn cả Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hoàn toàn không sợ xương khô oanh kích. "Đang đang!" Những đòn tấn công đánh lên kim thân chỉ tóe lửa, không để lại một vết xước. "Tán!" Vạn đạo kim thân Phật Đà đồng thời rung chuyển, Phật quang khủng bố như sóng dữ quét sạch thiên khung tràn về phía năm bộ xương khô.

Tuy có ma khí gia trì nhưng xương khô chung quy là tử vật, bị Phật quang vô lượng chấn nát, hóa thành mảnh vụn rơi vãi khắp nơi.

Tuy xương khô đã nát nhưng Na Tra biết chuyện tuyệt đối không đơn giản như thế. "Ca!" Trong Táng Thiên Quan vang lên một tiếng động, một cánh tay khổng lồ màu huyết sắc vươn ra như muốn bò từ trong quan tài ra ngoài.

Cánh tay chỉ mới lộ ra một nửa đã khiến người ta nghẹt thở, cả thiên địa biến thành màu máu.

Na Tra nhìn ra rồi, bên trong Táng Thiên Quan có vô số vong linh, một khi bộ trước bị giết thì bộ sau mạnh hơn sẽ xuất hiện.

Cứ thế này thì y và Đa Bảo có mạnh đến đâu cũng không thể diệt sạch được chúng.

Muốn phá vỡ cục diện, chỉ có thể triệt để giết chết Cốt Ma hoặc đóng Táng Thiên Quan lại. "Hưu!" Phong Hỏa Luân xoay tròn cực tốc, Na Tra xuyên qua màn máu xuất hiện bên cạnh Táng Thiên Quan.

Càng gần quan tài, khí tức mục nát càng mạnh, khiến nguyên thần như muốn tiêu tán.

Nhìn qua khe hở có thể thấy bên trong chứa vô số xương khô, mỗi bộ đều tỏa ra uy áp khủng bố khiến người ta kinh hãi.

Thời gian không còn nhiều, cánh tay huyết sắc sắp chui ra hẳn, phải trấn áp nó lại. "Đi!" Na Tra giương Chấn Thiên Cung, uy áp phá vỡ chư thiên ngưng tụ thành một mũi tên vô hình bắn mạnh về phía cánh tay huyết sắc. "Oanh!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa, cánh tay khổng lồ trực tiếp bị chấn nát hóa thành sương máu. "Ngao!" Tiếng thảm thiết vang lên, Táng Thiên Quan rung chuyển điên cuồng như có thứ gì đó muốn xông ra.

Thứ có thể làm rung chuyển Táng Thiên Quan chắc chắn không phải hạng xoàng, một khi xuất thế sẽ là một trận ác chiến.

Tức thì Na Tra ngưng tụ toàn bộ pháp tắc lực, thôi động các pháp bảo trong tay.

Càn Khôn Quyển tỏa ra vô lượng Càn Khôn chi khí, Kim Chuyên biến thành một bức tường chắn, Hỗn Thiên Lăng và Hỏa Tiêm Thương rực sáng. "Đang!" Các pháp bảo đồng thời oanh kích lên nắp quan tài, một sức mạnh như của cả một thế giới phản chấn lại khiến Na Tra bay ngược ra sau.

Táng Thiên Quan là Thiên Đạo dị bảo, lực phòng ngự cực mạnh, bị nhiều pháp bảo oanh kích cùng lúc tạo ra lực phản chấn khiến Na Tra đứng không vững, ngay cả cánh tay cầm pháp bảo cũng run rẩy.

Chương 291

May thay đòn đánh của Na Tra không phải vô ích, nắp quan tài bị cự lực đánh trúng dần dần đóng lại khe hở kia.

Ma uy ngập trời và thiên khung huyết sắc dần biến mất.

Táng Thiên Quan đóng lại, xương khô không thể ra ngoài, mắt Cốt Ma lóe sáng rồi lại trở về vẻ đờ đẫn ban đầu.

Đa Bảo nhanh tay nhanh mắt, một đạo Phật chưởng khổng lồ giáng xuống. "Băng!" Một tiếng động lớn, Cốt Ma trực tiếp bị đánh nát thành đống xương vụn.

Cốt Ma bị diệt, Đa Bảo mới thở phào nhẹ nhõm.

Vốn tưởng Cốt Ma không mạnh, chỉ cần Tôn Ngộ Không và Chu Cương Liệp là đối phó được, ai ngờ lại có Táng Thiên Quan. "Na Tra, Tôn Ngộ Không bị hút vào Táng Thiên Quan rồi, có cách nào cứu ra không?" Muốn cứu Ngộ Không phải mở quan tài ra thật nhanh.

Nhưng hễ mở quan là xương khô lại bay ra, không trấn áp nổi.

Mà không mở thì Ngộ Không chắc chắn chết.

Một sự lựa chọn khó khăn. "Với thực lực của ta căn bản không đối phó nổi Táng Thiên Quan, chỉ có thể thỉnh Sư tôn ta tới." Dứt lời, Na Tra bắt quyết niệm chú, một đạo Ngọc Thanh tiên quang xuyên thấu hư không bay đi.

Táng Thiên Quan là Thiên Đạo dị bảo, đến Thánh nhân còn bị trấn áp, bọn họ không dám khinh cử vọng động, chỉ đành chờ Thái Ất tới.

Thái Ất sớm đã vào Hỗn Độn hư không, tạm thời không thể xuất hiện tại Hồng Hoang.

Vì vậy người tiếp nhận cầu cứu của Na Tra là thân ngoại hóa thân của Thái Ất – Luân Hồi Đạo Nhân. "Hưu!" Trên hư không xuất hiện Lục Đạo Luân Hồi Bàn khổng lồ, đạo vận tràn ngập thiên địa, tử khí đông lai vạn vạn dặm, thụy thải treo cao.

Đại địa tan hoang dưới sự tẩm nhuộm của đạo vận đang dần phục hồi, vách ngăn thời không trở nên ổn định hơn. "Đạp!" Luân Hor Đạo Nhân chậm rãi bước ra, ánh mắt trực tiếp rơi lên Táng Thiên Quan, đôi mày hơi nhíu lại. "Kiến qua Sư tôn (Đạo chủ)." "Không cần đa lễ." "Sư tôn, Tôn Ngộ Không bị Táng Thiên Quan thu đi rồi, xin ngài hãy cứu hắn." Tuy Tôn Ngộ Không là đệ tử của Bồ Đề Lão Tổ nhưng đồng hành cùng Na Tra suốt dọc đường nên quan hệ không hề tầm thường.

Hiện tại Ngộ Không gặp nạn, Na Tra có chút nóng lòng, sợ hắn biến thành một đống xương trắng.

Cốt Ma đã chết, Táng Thiên Quan trở thành vật vô chủ, sau khi cảm nhận khí tức mạnh mẽ của Luân Hồi Đạo Nhân liền định bỏ chạy. "Hừ, bản tọa đã xuất hiện mà còn muốn trốn sao?" Dứt lời, Luân Hồi Đạo Nhân đưa tay ra, từng sợi xích luân hồi quấn quanh Táng Thiên Quan. "Ông ông!" Táng Thiên Quan rung chuyển điên cuồng nhưng vẫn không thể thoát khỏi sự trói buộc của xích luân hồi. "Mở!" Xích luân hồi kéo một cái, trực tiếp kéo nắp quan ra một phần ba, từng đạo thân thể hung sát tranh nhau chui ra.

Vô số oán niệm ngưng thành thực thể gào thét giữa hư không, uy áp khủng bố khiến thiên địa rung chuyển.

Đa Bảo và Na Tra bị khí tức đáng sợ trấn áp đến mức không thở nổi, mắt lộ vẻ kinh hãi. "Thiên Đạo dị bảo quả nhiên không đơn giản, không có người thôi động mà đã có uy lực thế này." "Trấn!" Táng Thiên Quan chung quy cũng chỉ là một kiện pháp bảo, không có người

điều khiển thì sức mạnh phát huy có hạn.

Luân Hồi Đạo Nhân chỉ tay một cái, trấn áp vô số oán niệm trở lại quan tài, khí tức hạo hãn tan biến tức khắc.

Thiên địa khôi phục quang minh, Táng Thiên Quan trông như một cái quan tài bình thường bị trấn áp tại chỗ.

Luân Hồi Đạo Nhân nheo mắt, hai đạo luân hồi tiên quang bắn vào trong quan tài, sau đó truyền ra những tiếng chấn động nhẹ. "Hưu!" Chỉ lát sau, hai đạo tiên quang đưa Tôn Ngộ Không ra ngoài.

Tình trạng Ngộ Không rất tệ, nhục thân kim cương bất hoại bị tiêu mòn không ít huyết nhục, lộ cả xương trắng, máu chảy đầm đìa như một huyết nhân.

Nếu không phải trong cơ thể có một luồng Hỗn Độn ma nguyên đang cuộn trào thì có lẽ đã hóa thành xương khô lâu rồi.

Tôn Ngộ Không có một phần tư bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên, chính nhờ nó mới miễn cưỡng chống lại sự thôn thực của Táng Thiên Quan.

Tất nhiên Ngộ Không cũng khá may mắn vì Cốt Ma tu vi không cao nên chưa phát huy hết uy lực quan tài.

Nếu là ma tu mạnh hơn, có khi vừa vào đã tan thành mây khói. "Hưu!" Luân Hồi Đạo Nhân chỉ tay, luân hồi tiên quang bao quanh Ngộ Không.

Chớp mắt, thương thế trên người đã hồi phục. "Na Tra, thương thế của Tôn Ngộ Không tuy đã khỏi nhưng nguyên thần có chút bị ảnh hưởng, hãy chú ý nhiều hơn." Luân Hồi Đạo Nhân để lại một câu nói đầy ẩn ý rồi vung tay thu Táng Thiên Quan, bước vào Lục Đạo Luân Hồi Bàn. "Cung tống Sư tôn (Đạo chủ)." Na Tra biết lời Sư tôn có thâm ý, nguyên thần Ngộ Không bị ảnh hưởng thì sẽ có biến hóa gì?

Dù đoán thế nào cũng không ra, chỉ đành ghi nhớ trong lòng.

Đa Bảo nhíu mày, y có thể thấy trong người Ngộ Không có một luồng sức mạnh đang thức tỉnh, một khí tức quỷ dị đang tác quái, như muốn chưởng khống Ngộ Không vậy.

Y cảm thấy khó hiểu, Đạo chủ rõ ràng biết dị trạng của Ngộ Không, tại sao không trị dứt điểm để tránh một trận tai kiếp?

Luân Hồi Đạo Nhân đương nhiên biết nguyên thần Ngộ Không bị ma khí và oán niệm xâm nhiễm sẽ sinh ra biến hóa.

Nhưng hắn không ra tay giúp đỡ.

Bởi Ngộ Không là đệ tử Bồ Đề Lão Tổ, chỉ là đồng minh tạm thời của Địa Phủ.

Với thân phận của Luân Hồi Đạo Nhân, ra tay trị thương đã là hiếm có, việc gì phải trị tận gốc.

Vả lại Tây Du ma kiếp chắc chắn phải trải qua kiếp nạn, đây là kiếp số của Ngộ Không, không tránh được.

Na Tra và Đa Bảo đang đợi Ngộ Không tỉnh lại thì bỗng một luồng âm phong vô hình quét qua xung quanh. "Sư huynh, sao tự dưng lạnh thế?" Chu Cương Liệp bị gió thổi rùng mình, trong lòng kinh ngạc.

Người tu tiên không sợ gió lạnh lửa nóng, nay cảm thấy lạnh lẽo chắc chắn là có nguy hiểm cận kề. "Không xong, Na Tra mau lui!" Dứt lời, Đa Bảo quăng Ngộ Không ra rồi kéo Na Tra lùi lại.

Chương 292

Tôn Ngộ Không đang hôn mê bỗng mở bừng mắt, ma khí ngưng thành thực chất tỏa ra khắp nơi. "Linh Minh Thạch Hầu?

Không, ta là Lục Nhĩ, cuối cùng cũng có ngày tái sinh!

Ha ha, cùng là Hỗn Thế Tứ Hầu, chỉ cần nuốt chửng bản nguyên Hỗn Độn của ngươi, thực lực của ta chắc chắn sẽ tăng mạnh." Lục Nhĩ chính là Lục Nhĩ Mi Hầu trong Hỗn Thế Tứ Hầu, giỏi nghe âm thanh, thấu lý lẽ, biết trước sau, vạn vật đều hiểu rõ.

Chỉ dựa vào sáu cái tai là có thể biết hết mọi chuyện trong Hồng Hoang.

Chỉ tiếc vì dùng thiên phú thần thông trộm nghe Đạo Tổ giảng đạo nên bị câu 'Pháp bất truyền Lục Nhĩ' làm đoạn tuyệt con đường tu tiên.

Sau đó y bái nhập môn hạ Di Lặc Phật của Phật giáo, không may bị ma tu thu vào Táng Thiên Quan, nhục thân bị tiêu mòn hết, phải nhờ bản nguyên Hỗn Độn che chở mới giữ được một đạo nguyên thần.

Nếu Ngộ Không không bị hút vào Táng Thiên Quan thì e rằng không bao lâu nữa y sẽ tiêu tán hoàn toàn.

Đa Bảo của Phật giáo đương nhiên biết sự tồn tại của Lục Nhĩ, chỉ không ngờ y còn sống.

Hiện tại y còn muốn đoạt xá nhục thân Ngộ Không để trọng sinh.

Phải biết Lục Nhĩ Mi Hầu xuất thế sớm nhất trong Tứ Hầu, cộng thêm thần thông và truyền thừa tự có, dù không ai chỉ điểm cũng đã tự tu luyện vô số nguyên hội nên tu vi không hề yếu.

Sau khi vào Phật giáo học Phật pháp, tu vi lại càng mạnh.

Quan trọng nhất là cả hai đều có bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên nên Lục Nhĩ đoạt xá Ngộ Không vô cùng dễ dàng. "Đa Bảo đạo hữu, cùng nhau trấn áp!" Lục Nhĩ tạm thời chưởng khống nhục thân Ngộ Không, tương đương với hai bên hợp nhất, không chỉ tu vi tăng trưởng mà thần thông thuật pháp cũng được tăng phúc cực lớn.

Một mình Na Tra e rằng khó trấn áp nổi, quan trọng nhất là phải chú ý chừng mực, không được đánh nát nhục thân của Ngộ Không.

Đa Bảo gật đầu, Phật khí quanh thân đại chướng, lưu ly kim thân xuất hiện sau lưng, bảo tháp tỏa ánh sáng vô tận.

Quầng sáng thất thải ngưng thành Trí Tuệ Kim Luân xoay tròn bao phủ một phương thiên địa.

Na Tra ma quang tung hoành, mái tóc đen tung bay, liệt diễm hừng hực thiêu cháy thiên khung.

Lục Nhĩ không cam lòng yếu thế, khí tức Hỗn Độn cuộn trào, sát khí Ma Viên phun trào dữ dội.

Đối mặt với hai vị Chuẩn Thánh, Lục Nhĩ không hề bảo lưu, phát huy thực lực đến cực hạn.

Thôi động bản nguyên Hỗn Độn Ma Viên, sát khí nồng nặc như thương long quét sạch thiên địa. "Hống!" Thân hình Lục Nhĩ bỗng phóng to đạt vạn vạn trượng, đầu đội trời chân đạp đất, tay nắm nhật nguyệt tinh thần.

Có bản nguyên của mình cộng thêm của Ngộ Không, sát na gian y đã hiện ra chân thân Hỗn Độn Ma Viên.

Cơ bắp như những ngọn núi chồng chất, cánh tay cuồn cuộn đủ sức đập nát vạn vạn tinh thần.

Một cái đuôi thô lớn quét ngang làm vô số ngọn núi vỡ vụn.

Khuôn mặt dữ tợn giận dữ tỏa ra uy áp không kém gì Chuẩn Thánh trung kỳ.

Sắc mặt Đa Bảo và Na Tra đều biến đổi, Ngộ Không lúc trước cao nhất cũng chỉ là Đại La Kim Tiên.

Nay bị Lục Nhĩ phụ thân, kích phát bản nguyên Ma Viên, thực lực đã vượt qua hai người, trận chiến này e rằng khó thu xếp rồi. "Khuông!" Tiếng không gian vỡ vụn vang lên cắt đứt suy nghĩ của hai người.

Lục Nhĩ tay cầm một cây gậy khổng lồ màu tử kim, tỏa ra Hỗn Độn chiến ý vô lượng.

Binh khí của Ngộ Không là Như Ý Kim Cô Bổng, còn Lục Nhĩ dùng Tùy Tâm Thiết Can Binh.

Thần binh vung lên, tử quang ngút trời ngưng thành cột trụ trấn thiên đập về phía Na Tra.

Lục Nhĩ trước đó bị ma tu thu vào Táng Thiên Quan nên nay thấy Na Tra đầy ma khí thì nộ khí bạo tăng, ra tay không hề lưu tình, muốn nhất kích tất sát.

Cột trụ tử sắc giáng xuống như một ranh giới thiên nhiên, mang theo trọng lượng của cả một thế giới đè lên đầu Na Tra.

Na Tra phản ứng cực nhanh, ném mạnh Càn Khôn Quyển ra. "Khuông đương!" Hai bên va chạm tạo ra tiếng nổ chấn động thiên địa, quang hoa chói mắt xua tan bóng tối.

Dư uy khủng bố quét ra xung quanh khiến những ngọn núi cao chọc trời bị chấn nát, đại địa nứt toác, tinh thần lung lay sắp rụng.

Đạo vận vô lượng đánh tan cả quy tắc thiên địa.

Càn Khôn Quyển chí cương chí dương, kiên cố không thể phá,

Tùy Tâm Thiết Can Binh cũng cứng rắn vô cùng, hai bên va chạm như hai thế giới giao phong.

Mọi thứ xung quanh đều bị hủy diệt trong nháy mắt.

Tuy cả hai pháp bảo đều rất cứng nhưng uy lực bộc phát lại khác nhau.

Na Tra dựa vào ma khí mới có tu vi Chuẩn Thánh nên đạo vận bộc phát có hạn.

Ngược lại Lục Nhĩ mượn bản nguyên Ma Viên nên có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, cộng thêm thần binh gia trì nên uy lực mạnh hơn hẳn.

Một đòn va chạm khiến Càn Khôn Quyển bị đánh bay về.

Na Tra đưa tay đón lấy vẫn bị cự lực làm cho thối lui.

Chuyến tây hành này đây là lần đầu tiên y bị đánh lui nên có chút không phục.

Cường trung hữu cường thủ, Na Tra không phải tu sĩ mạnh nhất, chẳng qua là số lần thất bại hơi ít mà thôi. "Bàn Nhược Ba Ma Không..." Đa Bảo niệm kinh, vạn đạo Phật quang sau lưng ngưng thành những tôn Hàng Ma La Hán kim cương bất hoại, mỗi quyền có thể đấm nát tinh thần. "Bản Tướng La Hán Trận, Cửu Long Phục Ma Trận, khai!" Chín tôn Hàng Ma La Hán mỗi người đứng một phương, sau lưng mỗi người ngưng ra một con Đại Uy Thiên Long trấn áp Lục Nhĩ. "Hống!" Chín con Thiên Long đồng loạt gầm rống, xoay quanh lao về phía Lục Nhĩ.

Bản Tướng La Hán Trận tập hợp sức mạnh của chín vị La Hán cộng thêm Phục Ma Trận giúp uy năng tăng vọt.

Chín con rồng cùng xuất kích, đá bay bụi mù, thiên địa như muốn sụp đổ, nhật nguyệt tinh thần vỡ vụn.

Chương 293

"Cũng ra dáng ra hình đấy chứ." Lục Nhĩ thấy trận pháp vây tới thì không hề hoảng hốt, cười nhạt.

Y từng tu hành ở Phật giáo nên biết rõ hai trận pháp này, đương nhiên cũng biết cách phá. "Hưu hưu!" Thần binh trong tay múa may cuồng loạn, vạn đạo quang hoa bắn ra đánh về phía chín con rồng.

Sát na gian, bầu trời chia làm hai màu, một bên Phật khí nồng đượm, một bên chiến ý xé toác thời không.

Thiên địa như mất đi âm thanh, chỉ còn thấy rồng vàng và bóng gậy vô tận. "Đang đang!" Những tiếng kim loại va chạm vang lên, ánh sáng chói lòa bộc phát.

Mỗi cú đánh của gậy đều rơi trúng mắt xích của rồng, tương đương với việc đánh vào trận cơ nên vô cùng chuẩn xác.

Lục Nhĩ tinh thông trận pháp Phật giáo nên phá giải rất dễ dàng.

Chỉ cần phá hủy trận cơ và trận nhãn là trận pháp sẽ tan biến.

Nay mỗi đòn đều trúng đích, chín con rồng trực tiếp tan tành hóa thành Phật quang tiêu tán.

Đa Bảo không ngờ Lục Nhĩ từng bái Phật cầu học nay lại đứng ở chiến tuyến đối lập, còn phá tan trận pháp của mình.

Cứ đà này muốn trấn áp Lục Nhĩ sẽ càng khó khăn.

Na Tra ánh mắt kiên định, lập tức tế ra Ngọc Tịnh Bình.

Ngọc Tịnh Bình vốn chỉ dùng chứa ma khí, dùng để đối phó Lục Nhĩ thì không được.

Nhưng Na Tra là Hỗn Độn Ma Châu chuyển thế, chỉ cần có lượng

lớn ma khí là có thể tăng tu vi cực nhanh.

Để đánh bại Lục Nhĩ và giúp Ngộ Không lấy lại nhục thân, y chỉ đành nuốt hết ma nguyên trong Ngọc Tịnh Bình. "Ừm ực!" Na Tra tham lam thôn phệ ma nguyên, ma ý quanh thân quét sạch thiên khung, một luồng ma uy thuần chính trấn áp thiên địa.

Trong phút chốc thân thể Na Tra to lớn hẳn lên đạt vạn vạn trượng, hiển hóa thành bản thể tiền thế: Hỗn Độn Tam Đầu Ma Khuyển chấn cổ thước kim.

Theo lượng ma nguyên vô lượng được cưỡng ép luyện hóa, tu vi Na Tra đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ. "Ngao ô!" Cảm giác sức mạnh vô tận cuộn trào trong người, y hận không thể tìm kẻ nào đó chiến một trận thống khoái.

Toàn thân Na Tra lôi điện đánh đập khiến thiên địa nứt toác, quy tắc Thiên Đạo vỡ vụn. "Phốc!" Hỗn Độn Tam Đầu Ma Khuyển phun ra một luồng Hỗn Độn lôi mang, đi tới đâu thiên địa băng liệt tới đó, chớp mắt đã lao tới trước mặt Lục Nhĩ.

Lục Nhĩ không ngờ thực lực Na Tra lại bạo tăng đột ngột như thế, lại còn tỏa ra lôi mang khủng bố.

Phải biết lôi là chí cương chí dương, ma khí là chí âm chí tà, hai thứ gặp nhau lẽ ra phải nổ tung.

Nhưng Na Tra lại dung hợp được chúng, không những không nổ mà còn dùng để đối địch, thật khiến người ta kinh ngạc.

Lục Nhĩ không có thời gian suy nghĩ, lôi mang cuồng bạo và hủy diệt kia nếu bị trúng phải thì không chỉ nhục thân trọng thương mà ngay cả nguyên thần cũng khó lòng tránh khỏi ảnh hưởng.

Nguyên thần của Lục Nhĩ vốn đã bị thương trong Táng Thiên Quan, nếu còn bị lôi mang oanh kích, chắc chắn sẽ trọng thương.

Một khi nguyên thần lại bị tổn hại, chưa nói đến việc đoạt xá nhục thân Tôn Ngộ Không, có lẽ ngay cả cơ hội tồn tại cũng không còn.

"Oanh!" Lục Nhĩ toàn thân chiến ý ngất trời, Hỗn Độn bản nguyên chi lực phát huy đến cực hạn, khí tức khủng bố chấn động thương khung, thần binh trong tay biến hóa vạn thiên.

Vô số đạo quang hoa khiến thiên địa, thế giới đều biến thành thất thải.

"Đang đang!" Vô số côn ảnh và lôi mang va chạm, bộc phát ra tiếng kim qua giao minh khanh thương, lôi hỏa chấn vỡ thời không trường hà, bao phủ thiên địa tứ phương.

Nhật nguyệt tinh thần đều bị chấn lạc, tứ hải sôi trào cuồn cuộn hung dữ, sơn xuyên đại địa sớm đã bị phá toái không còn hình dáng.

Vô cùng đạo vận che khuất tầm mắt, khiến người ta không nhìn rõ chiến huống bên trong.

"Xuy xuy!" Từng đạo lôi mang men theo Tùy Tâm Thiết Can Binh truyền tới thân thể Lục Nhĩ, phát ra tiếng xèo xèo.

Lôi điện vô khổng bất nhập, một khi dính phải là nỗi đau xuyên tâm thứ cốt.

Lục Nhĩ chỉ cảm thấy trên dưới toàn thân, mỗi một khúc xương, mỗi một giọt tiên huyết đều bị lôi đình oanh kích.

Loại cảm giác chua tê không thể diễn tả được khiến cả người y như bị rút cạn sức lực, ngay cả nguyên thần cũng bị tẩm nhiễm trong lôi hải, khiến thần hồn động đãng.

Không phải Lục Nhĩ không cường đại, mà là lôi pháp của Na Tra thái quá quỷ dị, một khi hạ xuống thì không phải pháp bảo tầm thường có thể chống đỡ được.

Huống hồ, Tùy Tâm Thiết Can Binh trong tay Lục Nhĩ là pháp bảo công kích, lực phòng ngự không hề mạnh, chỉ có thể bảo đảm bản thân pháp bảo không vỡ, chứ không thể giúp Lục Nhĩ miễn trừ lôi đình oanh kích.

Cộng thêm Na Tra đạt tới Chuẩn Thánh trung kỳ tu vi, không kém Lục Nhĩ bao nhiêu, thậm chí còn mạnh hơn nhiều.

Cho nên lần này, Na Tra mới có thể chiếm cứ thượng phong.

Lục Nhĩ hiện ra chân thân Hỗn Độn Ma Viên, không phải một đạo lôi đình là có thể diệt sát, chỉ có thể tạm thời hạn chế hành động.

Đa Bảo thấy Lục Nhĩ tạm thời bị áp chế, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang, hiện tại không ra tay trấn áp, sợ rằng sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Một khi Lục Nhĩ phản ứng lại, muốn hạn chế lần nữa sẽ không dễ dàng như vậy.

"A Di Đà Phật, ngã Phật từ bi!" Lời vừa dứt, sau lưng Đa Bảo, Kim Thân Câu Đà rơi xuống một giọt nước mắt vàng kim.

Giọt lệ nhìn có vẻ không lớn, nhưng lại chứa đựng uy lực vô cùng.

Quan Âm lạc lệ có thể khiến thiên địa đồng bi, nhật nguyệt tiêu ma.

Đa Bảo thân là Vạn Phật Chi Tổ, giọt lệ rơi xuống còn mạnh mẽ hơn Quan Âm nhiều.

Giọt lệ kia bao hàm cảm ngộ đối với thế giới, sở hữu vô thượng Phật pháp và vạn thiên đại đạo.

Có thể nói, Đa Bảo đã ngưng tụ tất cả pháp lực, Phật vận, thiên địa áo nghĩa vào một giọt lệ này.

"Oanh!" Khoảnh khắc giọt lệ rơi xuống, tiếng nổ mạnh chấn động

thế giới vang lên, cả đại lục đều đang run rẩy.

Lục Nhĩ vừa mới phá khai lôi đình trói buộc, liền cảm nhận được một luồng uy năng trấn áp lên thân thể.

Chương 294

Giây phút ấy có cảm giác sinh tử tồn vong, dường như khoảnh khắc sau sẽ bị oanh sát.

Cho dù bị thu vào Táng Thiên Quan, y cũng có thể giữ lại một tia sinh cơ, nhưng chỉ một giọt lệ này lại mang tới nguy cơ thân tử, khiến Lục Nhĩ vô cùng chấn kinh.

Dù chấn kinh đến đâu cũng phải đỡ lấy đòn tấn công trước mắt, nếu không tất cả đều là nói suông.

Lục Nhĩ đốt cháy tinh huyết và Hỗn Độn Ma Viên bản nguyên chi lực, tạm thời hoạch đắc sức mạnh cường đại, Tùy Tâm Thiết Can Binh trong tay múa may điên cuồng.

Ức ức vạn đạo quang hoa trùng thiên.

"Bành!" Một tiếng oanh minh chấn động thiên địa truyền ra, dư uy khủng bố đánh thẳng vào toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu, ngay cả Linh Sơn cũng chịu trùng kích.

"Phật uy thật cường đại, chẳng lẽ Hàng Ma Thiên Sư tới phương tây địa giới, ngay cả Cốt Thượng Hải cũng thất thủ rồi sao?" "Xem ra phải sắp xếp hậu thủ trước, nếu không đợi Ma Tổ xuất quan, thấy xu thế tốt đẹp bị Hàng Ma Thiên Sư phá hoại, chắc chắn sẽ trừng phạt ta." Thiên Ma, Si Ma, Võng Ma, Lượng Ma cảm nhận được khí tức cường đại khi ba người Na Tra giao chiến, trong lòng đều có chút lo âu.

Phái đi không ít yêu ma ngăn cản bước chân Hàng Ma Thiên Sư đều bị đánh giết sạch, thậm chí mượn dùng Táng Thiên Quan cũng không thể bắt được, lẽ nào phải đích thân xuất mã?

“Dặn dò xuống dưới, bất kể thế nào, nhất định phải đánh giết trước khi Ma Tổ xuất quan, nếu thực sự không được thì ba người đồng thời xuất thủ.” Na Tra không biết mình đã bị Ma tộc coi như cái gai trong mắt, nhất định phải nhổ đi.

“Oanh!” Một tiếng nổ vang truyền đến, thân thể bàng đại của Lục Nhĩ bay ngược ra ngoài, húc đổ vô số sơn mạch, đá vụn bay tứ tung.

“Phốc!” Một ngụm ô huyết phun ra, thân thể Lục Nhĩ dần thu nhỏ, khí tức quanh thân uể oải đến cực điểm, ngay cả pháp bảo cũng nắm không vững, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

“Lục Nhĩ, ngươi đã bại, mau ra khỏi thể nội Tôn Ngộ Không, họa may còn có một tuyến sinh cơ.” “Nếu không định khiến ngươi hồn phi phách tán.” “Hồn phi phách tán?

Ta và Tôn Ngộ Không đã liên thành một thể, các ngươi có thể hạ thủ sao?” “Trừ phi có thể rút ly nguyên thần của ta ra, nếu không Tôn Ngộ Không cũng chỉ có con đường chết.” May mắn y còn lưu lại hậu thủ, không thôn phệ hoàn toàn nguyên thần Tôn Ngộ Không mà chỉ tạm thời chưởng khống nhục thân.

Chỉ cần dung hợp nguyên thần cùng Tôn Ngộ Không làm một, Na Tra và Đa Bảo đều không dám làm gì y.

Muốn đánh giết y, Tôn Ngộ Không cũng phải chết theo.

Y không tin Na Tra sẽ không quản sinh tử của Tôn Ngộ Không mà giết y.

Đa Bảo chau mày, ánh mắt nhìn về phía Na Tra.

Đối phó với nguyên thần, linh hồn, Na Tra còn am hiểu hơn y.

Nếu ngay cả Na Tra cũng bó tay thì coi như vô dụng.

“Hừ, cho cơ hội mà không cần, trách không được bần đạo.” Na

Tra sư thừa Thái Ất, tuy không tinh thông Luân Hồi chi đạo nhưng đối phó nguyên thần linh hồn cũng có thủ đoạn riêng.

Lời vừa dứt, trong tay Na Tra xuất hiện tám mươi mốt kiện kỳ phiên, từng tia Luân Hồi chi khí cuộn trào trong lá cờ.

Thái Ất thân là Địa Đạo Chi Chủ, đã nghiên chế ra không ít kỳ xí và trận pháp chuyên trị nguyên thần.

Hiện tại nguyên thần Lục Nhĩ và Tôn Ngộ Không đan xen vào nhau, chỉ có thể sử dụng Phân Hồn Đại Trận để tách nguyên thần ra.

"Phân Hồn Đại Trận!" Vừa dứt lời, Na Tra vung tay, chín chín tám mươi mốt cán Phân Hồn Kỳ tán phát vô lượng Luân Hồi tiên quang, một tòa đại trận khủng bố lập tức vận chuyển.

Sắc mặt Lục Nhĩ đại biến, cảm nhận được trong hư không có một luồng sức mạnh huyền diệu đang bóc tách nguyên thần, muốn tách y ra khỏi nhục thân Tôn Ngộ Không.

Một khi thực sự bị tách ra, chắc chắn y không thể sống nổi.

"Không, đã muốn ta chết, vậy thì đồng quy vu tận đi!" Khoảnh khắc ấy Lục Nhĩ rơi vào điên cuồng, trái phải đều chết, chi bằng kéo theo Tôn Ngộ Không.

"Thân thể của lão Tôn ta, sao có thể để ngươi phóng tứ!" Vào thời khắc mấu chốt, Tôn Ngộ Không rốt cuộc đã tỉnh lại, cùng Lục Nhĩ tranh đoạt quyền chưởng khống nhục thân.

Na Tra và Đa Bảo đều có thể phát giác ra dị trạng của Tôn Ngộ Không, nhưng vẫn tiếp tục thôi động Phân Hồn Đại Trận.

Đến cuối cùng, ai cũng không biết người tỉnh lại sẽ là Tôn Ngộ Không hay Lục Nhĩ.

Theo sự vận chuyển của Phân Hồn Đại Trận, diện dung Tôn Ngộ

Không thiên biến vạn hóa, các loại biểu tình đều không ngừng biến đổi, từng tia linh hồn chi khí phiêu tán trong hư không.

Nhưng vẫn chưa thấy nguyên thần Lục Nhĩ bị tách ra.

Lục Nhĩ và Tôn Ngộ Không đều đang tranh đoạt nhục thân, ngươi chết ta sống, hai người chỉ có một người có thể tồn tại.

Đa Bảo và Na Tra đều có chút tiêu cấp, một khi Lục Nhĩ thôn phệ nguyên thần Tôn Ngộ Không, tất cả những gì họ làm đều đổ sông đổ biển.

"Oanh!" Tôn Ngộ Không hai mắt nộ mục viên trừng, một đạo hàn mang lóe qua, ánh mắt quét tới quét lui trên người Na Tra và Đa Bảo.

"Ngộ Không?" Na Tra thử thăm dò hỏi một câu.

Cả hai đều phát hiện Tôn Ngộ Không không còn khí tức quỷ dị như trước, Lục Nhĩ đã bị diệt sát.

"Đa tạ hai vị tương cứu, lão Tôn cảm kích bất tận." Tôn Ngộ Không tuy bị Lục Nhĩ chưởng khống nhục thân nhưng vẫn cảm nhận được hai người đã dốc toàn lực cứu viện, thậm chí không tiếc thỉnh động Đạo Chủ ra tay, có thể nói là tình thâm nghĩa trọng.

Tôn Ngộ Không không phải kẻ không biết tốt xấu, càng hiểu rõ ân nghĩa, đối với Na Tra và Đa Bảo, trong lòng có vạn phần cảm tạ.

Quan trọng nhất là sau khi trải qua kiếp nạn này, tâm tính đã phát sinh cải biến, không còn xúc động như trước, ngay cả tu vi cũng đột phá Chuẩn Thánh, có thể sử dụng Hỗn Độn Ma Viên bản nguyên chi lực.

Thực lực Tôn Ngộ Không tăng tiến, sức mạnh tổng thể của chúng nhân trở nên cường đại hơn, đối ứng kiếp nạn tiếp theo càng thêm tự tin.

“Được rồi, đã không có việc gì, chúng ta sớm lên đường thôi.” Đa Bảo chấp tay, chúng nhân tiếp tục hướng về phía tây. ...

Trên ba mươi ba tầng trời, trong Hỗn Độn hư không, một bóng người vĩ ngạn tùy ý rảo bước giữa luồng cương phong Hỗn Độn, quanh thân Luân Hồi tiên quang phổ chiếu thập phương.

Thái Ất rời khỏi Địa Phủ, trực tiếp đi tới Hỗn Độn hư không.

Nơi này tuy là một mảnh hỗn độn nhưng vẫn có các loại khí tức lưu động, chỉ là so với Hồng Hoang thế giới thì càng thêm hỗn loạn và cuồng bạo hơn.

Những vòng xoáy hắc động ngưng tụ từ Hỗn Độn chi khí như muốn thôn phệ vô số thế giới.

Từng đạo thời không loạn lưu nửa đóng nửa mở, phun trào xé nát tất cả cương phong Hỗn Độn, dù tu sĩ Chuẩn Thánh rơi vào trong đó cũng sẽ không có ngày về.

“Trong Hỗn Độn quả nhiên nguy hiểm hơn, chỉ một đạo khí lưu cũng mạnh hơn Hồng Hoang thế giới gấp ức lần.” May mà Thái Ất đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không sợ hãi cương phong Hỗn Độn và thời không nghịch lưu.

Hỗn Độn thế giới hạo đại vô biên, thậm chí không có khái niệm phương hướng và thời gian, chỉ thấy vô số bụi bặm phiêu đãng.

Không, đó không phải bụi bặm, mà là từng viên tinh thần và thế giới đang tự vận chuyển.

Chỉ vì trong Hỗn Độn hiển hiện quá nhỏ hẹp, nhìn qua mới giống như từng hạt bụi mà thôi.

Chương 295

Thái Ất quét ý niệm qua, phát hiện những thế giới nhỏ bé kia đa phần hoang phế, thậm chí không có sinh linh, chỉ có một tia linh khí nhạt nhòa.

Hỗn Độn mênh mông vô tế, Thái Ất tùy ý dạo bước nhưng phát hiện thế giới có sinh linh cực ít, linh khí lại càng khỏi phải nói, kém xa sự nồng đậm trong Hồng Hoang đại lục.

Nếu chung quanh không có cương phong Hỗn Độn, y đã cho rằng mình lạc vào thời đại Mạt Pháp, thời kỳ linh khí khô kiệt.

"Xem ra chỉ có thể tiến vào thâm xứ Hỗn Độn mới có khả năng tìm được thế giới có sinh linh." Cương phong ở thâm xứ Hỗn Độn càng thêm hung mãnh, diễn hóa thành Hỗn Độn phong bạo, tiếng kim qua va chạm vang lên không ngớt.

"Hưu!" Thái Ất tung người phi dược, phá khai vô tận Hỗn Độn phong bạo, bay thẳng về một hướng.

Không biết trôi qua bao lâu, tới một nơi kỳ dị, trước mắt có từng viên tinh thần xoay tròn lẫn nhau, tán phát hào quang các sắc, từng luồng khí tức cao thấp không đồng nhất đang cuộn trào.

Hàng vạn hàng nghìn tinh thần ngưng thành hình dáng 'con mắt', uy áp tại nơi đồng tử là mạnh nhất, giống như vị đế vương chưởng quản một phương thế giới.

Tuy tinh thần trước mắt không nhiều, thậm chí chỉ ở quy mô Tiểu Thiên thế giới, nhưng trong lòng Thái Ất vẫn thập phần vui mừng.

Phi hành vô số tuế nguyệt trong Hỗn Độn, cuối cùng cũng gặp được nơi có sinh linh cư trú, không cần phải mù quáng đi dạo khắp

nơi nữa.

Thái Ất tung người định bay về phía tinh vực nơi 'đồng tử', lúc này một đạo khí tức khủng bố bỗng nhiên truyền đến.

"Bành!" Một luồng ý chí truyền ra từ tinh vực, khí tức dồi dào như sóng thần ngập trời tràn về phía y.

Toàn bộ Tiểu Thiên thế giới đều đang chấn động, Hỗn Độn hư không xuất hiện từng đạo loạn lưu.

Khoảnh khắc ấy, trước người Thái Ất xuất hiện một luồng sức mạnh kháng cự mạnh mẽ, như đang ngăn cản ngoại nhân xâm nhập Tiểu Thiên thế giới.

Thái Ất không phải người của Tiểu Thiên thế giới này, thuộc về ngoại lai, chắc chắn sẽ bị bài xích.

Điều khiến y ngoài ý muốn chính là Tiểu Thiên thế giới này đã sinh ra một tia linh trí, đây mới là điều mấu chốt nhất.

Một thế giới sinh ra ý chí, có nghĩa là có tiềm lực cường đại.

Nếu có thể đem một phương thế giới này nhét vào Luân Hồi Ma Phiên, có thể khiến thế giới của y nhanh chóng trưởng thành.

Tiểu Thiên thế giới tuy sinh ra ý chí, nhưng so với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Thái Ất thì vẫn còn khiếm khuyết.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh truyền ra, trở lực trước mắt trực tiếp tiêu tán, không đợi Thái Ất động thân, một đạo ý niệm đã truyền tới.

"Oa y y nha..." Thái Ất nghe không hiểu ý chí cổ xưa này nói gì, nhưng có thể cảm nhận được nó đang sợ hãi.

Phải biết Thái Ất là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực cường đại, đừng nói Tiểu Thiên thế giới, ngay cả Đại Thiên thế giới

cũng có thể tồi hủy.

Thuở xưa, Thông Thiên nhất nộ suýt chút nữa đã hủy đi Hồng Hoang thế giới.

Tu vi của Thái Ất còn mạnh hơn Thông Thiên, một khi tiến vào thế giới này, một ý niệm cũng đủ khiến nó phúc diệt, cho nên nó mới lưu lộ ra cảm xúc sợ hãi.

“ hẳng trách trước đó lại ngăn cản bản tọa, nguyên lai là lo lắng ta phá hoại tiểu thế giới này.” “Hoa!” Khí tức quanh thân Thái Ất cuộn trào, áp chế tu vi xuống Đại La Kim Tiên, đạo ý chí kia mới tự hành rời đi.

Đại La Kim Tiên vĩnh hằng bất hủ, siêu thoát khỏi sự khống chế của thời gian trường hà, một niệm có thể diễn hóa chư thiên vạn giới.

Với thực lực Đại La Kim Tiên, thăm dò tiểu thế giới trước mắt là thích hợp nhất.

Ý niệm vừa động, Thái Ất đã xuất hiện tại trung tâm nhất của Tiểu Thiên thế giới.

Chỉ thấy bốn phía cao sơn trùng điệp, tùng bách vạn năm, thúy trúc có thể thấy ở khắp nơi, tiên hạc lượn lờ, linh lộc chạy vội.

Có từng tòa thành trì cao lớn như những con cự thú chống trời chiếm cứ một phương.

“Mau mau mau, Vạn Năm Luyện Bảo Đại Hội của Bảo Giới bắt đầu rồi.” “Chạy nhanh vậy làm gì, có đi cũng không tranh được hạng nhất, càng không được thấy linh kiếm pháp bảo do Âu Dã tổ sư luyện chế.” Một đám người vội vã chạy về hướng Phong Bảo Thành, miệng lẩm bẩm, mỗi người đều hớn hở, lại lo lắng đi muộn sẽ bị người khác chiếm mất chỗ.

Tu vi của Thái Ất cao thâm, không cần hỏi thăm người ngoài, chỉ

cần bấm tay tính toán đã biết Luyện Bảo Đại Hội là chuyện gì.

Mỗi vạn năm ở Bảo Giới, Âu Dã tổ sư sẽ triệu khai một tràng luyện bảo đại hội, người xếp hạng nhất có cơ hội nhận được một kiện pháp khí do y luyện chế.

Bảo Giới tự xưng là Bảo Giới không phải vì pháp bảo đông đảo, mà là có những tu sĩ hiểu biết về luyện chế pháp bảo.

Tu sĩ ở đây hầu như đều biết luyện khí, thậm chí diễn sinh ra một loại chức nghiệp gọi là Luyện Khí Sư.

Trong đó Âu Dã tổ sư, còn gọi là Âu Dã Tử, là khai phái lão tổ của Luyện Khí Tông, đã tồn tại vô số tuế nguyệt, thậm chí không ai biết lai lịch của y.

Ngay cả Thái Ất bấm tay thôi diễn cũng không ra, chỉ biết hiện tại y có Chuẩn Thánh tu vi, tại Bảo Giới thuộc về tồn tại che trời.

Phải biết Thái Ất là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ý niệm vừa động đã biết được quá khứ vị lai của thường nhân, nhưng hiện tại lại không thể thôi diễn ra thân phận và lai lịch của Âu Dã lão tổ, điều này không khỏi khiến người ta tò mò.

Một Chuẩn Thánh có thể tránh được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thôi diễn, vậy chỉ có một khả năng, trên người y nhất định có chí bảo hoặc dị bảo che giấu thiên cơ.

Nếu không sẽ không tránh được thuật thôi diễn.

"Xem ra chuyến đi Bảo Giới này không phải không có thu hoạch, vừa hay xem thử Âu Dã lão tổ rốt cuộc là nhân vật nào." Thái Ất đi theo đám đông tiến vào Phong Bảo Thành.

Chỉ thấy ở trung tâm thành có một tòa quảng trường cực lớn, bao phủ ức vạn công lý, tu sĩ toàn Bảo Giới đều vây quanh quảng trường.

Phóng mắt nhìn qua, cả thiên địa đều đứng đầy tu sĩ.

Duy nhất có chút thiếu sót là tu vi của họ không mạnh, đa số là Thiên Tiên, Kim Tiên, người đạt tới Thái Ất Kim Tiên vô cùng hiếm hoi.

Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh đã đủ để làm bá chủ một phương hoặc tổ sư khai tông lập phái.

"Âu Dã tổ sư!" Một tiếng hô cao truyền tới, chỉ thấy một lão giả tóc râu trắng xóa, mặc đạo bào trắng tinh, trên y bào khắc một tôn cự đỉnh, đầu đội nhật nguyệt tinh hà quan.

Hai tay chắp sau lưng, trên mặt tràn đầy kiêu ngạo, phía sau đi theo sáu danh kiếm nô đều có tu vi Đại La Kim Tiên, sát ý trong mắt tuy che giấu tốt nhưng ánh mắt không cảm xúc kia đã bộc lộ tâm tính xem chúng sinh như cỏ rác, hoàn toàn là nô bộc giết người không ghê tay.

"Bái kiến Âu Dã tổ sư!" Vô số người quỳ lạy Âu Dã lão tổ, ngay cả những bá chủ chưởng quản một phương, thành chủ chiếm cứ thành trì, hay các thế gia ẩn bí đều không ngoại lệ.

Chỉ có Thái Ất và một thanh niên mặc hắc bào không hề để ý, vẫn đứng hiên ngang, thập phần nổi bật trong đám đông.

Địa vị của Âu Dã lão tổ tại Bảo Giới vô cùng sùng cao, chưa từng có ai dám không hành lễ với y.

Hiện tại lại đang triệu khai vạn năm một độ luyện bảo đại hội, hai người này dám không quỳ lạy, hiển nhiên không đặt y vào trong mắt.

Âu Dã lão tổ ra hiệu cho kiếm nô bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

"Thấy lão tổ không quỳ lạy, gan lớn lắm." Lời vừa dứt, sáu vị kiếm nô đồng thời xuất thủ, Chân Cương, Đoạn Thủy, Loạn Thần, Võng Lượng, Chuyển Phách, Diệt Hồn lục kiếm vung ra.

Chương 296

Cả thiên địa đều bị vô cùng kiếm ý bao phủ, sát khí khủng bố quét qua thiên khung, quang mang tung hoành giao thác phi vũ tùy ý.

Khoảnh khắc ấy phong vân biến sắc, tinh thần tịch liêu, chỉ có sát ý hạo hãn tràn ngập cả thế giới.

Vô số tu sĩ lộ vẻ kinh hoảng, mồ hôi lạnh trên mặt thấm ướt cả y bào.

Lục kiếm nô đều có thực lực Đại La Kim Tiên, cộng thêm sáu thanh thần kiếm Chân Cương, Đoạn Thủy, Loạn Thần, Võng Lượng, Chuyển Phách, Diệt Hồn, uy lực bộc phát vô cùng khủng bố.

Sắc mặt Thái Ất như thường, đòn tấn công của lục kiếm nô trong mắt y căn bản không đáng nhắc tới, tùy tay là có thể phúc diệt.

Điều khiến y ngoài ý muốn chính là thanh niên mặc hắc bào kia.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, chỉ thấy trên người hắn hiện ra từng đạo dị hỏa, màu sắc rực rỡ cấu thành vô số dị tượng.

Một đóa thanh liên chiếm cứ dưới chân nam tử, sau lưng một con hư vô tử long phun trào hư vô tử diễm.

Chữ 'Đế' ngưng thành từ đông đảo dị hỏa treo cao trên hư không, tỏa ra nhiệt độ khủng bố thiêu cháy vạn vật.

Kiếm khí sát ý tung hoành hư không còn chưa kịp tiếp cận nam tử đã bị dị hỏa thôn phệ sạch sẽ.

Luồng nhiệt khủng bố thiêu xuyên cả hư không, lộ ra từng tia Hỗn Độn chi khí.

Chuẩn Thánh uy áp trấn áp cả phương thiên địa này, vô số tu sĩ

nhao nhao kinh hãi.

Chuẩn Thánh?

Có thực lực Chuẩn Thánh, lại có ngọn lửa có thể thiêu xuyên hư không, người này sao có thể cường đại như thế?

Thảo nào dám không hành lễ với Âu Dã lão tổ.

Trên người nam tử xuất hiện hơn hai mươi loại dị hỏa, ngưng thành các loại dị tượng quanh quẩn chu thân, khí tức vừa xuất đã chấn thương lục kiếm nô, khiến chúng bay ngược ra sau thổ huyết.

Sắc mặt Âu Dã lão tổ kinh biến, Bảo Giới chưa từng nghe qua nhân vật này, chắc chắn là người ngoại lai.

Quan trọng nhất là hắn có Chuẩn Thánh tu vi, tại Bảo Giới đã là tu vi đỉnh tiêm rồi.

Thái Ất ngưng mắt nhìn, khóe miệng mỉm cười nhẹ, đối với thân phận nam tử đã có phỏng đoán đại khái.

Thân mang hai mươi ba loại dị hỏa, sợ rằng chỉ có Viêm Đế Tiêu Viêm trong truyền thuyết.

Trong Hỗn Độn có vô số thế giới, Thái Ất không ngờ có một ngày mình lại gặp được Viêm Đế.

Tiêu Viêm tuy mạnh, thậm chí là cường giả mạnh nhất thế giới Đấu Phá, nhưng trong Hỗn Độn thế giới chỉ có Chuẩn Thánh tu vi.

"Cái gọi là tổ sư lại đối đãi khách nhân như vậy sao?

Không hành lễ liền đại khai sát giới, coi bản đế dễ bắt nạt sao?" Vừa dứt lời, Tiêu Viêm điểm nhẹ ngón tay.

Chỉ thấy dị hỏa bên người đồng thời cuộn trào, ngưng thành một đóa hỏa liên, tỏa ra nhiệt độ tiêu dung vạn vật, xuyên thủng thời không trường hà đánh về phía Âu Dã lão tổ.

Nơi nó đi qua, quy tắc thiên địa bị đập nát, vô số tu sĩ nhao nhao né tránh.

Âu Dã lão tổ cau mày, là luyện khí tông sư, y càng hiểu rõ sự khủng bố của dị hỏa trước mắt.

Hơn hai mươi loại dị hỏa đồng thời bộc phát, sợ rằng cả Bảo Giới đều sẽ hóa thành một mảnh tiêu thổ, muốn chống đỡ Phật Nộ Hỏa Liên oanh kích không phải chuyện dễ dàng.

"Oanh!" Khí tức quanh thân Âu Dã lão tổ bạo trướng, Chuẩn Thánh uy áp chấn động thiên địa, thiên khung đang lảo đảo.

Dù sao cũng là Chuẩn Thánh tu vi, lại tinh thông thuật luyện khí, trong tay y không thiếu pháp bảo.

"Hưu!" Một đạo bảo quang ngất trời, một tôn bảo đỉnh xuất hiện trước mắt.

Bảo đỉnh có hình dạng thiên viên địa phương, khắc họa sơn xuyên địa mạch, hà lưu hồ bạc và Hồng Hoang vạn tộc, đạo văn huyền diệu cấu thành hai chữ 'Tạo Hóa', tỏa ra vô lượng Tạo Hóa chi khí.

Tạo Hóa Đỉnh thuộc loại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tuy không giống Càn Khôn Đỉnh có thể phản bản quy nguyên, nghịch chuyển hậu thiên thành tiên thiên, nhưng lại có thể đại đại đề thăng phẩm giai pháp bảo.

Hóa hủ bại thành thần kỳ, khiến các loại pháp bảo lại được tạo hóa, tấn thăng phẩm giai.

Âu Dã lão tổ chính là nhờ vào công hiệu nghịch thiên của Tạo Hóa Đỉnh, nâng cao phẩm giai của các loại pháp bảo mới gây dựng được uy danh hiển hách như vậy.

Tạo Hóa Đỉnh không chỉ có thể nâng cao phẩm giai pháp bảo, lực phòng ngự của nó cũng cực mạnh, có tác dụng áp chế nhất định đối

với hỏa diễm.

Đối diện với Phật Nộ Hỏa Liên, y chỉ có thể tế xuất Tạo Hóa Đỉnh, hấp thu nhiệt độ khủng bố của dị hỏa.

"Lớn!" Tạo Hóa Đỉnh bỗng nhiên biến lớn, miệng đỉnh như muốn thôn phệ cả một thế giới, bao phủ lấy Phật Nộ Hỏa Liên.

Tại thế giới Đấu Phá, Phật Nộ Hỏa Liên vô cùng cường đại, có uy năng hủy thiên diệt địa.

Nhưng tại Hồng Hoang, Phật Nộ Hỏa Liên chỉ có thể coi là thần thông tương đối mạnh, không thể so bì với uy lực của pháp bảo.

Trong sát na, Tạo Hóa Đỉnh đã thôn nhập đóa Phật Nộ Hỏa Liên rực cháy, nhiệt độ khủng bố bên trong Bảo Giới dần dần hạ xuống.

Tạo Hóa Đỉnh thôn nhập Phật Nộ Hỏa Liên nhưng không có nghĩa là có thể phúc diệt nó.

Phải biết Tiêu Viêm chưởng khống hai mươi ba loại dị hỏa, mỗi một loại đều vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả Thái Dương Chân Hỏa chí cương chí dương cũng chỉ có thể so sánh với Kim Đế Phạn Thiên Viêm đứng hàng thứ tư.

Càng khỏi nói đến Tịnh Liên Yêu Hỏa đứng hàng đầu và Hư Vô Thôn Viêm kết hợp thành Phật Nộ Hỏa Liên.

Bị áp chế, rồi cùng nhau bộc phát uy lực vẫn thập phần cường đại.

Tạo Hóa Đỉnh trong nháy mắt trở nên đỏ rực, như có ngọn lửa kịch liệt đang thiêu đốt bên trong.

Khóe miệng Tiêu Viêm hơi nhếch, dám nuốt Phật Nộ Hỏa Liên của hắn, đúng là tìm chết.

"Bạo!" Lời vừa dứt, trong Tạo Hóa Đỉnh truyền ra một tiếng nổ

lớn, dư uy chấn động cả thiên địa.

Âm ba chấn điếc màng nhĩ đánh thẳng ra bốn phía, thiên địa bích lũy đều xuất hiện vết nứt, mảnh vỡ thời không bay lả tả khắp nơi.

Một số tu sĩ thực lực thấp kém trực tiếp bị mảnh vỡ thời không cuốn đi, sinh tử chưa rõ.

Hơn hai mươi loại dị hỏa đồng thời nổ tung không khác gì một đòn của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hào quang trên Tạo Hóa Đỉnh trở nên mờ nhạt, đạo văn xuất hiện vết nứt.

Chương 297

"Rắc!" Một tiếng vang giòn truyền ra, trên Tạo Hóa Đỉnh dày đặc những vết nứt tung hoành, mắt thấy sắp vỡ tan.

Pháp bảo bị thương, tâm thần Âu Dã lão tổ bị phản phệ, một ngụm nghịch huyết không thể áp chế được nữa, bỗng nhiên phun ra.

"Phốc!" Nói thì chậm nhưng diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Chiến huống xoay chuyển vạn biến, chỉ giao thủ một hiệp Âu Dã lão tổ đã bại một chiêu.

Đối với thắng phụ của hai người này, Thái Ất không hề để tâm, điều y muốn biết nhất chính là chí bảo có thể che giấu thiên cơ trong tay Âu Dã lão tổ rốt cuộc là gì.

Tạo Hóa Đỉnh tuy mạnh nhưng không thể che giấu thiên cơ, trong tay Âu Dã lão tổ chắc chắn còn giấu pháp bảo khác.

Điều duy nhất khiến Thái Ất cảm thấy hơi kinh ngạc là Tiêu Viêm, tuy là Đại Đế của một phương thế giới nhưng tại Hồng Hoang chỉ có Chuẩn Thánh tu vi.

Chỉ dựa vào thần thông ngưng tụ từ dị hỏa mà có thể đánh một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo suýt báo phế, quả nhiên không hổ là Viêm Đế, thủ đoạn quả nhiên phi đồng phàm hưởng.

Phật Nộ Hỏa Liên dùng dị hỏa ngưng thành, chỉ tiêu hao sức mạnh bản thân, có thể sử dụng liên tục.

Nhưng pháp bảo bị đánh vỡ thì khó lòng tạo lại, đặc biệt là Tiên Thiên Linh Bảo, số lượng từ cổ chí kim đều có hạn.

Âu Dã lão tổ biết Tiêu Viêm không dễ trêu chọc, vội vàng nói: "Đạo hữu thuật pháp cao thâm, bần đạo bội phục.

Hôm nay luyện khí đại hội của Bảo Giới phải được tiến hành thuận lợi, ta tạm thời hưu chiến, ngày sau sẽ lĩnh giáo cao chiêu của đạo hữu." Thấy mình chịu thiệt, Âu Dã lão tổ liền chuyển đổi đề tài, mượn danh nghĩa luyện khí đại hội để hóa giải mâu thuẫn.

Tiêu Viêm cười nhạt, cũng không để ý, hắn tới Bảo Giới là có việc quan trọng, tham gia luyện khí đại hội chỉ là một trong số đó.

Đã có người chịu thua, tự đưa thang xuống, cũng đỡ nảy sinh thêm biến cố.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh biểu thị Tiêu Viêm tạm thời bỏ qua chuyện trước đó, nhưng Âu Dã lão tổ lại không cam tâm.

Tiêu Viêm có Chuẩn Thánh tu vi, y không so bì được, nhưng Thái Ất chỉ lộ ra khí tức Đại La Kim Tiên, khiến Âu Dã lão tổ cảm thấy cần phải trấn áp một phen để thể hiện uy nghiêm của mình.

Chuẩn Thánh không trấn áp được thì thôi, lẽ nào một Đại La Kim Tiên còn có thể lật lọng trước mặt y?

Bị người đánh bị thương, một bụng nộ hỏa của Âu Dã lão tổ đều trút hết lên người Thái Ất.

"Oanh!" Toàn thân khí tức phun trào, ngưng thành một bàn tay khổng lồ che trời tát thẳng về phía Thái Ất.

Trong sát na, thiên địa tối sầm, nhật nguyệt vô quang, phảng phất muốn bao phủ cả Bảo Giới vào bên trong.

Uy áp khủng bố còn chưa hạ xuống, đại địa đã xuất hiện những rãnh sâu tung hoành, những ngọn núi kỳ dị xung quanh đều bị chấn vỡ.

Tiêu Viêm chau mày, định ra tay đánh tan cự chưởng, nhưng thấy sắc mặt Thái Ất bình tĩnh nên lại dập tắt ý niệm trong lòng.

Chỉ có đôi mắt tán phát ánh nhìn chờ đợi.

Đối mặt với nguy hiểm cực đại mà vẫn khí định thần nhàn, tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài, người này chắc chắn có át chủ bài.

Đã lâu rồi không có tu sĩ Chuẩn Thánh nào dám ra tay với y, Âu Dã lão tổ trước mắt đúng là không biết sống chết.

"Phóng tứ!" Một tiếng nộ hét truyền ra như thiên lôi thịnh nộ, cả thế giới đều phát sinh dị biến long trời lở đất.

Hư không lôi vân cuộn trào che khuất thiên khung, Địa Phong Thủy Hỏa điên cuồng bạo động.

Nhật nguyệt tinh thần bị một tiếng nộ hét của Thái Ất chấn cho rụng rời, sóng lớn ngập trời quét qua chư thiên hạo vũ.

Cương phong vô tận kẹp theo liệt diễm thiêu rụi tất cả, biến bầu trời thành hỏa hải, quy tắc thiên địa vỡ vụn trong khoảnh khắc, từng đạo vết nứt thời không bao phủ cả Bảo Giới.

Giây phút ấy, Bảo Giới như gặp tai nạn diệt đỉnh, một luồng uy áp lăng giá trên chúng sinh chấn động chư thiên hạo vũ.

Không chỉ tu sĩ, ngay cả ý chí sinh ra từ phương thiên địa này cũng đang run rẩy, không dám lộ ra một chút khí tức nào, sợ bị mạt sát trong nháy mắt.

Thái Ất là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhất nộ thế giới phải phá toái, vạn vật phải rơi vào luân hồi vô hạn.

Dù chỉ là một tiếng quát khẽ cũng mang uy năng vô cùng, ám hợp thiên địa đạo pháp, chứa đựng vô thượng chí lý.

Tiêu Viêm trong lòng đại chấn, hắn dùng hơn hai mươi loại dị hỏa ngưng thành thần thông mới hủy được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà người trước mắt chỉ cần một tiếng nộ hét đã khiến thiên địa băng vỡ.

Chẳng lẽ có thể dễ dàng trấn áp mình, đây mới là thực lực mà Thánh nhân trong truyền thuyết nên có?

Tiêu Viêm đã tới Hồng Hoang thế giới nên có hiểu biết về phân chia tu vi ở đây, biết rằng trên Chuẩn Thánh còn có Thánh nhân tồn tại.

Cảm nhận được khí tức hạo hãn của Thái Ất, sắc mặt Âu Dã lão tổ kinh biến, một mình Tiêu Viêm đã khó đối phó, giờ lại thêm một tu sĩ còn mạnh hơn, mình đã chọc phải ai thế này, người nào cũng mạnh đến mức vô lý.

Không ổn, phải mau chóng rời đi, Hỗn Nguyên tu sĩ nhất nộ, không chết cũng khó.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một niệm có thể xuyên qua ức vạn thế giới, tu sĩ tầm thường muốn đào tẩu căn bản là chuyện không tưởng.

Nhưng y có một kiện chí bảo có thể che giấu khí tức, khiến Hỗn Nguyên Thánh nhân cũng không thể tìm ra.

"Hưu!" Âu Dã lão tổ ý niệm vừa động, tế xuất một viên bảo châu tỏa ra Hỗn Độn chi khí, bên trên khắc vô số đại đạo đạo văn, tỏa ra từng tia khí tức khủng bố.

"Hỗn Độn Châu!" "Không ngờ ta thiên tân vạn khổ tìm kiếm Hỗn Độn Châu, quả nhiên đang ở trong tay ngươi." Tiêu Viêm thấy pháp bảo Âu Dã lão tổ tế ra, không tự chủ được mà kinh hô lên.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, bên trong chứa đựng không gian pháp tắc, tự thành một giới, cùng Bàn Cổ Phủ, Hỗn Độn Thanh Liên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Diệt Thế Ma Bàn xưng là ngũ đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Đại đạo có năm mươi, Thiên đạo có bốn mươi chín, cái trốn đi

chính là ‘một’.

Trong đó ‘một’ trốn đi chính là chỉ Hỗn Độn Châu, nó có thể che giấu thiên cơ.

Chỉ cần tiến vào trong Hỗn Độn Châu, đừng nói Thiên Đạo Thánh nhân, ngay cả ý chí Thiên Đạo cũng không thể tra xét hành tung.

Từ sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Hỗn Độn Châu du ly ngoài tam giới lục đạo, biến mất trong Hỗn Độn.

Ngay cả Thái Ất cũng chưa từng thấy Hỗn Độn Châu, vậy mà Tiêu Viêm lại biết lai lịch của viên bảo châu trước mắt.

Tiêu Viêm vốn là người của thế giới Đấu Phá, thực lực đạt cấp bậc Đại Đế nhưng vẫn không thể phá khai bình chướng Hỗn Độn thế giới để xuất hiện ở Bảo Giới.

Nhờ cơ duyên xảo hợp kích phát sức mạnh của Hỗn Độn Châu, vô tình phá khai bình chướng thế giới mới tới được Hồng Hoang thế giới.

Ở thế giới Đấu Phá còn có mấy vị hồng nhan tri kỷ đang chờ đợi, để trở về thế giới của mình, Tiêu Viêm vẫn luôn tìm kiếm Hỗn Độn Châu.

Giờ đây thấy Âu Dã lão tổ tế ra Hỗn Độn Châu, trong lòng hắn vô cùng kích động.

Chương 298

Chỉ cần đoạt được Hỗn Độn Châu, hắn có thể lần nữa trở về thế giới Đấu Phá.

Thái Ất là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liếc mắt một cái đã nhận ra bảo châu trong tay Âu Dã lão tổ đúng là Hỗn Độn Châu, còn việc tại sao y có được thì không phải chuyện cần cân nhắc.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, có thể sánh ngang với Bàn Cổ Phủ.

Thái Ất khổ sở tìm kiếm trong Hồng Hoang mà không thấy tăm hơi, nay đã xuất hiện trước mắt, chắc chắn là có duyên với y.

Hỗn Độn Chí Bảo ở ngay trước mặt, bất cứ ai cũng sẽ tranh đoạt, Âu Dã lão tổ càng hiểu rõ tầm quan trọng của Hỗn Độn Châu, vội vàng đốt cháy tinh huyết thôi động.

Phải biết Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, dù có tàn khuyết cũng không phải tu vi Chuẩn Thánh có thể thôi động được, chỉ có Hỗn Nguyên tu sĩ mới phát huy được uy năng của nó.

Cho nên Âu Dã lão tổ mới phải đốt cháy tinh huyết, cưỡng hành thôi động Hỗn Độn Châu để phá không phi độn.

"Oanh!" Theo việc Hỗn Độn Châu thôn phệ không ít tinh huyết, các đại đạo đạo văn bên trên dần sáng lên, từng đạo không gian sức mạnh ngưng tụ thành cự hà, định bay xa vào hư không.

"Muốn đào tẩu trước mặt bản tọa, đúng là si tâm vọng tưởng." Vừa dứt lời, quanh thân Thái Ất Luân Hồi pháp tắc cuộn trào, khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên oanh nhiên bạo phát, cả Bảo Giới chấn động.

Phương thiên địa này trong sát na tan tành mây khói, tất cả quy tắc, trật tự đều bị viết lại, thời gian, không gian trở nên hỗn loạn vô cùng, ngưng thành thời không phong bạo xoay tròn cực tốc.

Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, một khi uy năng bộc phát sẽ vô cùng khủng bố.

Để ngăn chặn nó độn nhập hư vô, Thái Ất đành phải triển lộ tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, đi trước một bước đánh loạn quy tắc thiên địa xung quanh, diễn hóa thành hỗn độn hư vô.

Hỗn Độn Châu tuy là Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng đã bị hư hại trong Khai Thiên đại kiếp, cộng thêm thực lực Âu Dã lão tổ có hạn, uy lực phát huy ra không đủ để phá khai sự phong tỏa của Thái Ất.

"Rắc!" Trên hư không xuất hiện một bàn tay Luân Hồi khổng lồ che phủ thiên khung, tát thẳng xuống Hỗn Độn Châu.

Một luồng uy áp ngập trời trực tiếp đánh tan Âu Dã lão tổ thành sương mù, ngay cả nguyên thần cũng không thoát được.

Hỗn Độn Châu run rẩy dữ dội, muốn thoát khỏi sự khống chế của bàn tay Luân Hồi nhưng vẫn bị áp chế.

Uy lực của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể dễ dàng hủy đi một phương thế giới, Thái Ất lại đi trước một bước phong tỏa thiên địa, Hỗn Độn Châu chỉ có thể bị trấn áp vô tình.

Thái Ất nhìn Hỗn Độn Châu tràn ngập Hỗn Độn khí tức trong tay, trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Hỗn Độn Chí Bảo mà cả Hồng Hoang thế giới cũng chỉ có vài kiện, chỉ trong tay Hồng Quân mới có Hỗn Độn Chí Bảo là Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá.

Hiện tại có Hỗn Độn Châu, sau này dù có trở mặt với Hồng Quân vẫn có thể đứng ở vị trí bất bại.

Hỗn Độn Châu bị Thái Ất thu mất, Tiêu Viêm trong lòng đại cấp.

Không có Hỗn Độn Châu phá khai thiên địa bích lũy, muốn thuận lợi trở về thế giới của mình nghiễm nhiên là khó chồng thêm khó.

"Vị tiền bối này, Tiêu Viêm có một việc muốn cầu." Tiêu Viêm biết với thực lực của mình mà đối đầu cứng với Thái Ất chẳng khác nào châu chấu đá xe, tự tìm đường chết.

Cách duy nhất là nhờ Thái Ất đưa về thế giới Đấu Phá, nếu không không còn cách nào khác.

Phải biết trong Hỗn Độn nguy hiểm trùng trùng, dựa vào một mình hắn để tìm đường về thế giới cũ thì hy vọng vô cùng mong manh.

Tu vi của Thái Ất thông thần, ý niệm vừa động đã biết suy nghĩ trong lòng Tiêu Viêm.

Tuy thực lực Tiêu Viêm không yếu, là cường giả một phương, nhưng có thể có được Hỗn Độn Châu cũng nhờ mang theo chí bảo xuất hiện trong Hỗn Độn thế giới.

Nói một cách nghiêm khắc, giữa hai người có một tia nhân quả, nhân tiện đưa hắn về thế giới Đấu Phá, coi như kết hạ một đoạn thiện quả vậy.

"Các hạ tới Hồng Hoang thế giới, vốn có vô thượng tiềm chất, có thể chứng đắc đại đạo.

Muốn về lại thế giới cũ, bản tọa sẽ giúp ngươi một tay." Lời vừa dứt, quanh thân Thái Ất khí tức cuộn trào, Luân Hồi chi lực hạo hãn cấu kiến thành một đường hầm thế giới.

Để về lại Đấu Phá thế giới, không chỉ cần thực lực cường đại mà còn cần biết phương vị cụ thể.

Nhưng trong Hỗn Độn căn bản không có phương vị nào để nói,

Thái Ất chỉ có thể bảo Tiêu Viêm hình dung diện mạo thế giới Đấu Phá trong não hải, sau đó mượn dùng tu vi cường đại để cấu kiến đường hầm giữa chư thiên vạn giới.

Hỗn Độn thế giới rộng lớn vô biên, ngay cả Thái Ất là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng phải tìm kiếm hồi lâu mới thấy thế giới Đấu Phá.

Không phải thực lực Thái Ất không mạnh, mà là vì thế giới Đấu Phá quá sơ cấp, chỉ có thể coi là tiểu thế giới, thậm chí giới linh còn chưa sinh ra, nên tìm kiếm có chút khó khăn.

Nếu là Hồng Hoang Đại Thiên thế giới, Thái Ất chỉ cần một ý niệm là tìm thấy, bởi khí tức tán phát ra từ Đại Thiên thế giới mạnh mẽ hơn, dễ tìm kiếm hơn.

"Hưu!" Thái Ất ngưng tụ ra một đạo Luân Hồi ngọc phù ném cho Tiêu Viêm, thản nhiên nói: "Đấu Phá thế giới quá nhỏ hẹp, nếu muốn tới Hồng Hoang, chỉ cần bóp nát ngọc phù là có thể quay lại." "Đa tạ tiền bối!" Tiêu Viêm nhận lấy Luân Hồi ngọc phù, hành lễ bái biệt, chậm rãi bước vào đường hầm thế giới rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Đấu Phá thế giới tuy nhỏ, nhưng nếu có thể dung nhập vào Tiểu Thiên thế giới của Luân Hồi Ma Phiên thì cũng là một chuyện may mắn.

Thái Ất bộc phát khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chấn cho Bảo Giới tan tành vỡ nát, vô số tiểu thế giới đều hủy diệt, ngay cả tia ý chí kia cũng không cảm nhận được nữa, có thể nói là danh tồn thực vong.

"Cũng được, đã phúc diệt thì chi bằng dung nhập vào Tiểu Thiên thế giới của bản tọa vậy." Thái Ất vung tay áo, đông đảo tiểu thế giới đều bị thu vào trong ống tay áo.

Chuyến hành trình Hỗn Độn chỉ mới bắt đầu, tuy đã có được Hỗn Độn Châu nhưng y vẫn chưa định quay về Hồng Hoang.

Dù sao ở Hồng Hoang đã có Luân Hồi Đạo Nhân tọa trấn, có chuyện gì cũng có thể dàn xếp ổn thỏa.

Nếu có ý ngoại xảy ra, y chỉ cần một ý niệm là có thể trở về, khó khăn lắm mới ra được một chuyến Hỗn Độn, nên đi du ngoạn nhiều hơn.

Biết đâu có thể tìm được những sự vật kỳ lạ khác, hoặc gặp gỡ cường giả của các thế giới khác. ...

Cùng lúc đó, tại Hồng Hoang đại lục, Na Tra, Đa Bảo và những người khác đang trên đường tây hành hàng yêu trừ ma.

Từ sau khi diệt sát Lục Nhĩ, tu vi Na Tra đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, Tôn Ngộ Không cũng đạt tới tu vi Chuẩn Thánh.

Trong đội ngũ hàng ma, chỉ có Chu Cương Liệp tu vi thấp nhất, thậm chí ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa tới, khiến lão vô cùng khổ não.

Phải biết rằng càng đi sâu vào phương tây, nguy hiểm đối mặt càng lớn, nếu không có thực lực Chuẩn Thánh, sợ rằng sẽ bị Ma tộc diệt sát trong tích tắc.

Bình thường Na Tra có thể bảo hộ Chu Cương Liệp, nhưng tổng có lúc sơ hở, một khi không cẩn thận rơi vào tay Ma tộc thì chắc chắn sẽ thân tử đạo tiêu.

Để giúp Chu Cương Liệp nâng cao tu vi, Thái Thượng Lão Quân không thể không phái ra đồng tử, cưỡng hành nâng cao thực lực cho lão.

Nhóm người Na Tra hấp thu hết thảy ma khí xung quanh địa giới Bình Đỉnh Sơn.

“Băng!” Bốn người vừa tới địa giới Bình Đỉnh Sơn, một gã Thổ Địa liền nhảy ra, cung kính xuất hiện trước mặt chúng nhân.

Chương 299

“Tiểu tiên kiến quá chư vị thượng tiên.” Hồng Hoang đại lục các nơi đều có địa tiên tọa trấn, bất kể Thổ Địa hay Sơn Thần đều đang quan tâm đến tiến độ Tây Du ma kiếp.

Cho nên thỉnh thoảng sẽ có Sơn Thần, Thổ Địa xuất hiện giúp Na Tra thám thính tin tức.

“Thổ Địa, ngọn núi phía trước có yêu ma cản đường không?” “Hồi bẩm thượng tiên, đây là Bình Đỉnh Sơn, trong đó có Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương tọa trấn, hàng trăm vạn tiểu yêu tuần tra sơn nhạc.

Bình thường chúng ta là Sơn Thần, Thổ Địa đều không nguyện trêu chọc.

Thượng tiên muốn qua núi, sợ rằng phải thu phục chúng.” Ánh mắt Na Tra lóe lên tia tinh quang, Thổ Địa nói là đại vương chứ không phải ma vương.

Chẳng lẽ yêu quái tọa trấn ngọn núi này chưa bị ma khí xâm thực?

Phải biết Hồng Hoang đại lục có đông đảo yêu thú, một khi bị ma khí xâm thực sẽ biến thành ma thú, ma nô.

Nhưng theo lời Thổ Địa thì thu phục yêu quái trong núi chứ không phải đánh giết, chứng tỏ đây là kiếp nạn do vị đại năng nào đó sắp xếp.

Trong bốn người chỉ có Chu Cương Liệp tu vi thấp nhất, chẳng lẽ là thủ bút của Nhân giáo?

Đa Bảo cũng nhận ra có điều kỳ lạ nhưng không nói toạc ra.

“Sư huynh, hay là để đệ đi bắt Kim Giác đại vương và Ngân Giác

đại vương, sẵn tiện thử xem thực lực hiện tại đạt tới mức nào." Tôn Ngộ Không tuy đã trở nên trầm ổn hơn nhưng tính hiếu chiến vẫn còn đó, hiện tại tu vi đại trướng nên càng bách bất cập đãi muốn chiến đấu một trận.

Nếu là bình thường, Na Tra chắc chắn sẽ để hắn ra tay, nhưng ngọn núi trước mắt rõ ràng là cục diện do Nhân giáo bố trí, chắc chắn không thể tùy ý phá hoại.

"Không, lão Chu cơ trí thông tuệ, hãy để lão đi thám thính phía trước, xem tình hình trong núi thế nào." "Hả, đệ đi sao?" Chu Cương Liệp trong lòng run sợ, mặc kệ yêu ma trong Bình Đỉnh Sơn là ai, với tu vi của lão, một khi bị phát hiện chắc chắn có đi không về.

Làm sao lão dám đi?

"Không đi không đi, đánh chết cũng không đi." Chu Cương Liệp hễ gặp nguy hiểm là rụt lại phía sau, bảo lão mạo hiểm vì mọi người đúng là si tâm vọng tưởng.

"Hừ, lời của sư huynh mà cũng dám không nghe, muốn ăn đòn hả?" Tôn Ngộ Không trong lòng giận dữ, Kim Cô Bổng trong tay nện mạnh xuống đất, đôi mắt nộ thị Chu Cương Liệp.

Na Tra là người tổ chức đội ngũ hàng ma này, càng không cần nói đến việc đã cứu Tôn Ngộ Không nhiều lần.

Hiện tại Tôn Ngộ Không đối với lời của Na Tra là bách y bách thuận, Trư Bát Giới dám không đi thám thính Bình Đỉnh Sơn, Kim Cô Bổng của hắn chắc chắn sẽ vung xuống.

Trư Bát Giới thấy mọi người đều bắt lão đi thám thính, trong lòng có chút sợ hãi.

Lão tin rằng nếu thực sự không đi, Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không sẽ rơi xuống đầu mình.

“Bành!” Tôn Ngộ Không một cước đá vào mông Trư Bát Giới, khiến lão cấp tốc bay về phía trước.

Trư Bát Giới trong lòng hận muốn chửi người, lão đã đồng ý đi thám thính rồi mà vẫn bị đá.

Đường tới Bình Đỉnh Sơn không xa, một ý niệm là tới nơi, nhưng Chu Cương Liệp lại lững thững đi mất mấy canh giờ.

“Đại vương xem, kia chẳng phải là Chu Cương Liệp trên họa tượng sao?” Trên đỉnh núi, một con tiểu yêu hỏi Ngân Giác đại vương.

Hai gã phụng pháp chỉ của Thái Thượng Lão Quân xuống Bình Đỉnh Sơn dừng chân là để tìm cách giúp Chu Cương Liệp nâng cao tu vi, không thể để lão phát hiện.

Hiện tại Chu Cương Liệp độc hành dưới chân núi Bình Đỉnh, đúng là cơ hội tốt.

“Không sai.” “Tên Chu Cương Liệp không có tiền đồ này, hại ta phải xuống giới chịu khổ, muốn giúp lão nâng cao tu vi đâu có chuyện dễ dàng như vậy.

Tiểu nhân, bắt Chu Cương Liệp lại cho ta!” Lời vừa dứt, một đám tiểu yêu tay cầm binh khí đen kịt cả một vùng xông xuống núi, tiếng la hét như lôi đình phẫn nộ khuấy động phong vân.

Một luồng yêu khí nồng đậm tràn ngập cả bầu trời.

Chu Cương Liệp sắc mặt biến đổi, tay cầm Cửu Xỉ Đinh Ba bày ra tư thế phòng ngự.

May mà yêu quái trước mắt không phải ma vương, nếu không lão đã sớm bỏ chạy.

“Thái, yêu quái phương nào dám chặn đường bần đạo.” “Rõ ràng

là một con heo tinh mà lại tự xưng bần đạo, tiểu nhân bắt lấy lão, làm mồi nhắm rượu!" "Đang đang!" Trong Bình Đỉnh Sơn cư trú hàng triệu tiểu yêu, tùy ý một đội tuần tra cũng có hàng vạn.

Hiện tại hàng vạn tiểu yêu đồng thời xuất thủ, vây quanh Chu Cương Liệp đến mức nước chảy không lọt.

May mà thực lực tiểu yêu không mạnh nên lão chưa bị bắt ngay, nhưng để đối phó cũng vô cùng khó khăn.

Theo từng tiếng va chạm kim khí truyền ra, Chu Cương Liệp song quyền nan địch bốn tay, mệt đến mức thở hồng hộc, nhưng chiến lực lại càng đánh càng mạnh.

Chu Cương Liệp là đệ tử Nhân giáo, trước khi gia nhập đội ngũ hàng ma đã nuốt lượng lớn đan dược, dược lực vẫn còn tàn lưu trong thể nội.

Theo việc không ngừng giao thủ với tiểu yêu, dược lực đó dần dần được luyện hóa, cho nên chiến lực của lão mới từ từ thăng tiến.

Ngân Giác đại vương thân là đồng tử luyện đan của Thái Thượng Lão Quân, liếc mắt đã nhận ra trạng thái của Chu Cương Liệp.

Tuy phụng pháp chỉ xuống giúp lão nâng cao tu vi, nhưng Ngân Giác đại vương muốn lão phải chịu khổ chút đỉnh.

"Sơn!" Một tiếng quát khẽ, một tòa cự sơn thông thiên ngưng tụ từ pháp lực xuất hiện giữa hư không, hào quang nhật nguyệt đều bị ngọn núi che khuất, cả thế giới trở nên u ám.

Ngân Giác đại vương tuy chỉ là đồng tử nhưng những pháp thuật mà đệ tử Nhân giáo nên học, y chẳng bỏ sót môn nào.

"Oanh!" Ngọn núi khổng lồ che trời lấp đất đánh thẳng vào Chu Cương Liệp, một luồng áp bách cực lớn lập tức truyền tới.

Sắc mặt Chu Cương Liệp kinh biến, đôi mắt lộ vẻ hoảng loạn.

Nếu là ngọn núi bình thường, một bừa của lão có thể đánh vỡ, nhưng ngọn núi kỳ dị ngưng từ pháp lực này nặng hơn gấp vạn lần, lại vô cùng kiên cố.

"Đang!" Cửu Xỉ Đinh Ba chống đỡ ngọn núi, phát ra tiếng kêu đinh tai nhức óc, đôi tay lão như phải chịu sức nặng hàng vạn quân, ép lão chỉ có thể khổ sở chống đỡ.

Trong kiếp trước, Ngân Giác đại vương đã dùng một ngọn đại sơn ép Tôn Ngộ Không không thể động đậy.

Chu Cương Liệp yếu hơn Tôn Ngộ Không nhiều, càng không thể chống đỡ nổi sự trấn áp của ngọn núi.

"Bành!" Một tiếng nổ lớn, Chu Cương Liệp lập tức bị đè ngất xỉu.

"Tiểu nhân, khiêng Chu Cương Liệp về động, nhóm lửa lên, nướng lão mà ăn!" Một đám tiểu yêu hoan hỉ khiêng Chu Cương Liệp hướng về phía Liên Hoa Động.

Chu Cương Liệp bị Ngân Giác đại vương bắt đi, Na Tra và Đa Bảo đều biết, đứng từ xa quan sát mà không hề động thủ.

"Sư huynh, lão Chu bị bắt rồi, sao chúng ta không động thủ?

Nếu thực sự bị nướng ăn thì thực lực tổng thể của chúng ta sẽ giảm sút." "Yên tâm, lão Chu không chết được đâu, không tin thì đệ tới đó mà xem." Na Tra và Đa Bảo sớm đã nhìn thấu thân phận của Ngân Giác đại vương, căn bản không cần lo lắng cho an nguy của Chu Cương Liệp.

Chương 300

Bảo Tôn Ngộ Không tới Liên Hoa Động xem chỉ là để phòng hờ bất trắc mà thôi.

"Được, lão Tôn đi xem thử, sẵn tiện thám thính hư thực." Tôn Ngộ Không lắc mình một cái biến thành một con tiểu yêu mỏ nhọn râu dài, tay cầm ngân kích nghênh ngang tiến vào Liên Hoa Động.

Trong Liên Hoa Động linh khí nồng đậm, các loại tiên thảo linh căn đầy rẫy, vô số tiểu yêu đang nô đùa trong động.

Ngân Giác đại vương và Kim Giác đại vương đang ngồi trong động uống mỹ tửu giai tương.

"Người đâu, khiêng Chu Cương Liệp lên." Chu Cương Liệp tu vi không yếu, để phòng lão đột ngột làm bị thương người, Kim Giác đại vương đặc ý phong bế tu vi của lão, hiện tại ngay cả một con tiểu yêu cũng có thể bắt nạt lão.

Chỉ thấy Chu Cương Liệp mặt mũi bầm dập bị tiểu yêu khiêng ra, ngay cả Tôn Ngộ Không cũng không nỡ nhìn, thực sự là quá thảm.

"Yêu quái, mau thả lão Chu ra, nếu không Hầu ca và hai vị sư huynh của ta tới, các ngươi sẽ biết tay." "Ha ha, đợi bọn chúng tới thì lão đã nằm gọn trong bụng ta rồi." Dứt lời, Ngân Giác đại vương phất tay, một đạo kim quang rơi xuống đất.

"Đang!" Kim quang rơi xuống đất, diễn hóa thành một tôn luyện đan lô, Tam Túc Ngũ Hành Bát Quái được khắc họa bên trong.

Ngân Giác và Kim Giác đều là đồng tử của Thái Thượng Lão Quân, cũng tinh thông thuật luyện đan.

Luyện đan lô trước mắt chính là vật Thái Thượng Lão Quân

thường dùng để luyện đan, để giúp Chu Cương Liệp nâng cao tu vi, y mới để Kim Giác, Ngân Giác mang xuống giới.

Trong Bát Quái Lô có Lục Đinh Thần Hỏa, chỉ cần dùng pháp thuật thôi động là được.

"Tiểu nhân, ném Chu Cương Liệp vào đan lô." Chu Cương Liệp cảm thấy có chút kỳ lạ, muốn nướng ăn thì cứ trực tiếp nhóm lửa là được, căn bản không cần dùng tới luyện đan lô.

Hơn nữa, đan lô trước mắt này cực kỳ giống Bát Quái Lô của Thái Thanh sư tổ, ngay cả văn hoa cũng không sai một ly.

Trong chuyện này chắc chắn có uẩn khúc.

Chu Cương Liệp tuy vẻ ngoài khờ khạo nhưng thực chất cực kỳ giảo hoạt.

Hiện giờ phát hiện ra nhiều điểm nghi vấn, lão không hề phản kháng mà mặc kệ đám tiểu yêu đẩy vào Bát Quái Lô.

"Bành!" Nắp lô đóng sầm lại, Kim Giác và Ngân Giác đồng thời vận chuyển pháp lực thôi động Lục Đinh Thần Hỏa trong Bát Quái Lô.

Trong sát na, Chu Cương Liệp thân hãm hỏa hải, nóng đến mức kêu oai oái.

Tôn Ngộ Không trong lòng kinh hãi, sư huynh nói lão Chu không sao, vậy mà giờ lại bị ném vào đan lô, nếu không ra tay e rằng sẽ bị luyện thành đan dược mất.

Không được, phải mau cứu lão Chu, không thể để lão bị thiêu chết.

Ngay lúc Tôn Ngộ Không định hiện ra chân thân thì một con tiểu yêu hớt hải chạy vào báo cáo.

“Báo cáo đại vương, ngoài sơn môn có kẻ tên Na Tra đang đòi thả sư đệ Chu Cương Liệp của hắn ra.” Kim Giác và Ngân Giác nhìn nhau, đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

Na Tra có Chuẩn Thánh trung kỳ tu vi, chỉ dựa vào bọn họ chắc chắn không thể chống đỡ, chỉ có thể nhờ vào pháp bảo mới họa may trì hoãn được đôi chút.

“Nhị đệ, đệ ra cầm chân Na Tra, đợi ta luyện hóa hết dược lực trong người Chu Cương Liệp rồi chúng ta rút lui.” Nhiệm vụ của họ là giúp Chu Cương Liệp nâng cao tu vi chứ không phải tử chiến với Na Tra.

Chỉ cần trì hoãn được giây lát là có thể hoàn thành nhiệm vụ để quay về Đâu Suất Cung.

Ngân Giác đại vương gật đầu, cầm theo mấy kiện pháp bảo đi ra khỏi Liên Hoa Động.

Na Tra tay cầm Hỏa Tiêm Thương, ánh mắt nhìn về phía Ngân Giác đại vương, bình thản nói: “Ngân Giác đại vương, mau mau thả Chu Cương Liệp ra, nếu không Hỏa Tiêm Thương trong tay bần đạo không nể mặt yêu ma quỷ quái đâu.” “Chu Cương Liệp đã thành món ăn trong bụng ta rồi, mau cút về đi, nếu không sẽ thành vong hồn dưới bảo kiếm, không có chỗ kêu oan đâu.” Ngân Giác đại vương cao cử Thất Tinh bảo kiếm, không hề sợ hãi khí thế cường đại của Na Tra.

Trong tay y không chỉ có Thất Tinh Bảo Kiếm mà còn có Tử Kim Hồng Hồ Lô, Dương Chi Ngọc Tịnh Bình và Quạt Ba Tiêu.

Tuy không thể hạ được Na Tra nhưng chống đỡ đôi chút là việc y làm được.

Có pháp bảo trong tay, Ngân Giác đại vương mới dám đối mặt với Na Tra, nếu không chỉ một đòn tùy ý của Chu chuẩn thánh cũng đủ lấy

mạng y rồi, sao dám xuất hiện trước mặt người ta.

Na Tra biết Kim Giác và Ngân Giác đều là đồng tử của Thái Thượng Lão Quân nên sẽ không hạ sát thủ, nhưng một trận giao chiến chắc chắn là không tránh khỏi.

"Đã không nguyện giao người, vậy để bần đạo tự tay làm lấy." Lời vừa dứt, Na Tra ấn mạnh bàn tay về phía trước, hư không xuất hiện một bàn tay khổng lồ che trời lấp đất, lòng bàn tay hiện rõ từng đường văn.

Uy năng như muốn trấn áp cả một phương thế giới oanh kích về phía Ngân Giác đại vương.

Đòn tấn công của Chuẩn Thánh vô cùng mạnh mẽ, nơi nó đi qua lôi đình hô khiếu, cương phong xé liệt hư không, chỉ riêng dư uy tán phát ra cũng đủ khiến đại địa xuất hiện những rãnh sâu tung hoành.

Sắc mặt Ngân Giác đại vương kinh biến, sức mạnh của Chuẩn Thánh quá cường đại, chỉ một kích tùy ý cũng khiến y cảm thấy tử vong đang cận kề.

"Hô!" Nguy cơ trước mắt, Ngân Giác đại vương trực tiếp quạt một cái bằng Quạt Ba Tiêu.

Quạt Ba Tiêu được luyện chế từ lá của tiên thiên linh căn cây ba tiêu, bên trong hàm chứa chí âm chí dương chi phong.

Chỉ cần nhẹ nhàng quạt một cái, âm phong bay ra có thể diệt trừ vô cùng liệt diễm, dương phong xuất hiện có thể sinh ra nham thạch nóng chảy rực rỡ từ hư không.

Chỉ thấy Quạt Ba Tiêu thông thể xanh biếc, có vô số đạo văn dày đặc, một luồng âm dương chi khí ẩn hiện lưu chuyển bên trong, tỏa ra uy áp không hề nhỏ.

"Hô!" Quạt Ba Tiêu quạt ra một luồng dương phong nóng rực, đại

địa lập tức bị hất tung, ngưng thành từng tòa núi lửa khổng lồ phát ra nhiệt độ khủng bố nung chảy tất cả.

Hư không bị liệt diễm thiêu đốt phát ra tiếng nổ lách tách, từng đạo gợn sóng va chạm bốn phương.

Quạt Ba Tiêu tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể quạt ra một vùng núi lửa, nhưng để chống đỡ đòn đánh của Chuẩn Thánh thì vẫn còn chút thiếu sót.

"Hàng!" Trong tay Ngân Giác đại vương, Thất Tinh bảo kiếm tỏa ra kiếm mang phá toái tất cả, một luồng hàn ý sắc bén đâm thẳng lên thiên khung.

Kiếm ý tung hoành giao thác phi vũ theo gió, hào quang cuộn trào trong nháy mắt đã chém vỡ những ngọn núi xung quanh.

Thất Tinh Bảo Kiếm tuy chỉ là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng lại có thể bày ra Thất Tinh Kiếm Trận, nâng cao uy lực của pháp bảo lên rất nhiều.

"Hưu hưu!" Trong sát na, trên hư không xuất hiện ức vạn thanh phi kiếm, án chiếu theo phương vị các ngôi sao Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Hành, Khai Dương, Dao Quang của Bắc Đẩu làm trận nhãn, bày ra một tòa Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận.

Vô cùng kiếm ý xuyên toa trong hư không, bộc phát uy năng hủy thiên diệt địa.

Nói thì dài nhưng ngay trong khoảnh khắc Na Tra xuất thủ, Ngân Giác đại vương đã thôi động Quạt Ba Tiêu và Thất Tinh Bảo Kiếm.

Ức vạn tòa núi lửa và Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận trong nháy mắt va chạm với bàn tay khổng lồ che trời.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn chấn điếc màng nhĩ truyền ra, âm ba

khủng bố chấn chết vô số tiểu yêu, hóa thành huyết vụ phiêu tán.

Từng luồng gợn sóng lan tỏa, xung kích về phía bốn phương, nơi đi qua, những vách đá cao vút tận mây xanh đều bị đánh thành bụi phấn.

Mặt đất xuất hiện vô số rãnh sâu, dọc ngang đan xen khiến người ta không phân rõ quỹ tích, ngay cả hư không cũng bị tạc vỡ nát, hiện ra từng luồng hỗn độn chi khí.

Chương 301

Trong vô tận đạo vận che lấp thiên khung, lập lòe lửa cháy cùng kiếm quang, cùng với tiếng kim thiết va chạm không ngừng nghỉ.

Bất kể là Quạt Ba Tiêu quạt ra từng dãy núi lửa, hay là Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận, đều vô cùng cường đại, ngay cả tu sĩ Đại La Kim Tiên viên mãn cũng không nhất định có thể chống đỡ được.

Vị Chuẩn Thánh tu sĩ kia, tuy rằng chưa trảm thi, nhưng chiến lực vô cùng cường đại, tùy ý một kích đều có thể dễ dàng trấn áp Ngân Giác Đại Vương.

Cho dù có pháp bảo gia trì, Ngân Giác vẫn không phải là đối thủ của Na Tra.

"Răng rắc!" Tiếng vỡ vụn vang lên như sấm nổ, chỉ thấy cự chưởng đánh nát vô số dãy núi lửa, hóa thành hỏa linh tiêu tán.

Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm Trận không chịu nổi áp bách cường đại, ức vạn thanh phi kiếm lần lượt gãy đoạn, đại trận vang lên một tiếng nổ tung.

Cự chưởng phá tan đại trận, uy năng tuy có suy yếu nhưng vẫn thập phần cường đại, đánh thẳng về phía Ngân Giác Đại Vương.

Khoảnh khắc này, Ngân Giác Đại Vương triệt để hoảng hốt, công kích của Chuẩn Thánh quả nhiên không thể chống đỡ.

Nguyên bản tưởng rằng có thể trì hoãn được đôi chút, không ngờ chỉ một chiêu đã không thể ngăn cản, thậm chí còn có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

Sớm biết cường đại như thế, đáng lẽ nên trực tiếp rời đi, can cớ gì phải sính cường.

Một kích phá khai trận pháp, sắc mặt Na Tra không hề thay đổi, giống như chỉ vừa làm một việc vô cùng bình thường.

Còn về tính mạng của Ngân Giác Đại Vương, kỳ thực y cũng không quá để ý.

Đánh bại một tên đồng tử thì được, chứ giết chết thì ngay cả Thái Thượng Lão Quân y cũng không dám đắc tội.

Có thể sống sót hay không, toàn xem tạo hóa vậy.

"Oanh!" Cự chưởng đánh mạnh lên thân hình Ngân Giác Đại Vương, bộc phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Trên mặt đất trực tiếp xuất hiện một đại thủ ấn rộng ức vạn trượng, giống như ma chưởng trấn áp chư thiên.

"Khụ!" Một tiếng khụ nhẹ truyền ra, chân mày Na Tra nhíu lại, chẳng lẽ không chết?

Ngân Giác và Kim Giác phụng mệnh tới Bình Đỉnh Sơn, Thái Thượng Lão Quân khẳng định đã ban cho pháp bảo phòng ngự.

Cần biết rằng, hiện tại đại lục Hồng Hoang ma khí tung hoành, các loại ma nô, ma phó tùy ý hoành hành.

Nếu không ban pháp bảo phòng ngự, đừng nói là ngăn cản Na Tra tây hành, chỉ cần gặp phải Ma tộc thôi cũng sẽ thân tử đạo tiêu.

Bộ kim ngân áo giáp đang mặc trên người chính là pháp bảo phòng ngự do Thái Thượng Lão Quân luyện chế.

Nhờ vậy mới khiến Ngân Giác Đại Vương sống sót dưới một kích của Na Tra.

Tuy rằng giữ được mạng nhưng thương thế vô cùng nghiêm trọng, hơi thở gần như tiêu tán hoàn toàn.

May mắn là trong tay Ngân Giác Đại Vương có Dương Chi Ngọc

Tịnh Bình do Thái Thượng Lão Quân ban cho, bên trong chứa thánh thủy trị thương.

"Ực ực." Ngân Giác Đại Vương gian nan uống xuống thánh thủy, thương thế trên người dần dần khôi phục, tạm thời giữ được mạng nhỏ.

Đệ tử Nhân giáo không chỉ có nhiều đan dược cứu mạng mà pháp bảo lại càng nhiều, nếu không y đã sớm chết rồi.

Ngân Giác Đại Vương sở dĩ có thể còn sống, hoàn toàn là nhờ vào pháp bảo và đan dược, chứ không phải do thực lực mạnh mẽ.

Đương nhiên quan trọng nhất là Na Tra đã không hạ tử thủ.

Tây hành là để hàng ma, chứ không phải đánh giết yêu quái.

Huống hồ đạo đồng của Thái Thượng Lão Quân cũng là một phương minh hữu, giáo huấn một chút là được, không cần thiết phải đánh chết.

"Nếu đã giữ được mạng, mau chóng giao Chu Cương Liệp ra, miễn cho bần đạo hạ thủ vô tình." "Thượng tiên có điều không biết, huynh đệ hai người chúng ta thủ hộ Bình Đỉnh Sơn là theo ý chỉ của Thái Thượng Lão Gia, mục đích là cầm nã Chu Cương Liệp." "Thỉnh thượng tiên nể mặt Thái Thượng Lão Gia, đừng làm khó chúng ta." Vô cùng bất đắc dĩ, Ngân Giác chỉ đành nói ra toàn bộ sự thật, đem chỉ thị của Thái Thượng Lão Quân kể lại từng chi tiết.

Na Tra sau khi biết là ý của Thái Thượng Lão Quân thì không làm khó Ngân Giác Đại Vương nữa.

Dẫu sao thực lực của Chu Cương Liệp tăng lên cũng tương đương với việc tăng cường chiến lực tổng thể.

"Nếu đã là pháp chỉ của Thánh nhân, bần đạo sẽ không can thiệp." Ngân Giác Đại Vương trong lòng vui vẻ, định nói lời cảm tạ nhưng

lại bị câu nói tiếp theo của Na Tra chặn họng.

"Nhưng hạ giới làm yêu nhất định sẽ bị tai kiếp quấn thân, bần đạo thu đi một kiện pháp bảo để tiêu tai giải nạn cho ngươi." Một tên luyện đan đồng tử nhỏ bé mà dám ra tay với Chuẩn Thánh, nhất định phải bị trừng phạt một phen.

Cho dù không lấy đi pháp bảo mà đánh chết Ngân Giác thì cũng chẳng ai dám nói gì.

Ngân Giác biết mình đã phạm sai lầm, dù không cam tâm đến mấy cũng chỉ có thể bồi lễ tạ tội để Na Tra tiêu tan nộ khí.

Na Tra cũng chẳng khách khí, ánh mắt rơi vào Quạt Ba Tiêu, tùy thủ chộp tới.

Quạt Ba Tiêu là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể quạt ra âm phong và dương phong, nói không chừng có thể giúp ích trên đường tây hành.

Còn những pháp bảo khác, Na Tra ngược lại không thèm để mắt tới.

Ngân Giác trong lòng thầm kêu khổ, Quạt Ba Tiêu dùng để quạt lò luyện đan, giờ bị lấy mất rồi, sau này luyện đan chỉ có thể dựa vào thổi lửa thôi.

"Bành!" Trong động Liên Hoa truyền đến một tiếng nổ vang, cắt đứt dòng suy nghĩ của Ngân Giác Đại Vương.

"Không xong, không lẽ là..." Trong mắt Ngân Giác, một tiếng nổ này có khả năng là nổ lò.

Cần biết rằng luyện đan có khả năng sẽ thất bại, luyện ra một đống phế tra.

Nếu Chu Cương Liệp bị Kim Giác luyện chết, ngay cả mạng của

bọn họ cũng không đền nổi.

Na Tra thì không gấp, thay vì Chu Cương Liệp bị luyện phế, chi bằng để Tôn Ngộ Không và Kim Giác đánh một trận.

Trước đó y đã để Tôn Ngộ Không vào thám thính tình hình động Liên Hoa, dựa theo thời gian hiện tại, khẳng định đã đánh nhau với Kim Giác rồi.

Bất kể kết quả thế nào, phải vào trong động mới biết được.

"Vút!" Thân hình Na Tra nhoáng lên, hóa thành một đạo kim quang lao vào trong động Liên Hoa.

Chỉ thấy trong động một mảnh hỗn độn, nhiều tiểu yêu nằm la liệt trên mặt đất, hơi thở đã dứt.

Chỉ còn lại một tôn cự đỉnh vẫn đang tỏa ra hừng hực Lục Đinh Thần Hỏa.

Tôn Ngộ Không trong tay đang xách một người, chính là Kim Giác Đại Vương.

Chương 302

Nguyên lai sau khi Ngân Giác Đại Vương ra ngoài, Tôn Ngộ Không và Kim Giác Đại Vương đã bùng phát chiến đấu, vô số yêu quái đều bị đánh chết.

Kim Giác Đại Vương tuy rằng tu vi không bằng Tôn Ngộ Không nhưng trong tay có Hoảng Kim Thừng, là thứ dùng để trói người bắt vật vô cùng hiệu nghiệm.

Ở kiếp trước, Tôn Ngộ Không từng bị Hoảng Kim Thừng trói chặt không thể động đậy.

Nhưng ở đời này, tu vi Tôn Ngộ Không đại tiến, đã là Chuẩn Thánh, Hoảng Kim Thừng căn bản không trói nổi.

Tiếng nổ vang trước đó chính là do Tôn Ngộ Không cưỡng ép phá tan Hoảng Kim Thừng phát ra âm thanh.

Cần biết rằng Tôn Ngộ Không đã luyện thành Kim Cương Bất Hoại Chi Thân trong Phật pháp, cộng thêm tu vi Chuẩn Thánh, việc cưỡng ép phá tan sự trói buộc của Hoảng Kim Thừng là vô cùng đơn giản.

"Yêu quái, mau chóng thả Chu Cương Liệp ra, nếu không lão Tôn sẽ dùng Kim Cô Bổng đánh cho ngươi hồn phi phách tán." Bát Quái Lô của Thái Thượng Lão Quân không phải ai cũng có thể mở ra được.

Tôn Ngộ Không đã dùng hết mọi thủ đoạn vẫn không thể mở được, suýt chút nữa đã hất văng Bát Quái Lô.

"Ngộ Không đừng kích động, lão Chu không sao, đây là cơ duyên của hắn." Na Tra vội vàng ngăn cản Tôn Ngộ Không, tránh việc tạo thêm sát nghiệt.

“Vị thượng tiên này nói không sai, Chu Cương Liệp không những không sao mà còn nhận được cơ duyên, xin các vị cao xanh đánh khẽ, thả ta ra trước đã.” Tôn Ngộ Không đối với lời của Na Tra tin tưởng không chút nghi ngờ, lại thấy bộ dạng của Kim Giác không giống như đang nói dối nên mới buông tay.

Quan trọng nhất là hắn cảm thấy trong lò có chút cổ quái.

Lúc mới bắt đầu, Chu Cương Liệp ở trong lò đan nóng đến chết đi sống lại, sau đó thì không còn tiếng động nữa.

Nhưng hiện tại lại cảm nhận được một luồng khí tức cường đại đang cuộn trào bên trong đan lò, hơn nữa còn đang bùng nổ với tốc độ cực nhanh.

Quả nhiên là cơ duyên của lão Chu.

Sau khi Tôn Ngộ Không biết rõ nguyên nhân hậu quả, tâm tình dần bình phục, đứng chờ Chu Cương Liệp xuất lò.

Thời gian như nước chảy, thấm thoát thoi đưa, sau bảy bảy bốn mươi chín ngày, một luồng khí tức cuồng bạo từ trong Bát Quái Lô xông ra.

“Bành!” Nắp lò trực tiếp bị chấn bay, một đạo hắc quang ngút trời, Chu Cương Liệp toàn thân đen kịt, tỏa ra uy áp Chuẩn Thánh xung kích ra bốn phương.

Trong Nhân giáo, thứ không thiếu nhất chính là đan dược, Chu Cương Liệp lại tham ăn, mỡ thừa toàn thân đều là những điểm ngưng tụ dược lực khổng lồ.

Kinh qua Lục Đinh Thần Hỏa tôi luyện, cuối cùng đã luyện hóa được lượng lớn dược lực, trực tiếp đột phá tu vi Chuẩn Thánh.

Điều khiến Chu Cương Liệp hài lòng nhất không phải thực lực thăng tiến, mà là khôi phục được dáng vẻ tuấn tú, không còn là ‘con

heo tinh' trong mắt người khác nữa.

Kim Giác và Ngân Giác đều có chút hâm mộ Chu Cương Liệp, chỉ cần vào trong lò luyện đan luyện hóa một phen là có thể khiến thực lực đại tăng.

Chỉ là bọn họ không dám học theo cách thăng tiến tu vi này, bởi lẽ bị Lục Đinh Thần Hỏa thiêu đốt không những cần thực lực cường đại mà còn cần nghị lực kiên định.

Nếu không chưa kịp thăng cấp đã bị thiêu chết, hoặc không nhịn được nóng mà mất mạng.

"Hoa!" Chu Cương Liệp rùng mình một cái, lớp da đen thui trên người tiêu tán, khoác lên một bộ đạo bào khác, trông vô cùng phong lưu thích thảng.

"Đa tạ hai vị sư đệ tương trợ." Chu Cương Liệp nhận ra Kim Giác và Ngân Giác là đồng tử bên cạnh Thái Thượng Lão Quân, xét theo bối phận thì nên xưng hô một tiếng sư đệ.

"Sư huynh không cần khách khí, việc Lão Gia dặn dò đã hoàn thành, chúng ta xin cáo từ." Đại lục Hồng Hoang vô cùng nguy hiểm, bọn họ không dám nán lại lâu, hướng về chúng nhân hơi hành lễ, rồi được một đạo Thái Thanh tiên quang đón đi.

Hiển nhiên Thái Thượng Lão Quân vẫn luôn quan tâm đến tình hình của mọi người.

Vì Thái Thượng Lão Quân không đòi lại Quạt Ba Tiêu từ Na Tra, xem như mặc nhận dùng pháp bảo này để thường bù nhân quả cho việc Ngân Giác ra tay.

Quạt Ba Tiêu dù sao cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thái Thượng Lão Quân dù có đại độ đến mấy cũng không thể tùy tiện tặng đi.

Thái Thượng Lão Quân không ra tay đoạt lại pháp bảo là bởi vì có tu sĩ còn mạnh hơn y đang quan tâm đến hết thảy sự việc tại Bình Đỉnh Sơn...

Tại thành Phong Đô của Địa Phủ, Luân Hồi Đạo Nhân trước mặt có một tấm gương quang ảnh, hiển thị mọi thứ tại Bình Đỉnh Sơn.

Nếu không phải có Luân Hồi Đạo Nhân áp trận, Thái Thượng Lão Quân tuyệt đối sẽ ra tay với Na Tra, dẫu sao đó cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong ký ức kiếp trước, Tôn Ngộ Không đoạt lấy pháp bảo của Kim Giác, Ngân Giác, cuối cùng chẳng phải bị Thái Thượng Lão Quân dày mặt thu hồi lại đó sao.

"Vút." Luân Hồi Đạo Nhân vung tay lớn, tấm gương quang ảnh trước mắt biến mất, ánh mắt nhìn về phía Hỗn Độn hư không.

Bản tôn đi tới Hỗn Độn hư không tìm kiếm cơ duyên, tuy rằng đạt được Hỗn Độn Châu nhưng vẫn có chút lo âu.

Hỗn Độn không giống như thế giới Hồng Hoang, sẽ có nhiều nguy hiểm và điều chưa biết hơn, thậm chí có khả năng gặp phải các Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại.

Ngay cả Ma Tổ La Hầu cũng có thể lưu lại hậu thủ để phục sinh, tin rằng các Hỗn Độn Ma Thần cường đại hơn khẳng định sẽ không dễ dàng bị chém giết.

Nói không chừng bản tôn đã đụng độ bọn chúng rồi.

"Không được, trong lòng ta luôn có chút bất an, chi bằng đem Táng Thiên Quan gửi tới tay bản tôn để tăng cường thực lực." Táng Thiên Quan là Thiên Đạo dị bảo, kinh qua thời gian dài tế luyện của Luân Hồi Đạo Nhân đã có thể phát huy toàn bộ uy năng.

Hiện tại Luân Hồi Đạo Nhân cảm thấy bất an, lo lắng Thái Ất sẽ

xảy ra ý ngoại, chỉ đành cách không xây dựng thông đạo thế giới, đem Táng Thiên Quan truyền tới tay y.

"Hoa!" Luân Hồi Đạo Nhân tinh tế cảm thụ sự tồn tại của Thái Ất, tay lớn cấu kiến Luân Hồi dũng đạo trong hư không, xuyên thủng Hỗn Độn hư không.

Trong Hỗn Độn hư không, Thái Ất đang tùy ý xuyên hành, đột nhiên cảm ứng được một tia triệu hoán.

Theo tay y vẫy một cái, Lục Đạo Luân Hồi Bàn xuất hiện trong hư không, định trụ quy tắc thiên địa, cấu kiến thế giới bình chướng.

"Oanh!" Một tiếng oanh minh từ trong thông đạo thế giới truyền tới, đồng thời mang theo một luồng khí tức cường đại lại quỷ dị.

Toàn bộ Hỗn Độn hư không đều đang chấn động, từng luồng gợn sóng khủng bố chấn vỡ toàn bộ các thiên thạch hỗn độn xung quanh.

Thời không Hỗn Độn xuất hiện các vết nứt, với tốc độ mắt thường có thể thấy được lan rộng ra bốn phía.

Thậm chí ngay cả thế giới bình chướng vừa cấu kiến cũng không thể ngự trị được khí tức truyền ra từ dị bảo.

"...Táng Thiên Quan!" Trước mắt Thái Ất xuất hiện một tôn quan tài khổng lồ, bên trên khắc họa nhật nguyệt tinh thần, địa mạch sơn xuyên, thậm chí là vạn tộc Hồng Hoang.

Điều kỳ đặc nhất chính là bên trên tỏa ra một luồng hỗn độn khí tức hư ảo của Thiên Đạo.

Táng Thiên Quan là Thiên Đạo dị bảo, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể trấn áp.

Hiện tại chỉ lộ ra một tia khí tức đã khuấy động cả Hỗn Độn, hiển nhiên sự cường đại của nó không thể dùng ngôn ngữ nào hình dung

nổi.

Có Táng Thiên Quan trong tay, Thái Ất càng thêm tự tin, du lịch trong Hỗn Độn gần như không còn nguy hiểm.

Chương 303

Thái Ất vung tay lớn trực tiếp thu lấy Táng Thiên Quan.

Luân Hồi Đạo Nhân và y vốn là một thể, pháp bảo của hai người đều có thể tương hỗ sử dụng.

Việc truyền đệ Thiên Đạo dị bảo vượt qua thời không Hỗn Độn tạo ra động tĩnh vô cùng lớn, toàn bộ Hỗn Độn đều phát sinh dị động mạnh mẽ.

Thái Ất biết trong Hỗn Độn có ẩn tàng các đại năng, một khi chú ý tới dị động của pháp bảo khẳng định sẽ tìm tới, phải mau chóng rời khỏi đây.

"Vút!" Thái Ất xuyên thủng dòng sông thời không, ẩn nhập vào sâu trong Hỗn Độn hư không.

Chân trước vừa đi, hư không một lần nữa chấn động, vài đạo vòng xoáy thời không xuất hiện.

Chỉ thấy bốn vị đạo nhân y phục khác biệt, lần lượt bước ra từ vòng xoáy thời không, đều tỏa ra khí tức Hỗn Nguyên, từng đôi mắt đều lộ vẻ tham lam.

"Thời Thần Đạo Nhân, Ngũ Hành Đạo Nhân, Sinh Tử Đạo Nhân, vẫn còn sống sao, lại còn đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Dương Mi Đại Tiên còn sống tốt như vậy, ta làm sao dám chết." Bốn người này chính là Thời Gian Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần, Sinh Tử Ma Thần và Không Gian Ma Thần Dương Mi Lão Tổ.

Bốn người bọn họ tuy rằng thân vẫn trong Khai Thiên đại kiếp nhưng vẫn lưu lại hậu thủ, kinh qua vô số nguyên hội tu dưỡng sinh tức, cuối cùng đã có được thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bốn người ở trong Hỗn Độn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải chịu thiên kiếp tẩy lễ, cho nên không dám tiến vào Hồng Hoang vì sợ bị Thiên Đạo bài xích.

Bọn họ luôn ẩn tàng trong Hỗn Độn, nỗ lực đề thăng tu vi.

Táng Thiên Quan vượt qua Hỗn Độn hư không bộc phát ba động quá mạnh mới kinh động bọn họ tìm tới hòng đoạt lấy dị bảo.

Bốn vị Ma Thần đã quen biết nhau từ trước khi Bàn Cổ khai thiên, nay tương ngộ cũng chẳng thèm khách sáo hỏi thăm.

"Chúng ta đừng có vạch trần khuyết điểm của nhau nữa, trước tiên hãy tìm món pháp bảo đã gây ra biến động Hỗn Độn kia đi." "Đúng vậy, Dương Mi Đại Tiên tinh thông Không Gian chi đạo, muốn truy đuổi món pháp bảo đã độn đi kia chắc không phải việc khó." Trong ba nghìn Ma Thần, Dương Mi là kẻ kiệt xuất, nhưng sau khi bị Bàn Cổ đánh giết, các Ma Thần đều tổn thất rất nhiều bản nguyên.

Cho nên các Hỗn Độn Ma Thần còn tồn tại hiện nay thực lực sẽ không chênh lệch quá nhiều.

Trong bốn người, Dương Mi tuy mạnh nhất nhưng muốn tranh đoạt dị bảo cũng không phải chuyện đơn giản.

Hơn nữa, Thái Ất rời đi để lại khí tức cường đại khiến bọn họ đều biết, nhất định phải liên thủ mới có khả năng đoạt được dị bảo.

"Muốn đuổi kịp người vừa độn không rời đi kia chỉ có thể dựa vào Không Gian chi đạo của bần đạo." "Ta có thể đưa chư vị đạo hữu cùng đi, nhưng phải nói trước, quy thuộc cuối cùng của pháp bảo toàn dựa vào bản sự và cơ duyên của mỗi người." "Một khi có ai trong chúng ta đắc thủ, những người còn lại không được tranh đoạt nữa." Trong bốn vị Hỗn Độn Ma Thần, tu vi Dương Mi cao nhất, cơ hội đoạt được pháp bảo là lớn nhất nên mới định ra quy củ này.

Những người khác muốn tranh đoạt pháp bảo bắt buộc phải dựa vào Không Gian chi đạo của Dương Mi mới có thể đuổi kịp Thái Ất.

Không đáp ứng cũng không được, bọn họ chỉ có thể đồng ý.

"Đạo hữu yên tâm, chúng ta chỉ tranh đoạt pháp bảo của người khác, một khi đã tới tay, tuyệt đối không tái chiến." Mọi người tuy đáp ứng sảng khoái, nhưng trước mặt lợi ích, những lời thề này đều chỉ là hư ảo.

Người có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không có ai là kẻ ngu, đều đang âm thầm phòng bị lẫn nhau.

"Được, chúng ta cùng lên đường." Lời vừa dứt, Dương Mi Lão Tổ vung tay lớn, vô số đường hầm không gian liên kết với không gian vô tận, trong sát na biến bố toàn bộ Hỗn Độn hư không.

Trong Hồng Hoang không phải không có người lĩnh ngộ Không Gian pháp tắc, nhưng so với Dương Mi thì đúng là đại sư gặp tiểu sư.

Không Gian chi đạo câu thông vô số thế giới, có thể truy tung được người đã đào tẩu kia.

"Tìm thấy rồi." Vẻ mặt Dương Mi lộ vẻ vui mừng, dẫn mọi người bước vào một đường hầm không gian.

Trong Hỗn Độn hư không, Thái Ất đột nhiên cảm nhận được một luồng nguy cơ giáng xuống, thân hình mãnh liệt lùi lại phía sau.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, Hỗn Độn hư không hiện ra một dải Không Gian đại đạo, bốn luồng khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quét sạch thiên địa.

Thái Ất chau mày, biết rằng bạo động Hỗn Độn trước đó sẽ dẫn tới cường giả dòm ngó, nhưng không ngờ lại là bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhìn khí tức đang cuộn trào trên người bọn họ: Thời Gian pháp tắc, Không Gian pháp tắc, Ngũ Hành pháp tắc, Sinh Tử pháp tắc.

Hiển nhiên là những Hỗn Độn Ma Thần ẩn tàng trong Hỗn Độn đây mà.

"Chư vị đạo hữu, vì sao lại ngăn cản đường đi của bần đạo?" "Bần đạo vừa đánh mất một kiện dị bảo, phát hiện trên người đạo hữu đang tỏa ra khí tức của món pháp bảo đó." "Thỉnh đạo hữu trả lại pháp bảo, miễn cho thương tổn hòa khí." Sinh Tử Đạo Nhân lộ ra một nụ cười quỷ dị, tia tham lam trong mắt được che giấu rất tốt.

Muốn gán tội cho người khác thì thiếu gì lý do, mấy chuyện kiểu như mất pháp bảo này có thể tùy tiện bịa ra.

Nói trắng ra là bọn chúng muốn tìm một cái cớ để tranh đoạt pháp bảo.

"Bần đạo mấy ngày trước cũng đánh mất vài kiện pháp bảo, đang bận đi tìm đây, không biết có ở trên người các vị đạo hữu không?" "Mau giao trả pháp bảo cho bần đạo, miễn cho thương tổn hòa khí giữa chúng ta." Lời lẽ đổi trắng thay đen thì ai mà không biết nói, muốn pháp bảo sao, không có cửa đâu.

Sắc mặt Sinh Tử Đạo Nhân không đổi, vẫn cười như gió xuân, nhưng trong lòng lại có chút áo não.

"Nếu đạo hữu đã không chịu giao pháp bảo, bần đạo chỉ đành tự mình lấy vậy." Lời vừa dứt, khí tức Sinh Tử Đạo Nhân bành trướng kích động, vô lượng Sinh Tử chi khí nhuộm đẫm cả chư thiên hạo vũ.

Một dòng sông dài do Sinh Tử pháp tắc ngưng thành xoay quanh y với tốc độ cực nhanh.

Trong Sinh Tử trường hà có vô số thế giới, màu trắng chủ sinh, màu đen chủ tử.

Hai thế giới đen trắng bao phủ chư thiên vào trong, chưởng quản sinh tử của vô số sinh linh.

"Đi!" Sinh Tử Đạo Nhân vung tay lớn, từ trong Sinh Tử trường hà bay ra ức vạn thế giới, ngưng tụ thành hắc bạch song long xuyên thủng Hỗn Độn hư không, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa đánh tới cực nhanh.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vô cùng cường đại, ý niệm vừa động là có thể hình chiếu chư thiên vạn giới, càng có thể mượn dùng sức mạnh thế giới để đối địch.

Thái Ất từng giao chiến với Thông Thiên, Chuẩn Đề tại Hồng Hoang, tuy rằng thanh thế hạo đại nhưng đều chưa phát huy toàn lực.

Lúc đó đều dùng 'Đạo' để tranh đấu nhằm không làm thế giới Hồng Hoang bị hủy diệt.

Hiện tại đang ở trong Hỗn Độn, căn bản không cần cố kỵ mức độ phá hoại, sử dụng không chỉ là 'Đạo' mà còn có sức mạnh của các thế giới.

"Ngao!" Hắc bạch song long do ức vạn thế giới ngưng thành trông sống động như thật, mỗi một phiến lân giáp đều tỏa ra Sinh Tử chi đạo, đuôi rồng giống như Hỗn Độn hung thú quét ngang chư thiên.

Hắc bạch song long lượn lờ kích động, vách ngăn thiên địa lần lượt vỡ tan, gió lốc hỗn độn vô cùng vô tận đem mọi thứ xung quanh quất nát.

Uy áp của ức vạn thế giới mãnh liệt ép xuống.

Tuy rằng công kích của Sinh Tử Đạo Nhân vô cùng cường đại, nhưng Thái Ất vẫn bình thản như mây trôi nước chảy, sắc mặt không chút thay đổi.

Ức vạn thế giới nghe thì có vẻ ghê gớm, nhưng thực chất đều là

do Sinh Tử Đạo Nhân diễn hóa ra, không phải thế giới thực sự.

Thái Ất là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, muốn diễn hóa thế giới là việc dễ như trở bàn tay.

Cho nên đạo công kích trước mắt rõ ràng là Sinh Tử Đạo Nhân đang thí thăm.

Chương 304

Sinh Tử Đạo Nhân không phải kẻ ngu, trước khi biết rõ thực lực đối thủ khẳng định sẽ không bộc phát toàn bộ thực lực.

"Hừ!" Một tiếng lạnh hừ truyền ra, quanh thân Thái Ất hiện lên vô lượng Luân Hồi đạo văn, phác họa thành Lục Đạo Luân Hồi Bàn chống đỡ cả Hỗn Độn.

Trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn lập lòe các loại quang mang, mỗi một điểm sáng đại diện cho một thế giới, quang hoa thất thải ban lan tỏa ra uy áp khủng bố chấn nát chư thiên.

"Oanh!" Thế giới Lục Đạo Luân Hồi vừa xuất hiện, toàn bộ Hỗn Độn đều một trận run rẩy, bình chướng thời không lần lượt phá toái, phong bạo hỗn độn quét sạch chư thiên hạo vũ.

Các thế giới và tinh thần trôi dạt trong Hỗn Độn đều bị khí tức thế giới Lục Đạo Luân Hồi chấn thành bụi phấn.

"Luân Hồi pháp tắc?

Luân Hồi Ma Thần." Dương Mi và những người khác thấy quanh thân Thái Ất tỏa ra khí tức Luân Hồi thì trong lòng đại kinh.

Ma thần có thể sống sót sau Khai Thiên đại kiếp ít lại càng ít, nguyên bản cứ ngỡ chỉ có bốn người bọn họ, không ngờ Luân Hồi Ma Thần cũng còn sống, tu vi lại còn đạt tới Hỗn Nguyên cảnh giới.

Nghĩ lại một chút, mọi người lại bình tĩnh trở lại.

Luân Hồi Ma Thần là một trong mười đại Hỗn Độn Ma Thần, ở thời kỳ đỉnh phong, trong số bọn họ chỉ có Dương Mi mới có thể đối địch được.

Ngay cả bọn họ cũng có thể trốn thoát Khai Thiên đại kiếp thì

không lý nào Luân Hồi Ma Thần lại không làm được.

Thái Ất không thèm để ý đến sự kinh ngạc của mọi người, tay lớn ấn mạnh về phía trước, ức vạn thế giới ngưng thành mười tám tầng địa ngục trấn áp chư thiên.

Mười tám tầng địa ngục do sức mạnh thế giới ngưng thành này khác hoàn toàn với địa ngục ở Địa Phủ.

Địa ngục mười tám tầng ở Địa Phủ chỉ là để trấn áp vô số ác quỷ, hung sát và tà túy.

Hiện tại Thái Ất sử dụng sức mạnh thế giới Lục Đạo để ngưng tụ ra mười tám tầng địa ngục là nhằm khốn tỏa Hỗn Độn Ma Thần.

Mười tám tầng địa ngục giống như mười tám đạo luân hồi, tầng sau mạnh hơn tầng trước gấp ức lần.

Một khi bị khóa vào trong địa ngục sẽ rơi vào luân hồi vô tận, cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu không có pháp bảo cường đại thì cũng sẽ bị vây khốn.

Luân Hồi chi đạo khi phát huy đến cực hạn, ngay cả Đại Thiên thế giới cũng có thể rơi vào luân hồi, vây khốn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải chuyện khó khăn.

"Oanh!" Mười tám tầng địa ngục vừa xuất hiện, toàn bộ Hỗn Độn hư không đều chấn động, lửa luân hồi luyện ngục vô cùng vô tận thiêu đốt thời không.

Trong mỗi một tầng luyện ngục đều có hư ảnh các Hỗn Độn Ma Thần hư ảo đang gào thét, bị ngọn lửa luân hồi luyện ngục vô tình thiêu đốt phát ra tiếng kêu gào xé lòng.

Khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là tâm thần đã muốn tan vỡ.

Mười tám tầng luyện ngục tuy là do sức mạnh thế giới diễn hóa,

hư ảnh Hỗn Độn Ma Thần bên trong cũng là giả.

Nhưng trong lòng Dương Mi Lão Tổ và những người khác lại giống như bị ném vào luyện ngục nung nấu vậy.

Toàn thân không nhịn được mà run rẩy, ngay cả nguyên thần cũng truyền đến một trận đau nhói, có cảm giác bị ngục hỏa thiêu đốt.

"Đạo pháp thật lợi hại, có thể ảnh hưởng đến thần trí của ta." Dương Mi lạnh hừ một tiếng, mọi người mới hoàn hồn.

Bốn người vô cùng kinh hãi, quang cảnh luyện ngục diễn hóa ra đã có uy lực cường đại nhường này, có thể khiến bọn họ rơi vào huyễn cảnh.

Nếu bị trấn áp trong mười tám tầng luyện ngục thật thì chẳng phải thật sự có khả năng không thoát ra được sao.

Nói thì dài, nhưng từ lúc Sinh Tử Ma Thần diễn hóa hắc bạch song long đến khi Thái Ất ngưng tụ mười tám tầng luyện ngục chỉ diễn ra trong vài nhịp thở.

Hai luồng sức mạnh thế giới cường đại va chạm trong hư không, bộc phát ra tiếng vang hủy diệt chư thiên, toàn bộ Hỗn Độn hư không đều đang chấn động.

Từng vết nứt dọc ngang đan xen, theo đó lan rộng ra bốn phía.

Hỗn Độn hư không nơi bốn người đang đứng là một mảnh hỗn độn, trở nên càng thêm tạp loạn bất kham.

Tại trung tâm vụ nổ năng lượng bao la, bóng rồng đen trắng trực tiếp bị mười tám tầng luyện ngục trấn áp, truyền ra từng tiếng kêu gào thảm thiết.

Sinh Tử Ma Thần tuy có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy chưởng khống Sinh Tử chi đạo.

Nhưng Thái Ất là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chưởng khống Lục Đạo Luân Hồi.

Mười tám tầng luyện ngục ngưng tụ ra ngay cả Thời Gian Ma Thần, Ngũ Hành Ma Thần cũng bị ảnh hưởng, việc trấn áp sinh tử cự long do ức vạn thế giới ngưng thành là chuyện không khó.

"Ngao!" Một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, hắc bạch song long trực tiếp bị lửa luân hồi luyện ngục thiêu rụi thành hư vô.

Dương Mi và những người khác hít vào một ngụm khí lạnh, một kích của Sinh Tử Đạo Nhân tuy chỉ là thí thăm nhưng đã chứa đựng Sinh Tử đại đạo, còn thôi động cả sức mạnh ức vạn thế giới.

Bị xóa sạch dễ dàng như vậy, thực lực quả thực khủng bố.

Mọi người tin rằng chiêu vừa rồi của Thái Ất cũng tương tự là thí thăm, chưa phải toàn bộ thực lực, khẳng định còn có át chủ bài mạnh hơn.

Nếu chỉ dựa vào thủ đoạn của một người khẳng định không thể hạ được y.

"Chư vị đạo hữu, đừng đứng một bên xem kịch nữa, nếu không ra tay thì bần đạo mặc kệ đấy." Thái Ất cường đại thế nào, chỉ có Sinh Tử Đạo Nhân là rõ nhất.

So sánh sức mạnh thế giới, Thái Ất tinh thuần hơn y, uy năng mạnh hơn gấp ức lần không chỉ.

So sánh về pháp tắc chi đạo, Luân Hồi pháp tắc nghiền ép Sinh Tử pháp tắc.

Xét một cách nghiêm khắc, Sinh Tử pháp tắc chỉ có thể coi là một nhánh của Luân Hồi pháp tắc.

Nếu để Sinh Tử Đạo Nhân giao chiến một mình với Thái Ất, kết

quả chỉ có thảm bại, thậm chí là bị diệt sát.

Chính vì thế y mới tiêu cấp, vội vàng thúc giục những người khác ra tay.

Mọi người chỉ là đồng minh tạm thời, một khi gặp nguy hiểm sẽ mạnh ai nấy chạy, nhưng Dương Mi và những người khác vì pháp bảo nên buộc phải ra tay.

Mọi người nhìn nhau một cái, khí tức quanh thân bùng nổ dữ dội.

Ngũ Hành Đạo Nhân tỏa ra Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ hành hỗn nguyên chi khí, ức vạn sức mạnh thế giới ngưng thành ngũ hành luân bàn lơ lửng dưới chân.

Đồng thời trong tay xuất hiện một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo - Ngũ Hành Bát Quái Thiên Luân Bàn, tỏa ra nồng đậm ngũ hành hỗn độn chi khí.

Ngũ Hành Bát Quái Thiên Luân Bàn chứa đựng vô thượng trận pháp, mượn dùng Ngũ Hành Bát Quái để trấn áp chư thiên hạo vũ.

Thời Gian Ma Thần Thời Thần quanh thân tỏa ra Thời Gian pháp tắc, kết hợp với sức mạnh thế giới ngưng thành ức vạn đạo thời gian mệnh luân.

Chương 305

Trong sát na, Hỗn Độn giống như sản sinh ra thời gian vậy, tốc độ lưu động của hỗn độn chi khí đều bị Thời Thần Đạo Nhân chưởng khống.

Thời Gian Ma Thần cũng là một trong mười đại Hỗn Độn Ma Thần, ý niệm vừa động có thể làm thời gian đình chỉ, nghịch chuyển, gia tốc.

Chỉ cần búng tay một cái là có thể đem chư thiên thế giới đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Thời Thần Đạo Nhân tay cầm một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dạng la bàn, bao hàm thiên địa vạn vật, dung nạp chư thiên hạo vũ.

Một luồng sức mạnh thời gian bao la bành trướng bay ra, cấu thành vô số đạo lưới thời gian.

Sinh Tử Đạo Nhân tế ra hắc bạch song kiếm, hắc kiếm chủ sát, chưởng khống cái chết, mang theo vô hạn sát ý và tử vong sát khí ngưng thành một vầng huyết nhật chiếu rọi Hỗn Độn hư không.

Bạch kiếm trấn hồn, thôn phệ sinh cơ, tinh hoa sinh mệnh nồng đậm kết hợp sức mạnh thế giới huyễn hóa thành một vầng kim nguyệt tràn đầy tà ý.

Có hai kiếm trong tay có thể chưởng khống thiên địa sinh tử, huyết nhật kim nguyệt giống như khao khát sinh tử tỏa ra sắc thái tham lam.

Dương Mi quanh thân khí tức bộc phát, vô số đường Không Gian đại đạo lan rộng về phía Hỗn Độn hư không, phong tỏa không gian vô tận.

Chỉ cần là nơi có không gian đều bị y chưởng khống, từ một hạt bụi nhỏ bé đến chư thiên vạn giới to lớn.

Đồng thời khi phát ra khí tức, trong tay y xuất hiện một thanh phất trần tỏa ra nồng đậm Không Gian pháp tắc.

Phất trần thông thường đều màu trắng, nhưng của Dương Mi lại là phất trần màu xanh lục, trông vô cùng quái dị.

Phất trần trong tay y là dùng cành liễu của bản thể Hỗn Độn Không Tâm Liễu luyện chế thành.

Chỉ cần phẩy một cái là có thể dễ dàng quét sạch pháp bảo của người khác.

Nói thì dài, nhưng chỉ trong nháy mắt, bốn người đã tế ra pháp bảo, triển hiện vô thượng thần uy.

"Oanh!" Khí tức của bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vừa xuất hiện, trong Hỗn Độn tràn ngập sức mạnh thế giới vô cùng tận, thiên địa như bị phân cắt xuất hiện vô số vết nứt.

"Đi!" Bốn người đồng thời vung động pháp bảo, huyết nhật kim nguyệt tỏa ra Sinh Tử chi đạo ầm ầm nện xuống.

Vô số đạo Ngũ Hành Bát Quái Luân Bàn ngưng thành từng tòa trận pháp, phong cấm thiên địa chi lực, trấn áp về phía Thái Ất.

Thời Gian đại đạo ngưng thành ức vạn la bàn xuất hiện ở phía dưới Thái Ất, vô số sợi xích thời gian giống như muốn khóa chặt y lại.

Không gian hỗn độn như bị ép chặt, điên cuồng ép về phía Thái Ất.

Bốn luồng áp bách ngút trời ập đến, mọi thứ xung quanh đều vỡ vụn thành hư vô, chỉ còn mười tám tầng luyện ngục đang thủ hộ Thái Ất.

Bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đồng thời phát uy, sức mạnh không đơn giản là một cộng một mà là tăng theo cấp số nhân.

Thái Ất chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày phải đồng thời đối mặt với bốn vị tu sĩ cấp Hỗn Nguyên.

Đây là nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay, nhưng trong lòng Thái Ất vẫn không sợ hãi.

Có pháp bảo và minh hữu, có chí bảo và trận pháp.

Đối mặt khốn cảnh thì đã sao, một lực phá tan tất cả.

"Vút vút!" Trong mắt Thái Ất hiện lên sát ý, khí tức quanh thân ngang dọc kích động, bốn thanh sát kiếm tràn ngập sát ý vô cùng bay ra, lượn quanh một vòng trong hư không.

"Đang đang!" Bốn thanh hung kiếm đằng đằng sát khí bay ra, trong chớp mắt phá tan sự trói buộc xung quanh, Không Gian đại đạo, Thời Gian la bàn, huyết nhật kim nguyệt, Ngũ Hành Bát Quái mệnh luân đều bị chấn động.

Bốn thanh sát kiếm đó lần lượt là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm.

Mỗi một thanh sát kiếm đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhiễm vô cùng sát khí và oán niệm, chỉ cần tế ra Tru Tiên trận đồ là có thể bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận.

Bốn thanh sát kiếm giống như ác long khuấy đảo Hỗn Độn, tỏa ra kiếm ý hủy thiên diệt địa, vô số đạo phi kiếm tán loạn bay lượn, xuyên thoi bên trong ức vạn thế giới.

Trong sát na, vô số tiếng kim thiết giao nhau kêu vang, từng đạo hỏa quang bùng phát diễn sinh thành một biển lửa thiêu đốt Hỗn Độn hư không kêu răng rắc.

“Tru Tiên Tứ Kiếm!” Dương Mi nhìn thấy Tru Tiên Tứ Kiếm bộc phát sát ý vô cùng chống đỡ công kích của bốn người, không tự chủ được kinh hô lên.

Vô số nguyên hội trước, y cùng Hồng Quân, Âm Dương Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ đã cùng chiến Ma Tổ La Hầu.

Khi đó La Hầu bày ra Tru Tiên Kiếm Trận vây khốn bốn người.

Nếu không nhờ vào việc Âm Dương Lão Tổ và Càn Khôn Lão Tổ tự bạo làm La Hầu trọng thương, Hồng Quân hiển hóa tam thi đoạt lấy Tru Tiên Tứ Kiếm thì e rằng bọn họ đã chết trong Tru Tiên Kiếm Trận từ lâu rồi.

Hiện tại Dương Mi thấy lại Tru Tiên Tứ Kiếm, trong lòng vẫn còn một tia sợ hãi.

Có gì đó không đúng, khi xưa Hồng Quân đã thu lấy Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ, sao giờ lại lạc vào tay Thái Ất.

Quan trọng nhất là y mới chỉ tế ra bốn thanh sát kiếm chứ chưa thấy Tru Tiên trận đồ.

Tru Tiên Tứ Kiếm không có trận đồ thì uy lực sẽ giảm mạnh, bốn người bọn họ đồng thời ra tay vị tất đã không đoạt được.

Một khi đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm, thực lực sẽ tăng lên cực nhanh.

Ngay lập tức mọi người đều muốn đoạt lấy Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay Thái Ất.

Tuy rằng thiếu trận đồ nhưng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bộc phát uy năng vẫn vô cùng lớn.

Cần biết rằng pháp bảo mạnh nhất trong tay bọn họ cũng chỉ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn Chí Bảo thì đừng mơ tưởng tới.

Trong toàn bộ thế giới Hỗn Độn cũng chỉ có vài kiện, có được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã là tốt lắm rồi.

Trong mắt bốn người, Tru Tiên Tứ Kiếm đã là vật trong túi, hiện tại chỉ tạm thời ký gửi trong tay Thái Ất thôi.

Một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà phải đối phó với bốn vị tu sĩ cùng cấp bậc thì quả thực vô cùng khó khăn.

Nhưng bọn họ không biết rằng trong tay Thái Ất có Tru Tiên trận đồ, một khi tế ra có thể bày xuống Hồng Hoang đệ nhất sát phạt đại trận - Tru Tiên Kiếm Trận.

Lật tay một cái là có thể trấn áp bọn họ.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, Tru Tiên Tứ Kiếm hóa giải công kích của bốn người, Thời Gian la bàn, Ngũ Hành Bát Quái mệnh luân, huyết nhật kim nguyệt, vách ngăn không gian đều bị kiếm ý vô lượng xuyên thủng, hóa thành sức mạnh thế giới tiêu tán.

Tru Tiên Tứ Kiếm tuy chưa ngưng thành kiếm trận nhưng dù sao cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại thêm tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Thái Ất, việc đánh tan công kích của bốn người không phải chuyện khó khăn.

Đúng là: Có đi mà không có lại thì không phải phép.

Chương 306

Có Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay, sát phạt chi khí quanh thân Thái Ất đại tăng, một luồng khí tức bá đạo chấn phá chư thiên hạo vũ ngưng thành thế giới kiếm hướng về bốn người lao tới.

"Vút vút!" Tuyệt thế sát kiếm vô cùng vô tận lấp đầy toàn bộ Hỗn Độn hư không, ngưng thành bốn tôn dị thú.

Chỉ thấy một con Thanh Đồng Bạch Ngạch Hổ to bằng ức vạn thế giới, toàn thân tỏa ra sát khí diệt tuyệt nồng đậm, một tiếng hổ gầm có thể làm vỡ nát vô số thế giới.

Một con Chu Tước toàn thân đỏ rực tỏa ra hừng hực liệt diễm, đôi cánh dang rộng che lấp cả Hỗn Độn, mỗi một chiếc lông vũ đều tỏa ra Hãm Tiên kiếm cương khủng bố.

Một con Chúc Long hủy thiên diệt địa, đôi mắt bắn ra sát khí vô lượng, mỗi một phiến lân giáp to bằng một thế giới tỏa ra uy áp khủng bố chấn nát thiên khung.

Một con Huyền Vũ đồ lục toàn thân huyết hồng, giống như bò ra từ thế giới máu, toàn thân tràn đầy oán niệm vô cùng, trong đôi mắt hung tính ngập trời khiến người ta nhìn vào là hồn phi phách tán ngay lập tức.

Bốn tôn dị thú vừa xuất hiện, toàn bộ Hỗn Độn hư không đều chấn động, vô số vết nứt lan rộng như mạng nhện, ức vạn vạn thế giới trong nháy mắt hóa thành tro bụi tiêu tán.

Sắc mặt Dương Mi và những người khác biến đổi, kiếm ý tỏa ra từ Tru Tiên Tứ Kiếm đã được Thái Ất diễn hóa thành thực chất, ngưng tụ ra bốn tôn dị thú.

Điều này chứng minh sự vận dụng Tru Tiên Tứ Kiếm của Thái Ất đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong, thậm chí vượt xa trí tưởng tượng của bọn họ.

Lúc này kiếm không đơn thuần là kiếm nữa mà là vô thượng đại đạo, mỗi một thanh sát kiếm, mỗi một sợi lông tóc đều chứa đựng vô cùng đại đạo.

Tâm đầu mọi người đều có chút ngưng trọng, Tru Tiên Tứ Kiếm danh tiếng vang dội khắp Hồng Hoang, không dễ dàng gì đoạt được.

Nguy cơ ập đến, bốn người không còn giữ tay, pháp bảo trong tay tỏa ra quang mang rực rỡ.

"Bành!" Luồng khí tức khủng bố khiến Hỗn Độn cuộn trào, xuất hiện từng luồng hỗn độn loạn lưu, từng hố đen khổng lồ chưa kịp thôn phệ vạn vật đã bị khí thế bành trướng chấn nát.

Dương Mi vung phất trần trong tay, một cây Không Tâm Liễu chống đỡ cả thời không hỗn độn hiện ra, lay động vô số cành xanh giống như ức vạn thế giới đang chấn động vậy.

Mỗi một cành xanh quất ra đều tạo nên hố đen rộng ức ức ức ức vạn công lý trong Hỗn Độn hư không.

Bản thể Dương Mi là Hỗn Độn Không Tâm Liễu, có thể vô thị sự xung kích của pháp bảo.

Hồng Quân trước khi chứng đạo, dù đã tế ra rất nhiều pháp bảo đối chiến với Dương Mi thì đều bị y thu đi từng cái một.

Có thể thấy bản thể Dương Mi Lão Tổ cường đại thế nào.

Tuyệt đại đa số pháp bảo đều vô hiệu đối với y, nhưng Tru Tiên Tứ Kiếm thì khác.

Ngày trước đối chiến với La Hầu, Dương Mi từng bị thương

trong Tru Tiên Kiếm Trận, hiển nhiên không thể miễn dịch với công kích của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Thanh Đồng Bạch Ngạch Hổ trong nháy mắt đâm sầm vào cây liễu khổng lồ do phất trần quét ra, bộc phát tiếng oanh minh tạc hủy thiên địa, năng lượng khủng bố che phủ cả Hỗn Độn hư không.

Quang hoa vô cùng chiếu sáng cả Hỗn Độn.

Cùng lúc đó, la bàn trong tay Thời Thần Đạo Nhân bay ra, sức mạnh thời gian vô cùng ngưng thành dị thú Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ toàn thân đỏ rực, lưng sinh huyết dực, tựa hổ phi hổ, tựa báo phi báo, đôi lợi trảo có thể dễ dàng xé nát vô số thế giới.

Trong sát na, Cùng Kỳ và Đồ Lục Huyền Vũ lao vào chiến đấu, thiên địa bộc phát tiếng oanh minh kịch liệt.

Ngũ Hành Đạo Nhân và Sinh Tử Đạo Nhân cũng lần lượt thôi động pháp bảo ngưng thành thần thú kỳ dị gia nhập chiến đấu.

Lúc này Hỗn Độn giống như đang gặp tai nạn, dòng sông thời không vô tận lần lượt vỡ tan, vách ngăn thiên địa mỏng manh như tờ giấy, các hố đen hỗn độn tuần hoàn giữa hủy diệt và trọng sinh.

Tiếng va chạm như một chương nhạc êm tai chưa từng dứt đoạn.

Các loại đạo pháp động đãng trong hư không, nở rộ uy áp hủy thiên diệt địa, xóa sạch mọi sinh cơ.

Mọi người đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, phẩm giai pháp bảo lại cường đại nên trong thời gian ngắn khó lòng phân thắng bại.

Tuy rằng trong Hỗn Độn không có phương vị, nhưng địa điểm giao chiến luôn biến hóa, trôi dạt trong biển hỗn độn.

Phàm là thế giới nào đi qua đều bị dư uy giao chiến chấn cho phá toái, vô số sinh linh hóa thành tro bụi.

Trong Hỗn Độn không chỉ có đám người Dương Mi, mà còn có rất nhiều tu sĩ ẩn tàng, thậm chí là cường giả của các thế giới khác.

"Khí tức Tru Tiên Tứ Kiếm, chẳng lẽ Thái Ất đang phát sinh mâu thuẫn với ai đó." Trong Hỗn Độn Ngọc Thanh Thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thụ được Hỗn Độn động đãng truyền tới khí tức Tru Tiên Tứ Kiếm, vội vàng bấm ngón tay tính toán.

Lúc này mới phát hiện Thái Ất đang giao chiến kịch liệt với đám người Dương Mi.

Dương Mi Lão Tổ là nhân vật cùng thời kỳ với Hồng Quân, tu vi thông thiên triệt địa, lại có ba người Ngũ Hành Đạo Nhân trợ giúp.

Theo góc nhìn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, tình cảnh của Thái Ất rất đáng lo ngại.

Dù có bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận mà phải đối mặt với bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng lúc thì cũng sẽ phải chịu khổ đầu.

"Không được, ta phải đi giúp một tay." Tuy rằng tu vi của Thái Ất cao hơn lão, nhưng có thêm một người giúp sức thì sẽ thêm một phần nắm chắc.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết Thái Ất đang giao chiến thì thôi, đằng này đã biết thì khẳng định không thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

"Vút!" Nguyên Thủy Thiên Tôn tung người một cái, hóa thành một đạo Ngọc Thanh tiên quang bay về phía thâm sâu trong Hỗn Độn.

Tại Hỗn Độn Thái Thanh Thiên, trong cung Bát Cảnh, Thái Thanh Đạo Nhân cảm thụ được Hỗn Độn hư không chấn động cũng chỉ hơi nhíu mày, không hề có ý định đi giúp đỡ Thái Ất.

Thái Thanh Đạo Nhân thanh tĩnh vô vi, chỉ quan tâm đến đại đạo và truyền thừa đạo thống, căn bản không bận tâm đến người khác.

Đối với việc Thái Ất rơi vào nguy cơ, lão coi như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Tại Hỗn Độn hư không, trong cung Tử Tiêu, Thông Thiên cảm thụ được ba động chấn động xung quanh cũng như khí tức Tru Tiên Tứ Kiếm thì đã rõ sự tình.

Thông Thiên tuy đang bế quan tĩnh tư trong cung Tử Tiêu nhưng bản tính vẫn hiếu chiến, thích so chiêu với cường giả.

Hiện giờ cảm thụ khí tức Tru Tiên Tứ Kiếm, lão hận không thể rời khỏi cung Tử Tiêu để vào trong Hỗn Độn chiến một trận với Thái Ất.

Ngày đêm nghe đạo bên cạnh Đạo Tổ, tu vi bản thân đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, không hề yếu kém hơn Thái Ất.

Cảnh tượng bị mọi người đánh bại ngày trước vẫn còn trước mắt, nếu không có cấm lệnh của Đạo Tổ, Thông Thiên đã sớm phá không bay đi chiến một trận với Thái Ất rồi.

"Đồ nhi không cần gấp gáp, rồi sẽ có ngày có cơ hội tái chiến." Giọng nói hư vô phiêu miểu của Hồng Quân truyền tới khiến trái tim đang nôn nóng của Thông Thiên dần bình lặng lại.

Trong Hỗn Độn Vạn Phật Thiên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều cảm nhận được ba động giao chiến của Thái Ất, nhưng không dám tới gần.

Không phải thực lực không đủ, mà là đi cũng không giúp được gì, nội việc làm hưng thịnh Phật giáo đã đủ đau đầu rồi, ai rảnh đâu mà quản chuyện Thái Ất đánh nhau với người khác.

Chương 307

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, mọi người tán ra bốn phía, thiên địa bỗng chốc trống rỗng, khói lửa cuộn trào mang theo vô số đạo vận.

Thái Ất thực lực cường đại, pháp bảo trong tay càng có thể phá nát ức vạn vạn thế giới.

Nhưng đối thủ của y là bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều sử dụng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cuộc giao phong vẫn đang trong thế giằng co, khó lòng phân thắng bại.

Lấy một địch bốn quả thực không dễ dàng, hiện tại tuy nhìn qua có vẻ đứng ở vị trí bất bại nhưng thời gian kéo dài khẳng định sẽ xuất hiện biến số.

Thái Ất quyết định trực tiếp bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận để trấn áp bốn người.

"Vút!" Một tiếng xé gió vang lên, dưới chân Thái Ất xuất hiện một tấm trận đồ khổng lồ, bên trên có vô số đạo văn phác họa thành một tòa đại trận hùng vĩ.

Một luồng uy áp khủng bố sát thần tru tiên, đánh tan chư thiên dâng trào ra bốn phía.

"...Tru Tiên trận đồ." Thái Ất vẫn luôn không tế ra Tru Tiên trận đồ khiến đám người Thời Thần Đạo Nhân tưởng rằng y không có trận đồ, chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm.

Hiện tại Tru Tiên trận đồ xuất hiện, chẳng phải có thể bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận sao.

Nếu chỉ có Tru Tiên Tứ Kiếm thì tuyệt đối có thể hạ được y, nhưng có thêm trận đồ thì khái niệm hoàn toàn khác rồi.

Tru Tiên Kiếm Trận được mệnh danh là Hồng Hoang đệ nhất sát phạt đại trận, uy năng bộc phát vô cùng khủng bố.

Năm xưa Thông Thiên bày xuống Tru Tiên Kiếm Trận, Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác đã phải tốn bao nhiêu thủ đoạn mới phá được đại trận đó.

Giờ đây Thái Ất chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận mới biết được uy lực thực sự của nó.

"Tru Tiên Kiếm Trận." Lời vừa dứt, Tru Tiên trận đồ xoay tròn cực tốc, từng luồng khí tức đánh tan tiên nhân, giết chết phật đà chấn nhiếp Hỗn Độn hư không.

Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm lần lượt quy vị, lơ lửng xung quanh Thái Ất.

Lúc này toàn bộ thế giới Hỗn Độn đều run rẩy, kiếm khí sát phạt vô cùng quét sạch chư thiên vạn giới.

"Vút vút!" Từng tiếng xé gió truyền ra xung quanh, từng đạo trận văn bao phủ toàn bộ thế giới Hỗn Độn cấu thành một tòa cự trận ngút trời.

Vô số kiếm cương diễn hóa chư thiên vạn vật, hình thành từng dải trật tự.

Theo sự vận chuyển của Tru Tiên Kiếm Trận, Hỗn Độn hư không bị vĩ lực thiên địa viết lại.

Hỗn Độn tạp loạn vô tự lúc trước giờ hiện ra từng dải kiếm đạo quy tắc, vách ngăn trận pháp cách tuyệt Hỗn Độn hư không, ngăn chặn thời gian và không gian.

Trong phạm vi Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ có kiếm đạo quy tắc là chí cao vô thượng, bất kỳ sức mạnh pháp tắc hay trật tự thế giới nào cũng đều bị áp chế không thương tiếc.

Toàn bộ Hỗn Độn biến thành thế giới của kiếm, Thái Ất giống như một vị chúa tể chưởng khống vận mệnh của tất cả sinh linh.

Một luồng uy áp ngút trời quét sạch chư thiên hạo vũ.

Bất kể là đại năng ẩn tàng trong Hỗn Độn hay sinh linh của chư thiên vạn giới, khi cảm nhận được uy áp của Tru Tiên Kiếm Trận đều đang run rẩy.

Ngay cả đám người Dương Mi trong lòng cũng bắt đầu phát sợ.

Dương Mi từng tận mắt chứng kiến uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận nên biết rõ sự khủng bố của nó.

Lúc đó người bày trận là La Hầu chỉ có thực lực Chuẩn Thánh viên mãn.

Hiện tại Thái Ất với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ thôi động Tru Tiên Kiếm Trận, uy áp đã bao trùm toàn bộ Hỗn Độn hư không.

Giống như trên đỉnh đầu bọn họ đang treo một thanh sát kiếm có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Sự lo lắng trong lòng mọi người không phải là không có lý, giờ đây vấn đề không còn là tranh đoạt pháp bảo nữa, mà là có thể sống sót rời đi hay không.

“Chư vị đạo hữu muốn sống sót rời đi thì phải tung ra toàn bộ át chủ bài thôi.” “Nếu còn giấu giếm hay tính kế lẫn nhau thì chỉ có hại mình hại người, không một ai có thể thoát ra được đâu.” Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất khả phá, hiện tại vừa vặn có bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vị tất đã không phá được đại trận.

Nhưng mọi người đều mang ý đồ riêng, chỉ muốn giữ mạng mà không chịu dốc sức thì sẽ bị hạn chế khắp nơi, cuối cùng khó tránh khỏi kết cục thân tử đạo tiêu.

Dương Mi không phải nói quá lời, lúc nãy y thi triển Không Gian Na Di đại pháp cũng không thể thoát ra khỏi thời không này, muốn rời đi an toàn chỉ có cách phá trận mà thôi.

Mọi người đều biết nguy cơ trước mắt nhất định phải cùng nhau vượt qua, do đó lần lượt tung ra át chủ bài.

Sinh Tử Đạo Nhân tế ra một mặt cờ nhỏ, bên trên phủ đầy đạo văn phức tạp, tỏa ra nồng đậm sinh tử chi khí.

Mặt cờ nhỏ này là linh bảo bạn sinh, thuộc hàng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tên gọi là Sinh Tử Phá Diệt Kỳ.

Dùng Sinh Tử Phá Diệt Kỳ có thể bày xuống Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên Trận, bất kể là lực phòng ngự hay công kích đều có thể phát huy tới cấp bậc Chí Bảo.

Thời Thần Đạo Nhân trong tay xuất hiện một mặt bảo kính, vô số thiên đạo huyền văn tỏa ra nồng đậm Thời Gian pháp tắc.

Từng luồng khí tức hư vô từ trong bảo kính cuộn trào mãnh liệt, xung quanh ngưng tụ ra từng vòng xoáy thời gian.

"Chẳng lẽ là Côn Luân Kính?" Thái Ất nhìn thấy Côn Luân Kính trong tay Thời Thần Đạo Nhân thì thầm kinh kỳ trong lòng.

Trong ký ức kiếp trước, Côn Luân Kính là pháp bảo của Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Luân, có năng lực xuyên thủng thời gian và không gian.

Việc xuyên thủng thời gian không phải là khuấy động dòng sông thời gian, mà là trực tiếp truyền hoán tiền thân hoặc vị thân từ một thời không khác tới.

Uy lực mạnh mẽ không kém gì uy năng của Chí Bảo.

Hiện tại Thời Thần Đạo Nhân tế ra Côn Luân Kính, chẳng lẽ y có liên quan gì tới Tây Vương Mẫu.

Cần biết rằng Tây Vương Mẫu là nữ tử, còn Thời Thần Đạo Nhân lại trong hình dáng nam nhân, chẳng lẽ là nữ phẫn nam trang.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra cắt đứt dòng suy nghĩ của Thái Ất.

Chỉ thấy trong tay Ngũ Hành Đạo Nhân xuất hiện một cái ma hồ, vô số đạo văn phác họa thành Ngũ Hành Bát Quái, bốn phía có hình dạng thần mô, một luồng sức mạnh thôn phệ từ trong đó lan tỏa ra.

Trong tay y chính là Thôn Thiên Ma Hồ, có thể luyện hóa thiên địa vạn vật, tuy không phải Chí Bảo nhưng lại có thể phát huy uy lực của Chí Bảo.

Khi ma hồ thôi động đến cực hạn, ngay cả trời cũng có thể nuốt chửng.

Dương Mi ngược lại không tế ra thêm pháp bảo nào, vẫn cầm phất trần trong tay, Không Gian pháp tắc phiêu nhiên thoát tục.

Không phải y không có pháp bảo, mà y cảm thấy một thanh phất trần này có thể tạm thời đối phó được nguy cơ trước mắt nên chọn cách ẩn giấu một số thủ đoạn.

Chương 308

Trong khoảnh khắc Tru Tiên Kiếm Trận khai mở, bốn người dùng pháp bảo hình thành đạo vực cường đại để chống đỡ những luồng kiếm cương vô hình.

Cho dù có bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng phá Tru Tiên Kiếm Trận, thậm chí có pháp bảo có thể bộc phát uy năng Chí Bảo, nhưng Thái Ất vẫn không sợ.

Năm xưa Thái Ất và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng phá Tru Tiên Kiếm Trận đã phải tế ra vài kiện Chí Bảo, thi triển đủ loại thủ đoạn mới phá được.

Hiện giờ Thái Ất bày trận, lại có thêm nhiều pháp bảo trong tay, việc giữ vững Tru Tiên Kiếm Trận là chuyện trong lòng bàn tay.

"Vút vút!" Theo ý niệm cuộn trào, Tru Tiên Kiếm Trận giống như sống lại, vô số đạo kiếm cương đều như sản sinh linh trí, khí tức hủy diệt vô cùng bao trùm Hỗn Độn, sắc màu giết chóc vô tận bao phủ Hồng Mông.

Tru tiên lợi, lục tiên vong, hãm tiên tứ xứ hồng quang, tuyệt tiên biến hóa vô cùng diệu, đại la thần tiên huyết nhiễm thường.

Vô số kiếm cương đi tới đâu, địa phong thủy hỏa đều bạo động tới đó, thiên lôi câu địa hỏa, cương phong quất thương khung, hỗn độn hồng lưu nghịch chuyển chư thiên, một trận tai kiếp đang ở ngay trước mắt.

"Bành!" Một tiếng nổ truyền ra, bốn cửa của Tru Tiên Kiếm Trận lần lượt trấn áp bốn người.

Tru Tiên Môn vây khốn Dương Mi, Hãm Tiên Môn trấn áp Ngũ

Hành Đạo Nhân, Tuyệt Tiên Môn bao phủ Thời Thần Đạo Nhân, Lục Tiên Môn diệt sát Sinh Tử Đạo Nhân.

Trong sát na, Hỗn Độn chia làm bốn môn hộ ngăn cách mọi người ra.

Thái Ất một mình khống chế bốn thanh sát kiếm Tru Tiên, Tuyệt Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên giống như phân thân vậy, lần lượt giao chiến với bốn người.

Việc này tiêu hao nguyên thần vô cùng lớn.

Trong Lục Tiên Môn tràn ngập sát lục chi khí vô cùng, một luồng nguy cơ tử vong bao trùm xung quanh Sinh Tử Đạo Nhân.

"Vút vút!" Vô số sát lục kiếm cương xuyên thủng thời không Hỗn Độn diễn sinh ra từng hố đen giống như muốn thôn phệ vạn vật vậy.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thái Ất là chúa tể tuyệt đối, mỗi một luồng sát lục kiếm cương giống như một thế giới ngưng thành một con kiếm long dài ức ức ức ức vạn công lý.

Quanh thân đều tỏa ra sát lục chi khí màu huyết sắc, mũi kiếm sắc bén đủ để xuyên thủng mọi sự vật trên đời.

"Ngao!" Một tiếng gầm giận dữ truyền tới, con huyết sắc kiếm long khổng lồ lượn lờ ngang dọc trong Lục Tiên Môn, đuôi rồng khổng lồ quét ngang chư thiên vạn giới.

Khí tức trấn áp Hỗn Độn Hồng Mông phủ đầu nện xuống Sinh Tử Đạo Nhân.

Cảm giác áp bách bao la truyền tới, hư không xung quanh xuất hiện vết nứt giống như có một tòa lao lồng đang khóa chặt cơ thể y lại.

Sinh Tử Đạo Nhân tuy chưa từng thực sự chứng kiến uy năng của

Tru Tiên Kiếm Trận nhưng cũng có thể cảm nhận được sự cường đại của nó.

Một khi huyết sắc kiếm long trong hư không đánh trúng thân thể, cho dù không chết thì ít nhất cũng bị trọng thương.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận nguy cơ trùng trùng, không được phép để bị trọng thương, ngay cả một chút sát thương nhỏ nhất cũng sẽ khiến y rơi vào tuyệt cảnh sinh tử.

Sinh Tử Đạo Nhân không chút trì hoãn, Sinh Tử Phá Diệt Kỳ trong tay tỏa ra đạo vận khủng bố, từng dải Sinh Tử pháp tắc ngưng thành từng đạo trận văn tọa lạc trong hư không diễn hóa thành trận cơ.

Vô số sinh tử trận văn tương hỗ cảm ứng bộc phát ba động khủng bố, một luồng khí tức bao la bao phủ chư thiên vạn giới.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, chỉ thấy trong hư không xuất hiện một tòa Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên Trận hạo đại.

Để chống đỡ sự oanh kích của Lục Tiên kiếm cương, ngoài các Chí Bảo phòng ngự cường đại ra thì sử dụng trận pháp để ngăn cản cũng hiệu quả tương đương.

Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên Trận bất kể là lực phòng ngự hay công kích cũng không kém uy năng của Chí Bảo là bao.

"Ông!" Vô số sinh tử đạo văn ngưng thành một đạo màn sáng huyền ảo lung linh, trong chớp mắt đã ngăn cách sát ý bao la ở bên ngoài.

Sinh Tử Đạo Nhân cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, áp lực cực đại đột nhiên tiêu tán.

Trận pháp đối trận pháp, trong lòng Sinh Tử Đạo Nhân có một tia kỳ đãi, muốn biết liệu trận pháp của mình có thể chống đỡ được một phần tư uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận hay không.

“Băng!” Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, huyết sắc kiếm long với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai mãnh liệt đâm vào màn sáng sinh tử thất thải, bộc phát tiếng vang kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Sóng âm chấn động màng nhĩ giống như sóng lớn ngút trời quét sạch chư thiên hạo vũ, vô số thế giới trong nháy mắt băng toái hóa thành tro bụi.

Những tia lửa phát ra từ vụ va chạm hóa thành một biển lửa hỗn độn nung nấu hư không kêu răng rắc, nhiệt độ nóng bỏng có thể làm tan chảy vạn vật.

Đạo vận nồng đậm giống như lưỡi dao sắc bén tùy ý xuyên hành trong Hỗn Độn, bất kể là tinh thần hỗn độn hay vách ngăn thế giới đều bị xóa sạch không thương tiếc.

Màn chắn thất thải do Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên đại trận ngưng thành vô cùng kiên cố, có thể coi là lực phòng ngự cấp Chí Bảo, còn cứng hơn vách ngăn thế giới gấp ức vạn lần.

Lục Tiên Môn dù sao cũng chỉ có một thanh Lục Tiên Kiếm trấn thủ, uy năng bộc phát thực sự vô cùng cường đại nhưng chưa đủ để chỉ một kích là có thể hủy diệt Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên đại trận.

Tuy chưa phá được Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên đại trận nhưng dưới sự xung kích của kiếm cương vô lượng, màn sáng thất thải kia vẫn rung chuyển điên cuồng.

“Đang đang!” Từng tiếng va chạm kêu vang bộc phát hỏa quang vô cùng, màn sáng thất thải trở nên lung lay sắp đổ giống như sắp vỡ vụn vậy.

Tu vi của Thái Ất mạnh hơn Sinh Tử Đạo Nhân tới hai tiểu cảnh giới.

Cộng thêm uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, tuyệt đối có thể trấn

áp được Sinh Tử Đạo Nhân.

Tuy rằng trong thời gian ngắn Sinh Tử Phá Diệt đại trận có thể chống đỡ sự oanh kích của Lục Tiên kiếm cương, nhưng thời gian kéo dài khẳng định sẽ không trụ vững.

Nếu chỉ nhất mực phòng ngự, cuối cùng khẳng định sẽ lạc bại, thậm chí tử vong.

Tất phải tiến hành phản kích, tranh thủ mở ra đột phá khẩu, không chừng có thể tạc khai một góc Tru Tiên Kiếm Trận để đào thoát.

Tru Tiên Kiếm Trận một khi bố hạ, có thể phong tỏa thời không, ngay cả Dương Mi tinh thông Không Gian chi đạo cũng vô pháp đào thoát.

Nếu như có thể tạc khai một góc trận pháp, liền có thể viễn độn hư không, còn về phần sống chết của kẻ khác, Sinh Tử Đạo Nhân căn bản không thèm để ý.

Hiện tại không phải lúc giảng nhân nghĩa, có thể chạy thoát tính mạng mới là chính đạo.

Chuyện "chết đạo hữu không chết bần đạo" vốn là điều vô cùng thường thấy.

Nhưng then chốt là, Sinh Tử Đạo Nhân phải có năng lực tạc khai một góc Tru Tiên Kiếm Trận.

Ý niệm vừa động, chu thân Sinh Tử Đạo Nhân tán phát Sinh Tử Pháp Tắc, huyết sắc sát khí cuồn cuộn hung dũng, ngưng thành một đạo thân ảnh vĩ ngạn.

Chỉ thấy y cao đạt ức ức vạn trượng, đầu đội thương thiên, chân đạp Hỗn Độn, toàn thân khắc ấn Thiên Đạo thần văn, vô cùng Sinh Tử chi khí kẹp tạp sát khí, nhuốm đẫm chư thiên hạo vũ.

Một đôi mắt đỏ ngầu tinh hồng tán phát ma uy ngất trời, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chấn toái Hỗn Độn hư không.

Đây là một tôn thân thể vĩ ngạn mà Sinh Tử Đạo Nhân dùng Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên Đại Trận kết hợp với sức mạnh thế giới ngưng thành: Sinh Tử Ma Tôn.

Chương 309

Trên thân mười hai vạn chín ngàn sáu trăm huyệt khiếu giống như từng cái tiểu thế giới, bộc phát năng lượng vô cùng, toàn thân cốt huyết đều tán phát Sinh Tử chi khí nồng đậm. "Hống!" Sinh Tử Ma Tôn gầm thét một tiếng, cánh tay như khung trời cao cử hai binh cự phủ phá toái chư thiên, một kích vung xuống, toàn bộ Hỗn Độn xuất hiện vô số đạo hắc động thôn phệ vạn vật. "Đang đang!" Vô số sát lục kiếm cương oanh kích trên thân Sinh Tử Ma Tôn, bộc phát đạo đạo hỏa hoa nhưng không thể gây thương tổn được phân hào.

Thái Ất có chút kinh ngạc, Ma Tôn ngưng thành từ Sinh Tử Phá Diệt Tuyệt Tiên Đại Trận quả nhiên cường đại, có thể dễ dàng ngăn cản Lục Tiên kiếm mang oanh kích.

Cự phủ trong tay bộc phát uy năng càng thêm phàm tục, tràn ngập hơi thở phá hoại và hủy diệt.

Quả nhiên, mỗi một vị Hỗn Độn Ma Thần có thể tồn tại đến nay đều sở hữu bài tẩy cường đại, không dễ đối phó như vậy.

Chu thân Thái Ất Luân Hồi pháp chỉ ngưng thành quang trụ trùng thiên phi khứ, Lục Tiên Kiếm cuồng loạn run động, nhất hóa ức vạn, ức vạn hóa vô số, che kín toàn bộ Lục Tiên Môn.

Nhìn lại, trong Lục Tiên Môn tán phát vô số kiếm mang khiến người ta vô pháp nhìn thẳng.

Tru Tiên Kiếm Trận là một tòa đại trận, nhưng không có nghĩa là bên trong không thể bố hạ thêm trận pháp khác.

Vạn Tiên Trận còn có thể bao hàm Lưỡng Nghi Trận, Tứ Tượng Trận, thì trong Tru Tiên Kiếm Trận vẫn có thể bố hạ kiếm trận.

Vô lượng Luân Hồi pháp tắc dung nhập vào mỗi một binh Lục Tiên kiếm cương, cấu thành Luân Hồi trận cơ, tán phát kiếm uy ngất trời. "Ông!" Vô số Luân Hồi kiếm mang đồng thời run động, một tòa Luân Hồi Lục Tiên Trận tọa lạc trong Lục Tiên Môn, uy áp khủng bố chấn động chư thiên Hồng Mông.

Bình thường Thái Ất đều khiến kẻ khác hãm vào luân hồi, hiện giờ lại khiến Lục Tiên Kiếm hãm vào vô tận luân hồi.

Tương đương với việc có vô cùng vô tận Lục Tiên Kiếm oanh xuống, dù Sinh Tử Ma Tôn có thể kháng cự đến đâu cũng không ngăn được sự oanh kích vô hạn này. "Hưu hưu!" Vô số binh Lục Tiên Kiếm xuyên thấu Hỗn Độn hư không, vạch phá chư thiên vạn giới, đâm thủng thiên địa Hồng Mông, để lại từng đạo quỹ tích huyết sắc, tán phát uy áp phá diệt vạn vật, chớp mắt đã đến trước mặt Sinh Tử Ma Tôn.

Sinh Tử Đạo Nhân trong lòng phát hoảng, Sinh Tử Ma Tôn tuy lực phòng ngự cường đại nhưng không chịu nổi oanh kích vô hạn, chưa kể bản thể cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Lục Tiên Kiếm oanh xuống bộc phát uy năng còn khủng bố hơn.

Một kích này e là khó lòng ngăn cản.

Dù khó cũng không thể ngồi chờ chết, Sinh Tử Đạo Nhân thúc động Sinh Tử Phá Diệt Kỳ, tán phát vô lượng Sinh Tử pháp tắc. "Hô!" Song phủ trong tay Sinh Tử Ma Tôn cuồng phong phách khảm, mỗi lần huy động đều có vô số Hỗn Độn phủ ảnh bay ra, xé rách vô tận thời không.

Trong sát na, vô cùng vô tận Lục Tiên Kiếm và cự phủ va chạm vào nhau, bộc phát tiếng nổ hủy thiên diệt địa, toàn bộ Hỗn Độn hư không đều đang run rẩy.

Ngay cả Lục Tiên Môn bàng đại cũng bị chấn động lung lay, vô số

đạo văn phân phân tỏa sáng mới trấn áp xuống được.

Năng lượng khủng bố trong nháy mắt hóa tác đạo vận phiêu sái chư thiên vạn giới.

Trong vô số hắc động Hỗn Độn, chỉ thấy vô cùng kiếm mang cùng phủ ảnh tương chàng, gợn sóng khủng bố tồi hủy hết thảy xung quanh.

Uy năng của một kích này quá mức cường đại, suýt chút nữa ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không thể phong tỏa được dư uy bộc phát.

Cùng lúc đó, trong Hãm Tiên Môn truyền đến hơi thở kinh thiên động địa đáng sợ.

Ngũ Hành Đạo Nhân tay cầm Thôn Thiên Ma Hồ, chu thân Ngũ Hành pháp tắc ngưng thành ức vạn thế giới chiếu diệu chư thiên.

Từng đạo thôn phệ chi lực khủng bố từ trong ma hồ tán phát ra, giống như muốn thôn phệ vạn vật thiên địa.

Thôn Phệ pháp tắc mà Ngũ Hành Đạo Nhân chưởng khống là do Thôn Phệ Ma Thần nắm giữ.

Thôn Phệ Ma Thần cũng là một trong thập đại Hỗn Độn Ma Thần, nhưng sau khi bị Bàn Cổ đánh sát, thương thế quá nặng, hơi tàn thoi thóp vô pháp khôi phục.

Ngũ Hành Đạo Nhân cơ duyên xảo hợp gặp được thôn phệ tàn thi, dùng Ngũ Hành Luyện Khí đại pháp cưỡng hành đem tàn thi luyện chế thành Thôn Thiên Ma Hồ.

Thôn Thiên Ma Hồ luyện từ tàn thi Ma Thần có uy lực không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí còn cường đại hơn. "Hô!" Thôn Thiên Ma Hồ đột nhiên biến lớn, tán phát vô lượng thôn phệ phong bạo, cấu thành từ ức vạn đạo thôn phệ vòng xoáy, hình thành

một tòa Phệ Thiên Diệt Hồn Đại Trận.

Thôn phệ chi lực bàng bạc đem Hỗn Độn thôn phệ sạch sành sanh, ngay cả Hãm Tiên kiếm khí cũng bị hấp thu vô tình.

Thái Ất tọa trấn trong Tru Tiên Trận Đồ, thần thức bao phủ toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, liếc mắt liền có thể nhìn rõ chiến huống bên trong.

Thấy Ngũ Hành Đạo Nhân thúc động Thôn Thiên Ma Hồ thôn thực đông đảo Hãm Tiên kiếm khí, trong lòng hắn có chút kinh ngạc.

Ngũ Hành Đạo Nhân quả nhiên đủ độc lạt, dám đem tàn thi Hỗn Độn Ma Thần luyện thành pháp bảo.

Phải biết rằng, dù là Hỗn Độn Ma Thần xếp hạng cuối cùng cũng có thể là một phương đại năng.

Luyện chế Hỗn Độn Ma Thần thành pháp bảo không chỉ cần thực lực cường đại mà còn cần gan dạ sáng suốt.

Thử hỏi trong Hồng Hoang có ai dám làm vậy, e rằng chỉ có Ngũ Hành Đạo Nhân mới thực hiện được tráng cử này.

Thái Ất ý niệm vừa động, Hãm Tiên Kiếm tán phát vô cùng kiếm mang, hồng quang huyết sắc chiếu diệu ức vạn thế giới.

Theo vô số Hãm Tiên kiếm cương ngưng tụ, một tôn thân ảnh khổng lồ ức ức vạn trượng đạp lập hư không.

Chỉ thấy toàn thân huyết hồng do vô cùng kiếm mang tổ chức thành, mỗi một sợi lông tóc, mỗi một giọt tiên huyết đều tràn ngập kiếm ý hạo hãn.

Giống như một vị Vô Thượng Kiếm Tôn hủy thiên diệt địa, bộc phát khí tức khủng bố chấn toái chư thiên hạo vũ.

Thôn Thiên Ma Hồ dùng tàn thi Thôn Phệ Ma Thần luyện thành,

nếu chỉ dùng kiếm khí khẳng định vô pháp chống đỡ, chỉ bị thôn phệ vô tình.

Cho nên Thái Ất ngưng tụ ra Vô Thượng Kiếm Tôn, đem Kiếm Đạo phát huy đến cực hạn, tịch diệt vạn linh.

Vô Thượng Kiếm Tôn giống như cực điểm của Kiếm Đạo, tượng trưng cho uy năng đỉnh phong nhất. "Hô!" Khí tức quanh thân Kiếm Tôn hung dũng, Hãm Tiên Kiếm trong tay giống như cự trụ chống trời, cuồng loạn múa may.

Kiếm ý bàng đại đủ để phá toái Hỗn Độn phong bạo, vô số hắc động bị ngõa giải.

Áp bách cảm khủng bố khiến Hỗn Độn đều chấn động.

Thôn phệ vòng xoáy do Thôn Thiên Ma Hồ ngưng thành bị vô số đạo cực đạo kiếm ý chém cho tứ phân ngũ liệt, chỉ còn lại pháp tắc chi lực nhạt nhòa đang dũng động.

Kiếm ý phát huy đến cực hạn đủ để phách khai thiên địa, thậm chí năng trọng diễn thế giới, luyện hóa Hỗn Độn.

Phách khai thôn phệ vòng xoáy không phải là chuyện khó.

Chương 310

Ngũ Hành Đạo Nhân sắc mặt có chút biến hóa, thôn phệ vòng xoáy nhìn qua đơn giản nhưng thực chất có thể thôn thực vô số thế giới, vậy mà lại bị Vô Thượng Kiếm Ý phá đi.

Điều này chứng minh Kiếm Tôn trước mắt bộc phát uy năng thập phần cường đại, mỗi một kích đều không dưới uy năng của chí bảo.

Trên thân không có phòng ngự pháp bảo, lại không hiểu Trận Pháp chi đạo, chỉ có thể mượn nhờ Thôn Thiên Ma Hồ luyện hóa vạn vật.

Đúng, Kiếm Tôn trước mắt cường đại thì đã sao, y tinh thông luyện khí chi thuật, ngay cả nhục thân Hỗn Độn Ma Thần còn có thể luyện thành pháp bảo, lẽ nào không thể đem Kiếm Tôn trước mắt xem như thiên tài địa bảo mà luyện chế thành pháp bảo?

Phải nói rằng Ngũ Hành Đạo Nhân vô cùng điên cuồng, trong mắt y, vạn vật giai khả luyện thành pháp bảo.

Nhỏ như một sợi lông vũ, lớn như vô số thế giới đều có thể hóa thành pháp bảo, chẳng qua nguyên liệu sử dụng khác nhau mà thôi.

Trong sát na, Kiếm Tôn bàng đại trong mắt Ngũ Hành Đạo Nhân dần biến thành một đống dược liệu. "Oanh!" Toàn thân Ngũ Hành Đạo Nhân ngưng tụ ra Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ ngũ chủng bản nguyên chi lực, dần ngưng thành Ngũ Hành Linh Hỏa, bộc phát nhiệt độ khủng bố thiêu cháy hết thảy.

Ngũ Hành Đạo Nhân tinh thông Ngũ Hành Luyện Khí Thuật, nhờ Ngũ Hành Linh Hỏa mới luyện thành Thôn Thiên Ma Hồ từ Thôn Phệ Ma Thần.

Hiện tại y muốn thúc động Thôn Thiên Ma Hồ ngưng ra Thôn Phệ

Linh Hỏa, kết hợp Ngũ Hành Linh Hỏa để luyện chế Kiếm Tôn thành một kiện pháp khí báo phế.

Chỉ cần luyện bạo Kiếm Tôn, Hãm Tiên Kiếm báo phế, trận pháp sẽ bị phá khai một góc.

Khi đó liền có thể đào ly phạm vi Tru Tiên Kiếm Trận. "Oanh!" Thôn Thiên Ma Hồ mãnh liệt bộc phát Thôn Phệ Linh Hỏa, kết hợp Ngũ Hành Linh Hỏa hình thành Ngũ Hành Thôn Thiên Viêm, tán phát nhiệt độ rực nóng tiêu dung thế giới, Hỗn Độn hư không trực tiếp bị thiêu xuyên. "Khứ!" Ngũ Hành Đạo Nhân đại thủ vung lên, Ngũ Hành Thôn Thiên Viêm trong tay trong thuấn gian hóa thành một biển lửa bao trùm toàn bộ Hãm Tiên Môn.

Âm thanh hư không phá toái không ngừng truyền ra, phàm là vật gì chạm vào Ngũ Hành Thôn Thiên Viêm đều bị thiêu cháy thành hư vô.

Kiếm Tôn diện vô biểu tình, không đoạn huy động Hãm Tiên Kiếm trong tay, vô số đạo cực hạn kiếm ý phá toái hư không, hủy diệt Ngũ Hành Thôn Thiên Viêm.

Theo việc Ngũ Hành Thôn Thiên Viêm thôn phệ năng lượng càng ngày càng nhiều, một tôn cự nhân tán phát thất thải liệt diễm chậm rãi thành hình.

Chỉ thấy y cao đạt ức ức vạn trượng, Ngũ Hành Thôn Thiên Viêm thất thải ngưng thành nhục thân đỏ rực, tán phát nhiệt độ đáng sợ thiêu rụi hết thảy sinh cơ.

Trên đầu lâu dữ tợn mọc ra hai chiếc sừng, giống như đội lấy hai thế giới, trong tay nắm một thanh kim sắc cự chùy có từng tia lôi mang lấp lánh.

Lôi hỏa giao gia tràn ngập toàn bộ Hãm Tiên Môn khiến khí tức của y càng thêm cuồng bạo.

Theo lôi chùy trong tay Hỏa Thần không đoạn hạ xuống, vô số chùy ảnh phi vũ tạp toái vạn vật, phá diệt Hỗn Độn. "Đang đang!" Cự chùy cùng cự kiếm va chạm, bộc phát xung kích hủy thiên diệt địa, ngay cả Hãm Tiên Môn cũng đang điên cuồng run rẩy, suýt chút nữa xuất hiện vết nứt.

Thái Ất biết Ngũ Hành Đạo Nhân là một kẻ ngoan nhân, một khi phát điên chuyện gì cũng làm được.

E rằng chỉ có y mới dám nảy sinh ý định luyện phế Hãm Tiên Kiếm, nhưng phải thừa nhận biện pháp của Ngũ Hành Đạo Nhân rất khả thi.

Chí ít Thái Ất cảm thụ được uy năng Hãm Tiên Kiếm đang suy yếu, thậm chí ngay cả Kiếm Tôn mỗi lần va chạm với cự chùy đều sẽ bị mài mòn một chút sức mạnh.

Tuy sức mạnh suy yếu rất nhỏ, nhưng nếu kéo dài sẽ trở nên vô cùng bàng đại, thậm chí vô pháp duy trì hình thái Kiếm Tôn.

Khi đó sẽ rơi vào hạ phong, bị Ngũ Hành Đạo Nhân áp chế.

Thủ đoạn của Hỗn Độn Ma Thần quả nhiên quỷ dị phi phàm, có thể tiêu nhược sức mạnh Kiếm Tôn.

E rằng ngay cả Thông Thiên tinh thông luyện khí chi thuật cũng không có bản sự này.

Không được, tất phải thay đổi hiện trạng, nếu không Hãm Tiên Kiếm thật sự sẽ bị Ngũ Hành Đạo Nhân luyện cho báo phế. "Hưu!" Chu thân Thái Ất Luân Hồi pháp tắc dũng động, ngưng thành từng đạo Luân Hồi trận bàn, đạo văn huyền diệu xoay chuyển theo trận bàn, trong thuấn gian đánh vào thể nội Kiếm Tôn.

Sát na gian, uy năng Vô Thượng Kiếm Tôn bạo trướng, Hãm Tiên Kiếm trong tay kết hợp Luân Hồi chi lực oanh nhiên huy xuất.

Chỉ thấy một đạo huyết sắc kiếm mang ức ức vạn trượng giống như ráng chiều đâm rách bóng đêm, đem biển lửa trước mặt phách thành hai nửa.

Huyết sắc kiếm mang tuy chỉ có một đạo, nhưng lại như hãm vào vô hạn luân hồi, không ngừng huy xuất.

Kiếm mang khủng bố tung hoành Hỗn Độn thời không, phá toái vạn vật vũ trụ.

Ngũ Hành Đạo Nhân sắc mặt biến đổi, một kích trước mắt nhìn qua đơn giản thực chất ám hàm vô cùng sát cơ, giống như bị vô số binh Hãm Tiên Kiếm đồng thời đánh trúng, căn bản vô pháp né tránh.

Biện pháp duy nhất là chính diện chống đỡ, chịu được thì sống, không xong chỉ có con đường chết.

Ngũ Hành Đạo Nhân không thiếu nhất là gan dạ, muốn chết thì liều một phen.

Chu thân Ngũ Hành pháp tắc hạo hãn điên cuồng rót vào Thôn Thiên Ma Hồ, cực tốc thúc động Hỏa Thần huy vũ Lôi Thần Chùy.

Theo Lôi Thần Chùy huy ra, lôi đình tràn đầy hơi thở Hỗn Độn kết hợp Ngũ Hành Thôn Thiên Viêm hình thành một đạo quang hoa lóa mắt, mang theo uy năng luyện hóa chư thiên Hồng Mông oanh hướng huyết sắc kiếm mang. "Băng!" Hai bên trong thuấn gian va chạm, bộc phát tiếng oanh minh phá toái Hỗn Độn thời không, dư uy khủng bố hướng về tứ chu xung kích.

Vô số thế giới trong Hỗn Độn gặp phải tai ương diệt đỉnh, phân phân hóa tác trần ai tiêu tán.

Trong Hãm Tiên Môn, lôi hải, hỏa hải, kiếm hải tương hỗ giao chức, tiếng nổ khủng bố không một khắc ngừng nghỉ, năng lượng đáng sợ trực tiếp hóa thành đạo vận bàng bạc che kín toàn bộ thiên

khung Hỗn Độn.

Một kích này giống như muốn hủy diệt cả Hỗn Độn, toàn bộ khu vực Tru Tiên Kiếm Trận bao phủ đều đang điên cuồng rung động, lung lay sắp đổ suýt bị phá đi.

Cùng lúc đó, trong Tuyệt Tiên Môn, Thời Thần Đạo Nhân chu thân Thời Gian pháp tắc động đãng ngưng thành từng điều đường hầm, trên đầu Côn Luân Kính tán phát tiên quang quỷ dị, rải xuống vô biên đạo vận.

Trong tiền thế, Côn Luân Kính là pháp bảo của Tây Vương Mẫu, nhưng Thái Ất ở Hồng Hoang đại lục hầu như không gặp qua, chỉ có một lần duyên gặp khi Đạo Tổ giảng đạo.

Sau Phong Thần lượng kiếp, thậm chí ngay cả một tia khí tức cũng không cảm ứng được, Tây Vương Mẫu giống như biến mất khỏi Hồng Hoang.

Hiện tại Thời Thần Đạo Nhân tế xuất Côn Luân Kính khiến người ta không tự chủ được mà liên tưởng hai người là một. "Bành!" Một tiếng nổ vang truyền đến cắt đứt tư tự của Thái Ất.

Chỉ thấy Thời Thần Đạo Nhân đánh ra vô số đạo Thời Gian pháp tắc như hồng lưu cuồn cuộn quán nhập vào Côn Luân Kính.

Sát na gian, Côn Luân Kính bạo phát uy áp khủng bố, toàn bộ Hỗn Độn hư không đều đang chấn động.

Theo uy năng Côn Luân Kính bộc phát đến cực hạn, hư không xuất hiện một đạo vòng xoáy che phủ thiên khung Hỗn Độn, hai đạo khí tức khủng bố từ trong vòng xoáy truyền ra.

Chương 311

Thời Gian pháp tắc mà Thời Thần Đạo Nhân lĩnh ngộ có thể khiến thời gian gia tốc, nghịch chuyển, thúc động thế giới vận chuyển.

Nhưng Côn Luân Kính còn bá đạo hơn, có thể trực tiếp truyền hoán tu sĩ ở thời không khác đến hiện tại. "Đạp đạp!" Từ trong vòng xoáy thời không bàng đại bước ra hai đạo nhân ảnh.

Người xuất hiện trước là một nữ tử, xinh đẹp như thiên tiên, thân mặc thất thải lưu tiên quần, đầu đội ngọc phượng bàn thiên quan, một thân Thái Âm chi khí nhuốm đẫm chư thiên.

Người còn lại là một nam tử, thân mặc huyền bạch đạo bào, chu thân Thời Gian pháp tắc động đãng, khí tức khủng bố so với Thời Thần Đạo Nhân còn mạnh hơn vạn lần không chỉ.

Hai người bước ra từ vòng xoáy thời gian phân biệt đứng hai bên Thời Thần Đạo Nhân.

Diện mạo ba người tuy có chút sai biệt nhưng giống nhau đến chín phần.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là nữ tử kia chính là Tây Vương Mẫu mà Thái Ất từng gặp một lần ở Tử Tiêu Cung.

Quan trọng nhất là nàng tán phát ra khí tức Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tây Vương Mẫu kể từ sau khi Hồng Quân hợp đạo giống như biệt tăm biệt tích, hóa ra đã đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi trốn trong đó.

Tây Vương Mẫu là tiền thế thân của Thời Thần Đạo Nhân, còn nam tử kia là vị lai thân.

Nhờ vào Côn Luân Kính, Thời Thần Đạo Nhân đã hội tụ đủ tiền thế thân, hiện tại thân, vị lai thân, thậm chí đều đã đột phá Hỗn Nguyên cảnh giới.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, Thái Ất tuyệt đối không dám tin có người có thể tu luyện tiền thế, hiện tại, vị lai đến cực hạn như vậy.

Không hổ là Thời Gian Ma Thần trong thập đại Hỗn Độn Ma Thần, thủ đoạn và chứng đạo chi pháp đều vượt xa tưởng tượng của thường nhân.

Đột nhiên xuất hiện thêm hai tôn Hỗn Nguyên tu sĩ, áp lực của Thái Ất tăng mạnh.

Chỉ dựa vào Tuyệt Tiên Kiếm trong Tuyệt Tiên Môn e rằng khó lòng chống đỡ được sự công kích của ba tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tam thế thân nhìn nhau cười một tiếng, bài tẩy ẩn giấu vô số nguyên hội này bọn họ chưa từng thi triển trước mặt người đời.

Thời Thần Đạo Nhân không giống Ngũ Hành Đạo Nhân và Sinh Tử Đạo Nhân chỉ lo chạy thoát, y có dã tâm lớn hơn, đó là đoạt lấy Tru Tiên Kiếm Trận.

Vì thế y không tiếc bộc lộ bài tẩy ẩn giấu.

Chỉ cần đoạt được Tru Tiên Kiếm Trận, lại đem mọi người đánh sát, còn ai biết được át chủ bài của y? "Thượng!" Thời Thần Đạo Nhân khoát tay, tiền thế thân và vị lai thân phân biệt tế xuất pháp bảo hướng về Tuyệt Tiên Kiếm trong hư không xông tới.

Muốn đoạt Tru Tiên Kiếm Trận, tất phải lấy xuống Tuyệt Tiên Kiếm trước, sau đó mới trục nhất phá đi.

Tiền thế thân tay cầm Tịnh Thủy Bát Vu, trút xuống vô số Thái

Âm Huyền Thủy như ngược cuốn thiên khung oanh hướng Tuyệt Tiên Kiếm.

Tịnh Thủy Bát Vu là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Hồng Quân ban cho Tây Vương Mẫu khi sắc lập nàng làm đứng đầu nữ tiên trong lần giảng đạo thứ nhất.

Một khi thu người vào bát vu sẽ hóa thành Thái Âm chi khí, thần hồn câu diệt, lực phòng ngự cũng vô cùng cường đại.

Vị lai thân tay cầm một binh bảo kiếm tán phát Thời Gian pháp tắc nồng đậm, khẽ rung lên đã chấn toái Hỗn Độn hư không.

Côn Luân Kính trong tay Thời Thần Đạo Nhân tán phát quang mang quỷ dị, phàm là vật gì bị quang hoa chiếu trúng đều sẽ đảo thối về hình dáng lúc mới xuất thế.

Tam thế thân đồng thời oanh kích, Tuyệt Tiên Kiếm cảm thụ nguy cơ cường đại liền điên cuồng run động.

Tuyệt Tiên Kiếm tuy là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhưng đối mặt với sự công kích của ba vị Hỗn Nguyên tu sĩ vẫn có chút không địch lại, truyền ra tình tự hoảng loạn.

Thủ đoạn của Thời Thần Đạo Nhân thực sự cao minh, nhưng trong lòng Thái Ất vẫn không hề sợ hãi.

Đông người thì đã sao, trong tay hắn pháp bảo đông đảo, tùy tiện tế xuất một hai kiện cũng đủ trấn áp chúng nhân.

Ngoại trừ bốn kiện Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ đang bố hạ đại trận thủ hộ Địa Phủ, trong tay Thái Ất còn có Hỗn Độn Chung, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Táng Thiên Quan.

Mỗi một kiện đều thuộc cấp bậc chí bảo, còn về phần cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì càng không thiếu.

Luận công kích lực phải kể đến Hồng Mông Lượng Thiên Xích là mạnh nhất, có thể không nhìn bất kỳ phòng ngự pháp bảo nào.

Lực phòng ngự thì Hỗn Độn Chung là nhất, một khi tế xuất có thể lập tại bất bại chi địa.

Nhưng nói về sự quỷ dị thì không kiện pháp bảo nào sánh được với Táng Thiên Quan.

Táng Thiên Quan là Thiên Đạo dị bảo, do Thiên Đạo ngưng tụ vô lượng oán niệm sinh ra sau khi ba ngàn Ma Thần bị Bàn Cổ đánh sát.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân rơi vào trong đó cũng phải bị trấn áp.

Bên trong Táng Thiên Quan uẩn hàm một phần bản nguyên chi lực của ba ngàn Ma Thần, dùng để đối phó Thời Thần Đạo Nhân là thích hợp nhất.

Dù nhân số có đông đến đâu cũng phải bị Táng Thiên Quan vô tình trấn áp. "Oanh!" Theo tiếng nổ oanh minh truyền ra, chỉ thấy trong Tuyệt Tiên Môn xuất hiện một tôn quan quách khổng lồ như một đạo thiên tiệm chống đỡ Hỗn Độn thiên địa.

Hung sát chi khí nồng đậm phun trào ra ngoài, đáng sợ vô cùng.

Táng Thiên Quan vừa xuất hiện mang theo một luồng ma uy ngất trời chấn động toàn bộ Hỗn Độn hư không, vô số thế giới đều đang run rẩy.

Trong Hỗn Độn hư không dường như chỉ còn lại tôn quan quách khổng lồ này, oán niệm bàng bạc che trời lấp đất quét sạch tứ phương. "?" Thời Thần Đạo Nhân cảm thụ khí tức bàng đại lại quỷ dị trong hư không, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Y biết trong tay Thái Ất khẳng định có pháp bảo cường đại, nhưng Táng Thiên Quan trước mắt lại tán phát ra khí tức của ba ngàn Hỗn

Độn Ma Thần, đây mới là nguyên nhân khiến y kinh ngạc.

Lúc Bàn Cổ khai thiên tuy đánh sát ba ngàn Ma Thần, có đại lượng bản nguyên chi lực lưu lạc trong Hỗn Độn, thậm chí không ít dung nhập vào Hồng Hoang thế giới, nhưng muốn hội tụ bản nguyên của cả ba ngàn Ma Thần lại một chỗ là chuyện vô cùng khó khăn.

Táng Thiên Quan không chỉ có bản nguyên chi lực của ba ngàn Ma Thần mà oán khí trong đó còn khiến người ta cảm thấy không thể tư nghị.

Trọng yếu nhất là y có thể cảm thụ được Táng Thiên Quan đối với Hỗn Độn Ma Thần có một luồng áp chế lực cường đại, giống như pháp bảo này chuyên môn được luyện chế để nhằm vào Hỗn Độn Ma Thần vậy.

Cảm giác này thập phần kỳ quái khiến tâm thần Thời Thần Đạo Nhân run rẩy, thậm chí sinh ra ý niệm muốn thối lui.

Đối mặt với Tru Tiên Kiếm Trận y cũng không muốn rời đi, vậy mà khi thấy Táng Thiên Quan mới nảy sinh ý định rút lui, có thể thấy uy năng của Táng Thiên Quan cường đại đến mức nào.

Thời Thần Đạo Nhân muốn đi, Thái Ất cũng không đáp ứng, một khi đã lạc vào Tru Tiên Kiếm Trận thì không thể dễ dàng tẩu thoát.

Chương 312

"Khai!" Thái Ất y bào phi vũ, mái tóc đen như thác đổ tung bay, vô cùng Luân Hồi pháp tắc như từng đạo thương long quán nhập vào Táng Thiên Quan. "Bành!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, Táng Thiên Quan chậm rãi mở ra, vô cùng huyết thủy cuồn cuộn bên trong, sóng máu vỗ bờ trực trùng thiên tế, Hỗn Độn hư không xung quanh hóa tác một thế giới máu.

Uy áp bàng bạc chấn toái chư thiên vạn giới.

Táng Thiên Quan vừa mở, chư thiên vạn giới đều bị huyết thủy bao phủ.

Trong Tuyệt Tiên Môn, vô cùng huyết khí và oán niệm ngưng thành hư ảnh của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Từng tôn thân thể khổng lồ giống như muốn tồi hủy thiên địa. "Hống!" Từng tiếng nộ hống truyền ra, chỉ thấy hư ảnh ba ngàn Ma Thần được tiên huyết tưới lên dần ngưng thành thực chất, vô lượng oán khí khiến Hỗn Độn hư không chấn động lung lay.

Táng Thiên Quan do oán niệm và một phần bản nguyên của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ngưng tụ thành, tương đương với việc thôn thực ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Thái Ất dĩ tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ thúc động Táng Thiên Quan đủ để triệu hoán ra cả ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Đương nhiên, triệu hoán ra ba ngàn Ma Thần không có tu vi cường đại như tiền thế mà chỉ có thực lực vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đôi mắt Thời Thần Đạo Nhân lóe lên thần sắc không thể tin được,

ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần đã vẫn lạc trong trường hà thời không.

Những tu sĩ do tàn niệm Ma Thần hóa hình như bọn họ còn không dám tự xưng là Hỗn Độn Ma Thần mà phải đổi tên họ, xưng là Đạo nhân.

Vậy mà Thái Ất lại có thể diễn hóa ra ba ngàn Ma Thần, thậm chí thực lực mỗi tôn đều vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tại khắc này, Thời Thần Đạo Nhân cảm thấy da đầu tê dại, y triệu hoán tiền thế thân và vị lai thân cộng thêm bản thân cũng chỉ có ba người.

Thái Ất thì hay rồi, một hơi triệu hoán ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thân thể bàng đại chiếm đầy cả Tuyệt Tiên Môn.

Không gian hoạt động vốn hữu hạn, giờ còn phải đề phòng sự công kích của ba ngàn Ma Thần, thực sự quá uất ức.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tuy đều chỉ có tu vi cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Độn Ma Thần khác với tu sĩ tầm thường, mỗi một kích đều uẩn hàm vô thượng đạo, có thể sánh ngang với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính.

Cậy đông người thủ thắng, Thái Ất chưa bao giờ úy kỵ.

Ý niệm vừa động, ba ngàn Ma Thần đồng loạt giơ binh khí trong tay, tán phát thần ma chi uy ngất trời hướng Thời Thần Đạo Nhân trùng sát tới. "Đạp đạp!" Sát na gian, toàn bộ Hỗn Độn hư không đều đang toái liệt, biển máu ngất trời theo sự trùng kích của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần điên cuồng dũng động.

Sát khí nhuốm đẫm chư thiên vạn giới cùng vô cùng oán niệm bao phủ trên đầu Thời Thần Đạo Nhân.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần phân biệt tung ra một đạo công kích, ngưng thành vô số điều quang hoa thất thải, đi tới đâu đều sinh ra vô

cùng vô tận hắc động Hỗn Độn.

Uy áp khủng bố suýt chút nữa làm nổ tung Tuyệt Tiên Môn.

Thời Thần Đạo Nhân sắc mặt kinh biến, "đạo" của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thấp nhất cũng là cấp Hỗn Nguyên.

Hiện tại đồng loạt đánh tới tương đương với việc một mình y đối mặt với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần vậy.

Trong toàn bộ thế giới Hỗn Độn, chỉ có Bàn Cổ tay cầm Khai Thiên Thần Phủ mới có thể chém giết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Hiện giờ Thời Thần Đạo Nhân chỉ dựa vào tàn niệm mới tu luyện đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực viễn không bằng thời kỳ đỉnh phong.

Thái Ất triệu hoán ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tuy cảnh giới có hạ thấp nhưng đối với Thời Thần Đạo Nhân vẫn là một tòa cự sơn hạo đại.

Dù hội tụ đủ tam thế thân vẫn vô pháp chống đỡ sự oanh kích của ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Vô pháp chống đỡ thì Thời Thần Đạo Nhân cũng phải ứng đối, Tru Tiên Kiếm Trận đã phong tỏa thời không, đào tẩu là không thể nào, trái phải đều chết thì liều một phen! "Hợp!" Một tiếng quát khẽ truyền ra, tiền thế thân, hiện tại thân, vị lai thân dần dung hợp làm một.

Một luồng Hỗn Độn ma uy ngất trời ngưng thành quang trụ trực trùng thiên tế, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không che giấu được phong mang.

Tam thế thân trong thuấn gian hợp nhất ngưng thành một tôn khu thể mới.

Khắc này không còn là Thời Thần Đạo Nhân nữa mà là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần: Thời Gian Ma Thần.

Tiên Thiên Ma Thần muốn nghịch chuyển thành Hỗn Độn Ma Thần không phải chuyện dễ dàng.

Kết hợp tam thế thân, Thời Thần Đạo Nhân rốt cuộc nghịch phản bản nguyên, một lần nữa trở thành Thời Gian Ma Thần.

Sức mạnh thời gian cuồng bạo điên cuồng nhuốm đẫm khiến toàn bộ Tuyệt Tiên Môn như bị cấm cố.

Nghịch phản bản nguyên tuy có thể tạm thời hoạch đắc sức mạnh cường đại nhưng sẽ gây thương tổn căn cơ.

Đợi sức mạnh tiêu tán, không chỉ tu vi sụt giảm mà thậm chí cả đời vô vọng Hỗn Nguyên.

Có thể nói là lấy chứng đạo chi cơ của tương lai để đổi lấy một tuyến sinh cơ hiện tại.

Nếu không liều mạng nhất định sẽ chết dưới tay ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Mạng cũng không còn thì chứng đạo cái gì, sống sót mới là vương đạo.

Thái Ất trong lòng có một tia chấn hám, Thời Thần Đạo Nhân quả nhiên cường hãn, có thể nghịch phản bản nguyên thân hóa Thời Gian Ma Thần. "Ông!" Thời Gian Ma Thần chống đỡ thiên địa, trên đầu Côn Luân Kính tán phát quang hoa chiếu sáng thế giới Hỗn Độn, vô lượng sức mạnh thời gian ngưng thành vô số binh nhận oanh hướng ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Sát na gian, Hỗn Độn thời không trực tiếp phá toái, phong tỏa của Tru Tiên Kiếm Trận suýt nữa bị phá khai.

Tuyệt Tiên Kiếm điên cuồng run động tán phát vô cùng diệt tuyệt tiên khí để ổn cố Tuyệt Tiên Môn.

Nếu như Tuyệt Tiên Kiếm không luôn ổn cố trận môn, chỉ riêng uy áp của đông đảo Hỗn Độn Ma Thần cũng đủ để phá khai một góc trận pháp.

Nói thì dài nhưng từ lúc tế xuất Táng Thiên Quan, triệu hoán ba ngàn Ma Thần hư ảnh đến khi tam thế thân hợp nhất nghịch phản bản nguyên chỉ diễn ra trong vài nhịp thở.

Nói thời trì, khi đó khoái, vô lượng thất thải quang hoa và binh nhận ngưng từ sức mạnh thời gian va chạm trong thuấn gian. "Băng!" Một tiếng nổ vang truyền ra, hư không xuất hiện vô số đạo quang nhận khủng bố hình trận bàn xung kích tứ phía.

Phàm là vật gì chạm vào đều bị chém thành hai nửa trong thuấn gian, vô số thế giới băng toái thành phấn trần, ức vạn không gian Hỗn Độn phân cắt thành vô biên liệt phùng.

Năng lượng cuồng bạo quét sạch chư thiên, thiên khung Hỗn Độn bị trấn áp lung lay sắp đổ.

Chương 313

Trong đạo vận khủng bố chỉ thấy huyết quang đang tương hỗ va chạm.

Uy lực bộc phát của một kích này thập phần khả phạ, toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận đều chấn động, Tuyệt Tiên Môn thậm chí xuất hiện từng tia liệt phùng.

Cùng lúc đó, Tru Tiên Kiếm Trận vừa mở, tứ đạo môn hộ đồng thời bộc phát chiến đấu.

Bất kể là Sinh Tử Đạo Nhân trong Lục Tiên Môn, Ngũ Hành Đạo Nhân trong Hãm Tiên Môn, Thời Thần Đạo Nhân trong Tuyệt Tiên Môn hay Dương Mi trong Tru Tiên Môn đều đồng thời nổ ra đại chiến, không phân trước sau.

Trong Tru Tiên Môn, Dương Mi tay cầm Lục Liễu Phất Trần, chu thân không gian sức mạnh dũng động, từng đạo không gian bình chướng ngưng thành bảo lũy vô hình. "Hưu hưu!" Tru Tiên kiếm khí tung hoành phi vũ phá toái vô tận thời không đánh về phía Dương Mi.

Đáng tiếc vô lượng kiếm mang chưa đến trước mặt đã bị không gian sức mạnh vặn vẹo thời không, quay đầu chống đỡ chính Tru Tiên kiếm khí. "Đang đang!" Dương Mi chưởng khống Không Gian pháp tắc, tuy bị Bàn Cổ làm thương bản nguyên không còn là một trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần Không Gian Ma Thần nữa nhưng thực lực vẫn cực kỳ cường đại.

Trận chiến với Hồng Quân năm xưa cho thấy thực lực Dương Mi trong cùng cảnh giới hầu như vô địch.

Bởi vì có nhiều pháp bảo công kích đến đâu cũng vô hiệu đối với Dương Mi, ngay cả uy năng Tru Tiên Kiếm Trận cũng khó gây thương

tổn.

Đương nhiên, khó thương tổn không có nghĩa là không thương tổn được, chẳng qua là uy lực bộc phát chưa đủ cường đại mà thôi.

Chỉ cần uy lực đủ mạnh, không chỉ thương tổn được Dương Mi mà muốn hủy đi Hồng Hoang thế giới, Hỗn Độn thế giới hay thậm chí thế giới tầng thứ cao hơn cũng có thể làm được.

Then chốt là có thực lực đó hay không.

Dương Mi cường đại thế nhân đều biết, muốn chiến thắng y ngoại trừ việc có thực lực nghiền ép thì chỉ có cách tìm ra nhược điểm.

Năm xưa La Hầu bố hạ Tru Tiên Kiếm Trận vẫn đánh thương được Dương Mi cùng cảnh giới, hiển nhiên Dương Mi có nhược điểm, nhưng muốn tìm ra lại không đơn giản, chỉ có thể chậm rãi thực hiện.

Thái Ất ý niệm vừa động, chu thân Luân Hồi chi lực hung dũng, Thập Bát Tầng Luyện Ngục một lần nữa xuất hiện, vô cùng Luyện Ngục Luân Hồi Hỏa thiêu cháy thời không phát ra âm thanh nổ lách tách.

Nếu Dương Mi tinh thông Không Gian chi đạo, vậy thì đem không gian thiêu thành tro bụi, xem y nghịch chuyển không gian né tránh Tru Tiên Kiếm oanh kích thế nào! "Tích ba!" Thập Bát Tầng Luyện Ngục đều phun trào Luyện Ngục Luân Hồi Hỏa, Tru Tiên Kiếm bộc phát vô lượng kiếm cương, xoay quanh kích đãng xuyên thấu ức vạn thế giới.

Luyện Ngục Luân Hồi Hỏa uẩn hàm vô thượng đạo uy dung nhập vào Tru Tiên kiếm khí bộc phát uy áp hủy thiên diệt địa, chiến ý trực trùng thiên khung Hỗn Độn.

Chỉ riêng khí tức cả hai cùng tán phát ra đã quét sạch không gian

sức mạnh xung quanh. "Hưu hưu!" Tru Tiên kiếm cương mang theo Luyện Ngục Luân Hồi Hỏa tán phát khí thế thiêu cháy vạn vật, tồi hủy chư thiên Hồng Mông cực tốc oanh hướng Dương Mi.

Tốc độ của vô số binh lợi nhận cực nhanh, chỉ trong một nhịp thở đã rơi xuống trước mặt Dương Mi.

Dương Mi vừa rồi còn phong khinh vân đạm giờ đã có chút biến hóa, đôi mắt trầm xuống, lộ vẻ ngưng trọng.

Một kích trước mắt không nằm ở số lượng kiếm cương nhiều hay ít, mà mỗi một binh sát kiếm đều tán phát khí tức quỷ dị như muốn phần hủy chư thiên, phá toái Hỗn Độn đánh tới.

Tuy Dương Mi tinh thông Không Gian chi đạo nhưng không có nghĩa là y không biết sợ hãi.

Công kích trước mắt đã vượt quá phạm vi chịu đựng.

Nếu vẫn chỉ dùng không gian bình chướng thủ hộ tự thân tuyệt đối sẽ bị vô cùng lợi nhận kích toái, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng vô pháp đào thoát.

Ở Hồng Hoang, kẻ có thể khiến y cảm thụ được nguy cơ ngoại trừ Ma Tổ La Hầu, Đạo Tổ Hồng Quân thì giờ lại thêm Thái Ất, quả nhiên là "cường trung tự hữu cường trung thủ, thiên ngoại canh hữu thiên ngoại thiên".

Dương Mi tuy có chút kinh ngạc nhưng trong lòng vẫn bình tĩnh.

Công kích cường đại y đã thấy không ít, trước mắt chỉ được xem là tiểu đả tiểu nháo. "Hưu!" Chu thân Dương Mi không gian sức mạnh phun trào, phất trần trong tay cuồng loạn múa may, vô số đạo không gian trận bàn cực tốc xoay chuyển chống đỡ Hỗn Độn thiên địa.

Phất trần trong tay được luyện chế từ bản thể Hỗn Độn Không Tâm Liễu chi điều, tuy không thuộc cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo

nhưng lại có thể phát huy ra uy lực của chí bảo.

Mỗi một kích quét ra sẽ có vô lượng không gian sức mạnh bay múa ngưng thành từng đạo trận bàn, tán phát dao động điệp gia tương hỗ.

Trong sát na, một tòa Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận dần thành hình, toàn bộ Tru Tiên Môn đều bị không gian sức mạnh bao phủ.

Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận cực tốc vận hành, vô cùng không gian giáp phùng xé rách Hỗn Độn Hồng Mông, vô số đạo uy áp trấn áp chư thiên quét sạch ức vạn thế giới. "Oanh!" Vô cùng vô tận Tru Tiên kiếm cương mang theo Luyện Ngục Luân Hồi Hỏa va chạm trên Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận bộc phát tiếng vang hủy thiên diệt địa.

Vô số thế giới bị sóng quang sinh ra từ vụ va chạm chấn cho tứ phân ngũ liệt, hóa tác điểm điểm trần ai biến mất trong dòng thời gian.

Năng lượng hạo hãn chớp mắt hóa thành đạo vận vô lượng che kín thiên khung Hỗn Độn, bao phủ Hồng Mông hạo vũ.

Ngay cả cường giả như Thái Ất và Dương Mi cũng chỉ có thể thấy kiếm quang và không gian lợi nhận lóe lên bên trong. "Đang đang!" Vô số tiếng kim loại va chạm khanh thương truyền ra, diễn hóa thành biển lửa thiêu cháy vạn vật, nhiệt độ đáng sợ vô cùng rực nóng khiến Hỗn Độn hư không phát ra tiếng nổ lách tách phá liệt.

Dương Mi là một trong thập đại Hỗn Độn Ma Thần, dù thương tổn bản nguyên trong Khai Thiên đại kiếp thì thực lực vẫn cực kỳ cường đại.

Hiện tại mượn dùng không gian sức mạnh bố hạ Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận đủ để nghịch chuyển vô số thế giới.

Thêm vào đó Lục Liễu Phất Trần có thể bộc phát uy lực chí bảo làm trận nhãn, khiến Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận càng thêm cường đại.

Việc ngăn cản sự công kích song trọng của Tru Tiên Kiếm và Luyện Ngục Luân Hồi Hỏa là chuyện nhỏ.

Thái Ất tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ cao hơn Dương Mi một tiểu cảnh giới, lại có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì.

Uy năng bộc phát tuy vô pháp nhất kích phá khai Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận nhưng không phải không có hiệu quả, chỉ cần trì tục oanh kích nhất định có thể đánh nát nó.

Nhưng Thái Ất không muốn lãng phí thời gian.

Dương Mi xuất thế còn sớm hơn cả Hồng Quân, khẳng định còn nhiều thủ đoạn.

Nếu phá một cái Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận mà tốn quá nhiều thời gian, nhất định sẽ để Dương Mi thừa cơ đoạt lấy Tru Tiên Kiếm.

Khi đó Tru Tiên Môn bị phá, Tru Tiên Kiếm Trận không còn vẹn toàn, khẳng định sẽ bị kẻ khác phản áp chế, lâm vào hạ phong.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy hào xưng "phi tứ thánh bất khả phá", nhưng bốn người Dương Mi cùng phá trận thì hắn phải tiểu tâm cẩn thận.

Ngay cả khi Sinh Tử Đạo Nhân, Ngũ Hành Đạo Nhân, Thời Thần Đạo Nhân bị khiên chế nhưng vẫn chưa chết, không chừng còn ẩn giấu thủ đoạn chưa thi triển, cho nên Thái Ất tuyệt đối không dây dưa với Dương Mi, phải nhanh chóng trấn áp y.

Chương 314

Nếu chỉ dựa vào Tru Tiên Kiếm thì chỉ có thể hòa hoãn với Dương Mi, nhưng nếu thêm một kiện pháp bảo nữa nhất định sẽ trấn áp được. "Hưu!" Ý niệm vừa động, trước thân Thái Ất vọt lên một đạo quang hoa lóa mắt, một binh cự xích tán phát Hồng Mông khí tức, phiêu sái công đức chi lực xuất hiện trấn áp cổ kim.

Nếu luận công kích lực cường nhược, Bàn Cổ Phiên đứng nhất thì Hồng Mông Lượng Thiên Xích đứng nhì.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo, sát nhân không dính nhân quả, lại có thể không nhìn bất kỳ phòng ngự pháp bảo nào.

Hiện tại Dương Mi tế xuất Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận giống như một cái mai rùa, lực phòng ngự kham xưng cấp bậc chí bảo.

Pháp bảo tầm thường muốn đánh nát nó là cực kỳ khó khăn, ngay cả Tru Tiên Kiếm oanh kích lên trên cũng chỉ để lại vết trắng.

Muốn phá khai nó, duy chỉ có Hồng Mông Lượng Thiên Xích là thích hợp nhất.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích vừa xuất, toàn bộ Hỗn Độn không gian đều chấn động, nhưng khí tức trong Tru Tiên Môn ngược lại bị trấn áp xuống không còn một tia bạo động.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích giống như chí tôn trấn áp mọi khí tức trong Tru Tiên Môn, chỉ có Tru Tiên kiếm khí vẫn điên cuồng phi vũ.

Tim Dương Mi nhảy dựng, trong lòng thầm kinh hãi.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo do Đại Đạo giáng hạ công đức kết hợp Huyền Hoàng chi khí ngưng tụ thành sau khi Bàn Cổ khai thiên.

Khi khai thiên kết thúc, nó độn vào Hồng Hoang thế giới, y đã khổ sở tìm kiếm vô số nguyên hội mà không thấy tung tích, hóa ra lại nằm trong tay Thái Ất.

Tru Tiên Kiếm Trận, Táng Thiên Quan, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, mỗi một kiện đều không dưới cấp bậc chí bảo, có thể thấy cơ duyên của Thái Ất thâm hậu đến nhường nào.

Ngay cả Dương Mi cũng có chút hâm mộ Thái Ất vì có nhiều pháp bảo như vậy.

Nếu y có thêm nhiều chí bảo nhất định có thể sớm ngày chứng đắc Đại Đạo.

Không được, những pháp bảo này đều phải đoạt lấy để mình sử dụng!

Năm xưa Dương Mi giao chiến với Hồng Quân tuy thu đi nhiều pháp bảo nhưng sau đó đều trả lại toàn bộ.

Thực chất Dương Mi không muốn trả, chỉ vì có nhiều pháp bảo y vô pháp chưởng khống nên mới bất đắc dĩ trả cho Hồng Quân để kiếm chút danh tiếng.

Thử hỏi có ai chê pháp bảo quá nhiều?

Bất kỳ ai cũng hy vọng pháp bảo trong tay càng nhiều càng tốt, thậm chí hận không thể cướp sạch pháp bảo của kẻ khác.

Dương Mi sở dĩ trả lại pháp bảo cho Hồng Quân chỉ vì không thể giá ngự được chúng.

Dù sao cướp được pháp bảo là nhờ Không Gian thần thông, còn

muốn dựa vào thực lực bản thân xóa đi lạc ấn của Hồng Quân trong pháp bảo là điều không thể.

Nếu thực lực Dương Mi thực sự vượt qua Hồng Quân thì giờ người hợp đạo với Thiên Đạo phải là y mới đúng.

Thái Ất nhận ra sự tham lam đối với pháp bảo của Dương Mi nhưng trong lòng không hề cười nhạo.

Bất kỳ ai thấy pháp bảo cường đại cũng muốn chiếm làm của riêng, nhưng cần phải có thực lực nhất định.

Hiển nhiên Dương Mi không có thực lực đó. "Khứ!" Một tiếng quát khẽ, Thái Ất thúc động Hồng Mông Lượng Thiên Xích bộc phát uy áp khủng bố phá toái chư thiên.

Vô số đạo xích ảnh khổng lồ chống đỡ thiên địa bài liệt hữu tự phách xuống Dương Mi. "Oanh!" Một kích này quá cường đại, vô số xích ảnh phách khai Hỗn Độn thời không, từng đạo vết nứt tung hoành giao điệp ngưng thành mạng nhện tán phát Hồng Mông thánh uy ngất trời.

Địa Phong Thủy Hỏa điên cuồng bạo động, Hỗn Độn thiên lôi câu liên hư không hỏa cùng Hồng Mông phong bạo quét sạch vạn giới.

Nếu không có Tru Tiên Kiếm ổn cố không gian, uy áp này đủ để hủy đi Tru Tiên Môn, khi đó ngược lại lại giúp Dương Mi đào thoát.

May mà Thái Ất khống chế uy lực vừa vặn, vừa không làm phá toái Tru Tiên Kiếm Trận lại vừa bộc phát cực hạn uy lực của Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Dương Mi biết Hồng Mông Lượng Thiên Xích uy lực cực lớn đủ để phá khai mọi phòng ngự, chỉ dựa vào Không Gian Nghịch Chuyển Đại Trận tuyệt đối không ngăn được.

Hiện tại biện pháp duy nhất là nghịch phản bản nguyên thân hóa

Hỗn Độn Ma Thần, cưỡng hành tăng thực lực lên thời kỳ đỉnh phong mới có khả năng chống đỡ công kích trước mắt.

Thủ đoạn của Dương Mi tuy nhiều nhưng trước mặt Hồng Mông Lượng Thiên Xích mọi bài tẩy đều sẽ bị đánh nát.

Muốn dựa vào pháp bảo để ngăn cản công kích này thì đúng là si tâm vọng tưởng, trừ phi có Hỗn Độn Chí Bảo, nếu không khó mà cản được Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Chu thân Dương Mi Hỗn Độn chi khí bạo trướng, từng đạo bản nguyên chi lực điên cuồng thiêu đốt, khí thế cường đại cực tốc dâng cao. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, chỉ thấy hình dáng Dương Mi đại biến.

Y hóa thân thành một cây liễu Hỗn Độn Không Tâm chống đỡ thiên địa, vô số nhánh liễu tràn đầy Đại Đạo đạo văn lay động điên cuồng quất vào hư không.

Từng vết nứt Hỗn Độn tung hoành giao thác phủ khắp thế giới Hỗn Độn.

Uy áp khủng bố chấn toái cả thiên địa, Tru Tiên Môn đang phong tỏa thời không bị oanh khai một góc.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần thân cư dưới Đại Đạo, trên thân che kín Đại Đạo đạo văn thâm sâu hơn Thiên Đạo đạo văn nhiều.

Dương Mi là Không Gian Ma Thần, quanh thân Không Gian đạo văn tán phát vô thượng uy áp khiến Hỗn Độn hư không chấn động.

Mỗi một nhánh liễu trên thân đều uẩn hàm vô thượng Đại Đạo phù văn, sở hữu uy năng vô lượng, khẽ quất một cái cũng không thua kém uy lực Tiên Thiên Chí Bảo.

Trên thân Tiên Thiên Ma Thần chỉ khắc ấn Thiên Đạo thần văn, còn Hỗn Độn Ma Thần lại khắc ấn Đại Đạo thánh văn.

Đây chính là lý do vì sao Thời Thần Đạo Nhân, Sinh Tử Đạo Nhân không thể tái xưng là Hỗn Độn Ma Thần, bởi vì đạo văn uẩn hàm đã phát sinh biến hóa, chỉ có thể khuất cư dưới Thiên Đạo.

Dương Mi nghịch phản bản nguyên chi lực Hỗn Độn mới tạm thời khôi phục thành Hỗn Độn Ma Thần chân thân, gây thương tổn căn cơ, vận mệnh sau này thực khó dự liệu.

Triển hiện Hỗn Độn Ma Thần chân thân, chỉ riêng khí thế đã chấn nát một góc Tru Tiên Môn, Dương Mi vốn có thể phá không phi độn đào ly chiến trường.

Nhưng nghịch phản bản nguyên đã thương tổn căn cơ, nếu cứ thế lang bái bại tẩu thì y không cam tâm.

Duy có đánh sát Thái Ất, đoạt lấy nhiều pháp bảo mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng.

Khắc này sát ý của Dương Mi đại tăng, chỉ muốn đánh chết Thái Ất mới cam lòng.

Nói thì dài nhưng trong thuấn gian Hồng Mông Lượng Thiên Xích huy ra, Dương Mi đã nghịch phản bản nguyên hiện ra bản thể.

Chương 315

"Oanh!" Vô cùng vô tận xích ảnh và nhánh liễu Không Tâm Dương Liễu va chạm trong thuấn gian bộc phát tiếng vang hủy thiên diệt địa.

Vô số đạo lợi nhận liên y hướng về tứ chu xung kích khiến toàn bộ Hỗn Độn hư không chi ly phá toái.

Phàm là vật gì chạm phải, dù là bích lũy thế giới hay tinh thần Hỗn Độn đều nát thành phấn trần.

Dương Mi nghịch phản thành Không Gian Ma Thần thực lực bạo trướng, uy lực mỗi nhánh liễu bộc phát không thua kém công kích của Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngược lại Thái Ất tế xuất Hồng Mông Lượng Thiên Xích tán phát Hồng Mông thánh uy lại có công đức chi lực gia trì, uy lực bộc phát càng khó tưởng tượng.

Hai bên va chạm bộc phát uy năng vượt quá phạm vi chịu đựng của Tru Tiên Môn. "Băng!" Một tiếng nổ lớn truyền ra, Tru Tiên Môn trực tiếp bị tạc phi, Tru Tiên kiếm khí hỗn hợp với Hồng Mông xích ảnh chấn động toàn bộ Hỗn Độn thời không.

Tru Tiên Môn đã phá, nhưng không phải bị Dương Mi đánh phá, mà là do trận chiến của hai người chấn nát nó.

Thái Ất không ngờ Tru Tiên Môn lại bị phá theo cách này, thực sự quá ngoài ý muốn.

Phải biết Tru Tiên Môn dựa vào Tru Tiên Kiếm trấn thủ, một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao có thể chịu nổi dư uy bùng nổ của cấp bậc chí bảo?

Lúc Dương Mi tế xuất bản thể Hỗn Độn Không Tâm Liễu thì Tru Tiên Môn đã có điềm báo phá diệt.

Tru Tiên Môn bị phá, ba môn còn lại cũng đồng thời truyền đến dị động. "Bành bành!" Hãm Tiên Môn, Lục Tiên Môn lần lượt vang lên tiếng nổ lớn, Ngũ Hành Đạo Nhân và Sinh Tử Đạo Nhân đồng thời nghịch phản bản nguyên chi lực, diễn hóa Hỗn Độn Ma Thần bản thể.

Hai tôn thân thể khổng lồ đầu đội thiên khung Hỗn Độn, chân đạp ức vạn hư không, chu thân Đại Đạo đạo văn hung dũng tán phát Hỗn Độn ma uy ngất trời.

Trong trận chiến trước đó, Sinh Tử Đạo Nhân và Ngũ Hành Đạo Nhân suýt chết dưới Lục Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm, toàn thân thương tích đầy mình, tiên huyết phiêu sái.

Để giữ mạng bọn họ bất đắc dĩ phải thiêu đốt Hỗn Độn bản nguyên nghịch phản thành Hỗn Độn Ma Thần thân thể để tạm thời có được thực lực cường đại.

Giờ đây bốn người Dương Mi đều hiện ra Hỗn Độn Ma Thần chân thân, thực lực bộc phát ở thời điểm đỉnh phong nhất, uy áp khủng bố chấn động chư thiên.

Tru Tiên Kiếm Trận lung lay sắp đổ, Tru Tiên Tứ Kiếm điên cuồng run động giống như sắp bị trấn áp.

Tứ tôn Hỗn Độn Ma Thần đều hiện bản thể, sức mạnh bộc phát tăng lên ức lần, ngay cả đệ nhất sát phạt đại trận Hồng Hoang là Tru Tiên Kiếm Trận cũng khó lòng chống đỡ.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy tạm thời bị phá nhưng không có nghĩa là có thể đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm.

Thời Gian Ma Thần bị Táng Thiên Quan khiêm chế vô pháp tranh đoạt Tuyệt Tiên Kiếm.

Không Gian Ma Thần bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích chặn lại vô pháp tranh đoạt Tru Tiên Kiếm.

Chỉ có Ngũ Hành Ma Thần và Sinh Tử Ma Thần là không bị pháp bảo nào hạn chế, hành động tự như.

Ngay cả thương thế lưu lại từ trận chiến trước cũng dần khôi phục, chu thân khí tức bàng bạc như chiến vô bất thắng.

Nhưng bọn họ đều biết sự cường đại này chỉ là tạm thời.

Một khi sức mạnh nghịch phản bản nguyên tiêu thệ, không chỉ tu vi sụt giảm mà sau này còn vô duyên với Hỗn Nguyên cảnh giới, thậm chí sẽ bị Thái Ất đánh sát.

Cho nên tất phải nhanh chóng đoạt lấy Tru Tiên Tứ Kiếm rồi đào tẩu, nếu không đợi sức mạnh tiêu tán sẽ chịu thiệt lớn. "Hưu hưu!" Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm cảm thụ nguy cơ cực lớn liền vội vàng bay về phía Thái Ất.

Ngũ Hành Ma Thần và Sinh Tử Ma Thần khoát tay, hai tòa thế giới luyện ngục xuất hiện trong hư không muốn phong tỏa hai binh sát kiếm này.

Độc tự đối mặt với bốn vị Hỗn Độn Ma Thần chân thân, áp lực của Thái Ất tăng mạnh vì phải tâm phân tứ dụng đồng thời đối phó bốn người.

Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đều có chí bảo khiềm chế, tạm thời không xảy ra biến cố.

Nhưng nếu để Sinh Tử Ma Thần và Ngũ Hành Ma Thần đoạt được bất kỳ binh sát kiếm nào trong Tru Tiên Tứ Kiếm cũng sẽ gây ra tổn thất to lớn.

Cho nên việc cấp bách là phải trấn áp hoặc trực tiếp đánh sát bọn chúng.

Để đồng thời trấn áp hai tôn Hỗn Độn Ma Thần chân thân, duy chỉ có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Ý niệm vừa động, Hỗn Độn Chung oanh nhiên bay ra chống đỡ Hỗn Độn thiên địa, vô số đạo văn trên đó lần lượt phát sáng. "Đang!" Một đạo tiếng chuông xuyên thấu tinh hà cổ xưa vang lên.

Ức ức vạn nhật nguyệt tinh thần vây quanh toàn bộ Hỗn Độn, ngũ sắc hào quang chiếu diệu chư thiên vạn giới.

Một luồng uy áp vô hình quét ngang không gian Hỗn Độn, đi tới đâu thiên địa băng tháp, hải đảo điên đảo, vô cùng Hỗn Độn phong bạo quét sạch chư thiên hạo vũ.

Hỗn Độn Chung do Bàn Cổ Phủ biến hóa thành, có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian, ngay cả Hỗn Độn Hồng Mông cũng phải rung động.

Tiếng chuông vang lên, toàn bộ Hỗn Độn đều bị cấm cố, trật tự thiên địa một lần nữa trọng diễn, từng điều quy tắc xiềng xích tung hoành thập phương.

Theo tiếng chuông Hỗn Độn, ngũ sắc thánh uy như sóng triều ngất trời bao phủ Hỗn Độn Hồng Mông.

Sinh Tử Ma Thần và Ngũ Hành Ma Thần vừa nghe tiếng chuông Hỗn Độn liền cảm thấy một luồng sức mạnh huyền diệu cấm cố thân thể, dù thực lực có cường đại đến đâu cũng vô pháp động đậy phân hào.

Trong mắt hai người đều lộ ra thần sắc không thể tin được, phải biết sau khi ngưng thành Ma Thần bản thể thực lực đã bạo trướng, pháp bảo tầm thường căn bản vô pháp gây thương hại, huống hồ là bị cấm cố không thể cử động.

Hỗn Độn Chung không phải pháp bảo tầm thường, nó là một trong

những Tiên Thiên Chí Bảo hiếm hoi trên đời, một khi tế xuất có thể trấn áp Hỗn Độn Hồng Mông.

Muốn tranh đoạt Tru Tiên Tứ Kiếm thì phải xem uy lực của nó thế nào.

Chỉ cần Tru Tiên Trận Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm còn đó, Tru Tiên Kiếm Trận sẽ không bị phá, chỉ có thể phá khai phong tỏa mà thôi.

Hiện tại Sinh Tử Ma Thần và Ngũ Hành Ma Thần đều bị Hỗn Độn Chung tạm thời cấm cố, đây chính là thời cơ tuyệt giai.

Chỉ cần thúc động Tru Tiên Kiếm Trận oanh kích hai người nhất định có thể đánh giết bọn chúng.

Giờ đây Thời Gian Ma Thần và Không Gian Ma Thần đều bị khiềm chế, Tuyệt Tiên Kiếm và Tru Tiên Kiếm đã rảnh tay.

Nếu thúc động cả bốn binh sát kiếm đối phó hai vị Hỗn Độn Ma Thần nhất định có thể diệt sát bọn chúng. "Hưu hưu!" Thái Ất tọa trấn trong Tru Tiên Trận Đồ, chu thân Luân Hồi chi khí điên cuồng hung dũng, Tru Tiên Tứ Kiếm bộc phát uy năng vô dữ luân bì, sát ý khủng bố trực trùng thiên tế.

Sinh Tử Ma Thần và Ngũ Hành Ma Thần sắc mặt đại biến, nếu để bọn họ đơn độc chống đỡ một binh sát kiếm thì còn có thể ngăn được.